

Giới thiệu Thịnh Sủng Bà Xã Phúc Hắc

Đã xảy ra một lần ti mi bầy tính, một đám cưới danh môn trong truyện Thịnh Sủng Bà Xã Phúc Hắc của tác giả Thiên Nhược Hề. Ai cũng nghĩ tiểu thư Mộc gia hèn mọn, ở nước ngoài tự sinh tự diệt, nhưng trên thực tế cô là thiên sứ của tổ chức hắc ám bí mật, thủ đoạn tàn bạo.

Ai cũng nghĩ Dung gia thiếu gia không quyền không thế, trong trời mà lạnh lùng xa cách, nhưng trên thực tế hắn mới là gia chủ chân chính đứng sau lưng tập đoàn tài chính Dung thị, bầy mưu tính kế, sát phạt quyết đoán.

Ông trời ơi, tiểu nha đầu mười chín tuổi cùng nhị công tử mười sáu tuổi gặp nhau, hắn nói với cô vài câu, sau đó bọn họ liền chuẩn bị kết hôn ! !

Cô phúc hắc có thể thích ứng trong mọi tình cảnh, người chung quanh lại thích coi cô là quân cờ đùa bỡn.

Shit! Người nào dám đánh đến cửa, cô cũng sẽ không hạ thủ lưu tình.

Đám hỏi thì đám hỏi, gả thì gả, cô sẽ cùng bọn họ chơi đùa thật tốt!

Nhưng không ai biết Dung gia thiếu gia ngạo thế huyền linh sư lạnh lùng thế nhưng lại yêu thương cô, bảo hộ cô, sủng cô, cho cô mọi thứ tốt nhất, mà quan trọng nhất là, còn giúp cô dạy dỗ người xấu!

Có người yêu như vậy đương nhiên phải chiếm lấy cho mình!

Nữ chính ngôn tình sủng không phải người giảo ngoan nghe lời, nam chính lại càng không phải thiếu gia ôn nhả như vè bẻ ngoài. Dù sao, cả hai người bọn họ đều không phải là 'Người tốt' gì.

Ngụy trang thật sự rất phiền phức a! Ngụy trang không tốt, sẽ bị bại lộ ! Đón xem truyện hay này các bạn nhé

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sủng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Buổi Đêm Say Mê

Đầu tháng ba, Seattle.

Mưa càng lúc càng lớn, ầm ầm, ầm ầm.

Một chiếc ô màu đen, che khuất khuôn mặt người kia. Đến trung tâm thành phố phồn hoa, trong không khí tràn ngập hơi thở ẩm ướt. Hương vị như vậy làm người dưới ô châm chọc ngoắc ngoe môi.

Ngoài khách sạn, cách vị khách dưới ô mấy mét có vài bồi bàn mắt sắc nhìn thấy, vội vàng đi tới tiếp đón, dẫn người dưới ô đi vào cửa hông hẻo lánh. Chiếc ô đen chậm rãi buông xuống, toàn bộ khuôn mặt của người nọ đều lộ ra, đây là một cô gái trẻ tuổi, tóc đen dài đến thắt lưng, một vài sợi dính trên cái trán trắng nõn lộ ra vẻ quyến rũ. Con ngươi thờ ơ mê người, thần sắc tái nhợt giống cánh hoa bách hợp. Cô cầm ô trong tay đưa cho bồi bàn. Sau đó khoát tay, ý bảo hắn có thể đi xuống.

Từ thang máy chuyên dụng đi đến tầng 14 thì dừng lại. Cô tiến vào phòng nghỉ của chính mình, nhìn màu tím của hoa mê diệt hương nhện không được nhú mày.

Ý nghĩa của hoa mê diệt hương là, "Muốn cô vĩnh viễn nhớ tới việc hắn yêu cô, muốn cô nhớ đến hắn." Nhìn hoa này, cô cười đến châm chọc, ở đây ai cũng đều nói yêu cô, bất quá đều là vì dung mạo cao quý, xinh đẹp và tuổi trẻ của cô. Chỉ là dối trá bên ngoài mà thôi, không có gì hay cả. Cùng lúc đó, cô nghĩ đến, có thể tự do tiến vào phòng nghỉ của cô, cũng chỉ có người kia.

Là anh ta?

Trên bàn trà được trưng bày theo phong cách châu Âu, trong bình hoa, một đóa hoa Mân Côi đen lớn nhất lẳng lặng nở rộ, quý dị lại thần bí. Cô tách đóa hoa kiêu diễm đó ra, phía dưới lộ ra một dòng chữ màu trắng tinh xảo.

Thiên sứ của tôi:

Đêm nay mục tiêu xuất hiện, bắt đầu săn bắt. Còn có người đưa hoa mê diệt hương cô yêu nhất để chúc mừng.

Cô một thân hắc y đứng đó nhú mi, từ trong ngăn kéo lấy ra một cái bật lửa đốt rụi dòng chữ đó.

Ngoài cửa sổ mưa vẫn còn rơi, không khí tại Seattle đặc biệt ẩm ướt.

Cô ngồi trước bàn trang điểm, đem tóc dài tùy ý cột thành đuôi ngựa đơn giản. Nhìn bộ đồ màu đen trên người suy nghĩ một chút liền nhăn mặt nhủ mày đi tới tủ quần áo.

Tại đại sảnh khách sạn, cực kỳ náo nhiệt. Cửa trong suốt như thủy tinh được phục vụ mặc đồng phục màu trắng mở ra. Người bước vào được quản lý tự mình tiếp đãi, hẳn mặc một thân màu xám. Dáng người thon dài, bộ dạng tuấn tú, xúc cảm xa cách lạnh như băng. Đồng tử đen như mực, nhìn là biết người đàn ông tuấn mỹ này đến từ Phương Đông.

Hắn vừa vào đại sảnh liền hấp dẫn tầm mắt của mọi người. Nhóm tiêu thụ mỹ lệ lập tức rục rịch, bọn họ đều bị khí chất bất phàm trên người hắn hấp dẫn, muốn đi qua tiếp cận. Chỉ là người nọ tuy trang nhã nhưng lại tỏa ra khí chất lạnh lùng làm cho người ta dừng cước bộ. Đám mỹ nhân đều ngượng ngùng lui trở về, chỉ có thể yên lặng ở một bên nhìn chăm chú vào nhất cử nhất động của người đàn ông kia không chuyển mắt.

Góc ánh sáng sáng sủa bởi vì không khí ẩm đậm mà trở nên nhu hòa. Điều khác biệt là trước mặt hắn là bàn ăn xa hoa cổ điển theo kiểu châu Âu lại lộ ra vết chạm trổ hoa văn Trung Quốc tản ra sức quyến rũ cổ điển của Phương Đông. Không có rượu Tây sang trọng, đơn giản mang lên ấm trà Tử Sa, hai chung trà khéo léo. Khiến cho Đồng Phương đơn giản mộc mạc mà lịch sự tao nhã cùng với tư bản chủ nghĩa xa hoa có vẻ không hợp nhau.

Đột nhiên, có một người hướng về phía người đàn ông đó đi tới, chung quanh mọi người hèn mọn kinh ngạc nhìn bóng dáng mảnh khảnh chậm rãi tới gần.

"Xin chào, xin hỏi tôi có thể ngồi ở chỗ này không?" Giọng nữ trong veo vang lên trước mặt hắn.

Người đàn ông lẳng lặng uống trà, mang theo khí thế lạnh lùng không muốn kết thân với người khác. Tựa hồ mặc kệ người phụ nữ trước mặt đến gần vì mục đích gì, cùng hắn đều không có một chút quan hệ.

Hương trà bay lượn lơ lửng, là trà Bích Loa Xuân tốt nhất.

"Tiên sinh, xin chào. Ngại quá đã đến quá muộn, nhưng anh là người Trung Quốc duy nhất ở yến hội này. Cho nên..."

Cô gái có chút xấu hổ vuốt cằm, tiếp tục nói: "Kỳ thật trình độ Anh văn của tôi không tốt lắm, nên tôi chỉ ở khu người Hoa ở Seattle."

Ngón tay thon dài nắm thật chặt chén trà, Dung Lạc lạnh lùng nhìn về phía cô gái đối diện.

Tuy rằng cô rất được, một đôi con ngươi sắc sảo động lòng người. Nhưng hắn lại chỉ có thể xem cô là một nữ hài tử mà thôi.

Đại khái mười mấy tuổi đi, áo soni màu tím không đeo trang sức, váy màu lam bị tẩy trắng bết, chân đi một đôi hài bằng vải, cô gái mặt không chút son phấn hơn nữa lại tùy ý cột tóc đuôi ngựa phía sau. So với những người phụ nữ ở bốn phía mặc váy dài gợi cảm, cô quả thật là một đứa nhỏ. Một chút đều không ngại đối phương lạnh lùng, cô gái cười ngọt ngào như trước, cố gắng tìm kiếm đề tài chung để nói chuyện.

Trong không khí, mùi Bích Loa Xuân tràn ngập.

Cô tựa hồ phát hiện được cái gì khẽ cười nói: "Anh cũng thích trà Trung Quốc sao?"

Dung Lạc vừa mới buông chén trà, con ngươi của cô giống như đêm tối đen nhánh mê người. Ngón tay thon dài trắng nõn lưu luyến chạm vào hoa văn khắc trên chén trà, một lần lại một lần. Thấy Dung Lạc không có ý ngăn cản, cô gái đơn giản đem trà đưa tới miệng, nhẹ nhàng hớp một ngụm. Lúc vào miệng ngọt thuần, mùi thơm ngát tỏa ra bốn phía. Ý cười ở khóe môi cô càng đậm, lại khiến Dung Lạc nhẹ nhặn mày.

"Không sai, là Bích Loa Xuân hảo hạng, chính là hương thơm này." Cô cười khanh khách tán thưởng hắn, lại làm như quên chính mình đang cầm trong tay chén trà mà Dung Lạc vừa mới uống.

Là không câu nệ tiểu tiết, hay là có ý đồ?

Dung Lạc vuốt cằm, nhìn khóe môi cô nở nụ cười cùng gương mặt hơi đỏ ửng. Ngây ngô mà tốt đẹp. Nhưng cặp con ngươi sắc bén giống như đêm tối, sâu thẳm nhìn không thấy đáy. Cô gái đón nhận tầm mắt hắn, "Một người uống trà không cô đơn sao? Có lẽ, trở thành bằng hữu cũng tốt, tôi có thể cùng anh uống trà nói chuyện phiếm." Tự quyết định, bên môi cô gái phát ra nụ cười ngọt ngào. Dung Lạc hồ hững đưa cô chén trà, giống như không nghe thấy đúng đây muốn rời đi.

Cô thấy vậy lễ phép đứng lên cảm ơn chén trà của hắn. Đến cuối cùng Dung Lạc vẫn như trước không mở miệng nói một câu với cô, hắn không sai người đuổi cô đi đúng là không dễ. Nghĩ đến đây, cô hướng về phía Dung Lạc la lớn: "Này, chúng ta nhất định sẽ gặp lại!" Dung Lạc bởi vì tiếng la kiên định phía sau mà đình trệ động tác, sau đó liền tiếp tục biểu tình hồ hững đi ra ngoài.

Lincoln màu đen ở trong đêm chậm rãi chạy.

"Thiếu gia ngài thật sự quyết định ngày mai về nước?" Người đàn ông ngồi ở vị trí lái đã đi theo Dung Lạc nhiều năm, Chu Hàn.

"Àn."

"Nhưng chuyện cơ của ngài gần đây xuất hiện một ít vấn đề."

"Tôi đã biết." Thanh âm thản nhiên, không có một tia phập phồng.

Chu Hàn nhũn mày, hẳn biết thiếu gia đã quyết định chuyện gì tuyệt đối sẽ không thay đổi. Chỉ là nghi hoặc, ngày mai sao lại muốn về nước? Chẳng lẽ...

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sùng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Cô Trở Về

Người đến người đi ở đại sảnh sân bay.

"Chuyến bay××× sẽ cất cánh hành khách hãy lên máy bay đúng giờ"

Một giọng nữ trong radio nhắc nhở nhiều lần vang lên trong đại sảnh.

Phi cơ khoang hạng nhất, Mộc Yên tìm được chỗ ngồi của chính mình, quay đầu lại thấy được một bóng dáng quen thuộc.

"Xin chào, còn nhớ tôi không? ." Cô nghiêng đầu cười khẽ, vươn tay trái ra. "Nga, đúng rồi, tôi gọi là Mộc Yên."

Người đàn ông nhìn trong tròng kính lạnh lùng liếc cô một cái, con ngươi đen láy như trước không nói gì, lại ngoài ý muốn đưa tay ra. Trên mặt Mộc Yên lộ ra vẻ vui mừng, nhưng ánh mắt vẫn thờ ơ. Thần sắc cô như hoa hồng cười khẽ, gắt gao cầm bàn tay lộ rõ khớp xương của Dung Lạc. Khác với lòng bàn tay ấm áp của cô, tay hắn lạnh lẽo đến tận cùng. Năm cùng một chỗ, rõ ràng rất sai biệt.

Khuôn mặt tuấn tú của Dung Lạc vẫn như trước không chút thay đổi, Chu Hàn ở một bên lại giật mình mở to hai mắt, hẳn nhìn hai người bắt tay, trong lòng thầm than: Thiếu gia chưa bao giờ cùng bất luận kẻ nào tiếp xúc thân thể, như thế nào lại cùng một tiểu nha đầu... ?

Sau 12 giờ trưa.

Phi cơ vững vàng cất cánh, Mộc Yên phát hiện Dung Lạc đã ngủ. Khuôn mặt tuấn tú của Dung Lạc có chút trắng nõn, Mộc Yên tưởng là do hắn ngủ không bị mặt trời chiếu vào mặt nên mới trắng như vậy. Hắn im lặng ngủ, con ngươi nhẹ hé, lông mi thật dài, sợi tóc đen như hắc ngọc che khuất hơn nửa khuôn mặt. Không có lạnh lùng như bình thường, mà lộ ra vài phần trẻ con.

Cô một tay chống cằm, lẳng lặng nhìn bộ dáng Dung Lạc ngủ say. Nhìn không được ở trong lòng thầm than nói: Rõ ràng mặt ôn thuận như ngọc, lại lạnh lùng xa cách như vậy, khuôn mặt tuấn tú kia làm cho người ta nhìn không được muốn tới gần. Cô hiểu rõ ràng hơn, dung nhan Dung Lạc lúc ngủ tuyệt mỹ, nhưng sau khi tỉnh lại là nhân vật rất lợi hại!

Sân bay thủ đô.

"Thiếu gia, xe đang đợi ngoài, chúng ta đi thôi!"

Thời tiết tháng ba có chút lạnh, bên ngoài đang mưa, tuy không lớn, nhưng đủ làm ướt quần áo. Chu Hàn bung dù, che cho Dung Lạc.

"Àn." Sau khi hắn gạt đầu, Chu Hàn giúp hắn mở cửa xe BMW màu đen ra. Mắt thấy hắn sắp lên xe, tiểu nha đầu ở sau lưng bọn họ hô, "Chúng ta nhất định sẽ lại gặp mặt !" Dung Lạc làm ra vẻ không nghe thấy, lưu loát lên xe, không hề chú ý Mộc Yên ở phía sau.

Động cơ khởi động, xe chuẩn bị chạy.

Lơ đãng nhìn thoáng qua, Dung Lạc nhìn xuyên qua kính xe phát hiện Mộc Yên đang đứng dưới mưa, tuy nói là mưa không lớn, nhưng đủ để làm ướt quần áo.

Cô có chút chật vật cầm cái túi màu trắng che lên đỉnh đầu, trên trán vài sợi tóc đã tán loạn, dán ở trên mặt lại tăng thêm một tia thanh thuần.

Cần gạt quét sạch nước trên cửa, BMW màu đen hướng về trung tâm thành phố chậm rãi mà chạy.

Mắt thấy chiếc xe kia dần biến mất trong khúc cua, miệng Mộc Yên gọi lên nụ cười hàm ý, "Thật đúng là tuyệt tình!" Con mắt của cô đen như đêm tối, bên trong chứa đựng gì đó không phải người nào cũng có thể biết.

Lấy di động màu trắng ra, kẻ tiếp bấm một dãy số, chỉ chốc lát sau bên kia truyền đến thanh âm lạnh như băng.

"Này, tôi là Trương Vũ Phi." Ngữ khí cường thế, ngắn gọn mà rõ ràng, là tác phong của người nọ.

"Tiểu Tầm Tã, tớ đã trở về, mau tới đón tớ."

"Ở đâu?"

" Sân bay thủ đô, cậu tới..."

Mộc Yên vừa định nếu nói gì đó, chợt nghe thấy di động truyền đến tiếng “Tin, tin...hiển nhiên đối phương sớm đã cúp điện thoại. Tường Vũ Phi ới là Tường Vũ Phi, nói làm gì liền làm cái đó, tuyệt không dài dòng, nhiều năm như vậy vẫn không thay đổi a. Còn bản thân cô? Sớm đã không còn giống với trước kia!

Nhà hàng Tây.

Bàn vuông màu trắng thuần phong cách châu Âu, một cô gái so với Mộc Yên rõ ràng lớn hơn nhiều ngồi đối mặt với cô.

Tổ hợp bạn thân này rất kỳ quái, kém nhau sáu tuổi nhưng không có gì khác nhau.

"Nói đi, vì sao trở về?" Đợi thẳng vào vấn đề. Mộc Yên cảm thấy tán thưởng Tường Vũ Phi không hổ là thương nhân, coi trọng hiệu suất làm việc cao dẫn đến cách nói chuyện cũng rõ ràng rành mạch.

"Ai nha, chúng ta cũng rất nhiều năm không gặp rồi, cậu lạnh lùng như thế làm gì? Nói mau, cậu có nhớ tớ hay không!" Mộc Yên cầm lấy dao nĩa, cười nhìn về phía người đối diện.

"Năm trước tớ đi công tác ở Seattle có gặp qua cậu!" Nói xong cô lại bổ sung thêm một câu: "Còn có, cậu không nên trở lại thì tốt hơn."

"Why?"

" Một tháng trước Sở Hoán vừa mới đính hôn."

Mộc Yên bên môi cười một chút, "Đỉnh." Dao ăn màu bạc đặt xuống đĩa, tiếng inox va chạm phát ra âm thanh thanh thúy.

"Phải không?" Cô cười đến cực kỳ quyến rũ, "Vậy hẳn là nên chúc mừng anh Sở Hoán."

"Không cần nói với tớ cậu một chút đều không quan tâm đến Sở Hoán!" Phát ra một tia tình cảm nhỏ lạnh như băng, thậm chí giọng điệu còn có chút trào phúng.

Nhưng Mộc Yên cũng không tức giận chút nào, bởi vì cô biết đó là phương thức đặc biệt mà Tường Vũ phi dùng để quan tâm người khác.

"Tớ sẽ chúc phúc anh Sở Hoán." Khóe môi giờ lên, cô cười đến như có như không.

"Mộc Yên, trước mặt tớ còn con mẹ nó giả bộ cái gì?" Tường Vũ thô bạo a. "Thích thì đoạt lấy, con mẹ nó hiện tại còn giả bộ làm thánh mẫu, đến cuối cũng chỉ có cậu đau lòng!"

Mộc Yên giật mình, sau một lúc lâu liền nhìn người trước mắt cười ha ha, " Con tức của Tiểu Tầm Tã thật ghê gớm "

" Đối tượng đính hôn là ai?" Uống một ngụm rượu đỏ trong tay, Mộc Yên tùy ý hỏi.

"Tiện nhân Mộc Cẩm."

Mộc Yên cười khẽ, cô biết Tường Vũ Phi nhất định sẽ phản ứng như vậy. Từ nhỏ đến lớn cô chán ghét nhất là người chị cùng cha khác mẹ với cô Mộc Cẩm, hai người nhìn nhau như không quen biết.

"Tiểu Tầm Tã, chuyện quá khứ liền bỏ qua đi." Mộc Yên mỉm cười ngọt ngào , chỉ là giống như có điểm thay đổi.

Nhìn con người sâu không thấy đáy của Mộc Yên, Tường Vũ phi nhíu mi, nàng cảm thấy chính mình càng ngày càng không nhìn thấu nha đầu trước mắt này!

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sủng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Trở Về Để Kết Hôn

Mộc gia.

Đứng trước cửa biệt thự Porsche màu trắng theo phong cách châu Âu.

“Tiểu thư, ngài đã trở lại.”

Một người đàn ông khoảng hơn bốn mươi tuổi đi đến đem hành lý của Mộc Yên từ trên xe Tường Vũ Phi xuống.

Rồi sau đó lại chào hỏi, “Tường tiểu thư, xin chào.”

“Lý thúc, xin chào.” Gật đầu với quản gia Mộc gia, Tường Vũ phi đem tầm mắt đặt trên người tiểu Mộc Yên. “Có chuyện gì thì call tớ, có biết không?” Tường Vũ Phi khí thế giống con trai, hoàn toàn có bộ dạng chị hai của cô. Mộc Yên bị biểu tình đó làm cho nở nụ cười, phát tay nói lời tạm biệt. Tường Vũ phi nhìn cô một cái, khởi động xe, dần dần đi xa khỏi biệt thự Porsche.

“Ba tôi đâu?” Nhìn bên trong Mộc gia trống vắng không một bóng người, Mộc Yên nhú mày.

“Lão gia hẹn bạn ra ngoài chơi bóng.” Lý quản gia cung kính giải thích cho Mộc Yên, bỗng nhiên hần nhớ tới cái gì đó, nói tiếp, “Phu nhân đi thăm mỹ viện, lập tức sẽ trở về.”

“Đã biết.” Hai chữ “Phu nhân” trong miệng Lý quản gia kia làm cho cô thực chán ghét. “Giúp tôi đem hành lý vào phòng đi!”

“Dạ, nhưng là...”

Nhìn Lý quản gia áp a áp ứng, tiểu Mộc Yên nghi hoặc, “Làm sao vậy? Có chuyện gì ngài cứ việc nói thẳng.”

Lý quản gia lộ vẻ khó xử, “Nhị tiểu thư ngài luôn ở nước ngoài, phòng ngài bởi vì phu nhân thích nên hay dùng để chứa đồ, người xem có thể đi phòng khách ở trước hay không?”

Đi phòng khách? Mộc Yên cười châm chọc, đường đường là Mộc gia Nhị tiểu thư thế nhưng ở trong nhà của mình lại phải đi phòng khách ngủ!

“Vậy kính nhờ Lý thúc giúp ta thu thập một chút.”

“Đây là việc tôi phải làm.”

Nhìn bóng dáng quản gia biến mất, khóe môi Mộc Yên cười càng thêm sáng lạn, chỉ là ánh mắt lại lạnh lùng đến tận cùng.

Chiều đến, Mộc Quốc Hồng cùng Hứa Nhã Như cùng nhau cười nói trở về, nhìn thấy Mộc Yên đứng ở cửa, hai người hiển đột nhiên cả kinh. Rồi sau đó thần sắc Mộc Quốc Hồng trở nên phức tạp, Hứa Nhã Như lộ ra chút vui sướng.

“Tiểu Yên, hôm nay trở về sao không nói trước một tiếng? Sở Hoán cùng chị con đính hôn xong đã xuất ngoại đi chơi rồi, sớm biết con trở về sẽ chờ con.”

Hứa Nhã Như có ý ám chỉ điều gì, tiểu Mộc Yên nhìn ánh mắt khiêu khích của bà ta, không nói gì, ngược lại nở một nụ cười sáng lạn. Hứa Nhã Như Vì giật mình.

“Chị và anh Sở Hoán đính hôn, thật sự là việc vui. Con cũng chưa chuẩn bị cái gì cho bọn họ?” Tiểu Mộc Yên mỉm cười, vô cùng thân thiết tiến đến nắm cánh tay Mộc Quốc Hồng.

“Quản bọn họ làm cái gì, con trở về là tốt rồi.” Mộc Quốc Hồng nhú mày, nhìn cô cười đến sáng lạn, mặt không hiểu phức tạp.

“Đúng vậy, đúng vậy.” Hứa Nhã Như phản ứng lại cũng nhanh chóng phụ họa theo.

“Nha đầu không lương tâm, thời gian dài như vậy cũng không biết về nước nhìn ta, ta nghĩ con sớm đã quên lão già này rồi?”

“Sao có thể a? Con không phải đã trở lại sao, còn nữa ba làm sao giống như lão già được, rõ ràng tuổi còn trẻ chỉ mới ba mươi tuổi thôi.”

Mộc Quốc Hồng cười tròng mắt nhìn cô: “Đứa bé lanh lợi, nói chuyện thật dễ nghe.”

“Con nói đều là thật a!” Biểu tình Mộc Yên có chút vô tội.

Hứa Nhã Như thấy tiểu nha đầu này kéo tay Mộc Quốc Hồng đi cũng đi vào, lại bỏ mặc bà ở phía sau. Ánh mắt giật mình nhìn cô đang vừa đi vừa tán gẫu, bà ta bỗng nhiên cảm thấy sau khi Mộc Yên trở về tựa hồ có cái gì đó thay đổi.

Phòng ăn.

Bàn ăn châu Âu dài, khắc hoa văn cổ điển, nhóm nữ hầu đem thức ăn tinh xảo bung lên. Hứa Nhã Như gấp một khối thịt chiên đặt trong bát Mộc Tiểu Yên, mỉm cười, “Tiểu Yên a, con xem Sở Hoán cùng tiểu Cẩm đều đính hôn, con cũng nên nhanh lên a, có người trong lòng không? Bằng không ta giới thiệu cho con vài người, cùng chúng ta đều môn đương hộ đối.”

“Cám ơn dì Hứa quan tâm, con mới mười chín tuổi, không làm phiền dì bận tâm.”

“Xem đứa nhỏ này nói kia, người trong nhà sao có thể nói là phiền toái đâu?” Hứa Nhã Như cười về mặt ôn nhu.

“Tiểu Yên, sau cơm chiều con tới thư phòng ta một chuyến.”

“Dạ, ba.” Mộc Yên tiếp tục im lặng ăn cơm, trên mặt không có biểu tình gì.

Mộc Quốc Hồng nhú mày, hẳn vẫn nghĩ Sở Hoán, đứa nhỏ này thích đứa con gái này của mình, không nghĩ tới lại cùng con gái lớn Mộc Cẩm đính hôn.

Thư phòng lầu hai.

“Ba, ba tìm con.” Nhìn Mộc Quốc Hồng đưa lưng về phía cửa sổ sát đất trong suốt, Mộc Yên nhẹ gọi ra tiếng.

“Tiểu Yên, ngồi đi.”

“Cám ơn ba.” Khẩu khí cung kính làm cho Mộc Quốc Hồng nhẹ nhặn mày, từ khi nào thì đứa con gái này lại trở nên xa lạ như thế?

Mỗi khi nhìn bộ dáng xinh đẹp của tiểu Mộc Yên, hẳn lại nhớ tới đêm mưa mười lăm năm trước. Một đứa bé được hắn ôm trong lòng, tay nhỏ bé phẩn nộn, nắm tay áo hắn cười “Khanh khách “. Nghĩ đến đây, trên mặt đã trải qua nhiều sóng gió của Mộc Quốc Hồng lại nhiều thêm một tia phức tạp.

“Tiểu Yên, chị của con đã có Sở Hoán, người ba lo lắng cũng chỉ có con. Tuy rằng con không thích di Hứa, nhưng bà ấy nói cũng có đạo lý, ba tuổi lớn rồi, hy vọng sớm một chút lo cho con yên ổn. Con trai lớn của Dung bá bá cũng trẻ tuổi, có lẽ các con có thể gặp mặt một chút, nếu không thích ba cũng không bắt buộc.”

“Ba, con mới mười chín tuổi.”

“Ba tuổi đã lớn, thân thể cũng không còn tốt, hy vọng lúc còn sống có thể nhìn thấy hôn lễ của con.”

“Ba người nói vậy bạ gì đó?” Mộc Yên nhú mi, “Ba nhất định sẽ sống lâu trăm tuổi!”

“Nha đầu, thế sự không thể lường trước” Ông nhin không được thờ dài một tiếng, “Ba vẫn là hy vọng thấy con có cuộc sống ổn định, có người chiều cố con, ba cũng an tâm.”

Mộc Yên thỏa hiệp, “Được rồi được rồi, hết thấy đều nghe theo ba an bài.”

“Được được, con cũng mệt mỏi, đi nghỉ ngơi đi.” Mộc Quốc Hồng vô cùng thân thiết vỗ đầu tiểu Mộc Yên, giống như trước đây.

Mộc Yên mỉm cười, xoay người rời khỏi thư phòng.

Mới mười chín tuổi, sẽ đám cưới gia tộc sao? Mộc Yên cảm thấy vô cùng châm chọc, bên môi ý cười vẫn chưa giảm bớt, thậm chí mang theo chút gì đó khiến người ta đoán không ra.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sủng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Tuần Tú Tao Nhã

Buổi sáng hôm sau.

Mở tủ quần áo ra chọn một cái váy dài màu lam nhạt, tiểu Mộc Yên ngồi trước bàn trang điểm dài cời buộc tóc. Tức thì, tóc đen như thác nước đổ xuống hai vai cô, làm tăng thêm vài phần nữ tính. Nhìn thoáng qua bàn trang điểm người hầu vừa mới đưa vào đến đồ trang điểm còn chưa xếp xong, nhú mày, mặt hướng lên trời đi ra khỏi phòng ngủ.

"Nhị tiểu thư, xe đã chờ ở bên ngoài." Lý quản gia đi theo Mộc Yên xuống lầu đưa cô ra ngoài, tài xế mang bao tay màu trắng mở cửa xe ra, tiểu Mộc Yên chậm rãi cúi đầu, ngồi vào trong xe.

“Lý thúc, nói với ba tôi một tiếng, tôi theo yêu cầu của ông ấy đi gặp Dung thiếu gia.”

"Dạ nhị tiểu thư." Lý quản gia dặn dò tài xế một chút về địa điểm đi và chú ý an toàn, cung kính nhìn Mộc Yên ngồi trên xe dần dần đi xa.

Thời gian hẹn gặp mặt là 10 giờ. Thế nhưng lại đến sớm hơn khoảng hai giờ, nhìn xuyên qua cửa xe cũng không nhìn thấy tòa kiến trúc cao lớn này, cô chỉ biết lần này là đi ra vùng ngoại ô thành phố.

Xuống xe, dưới chân là đường nhỏ lát đá cuội, một mảnh màu xanh mênh mông. Bởi vì vừa mới mưa, trên lá trà động sương sớm. Những người hầu hái

trà mỗi người như bay qua bay lại, bọn họ dùng hai tay trắng nõn linh hoạt nhanh nhẹn hái trà trên cây xuống. Màu xanh biếc của trà làm nổi bật những bóng dáng xinh đẹp đó, tạo thành một bức tranh xinh đẹp.

Nơi này là —— vườn trà?

Gió thổi qua, trong không khí thoang thoảng mùi thơm ngát.

Tiểu Mộc Yên cười khê, còn chưa gặp qua người đang ở vườn trà này đâu?

Ở trên lầu trong vườn trà, xen trong tiếng hái trà còn có tiếng kéo kệt vang lên.

"Ngài chính là Mộc tiểu thư." Một nữ hầu đến hỏi cô.

Tiểu Mộc Yên gật đầu, để cô ta đi phía trước dẫn đường.

"Tôi sáng sớm đã ở đây chờ tiểu thư, Dung thiếu gia đang ở lầu ba, tôi dẫn cô đi gặp ngài ấy."

"Làm phiền rồi"

"Mộc tiểu thư khách khí, đây là việc tôi phải làm."

Cửa gỗ chậm rãi mở ra, Mộc Yên nhìn thấy bóng dáng của người nọ, mỉm cười.

Cô gái mắt to vừa rồi nhẹ nhàng đóng cửa lui xuống.

Mộc Yên chậm rãi đi vào, trên mặt cô biểu tình phức tạp nhưng chỉ một giây sau liền khôi phục bộ dáng lúc trước mỉm cười. "Tôi là Mộc Yên, không nghĩ tới lại gặp anh ở chỗ này." Tiểu Mộc Yên tươi cười sáng rạng còn sáng hơn ánh nắng ngoài cửa sổ, tuy rằng ngoài miệng là nói như vậy, nhưng cũng không phải thật sự ngoài ý muốn gặp lại Dung Lạc.

Người đàn ông ngẩng đầu nhìn cô liền không nói gì, tiếp tục bắt tay vào pha trà. Quần áo màu trắng cổ điển, tay áo tùy ý nhẹ nhàng xắn lên, trên người Dung Lạc có một loại khí chất tao nhã. Trà cụ tinh xảo, mặt trên tỉ mỉ chạm khắc hoa văn màu chàm cực kỳ tinh xảo và xinh đẹp.

"Mộc tiểu thư nguyện ý cùng tôi kết hôn?"

Tiếng nói réo rắt, hơi chút trầm thấp. Đây là câu đầu tiên người đàn ông nhìn tao nhã nhưng lạnh lùng này nói với cô, đi thẳng vào vấn đề cũng quá trực tiếp đi.

"Vẫn còn anh?"

Mộc Yên mỉm cười đem vấn đề ném trở lại cho hắn, cô ngồi trên ghế mây im lặng nhìn hắn pha trà.

Chén trà nhỏ được hắn đổ nước sôi vào ngâm trà. "Nếu Mộc Yên tiểu thư nguyện ý, tôi sẽ nghe theo an bài của cha, không có dị nghị gì." Mộc Yên ngạc nhiên, cô nhìn hắn chậm rãi đem lá trà bỏ vào ấm, nâng ấm trà Sa Hồ lên, đổ trà vào chén. Lá trà bị ngâm trong nước nóng, nhất thời tỏa ra mùi thơm bay khắp bốn phía. Trà nghệ tốt!

"Muốn nếm thử hay không?" Ngón tay thon dài chap nhất đưa chén trà tới trước mặt Mộc Yên.

"Cám ơn." Cô mỉm cười, nhìn người đàn ông trước mắt vẫn một vẻ mặt hồ hững lại tao nhã, Mộc Yên thật sự rất khó hiểu một công tử tao nhã nhưng lạnh lùng như vậy làm sao có thể chấp nhận an bài trong nhà cùng nâng tiến hành đám hỏi của gia tộc. Huống chi, tuổi bọn họ khác xa như vậy!

"Dung tiên sinh rất thích trà sao?" Nhìn vẻ mặt hắn tự nhiên chậm rãi phẩm trà, nàng bỗng nhiên cảm thấy toàn thân cũng từ từ thả lỏng.

Dung Lạc gật đầu, buông chén trà xuống, hắn lại nhớ tới vừ vấn đề kia "Về hôn sự, nếu Mộc tiểu thư không có dị nghị gì, tôi sẽ vâng theo an bài của cha." Thanh âm thản nhiên, bởi vì vừa mới uống trà khiến cho hơi thở của hắn có hương thơm của trà.

Tiểu Mộc Yên tựa tiểu phi tiểu nhìn người trước mắt, "Dung tiên sinh cứ như vậy cùng tôi kết hôn, không sợ phẩm chất đạo đức tôi không tốt thậm chí là bại hoại sao?"

"Mộc tiểu thư cũng muốn xử lý tốt mọi chuyện, không phải sao?"

Thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng, thờ ơ giống như thời điểm lần đầu tiên Mộc Yên nhìn thấy hắn, giống như dù xảy ra chuyện gì cũng không khiến cho hắn cảm thấy hứng thú. Quả nhiên là đám hỏi gia tộc, khoe miệng Mộc Yên hiện lên một độ cong trào phúng. Quả nhiên là trưởng tử của gia đình thương gia, hết thảy đều lấy lợi ích của gia tộc làm nền tảng

"Tôi sẽ cố gắng trở thành người vợ khiến anh hài lòng."

Cô gái mặc váy dài màu lam nhạt cười sáng lạn, Dung Lạc lại nhẹ nhàng nhăn mày. Nụ cười giả dối như vậy, hắn gặp qua nhiều rồi.

"Vậy tôi mới mất mong chờ." Vừa nói, ánh mắt Dung Lạc nhìn phong cảnh vườn trà phía dưới lầu.

Hắn lại thở dài trong lòng, cô gái này so với lần đầu hắn gặp tựa hồ có chỗ nào đó khác lạ.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sủng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Muốn Kết Hôn

Từ vườn trà của Dung gia đi ra, trên đường đi Mộc Yên luôn có loại cảm giác không đúng. Cứ như vậy đáp ứng trở thành vợ người khác sao? Gã cho một người đàn ông hoàn toàn xa lạ? Cô thở dài thật sâu, cảm thấy thật không hiểu nổi.

Cảm xúc có chút phức tạp, lấy di động ra, gọi cho người bạn tốt là Trương Vũ Phi, sau một lúc lâu mới có tín hiệu.

Khi Trương Vũ Phi còn chưa nói gì, cô đã giành nói trước "Tớ biết cậu là Trương Vũ Phi rồi, thân ái, không cần vừa bắt máy liền tự giới thiệu như vậy đâu."

Nghe đầu bên kia truyền đến thanh âm cười khẽ, khóe môi Trương Vũ Phi cũng giờ lên một độ cong, nhưng ngữ điệu vẫn lạnh như băng. "Hứa Nhã Như lại ngược đãi cậu?"

Mộc Yên nhú mi, từ sau lần đó cô chọc giận Hứa Nhã Như bị đuổi ra khỏi nhà, Trương Vũ Phi liền định nghĩa trong đầu cô là cô bé lọ lem bị mẹ kế ngược đãi.

"Cám ơn Trương đại tiểu thư quan tâm, có thể đừng đem hình tượng của tớ biến thành bi thảm như vậy được không?"

"Cậu thực rảnh rỗi?" Quen biết nhiều năm như vậy, Mộc Yên tự nhiên biết những lời này của Trương Vũ Phi ý muốn nói 'Không có việc gì gọi tớ làm gì'.

"Tiểu Tầm Tã, tớ muốn kết hôn." Ngữ điệu thực bình thản, giống như Mộc Yên đang nói về thời tiết hôm nay vậy.

"Àn."

Câu trả lời vô cùng đơn giản, làm cho Mộc Yên nhìn không được tán thưởng trong lòng, Tiểu Tầm Tã nhà mình không hổ là tinh anh trong giới buôn bán, xử sự không sợ hãi, bạn tốt mười chín tuổi đã muốn kết hôn cũng không kích động. Trương mỹ nhân ngay sau đó mới nói một câu khiến cho Mộc Yên biết được là bản thân đã hiểu sai.

"Sở Hoán coi như có mắt."

"Sở Hoán?" Mộc Yên kinh ngạc, "Cái này mắc mớ gì đến anh ta?"

"Chẳng lẽ không phải Sở Hoán quảng tiện nhân kia đi để kết hôn với cậu?" Khó có khi nghe được khẩu khí thô bạo của Trương đại tiểu thư, không ngờ lại là vì chuyện của cô.

"Không phải nói hắn cùng Mộc Cẩm đã đính hôn một tháng trước rồi sao?" Mộc Yên nhẹ nhàng thái dương tỏ vẻ thập phần bội phục sức tưởng tượng của Trương đại tiểu thư.

"Vậy cậu kết hôn với ai?" Ở bên kia Trương Vũ Phi nhú mày.

"Đối tượng kết hôn của tớ là Đại thiếu gia Dung gia." Mộc Yên tự giác lo lắng thanh âm có chút nhỏ lại. "Là ba tớ tìm người cho tớ."

"Cái gì? Mộc Yên tiểu thư cậu điên rồi sao? Cậu không nhớ mình mấy tuổi sao?"

"Mười chín a!" Mộc Yên bắt đầu dĩ vãng.

"Hừ, còn nhớ rõ sao!" Trương Vũ Phi hừ lạnh, "Cậu cho hôn nhân là trò đùa sao, cho mình là con nít sao, cũng chỉ là một tên Sở Hoán, không cần phải cam chịu như thế!"

Mộc Yên trầm mặc nghe bạn tốt trách móc nặng nề, không có tức giận, lại càng không cảm thấy bạn mình nhiều chuyện, bởi vì cô biết chỉ có chuyện của Mộc Yên mới làm Băng mỹ nhân Trương Vũ Phi tức giận thậm chí là phát cuồng.

"Ồ đâu?" Trương Vũ Phi thở hắt ra.

"Tớ đang ở bên ngoài, lái xe sắp về nhà rồi."

Ngắt điện thoại xong, Tường Vũ Phi lấy áo khoác vội vàng đi ra khỏi văn phòng.

Hoa viên dưới lầu.

Xe chậm rãi dừng trước biệt thự Porsche màu trắng. Tường Vũ Phi xuống xe, liền thấy Mộc Yên mặc váy dài màu lam nhạt đứng ở trước nhà vẻ mặt sáng như ngọc.

"Vào đi." Tường Vũ Phi nhìn cô gái vô cùng thân thiết nắm cánh tay cô liền nhú mào.

Mộc Yên cười khẽ, cô biết Tường Vũ Phi ghét nhất người khác kéo cánh tay mình, nếu là người khác phỏng chừng đã sớm bị đẩy ra rồi.

Phòng khách rộng mở, bên trên bàn trà thủy tinh trong suốt đặt hai ly cà phê vừa mới pha.

"Nói đi?" Tường Vũ Phi ngồi ở đối diện.

"Tiểu Tầm Tã, tuy rằng chuyện này có điểm thái quá, nhưng cậu cũng không cần nói chuyện giống như đang thẩm vấn phạm nhân đâu." Mộc Yên bỏ muỗng cà phê ra đổ sữa vào khuấy đều lên, bung lên nhấp một ngụm, mỉm cười tán thưởng nói, "Thú vị không phải sao."

"Không cần chuyển đề tài." Nhìn ánh mắt nghiêm túc của đối phương, Mộc Yên cười khỏ, tâm tư của cô quả nhiên vẫn bị phát hiện.

"Hôm nay dựa theo ý của ba đi gặp Dung Đại thiếu gia, chuyện sau đó cậu đã biết."

"Là Hứa Nhã Như bức cậu đứng không?" Tường Vũ Phi lạnh lùng nhìn thẳng cô.

"Không có." Nàng chậm rãi khuấy ly cà phê, tóc mềm mại nhẹ nhàng bung xuống che khuất nửa khuôn mặt của Mộc Yên, bởi vì ánh sáng chiếu không tới mà ở hai gò má trắng nõn trở nên tối đen.

Nàng tự giấu bĩu môi, "Tiểu Tầm Tã, hôn sự này không phải tớ muốn hủy là hủy được."

"Phanh!" Ly cà phê va chạm với bàn trà thủy tinh phát ra tiếng vang thật lớn, Tường Vũ Phi cười lạnh, "Như thế nào, bọn họ còn dám bức bách cậu hay sao?"

Mộc Yên lắc đầu, "Tiểu Tầm Tã chuyện này không đơn giản như vậy, tớ đáp ứng cũng là có nguyên nhân."

"Cậu có phải bị bọn họ bắt được nhược điểm gì hay không?" Tâm mắt Tường Vũ Phi sâu sắc.

"Cậu nghĩ đến ai vậy?" Nàng giương mặt lên, thần sắc tron bóng cùng nụ cười sáng như ngọc. "Có lẽ, kết hôn cùng Dung Đại thiếu gia cũng không phải chuyện gì xấu?"

Nghe khẩu khí Mộc Yên thoải mái, Tường Vũ Phi bắt đầu đi, "Mộc Yên, cậu, con mẹ nó nói cho tớ nghe, tớ mặc kệ bởi vì nguyên nhân gì mà muốn cùng Dung thiếu gia kết hôn, tớ chỉ hy vọng cậu không phải làm vậy để trả thù Sở Hoán hoặc để bản thân phát tiết. Hôn nhân không phải trò đùa."

Nhìn Tường Vũ Phi tính tình táo bạo giống con trai, nhưng lại vì chuyện của mình mà kiên nhẫn chuyên chú, giống như một người chị vĩnh viễn dặn dò không hết chuyện. Mộc Yên nhìn cô mỉm cười nói: "Tớ biết." Cô hiểu Tường Vũ Phi là hận không thể đem tâm ý mang ra trước mặt cô.

"Cậu à, tốt nhất đừng làm cho tớ lo lắng!" Hừ lạnh một tiếng, con tức của Tường Vũ Phi khí cũng đã tiêu biến hơn phân nửa.

"Sẽ không, hiện tại không phải rất tốt sao tiểu Tầm Tã?"

"Nha đầu chết tiệt kia, cậu có tốt hay không, chính cậu là người rõ ràng nhất."

"Dù sao đã muốn như vậy! Tớ chờ ngày cậu làm phù dâu cho tớ!" Mộc Yên đi qua, ôm cô gái đang tức giận bên cạnh tiếp tục nói, "Hôn lễ sắp tới, vừa về nước tớ đột nhiên phát hiện chính mình không có bộ quần áo nào hết? Tiểu tầm tã, giúp tớ đi chọn lễ phục được không?"

Nàng nghiêng đầu hỏi cô gái trước mắt đã khôi phục vẻ mặt lạnh như băng, thần sắc như hoa cười khẽ.

"Không, cậu cho là ai cũng nhàn nhã giống cậu sao." Sửa sang lại quần áo một chút, Tường Vũ Phi chuyển người liền lưu loát ra ngoài.

Mộc Yên: "..."

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sùng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 6: Một Khúc Bi Thương

Trung tâm thành phố Rhino, nhà hàng Tây.

“Dung thiếu gia, đây là vị trí ngài muốn.” Dung Lạc gạt đầu, hần kéo một chiếc ghế dựa bằng gỗ lim ra chậm rãi ngồi xuống.

Cửa sổ sát đất sáng trưng, bên ngoài là những đóa Tường Vi trắng nở rộ.

“Dung thiếu gia, ngài muốn dùng gì ạ?” Phục vụ anh tuần cung kính đưa thực đơn tới.

Không hề lật ra xem, Dung Lạc thần nhiên phân phó: “Một ly cà phê băng Mexico.”

“Dạ, ngài chờ một lát.”

Dung Lạc im lặng ngồi, ngũ quan tinh xảo, tóc đen như hắc ngọc. Hần nắm tay, một chút lại gõ gõ mặt bàn, tựa hồ đang suy nghĩ cái gì.

“Anh.” Dung Lạc ngẩng đầu nhìn một người đàn ông đi về phía hần cười đến mặt mày sáng lạn.

“Dung Trạch thiếu gia đã trở lại.” Chu Hần mỉm cười kéo một cái ghế bên cạnh Dung Lạc ra mời Dung nhị thiếu gia ngồi. Dáng người cao lớn anh tuấn, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng như dao sắc, làn da tương đối trắng nõn.

“Em còn chưa về nhà?” Dung Lạc nhún mày, nhìn về mặt mặt mới của em trai mình, đoán.

“Em đã ghé qua vườn trà của anh, để hành lý ở đó rồi.” Dung Trạch cẩn thận lời nói, sợ chính mình nói sai cái gì chọc giận Dung Lạc sẽ bị ném về Dung gia. “Em cũng đã ngồi ngây ngốc một tuần rồi.” Dung Trạch bĩu môi.

“Em thật sự quyết định làm trong ngành đào tạo nghệ sĩ?”

Dung Lạc đặt cà phê sang một bên, thần sắc nhìn thẳng vào mặt hần. Hần biết ước mơ từ nhỏ của Dung là trở thành một người đại diện xuất sắc, nhưng bởi vì mẹ vẫn cực lực phản đối làm cho hần không thể về nhà.

Thu hồi biểu tình vui cười, thân thể Dung Trạch thẳng tắp: “Anh, đây là ước mơ của em, em biết mẹ là muốn tốt cho em, nhưng em sẽ không bỏ cuộc.”

Trong không khí đậm mùi hương cà phê Mexico. Sau một lúc lâu, Dung Lạc gạt đầu, hần đi qua vỗ vai Dung Trạch, “Muốn làm thì cứ làm, về phía mẹ, anh sẽ tìm cơ hội thích hợp để nói chuyện.”

Dung Trạch chần động, hần nhìn anh hai của mình đang vỗ nhẹ chính mình, cảm thấy có chút thụ sủng nhược kinh. Phải biết rằng Dung Đại thiếu gia ghét nhất là bị người khác đụng chạm.

Trong lúc nhất thời, Dung Trạch cảm thấy hạnh phúc tới quá dễ dàng, anh hai không chỉ ủng hộ mình mà còn muốn giúp đỡ hần khuyên bảo mẹ. Hần nhếch miệng vui vẻ cười, “Anh, anh thực sự đã đạt đến trình độ đó rồi. Anh cứ việc yên tâm em nhất định sẽ cố gắng làm về vang Dung gia, không để cho anh hối hận về quyết định hiện tại.”

“Tốt nhất là như vậy.” Dung Lạc bung cà phê lên chậm rãi uống, hai người đã bàn xong đề tài này.

“Đói sắp chết rồi, bổn thiếu gia phải ăn một bữa cho no mới được” Dung Trạch hưng phấn gọi phục vụ, trong phút chốc một bàn đồ ăn bày ra đầy bàn, hần vui vẻ ngồi ăn.

Dung Lạc bắt đắc dĩ nhìn tương ăn chật vật của em trai, vẻ mặt lạnh nhạt như trước ngồi uống cà phê.

Trời đã tối đen, xuyên qua cửa sổ sát đất, bên ngoài là thế giới rục rờ của ánh đèn nê ông. Một khúc dương cầm trong phòng ăn kết thúc, ánh mắt Dung Lạc không tự chủ được chuyển về phía người chơi đàn. Dưới ánh đèn, hần thấy một người con gái chậm rãi đi vào phòng ăn, đằng sau là phục vụ. Thân ảnh tinh tế đưa lưng về phía mình, nhìn không thấy vẻ mặt của cô, nhưng Dung Lạc có thể cảm giác được cô gái đó vừa mới nói với nhạc sư gì đó.

Trong chốc lát liền qua đi, nhạc sư đàn dương cầm đứng dậy vỗ vai cô, mỉm cười đưa microphone cho phục vụ rồi đi xuống. Ánh sáng của chùm đèn chiếu xuống vấy dài màu chàm, người con gái im lặng ngồi trước cây dương đàn màu trắng, cái giá đỡ bên cạnh đã được điều chỉnh cho thích hợp với độ cao của cô.

Khúc nhạc dạo mềm nhẹ, âm thanh duyên dáng theo đầu ngón tay linh hoạt vang lên. Sau đó, cánh hoa khẽ mở, cô bắt đầu hát:

“Nếu em ở Thiên đường nhìn anh, anh có biết tên của em không

Nếu em ở Thiên đường nhìn anh, anh có thể vẫn như trước không

Em phải học cách kiên cường, duy trì dũng cảm, bởi vì em biết em không thuộc về Thiên đường

...”

Phòng ăn có chút huyền ảo, cô im lặng mà hát, ánh đèn chiếu xuống đỉnh đầu cô, lông mi dày bởi vì ánh hào quang che khuất mà hạ xuống. Không biết từ khi nào, nụ cười cũng dần dần mất đi, kum đồng tiền cũng biến mất. Dung Lạc mi tâm nhẹ nhấn lại.

“... ”

Nếu em ở Thiên đường gặp anh

Anh sẽ cầm tay của em sao

...Lại cho em một ít ngày

Em sẽ tìm được nơi em nên đến

Bởi vì em biết em không thuộc về Thiên đường

“... ”

Ánh mắt mát mát, sườn mặt tái nhợt, còn có khoe môi câu lên một nụ cười vô cùng trào phúng, làm cho Dung Lạc cảm thấy có vài phần kinh ngạc.

Ở trong trí nhớ hần, mỗi lần gặp Mộc Yên cô đều tươi cười sáng lạn, bộ dáng có sức sống gấp mười lần. con người đen thui như vậy, thâm thúy như vậy, rốt cuộc che dấu bao nhiêu cảm xúc.

“... ”

Thời gian có thể đã kích anh

Thời gian có thể khiến anh khuất phục

Thời gian cũng có thể khiến anh tan nát cõi lòng

Theo điệu nhạc, cô nhắm mắt lại hát, tiếng hát của cô mang theo chất vấn, châm chọc, thậm chí còn có hận ý rất sâu.

Ngồi trước cửa sổ sát đất, tầm mắt người đàn ông trước sau như một trong trẻo nhưng lạnh lùng, hần nhìn về mặt của cô gái đang biểu diễn, không tiếp tục uống cà phê nữa.

“Anh?”

Dung Trạch đưa lưng về phía phòng ăn nghỉ hoặc nhìn Dung Lạc ngồi đối diện. Tầm mắt tựa hồ vẫn nhìn về một chỗ rất lâu không chuyển đi.

Hơn nửa ngày không nghe được Dung Lạc đáp lại, xoay người nhìn theo tầm mắt của hần về phía trong đại sảnh.

Cô gái ngồi trước đàn dương cầm đang hát, khúc nhạc bi thương phát ra một loại cảm giác tâm tê liệt phế.

Cô gái tựa như hòa vào thế giới của riêng mình, cô thâm tình hát, chung quanh hết thấy mọi thứ đều trở nên âm đạm, không có ánh sáng.

“... ”

Nếu em ở Thiên đường cùng anh gặp mặt, anh còn có thể nhớ rõ tên của em sao

Nếu em ở Thiên đường cùng anh gặp lại, chúng ta còn có thể giống như lúc trước sao

Em phải học tập kiên cường, duy trì dũng cảm,

Bởi vì em biết em không thuộc về Thiên đường

“... ”

Âm cuối nhẹ tắt đi, kết thúc một khúc nhạc.

Cô đứng lên, bên dưới truyền đến tiếng vỗ tay nhiệt liệt.

Cô mỉm cười cảm ơn mọi người, gò má hiện lên má kum đồng tiền nhợt nhạt. Chớp mắt một cái, làm cho Dung Lạc cảm thấy người con gái vừa rồi rồi rầm đầu đón và người con gái hiện tại đang mỉm cười là hai người.

Cô cười đến vô cùng sáng lạn, hai mắt lại sâu không thấy đáy khiến cho người ta hít thở không thông.

Nhìn bóng dáng mảnh khảnh chậm rãi rời khỏi phòng ăn, Dung Lạc đứng dậy đi ra ngoài.

“Anh, anh muốn đi đâu?”

Dung Trạch kinh ngạc, nhìn anh trai của mình đi mất, anh hẳn sẽ không phải là coi trọng cô gái kia chứ?

Nghĩ nghĩ lại lắc đầu, bĩu môi, anh ấy lạnh lùng như vậy, nói thẳng sáu có tuyết bay so với việc anh ấy thích một cô gái còn đáng tin hơn. Huống chi tiểu nha đầu kia sợ là so với chính mình còn ít tuổi hơn đi!

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sủng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Mười Ngón Tay Đan Vào Nhau

Toilet.

Gương mặt sớm đã không còn tươi cười như ngọc nữa, sắc mặt của cô tái nhợt, âm đạm đôi mắt thậm chí có chút suy sụp.

Mảnh kí ức đen tối kia điên cuồng ăn mòn đầu óc cô, làm cho tâm tình Mộc Yên cực kỳ phiền não.

"Thật là đáng chết!"

Thấp giọng rửa mặt tiếng, Mộc Yên điều chỉnh cảm xúc một chút, nhìn vào gương hít sâu một cái mới đi ra ngoài.

Ngoài hành lang ánh đèn sáng rực, nàng cúi đầu chậm rãi đi về phía trước, không hề biết từ lúc nào đã tới cuối dãy.

Ý thức được có người chặn đường mình, cô chậm rãi ngẩng đầu lên, hình ảnh trước mắt như một thước phim quay chậm, cô có chút kinh ngạc nhìn hắn, lông mi nhẹ nhàng vênh lên, rất động lòng người.

Dưới ánh đèn là khuôn mặt tuấn đạt thanh lãnh quen thuộc.

"Dung tiên sinh! Thật khéo quá." Im lặng vài giây, cô liền mỉm cười chào hỏi hắn.

Dung Lạc nhìn cô, ánh mắt lạnh lùng giống như muốn đem cô nhìn thấu. Cô gái trước mắt cười đến động lòng người, giống như người vừa rồi khóc đến hốc mắt đỏ ửng, thất hồn lạc phách đến nỗi làm cho người ta đau lòng và cô hoàn toàn là hai người khác nhau.

"Thật đúng là có duyên a, chúng ta lại gặp mặt." Con ngươi đen nhánh của cô sáng lên, "Anh cũng tới đây ăn cơm sao?" Mộc Yên nghiêng đầu hỏi hắn, vài sợi tóc nhẹ rũ xuống trên trán có vài phần tình nghịch.

"Cô hát hay lắm." Thanh âm vẫn như trước trong trẻo nhưng lạnh lùng, cho dù là tán dương cũng không mang một tia cảm xúc.

Mộc Yên nghi hoặc, sau đó liền hiểu ra được hắn muốn nói cái gì, trong mắt cô hiện lên một tia phức tạp nhưng lại biến mất rất nhanh.

Hai má cô hơi đỏ ửng, ra vẻ ngượng ngùng cúi đầu, "Dung tiên sinh quá khen." Không ai có thể nhìn thấy con mắt cô lúc này không một chút ánh sáng.

"Lại đây." Hắn lên tiếng gọi cô.

Mộc Yên kinh ngạc, giặt mình đã thấy cổ tay bị Dung Lạc cầm lấy. Lòng bàn tay hắn có chút lạnh, dán tại lên da thịt cô lại trở nên nóng bừng.

"Dung tiên sinh?" Cô không hiểu quay đầu nhìn Dung Lạc rồi kéo mình đi nhanh về phía trước.

Bước chân anh ta rất lớn, tốc độ cũng rất nhanh, cô mặc váy dài tới cổ chân, đi giày cao gót cũng cực kỳ chật vật để đi vững, bởi vì hơn phân nửa cơ thể cô bị hắn kéo về phía trước.

Có lẽ là do váy dài tới chân, nên lão đạo đứng không vững, cô suýt nữa ngã về phía trước.

"Cẩn thận dưới chân." Bàn tay to lộ rõ khớp xương bắt được cánh tay cô.

Tiểu Mộc Yên mượn sức hắn ổn định thân thể sau đó lại bị hắn dắt đi.

"Thật sự cảm ơn anh." Cô cười nhìn sườn mặt Dung Lạc nói cảm ơn, Dung Lạc lại trầm mặc không nhìn cô, chỉ là bước chân theo bản năng đi chậm lại.

Mộc Yên bị hắn lôi kéo đến một góc sáng ở sát cửa sổ mới ngừng lại.

"Anh, vị tiểu thư xinh đẹp này là ai?" Dung Trạch nhìn thấy phía sau anh trai mình là vị tiểu mỹ nữ vừa mới hát xong, kinh ngạc thiếu chút nữa ngã từ trên ghế xuống.

"Mộc Yên, em trai của tôi Dung Trạch."

Không để ý đến câu hỏi của em trai mình, Dung Lạc trước tiên giới thiệu Dung Trạch cho Mộc Yên làm cô có chút ngạc nhiên. Đây là lần đầu tiên hắn kêu tên cô, giọng nói của anh ta rất êm tai, thời điểm gọi tên cô lộ chút réo rất.

"Xin chào, gọi tôi là Tiểu Yên được rồi." Cô gái thanh lệ cười khẽ, ngũ quan tinh xảo, mặt mày như tranh vẽ, đôi môi hồng nhạt như cánh hoa khẽ giương lên, lộ ra một đôi má lúm.

"Anh, chuyện này là sao?"

Dung Trạch trừng mắt lớn, băng sơn vạn năm không tan vì cái gì lại đứng chung với một tiểu mỹ nữ khuynh thành như vậy a? Nói là tuần nam mỹ nữ cũng quá bình thường rồi, chuyện này xảy ra trên người anh trai mình làm hắn cảm thấy thật kinh tâm động phách, cực kỳ kinh hãi? Huống chi tiểu mỹ nữ này tuổi lại còn nhỏ, sợ là chỉ mới mười mấy tuổi thôi!

"Mộc Yên là vị hôn thê của anh." Nhìn vẻ mặt em trai hoài nghi nhìn mình, Dung Lạc rất nhanh trả lời nghi hoặc của hắn.

"Vị hôn thê?" Nghĩa là tiểu mỹ nữ trước mắt này sắp trở thành chị dâu của hắn? Dung Trạch kinh ngạc hỏi lại, hắn tất nhiên không thể tiếp nhận sự thay đổi chóng mặt như vậy.

Mộc Yên chủ động nắm tay Dung Lạc, mười đầu ngón tay lưu luyến đan vào nhau, hàm ý không cần nói cũng biết.

"Chúng tôi sẽ kết hôn vào tháng sau, đến lúc đó anh Dung Trạch nhất định phải tới nha." Ánh mắt cô đen mê người như nai con, khoe miệng tươi cười giống như Bạch Liên giáng trần.

Anh Dung Trạch? Đây là bối phận gì?

Mà lúc này Dung Trạch càng để ý hơn là tay hai người nắm chặt nhau, anh hắn cho tới bây giờ ghét nhất là bị người khác đụng chạm, hai người gắt gao nắm tay nhau như vậy, xem ra không phải giả bộ rồi. Nhưng bộ dạng này, nhìn thế nào cũng giống như anh trai nắm tay em gái vậy!

Ba người cùng nhau ngồi xuống, Dung Trạch vui cười hỏi tiểu Mộc Yên rất nhiều vấn đề, biết được chị dâu nhỏ nhà mình vừa từ Seattle trở về, hắn lại hưng trí bừng bừng hỏi một ít về Seattle.

Tiểu Mộc Yên vẫn cười ngọt ngào, giọng nói mềm nhẹ hoàn toàn là bộ dáng dịu dàng của con gái Giang Nam. Cô gái như vậy là người rất thích hợp để chọn làm vợ, nhưng tiểu nha đầu này tuổi còn nhỏ như vậy. Dung Trạch nhiều năm qua, gặp qua vô số người, lấy trực giác của hắn cảm thấy chuyện này nhất định là có vấn đề.

Thời gian trôi qua, Dung Trạch ngồi bên cạnh anh trai hắn, hắn mới ý thức được Dung Lạc từ khi giới thiệu Mộc Yên xong hoàn toàn không hề nói thêm câu nào nữa, ngược lại là chị dâu nhỏ xinh đẹp đáng yêu này tán gẫu cùng hắn.

Dung Lạc dựa ở trên ghế nhìn cảnh đêm ngoài cửa sổ, bên ngoài, đèn nê ông chiếu sáng nhiều màu sắc, trên đường buôn bán phồn hoa, người đến người đi. Ánh mắt Dung Lạc vẫn thản nhiên, đường phố phồn hoa giống như cùng hắn không có chút quan hệ nào, ngược lại khí chất của hắn lại càng thêm lạnh lùng.

Mộc Yên cười đến cực kỳ đẹp, cùng vẻ mặt của Dung Lạc hoàn toàn đối lập.

Hai người kia có ở cùng một chỗ được hay không đây?

Tuổi cách xa nhau như thế...

Không biết vì sao, trong tiềm thức Dung Trạch cảm thấy anh hắn cùng vị tiểu thư Mộc Yên này không thích hợp. Anh trai hắn luôn có chủ ý của chính mình, tuy rằng hắn không hiểu Dung Lạc là vì mục đích gì mà lại kết hôn với Mộc Yên, nhưng chấp nhận đám cưới gia tộc tuyệt đối không phải phong cách làm việc của anh ấy.

Còn có, vị Mộc Yên tiểu thư này cũng không hề đơn giản như vậy, vừa mới mười chín tuổi đã có được bằng bác sĩ, sống ở nước ngoài nhiều năm như vậy, đã vậy còn quá nhỏ làm sao có thể nguyện ý đem chung thân đại sự chôn vùi trong đám cưới gia tộc này?

Dung Trạch tuy rằng vẫn cột nhà, nhưng ở sâu trong nội tâm đã bắt đầu nghi ngờ đủ kiểu.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sùng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Ngoan Ngoãn Nghe Lời

Ngoài nhà hàng Rhino.

Một chiếc Lamborghini màu trắng.

“Anh, anh đưa Mộc tiểu thư về nhà đi, em tự mình về.” Dung Trạch thân sĩ mở cửa xe cho Mộc Yên, vui cười chào tạm biệt cô, “Mộc tiểu thư hẹn gặp lại, lần sau gặp mặt chắc sẽ phải đổi cách xưng hô thành chị dâu rồi, đi đường cẩn thận.”

“Anh Dung Trạch hẹn gặp lại.” Hoi kinh ngạc, nhất thời cô có chút thất thần, nhưng rất nhanh liền cười rộ lên, “Anh cũng đi đường cẩn thận.”

Dung Trạch vẫy tay, cùng Chu Hàn trở về.

“A Hàn, rốt cục tại sao anh ấy lại muốn kết hôn với Mộc tiểu thư?” Ngồi ở trong xe, Dung Trạch cũng không lập tức khởi động xe, vẻ mặt hắn có chút nghiêm túc.

“Hôn sự của đại thiếu gia cùng Mộc tiểu thư là do lão gia an bài.” Chu Hàn giải thích.

“Anh ấy đồng ý?”

“Đúng vậy Dung Trạch thiếu gia.”

Tiểu nha đầu kia thật sự làm cho anh hai động tâm? Sợ là không phải đi!

Lắc đầu, Dung Trạch nhíu mày, vẻ mặt hắn có chút mù mịt phức tạp.

Ngoài cửa Mộc gia.

Chiếc Lamborghini màu trắng chậm rãi dừng lại, Dung Lạc cùng Mộc Yên mở cửa xe đi xuống.

Cũng gần mười giờ tối, trên đường đã không còn bóng người.

“Muốn cùng vào uống chén trà hay không?” Cô cười hỏi hắn, gió đêm làm tóc cô bay loạn xạ.

“Àn.”

Hắn gạt đầu, hai người sóng vai đi trên đường nhỏ, cô chủ động cầm lấy tay hắn. Dung Lạc cũng không cự tuyệt, hắn tùy ý để cô nắm lấy.

Mười ngón tay đan vào nhau, bọn họ giống như một cặp tình nhân yêu nhau say đắm.

“Nhị tiểu thư, ngài đã trở lại.” Vừa vào cửa, Lý quản gia liền nghênh đón, nhìn thấy phía sau Mộc Yên còn có một người đàn ông cao lớn anh tuấn, ông lập tức phản ứng lại. “Vị này chắc là Dung thiếu gia đi?” Cung kính cúi đầu chào.

“Xin chào.” Giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng, khiêm tốn có lễ nghĩa.

Lý quản gia cúi đầu nhanh chóng đánh giá người đàn ông trước mắt này một chút, khí chất thanh quý tự nhiên, nhưng không hề làm cho người ta có cảm giác cao cao tại thượng, hơn nữa lại rất khiêm tốn có lễ nghĩa, nhị tiểu thư có thể tìm được người đàn ông như vậy hẳn cũng an tâm, dù sao hắn nhìn Mộc Yên tiểu thư lớn lên, cô tìm được chỗ tốt, chính mình cũng vì cô mà cao hứng.

“Lý thúc, không cần cả phê, pha một ấm trà nóng lại đây, tốt nhất là Bích Loa Xuân.” Mộc Yên đứng một bên phân phó, một bên vô cùng thân thiết lôi kéo Dung Lạc ngồi trên sô pha ở phòng khách, từ đầu đến cuối bàn tay hai người đều không hề tách ra.

“Trà nghệ nhà tôi cũng không tốt như nhà anh, hi vọng anh miễn cưỡng chấp nhận.” Dưới ánh đèn thủy tinh, cô cười đến động lòng người, cầm ấm trà đưa cho hắn, động tác cũng vô cùng có ý nhị.

“Cám ơn.”

Hương thơm của trà lượn lờ, bay trong không khí, Mộc Yên cảm giác được khuôn mặt lạnh lùng của Dung Lạc có vài phần nhu hòa.

“Tiểu Yên đã trở lại sao?” Thanh âm của Mộc Quốc Hồng truyền từ lầu hai xuống.

“Ba.”

“Chào bá phụ.”

Hai người đứng dậy, đồng loạt mở miệng, giọng nói lạnh lùng của Dung Lạc và ngọt ngào của Mộc Yên hòa vào một chỗ, tạo nên một cảm giác mỹ mãn khó nói.

“Tiểu Yên, Dung Lạc đến đây sao không báo cho ta một tiếng?” Khuôn mặt Mộc Quốc Hồng ngày thường nghiêm túc cũng tràn đầy ý cười, ông thăm oán liếc đứa con gái của mình một cái.

“Con sợ ba đã nghỉ ngơi, không muốn quấy rầy thôi.” Mộc Yên cười hi hi lôi kéo cánh tay Mộc Quốc Hồng, trong giọng nói có ý làm nũng.

Dung Lạc thấy đôi mắt cô thờ ơ nhưng lại đầy ý cười, mi tâm nhẹ nhàn lại.

“Đại sảnh sao lại náo nhiệt như vậy, là vị khách quý nào đến đây a?” Hứa Nhã Như từ bên ngoài vừa trở về, nàng cầm áo choàng nhưng giao cho người hầu, cũng chậm rãi đi tới.

“Chào bá mẫu.”

Khiêm tốn nhưng có lễ nghĩa, Dung Lạc làm cho Hứa Nhã Như hơi kinh ngạc, sau đó bà che mặt cười duyên nhìn về phía Mộc Quốc Hồng, “Tiểu Yên cùng Dung thiếu gia ở cùng một chỗ thật sự là quá thích hợp, lão gia ông nói đúng không?”

“Uh, con trai Dung Diệu Huy nhất định rất tốt.” Mộc gia cùng Dung gia có giao hảo, có người cha như Dung Diệu Huy, Mộc Quốc Hồng đem con gái mình giao cho con hán cũng khá yên tâm. “Dung Lạc a, ‘Minh Châu’ (ý nói Mộc Yên trân quý như minh châu) trong tay ta liền giao cho con, bá phụ tin tưởng con nhất định có thể chiều cổ tốt Tiểu Yên.”

Minh Châu trong tay? Bốn chữ này thật sự chạm vào nỗi đau của tiểu Mộc Yên, tựa hồ miệng vết thương đã kết vảy lại nứt ra.

“Bá phụ xin yên tâm, con nhất định sẽ không phụ kỳ vọng của người.” Trong triều nhưng lạnh lùng, khí chất đẹp đẽ cao quý, đối xử với trường bối tao nhã có lễ nghĩa. Đây là câu nói dài nhất mà Mộc Yên nghe được từ khi gặp Dung Lạc.

“Tốt tốt.” Mộc Quốc Hồng nhìn hai người, trong lòng rất vừa lòng.

Tiểu Mộc Yên nhu thuận ngồi một bên, im lặng nghe hai người trò chuyện.

Mộc Quốc Hồng cầm tách trà lên thổi thổi, mở miệng nói, “Lão gia tử Dung gia gần đây thế nào rồi?”

“Thân thể gia gia tốt lắm, cảm ơn bá phụ quan tâm.”

“Nếu ta nhớ không lầm, tuần sau chính là đại thọ tám mươi của Dung lão gia đi!”

“Uh, đã chuẩn bị rồi.” Dung Lạc lên tiếng trả lời.

“Lấy quan hệ hai nhà chúng ta, có gì cần hỗ trợ cứ việc mở miệng.”

“Cảm ơn bá phụ.”

“Chúng ta rất nhanh sẽ thành người một nhà, Dung Lạc không cần khách khí như vậy.” Nói xong Mộc Quốc Hồng lại quay đầu nhìn về phía Mộc Yên, “Tiểu Yên, đại thọ của Dung gia gia con cung nên giúp Dung Lạc chuẩn bị một ít, có biết không?”

“Con sẽ hỗ trợ, đương nhiên chỉ cần người ta không chê con phiền là được!” Cô cười khẽ.

“Con nên ngoan ngoãn một chút.” Mộc Quốc Hồng thờ dãi một hơi tiếp tục nói với Dung Lạc, “Tiểu Yên ở nước ngoài lâu, không khỏi có chút thói quen không tốt, nó còn nhỏ tuổi lại tùy hứng, con có thể tha thứ cái gì thì nên tha thứ cho nó.”

“Vâng.”

“Ba, sao ba có thể nói con nói vậy!” Mộc Yên bĩu môi, trừng mắt nhìn ông.

Mộc Quốc Hồng cười khẽ, “Chẳng lẽ ta nói không đúng?”

Lúc này Hứa Nhã Như vừa mới nói chuyện điện thoại xong liền đi tới, bà cười khanh khách phụ họa cùng Mộc Quốc Hồng, “Ba con nói đúng, con ở nước ngoài tính tình không tốt, lại còn quá nhỏ tuổi đã kết hôn, có muốn đi học chút quy củ gia tộc hay không. Nên nhớ bên ngoài con đại biểu cho thể diện của Mộc gia.”

Không sợ sẽ dọa người Mộc gia sao, còn nói đường hoàng như vậy! Con người Mộc Yên tối sầm lại, chậm rãi nói, “Nếu như vậy, làm phiền đi Hứa dạy ta vậy.”

“Tất nhiên có thể.” Ngoài miệng tuy rằng đáp ứng, trong lòng Hứa Nhã Như lại âm thầm rối rắm, nha đầu kia rắp tâm muốn bà chịu tội, ở Mộc gia ai chẳng biết nói nha đầu này như con ngựa hoang đứt dây, miệng đầy răng nanh, không ai dạy dỗ được. Để cho bà dạy cô, đến lúc đó có khác gì tự đốt lửa thiêu mình đâu! Mặc dù vậy, bà cũng không có biện pháp cự tuyệt.

“Vậy Tiểu Yên tốt nghe theo lời của đi Hứa đi.”

“Ba yên tâm, con nhất định sẽ thật ngoan!”

Nghe tiểu Mộc Yên nói những lời này, Hứa Nhã Như không biết vì sao đột nhiên lại rùng mình.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sủng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Khiêu Khích Dưới Ánh Trăng

"Đã muộn rồi, con không quấy rầy nữa, bá phụ, bá mẫu hẹn gặp lại." Dung Lạc lễ phép chào tạm biệt.

"Tiểu Yên nhanh tiễn Dung Lạc đi, bình thường ở nhà tùy tiện, đứa nhỏ này sắp phải lập gia đình sao vẫn không hiểu chuyện vậy?"

Hứa Nhã Như ở một bên thúc giục Mộc Yên, ngoài mặt thoạt nhìn là vì tốt cho nàng, kỳ thật Mộc Yên hiểu rõ hơn ai hết, Hứa Nhã Như không có ý như vậy, chủ yếu là cố ý bôi đen cô trước mặt Dung Lạc.

Vô cùng thân thiết nắm khuỷu tay Dung Lạc, cô cười trong suốt, "Cám ơn dì hứa đã nhắc nhở, tuy rằng tính con không tốt, làm cho người thích ta không thích nhưng những lễ tiết này con vẫn có thể hiểu được. Dù sao mẹ con xuất thân danh môn, là tiểu thư khuê các, cho nên con thân là con gái của bà làm sao có thể không hiểu chuyện được? Nếu dì cảm thấy mẹ con không dạy con tốt, vậy về sau phiên dì Hứa chỉ dạy nhiều hơn. Dì thấy thế nào?"

Mềm nhẹ mở miệng, nhìn như đang cung kính hỏi, kì thực là dùng khí thế bức người. Mẹ cô là tiểu thư danh môn, cũng là đang ám chỉ bà ta xuất thân hèn mọn. Thân thể Hứa Nhã Như không tự giác cứng đờ, thậm chí nắm chặt tay đến nỗi đầu ngón tay đâm vào lòng bàn tay, nhưng trên mặt lại không có biểu hiện hờn giận. "Tiểu Yên nói đúng, đừng đứng nói chuyện với dì nữa, mau đưa Dung thiếu gia ra ngoài đi."

"Bá phụ bá mẫu hẹn gặp lại."

"Dung Lạc đi đường cẩn thận, có thời gian hãy đến thường xuyên."

Hứa Nhã Như nhìn bọn họ ôn nhu dặn dò, một bộ hiền thê lương mẫu. Nhìn hai người đi xa, Mộc Quốc Hồng thờ dài một hơi, sắc mặt lập tức trầm xuống, an ủi Hứa Nhã Như, "Bởi vì mẹ con bé qua đời sớm, tính tình Tiểu Yên từ trước đến nay đều như vậy, bà cũng không phải không biết! Cho nên hãy bỏ qua cho nó đi."

"Ai, quên đi quên đi, nhiều năm như vậy tôi cũng không muốn tính toán chi li với nó, nếu không sớm đã bị tức chết rồi."

Thấy Mộc Quốc Hồng không nói gì, Hứa Nhã Như thu lại giọng điệu oán giận, "Bọn họ đều đi rồi, ông cũng sớm nghỉ ngơi đi!"

"Nhã Như."

Nghe thấy Mộc Quốc Hồng kêu mình, Hứa Nhã Như giật mình.

"Làm sao vậy?" Bà ta ngồi ở bên cạnh hần, giọng nói mềm nhẹ.

"Bà cảm thấy Dung Lạc, đứa nhỏ này thế nào?"

"Dung thiếu gia tuần tú lịch sự, là công tử danh môn thế gia, là phụ nữ ai mà không muốn gả cho cậu ta? Sẽ không bạc đãi Tiểu Yên đâu."

Tới gần Mộc Quốc Hồng, giúp ông bóp chân.

"Lời này không sai." Mộc Quốc Hồng nhẹ nhàng mị, "Mặc dù các tiểu thư thế gia đều đề mắt tới Dung Lạc, nhưng cha mẹ bọn họ đều không đồng ý gả con gái cho hần, bà có biết vì sao không?"

Hứa Nhã Như dừng động tác bóp chân lại, ngẩng đầu nhìn Mộc Quốc Hồng.

"Nghe nói Dung Lạc luôn lạnh lùng thờ ơ, công ty của gia tộc Dung thị hần cũng không nhúng tay vào."

Mộc Quốc Hồng nhìn Hứa Nhã Như, ý bảo bà tiếp tục nói.

"Ông lo lắng địa vị của Tiểu Yên ở Dung gia?" Nhẹ nhnú mày, Hứa Nhã Như nói tiếp, "Vậy ông định giải quyết hôn sự này thế nào?"

"Dung Lạc, đứa nhỏ này cùng thiếu gia danh môn khác không giống nhau."

"Không giống nhau?"

"Ân." Mộc Quốc Hồng gật đầu, đôi mắt sâu thẳm như giếng không đáy, người khác nhìn vào không biết ông ta đang tính toán cái gì.

Trên bàn, nước trà đã sớm lạnh, hai người trầm mặc thật lâu.

Nhìn thoáng qua đồng hồ trên tường, Hứa Nhã Như nói: "Nếu không nghỉ ngơi, bệnh đau đầu của ông lại phát tác nữa. Tôi kêu người chuẩn bị nước cho ông tắm rửa, thả lỏng một chút."

Mỉm cười nhìn Mộc Quốc Hồng, Hứa Nhã Như đứng lên đi đến một bên. Nhưng đi chưa được mấy bước, chỉ nghe Mộc Quốc Hồng nói sau lưng bà, "Dung Lạc không phải đứa nhỏ tầm thường, đem Tiểu Yên giao cho cậu ta, hẳn là một quyết định không sai." Ngừng cước bộ, Hứa Nhã Như quay đầu lại nhìn, đã thấy Mộc Quốc Hồng đi lên lầu. Đôi mắt lóe lên, Hứa Nhã Như cảm thấy đây là thời điểm nên để cho con gái ruột của bà Mộc Cẩm trở về!

Trời đã tối đen, trên bầu trời thưa thớt ánh sao. Dưới ánh trăng, bóng dáng hai người đan xen vào nhau.

Mở cửa xe ra, cô mỉm cười nhìn hắn lên xe. Gió đêm từ từ thổi, làm tóc mái trên trán cô bay hỗn độn.

"Đã khuya rồi, vào trong đi." Hạ một bên cửa kính xuống, hắn nhìn cô nhẹ giọng nói.

"Nhìn anh đi rồi tôi mới có thể vào nhà." Ánh trăng chiếu sáng, vì nụ cười của cô mà nhu hòa đi rất nhiều.

Hắn nhìn cô, ánh mắt thân nhiên như trước. "Nghỉ ngơi cho tốt, ngày mai tôi qua đón em đi chọn lễ phục kết hôn." Nói xong chuẩn bị đóng cửa kính xe.

"Dung Lạc." Cô nhanh chóng ngăn cản động tác của hắn, con ngươi đen nhánh lảng lảng nhìn hắn chăm chú. "Không phải lúc này nên chào tạm biệt tôi sao?" Cúi người xuống nhìn vào cửa xe, tiểu Mộc Yên nghiêng đầu nhìn người đàn ông tạo nhả trong xe.

Cô cười ngọt, giống như tinh linh dưới ánh trăng, Dung Lạc hơi nhíu mi. Nhìn cô chậm rãi tới gần, Dung Lạc cảm giác được trên người cô có mùi hương giống với hương thơm của hoa Sơn Chi.

Khoảng cách của hai người không tới một tờ giấy, hô hấp gần trong gang tấc. Chỉ cần Mộc Yên cúi về phía trước một chút là có thể hôn hắn.

"Lần đầu tiên hôn môi sao?" Cô cười khê, giống như yêu tinh trong đêm tối. Khi nói chuyện hơi thở ấm áp phả lên khuôn mặt lạnh lẽo của hắn.

Dung Lạc nhìn cô, thần sắc vẫn tao nhã mà lạnh lùng như trước.

Nhìn hắn giống như bị cấm dục lâu ngày, nhưng cũng không bởi vì cô không biết chừng mực tới gần mà động tâm, pháp phòng.

Mộc Yên ảo não, cô cúi xuống hung hăng hôn hắn. Gắn bó triền miên, trần trọc, cái này rõ ràng không phải hôn môi mà là khê cắn, giống như một tiểu hải tử đang phát tiết bất mãn, chốc lát sau trên người hắn đã tràn ngập mùi hương của cô.

Mộc Yên từ từ nhắm hai mắt lại hôn hắn, lông mi như cánh bướm nhẹ nhàng run run.

Hô hấp càng ngày càng dồn dập, thân thể cả hai đều trở nên nóng bừng, ánh mắt Dung Lạc tuy vẫn lạnh lùng như trước nhưng cũng có một tia kinh ngạc, nhìn cô gái trước mặt cứ như vậy chấp nhát hôn hắn, Dung Lạc có chút hơi mệt mỏi.

Biểu tình hắn lạnh như băng. Vô luận như thế nào, cô đều không thể làm hắn trở nên ấm áp.

Tiểu Mộc Yên nhíu mi, chậm rãi hôn. Hai gò má của cô hồng như quả Đào, thu lại cảm xúc mất mát, cô nghịch ngợm nháy mắt mấy cái.

"Thích không?" Mộc Yên cười nhìn hắn, giống như một đứa bé được cho kẹo.

Ngón tay như hoa như ngọc, trắng nõn, thon dài khê vượt khuôn mặt tuấn đạt của hắn. Đầu ngón tay của cô hơi lạnh, bị Dung Lạc đẩy ra.

"Về sau không được làm lại loại chuyện như vậy."

"Nga." Nhìn Dung Lạc bình tĩnh như trước, cô ngoan ngoãn gật đầu, tự cảm thấy không thú vị rút tay về.

"Vào trong đi." Hắn quay đầu vào trong nỏ máy xe, không hề nhìn cô.

"Nhớ kỹ ngày mai tới đón tôi nha." Mộc Yên không có vì hắn lạnh lùng mà bị đá kích, vẫy tay với hắn.

Nhìn chiếc Lamborghini màu trắng dần dần đi xa, nụ cười của cô lập tức biến mất, lộ ra con ngươi đen nhánh âm trầm, không ai có thể đoán được cảm xúc của cô.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sủng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Dính Bơ

"Nhị tiểu thư nghỉ ngơi sớm đi." Lý quản gia kêu người hầu dọn bàn trà, thì bị Mộc Yên ngăn cản.

"Nhị tiểu thư, trà này đã lạnh rồi, không thể uống nữa." Lý quản gia nhắc nhở cô.

"Không sao, để lại chén này đi."

Nhìn nữ hầu mang bình trà đi, Mộc Yên lên lầu về phòng ngủ. Đi ngang qua thư phòng, lơ đãng nghe thấy tiếng nói của Mộc Quốc Hồng và Hứa Nhã Như bên trong truyền ra.

"Lão gia, chỉ cần Tiểu Yên và Dung Đại thiếu gia kết hôn, chúng ta sẽ có Dung gia làm chỗ dựa, địa vị công ty của Mộc gia chúng ta mới có thể được củng cố."

"Tiểu Yên, đứa nhỏ này chịu thua thiệt nhiều rồi." Mộc Quốc Hồng thở dài, "Chỉ hy vọng Dung Lạc là một người tốt."

"Lão gia ngài yên tâm đi, Dung Đại thiếu gia phong độ, tuấn tú lịch sự, tuy rằng cậu ta không nhúng tay vào việc của tập đoàn Dung gia, nhưng lại là bảo bối của lão gia từ! Một ngày nào đó phần lớn cổ phần của Dung gia sẽ thuộc về cậu ta, điều kiện kinh tế tốt như vậy, nhất định có thể làm cho Tiểu Yên hạnh phúc."

Cổ phần công ty Dung thị?

Điều kiện kinh tế tốt?

Thì ra đây là tiêu chuẩn đánh giá hạnh phúc của cô sao!

Khỏe môi Mộc Yên lộ ra một tia châm chọc. Quả nhiên đoán không sai, bản thân mình chỉ là công cụ cho đám cưới gia tộc này mà thôi.

Sáng sớm hôm sau.

Có tiếng chim hót, ánh mặt trời chiếu sáng ấm áp.

"Lý thúc chào buổi sáng."

Lý quản gia thấy người tới liền lập tức nghênh đón, không nghĩ tới Dung Lạc lại chủ động chào hỏi một người làm như ông.

Hơi ngạc nhiên sau đó Lý quản gia cười nói, "Dung thiếu gia, nhị tiểu thư còn chưa ăn sáng, hiện đang ở phòng bếp. Ngài ở chỗ này chờ một chút đi, tiểu thư cố ý phân phó muốn ngài pha Bích Loa Xuân ngồi đây chờ."

"Dẫn tôi qua đó." Tiếng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng, mang theo lực uy hiếp không thể kháng cự.

"Ngài muốn qua phòng bếp? Nhưng Tiểu Yên tiểu thư phân phó kêu ta bảo ngài ở chỗ này chờ là tốt rồi."

"Đi thôi."

Dung Lạc đứng lên, thấy vậy Lý quản gia đành phải dẫn đường, "Dung thiếu gia bên này."

Phòng bếp.

Trang hoàng cách điệu với gam màu cà phê, trong không khí có hương thơm thoang thoảng.

"Sao anh lại qua đây?" Mộc Yên xốc màn cửa bằng hạt châu lên, nhìn hấn cười đến ôn nhu.

Tóc đen được bện đuôi sam gọn gàng, nặc váy ngắn màu tím, thanh thoát tĩnh lặng. Làm cho Dung Lạc nhớ tới bộ dáng của cô ở Seattle.

Nhẹ kéo sợi tóc đen, trên đầu cô đội một chiếc khăn in hoa, trên lưng buộc dây tạp dề. Cô vô cùng thân thiết kéo cánh tay hấn vào phòng bếp, "Không phải kêu Lý thúc nói anh ngâm Bích Loa Xuân ngồi đợi tôi ở sảnh sao?"

Hấn nhìn cô, sau một lúc lâu lạnh lùng nhắc nhở, "Mặt trái dính bột mì."

"Phải không?"

Hơi kinh ngạc, Mộc Yên cười giống như một đóa đỗ quỳen màu tím, kinh diễm động lòng người.

"Dung Lạc." Vô cùng thân thiết gọi tên hắn, có ý làm nũng cũng hàm xúc mê hoặc mười phần, "Giúp tôi chùi được không."

Thân thể của cô có hương thơm của hoa Sơn Chi, vẫn chưa buông cánh tay hắn ra, nghiêng người về phía Dung Lạc, đem má trái tới gần hắn một chút.

Dung Lạc vừa định lấy khăn mặt cách đó không xa, đã bị Mộc Yên ngăn cản.

Cô kéo tay hắn đặt lên má trái cọ vài cái, bột mì cũng theo đó rơi xuống. Lòng bàn tay hắn lạnh lẽo, da thịt cô ấm áp mà non mềm.

"Như vậy, không phải rất tốt sao?" Kéo dài giọng nói, hai má cô ửng hồng.

Sau một lúc lâu, Mộc Yên đột nhiên tròn to mắt sợ hãi than, "Tay anh lạnh quá a!"

"Anh nên uống một chén trà nóng đi cho ấm." Cô kéo Dung Lạc ngồi xuống, trừng mắt nhìn hắn, "Có phải chưa ăn sáng đã tới đây rồi không?"

Dung Lạc quả thật không có ăn sáng, sáng sớm hắn cũng không thích ăn cái gì, ngày thường đều chỉ uống một ly cà phê Lam Sơn. Nhiều năm như vậy, chỉ có người trong nhà mới biết thói quen của hắn, cô gái trước mắt này làm sao mà biết được?

"Anh ngồi ở chỗ này chờ một chút, chúng ta cùng nhau ăn. Ba tôi và dì Hứa sáng sớm đã đi ra ngoài, anh ngồi đây ăn với tôi đi."

Chỉ chốc lát sau, Mộc Yên liền bưng một khay thức ăn từ phòng bếp đi ra.

"Muốn nếm thử cái này hay không?" Mầu trà nước Anh tinh xảo, chất lỏng đỏ sậm chậm rãi rót vào chén, khói bay lên lan tỏa hương thơm khắp phòng. "Loại hồng trà này anh đã từng uống qua chưa?" Cô ngồi bên cạnh hắn nhẹ giọng hỏi, cùng lúc đó đem bánh ngọt vừa nướng xong cẩn thận đặt trước mặt hắn.

"Là hồng trà Tích Lan." Nhẹ uống một ngụm, Dung Lạc nhìn nàng phán đoán chuẩn xác.

"Đúng vậy, anh cũng thường uống sao? Hương vị cũng không tệ lắm phải không?" Cô cười nhìn hắn, ánh mắt sáng như sao trời.

"Àn."

Hai người trầm mặc ăn bữa sáng.

Sau một lúc lâu, Mộc Yên dùng khăn ăn chùi miệng, lại phát hiện Dung Lạc không hề động đến bánh ngọt.

"Sao có thể uống hồng trà như thế? Không ăn bánh ngọt sao?" Cô nhìn thấy bánh ngọt của hắn vẫn còn nguyên, trừng mắt, "Tôi vừa mới nướng xong, hương vị cũng không tệ lắm, thử một miếng thôi!" Mộc Yên mỉm cười, giống làm một đứa bé làm nũng, nhìn hắn, "Một miếng, một miếng thôi!"

Dung Lạc nhìn bơ trên bánh ngọt phiền chán nhàu mảy, lại không chú ý tới Mộc Yên đã đưa bánh tới bên miệng hắn, "Mau thử một chút xem." Tiếng nói của cô có điểm dụ dỗ, lại có ý chờ mong.

Dung Lạc há mồm, hương vị ngọt béo liền tràn ngập toàn bộ đầu lưỡi, "Tốt lắm ăn đi?" Cô cười nhìn hắn, lại đút thêm một miếng.

Nhìn hắn từ từ ăn, trên mặt Mộc Yên thực thỏa mãn.

Thẳng đến khi Dung Lạc ăn xong hết bánh ngọt, Mộc Yên mới buông tha, "Về sau đều phải ăn điểm tâm như vậy mới được." Cô nghiêm mặt dặn dò hắn.

"Thời gian không còn sớm, chúng ta đi thôi." Hắn nhìn thoáng qua đồng hồ ở cổ tay, rồi sau đó đứng lên đi ra ngoài.

"Dung Lạc." Mộc Yên ở sau lưng gọi hắn.

Hắn khó hiểu quay đầu, xoay người, đã thấy cô bám lên cổ hắn thuận thế hôn lên môi. Dung Lạc hơi kinh ngạc, Mộc Yên chỉ chạm nhẹ sau lập tức rời đi.

Nằm ở trên vai hắn, Mộc Yên đỏ mặt nói vào tai hắn, "Môi của anh dính bơ, lần này đổi lại là tôi giúp anh lau." Tiếng nói ái muội, trên người cô còn còn mang theo mùi bơ ngọt.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sùng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Hai Bên Đụng Mặt

Đến trung tâm mua sắm, người đến người đi rất náo nhiệt.

Trong đám người rộn ràng nhộn nháo, một đôi tình nhân trẻ tuổi tay trong tay đi tới. Người con trai dáng người thon dài, dung mạo anh tuấn, khí chất trên người lạnh lùng, đẹp đẽ quý giá hấp dẫn người đi đường. Bên cạnh hắn là một cô gái tính tình có chút trẻ con, khuôn mặt trắng nõn nhỏ nhắn không chút son phấn, cười ngọt mà mê người.

Tiểu Mộc Yên vô cùng thân thiết kéo khuỷu tay Dung Lạc, vừa đi vừa ghé vào lỗ tai hắn nói gì đó.

Cửa hàng áo cưới Mộng Áo, thảm dài màu hồng, ở hai bên lớp thủy tinh trong suốt là đá Mân Côi kiêu diễm. Trên cầu thang treo đầy những quả bóng hơi màu tím lãng mạn tự chế.

Xuyên qua cửa sổ lớn sát đất, có thể nhìn thấy bên trong có đủ loại áo cưới. Lụa trắng nhẹ nhàng, áo khoác mộng ảo, lụa mỏng trong veo...

“Tiên sinh, tiểu thư chào buổi sáng! Tôi là tiểu Trần, nhân viên bán hàng, xin hỏi hai vị cần giúp gì không?” Nữ nhân viên mặc đồng phục bán hàng tiến lên nghênh đón bọn họ.

“Xin chào. Chúng tôi muốn xem áo cưới, có thể giới thiệu một chút cho chúng tôi không?” Mộc Yên bước đến mỉm cười.

“Đương nhiên có thể, hai vị mời qua bên này.” Nữ nhân viên dẫn bọn họ đi đến trước đài trưng bày áo cưới, cô chỉ vào chiếc áo cưới màu trắng ở giữa chậm rãi nói, “Đây là áo cưới do nhà thiết kế danh tiếng của Italy thiết kế, hoa đính trên áo lấp lánh mộng ảo. Chiếc áo cưới này không chỉ mới mẻ, tôn quý, nhà thiết kế còn phối hợp với nét cổ điển của Trung Quốc, làm cô dâu thêm uyển chuyển, kiêu diễm...”

Dưới ánh đèn màu tím, áo cưới trắng như tuyết giống như ảo ảnh. Tiểu Mộc Yên tiến lên ngẩng đầu tinh tế xem xét: chiếc váy cắt theo hình giọt nước ôn nhu, vải lụa mỏng mềm nhẹ, làn váy tung bay lại xinh đẹp quý giá. Nhưng mà, lúc này trong lòng Mộc Yên không có một chút niềm vui của một cô dâu, cô cảm thấy cảnh tượng tốt đẹp như vậy giống như một giấc mơ, đều giả dối.

“Sao vậy?” Xuất thần một lúc, cô cảm thấy bả vai chợt lạnh, Dung Lạc đặt ngón tay ở trên vai cô nhẹ nhàng kéo, giọng nói lạnh lùng vang lên bên tai Mộc Yên.

“Không có gì, chỉ cảm thấy áo cưới này thật xinh đẹp!” Cô mỉm cười, lại chủ động cầm tay hắn, mười ngón đan vào nhau, hai người tiếp tục nghe nhân viên giới thiệu.

Trên đài trưng bày, từng loại áo cưới đều được giới thiệu qua, Mộc Yên lắc lắc tay Dung Lạc, hắn quay đầu nhìn cô.

“Chúng ta hãy đi nghỉ ngơi một chút được không?” Hôm nay ra ngoài cô đi giày mới có chút không thoải mái, từ lúc đó đến bây giờ cũng đã đứng mấy tiếng.

“Àn.” Dung Lạc gật đầu, tùy ý để Mộc Yên nắm tay kéo đến ngồi trên sofa nghỉ ngơi. “Có thích cái nào không?” Hắn lạnh giọng hỏi cô, thuận tiện đưa cả phê nhân viên đem tới cho cô.

“Cám ơn.” Đem cả phê đặt trên bàn, cô mỉm cười tựa đầu vào vai hắn nói nhỏ, “Tôi cảm thấy tất cả những bộ áo cưới này đều rất hoa lệ, cao quý, cảm giác bản thân mặc vào sẽ không thích hợp.”

“Những bộ bên trong em thích nhất cái nào?” Dung Lạc nặng nề hỏi. “Nếu không có, chúng ta có thể tìm nhà thiết kế em thích đến làm theo yêu cầu.”

“Không cần phiền phức như vậy, áo cưới ở đây cũng rất đầy đủ, vậy cái đầu tiên đi, nhìn rất đẹp.” Mộc Yên tất nhiên biết lấy năng lực của Dung gia mời nhà thiết kế hàng đầu từ nước ngoài đến thiết kế theo yêu cầu căn bản không phải vấn đề gì lớn, nhưng cô cũng không muốn Dung Lạc hao tốn nhiều tâm tư, mỗi khi nghĩ đến bọn họ sắp tổ chức hôn lễ, cô liền cảm thấy vớ vẩn vô cùng.

“Cho chúng tôi xem thử bộ ban đầu.” Thanh âm trầm thấp phân phó, nhân viên mỉm cười chạy lại, “Tiểu thư xin chờ một lát, tôi lập tức kêu người mang đến cho cô mặc thử.”

“Tốt, cám ơn.” Mộc Yên gật đầu, đón nhận tầm mắt của Dung Lạc có chút kinh ngạc. “Làm sao vậy?” Cô nghiêng đầu hỏi hắn.

“Em thích không?”

“Rất được, rất thích a!” Mộc Yên rúc vào bờ vai của hắn, trên người mang theo mùi hương tươi mát của hoa Sơn Chi.

“Vây là tốt rồi.”

Hai người vừa mới đứng lên, còn đi chưa đi được mấy bước, lơ đãng nhìn thoáng qua làm cho Mộc Yên giật mình.

Dung Lạc khó hiểu, nhìn theo tầm mắt của cô.

Cửa thủy tinh xoay tròn bị đẩy ra, một cô gái có diện mạo tinh xảo kéo tay một người đàn ông đi đến. Thân hình cao lớn anh tuấn, diện mạo tuấn mỹ như ánh mặt trời, cả người tản ra một cỗ khí thế kiêu ngạo, ngang ngược. Rõ ràng là Sở Hoán vừa mới về nước. Dung Lạc nhìn thân thể cứng đờ của Mộc Yên, trong ánh mắt hiện lên một tia phức tạp.

“Cái áo cưới này có thể để cho tôi mặc thử không?” Thanh âm ngọt ngào, giống như mật ngọt có thể thấm vào trong lòng mỗi người.

“Tiểu thư, bạn trai cô cũng thật đẹp trai!” Nữ nhân viên nhìn Sở Hoán bên cạnh Mộc Cẩm vui cười ca ngợi.

“Tiểu thư quá khen.” Sở Hoán cười khẽ, làm cô ta xấu hổ đỏ mặt.

“Anh Sở Hoán, chúng ta mua cái áo cưới này được không?” Mộc Cẩm kéo cánh tay Sở Hoán làm nũng nói.

Không đợi Sở Hoán trả lời chợt nghe tiếng xin lỗi xen ngang vào giữa bọn họ. “Thật ngại quá, vị tiểu thư này, cái áo cưới này hai vị khách kia vừa mới mua rồi. Cô có thể xem kiểu khác được không?” Tiểu Trần xin lỗi ti giải thích.

“Nhưng tôi chỉ thích cái này!” Mộc Cẩm thất vọng bĩu đôi môi đỏ mọng, bỗng nhiên cô ta nghĩ tới cái gì đó, đôi mắt lóe sáng. “Tôi trả gấp đôi, có thể mua được không?”

“Này...” Tiểu Trần khó xử, nhân viên tiếp đãi Mộc Cẩm tiếp lời, “Vừa rồi hai vị khách kia đang chờ mặc thử áo cưới, hai người có thể tìm bọn họ thương lượng một chút.”

“Đúng vậy, đúng vậy.” Tiểu Trần nói thêm, “Bọn họ ở phòng nghỉ bên cạnh.”

“Cám ơn.” Sở Hoán nhú mày, chỉ là thời điểm tầm mắt chuyển hướng sang bên kia thân thể mất tự nhiên cứng đờ, khóe môi đang tươi cười cũng nhanh chóng hạ xuống.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sùng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Người Yêu Cũ Ngày Ngô

Rõ ràng chỉ cách vài bước, tiểu Mộc Yên lại cảm thấy mình và Sở Hoán cách nhau cả một con sông.

Cô cúi đầu, lui về phía sau từng bước, cô muốn rời khỏi chỗ này thật nhanh, cũng không để ý Dung Lạc đang gắt gao nắm tay mình, lòng bàn tay hằn lạnh lẽo, không cho Mộc Yên có cơ hội né tránh.

"Còn tưởng là ai? Thì ra là em!" Môi Mộc Cẩm đỏ tươi câu ra một nụ cười châm chọc, "Vị tiền sinh này là?" Liếc mắt một cái nhìn hai người nắm tay nhau, cô nhìn Sở Hoán bên cạnh biết rõ còn cổ hủ.

Mắt dài chậm rãi nâng lên, khóe miệng cứng ngắt nhanh chóng gợn lên thành một độ cong hoàn mỹ.

Cô ngừng đầu nhìn Mộc Cẩm trước mắt với vẻ mặt khiêu khích, "Chị đã trở lại, chúc mừng lễ đính hôn của chị và anh Sở Hoán." Vừa nói vừa tiến lên vô cùng thân thiết giới thiệu cho Mộc Cẩm "Đây là người sẽ kết hôn với em Dung Lạc tiền sinh."

Sở Hoán ngẩn ra, lưng trở nên cứng ngắt.

“Đây là chị của em Mộc Cẩm.” Mộc Yên chậm rãi giới thiệu với Dung Lạc, đôi mắt đẹp chuyển động, cuối cùng dừng trên người đàn ông phía sau Mộc Cẩm, mắt đen của Sở Hoán thâm thúy. Tầm mắt hằn quá mức mãnh liệt, không bỏ qua cho người khác.

...

Giữa hè, một nam một nữ sóng vai nằm trên mặt cỏ nhìn lên trời.

"Tiểu Yên đáp ứng anh, không gọi anh là anh hai nữa được không?"

"Sao vậy, anh muốn đoạn tuyệt quan hệ anh em sao?"

"Nha đầu chết tiệt kia, anh vốn không phải là anh của em, em cũng không phải là không biết? Là bác Mộc thu dưỡng anh."

"Cho nên?"

"Cho nên chúng ta căn bản không có một chút quan hệ huyết thống!"

"Sau đó?"

"Sau đó em có thể làm bạn gái anh!"

"Hừ, thì ra là thiết kế cạm bẫy chờ em nhảy vào!"

"Vậy Tiểu Yên có nguyện ý nhảy vào hay không?"

"Vậy em gọi anh là 'Sở Hoán.' "

"Kêu một lần nữa."

"Sở Hoán."

...

Mỗi một lần nhẹ giọng gọi tên của hắn đều làm Mộc Yên cảm thấy tâm động, nhưng hiện nay sớm đã không giống với ngày xưa.

"Anh." Cô gọi hắn, trước sau như một bình tĩnh mỉm cười.

Sở Hoán tất nhiên cả kinh, trước kia cô cũng không gọi hắn như vậy.

"Dung Lạc, đây là anh hai của em Sở Hoán." Lúc nói những lời này, hai chữ 'Anh hai' bị cô đè xuống rất nặng.

"Sở tiên sinh, xin chào." Giọng nói của Dung Lạc lạnh lùng như trước, trên mặt không có cảm xúc phập phồng.

Hồi thân lại, Sở Hoán mỉm cười vươn tay, "Dung tiên sinh xin chào."

Dung Lạc cũng đưa tay qua, vẻ mặt rất bình tĩnh, hai người nắm một chút liền buông ra.

"Tiểu Yên phải kết hôn, cũng không nói cho chị và anh Sở Hoán một tiếng. Nếu không phải ngày hôm qua ba gọi điện thoại thúc giục chúng ta trở về, Tiểu Yên có phải tính không cho chúng ta tham gia hôn lễ luôn hay không?"

"Sao có thể chứ?" Tiểu Mộc Yên cười, tiếp tục cầm tay Dung Lạc. Lòng bàn tay của cô đỏ chút mồ hôi lạnh, so với tay hắn còn lạnh hơn.

"Xin lỗi, quấy rầy một chút, tôi muốn hỏi các vị áo cưới này ai sẽ lấy ạ?" Tiểu Trần nhìn bọn họ rõ ràng là người một nhà, không hiểu sao lại cảm thấy không khí rất nặng nề.

"Chúng tôi không mua."

"Chúng tôi không mua."

Trăm miệng một lời ăn ý, xuất phát từ miệng của Sở Hoán và Mộc Yên.

Hai người đều chấn động, một bên sắc mặt Mộc Cẩm cũng khó coi. Nhưng mà, vẻ mặt Dung Lạc như trước lạnh lùng nắm tay Mộc Yên.

"Mọi người thật sự đã thương lượng xong sao?" Tiểu Trần khó xử hỏi.

"Trần tiểu thư, áo cưới này chị tôi rất thích, để chị ấy mặc sẽ tốt hơn."

Tiểu Trần gật đầu, nói với Mộc Cẩm, "Tiểu thư, cô đến phòng thay đồ một lát, chúng tôi giúp cô mặc thử."

"Tiểu Yên như vậy không được!" Vòng cổ kim cương của Mộc Cẩm lóng lánh, "Dù sao em lập tức sẽ kết hôn với Dung tiên sinh, hôn lễ của chị với anh Sở Hoán vẫn còn chưa sắp xếp!"

"Mộc Cẩm nói đúng, hôn lễ của Tiểu Yên và Dung tiên sinh quan trọng hơn." Sở Hoán tiến lên, vô cùng thân thiết khoát cánh tay lên vai Mộc Cẩm. Đáy mắt tối đen lại.

Hiển nhiên Mộc Cẩm không nghĩ tới Sở Hoán sẽ chủ động tới gần mình, vui sướng lui vào trong lòng Sở Hoán.

"Tuy rằng chị rất thích cái áo cưới này, nhưng nếu anh Sở Hoán đã nói như vậy, vẫn là Tiểu Yên mặc thử đi!"

"Chỉ cần chị thích thì sẽ là của chị, Tiểu Yên không thể đoạt đi thứ mà chị yêu thích, có đúng không?" Mộc Yên tựa tiểu phi tiếu, trong lời nói có chút ý ám chỉ. Quay đầu lại, cô lắc lắc tay Dung Lạc, mỉm cười nói, "Em có chút mệt mỏi, chúng ta về nhà được không?"

"Được."

Gật đầu, Dung Lạc nắm tay cô đi ra ngoài.

Đột nhiên, Mộc Yên lao đảo một cái thiếu chút nữa ngã sấp xuống, may mắn Dung Lạc mau tay nhanh mắt ôm cô vào trong lòng cô mới không ngã sấp xuống. "Hôm nay ra ngoài mang giày không thích hợp!" Cô bĩu môi, trong trí nhớ Sở Hoán, cô có bộ dáng đáng yêu nhất. Chỉ là mọi thứ đã thay đổi, đứng ở bên người cô lúc này đã không còn là hắn nữa.

Hắn nghĩ bản thân cũng đủ lãnh huyết, vì cái gì nhìn thấy Mộc Yên được người đàn ông khác ôm trong lòng lại nhịn không được đau lòng, tựa như có một lưỡi dao nhọn đâm vào chỗ sâu nhất trong tim, hắn đã đau đến sắp hít thở không thông.

"Anh Sở Hoán?"

Nhìn thấy vị hôn phu của mình bộ dáng yên lặng xuất thần, Mộc Cẩm nhíu mày, "Có phải anh còn thích Tiểu Yên không?"

"Sao có thể? Chúng ta đã đính hôn rồi!"

Sở Hoán thu hồi tầm mắt nhìn người con gái đang ghen trước mắt, mặt dày cười. Bàn tay to lộ rõ khớp xương nhéo nhéo cầm Mộc Cẩm, "Như thế nào lại thích nghĩ nhiều như vậy?" Hắn ra vẻ tức giận.

"Thực... Thực xin lỗi anh Sở Hoán." Mộc Cẩm cúi đầu sợ chọc giận Sở Hoán, không dự đoán được lại được một cái ầm áp, "Không cần phải nói xin lỗi." Thanh âm khàn khàn giống như gió xuân ầm áp say lòng người, nhưng Mộc Cẩm bị ôm vào trong ngực không nhìn thấy mặt Sở Hoán.

Nếu khi đó cô ngừng đầu, nhất định sẽ thấy trong mắt anh Sở Hoán mà cô thích nhất lúc này toàn lãnh ý.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sủng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Bác Sĩ Mỹ Nam

"Còn có thể đi không?" Dung Lạc đỡ thắt lưng tiểu Mộc Yên chậm rãi đi về phía trước.

"Không sao, cũng không quá nghiêm trọng." Mộc Yên ngừng đầu nhìn hắn khẽ cười, chỉ là sắc mặt tái nhợt biểu thị cô bị thương không nhẹ.

Đờ cô đến ghế dài trên đường nghỉ ngơi, Dung Lạc lấy điện thoại di động ra, nhanh chóng bấm một dãy số, "Ting" một tiếng, một giọng đàn ông truyền đến, "Đại thiếu gia có gì phân phó?"

"Đi mời bác sĩ Tạ đến vườn trà Dung gia."

"Dạ, tôi lập tức mời ngay."

Nhìn điện thoại Dung Lạc, tiểu Mộc Yên ngăn cản, "Không cần phải phiền toái như vậy, tôi không sao." Vì chứng minh chân bị thương không nghiêm trọng lắm, cô còn đứng lên muốn đi vài bước cho Dung Lạc xem.

Ai ngờ, vừa mới đứng dậy còn chưa đi được mấy bước liền ngã sấp xuống, Dung Lạc nhanh chóng tiến lên bắt lấy cánh tay của cô cô mới không bị ngã.

Dung Lạc nhìn cô, ánh mắt lạnh lùng. Mộc Yên ngượng ngùng cười cười, bắt đầu nói: "Đều nghe lời anh còn không được sao?"

"Chúng ta đi thôi." Dung Lạc đỡ thắt lưng cô, mãi cho đến khi cô lên xe.

Vườn trà Dung gia.

Chiếc Lamborghini màu trắng vừa mới dừng lại, liền có người đi đến.

"Đại thiếu gia, bác sĩ Tạ đã đến đây, ở trong sảnh." Chu Hàn tiến lên giúp mở cửa xe, Dung Lạc đỡ Mộc Yên đi ra.

Dung Trạch đứng ở một bên nhìn anh trai nhà mình đang giúp đỡ Mộc Yên, liền nhịn không được kinh ngạc hỏi, "Chị dâu nhỏ, chị bị làm sao vậy?"

"Chân bị thương một chút." Nghe tiếng nói réo rất bên tai, Mộc Yên mới ý thức được Dung Trạch đang nói chuyện với mình!

Cô hiển nhiên không quá thích ứng với cách xưng hô mới, hơi run trong chốc lát mới chậm rãi mở miệng, "Không có việc gì, lúc ra ngoài đi giày không vừa chân, bị trầy một chút."

"Tốt nhất là để cho bác sĩ xem xem, nếu nghiêm trọng sẽ rất thảm."

Dung Trạch ở một bên nói chuyện đồng thời giương mắt quan sát anh trai nhà mình, nhìn thấy hắn vẫn bình tĩnh như ngày thường trong lòng lại có chút khó hiểu: Chỉ là chân bị trầy một chút, lại để cho bác sĩ tư của Dung gia Tạ Thần đến đây, thật không phải phong cách của anh ấy, chẳng lẽ anh thật sự thích tiểu nha đầu Mộc gia?

Mang theo nghi vấn, Dung Trạch nhìn Dung Lạc đỡ Mộc Yên đi xa, bỗng nhiên cảm thấy, đám cưới gia tộc lần này không chỉ quá đột ngột, hơn nữa hai

người này kém nhau bảy tuổi cũng rất kỳ lạ .

Vườn trà.

Tạ Thần nhìn cổ chân Mộc Yên bị sưng to, quay đầu lại nói với Dung Lạc: "Không quá nghiêm trọng, tôi cho cậu một ít thuốc mỡ, nhớ rõ mỗi ngày bôi ba lần sẽ hiệu quả rất nhanh."

Mộc Yên nhìn Tạ Thần đứng trước rương thuốc tìm thuốc mỡ, yên lặng xuất thần, cô chưa từng gặp qua người đàn ông nào có bộ dạng xinh đẹp như vậy, có lẽ dùng hai từ xinh đẹp để hình dung một người đàn ông có điểm không thích hợp, nhưng tướng mạo Tạ Thần tinh xảo đánh sâu thị giác người ta quá mức mãnh liệt. Trong đầu thoáng hiện lên bốn chữ, mỹ nam tinh hoa.

Giật mình, nghe thấy hán đã tìm được thuốc mỡ, ngón tay trắng nõn sạch sẽ đưa cho Mộc Yên.

"Chính là thuốc mỡ này, nhớ rõ là một ngày ba lần." Dặn dò cô gái trước mắt, Tạ Thần híp mắt lại, tươi cười bên môi cũng rất ôn nhu. Tiếng nói nhu hòa, giống như mang theo một loại ma lực an ủi người khác.

"Bôi thuốc đúng giờ là được, nếu không có gì nữa tôi đi trước đây." Hán đứng dậy, mỉm cười tạm biệt.

"Bác sĩ Tạ đi thông thả." Hồi lâu, thanh âm lạnh lùng của Dung Lạc và tiếng nói nhu hòa của Tạ Thần vang lên bên tai Mộc Yên.

"Cởi giày ra." Dung Lạc nhìn về mặt cô hoảng hốt.

"Cái gì?"

Mộc Yên nghi hoặc đã thấy Dung Lạc đi đến. Chỉ chốc lát sau hán cầm khay thuốc mang lại, bên trong là bông gòn tiêu độc và cồn.

"Cởi giày ra." Bình tĩnh lập lại một lần nữa.

Bỗng nhiên Mộc Yên hiểu được, kinh ngạc ngăn cản: "Tự tôi làm được rồi."

Dung Lạc xem như không nghe thấy Mộc Yên nói, tranh thủ lúc cô không có phản ứng đã ngồi xổm xuống giúp cô cởi giày.

Trời tháng ba cũng không lạnh, Mộc Yên không đi vớ, bởi vậy khi cởi giày ra thấy chân cô nhẵn bóng.

Bàn chân trắng mịn như tuyết, ngón chân sáng bóng, lộ ra một chút hồng nhuận. Đáng yêu lại tinh xảo. Bị Dung Lạc nhẹ nhàng nắm trong lòng bàn tay, trong lúc nhất thời tiểu Mộc Yên cảm thấy có chút quần bách. Rõ ràng chủ động hôn môi hán, chuyện lớn như vậy đều đã làm, không biết vì sao hiện tại lại cảm thấy hai má nóng rực.

Về mặt Dung Lạc trước sau như một bình tĩnh, chỉ là nhìn đến chỗ mắt cá chân sưng đỏ liền nhíu mi.

Miếng bông dính cồn, đụng vào trên da thịt, Mộc Yên cúi đầu nhìn Dung Lạc đang ngồi ở xổm giúp mình tiêu độc, trong nội tâm đột nhiên nảy lên một cảm giác kỳ lạ.

Thiếu gia chán ghét tiếp xúc thân thể với người khác, thế nhưng lại làm ra chuyện ôn nhu như vậy. Mộc Yên lúc này ngoài kinh ngạc còn cảm thấy khó nói.

Lông mi dài rũ xuống, che khuất thần sắc của cô lúc này.

Giày đụng vào mắt cá chân làm vết thương bị chảy máu, cồn sát trùng lúc bôi vào vết thương làm cô đau, Dung Lạc lơ đãng nhìn thấy cô khẽ cắn môi, động tác trong tay trở nên mềm nhẹ.

Thuốc mỡ bôi lên chỗ đau, hiệu quả giảm đau làm lưng Mộc Yên đang cương cứng chậm rãi thả lỏng.

Trong không khí là mùi thuốc nhẹ nhàng khoan khoái, đem chỗ sưng đỏ bôi thuốc xong, Dung Lạc cũng không để Mộc Yên mang giày lại, cúi xuống cởi luôn chiếc giày bên kia của cô.

"Dung Lạc?"

Mộc Yên khó hiểu nhìn hán đứng dậy cầm một chiếc hộp màu trắng đi tới.

Mở hộp ra, Dung Lạc lại cúi người giúp cô mang đôi giày bình thường vào.

Giày thêu tinh xảo, kích cỡ thích hợp, mặt trên thêu hoa văn cổ rất sống động.

Tiểu Mộc Yên ngạc nhiên, nhìn giày thêu tinh xảo trên chân, cô mới nhớ tới vừa rồi trên đường trở về Dung Lạc có dừng xe ở một tiệm giày, thì ra là mua giày cho cô .

Giày thêu cổ điển, thực mềm mại, đi ở trên chân rất thoải mái. Mộc Yên vì động tác cẩn thận của hán mà hơi động dung, trong lòng nổi lên từng trận lo

lặng.

"Dung Lạc."

"Àn." Mặt không chút thay đổi giúp cô đi giày, Dung Lạc không có ngắc đầu. "Không được để dính nước."

"Cám ơn anh."

Cô lặng lẽ dừng mắt trên người anh, cười khẽ, tươi mát mà thanh nhã, nhu hòa mà trong sáng. Không có trang sức quyền rũ, chỉ như thể cũng rất cảm động.

Dung Lạc luôn lạnh lùng cũng hơi giật mình, chỉ là con người bình tĩnh lại phá lệ trở nên phức tạp.

Gió nhẹ xuyên qua bức màn, ánh nắng chiều rơi xuống làm mọi thứ ấm áp.

Dung Lạc lặng lẽ nhìn khóe môi cô mỉm cười, nhất thời yên tĩnh.

Có lẽ, lúc đó Mộc Yên bắt đầu cảm thấy nội tâm mình bị cái gì đó quấy rầy, còn về bên trong thật sự phiền toái.

Về sau trong cuộc sống, tiểu Mộc Yên thường tưởng tượng, nếu cô không đáp ứng đám cưới này, mọi chuyện có phải sẽ thay đổi hay không.

Nhưng có ai biết, tất cả từ lúc bắt đầu đã định được kết quả, ai cũng trốn không thoát.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sùng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Ôm Trong Chốc Lát

"Anh!" Trên cầu thang gỗ vang lên tiếng gọi làm hai người hồi thần, Dung Trạch bước nhanh vào, lơ đãng nhìn thấy bông sát trùng trong thùng rác, có chút kinh ngạc nhìn Mộc Yên "Bị thương nghiêm trọng như vậy, không phải chỉ bị trầy chân thôi sao?"

Mộc Yên hiểu Dung Trạch có ý lo lắng, có chút cảm kích nhìn hắn cười khẽ, "Không có gì, chỉ bị trầy da mà thôi."

"Vậy là tốt rồi." Về mặt Dung Trạch cũng thoải mái hơn, chế nhạo cười, "Trước hôn lễ tân nương không thể bị thương nha!"

"Tôi sẽ cẩn thận." Mộc Yên lời kéo tay Dung Lạc, cười khẽ nháy mắt mấy cái.

"Đứng rồi!" Dung Trạch vỗ ót mình một chút, như là nhớ ra cái gì, tầm mắt nhìn về phía hai người. "Anh, Mộc gia vừa mới gọi điện báo, nói tối nay muốn chị dâu nhỏ và anh cùng ghé qua ăn tối."

Mộc Yên nhủ mi, cô đương nhiên biết bữa tối nay không bình thường. Sở Hoán và Mộc Cẩm đều đã trở lại, trong lúc đó bọn họ sẽ không thể tránh khỏi xung đột, nhưng những chuyện này đều không liên quan đến Dung Lạc, cô không muốn hắn vô duyên vô cớ tiếp tay làm việc xấu. Huống chi hắn đã ở cùng cô cả ngày, nên để hắn nghỉ ngơi.

Vừa định lên tiếng ngăn cản lại nghe thấy âm thanh quen thuộc, "Nói Chu Hàn chuẩn bị xe."

"Được rồi! Em đi tìm Chu Hàn. Anh và chị dâu chuẩn bị một chút đi."

"Được."

Tiểu Mộc Yên vẫn không nói gì, cô biết nếu lúc này lên tiếng ngăn cản hiển nhiên không thích hợp. Chỉ là, tối nay cô nên đối mặt với Dung Lạc thế nào đây? Nghĩ đến đây, Mộc Yên có chút lo lắng, giương mắt nhìn người đàn ông bên cạnh, lại phát hiện Dung Lạc cũng đang nhìn mình.

Nhìn về mặt cô muốn nói lại thôi, hắn cũng ngồi xuống, hai người vẫn nắm tay chưa tách ra. "Làm sao vậy?" Hắn hỏi cô, bởi vì khoảng cách rất gần, Mộc Yên tựa hồ có thể ngửi được mùi trà xanh trên người hắn.

"Bạn rộn một ngày, anh nên nghỉ ngơi đi." Nắm lấy cánh tay hắn, cô vươn người qua.

Ghé mắt nhìn thoáng qua cô đang tựa đầu vào vai mình, hắn thần nhiên đáp lại: "Không sao." Chỉ là cảm thấy ngón tay Mộc Yên kéo cánh tay hắn chậm rãi buông ra một ít.

Đột nhiên, Mộc Yên giật mình, liền thẳng tắp ngã nhào vào trong ngực Dung Lạc. Đem hai tay ôm thắt lưng Dung Lạc, lẳng lẳng tựa vào ngực hắn. Mộc Yên ngẩng đầu, không có gì bất ngờ nhìn thấy vẻ mặt nghi hoặc của hắn.

"Hur!"

Ngón trở tỉnh té điểm nhẹ lên gương mặt hơi lạnh của Dung Lạc, tiểu Mộc Yên đón nhận tầm mắt của hắn, đôi mắt đen láy mê người của cô. "Đừng nói, để tôi ôm anh một lát. Một lát thôi."

Vùi đầu vào trước ngực Dung Lạc, cô chậm rãi nhắm hai mắt, hít mùi trà xanh nhẹ nhàng khoan khoái trên người hắn, tâm tình buồn phiền của cô chậm rãi bình tĩnh lại.

"Đông, đông, đông..."

Là tiếng gõ cửa, "Thiếu gia tới giờ ngài uống thuốc rồi." Người làm đứng ở ngoài cửa bưng khay thuốc.

"Vào đi."

Mộc Yên lập tức buông Dung Lạc ra, muốn đứng dậy rồi đi, cũng không ngờ Dung Lạc lại đem cô giữ chặt trong ngực, không thể rời đi.

Người làm nhìn thấy thiếu gia luôn lạnh lùng nhà mình lại ôm một cô gái trong lòng, hiển nhiên hơi chấn kinh một chút, bất quá ngay lập tức liền khôi phục lại thái độ bình thường. Bởi vì người làm nữ ở Dung gia đều trải qua đợt chọn lựa nghiêm khắc, dù có tò mò, nhưng cũng không thể quên bổn phận của mình, chuyện của chủ không phải vấn đề các cô có thể nghị luận.

Chậm rãi đến gần Dung Lạc, muốn đem khay thuốc và ly nước đưa cho Dung Lạc, lại bị bàn tay nhỏ bé tinh tế trắng nõn cầm lấy. Kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn thấy Mộc Yên nhu hòa cười.

'Đây chính là vị hôn thê của thiếu gia.' Cô đoán, nhìn cô gái trước mắt tươi cười ấm áp, liền cảm thấy sẽ rất tốt nếu ở chung với thiếu gia.

Chỉ là, Đại thiếu gia lại đồng ý đám cưới gia tộc, chuyện này mặc dù đã sớm biết, nhưng vẫn cảm thấy thật khó tiếp thu. Dù sao Đại thiếu gia luôn rất đáng thương, đối với phu nhân và lão gia đều lạnh như băng, thậm chí chán ghét đụng vào bất cứ kẻ nào. Nhưng hôm nay, cô gái này ngồi ở trong lòng thiếu gia, lại không làm thiếu gia khó chịu.

Nhìn viên con nhộng màu trắng xanh, Dung Lạc cảm lấy bỏ vào miệng, Mộc Yên sấn sóc đem ly nước đưa cho hắn, rồi nhìn Dung Lạc, đến khi hắn uống thuốc xong.

Nhìn người làm cung kính lui ra, Mộc Yên trong đầu suy nghĩ về cái viên con nhộng.

"Đi thôi." Cúi đầu nhìn thoáng qua đồng hồ, hắn trầm giọng nói.

"Được." Nàng mỉm cười gạt đầu, đứng dậy, vòng eo mảnh khảnh liền được một cánh tay cánh tay có lực đỡ đứng lên, "Cám ơn." Mộc Yên nhìn hắn giúp đỡ mình ôn nhu cười.

Dung Lạc không có nhìn cô, chỉ trầm mặc đỡ cô đi ra ngoài.

"Chị dâu nhỏ, đi chậm thôi, nên cẩn thận a." Ngoài vườn trà, Dung Trạch nhìn Mộc Yên dựa vào anh trai của mình mà đi, liền nhìn không được dặn dò một câu.

"Không cần lo lắng, tôi sẽ chú ý." Chu Hàn mở cửa xe, để cho Dung Lạc đỡ Mộc Yên ngồi xuống "Anh Dung Trạch, hẹn gặp lại." Nhìn qua cửa kính xe cô nhìn Dung Trạch nói tạm biệt.

Dung Trạch vẫy tay về phía bọn họ cười cười.

"Đi thôi." Tiếng nói lạnh lùng phân phó.

"Dạ" Chu Hàn khởi động xe, chiếc Bentley màu đen chậm rãi chạy dưới bóng Hoàng Hôn.

Tốc độ xe vừa phải, kỹ thuật lái xe của Chu Hàn rất tốt, bên trong xe rất vững vàng.

Một đường không ai nói gì, bên trong xe cực kỳ im lặng.

Bởi vì vườn trà Dung gia ở ngoại ô thành phố, cách Mộc gia đình cũng khá xa, Mộc Yên liền nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ.

Gió đêm tháng ba hơi lạnh, cửa kính xe cũng không hoàn toàn đẩy lên. Vài sợi tóc đen bị gió thổi bay, tiểu Mộc Yên nhìn cảnh vật ngoài cửa sổ trôi qua cực nhanh liền trở nên ừ ừ.

Mí mắt càng ngày càng trầm, tầm mắt dần dần trở nên mơ hồ, chỉ chốc lát, cô tựa vào ghế mà ngủ.

Dung Lạc ngồi ở bên cạnh thấy vậy, đem cửa kính xe đóng lại hoàn toàn. Rồi sau đó vòng tay qua ôm cô gái đang ngủ ngon vào lòng, động tác như vậy

cũng không làm Mộc Yên thức giấc, cô thuận theo, tựa vào trong lòng hắn, hô hấp vững vàng đều đều.

Bỗng nhiên, xe đột nhiên đổi hướng, Mộc Yên nằm trong ngực Dung Lạc găt gao ngã vào trên người hắn. Bởi vì lay động mà Mộc Yên giãy dụa muốn tỉnh lại, nhưng lại để ý vòng ôm của hắn, có lẽ cảm thấy dựa vào trong ngực hắn rất thoải mái, cô ở trong ngực Dung Lạc thay đổi tư thế sau đó tiếp tục ngủ.

Dung Lạc nhìn người trong lòng, mắt nhẹ khép, che đi cảm xúc phức tạp. Hai gò má trắng nõn hiện lên một tia ửng đỏ, cô nhu thuận dựa vào trong ngực hắn giống một đứa nhỏ trầm tĩnh ngủ.

Sau một lúc lâu trong xe vang lên một tiếng thở dài bất đắc dĩ, "Rõ ràng còn là một đứa nhỏ a!"

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sủng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Tiệc Tối Ở Mộc Gia

Phòng khách Mộc gia.

Dưới ánh đèn hoa lệ, Mộc Quốc Hồng ngồi nghiêm chỉnh, rúc vào bên người ông ta là Hứa Nhã Như dung mạo tinh xảo.

"Mẹ, đây là quà con và anh Sở Hoán mang về từ nước Mỹ cho mẹ." Mộc Cẩm cầm một đầu tóc quăn xinh đẹp, cười duyên ôm một hộp quà màu hồng nhào vào trong lòng Hứa Nhã Như.

"Đều đã lớn như vậy, còn giống như đứa trẻ." Hứa Nhã Như ra vẻ trách cứ, nhưng đôi mắt lại tràn đầy vui sướng.

Tháo chiếc nơ tinh xảo ra, một vòng cổ trần châu đen hoa lệ mượt mà sáng rạng rỡ dưới ánh đèn.

"Đẹp quá!" Mộc Cẩm cầm vòng cổ trần châu chậm rãi đeo lên cổ Hứa Nhã Như, "Mẹ, đây là do anh Sở Hoán chọn cho mẹ! Thích không?"

"Ta đã nói món quà này không thể do con chọn, vẫn là Sở Hoán tình mắt." Hứa Nhã Như từ ái cười nhìn về phía Sở Hoán.

"Dì Hứa khách khí." Sở Hoán biểu hiện đậm bạc, "Chỉ là một chút tâm ý của con mà thôi." Quay đầu lại hắn đón nhận ánh mắt của Mộc Quốc Hồng đang ngồi ở sô pha, "Bác Mộc, quà của ngài là cây gôn mà danh thủ gôn từng dùng qua, biết ngài thích đánh gôn, vừa lúc đến hội đấu giá nên đã để Mộc Cẩm mua về cho ngài."

"Ừ, là ta nuôi lớn con, quả nhiên không uổng công thương con."

Câu "Là ta nuôi lớn con" làm lòng Sở Hoán run lên, nội tâm rối rắm lạ thường.

Mộc Quốc Hồng không phát hiện lúc này Sở Hoán đã thay đổi sắc mặt, ông ta nhìn thấy Sở Hoán lớn lên vô cùng cường đại nên từ đáy lòng sinh ra một cảm giác tự hào. "A Hoán, tiếp tục cố gắng, trở nên thật cường đại để công ty Mộc gia càng thêm hưng thịnh."

"Con nhất định sẽ không phụ kỳ vọng của bác Mộc, sẽ cố gắng."

"Tốt Tốt."

Mộc Quốc Hồng vui vẻ cười to, lúc này Sở Hoán lại cúi đầu, không ai có thể nhìn thấy cảm xúc của hắn.

"Khi nào thì Mộc Yên trở về, không phải đã gọi điện thoại kêu con bé và Dung Lạc trở về ăn cơm sao, sao còn chưa trở về?" Mộc Quốc Hồng nhìn thoáng qua phòng khách, nhíu mày.

Câu này vừa mới dứt, ba người ngồi ở sô pha với ba sắc mặt khác nhau.

"Lý quản gia mau đi hỏi thúc đi." Mộc Quốc Hồng trầm giọng phân phó.

"Lão gia, vừa mới gọi điện thoại qua hỏi, tiểu thư và Dung thiếu gia đang đi trên đường." Lý quản gia khom người đáp lại.

"Vậy là tốt rồi." Mộc Quốc Hồng lại hỏi, "Bữa tối chuẩn bị xong chưa?"

"Theo ngài phân phó mọi thứ đều đã chuẩn bị xong."

"Chúng ta qua đó thôi."

"Được, lão gia."

Mộc Quốc Hồng đứng dậy, Hứa Nhã Như cũng theo sát ở phía sau. Mộc Cẩm chạy lên kéo tay Hứa Nhã Như, mẹ con hai người nói cười đi trước Sở Hoán.

Phòng ăn lầu một.

Bàn ăn màu trắng lịch sự tào nhã, trên bàn bày những chiếc đĩa trắng tinh xảo, dao nĩa inox dưới ngọn đèn sáng bóng. Ly nước chân dài trong suốt.

Bình hoa đặt trên bàn, hoa hồng trắng lẳng lặng tỏ lộ sự u buồn.

Bốn người vừa mới ngồi xuống chợt nghe tiếng nói chuyện, từ hành lang truyền đến tiếng bước.

"Nhị tiểu thư, lão gia đang ở phòng ăn." Là tiếng của Lý quản gia.

"Chúng ta đi qua thôi." Trong đại sảnh truyền đến tiếng cười khê làm lưng Sở Hoán cứng đờ.

"Tiểu Yên làm sao vậy, ngay cả đi cũng đi không được sao?" Trông thấy Mộc Yên được Dung Lạc đỡ vào, Mộc Cẩm thân thiết hỏi cũng mang theo ý châm chọc.

"Con nói chuyện đang hoàng chút cho ta." Hứa Nhã Như trừng mắt nhìn Mộc Cẩm, quay đầu lại, một bộ từ mẫu đứng lên hỏi, "Tiểu Yên, chân bị thương sao?"

Biết rõ còn cố hỏi, Mộc Yên nhú mi. Nhưng tươi cười trên mặt cũng không giảm, "Cám ơn dì Hứa quan tâm, con không sao."

"Tiểu Cẩm không hiểu chuyện, hai đứa là chị em một nhà, không cần để ý." Mộc Quốc Hồng nói vào một câu, lại làm nụ cười bên môi Mộc Yên trở nên quý dị, chị em một nhà? Thật sự châm chọc.

Cô ngồi xuống sau đó cười nhẹ, "Ba yên tâm, điểm ấy con vẫn hiểu được."

"Tiểu Yên em có ý gì?" Mộc Cẩm bấu môi trừng mắt ngồi ở đối diện Mộc Yên, đây không phải là chỉ trích mình không hiểu quy củ sao.

Mộc Yên nháy mắt mấy cái, quẹo rừ động lòng người, tựa tiểu phi tiểu nói, "Ý tại lời nói."

"Em.."

"Tiểu Cẩm, vào phòng bếp bảo Lý quản gia kêu người hầu mang đồ ăn lên." Hứa Nhã Như ngắt lời Mộc Cẩm.

"Mẹ, sao mẹ có thể..."

"Nhanh đi!"

"Hừ!" Hừ lạnh một tiếng, Mộc Cẩm đứng dậy đi về phía phòng bếp. Lúc này trên bàn cơm Mộc Yên, Dung Lạc và Sở Hoán không biết đang nghĩ gì đều giữ im lặng.

Mộc Quốc Hồng ngồi ở giữa cau mày, hai đứa con gái này lúc còn nhỏ đã không hòa thuận, đến khi lập gia đình vẫn như vậy.

Nữ hầu bung thức ăn ra, chỉ chốc lát trên bàn cơm liền đủ loại đồ ăn.

"Phanh" chai rượu bị mở ra, rượu được rót vào ly từng người. Chỉ có một mình Mộc Yên là không có.

Thấy như vậy, Hứa Nhã Như nhìn nữ hầu trách cứ, "Sao không rót rượu cho nhị tiểu thư?"

Nữ hầu cúi đầu muốn nói gì đó, chợt nghe thấy Mộc Yên đã mở miệng trước, "Dì Hứa không nên trách cô ấy, là con không cho cô ấy rót rượu cho con."

"Tiểu Yên không muốn uống rượu thì thôi." Mộc Quốc Hồng thở dài, "Cùng người trong nhà ăn cơm, tùy ý một chút là tốt rồi."

Mộc Yên cười gật đầu, gọi Lý quản gia lại nói: "Lý thúc, cho con một chén trà Bích Loa Xuân nóng."

"Được, tiểu thư chờ một lát."

Sắc mặt Sở Hoán hơi đen, cô không phải thích nhất là rượu nho sao, từ khi nào thì thích uống trà? Tính cách thay đổi, sao thói quen cũng thay đổi theo!

"Nhị tiểu thư, trà của cô." Chỉ chốc lát sau Lý quản gia đã bung nước trà lên.

"Cám ơn."

Bên cạnh Dung Lạc liếc mắt nhìn Mộc Yên một cái, cũng không nói gì.

Mộc Quốc Hồng ngồi ở giữa phát tay ý bảo hạ nhân đều đi ra ngoài, phòng ăn liền chỉ còn lại người nhà.

"Tiệc tối nay là để hoan nghênh tiểu Cẩm trở về, cũng để chúc mừng hôn lễ của Dung Lạc và Tiểu Yên." Nghe được hai chữ "Hôn lễ", Mộc Yên và Sở Hoán đều trầm xuống.

Cùng giương mắt nhìn, tầm mắt hai người lần lượt thay đổi, trong mắt Sở Hoán rõ ràng hiện lên vẻ cô đơn khiến cho tiểu Mộc Yên khổ sở.

Rất nhanh liền thu tầm mắt lại, cô có chút chột dạ cúi đầu. Rõ ràng là hấn tự rời khỏi cô, về mặt vừa rồi là có ý gì? Không phải đã quyết định thân nhiên không để ý sao, vì sao chỉ một ánh mắt của hấn cũng khiến cho cô khổ sở hít thở không thông?

Mà Dung Lạc ngồi bên cạnh tất nhiên cũng chú ý tới việc hai người trao đổi ánh mắt, nhưng sắc mặt vẫn lạnh lùng đạm bạc như trước.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sủng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Mộc Cẩm Thất Thố

Trên bàn cơm, trên mặt Mộc Quốc Hồng hiện lên vẻ vui sướng rõ ràng, "Hiếm khi nhà chúng ta có song hỷ lâm môn, mọi người uống cạn một ly đi!"

Mọi người đều cảm ly lên, tiểu Mộc Yên lấy ly rượu trong tay Dung Lạc ra, làm hấn hơi run lên, nhưng cũng không ngăn cản động tác của cô. Mộc Yên đưa Bích Loa Xuân nóng cho hấn, cô mỉm cười nhìn hấn, vô cùng thân thiết nói bên tai Dung Lạc, "Rượu sâm banh rất lạnh, uống trà nóng đi. Vị giác của anh không tốt, vừa mới uống thuốc xong."

Dung Lạc được cô săn sóc cảm thấy nghi hoặc, bỗng nhiên nhớ lại hôm nay lúc uống thuốc cô cũng ở bên cạnh, liền hiểu được cô vì sao biết vị giác của hấn không tốt.

"Đỉnh, đỉnh, đỉnh..."

Ly thủy tinh trong suốt va chạm, phát ra tiếng vang thanh thúy liên tiếp không ngừng.

Sở Hoán sâu sắc quan sát Mộc Yên và Dung Lạc đối ly, tất nhiên hiểu được chén trà Bích Loa Xuân kia là cố ý chuẩn bị cho ai. Nội tâm nhin không được châm chọc: Mới gặp mặt vài lần, liền có thể đón ý hòa theo thói quen của hấn!

Rồi sau đó mới nhớ đến chuyện hai người sẽ kết hôn, đôi mắt hấn hiện lên một tia suy sụp, bất quá rất nhanh đã biến mất không thấy.

"Về sau mọi người chính là người một nhà, nhất định phải ở chung thật tốt!" Về mặt Hứa Nhã Như hòa ái dễ gần, trước sau như một bà điều thiện vị Sở Hoán, không ngừng gấp đồ ăn cho hấn. "Sở Hoán và tiểu Cẩm luôn ở nước ngoài, lâu rồi không về nhà, ăn nhiều một chút!"

"Cám ơn dì Hứa." Lễ phép cám ơn, trước đây Sở Hoán được gia chủ cùng các trưởng bối cực kỳ yêu thích.

Thời điểm Dung Lạc dùng cơm luôn im lặng, tư thế sử dụng dao nĩa cực kỳ tao nhã, lúc ăn cơm, cũng ít phát ra thanh âm gì.

Mộc Cẩm nhìn người đàn ông lạnh lùng ngồi đối diện, không tự chủ được bị khí chất trên người hấn hấp dẫn. Trong lòng thầm nghĩ: Bên ngoài đồn đãi, Dung gia Đại thiếu gia lạnh lùng tao nhã, luôn cự tuyệt người bên ngoài. Vậy mà hấn lại có thể cùng cô ngồi ăn chung một bàn, Mộc Cẩm cảm thấy quả thật có chút khó hiểu. Một người đàn ông như vậy sao lại đồng ý kết hôn với Mộc Yên? Tuy rằng cô rất chán ghét Mộc Yên, nhưng đối với người đàn ông trước mắt sắp trở thành em rể của mình thật sự làm cho người ta không thể chán ghét, thậm chí cô còn có chút hâm mộ Mộc Yên có thể...

Rốt cục cô đang suy nghĩ cái gì vậy?

Mộc Cẩm xấu hổ bĩu môi, ý thức được mình đang nhìn chăm chăm Dung Lạc, kích động vội vàng uống ly rượu trong tay. Cũng vừa vận chống lại ánh mắt tựa tiểu phi tiểu của Mộc Yên, trong lúc nhất thời bởi vì chột dạ há mồm uống một ngụm rượu lớn, vì uống quá mau nên bị sặc.

"Khụ khụ, khụ khụ..."

Mộc Cẩm ho nhẹ, ly rượu nghiêng qua, đổ lên váy, cô ta có chút chột vật, hai gò má đỏ lên.

"Tiểu Cẩm chậm một chút." Hứa Nhã Như lo lắng thăm oán, một bên vỗ nhẹ lưng Mộc Cẩm, một bên giải thích nguyên nhân cô luống cuống, "Biết con ăn cơm với gia đình nên kích động, nhưng cũng không thể uống rượu nhanh như vậy."

Mộc Cẩm bôi vì mất mặt trên bàn cơm, có chút tức giận. Ngẩng đầu, cô vừa lúc chống lại tầm mắt trêu đùa của Mộc Yên, nhất thời tức giận không thể cứu vãn. "Nhìn cái gì, không phải do cô làm hại sao?"

Tiểu Mộc Yên không nói lời nào, nhưng nụ cười bên môi càng thêm rực rỡ.

"Cười cái gì mà cười, nhìn tôi xấu mặt cô rất đắc ý sao?" Mộc Cẩm nổi giận đùng đùng.

"Tiểu Cẩm!" Mộc Quốc Hồng lên tiếng, nghiêm khắc lạnh như băng, cho thấy lúc này ông ta rất giận. "Chiều con không có nghĩa là con có thể cố tình gây sự. Nhìn con xem còn bộ dáng chị cả nữa sao!"

"Con không phải chị của cô ta"

"Con cảm miệng cho ta!" Hứa Nhã Như trừng, xoay người cười nhìn Mộc Quốc Hồng. "Tiểu Cẩm không hiểu chuyện cũng không phải một ngày hai ngày."

"Không cần nói giúp cho nó, dạy nó thành cái dạng này cũng có công của bà."

Hứa Nhã Như nhất thời cứng đờ, bà biết lần này Mộc Quốc Hồng thật sự tức giận, cũng không nhắc lại nữa.

Trong lúc nhất thời bầu không khí phòng ăn có chút nặng nề, mọi người đều im lặng ăn cơm, chỉ có Mộc Yên vẫn mỉm cười.

"Ba thích ăn cá hấp quá." Tiếng nói ngọt ngào của cô đánh vỡ sự yên lặng, Mộc Yên gấp một khối thịt bò đặt vào trong đĩa của Mộc Quốc Hồng chậm rãi nói, "Chị không phải cố ý, ba không nên tức giận."

"Vẫn là con hiểu chuyện." Vừa lòng nhìn Mộc Yên, vẻ nghiêm túc trên mặt Mộc Quốc Hồng cũng dần dần biến mất không thấy. "Còn không cảm ơn em gái của con?"

Bị trừng mắt nhìn, khóe miệng Mộc Cẩm run rẩy, cô cũng sợ lại làm ba tức giận, đành phải không kiên nhẫn nói, "Cảm ơn."

"Không sao."

Sau đó, Mộc Cẩm lại nghe được giọng nói của Mộc Yên, "Em không cần chị giả bộ tốt bụng."

Vẫn cười ngọt ngào như trước, Mộc Yên nhẹ giọng nói, "Em cũng không phải vì chị." Mộc Yên cũng không phải vì cô ta, cô chị gái này thật thích tự mình đa tình!

"Tiểu Yên a, không phải con thích gà hầm nhất sao? Ăn nhiều một chút." Hứa Nhã Như tiếp tục sắm vai từ mẫu, tự gấp cho Mộc Yên, cũng chuẩn bị gấp cho Dung Lạc một ít.

Chiếc đĩa của bà ta còn chưa đựng đến đĩa của Dung Lạc đã bị một chiếc đĩa khác ngăn lại.

Không hiểu nhìn Mộc Yên ngăn cản bà gấp rau cho Dung Lạc, trên mặt Hứa Nhã Như giận tái đi. Bà còn chưa mở miệng Mộc Cẩm đã sớm không chịu nổi, "Cô rốt cuộc là có ý gì?"

Không để ý tới Mộc Cẩm đang tức giận, Mộc Yên thật có lỗi nháy mắt mấy cái, áy náy mủi phần nhìn Hứa Nhã Như, "Cảm ơn ý tốt của dì Hứa, bất quá Dung Lạc có bệnh bao tử không có thể ăn những đồ thực vật có tính kích thích như vậy. Dì rộng lượng như vậy, hẳn là sẽ không trách cứ con lỗi nặng ngăn cản đi!"

Lời nói uyển chuyển mà tinh xảo, Hứa Nhã Như đương nhiên hiểu được nếu lúc này trách cứ Mộc Yên sẽ trở nên luống cuống. Bà ta thu hồi đĩa lại xấu hổ cười, "Tiểu Yên nói gì vậy, do dì không nghĩ đến Dung Lạc lại có bệnh bao tử."

"Dì Hứa khách khí." Tiếng nói lạnh lùng vang lên, đây là câu đầu tiên Dung Lạc nói trong bữa tối này.

"Tiểu Yên thật đúng sự rất biết cách săn sóc tí mĩ Dung thiếu gia!" Khẩu khí châm chọc, ánh mắt Mộc Cẩm đầy hàm ý xẹt qua Sở Hoán.

"Đây là việc em nên làm không phải sao?" Mộc Yên mỉm cười, ánh mắt ôn nhu nhìn Dung Lạc.

Không chỉ một lần nhú mày, Sở Hoán thâm nghĩ: Thì ra cô đã chuẩn bị sẵn sàng làm vợ người khác. Không còn dây dưa với mình nữa không phải tốt lắm sao? Như vậy hẳn có thể hoàn thành kế hoạch mà không có vương bận gì. Nhưng vì sao trái tim lại đau đớn kịch liệt như vậy?

Hớp một ngụm rượu sâm banh, cảm giác thiêu đốt nóng rực trong cổ họng Sở Hoán vô cùng chua xót.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sủng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Hôn Một Cái Đi

Mộc Quốc Hồng nhìn Dung Lạc đã sớm buông đũa nói, "Đồ ăn không hợp khẩu vị sao?"

"Cám ơn bác trai đã thiết đãi, thức ăn rất phong phú."

"Vậy là tốt rồi." Mộc Quốc Hồng gật đầu, cũng buông đũa đi trước. "Mọi người từ từ ăn."

Nhìn ba đã đi ra ngoài, Mộc Yên quay đầu nhìn về phía Dung Lạc, "Anh ăn no rồi sao?"

"Àn." Hần thân nhiên trả lời.

"Được rồi, vậy anh uống hết trà nóng đi được không." Nhẹ nhàng nói, buông bát, đưa ly Bích Loa Xuân cho hần.

Nhìn hần im lặng uống hết trà, Mộc Yên mới thu hồi tầm mắt. Dùng khăn lau khóe môi, cô cười cười, "Mọi người chậm rãi ăn, chúng ta ăn xong rồi."

Nắm cánh tay Dung Lạc, không thêm đề ý đến ánh mắt của người nào để hần đỡ ra ngoài.

Nhìn hai người rúc vào nhau, Sở Hoán nắm ly rượu lạnh lẽo trong tay, ánh mắt cũng trở nên âm trầm không ánh sáng, lưng cứng ngắc một hơi cạn sạch.

Vườn hoa Mộc gia.

Trong không khí là hương hoa tươi mát, không khí ban đêm yên tĩnh, hoa Dạ Lai Hương dưới ánh trăng lẳng lặng nở rộ.

Dung Lạc đỡ Mộc Yên ngồi dưới tàng lá cây, cô vẫn kéo tay hần như trước, trên mặt thân nhiên mỉm cười.

"Còn đau không?" Hần nghiêng đầu chăm chú nhìn cô gái tựa trên vai mình.

Tiểu Mộc Yên ngẩn người, nhìn giầy thêu trên chân mới hiểu hần hỏi cái gì.

"Không có vấn đề gì." Lớn mật cúi người hôn lên mặt hần.

Dung Lạc lạnh lùng như trước, nhìn cô tỉnh nghịch cười lạnh lùng nói: "Một ngày ba lượt."

Ngón tay hần thon dài cầm lọ thuốc mỡ.

"Yên tâm đi, tôi sẽ nhớ kỹ." Cầm lấy thuốc mỡ, cô tiếp tục dựa đầu vào bờ vai của hần.

Gió đêm thổi qua, bóng cây lay động, những đóa hoa màu trắng rơi xuống. Yên tĩnh mà an nhàn.

Đột nhiên giống như nhớ tới cái gì, tiểu Mộc Yên ngẩng đầu nhìn Dung Lạc, "Đúng rồi, chân bị thương hoạt động không tiện, lễ phục anh chọn giúp tôi là được rồi."

"Em nên tự chọn cái mình thích." Hần cũng nhìn cô, ánh mắt bình thản.

"Không sao, anh giúp tôi chọn đi." Mộc Yên không ngại cười cười, "Không cần quá mức hoa lệ, không cần quá lãng phí tiền làm gì." Nhìn về mặt Dung Lạc xa cách, tiểu Mộc Yên ôm cánh tay hần gọi 'Lạc Lạc' 'Nở nụ cười, thanh âm thanh thúy như chuông đồng.

"Có ai nói nhìn anh nghiêm túc rất thú vị chưa?" Mộc Yên lấy tay chỉ chỉ trên choker khuôn mặt cứng ngắc của hần.

Sớm thành thói quen nên Dung Lạc trầm mặc, cô thu hồi vẻ tươi cười tiếp tục nói, "Không biết vì sao, tôi vẫn muốn có hôn lễ như thời xưa." Khuôn mặt cô trở nên cực kỳ ôn nhu.

Tiểu Mộc Yên nhìn Dung Lạc chớp mắt mấy cái cười khê, "Không cần cười tôi, kỳ thật tôi thích phong cách hôn lễ thời xưa ở Thượng Hải. Tân nương mặc sườn xám tơ lụa Trung Quốc màu đỏ, khăn đội đầu cổ điển, thêu hình chim phượng hoàng tinh xảo sống động, nghĩ thôi cũng thấy rất đẹp." Thu hồi suy nghĩ, cô nhìn đồng tử sâu thẳm của hần cười khê: "Lúc học trung học, tôi xem sách và phim ảnh thời Minh Quốc, cũng từ từ thích sườn xám Trung Quốc. Có phải cảm thấy tôi rất ngây thơ hay không?"

Thấy Dung Lạc nhìn mình như trước không nói lời nào, Mộc Yên lại dừng nói: "Dần dần trưởng thành mới biết được, cô dâu kết hôn mặc cái gì cũng không quan trọng, kỳ thật có thể đứng ở bên cạnh người mình yêu cả đời mới là quan trọng." Cô nhìn về phía hần thân nhiên cười, dưới ánh trăng lộ ra vẻ đẹp thanh thuần.

"Anh nói có đúng không, Dung Lạc?" Âm cuối kéo dài, tiếng nói của cô đột nhiên trở nên khàn khàn mị hoặc.

Rõ ràng chỉ là một cô nhóc mười chín tuổi, lại cực kỳ thành thực.

Cổ tay như bạch ngọc, cô vịn bờ vai của hắn chậm rãi tới gần.

Trong gió thoang thoang hương Dạ Lai hương, mắt Dung Lạc âm trầm mà trong vắt, tóc đen bị gió đêm thổi loạn khiến cho hắn thêm vài phần gọi cảm.

"Dung Lạc, anh biết không?" Mộc Yên như vô tình lướt qua hắn, "Bộ dáng lạnh lùng của anh luôn làm cho tôi không tự chủ được muốn tới gần!" Trên đầu hắn, cô vừa nói vừa thổi hơi vào vành tai trắng nõn của hắn.

Dung Lạc nhìn cô có tính trẻ con đang đắc ý cười, bất đắc dĩ nói, "Em không nên như vậy."

Tiểu Mộc Yên ngẩn ra, rồi sau đó cười, có chút hiểu rõ, "Thì ra anh không thích như vậy a!"

Mộc Yên bĩu môi, "Anh không thích thì thôi, mọi chuyện tôi đều nghe lời anh."

Nói xong Mộc Yên đem ngón tay như ngọc của mình, ngửa đầu sửa sang lại đầu tóc hỗn độn cho hắn.

Đóa hoa Dạ Lai hương lẳng lẳng bay ở trong gió, bàn tay cô tinh tế xuyên qua những sợi tóc đen, mềm nhẹ chải vuốt. Mộc Yên nhất định không biết được lúc này nụ cười bên môi cô nhu hòa đến cỡ nào.

Hai tay lạnh lẽo đặt ở đầu vai cô, Mộc Yên kinh ngạc nhìn hắn, trong mắt có chút không rõ.

Làm như bị ánh mắt cô mê hoặc, nhìn mái tóc dài màu đen của cô, Dung Lạc kim lòng không được bắt giác sờ sờ đầu Mộc Yên.

Đầu ngón tay hắn lạnh lẽo, giống như con người của hắn lạnh đến mức khó có ai tới gần được.

Ở phía sau Mộc Yên bắt được tay hắn, gắt gao nhìn vào mắt hắn, "Chúng ta là vợ chồng chưa cưới đúng không!" Ở chỗ sâu nhất trong mắt cô có vài phần giao hoạt.

Mộc Yên chậm rãi đưa mặt lại sát hắn, nhẹ nhàng nói: "Chúng ta có thể thân mật hơn một chút."

Tiếng nói vừa dứt cô liền hôn hắn, cầm lấy bả vai Dung Lạc hơi dùng sức. Mộc Yên nhắm hai mắt lại, lông mi run rẩy, biểu cảm của hắn so với dự kiến còn lạnh lẽo hơn, triển miên làm cô nhìn không được muốn cho hắn một chút ấm áp. Không cảm giác được hắn đáp lại, tiểu Mộc Yên giật mình, cảm thấy vừa xấu hổ vừa thẹn thùng.

Bỗng nhiên, môi hơi đau xót, Dung Lạc nhìn không được nhú mày, hắn không ngờ lại bị cô nhóc này cắn một ngụm.

Mộc Yên đã muốn cùng hắn hôn môi, cả môi lẫn răng, trần trọc mút vào, tuy rằng không có kỹ xảo nhưng cũng được cho là triển miên. Hô hấp càng ngày càng nóng rực, tim cô ngực đập thình thịch, nhưng Dung Lạc vẫn như trước lạnh lùng.

Không biết từ khi nào nhẹ nhàng triển miên trở nên nùng tình ý mật mà kịch liệt, mắt hắn lạnh nhìn cô từ từ nhắm hai mắt hôn môi mình, trong không khí có tiếng thở dốc nhàn nhạt.

Gió cuốn cánh hoa bay tới trước mặt hắn, Dung Lạc tức thì bùng tỉnh, đẩy Mộc Yên ra.

"Rốt cuộc em muốn làm cái gì?" Hắn thở dài, mang theo một tia bất đắc dĩ.

Tiểu Mộc Yên không trả lời hắn, cô không dựa vào trong ngực Dung Lạc, trái tim kinh hoàng, hồi tưởng hành động lớn mật của mình vừa rồi mà hai gò má nóng lên.

Từ lâu ba nhìn xuống, một bóng dáng cao lớn tựa ở lan can đã rất lâu. Chỗ này tầm nhìn rất tốt, có thể nhìn được hết cảnh sắc vườn hoa Mộc gia, đương nhiên bao gồm cảnh tượng hai người hôn nhau ở vườn hoa. Ánh trăng chiếu xuống, bóng dáng hai người dính vào một chỗ.

Hai mắt đóng băng như hàn tinh, lúc này sắc mặt Sở Hoán thập phần tái nhợt, ngón tay thon dài kẹp một cây thuốc lá. Khói trắng lượn lờ bao phủ hắn, làm cho cảnh hai người hôn môi ở trong mắt hắn cũng bắt đầu trở nên mơ hồ.

Sở Hoán mà mọi người biết, chưa bao giờ hút thuốc, hắn chỉ châm thuốc lá kẹp ở đầu ngón tay nhìn nó dần dần cháy hết.

Mỗi khi làm động tác này, Sở Hoán có hai loại cảm xúc. Thứ nhất là hắn đang suy nghĩ vấn đề; thứ hai giống như lúc này, hắn thật sự rất tức giận!

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sùng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Tin Nhắn Thần Bí

Sau khi tiễn Dung Lạc, Mộc Yên liền trực tiếp về phòng nghỉ ngơi.

Đêm nay ánh trăng rất sáng, màn cửa màu lam nhạt cũng không hoàn toàn che hết cửa sổ. Gió thổi bay một góc, ánh trăng chiếu vào.

Đã gần rạng sáng, Mộc Yên nằm trên giường trần trọc, buồn bực vì không hề cảm thấy buồn ngủ.

"Ông, ông..."

Màn hình di động trên bàn lóe sáng, làm cho Mộc Yên cảm thấy rất chói mắt. Di động vang lên nhưng nhanh chóng im lặng, chỉ là một tin nhắn.

Xuống giường, lúc đi lại khẽ động vào chỗ bị thương ở mắt cá chân, làm cho cô nhin không được căn môi.

Nhìn thấy màn hình di động hiện lên tên tiếng Anh, tiểu Mộc Yên nhíu mi. Nắm di động, lòng bàn tay bởi vì khăn trương nên ra rất nhiều mồ hôi lạnh. Mở ra đọc, nội dung bên trong được viết hoàn toàn bằng tiếng Anh. Dịch ra, ngón tay nắm di động của Mộc Yên chặt hơn, sắc mặt của cô cũng trở nên càng ngày càng tái nhợt.

Mỗi một nhắm mắt, vô lực cười: Nên đến sẽ đến! Nếu đối phương một lòng muốn tới, cô không phải người có thể ngăn cản được. Nghĩ đến đây, cô lại an ủi chính mình: Thuận theo tự nhiên, chết hay sống cô đã sớm không quan tâm.

Chậm rãi đi đến cửa sổ, kéo bức màn thật lớn ra, ngoài cửa sổ gió đêm mang theo mùi hương ngọt ngào điên cuồng lửa vào bên trong.

Mộc Yên cúi đầu cười khổ, đêm nay đã xảy ra rất nhiều chuyện, cô cảm thấy chỉ sợ mình sẽ thức trắng đêm.

Mặc quần áo, đôi giày ánh mắt đồng thời nhìn đến giày thêu tinh xảo. Thở dài một tiếng, động tác chậm chạp thay giày, đỡ vách tường chậm rãi đứng lên sau đó đi ra khỏi phòng.

Chỉ là cô không nghĩ tới, đêm nay trắng đêm không ngủ cũng không phải chỉ có một mình cô.

Dưới ánh trăng, đêm thực yên tĩnh, chỉ có thể nghe được tiếng côn trùng ở trong bụi cỏ kêu to.

Sau hoa viên, trên bậc thang, hình như Sở Hoán ngồi ở chỗ kia rất lâu. Tóc đen bị gió đêm thổi hỗn loạn, vẫn như cũ là bộ dáng cao ngạo hết sức long bông, chỉ là lưng cứng ngắc mang theo nỗi cô tịch.

Nghe thấy tiếng bước chân của cô, hắn quay đầu lại cười hỏi, "Sao lại đi ra đây, có tâm sự sao?"

Tiểu Mộc Yên chậm rãi cúi người xuống, không cố kỵ ngồi ở bên người hắn, giống như trước kia nhiều lần có tâm sự, ngủ không được đều tới đây ngồi nhất định có thể nhìn thấy Sở Hoán. Chỉ là cảnh đã qua, bọn họ sớm không còn như trước kia nữa.

"Trên chân bị thương rất nghiêm trọng sao?"

"Không sao."

Mộc Yên nghiêng đầu nhìn hắn, phát hiện thần sắc Sở Hoán tái nhợt, trong hơi thở dày đặc mùi bia. Ý thức được điểm này, Mộc Yên mới chú ý tới trên bậc thang cảm thạch có mấy lon bia.

Cô biết, Sở Hoán không uống bia, đêm nay uống nhiều như vậy nhất định tâm tình không được tốt. Nhưng mình là gì của hắn, lấy thân phận gì hỏi đây? Nghĩ đến đây Mộc Yên trào phúng cười, "Anh hai không nên uống bia nhiều."

"Thì ra em còn quan tâm anh?" Hắn nhìn cô, nụ cười có chút đơn bạc.

"Em gái quan tâm anh trai, là điều nên làm." Nói xong câu đó Mộc Yên đột nhiên cảm thấy trái tim đau xót, không biết vì sao ở trước mặt Sở Hoán cô một chút đều không cười nổi.

Có lẽ cô thật sự thích hắn đi!

"Thật không?" Ngẩng đầu lên uống hết lon bia, Sở Hoán không muốn để cô nhìn thấy trong mắt mình có vô tận đau xót. Nội tâm cảm xúc cuộn cuộn kịch liệt làm cho hắn có rất nhiều điều muốn nói với cô, cho tới bây giờ, chính hắn đã quyết định làm như vậy, có tư cách gì biện hộ.

"Đêm nay ánh trăng rất tròn." Hắn nói một ít chuyện không đâu ra đâu, cứ ngồi uống bia liên tục, không hề dừng lại.

Tiểu Mộc Yên nhíu mày, trừng mắt nhìn hắn, "Đủ rồi, anh uống ít thôi. Đừng uống say đến chết ở chỗ này, em cũng không có sức lực đưa anh về."

"Thật sự là nha đầu không ngoan!" Sở Hoán xoa trán cô, "Giọng nói vẫn như vậy không làm cho người ta thích được." Hắn nhíu mày, cũng trừng mắt, bởi vì uống bia nên trong ánh mắt hiện lên tính trẻ con.

Mộc Yên đẩy hẳn, cuối cùng vẫn đánh không lại người này, đơn giản để cho hẳn làm rối tóc mình.

Sở Hoán say, nhìn cô có chút tức giận cũng dần dần mờ lung đứng lên. "Em muốn uống hay không?" Cầm một lon bia khác đưa cho cô, hẳn cười mê người như thời kì thiếu niên.

Mộc Yên hơi run, chớp mắt một cái cô lại có cảm giác như trở lại trước đây.

"Sao lại không uống?" Uống thì uống! Cô khiêu khích trừng hẳn một cái.

"Phanh!" Tiếng lon bia va chạm.

"Em còn nhớ cuộc thi lần đó chúng ta cũng ngồi một chỗ uống bia như vậy?"

Thấy cô không nói lời nào, trên mặt hẳn hiện ra vẻ tiếc nuối, tiếp tục nhớ lại nói: "Quên sao? Đó là lần đầu tiên cùng nhau uống rượu, sợ bị bác Mộc phát hiện cho nên chúng ta liền chạy tới đây. Kết quả chúng ta uống say mềm, là Lý thúc phát hiện ra, nửa đêm đưa chúng ta về phòng!"

"Thật sự một chút cũng không nhớ sao?" Hẳn lại uống tiếp, thanh âm lạnh lẽo.

Cảm giác mát lạnh sâu thẳm qua lời của Sở Hoán thấm thấu đến lòng của cô, kéo áo khoác trên người, hẳn đột nhiên bừng tỉnh, cả người như đang ở giữa băng tuyết.

Lần đầu tiên cùng nhau uống rượu?

Ở trong ấn tượng của hẳn, rõ ràng như dùng dao khắc lên bất luận như thế nào cũng không xóa đi được. Mà cô lại bày ra vẻ mặt mờ mịt!

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sùng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Xin Anh Tự Trọng

Ở bậc thang đá cẩm thạch, hai người đưa lưng về nhau trầm mặc uống bia, không ai nói nữa.

Từng lon bia không ngừng được mở, bọt bia tràn ra, trong gió tràn ngập mùi hương.

Sau một lúc lâu, Sở Hoán đánh vỡ sự trầm mặc.

"Này, nha đầu chết tiệt kia, vì sao... Vì sao không nói một tiếng đã chạy ra nước ngoài?" Hẳn chụp lấy bả vai cô, tuy rằng cố gắng làm cho mình cười, nhưng đáy mắt lại che lấp đau xót.

Thấy cô không nói lời nào, Sở Hoán khổ sở nhắm mắt, kiệt lực áp chế chua xót cuộn cuộn trong ngực, hẳn lên: "Em có biết hay không... Có biết hay không, anh đã từng đến Seattle tìm em?" Hẳn lắc lắc lon bia lại lấy lon khác ra, thân mình không vững hướng tới sát vai cô.

Dùng hết khí lực đẩy hẳn ra, Mộc Yên lạnh như băng nhìn hẳn, "Anh Sở Hoán không phải đã đính hôn với chị Mộc Cẩm rồi sao, còn tìm em làm cái gì?"

Sở Hoán hồi hồn, nhìn cô: "Nếu anh nói anh có nỗi khổ, em có thể ... ?" Thanh sắc hẳn tái nhợt, tiếng nói khàn khàn đau đớn kịch liệt.

"Anh Sở Hoán, anh rốt cuộc muốn nói cái gì?" Nhìn Sở Hoán thống khổ, tiểu Mộc Yên giật mình.

"Tiểu Yên, vẫn biết anh không muốn làm anh trai của em mà!" Hẳn gắt gao ôm cô vào lòng, thời điểm nói ra những lời này thanh âm thậm chí có chút run run.

Mộc Yên sững sốt, sau một lúc cô lại dần dần khôi phục bình tĩnh.

"Anh hai, anh uống say rồi!" Cô ngọt ngào cười, ánh mắt lại thờ ơ vô cùng.

"Tiểu Yên, anh vẫn thích em, từ trước kia đã thích rồi, cho nên..." Hẳn thống khổ nhìn cô, thanh âm gần như cầu xin.

"Cho nên cái gì?" Mộc Yên rung mình, "Cho nên anh đính hôn với chị của tôi sao?"

"Tiểu Yên em tin tưởng anh, ta thật sự có nỗi khổ, nghe anh giải thích được không?" Về mặt Sở Hoán thật sự nghiêm túc.

"Anh Sở Hoán, em mệt rồi." Đẩy hẳn ra, Mộc Yên một chút cũng không muốn tiếp tục đề tài này nữa. "Mọi thứ đều đã trôi qua, không cần phải nhắc lại nữa."

"Vì sao không nói?" Sở Hoán nắm vai của cô, thanh âm sắp phát cuồng, "Tiểu Yên, người anh thích chỉ có em!"

"Anh Sở Hoán, anh say rồi!"

Ngữ khí Mộc Yên nhu hòa, đẩy hấn ra, động tác cực kỳ kiên quyết.

"Anh không có say, anh rất tỉnh táo!" Nhìn Mộc Yên cười, Sở Hoán cảm thấy tim như bị đao cắt, giống như có cái gì đó lấy đi tính mạng hấn vậy. "Em cũng thích anh, đúng hay không?" Hấn nhìn cô, tiếng nói có chút run run.

Hôm nay hấn rất cố chấp, biết người cô thích là mình, nhưng vẫn nghĩ đó là tình cảm của một người em gái.

Đối mặt với cô, hấn đều lạnh lùng cự tuyệt. Là chính mình tự đẩy cô ra!

"Tiểu Yên, thực xin lỗi!" Hấn buông xuống kiều ngạo, tự tôn gian nan nói. "Tha thứ cho anh được không?"

"Anh Sở Hoán, em không hiểu được ý của anh." Cô lui về phía sau từng bước, tươi cười tái nhợt.

"Tiểu Yên, anh yêu em!" Ánh mắt hấn thâm thúy mà tuyệt vọng, giống như mắt cô là sẽ mất đi toàn thế giới. "Anh chỉ yêu em, Tiểu Yên! Em biết không?"

Trái tim Mộc Yên run mạnh lên, rồi sau đó cô thẳng lưng nói, "Anh Sở Hoán, em quả thật có thích anh. Có lẽ là từ rất lâu rồi."

Ánh mắt cô bình tĩnh làm cho Sở Hoán không hiểu sợ hãi, tựa như cô vĩnh viễn muốn rời xa mình, bọn họ cũng vô phương văn hỏi! Hấn thật sự rất sợ hãi.

"Tiểu Yên, anh thật sự yêu em!" Tiếng nói khàn khàn buồn bã, hấn một lần lại một lần cường điệu, cũng không có tác dụng gì.

"Anh Sở Hoán, đều đã trôi qua, đừng nhắc lại nữa!"

"Em ngay cả lời giải thích cũng không muốn nghe sao?" Thanh âm hấn gần như cầu xin.

"Không cần giải thích."

Giọng cô lạnh lẽo, nói với Sở Hoán cũng là nói cho chính mình nghe.

Sắc mặt hấn trắng bệch, trong nháy mắt cả người liên tục sụp xuống.

Mộc Yên ngồi ở bậc thang lạnh lẽo, dưới ánh trăng nhìn cô có vẻ càng thêm gầy gò.

"Kỳ thật, từ khi anh đến nhà tôi đã bắt đầu thích anh." Vui đầu vào giữa hai chân, cô lẩm bầm lầu bầu.

"Mới trước đây ba nói cho tôi biết, cha mẹ anh ở quân đội trong một lần diễn tập vì cứu người khác mà hy sinh, là anh hùng rất lợi hại. Ông ấy còn nói với tôi, Tiểu Yên phải chiều cổ anh trai thật tốt!"

Tôi gật đầu, từ đó về sau vẫn đi theo bên cạnh anh.

Dần dần lớn lên, anh trở nên càng ngày càng vĩ đại, tôi cũng càng ngày càng thích anh.

Anh Sở Hoán, tôi đã từng thích anh như vậy."

Cô ngẩng mặt cười khẽ, cảm thấy bây giờ nhớ lại thật buồn cười.

Tay Sở Hoán đặt trên vai cô dần dần buông xuống, thần sắc hấn tái nhợt dọa người. "Tiểu Yên anh thật sự có nỗi khổ, em không thể cứ như vậy mà nhẫn tâm vứt bỏ anh!"

Mộc Yên lại đột nhiên nở nụ cười, giống như nghe được chuyện buồn cười nhất trên đời này.

"Anh Sở Hoán nói đùa sao? Là tôi ác độc, hay là tôi vứt bỏ anh?"

Liếc hấn một cái, cô cảm thấy đau kịch liệt và khổ sở ở đáy mắt Sở Hoán chỉ có làm cho hấn thêm hèn mọn.

"Ồ đêm mưa hôm đó, là ai nói với tôi, Tiểu Yên, kỳ thật người anh yêu là Mộc Cẩm; là ai nói với tôi, Mộc Yên, kỳ thật anh vẫn chỉ coi em là em gái; là ai nói với tôi, Tiểu Yên, em vẫn là đứa nhỏ, anh chỉ có thể làm anh trai của em."

Sở Hoán giật mình, lưng hấn cứng đờ không nhúc nhích.

Thần sắc Tiểu Mộc Yên tái nhợt, nhìn hấn tiếp tục nói: "Anh Sở Hoán, ngày đó vì để mua bánh ngọt anh thích, tôi đã dầm mưa ở đầu đường xếp hàng phát sốt mà cũng không biết. Cả người ướt sũng cầm bánh ngọt đưa cho anh, vậy mà anh lại nói, 'Mộc Yên, không cần làm những chuyện vô bổ nữa,

anh sẽ không thích em'

Lúc ấy tôi đã rất khổ sở, nửa đêm ở trên đường dầm mưa sốt cao, thẳng đến khi ngã trên đường cái. Người qua đường có lòng tốt đưa tôi đến bệnh viện.

Bác sĩ nói tôi có khả năng bị viêm phổi, hỏi tôi có người nhà hay không?

Tôi sợ hãi gọi điện cho anh, anh lại nói, 'Mộc Yên, đừng làm cho anh chán ghét em!'

Bất quá, mọi chuyện đều đã qua.

Anh Sở Hoán, hiện tại tôi, một chút cũng không thích anh."

Mộc Yên đứng dậy, lạnh lùng đẩy tay hắn ra.

Sở Hoán khó có thể tin nhìn động tác của cô, khóe miệng hiện lên một ý cười lãnh khốc.

"Nha đầu, em chán ghét anh chạm vào em như vậy!"

"Anh Sở Hoán xin tự trọng, anh cũng có vị hôn thê không phải sao?"

Bởi vì hét lên bìa làm cho hắn trở nên cực độ điên cuồng, "Tự trọng? Có phải chỉ có Dung thiếu gia mới có thể thân cận em không?"

"Nếu anh thật sự nghĩ vậy tôi cũng có thể phối hợp theo suy nghĩ của anh. Chúng tôi lập tức sẽ kết hôn, anh Sở Hoán nói những thứ này còn có ý nghĩa gì?" Ngừ điệu của cô vững vàng mà bình tĩnh.

Sở Hoán kinh ngạc, "Hai người mới quen vài ngày, Mộc Yên em thật sự quyết định gả cho hắn?"

Trong ánh mắt lộ vẻ phẫn nộ, hắn hướng về phía cô hét lớn: "Mộc Yên em tình nguyện gả cho một người xa lạ cũng không muốn nghe anh giải thích sao?"

"Đúng vậy." Cô cứng ngắc gật đầu.

"Ha ha!" Sở Hoán châm chọc cười to, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy.

"Mộc Yên, em quả nhiên đủ tuyệt tình! Tôi thật sự là ngu ngốc, lại nghĩ em vẫn còn thích tôi!"

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sùng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Trò Khôi Hài Sáng Sớm

Kéo rèm cửa ra, hơi ẩm của mặt trời làm Mộc Yên cảm thấy thư thái rất nhiều. Cẩn thận cởi giày ra, lại phát hiện chỗ mắt cá chân sưng rất to.

Ngón tay lạnh lẽo nhẹ nhàng ấn vào, vẫn hơi đau. Cô có chút thất thần ngồi ở trên giường, ánh mắt trống rỗng đáng sợ. Bên tai vẫn vang lên âm thanh châm chọc của Sở Hoán:

"Mộc Yên, em quả nhiên đủ tuyệt tình!"

Tuyệt tình?

Mình thật sự rất tuyệt tình sao? Ánh nắng chiếu vào thấy rõ mặt cô hoàn toàn trắng bệch.

Sau một lúc lâu trầm tĩnh, môi đỏ gọi lên nụ cười bi thương.

Đúng vậy, cô rất tuyệt tình. Là bị bọn họ bức cho tuyệt tình, lòng cô bây giờ vẫn còn lạnh lẽo đến thấu xương.

Trước hiện thực tàn khốc như vậy, nếu không học cách trở nên tuyệt tình thì sẽ bị người khác giẫm đạp lên.

Đi vòng qua cây đèn ở đầu giường lại đụng rơi một chai nhựa. Cô ngẩng đầu, thì ra là chai thuốc mỡ của Dung Lạc.

Mở nắp màu trắng ra, mùi thuốc nhẹ nhàng khoan khoái bay ra. Bôi lên chỗ đau, Mộc Yên cảm thấy đau nhức chỗ mắt cá chân giảm bớt rất nhiều.

Nằm trên giường, mùi thuốc trong không khí làm cho cô an tâm. Không nghĩ nhiều, Mộc Yên nặng nề ngủ.

Sáng sớm hôm sau.

Mộc Yên xuống lầu, chợt nghe thấy ở nhà ăn truyền đến tiếng cười đùa.

Ngày xuân nắng sớm.

Hứa Nhã Như mỉm cười đem miếng thịt bò đã cắt sẵn đặt trước mặt Mộc Quốc Hồng đang đọc báo. Ông ta vui mừng vì thấy bà săn sóc mình, trên khuôn mặt nghiêm túc của Mộc Quốc Hồng cũng hiện lên ý cười khó có được.

Mộc Cẩm mặc tạp dề đồ sữa ra ly cũng không còn kiêu căng như ngày thường, nhu thuận đứng ở bên cạnh Sở Hoán giống như một cô em gái đáng yêu. Cô ta đỏ mặt cúi người hôn lên khuôn mặt Sở Hoán, sắc mặt hần cả kinh sau đó cũng dần dần nở nụ cười.

Bọn họ đều đang cười, nụ cười sáng lạn phát ra từ nội tâm.

Vô cùng thân thiết ngồi cùng một chỗ ăn bữa sáng cùng đùa giỡn, bốn người như vậy rất hài hòa hạnh phúc, giống như bọn họ mới thật sự là người một nhà. Nghĩ đến người mẹ đã chết đi của mình, còn mình thì giống như công cụ để củng cố quyền lực, tiểu Mộc Yên đột nhiên cảm thấy cực kỳ đau đớn.

"Tiểu Yên, em cũng dậy sớm sao!" Nhìn thấy có người tới, Mộc Cẩm cố ý đề cao tiếng để mọi người trong phòng ăn đều nghe rõ ràng. Một bên ánh mắt Sở Hoán thoáng tầm tới, lập tức không còn biểu tình gì nữa.

"Đã mấy giờ rồi mới ngủ dậy! Tiểu Cẩm đều đã chuẩn bị bữa sáng xong rồi." Mộc Quốc Hồng xuất thân quân nhân nhìn thấy Mộc Yên ngồi xuống bất mãn nhíu mày.

Trên bàn cũng không có đồ ăn cô, sắc mặt Mộc Yên tái nhợt tự rót cho mình một ly nước, đối với việc Mộc Quốc Hồng trách móc làm như không nghe thấy.

Sắc mặt Mộc Quốc Hồng càng ngày càng khó coi.

Sắc mặt Mộc Yên tái nhợt uống ly nước trong tay, hiện tại cô không muốn nói chuyện với bất cứ người nào.

Hứa Nhã Như buông dao xuống, Mộc Quốc Hồng ngồi một bên đã cau mày, mà bên kia Mộc Yên lại vẫn như trước bày ra vẻ mặt không để ý tới ai. Không khí rất nặng nề.

Bà có lòng tốt nhẹ giọng nhắc nhở: "Tiểu Yên, ba con đang nói chuyện với con đó!"

Mộc Yên nhú mi, "Con biết."

"Tiểu Yên, không thể dùng thái độ này cư xử với trưởng bối!" Hứa Nhã Như cười có chút xấu hổ, "Đứa nhỏ này, sắp phải lập gia đình rồi, vẫn không hiểu chuyện, phải làm thế nào mới tốt đây?" Thần sắc bà lo lắng nhìn cô.

"Không cần làm phiền di Hứa quan tâm." Ngữ khí bình thản, tỏ ra thái độ không kiên nhẫn.

"Đứa nhỏ này, cứ như vậy chán ghét di sao?" Lời nói giỡn, nhưng ý khiêu khích trong mắt làm cho người ta không bỏ qua được.

"Mẹ, mẹ làm gì phải đối tốt với cô ta, trong lòng Mộc Yên không cảm nhận được đâu?" Mộc Cẩm nhin không được châm chọc. "Nhiều năm qua mẹ đối với cô ta tốt như vậy, Mộc Yên tiểu thư của chúng ta đối xử với mẹ như thế nào?"

"Tiểu Cẩm, đừng nói nữa." Hứa Nhã Như úy khuất ngăn cản.

Mộc Cẩm nổi giận đùng đùng đứng lên, trừng mắt nhìn Mộc Yên ngồi ở đối diện, "Vì sao không nói? Mẹ cứ để cho cô ta khi dễ như vậy sao!"

Nhìn Mộc Yên vẫn trầm mặc, con tức của Mộc Cẩm lớn hơn nữa, "Cô có biểu tình gì đây? Đừng tưởng rằng người khác đều sợ cô, nếu về sau cô còn có thái độ như vậy đối với mẹ tôi, tôi nhất định..."

"Nhất định như thế nào?" Thần sắc Mộc Yên tái nhợt, cô mệt mỏi mỉm cười. Nhìn sắc mặt Sở Hoán khề thay đổi.

"Mộc Cẩm, tôi thật sự rất muốn biết người làm chị như cô sẽ làm gì để trả thù đứa em như tôi đây?" Tò mò nháy mắt mấy cái, Mộc Yên cười như không cười.

"Cô!" Sắc mặt Mộc Cẩm khó coi, "Cô sao có thể ti tiện như vậy, căn bản cô không xứng làm em của tôi"

Không dùng đầu óc suy nghĩ liền nói ra những lời này.

"Ha ha, phải không? Thì ra từ trước đến nay cô vẫn nghĩ như vậy!" Không có não, Mộc Yên cười lớn nhìn về phía Mộc Quốc Hồng: "Ba, chị đã nói con ti tiện. Con cũng thật muốn biết từ khi nào mà ba lại sinh ra một đứa con ti tiện như con vậy!"

"Làm càn!" Mộc Quốc Hồng rống giận làm cho Mộc Cẩm nhin không được run lên, lúc này cô mới ý thức được mình đã nói điều không nên nói.

"Ba, con... ." Mộc Cẩm sợ hãi phát run.

"Các người đều câm miệng cho tôi"

Mộc Cẩm không cam lòng bị Sở Hoán kéo ngồi xuống, Hứa Nhã Như cũng hung hăng trừng mắt nhìn cô ta một cái.

"Vốn muốn ăn một bữa sáng tốt đẹp, lại nhìn thấy một màn như vậy. Các người muốn bức chết tôi có đúng không!" Mộc Quốc Hồng trong cơn giận dữ hét lên.

"Còn không phải bởi vì người nào đó..." Mộc Cẩm không sợ chết nhỏ giọng than thở lại ngoài ý muốn làm cho rõ ràng.

"Chị không cần phải nói như vậy, ý của chị tôi biết rồi." Mộ Yên đứng lên, xoay người nhìn mỗi người một biểu cảm đang ngồi ở bàn ăn cười, "Nếu mọi người đã không chào đón tôi, vậy để tôi đi trước vậy!" Phất tay về phía sau, lưu lại cho mọi người một bóng lưng tiêu sái.

Mộc Quốc Hồng bắt đắc dĩ thở dài một hơi, mặt nhăn lại khiến cho ông ta trong nháy mắt già đi không ít.

Đứa nhỏ này, thật sự làm cho ông đau đầu a!

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sùng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Lại Gặp Mỹ Nam

Trời xanh thăm, sau 1 giờ, ánh nắng chiếu xuống âm áp.

Quảng trường Tinh Hà.

Sắc màu rực rỡ, đài phun nước bắt đầu khởi động, bọt nước bắn lên, giữa quảng trường có mấy đứa bé chạy nhảy vui đùa ầm ĩ.

Ở một góc yên tĩnh khác, nắng ấm chiếu xuống một bóng dáng mảnh khảnh bận rộn không ngừng.

Cô đứng ở sau giá vẽ tranh, bút trong tay vẽ lại cảnh tượng bên ngoài, ngẫu nhiên ngẩng đầu nhìn về pho tượng xa xa.

Nhấc bút lên vẽ, đường cong dưới ngòi bút của cô trở nên linh động vô cùng.

Tuy nhiên hình như cô không hài lòng với bức họa, nên nhíu mi không ngừng điều chỉnh hình ảnh.

Hình như tâm tình không vui vẻ, nên ảnh hưởng đến khung cảnh xung quanh, về thế nào cũng không vừa ý?

Mộc Yên thở dài một tiếng động tác trên tay cũng ngừng lại.

Trên lớp đá cẩm thạch màu đen, cây bút vẽ nhiều màu đã làm ra rất nhiều tác phẩm, hơn nữa tất cả đều chỉ vẽ phong cảnh ở cùng một chỗ.

Từ lúc ra khỏi nhà đến giờ, Mộc Yên không biết đã ngồi bao lâu. Vốn định vẽ tranh để tâm tình tốt lên một ít, nhưng dù về thế nào đều không cải thiện được cảm xúc. Bất quá, ít nhất hiện tại cũng ra khỏi Mộc gia rồi.

Bỏ câu trắng từng đàn từng đàn bay lên lại hạ xuống. Người trên quảng trường cũng dần dần đứng lên.

Đôi mắt cô híp lại, nhìn đám người đi tới đi lui, Mộc Yên đột nhiên cảm thấy chính mình bị cô lập. Không hiểu tại sao lại nhớ tới câu nói của Chu Tự Thanh "Sự náo nhiệt là của người khác, bản thân tôi hoàn toàn không có gì cả."

Đột nhiên, có người vỗ nhẹ bả vai cô, hồi thần lại, Mộc Yên nhìn về phía sau.

Sau 1 giờ trưa, dưới ánh mặt trời âm áp, bóng dáng Tạ Thần phản chiếu trước mắt cô, khóe môi nở nụ cười ôn nhu như lúc mới gặp.

"Bác sĩ Tạ?" Tiểu Mộc Yên kinh ngạc, không ngờ lại gặp hân ở đây.

"Mộc tiểu thư, xin chào." Nho nhã lễ độ, khiêm tốn lịch sự. Đứng dưới ánh mặt trời vươn tay về phía cô.

"Xin chào." Mộc Yên cũng bắt tay hân, không giống tay Dung Lạc lạnh lẽo, tay Sở Hoán cực nóng, lòng bàn tay Tạ Thần ấm áp mà mềm mại.

"Mộc tiểu thư vẽ cây sao?" Tạ Thần nhẹ giọng hỏi, ngón tay thon dài nhặt tập tranh nằm trên nền đá cẩm thạch lên tinh tế lật xem.

"Nhân nhả không có việc gì, tùy ý vẽ đại thôi." Cô cười khẽ.

"Mộc tiểu thư khiêm tốn rồi, khả năng hội họa của cô thật sự rất chuyên nghiệp." Tạ Thần nhìn tác phẩm, thật tâm tán thưởng. "Cô có học qua hội họa sao?" Hắn hỏi cô.

"Chuyên môn ở đại học là hội họa và điêu khắc."

"Trách không được!" Tạ Thần ôn nhu cười, rồi sau đó lại tiếp tục nói, "Phong cách phác họa của cô rất giống với một vị bằng hữu của tôi."

"Phải không?" Trong mắt Mộc Yên lóe lên một tia kinh hi.

Tạ Thần gật đầu tiếp tục nhìn bức tranh.

Sau một lúc lâu, hình như hắn vô tình liếc qua mắt cá chân của Mộc Yên, hỏi: "Chân cô thế nào rồi?"

"Tốt hơn rất nhiều rồi, cảm ơn bác sĩ Tạ. Lần trước bởi vì vội vàng quên không cảm ơn anh."

"Mộc tiểu thư khách khí rồi, tôi là bác sĩ tư của Dung gia, đây là việc tôi phải làm."

Mộc Yên nhìn Tạ Thần mặc quần áo đơn giản, "Bác sĩ Tạ tới đây để tản bộ sao?"

Tạ Thần lắc đầu: "Tôi tới tìm Tuyên Tuyên."

"Tuyên Tuyên?"

Nhìn bộ dáng Mộc Yên nghi hoặc, Tạ Thần cười giải thích: "Tuyên Tuyên là một chú mèo màu trắng."

Thì ra là thế, Mộc Yên hiểu, liền hỏi, "Vậy bác sĩ Tạ tìm được chưa?"

Hắn không nói lời nào, mỉm cười xoay người đi đến bồn hoa bên cạnh.

Ở trong bồn chủ yếu là hoa Đỗ Quyên, cánh hoa dưới ánh mặt trời nở rộ.

Ngón tay trắng nõn sạch sẽ đẩy một tán lá xanh ngắt ẩm ướt ra, một con mèo màu trắng chậm rãi đi ra.

"Meo meo... Meo meo... Meo meo..."

Mèo con quơ quơ móng vuốt, bởi vì thấy được chủ nhân mà vui mừng kêu lên.

Đôi mắt màu hổ phách, lông tơ trắng như tuyết, vô cùng thân thiết cọ thân thể mềm mại của mình vào lòng bàn tay của Tạ Thần. Hắn ôn nhu cười, sờ đầu nó, "Tuyên Tuyên, Tuyên Tuyên."

"Rất đáng yêu!" Mộc Yên khen.

Tạ Thần quay đầu, nhìn về mặt trẻ con của Mộc Yên, ánh mắt ôn nhu. Dù đã trải qua chuyện gì, rốt cuộc cô cũng chỉ là một tiểu nha đầu mười chín tuổi, có vài thứ vĩnh viễn sẽ không thay đổi.

Đem mèo con ôm xuống dưới đất, Tạ Thần nói với cô: "Lại đây chơi với nó đi!"

"Được." Tiểu Mộc Yên cười như trẻ con.

Ngón tay tinh tế nhẹ nhàng sờ vật nhỏ mềm mại, phát hiện nó cũng không chống cự, cô liền tranh thủ nhẹ vỗ về đám lông trắng như tuyết của nó.

Mèo con tựa hồ rất thích cô, vờn cái lưỡi hồng nhạt liếm liếm lòng bàn tay của cô.

"Đáng yêu quá." Cô chơi đùa rất vui vẻ. Không hề chú ý tới lúc này người đàn ông bên cạnh đang tinh tế đánh giá mình.

Mộc Yên cười rất vui vẻ, vẻ mặt hồn nhiên, Tạ Thần nhớ lại hình ảnh cô toàn thân lạnh nhạt ở Seattle, chẳng lẽ thật sự mình đã nhìn lầm rồi? Hắn nhún mày, lại đứng lúc thoáng nhìn qua tiểu nha đầu đang tươi cười, ngọt ngào thanh thuần. Hắn có chút hoài nghi.

Tiểu Mộc Yên đùa với con mèo, không khỏi nghĩ thầm quả nhiên giống y như chủ của nó. Nhu thuận như vậy giống với một thân ấm áp của chủ nó.

"Tuyên Tuyên rất thích cô." Tiểu Mộc Yên ngẩng đầu, nhìn thấy Tạ Thần đưa cô một lọ thủy tinh.

"Cảm ơn." Cô đứng lên cầm lấy, nhìn hắn ôm mèo con vào trong lòng. Hình ảnh thật ấm áp, cũng không bởi vì một người đàn ông bế mèo mà cảm thấy

bất ngờ. Có lẽ là bởi vì trên người Tạ Thần có khí chất ôn hòa, nên thấy hân ôn Tuyên Tuyên mới cảm thấy ấm lòng.

Thật lâu sau, Tạ Thần ngẩng đầu nhìn sắc trời dần tối lại, nói với tiểu Mộc Yên, "Xem ra trời sắp mưa rồi, Mộc tiểu thư nên về nhà nhanh đi!" Nhìn cô đã bắt đầu thu thập dụng cụ vẽ tranh, Tạ Thần lại nói: "Tôi đưa cô về!"

Cô quay đầu nhìn hân mỉm cười, "Không cần, lát nữa sẽ có xe tới đón tôi."

"Vậy được rồi. Mộc tiểu thư hẹn gặp lại!"

"Hẹn gặp lại!"

Xoay người, hân cúi đầu nói với vật nhỏ trong lòng, "Tuyên Tuyên, chúng ta về nhà!"

Mộc Yên nhìn Tạ Thần đi xa, môi ni non hai chữ, "Về nhà."

Hai chữ đó ám áp cỡ nào, nhưng bản thân cô còn có nhà sao? Châm chọc cười, Mộc Yên kinh ngạc, hôm nay cô làm sao vậy? Đa sầu đa cảm? Lắc đầu, ánh mắt trở nên tăm tối, cảm thấy cảm xúc tốt đẹp như vậy thật sự không thích hợp với mình!

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sủng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Luyện Tập Em Gái Anh.

Cổ Hạng, trời mưa phùn.

Trước quảng trường, dưới cơn mưa xối xả như sương mù, có một cô gái thanh tú thoải mái ngồi vẽ tranh.

Bởi vì Cổ Hạng đã tồn tại từ rất lâu nên có bề dày lịch sử, thiết kế ở đây đều theo phong cách truyền thống, nên những chiếc xe bình thường đều không thể đi vào.

Mưa tí tách rơi xuống, đọng lại trên mái nhà, trên những tán lá xanh ngắt.

Xa xa trong làn mưa, mọi người không phải chạy như điên tìm chỗ trú mưa thì cũng đi tới dưới tán cây.

Chỉ có một thiếu nữ, không hề bung dù, cúi đầu thong thả đi về bên này.

Mộc Yên đã cố hết sức để mình bước nhanh nhất có thể, nhưng lại không thể chạy, bởi vì chỗ bị thương ở mắt cá chân còn chưa khỏi hẳn, đi lại vẫn rất đau. Cũng chỉ có thể chấp nhận bị ướt.

Cô ôm giá vẽ tranh, bộ dáng có chút chật vật. Tóc dài tới thắt lưng sớm đã ướt đầm, bản thân lại đi càng ngày càng chậm, mà mưa lại có chiều hướng lớn dần lên.

Không thể tiếp tục như vậy, nếu không nhất định sẽ bị bệnh, Mộc Yên nhú mày dừng chân lại.

Cô lo dừng lại, cũng không để ý người bên cạnh chạy trú mưa mà đụng phải cô, vốn dĩ đứng không vững, bị va chạm làm cho cả người cô mất trọng tâm ngã xuống đất.

Giá vẽ trong tay rơi xuống, giấy vẽ trắng tinh bị gió thổi bay tán loạn ra xa, rơi xuống đất lại bị mưa thấm ướt.

Cô quật cường cắn chặt môi đã tái nhợt, toàn thân đau đớn khiến cô một chút lực để đứng dậy cũng không có.

Trên đường người tới người lui, nhưng đều lạnh lùng vờ như không nhìn thấy cô bị ngã, không ai tốt bụng vươn tay giúp đỡ.

"Chết tiệt!"

Thấp giọng rủa một tiếng, Mộc Yên nhìn mưa rơi, có chút không hiểu. Cô kiên trì dùng một cánh tay chống thân thể, thử chậm rãi cử động hai chân, lại bởi vì mắt cá chân đau nên mắt đã ngòai lại chỗ cũ. Nhìn bốn phía người tới người lui, trong lòng cô châm chọc: Thật đúng là lòng người dễ thay đổi!

Mưa bụi gợn sóng trên mặt nước, chiếu rọi một bóng dáng thon dài.

Ngón tay thon dài, mang theo mấy phần cứng nhắc. Mộc Yên có chút giật mình ngẩng đầu, khuôn mặt anh tuấn nhưng lạnh lùng đập thẳng vào mắt cô.

"Dung Lạc?" Nàng cảm thấy kinh ngạc.

Hắn trầm mặc không nói gì, cầm ô trong tay đưa cho cô, sau đó ngồi xổm xuống một tay ôm lấy cô.

Mộc Yên kinh ngạc tròn to hai mắt, bị hắn nhẹ nhàng ôm vào trong ngực, ngửi thấy mùi trà nhân nhát trên người hắn. Cái ôm của Dung Lạc không lạnh giống con người của hắn, mà rất ôn hoà làm cho người ta có cảm giác không muốn rời xa.

Ôm tiểu nha đầu vào chiếc Lamborghini màu trắng bên đường, để cho cô thoải mái ngồi trên ghế, sau đó hắn xoay người đi vào trong làn mưa.

Nhặt giá vẽ rơi trên đất lên, Dung Lạc lại đi đến chỗ gần đó nhặt mấy bản vẽ rơi ở dưới mái hiên may mắn không bị ướt.

Áo gió màu trắng, sắc mặt lạnh lùng, trên người Dung Lạc tản ra một loại khí chất xuất trần. Mà người đàn ông cao quý như vậy, lại ở trong mưa thay cô tìm kiếm tranh vẽ.

Tiểu Mộc Yên có chút thất thần, xuyên qua cửa kính cô nhìn thấy hắn trở lại.

Chớp mắt một cái, Mộc Yên cảm thấy hoàn cảnh này rất quen thuộc, thậm chí cảm thấy bọn họ hình như đã từng gặp qua .

Mở cửa xe đem giá vẽ ướt đầm để ra phía sau, Dung Lạc trở lại ghế lái.

"Dung Lạc, sao anh lại ở chỗ này?" Mộc Yên bĩu môi nhìn hắn.

"Đi ngang qua."

"Thật là tình cờ!" Cô cảm kích nhìn hắn.

Hắn hơi nhíu mi, ánh mắt đều chú ý thấy cô ôm cánh tay run nhè nhẹ.

Mộc Yên lúc này mặc áo thun trắng, bên trên vẽ lá sen màu xanh nhạt. Nhưng bởi vì vừa rồi ngã dưới mưa mà trên quần áo đều lem đủ thứ màu.

Thấy hắn bắt đầu cời dây an toàn của cô, cô lập tức hiểu được ý của hắn.

"Tôi không lạnh, không sao đâu. Dung Lạc, anh không cần..."

Đang muốn nói cái gì liền bị động tác của hắn chặn lại, trên vai cảm thấy ấm áp, áo gió màu trắng phủ lên người cô.

"Thôi, đã nói không cần rồi!" Cô nhìn mình người toàn bùn đất vội chặn tay hắn lại.

"Mặc vào." Thân nhiên nói, đẩy tay cô ra, Dung Lạc cố chấp phủ áo gió lên người cô.

Như muốn kháng nghị người đàn ông độc đoán này, Mộc Yên nhỏ giọng than thở, "Sẽ dơ mất!"

"Em giặt!"

Nhìn vẻ mặt hắn thân nhiên, khỏe miệng tiểu Mộc Yên giật giật, quả nhiên cô đã đánh giá hắn quá tốt rồi.

Con người chuyển động, trong mắt cô hiện lên ý cười狡 hoạt.

"Nhưng tôi chưa từng giặt đồ, lỡ làm hư quần áo của anh thì làm sao?" Mộc Yên làm ra vẻ áy náy nhìn hắn.

"Thật sao." Dung Lạc thờ dãi.

Nhìn người đàn ông lạnh lùng trước mặt có chút động dung, tiểu Mộc Yên tiếp tục lập lại, "Đúng vậy, tôi thật sự không biết giặt đồ, cho nên..."

"Cho nên càng phải luyện tập nhiều hơn." Đẩy tay cô ra, hắn quyết định thay cô .

Luyện tập? Luyện tập em gái anh! Ai muốn luyện tập để giặt đồ cho đàn ông! Mộc Yên nhíu mày, đáng thương hề hề nhìn Dung thiếu gia, "Haiz, tôi thật sự sẽ làm hư quần áo của anh."

"Yên tâm, nếu phá hư thì càng tốt." Nghiêng mặt liếc nhìn cô một cái, Dung Lạc tiếp tục nói, "Còn quần áo hôm nay thay ra, Mộc tiểu thư cũng giặt sạch luôn đi, coi như là luyện tập."

"Vậy thật sự cảm ơn anh!" Cô nghiêng răng nghiêng lợi, hận không thể cắn chết hắn.

"Không cần khách sáo."

Nhìn người đàn ông trước mặt cười đến ôn nhả, vì sao cô lại cảm thấy hắn vừa mới trêu đùa mình.

"Đi vườn trà."

Âm thanh lạnh lùng vang lên, nụ cười bên môi hần biến mất. Cô giật mình ngẩng người nhìn Dung Lạc, giống như người vừa rồi đối xử thân cận với cô không phải hần. Trong nháy mắt liền biến thành người khác.

Dung Lạc, rốt cuộc anh là người thế nào?

Mộc gia.

Ở sofa lầu hai, Mộc Cẩm nằm coi phim điện ảnh. Toàn đều bị tình tiết trong phim hấp dẫn nên cũng không phát hiện người ngồi bên người đã sớm không thấy tăm hơi.

Trước cửa sổ lớn, Sở Hoán nhìn mưa bụi bên ngoài nhũn mảy.

Hần biết, lúc Mộc Yên ra ngoài không bao giờ nhớ mang theo ô.

Sáng hôm nay, hần nhìn ra được vẻ mặt cô tiêu tụy. Tâm tình không tốt, vậy mà lại đến quảng trường Tinh Hà vẽ cảnh, giờ trời đang mưa vậy cô đang ở đâu?

Lấy hiểu biết của hần về cô, Mộc Yên nhất định sẽ không tìm nơi để trú mưa.

"Anh Sở Hoán?" Mộc Cẩm nhìn hần đứng xuất thần trước cửa sổ sát đất nhẹ giọng gọi: "Anh không thích phim điện ảnh sao?" Cô không yên lòng hỏi hần.

"Không phải." Sở Hoán cười lắc đầu, "Tiểu Cẩm, em tự xem trước đi, đột nhiên có chút việc xảy ra anh muốn ra ngoài một chút." Nói xong, hần không đợi cô phản ứng lập tức chạy xuống dưới lầu.

"Anh Sở Hoán, anh muốn đi đâu?" Mộc Cẩm bấu môi mắt húng hô to sau lưng hần.

Sở Hoán giống như không nghe thấy, cầm dù vội vàng ra ngoài.

Bung cây dù đen ra, Sở Hoán gấp gấp đi về phía trước. Giống lúc còn nhỏ, vô số lần đến chiều tối cô vẫn không trở về, hần luôn đứng ở cửa lớn Mộc gia chờ bóng dáng mảnh khảnh của cô xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sùng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Ghen Tị Đến Phát Cuồng

Đội nửa ngày, nhìn sắc trời dần tối, Sở Hoán không nhận được lo lắng. Mưa như vậy, không mang theo dù nếu mắc mưa nhất định sẽ bị bệnh, nha đầu kia lại cực kỳ ghét uống thuốc. Mỗi lần uống thuốc, hần đều phải la hét hơn nửa ngày mới chịu nghe lời.

Lo lắng, hần lại đột nhiên nhớ tới đêm qua ở ngoài vườn, hần hèn mọn cầu xin cô quay lại với hần, vậy mà nha đầu chết tiệt này lại thờ ơ, làm hần cảm thấy tức giận.

Nhìn không được bấm số gọi cho cô, Sở Hoán nghĩ rằng nếu cô dám không nhận điện thoại của hần, sau khi trở về nhất định sẽ cho cô đẹp mặt.

"Alo... Xin hỏi ai vậy?" Một giọng nữ nghi ngờ thân nhiên hỏi.

Sở Hoán liền đen mặt, nha đầu đáng chết lại dám xóa số điện thoại của hần.

"Alo cái gì? Sao lại không trả lời?"

"Bây giờ em đang ở đâu?" Sở Hoán nghiêng răng nghiêng lợi.

Tiểu nha đầu sùng sốt, cô không ngờ Sở Hoán sẽ gọi điện thoại cho mình, trong lúc nhất thời không biết nên nói gì.

"Trời mưa, nhanh về nhà đi." Giọng tức giận hỏn hển, vẫn giống như trước kiêu ngạo.

Đôi mắt tối sầm lại, tiểu Mộc Yên bình tĩnh nói: "Đêm nay tôi không về."

"Cái gì?" Giọng nói có chút khó tin, "Mộc Yên, đã trễ thế này, em đang ở đâu?"

"Đêm nay tôi không về, phiền anh giúp tôi nói một tiếng với ba." Bình thường mà xa cách, "Nếu không có gì nữa, tôi cúp máy đây."

"Nha đầu chết tiệt kia, em dám cúp điện thoại thử xem!" Sở Hoán rống giận, "Nói nhiều cái gì, buổi tối không trở về nhà! Một đứa con gái ở bên ngoài có rất nhiều nguy hiểm em không biết sao? Em cho anh..."

"Cám ơn anh Sở Hoán quan tâm." Mộc Yên ngắt lời trách móc của hắn: "Xin yên tâm, tôi ở cùng với Dung Lạc."

Thân thể Sở Hoán cứng đờ, ngón tay nắm di động trắng bệch, cổ gồng áp chế lửa giận, hắn gằn từng tiếng: "Mộc, Yên, anh lặp lại lần nữa, em nhanh chóng về nhà cho anh!"

Vẫn bá đạo giống như trước đây! Tiểu Mộc Yên châm chọc cười, "Tôi ở với vị hôn phu của mình rất an toàn, hơn nữa, chuyện này hình như không liên quan đến anh Sở Hoán!"

Cầm dù trong tay, Sở Hoán tức đến cả người run lên. Hắn hét vào di động, "Mộc Yên, em câm miệng! Đừng để cho anh coi thường em!"

Kiểm chế con tức giận tắt điện thoại, Sở Hoán đứng dưới mưa, mặc cho toàn thân đều bị ướt.

"Nha đầu chết tiệt, quả thực rất nhẫn tâm!" Hắn nắm chặt quyền, đầu cúi thấp, "Mộc Yên, em luôn biết cách làm sao để đâm một dao vào lòng anh!"

Mưa rơi tích tí xuống đất, từng giọt nước rơi xuống bóng dáng cô độc của Sở Hoán.

Vườn trà.

Thấy di động truyền đến tiếng ngắt máy, Mộc Yên ngây ngốc đứng trước cửa sổ thật lâu.

Đến khi Dung Lạc đẩy cửa ra đứng sau lưng cô, cô cũng không phát hiện.

"Đến khách phòng tắm nước ấm đi." Hắn nhìn cô gái đang thất thần trước mắt, giọng nói vẫn bình tĩnh như trước.

Mộc Yên quay đầu, nhìn thấy Dung Lạc đã thay quần áo ở nhà, cảm thấy hắn thiếu mất ba phần lạnh lùng, lại tăng thêm sự ôn nhuận. Làm cho người khác nhìn không được muốn tới gần.

Tiểu nha đầu cười cười, kiễng mũi chân, hôn lên mặt hắn, đi theo nữ hầu ở phía sau xuống lầu.

Vừa thấy Mộc Yên đi ra, hai nữ hầu vội vàng đi qua đỡ cô.

Tiểu Mộc Yên nhú mày, tuy rằng trên chân cô bị thương nhưng cũng không cần hai người nâng cô!

Mộc Yên cười với họ: "Hai người dẫn đường là được rồi, tôi có thể tự đi."

"Thiếu phu nhân, đây là thiếu gia phân phó." Một cô gái trong đó lên tiếng trả lời.

Thiếu phu nhân? Nghe xưng hô này, Mộc Yên nhìn không được bĩu môi. Cô quả nhiên vẫn chưa thích ứng.

Sương trắng lượn lờ.

Trong phòng tắm.

Bồn tắm màu trắng, mặt trên khắc hoa văn tinh xảo.

Hơi nước ẩm khí dày đặc, sương khói lượn lờ tỏa ra mùi thơm của hoa Mãn Côi.

Tiểu Mộc Yên tựa vào cạnh bồn tắm, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn vì hơi nước ẩm mà đỏ bừng.

Cởi búi tóc đuôi ngựa xuống, tức thì, sợi tóc tán loạn trút xuống dưới, nổi trên mặt nước xen lẫn những cánh hoa hồng.

Mộc Yên phát ra một tiếng thở thoải mái, ngồi trong bồn tắm, thân thể rốt cục được thả lỏng. Về mặt lại bắt đầu trở nên hốt hoảng.

Cô vẫn nghĩ rằng Sở Hoán ở trong lòng mình để lại một lỗ hổng, sẽ rất khó khép lại, nhưng lúc này ngay cả một chút cảm giác thống khổ cô đều không có. Đêm đó tranh chấp với Sở Hoán, ngược lại cô cảm thấy rất thoải mái. Có lẽ, giống như Trương Vũ Phi nói, cô cũng không thích Sở Hoán, chỉ có cảm giác ỷ lại hắn mà thôi.

Mộc Yên vĩnh viễn sẽ không hiểu Sở Hoán, cho dù hắn ở bên cạnh mình như trước kia. Sở Hoán là người rất giỏi che giấu, hắn là người khó có thể nắm lấy, cô không thích hợp. Những điều này cô vẫn biết. Ở Mộc gia, Sở Hoán luôn tự ý thức mình là con nuôi, lúc còn nhỏ để cho người ta yên tâm, chuyện không công bằng xảy ra trên người hắn, hắn cũng không hề oán hận một câu. Có lẽ là hắn giỏi ẩn nhẫn, trên mặt luôn tươi cười sáng lạn làm cho mọi người đều bỏ qua cảm xúc thật của hắn. Người đàn ông này kỳ thật cũng không độ lượng giống như ngoài mặt.

Tuy nhiên, mọi chuyện sớm đã không còn liên quan đến cô nữa rồi! Lưu luyến cũng chỉ làm mình bị thương.

Nước có chút lạnh, cô đứng dậy đi ra.

Bộ đồ tắm màu trắng mới tinh, vẫn còn bị niêm phong.

Hơi dùng sức mở ra, áo tắm bên trong cực kỳ mềm mại.

Mộc Yên không biết Dung Lạc lại chuẩn bị áo tắm cho phụ nữ, nhưng cô cũng không cần hẩn chuẩn bị, chỉ cần là đồ mới thôi. Bởi vì cô có bệnh sạch sẽ nghiêm trọng.

Nhưng mà, đến một ngày nào đó.

Mộc Yên vui đầu trên vai Dung Lạc hỏi: "Vì sao mỗi lần anh đưa cái gì cho em đều được gói bằng túi nhựa?"

Thí dụ như, khi hẩn đưa cho cô cái ly dùng để uống nước, mỗi một tờ tạp chí văn nghệ, thậm chí là cây bút để viết... Đều được gói trong túi nhựa trong suốt.

"Không có gì, chỉ muốn nói cho em biết những thứ này chưa từng có ai dùng qua, là anh cố ý chuẩn bị cho em." Hẩn nhìn cô, biểu hiện tự nhiên mà sùng nịch.

Có đôi khi khiến người khác cảm động không phải chuyện gì kinh thiên động địa, chỉ cần cẩn thận chăm sóc cuộc sống là có thể gây cảm động rồi. Nhưng mà, về sau Dung Lạc luôn ôn nhu đến mức làm cho Mộc Yên đau lòng.

Cửa phòng tắm bị mở ra, Mộc Yên nhìn thấy nữ hầu lúc nãy.

"Thiếu phu nhân, thiếu gia ở nhà ăn chờ cô." Nữ hầu chủ động tiến lên đây giúp cô lau tóc, động tác này làm cho nàng cảm thấy có chút thụ sủng nhược kinh, nhưng làm cho cô kinh ngạc hơn chính là cách xưng hô "Thiếu phu nhân".

"Không cần phiền phức, tôi có thể tự làm." Mộc Yên cười có chút xấu hổ, cũng không phải mình không tay không chân, không cần bắt người khác lau tóc cho mình?

Tuy rằng trong nhà cô cũng có nữ hầu, nhưng tiểu Mộc Yên không thích sai khiến bọn họ. Cô cảm thấy giữa người với người nên được đối xử ngang hàng.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sùng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Số Sàng!

Đi theo nữ hầu đến nhà ăn.

Tiểu Mộc Yên nhìn cảnh tượng trước mắt mà hơi kinh ngạc.

Dưới ngọn đèn nhu hòa, người đàn ông lạnh lùng đầy cao quý đứng trong nhà ăn.

Mùi đồ ăn tràn ngập trong không khí.

Tiểu nha đầu ngẩn người, cô thật sự không ngờ Dung Lạc xuất thân là danh môn công tử lại biết nấu cơm.

Mặc quần áo ở nhà thoải mái, ngón tay thon dài. Dung Lạc cầm thìa khuấy nhẹ trong nồi, cho dù là nấu ăn, động tác của hẩn cũng đều rất tao nhã.

Đây là Dung Lạc, hẩn luôn lơ đãng không để ý, nhưng khí chất phát ra từ người hẩn lại làm người ta kinh tâm động phách. Không có người phụ nữ nào có thể kháng cự một người đàn ông như vậy. Đương nhiên cũng bao gồm cả bản thân cô.

Tiểu nha đầu dựa vào vách tường, lẳng lặng nhìn động tác của Dung Lạc.

Mộc Yên đột nhiên cảm thấy người phụ nữ nào được hẩn thích nhất định sẽ rất hạnh phúc, đương nhiên người kia nhất định không phải là cô. Nghĩ đến đây không hiểu tại sao cô lại cảm thấy mất mát.

"Đang làm cái gì ngon vậy?"

“Tắm xong rồi?” Dời mắt sang nhìn cô, hẩn nhìn vào áo tắm của cô.

Gật đầu, cô cười sáng lạn, so với biểu hiện vừa rồi của cô quả thật giống như hai người khác nhau.

"Thực không thể tưởng tượng được anh lại biết nấu cơm?" Mộc Yên đi vào phòng bếp, chớp mắt tán thưởng mấy câu, "Cũng rất thơm nha!"

Buông thìa xuống, Dung Lạc xoay người đi lấy chén bát từ trong trạm ra.

Nhìn hần mặt không chút thay đổi đưa chén cho mình, tiểu Mộc Yên ngẩn người. Lúc phản ứng lại cô mới hỏi: "Cái này là canh đang nấu sao?"

"Ừ."

Nhìn cô bung chén nhỏ lên định uống, hần lại giữ chặt cánh tay cô ngăn cản động tác của cô.

Dung Lạc bỏ thìa vào chén sau đó mới buông tay cô ra.

Nhìn vẻ mặt không hiểu rõ, hần thân nhiên nhắc nhở: "Uống!"

Chỉ một chữ, lại làm cho cô thất thần rất lâu.

Chờ cô phản ứng lại, đã thấy Dung Lạc cách cô rất gần.

Hơi thở trên người hần có mùi trà tươi mát, chỉ cần hần cúi đầu, chớp mũi hai người liền có thể chạm vào nhau. Tiểu Mộc Yên mặt thoáng trở nên lúng túng. Không có biện pháp về lui về sau, nhưng phía của cô lại là tủ bát lạnh lẽo.

"Dung Lạc." Thanh âm Mộc Yên có chút run rẩy mất tự nhiên.

"Ừ."

"Có phải chúng ta quá thân cận rồi không?"

“Ừ.” Dung Lạc nhột nhạt đáp lại.

'Ừ' là có ý gì? Nhìn người đàn ông này càng lúc càng đến gần, trong lòng tiểu Mộc Yên thầm thán: Thiếu gia, chẳng lẽ ngài không biết lúc này nên lui về phía sau vài bước sao?

Một lúc sau, hai gò má Mộc Yên càng ngày càng hồng.

"Em rất nóng sao?"

"Không, không có."

"Vậy vì sao lại đỏ mặt?"

Tiểu nha đầu xấu hổ lắc đầu, trong lòng lại nói thầm: Một tên đàn ông như anh dựa gần một cô gái như vậy, sao lại không đỏ mặt được?

"Mộc Yên."

Tiếng nói lạnh lùng vang lên bên tai cô, bởi vì Dung Lạc tới gần, Mộc Yên có thể cảm giác rõ ràng hơi thở ấm áp khi hần nói chuyện phả lên vành tai mình. Hơi thở mang theo hương trà tươi mát, nhột nhạt thân nhiên, nhưng lại làm cho cô cảm thấy trên mặt khô nóng.

Cúi đầu, Mộc Yên có chút không biết làm sao lui về phía sau, lưng đã đụng tới tủ bát, không còn chỗ trốn.

Ngón tay thon dài của Dung Lạc xẹt qua hai má cô.

Mộc Yên xấu hổ nghiêng đầu, khuôn mặt trắng nõn mất tự nhiên đỏ ửng.

Nhìn bộ dáng cô xấu hổ quần bách, trên khuôn mặt lạnh lùng của Dung Lạc đột nhiên xuất hiện nụ cười.

"Mộc Yên." Hần lại một lần nữa gọi cô, giọng nói vô tình xẹt qua màng nhĩ của cô, làm cho cô nhin không được run lên.

"Ừ."

"Em tránh ra để tôi lấy cái thìa !" Chỉ tủ bát phía sau cô, Dung Lạc có lòng tốt nhắc nhở.

Trong nháy mắt Mộc Yên hiểu được liền cảm thấy cực kỳ quần bách, cô vội vàng nghiêng người né ra, hai má đã sẫm đỏ hơn cả canh hoa hồng Mãn Côi trên bàn.

Nhìn bộ dáng cô đáng yêu, Dung Lạc cười khẽ.

Một lúc lâu sau, hần thở dài một tiếng lại xoay người sang chỗ khác khuấy canh.

Bàn ăn bằng gỗ khắc hoa văn cổ xưa, khác với phong cách Châu Âu xa hoa của Mộc gia. Vườn trà này mọi thứ đều có dáng vẻ cổ điển, khắp nơi đều cho thấy tính cách bất phàm của chủ nhân.

Khăn trải bàn gấp gọn, bàn ăn tinh xảo, hai chén nhỏ khắc hoa văn.

Hần cùng cô ngồi đối mặt nhau trước bàn ăn.

Nếm thử một con tôm bóc vỏ hầm với nấm hương, mềm mại, hương vị của nấm hương và tôm quyện vào nhau ăn cực kỳ ngon miệng.

"Anh ăn nhiều một chút." Tiểu nha đầu gấp một miếng đậu hủ đặt vào trong bát Dung Lạc, rõ ràng thấy hần sừng sốt.

Lúc này cô mới nhớ ra bệnh sạch sẽ của người đàn ông này so với mình còn nghiêm trọng hơn nhiều, cô là vì tâm lý, nhưng còn Dung Lạc thật sự quá khác người.

Tiểu Mộc Yên chưa kịp hồi hận vì hành vi của mình, đã thấy người đàn ông ngồi đối diện lẳng lặng ăn hết.

Thấy bộ dáng cô có chút kinh ngạc, Dung Lạc buông bát đũa đón nhận tầm mắt của cô.

"Sao vậy?" Hần hỏi bình tĩnh.

Thu lại biểu tình kinh ngạc, tiểu nha đầu nhìn thức ăn trên bàn chậm rãi giải thích, "Chỉ là nhớ ra hình như anh không thích người khác gấp đồ ăn cho mình."

"Ừ."

Vậy anh còn ăn đồ ăn tôi gấp? Trong lòng Tiểu Mộc Yên âm thầm nói, thấy hần rất thích ăn, lại gấp một miếng khác cho hần.

"Vì tôi thích, chỉ vậy thôi." Dung Lạc cầm lấy đũa nhìn cô, lại bổ sung thêm một câu, "Còn nữa, tôi chỉ ăn đậu hủ do em gấp."

Hần nói rất bình tĩnh, nhưng người nghe lại không thể bình tĩnh như vậy.

Tay run lên, tiểu Mộc Yên suýt nữa làm rơi thìa.

Khóe miệng cô giật giật, tuy rằng mình hiểu được ý của hần, nhưng Dung thiếu gia cũng quá tự nhiên rồi, có thể đừng nói rõ hết mọi chuyện ra như vậy được không! Cảm giác ái muội không rõ ràng này làm cho cô rất khó xử.

Không có chú ý tới nha đầu trước mặt đã thay đổi sắc mặt, Dung Lạc vẫn như trước im lặng ăn đậu hủ, tương ăn tao nhã, nhã nhặn.

"Ngày mai theo tôi đến Dung gia." Hần nói rất bình tĩnh.

Tiểu Mộc Yên lại kinh ngạc ngẩng đầu lên, cô biết nếu kết hôn ít nhiều gì cũng phải gặp trưởng bối hai bên. Nhưng cô cũng chưa chuẩn bị tốt tâm lý.

"Nhất định phải là ngày mai sao?" Cô nhìn hần, con người đen nhánh rõ ràng đang bắt an.

"Ba mẹ tôi không thường ở nhà, ngày mai tôi là tốt nhất."

"Quả thật nên đến gặp mặt bác trai bác gái." Cô nhìn hần mỉm cười để hần an tâm, "Ngày mai chúng ta cùng đi." Tiểu Mộc Yên cười sáng lạn, nhưng tay cầm thìa liêu mạng khuấy đều trong bát cho thấy cô đang bối rối.

"Không cần lo lắng."

Không ngờ hần lại miễn cảm như thế, cảm nhận được cô đang bắt an, tiểu Mộc Yên kinh ngạc, cô ngẩng đầu nhìn hần.

"Ăn cơm xong nghỉ ngơi cho tốt." Buông tay cô ra, Dung Lạc trầm mặc tiếp tục ăn cơm.

Cơm chiều xong, để nữ hầu dọn bát đĩa.

Hai người ngồi ở sofa thượng thường thức một ít trà nóng.

"Nghỉ ngơi sớm đi." Hần dặn cô xong, phân phó nữ hầu đưa cô về phòng ngủ.

Nhìn thoáng qua đồng hồ treo tường ở phòng khách, Mộc Yên nắm cánh tay hần nhủ thầm nói, "Mới chín giờ, tôi còn chưa muốn ngủ!" Rõ ràng là đang làm nũng, nữ hầu nhìn hai người vô cùng thân thiết, cúi đầu yên lặng nở nụ cười.

Tiểu Mộc Yên cười, cô nắm lấy cánh tay Dung Lạc thấp giọng hỏi: "Anh cũng ngủ sớm như vậy sao?"

"Không, tôi còn một vài văn kiện phải xem."

"Tôi đi cùng anh được không?" Cô lấy lòng hỏi lại một lần, "Được không?" Rất có hương vị làm nũng.

Nhìn đôi mắt sáng lấp lánh của cô, Dung Lạc không bao giờ thay đổi quyết định của mình lại gạt đầu đáp ứng.

Nhìn khuôn mặt cô tươi cười lóa mắt, hân hoan nhủ thầm: Bắt đầu từ khi nào mà cô lại có ảnh hưởng đến quyết định của mình như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sùng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Đồng Giường Cộn Chằm

Dung Lạc và Mộc Yên tay trong tay đến thư phòng lầu hai.

Trên mặt bàn màu trắng sạch sẽ, bên cạnh máy tính từng xấp văn kiện được sắp xếp chỉnh tề.

Thư phòng giống như chủ nhân của nó, nghiêm túc mà có trật tự, báo chí, sách phân loại rất ngay ngắn.

Mộc Yên nhìn thấy trên giá sách có bộ sách nghệ thuật, cô có chút kinh ngạc đi qua lấy cuốn mới nhất ra lật xem.

"Anh cũng thích sách này sao?" Mộc Yên kinh hi hỏi hân.

"Ừ."

"Lúc tôi ở nước ngoài thích nhất là sách bản đồ của nhà xuất bản này." Bộ sách này hàng năm chỉ ra một kỳ, khi đó mỗi năm Mộc Yên đều mua, nhưng sau khi tốt nghiệp bởi vì trong nhà xảy ra rất nhiều chuyện nên cũng không mua nữa. Không ngờ Dung Lạc lại có đầy đủ các kỳ.

Nhìn mặt cô vui vẻ tươi cười, Dung Lạc lại đi đến giá sách lấy ra hai bản. "Đến phòng khách xem đi."

Hắn chỉ lấy cho mình một phần văn kiện đi với cô ra sô pha phòng khách.

Ngoài cửa sổ mưa vẫn rơi tí tách, bên trong lại ấm áp, hoà thuận vui vẻ.

Trên sô pha màu trắng, vẻ mặt người đàn ông lạnh lùng hết sức chuyên chú nhìn văn kiện báo cáo của công ty.

Ngón tay thon dài cầm cây bút màu đen ký tên, ngòi bút viết viết vẽ vẽ, Dung Lạc ngẫu nhiên dừng lại một chút để suy nghĩ.

Mộc Yên ngồi ở bên cạnh hắn, trong tay đang cầm tập tranh tỉnh tề lật xem.

Phòng khách im lặng, chỉ có thể nghe thấy tiếng trang giấy sột soạt.

Tuy hai người đều im lặng không nói chuyện, nhưng trong không khí lại có hương vị an nhàn ấm áp.

Dung Lạc lơ đãng ngẩng đầu, tầm mắt dừng lại trên người cô.

Dưới ánh đèn nhu hòa, tiểu nha đầu tựa vào sô pha lật xem tập tranh, mặc dù tóc dài nhưng ngoài ý muốn dễ tùy tiện, tự nhiên dính trên hai sườn má trắng nõn của cô. Long mi dài như cánh hoa điệp, cử động nhẹ nhàng run run.

Có thể là một nhọc, cô nhẹ nhàng ách xì 1 cái, có vẻ rất đáng yêu. Đôi mắt kềm nhèm vừa đúng lúc nhìn vào mắt của Dung Lạc.

"Một môi thì đi ngủ đi."

Cô lắc đầu, giờ tính trẻ con bĩu môi: "Không cần, tôi muốn ở cùng anh!" Mộc Yên cố gắng mở to hai mắt, tiếp tục nhìn tập tranh trong tay.

Ngẩng đầu nhìn thoáng qua đồng hồ treo tường đã mười hai giờ, lại nhìn nha đầu bên cạnh kiên cường chống đỡ, Dung Lạc có chút bất đắc dĩ.

Nhớ tới vô số lần mất ngủ, bản thân hắn đều một mình ngồi trong thư phòng cho đến khuya. Cùng với đám văn kiện buồn tẻ chán nản, phiền muộn sẽ pha một bình Bích Loa Xuân. Chậm rãi uống cho đến sáng.

Đêm nay lại vì có người làm bạn nên cảm thấy thời gian trôi qua quá nhanh.

Cảm giác được sức nặng trên vai, Dung Lạc quay đầu lại, phát hiện Mộc Yên đã ngủ.

Đầu tựa vào vai hắn, tập tranh để qua một bên.

Bởi vì Dung Lạc hơi di động bả vai, đầu của cô cũng dần dần ngã xuống đùi hắn.

Giật mình, điều chỉnh tư thế một chút rồi gối đầu trên đùi Dung Lạc nặng nề ngủ.

Nữ hầu đưa nước trà tới, vừa vào liền nhìn thấy một màn ấm áp như vậy.

Trên sô pha, Dung Lạc cẩn thận nhìn văn kiện, tiểu Mộc Yên gối đầu trên đùi hắn ngọt ngào ngủ.

Nhìn thấy có người tới Dung Lạc ra hiệu không được lên tiếng, nhẹ giọng kêu cô đem chăn ở phòng ngủ lại đây.

Qua một lúc lâu sau, văn kiện đã được xem xong.

Dung Lạc đang chuẩn bị khép lại, lại nghe thấy có tiếng nói nhẹ truyền đến.

Rồi sau đó hắn cảm thấy người đang gối đầu trên đùi bắt đầu phát run không ngừng.

Lông mi Mộc Yên run rẩy, sắc mặt của cô tái nhợt như tờ giấy.

Trên trán không ngừng chảy ra mồ hôi lạnh.

...

Trong giấc mơ bầu trời tối đen không thấy ánh sáng.

Trong phòng tối đen, một người phụ nữ tay chân bị dây xích sắt trói lại, không thể cử động. Trên người cô, quần áo bị rách nát, từng dấu xanh tím lộ ra, sắc mặt cô tái nhợt đen tối, khóe miệng chảy máu tươi ghê người.

Vài người đàn ông mặc đồ đen đè người phụ nữ đang liều mạng giãy dụa lại, hai người cột cô vào ghế, một người khác lấy ra một cái roi da.

"Bá" một tiếng, tiếng roi da phá gió hung hăng quật xuống trên người cô....

"Tiểu Yên?" Nhìn thấy nước mắt ở khóe mắt cô, Dung Lạc nhíu mày.

"Tiểu Yên?" Hắn tiếp tục gọi.

Giống như nghe được tiếng của hắn, Mộc Yên đột nhiên mở hai mắt, ngơ ngác nhìn người đàn ông lạnh lùng trước mắt, cô chậm rãi ngồi dậy.

Thật lâu sau, cô mới hồi thần lại."Gặp ác mộng thôi, quấy rầy đến anh sao?" Cô thấy có lỗi cười cười.

"Không có."

"Xem xong văn kiện rồi sao?" Hai tay hắn nắm cánh tay cô, đầu cô tựa vào vai hắn nhu thuận cọ cọ.

"Còn một chút."

"Đã muộn rồi, anh nên nghỉ ngơi đi!" Chi đồng hồ treo tường, cô đứng lên lôi kéo hắn rời khỏi sô pha."Ngày mai không phải muốn đi gặp Dung bá bá và Dung bá mẫu sao? Nhanh ngủ đi!"

Đưa Mộc Yên đến phòng khách lầu hai, mở đèn tường lên.

"Sớm nghỉ ngơi đi." Hắn đứng một bên mở cửa ra, nói, "Phòng của tôi ở kế bên, có chuyện gì em có thể tìm nữ hầu hoặc cũng có thể qua tìm tôi." Trước khi đi ra ngoài còn nhìn cô một cái, Dung Lạc thản nhiên nói, "Ngủ ngon."

Động tác bước đi bị cản lại, hắn hơi giật mình.

Rõ ràng cảm thấy thắt lưng bị hai cánh tay ôm lấy, là tiểu nha đầu đứng sau lưng ôm lấy hắn.

"Dung Lạc." Cô gọi hắn, dán mặt sau lưng hắn. "Tôi sợ!" Ôm cánh tay hắn thật chặt.

Dung Lạc tránh khỏi vòng tay cô, xoay người nhìn lại.

"Ở lại đây với tôi được không?" Mộc Yên nhào vào lòng hắn, vùi đầu trong ngực hắn.

Thấy hắn không nói lời nào, cô có chút ủy khuất, "Tôi thật sự sợ, phòng lớn như vậy tôi không muốn ở một mình!"

Lắc lắc cánh tay hắn, cô ngẩng đầu nhìn hắn, "Dung Lạc, gặp ác mộng thật sự rất khó sợ, anh ở lại với tôi được không, được không?"

Sớm biết hắn sẽ không đáp ứng, Mộc Yên đang muốn buông hắn ra. Đã thấy người trước mắt gật đầu.

Dưới ánh đèn nhu hòa, hắn nói: "Được."

Kính ngạc ngẩng đầu nhìn hắn, cô thật sự không ngờ người lạnh lùng xa cách như hắn lại đáp ứng này yêu cầu vô lý này của cô. Hắn không phải rất chán ghét người khác đụng vào mình sao, Mộc Yên cúi đầu cười khổ: Cô như vậy có tính là tự mua dây buộc mình không?

Cảm xúc khiếp sợ rất nhanh đã bị của ý cười che dấu, "Đây là do anh nói, không được đổi ý!" Ra vẻ vui vẻ vì hắn ở lại, đôi mi thanh tú của tiểu Mộc Yên hơi nâng lên.

Tắt đèn, trong phòng hoàn toàn tối đen.

Trên giường lớn, Dung Lạc nằm ở bên phải, Mộc Yên nằm bên trái.

Bởi vì giường lớn, hai người nằm trên đó không hề chật chội ngược lại ở giữa rất rộng.

Yên tĩnh, trong bóng đêm hai người đều tự đắp chăn.

"Dung Lạc." Cô lên tiếng đánh vỡ sự im lặng, "Anh đã ngủ chưa?" Kéo chăn ra, cô ngồi dậy.

"Chưa."

"Tôi rất lạnh." Cô hờn dỗi lại gần hắn.

Đến khi đụng đến người hắn, tiểu nha đầu mới dựa vào hắn mà nằm xuống.

"Anh lạnh không?" Mộc Yên hỏi hắn, trong bóng đêm ánh mắt cô sáng ngời, động lòng người.

"Rất tốt."

"Nhưng tôi rất lạnh!" Tiểu Mộc Yên oán giận, hai tay đã gắt gao ôm thắt lưng hắn. "Không được đẩy ra!" Cô bá đạo nói.

Trong ngực hắn tìm một vị trí thoải mái, cả người cô đều cuộn trong lòng hắn.

"Dung Lạc." Tiểu nha đầu ngẩng đầu nâng cằm hắn lên hôn xuống, miễn cưỡng ngáp một cái nói, "Ngủ ngon."

Dung Lạc nhìn người trong lòng nhanh chóng tiến vào mộng đẹp, kéo chăn đắp lên người cô.

Cơ thể tiểu nha đầu ấm áp, ôm vào trong ngực rất mềm mại. Người cô tỏa ra hương hoa.

Mộc Yên ngủ say nhưng hai tay vẫn cố chấp vòng quanh hắn.

Trong mộng lung, cô hình như nghe được một tiếng thờ dài: Rốt cục em muốn làm cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sùng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Đưa Về Nhà!

Editor: Susublu

Chiếc Lamborghini màu trắng chậm rãi chạy trên đường.

Chu Hàn lái xe, ngồi ở ghế phụ lái là Dung Trạch với vẻ mặt chưa ngủ tỉnh.

"Anh, anh đưa chị dâu nhỏ về nhà mà nhất định lôi kéo em theo làm gì!" Dung Trạch nhìn hai người ngồi phía sau bằng vẻ mặt không tình nguyện. "Lát nữa em về nhà nhất định sẽ bị mẹ mắng, không phải chúng ta đã nói chuyện này vài ngày trước rồi sao, sao bây giờ lại bắt em về nhà?"

"Mẹ đã biết em về."

"Cái gì?" Dung Trạch kinh ngạc hô to, "Như vậy là xong đời rồi!"

Ra vẻ đáng thương nhìn Dung Lạc, kính nhờ hân: "Anh phải cứu em! Anh nhất định phải cứu em!"

Nhìn vẻ mặt hân lạnh lùng, Dung Trạch hoài nghi, "Anh, anh đã nói sẽ giúp em, không phải lại đổi ý chứ?"

Thật lâu sau, tầm mắt hân mới chuyển đến trên người Mộc Yên, đột nhiên lại có chủ ý.

"Chị dâu nhỏ, chị cứu em đi!"

Mộc Yên ngay từ đầu đã không hiểu bọn họ đang nói cái gì, trong lúc nhất thời cô không biết làm sao. Ngắc đầu, nghi hoặc nhìn về phía Dung Lạc.

"Dung Trạch muốn làm nghệ thuật, nhưng mẹ không đồng ý." Lời ít mà ý nhiều, để cho người khác dễ hiểu.

"Vậy phải làm sao bây giờ?" Mộc Yên có chút lo lắng nhìn Dung Trạch.

Dung Trạch cảm động sắp rơi lệ đầy mặt, quả nhiên vẫn là chị dâu nhỏ lương thiện am hiểu ý người khác!

Lúc hân cảm động còn không quên oán giận anh trai của mình một chút. Vừa rồi chị dâu nhỏ không hiểu thì anh ấy liền chủ động giải thích rõ ràng, vậy mà hân nói cả nửa ngày thì anh ấy cũng không thêm đề ý.

Dung Trạch ở trong lòng hô to: Không công bằng, không công bằng! Dù sao hân cũng là em trai anh ấy mà. Sao anh cả có thể không có người tính như vậy!

Đương nhiên những lời này hân chỉ có thể thầm oán giận trong lòng, oán khí tan hết hân lại chân chó lấy lòng anh trai nhà mình: "Anh, em xin anh đó, về nhà nhất định phải nói tốt cho em!" Nhìn người bên cạnh hân lại bổ sung thêm, "Đương nhiên còn có chị dâu nhỏ!"

Chống lại biểu tình kính nhờ của Dung Trạch, Mộc Yên đành phải mỉm cười.

Ngoài cửa sổ xe phong cảnh không ngừng thay đổi, đến khi biến thành một khung cảnh yên lặng ảm áp, phong cảnh ngoài xe liền dừng lại.

Mùi thơm bên ngoài bay vào, cô biết hai bên đều trồng hoa Sơn Chi.

Cánh hoa trắng nõn, nhẹ nhàng thoải mái mang theo mùi hương của hoa Sơn Chi, đúng là rất quen thuộc.

Dung gia.

Chờ người hầu mở cửa xe, Dung Lạc lúi cúi tiểu nha đầu xuống xe.

Cửa lớn bằng hợp kim màu bạc, ngói màu đỏ, dây thường xuân xanh ngắt bám trên toàn bộ vách tường.

Đứng ở cửa lớn, Mộc Yên đột nhiên cảm thấy cảnh tượng trước mắt trở nên điên cuồng vặn vẹo, trời đất quay cuồng, đột nhiên cô có cảm giác mê muội mãnh liệt.

Lão đạo không vững, thân thể bị Dung Lạc ôm vào trong lòng. Sắc mặt của cô tái nhợt đến đáng sợ.

"Sao vậy?" Tiếng nói lạnh lùng vang lên.

Cô vô lực cười cười, "Không có gì, chắc do tối qua không nghỉ ngơi đủ." Đứng vững lại, Mộc Yên đi theo Dung Lạc vào Dung gia.

Khác với phong cách cổ của vườn trà, bên trong Dung gia trang hoàng cũng theo phong cách châu Âu xa hoa.

Sô pha màu xanh đen, trên bàn trà để cà phê mới nấu.

Một người đàn ông khoảng năm mươi tuổi ngồi trên sô pha đọc báo, gọng mắt kính nạm vàng, con mắt khôn khéo giỏi giang, cả người toát ra khí chất nho nhã. Nghe được tiếng bước chân, ông buông tờ báo trong tay nhìn ra cửa.

"Ba!" Dung Trạch vừa vào cửa liền cao giọng gọi to.

Người đàn ông cười ôn hòa “ Con trai về rồi sao!” Đón tiếp con trai thứ xong tầm mắt lại chuyển về phía sau Dung Trạch. Thấy tay Dung Lạc đặt trên thắt lưng tiểu Mộc Yên, đôi mắt ông trầm xuống.

"Ba." Giọng nói bình thản, không chút cảm xúc.

"Bác Dung, xin chào." Tiểu nha đầu lễ phép cười cười.

Nhìn cô gái nhỏ trước mắt tươi cười diễm tĩnh, Dung Diệu Huy tán thưởng: " Con gái Mộc Quốc Hồng thật sự rất xinh đẹp!"

"Ngài quá khen."

Tuy rằng chưa từng gặp Dung Diệu Huy, nhưng cũng không có tiếp xúc quá gần gũi, huống chi cô lấy thân phận con dâu xuất hiện. Mộc Yên đánh giá người đàn ông trước mắt, nghe nói đã hơn năm mươi tuổi lại vẫn phong độ như trước, khí chất phi phàm.

Nhìn khoe môi ông tươi cười, Mộc Yên thật sự rất khó tin người đàn ông lạnh lùng như Dung Lạc lại là của ông. Đương nhiên cô rất nhanh đã biết sắc mặt lạnh như băng của Dung Lạc là giống ai.

Một thân sườn xám màu tím, dáng người rất đẹp. Âm thanh giày cao gót va chạm xuống sàn nhà khoe ra sự tài giỏi, người phụ nữ chân thành đi đến.

Trên cổ trắng nõn là dây trân châu trắng sáng chói, bà lạnh lùng nhìn mọi người trong phòng khách, ánh mắt lãnh liệt mà cường thế.

"Mẹ." Dung Trạch gọi một tiếng liền trốn sau lưng của Dung Diệu Huy, cố gắng để sự tồn tại của mình giảm xuống mức thấp nhất.

"Lát nữa tính sổ với con sau!" Cổ Anh trừng mắt liếc hắt một cái sau đó nhìn Dung Lạc và Mộc Yên.

"Bác gái, xin chào" Nhìn tiểu nha đầu cười đến xinh đẹp động lòng người, vẻ mặt lạnh như băng của Cổ Anh nhũn mảy lại.

"Cô chính là Mộc Yên?" Cổ Anh cười rất cao quý lạnh lùng.

Tiểu nha đầu nhu thuận gật đầu: "Đúng vậy, bác gái."

"Cô chính là con gái của Hứa Nhã Như?" Bà cười lạnh.

"Không phải, di Hứa không phải là mẹ đẻ của con."

"Sao?" Trên mặt bà hiện lên vẻ ngạc nhiên, nhìn tiểu nha đầu trước mắt chăm chọc mĩa mai nói, "Thì người chính là con gái ngoài gia thú của Mộc Quốc Hồng!" Lung Mộc Yên cứng đờ, nụ cười ở khóe môi lại tăng thêm không giảm.

"Mẹ" Giọng Dung Lạc luôn lạnh lùng, tức giận.

"Dung Lạc trừng mắt nhìn mẹ làm gì, mẹ nói sai gì sao." Cổ Anh vô tội nhìn Dung Lạc.

"Đúng vậy, bác gái nói không sai." Mộc Yên gật đầu, cười rất thuần khiết. "Quả thật con là con gái ngoài gia thú của Mộc Quốc Hồng!" Tay cô lại gắt gao nắm chặt tay Dung Lạc.

Liếc cô một cái, Cổ Anh hèn mọn: "Mộc tiểu thư thật sự rất thẳng thắn!"

"Ngài khen trật rồi!" Khoe môi vẫn dịu dàng mỉm cười, không có biểu hiện tức giận.

Cổ Anh ngồi trên sofa không thêm nhắc lại, bà lẳng lặng uống cà phê, trên mặt không hề có biểu tình gì.

Trong lúc nhất thời, không khí trở nên có chút xấu hổ.

"Dung Lạc, Tiểu Yên mau ngồi xuống đi! Đứng làm gì? Giọng nói thân thiết của Dung Diệu Huy đánh gãy sự yên lặng. "Tiểu Yên lần đầu tiên đến nhà, đợi lát nữa để Dung Lạc đưa con đi nhìn xung quanh!"

"Cám ơn bác Dung quan tâm."

Nhìn cô gái trước mắt lễ phép, Dung Diệu Huy là trưởng bối nên từ ái ôn hòa.

"Sẽ nhanh chóng thành người một nhà, về sau không cần khách sáo như vậy nữa! Đúng rồi, hôn lễ của hai đứa chuẩn bị như thế nào rồi?"

Không đợi Mộc Yên trả lời, Dung Lạc đã mở miệng trước "Ba cần lo lắng, con sẽ chuẩn bị thỏa đáng."

Giọng nói lạnh như băng, Mộc Yên không ngờ Dung Lạc lại đối xử với ba mẹ mình xa cách lạnh nhạt như vậy.

Nhưng, lúc này trong lòng cô lại dâng lên nhiều cảm giác khó nói khác. Sau này cô gả cho người đàn ông này làm vợ. Giương mắt nhìn Dung Lạc, rõ ràng khoảng cách gần như vậy, nhưng cô lại cảm thấy bọn họ cách xa như ngàn núi ngàn sông.

"Ai tới nhà vậy?"

Lúc mọi người đều an tĩnh, đột nhiên ngoài cửa lớn có một người đi vào.

Ánh mắt mọi người trong phòng khách đều nhìn về phía cửa, thấy rõ người đến là ai, khoe môi Dung Trạch gọi lên một nụ cười nghiền ngẫm, mà Dung Lạc lại nhẩn mặt mảy lại.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sủng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 27: Nhìn Nhà Mới.

Vườn hoa Dung gia.

Tiểu nha đầu bị Dung Lạc nắm tay bước chậm.

Trầm mặc nửa ngày, Mộc Yên dừng chân lại. Dung Lạc nhìn về phía cô.

"Dung Lạc, xem ra mẹ anh và đường tỷ vừa mới tới rất không thích tôi!" Cô nhú mồm, nụ cười trên mặt lại có thêm vài phần nghiền ngẫm.

Dung Lạc nhìn cô, nhưng vẫn lạnh lùng như trước không nói lời nào.

Tiểu nha đầu không ngại hấn lạnh lùng, tiếp tục nói: "Đường tỷ nhìn rất xinh đẹp." Chẳng qua tuyệt đối không phải người dễ chịu. Vừa rồi ở trong phòng khách hàn huyên vài câu cùng cô gái xinh đẹp kia, nhưng không ngừng đánh giá cô, làm cô sợ cả người. Xem ra đường tỷ của Dung Lạc rất thân thiện với người Dung gia, trong lòng tiểu Mộc Yên âm thầm đoán: Địa vị của mỹ nữ này ở Dung gia rất vững chắc.

Ánh mắt lúc sáng lúc tối, thu hồi suy nghĩ, Mộc Yên dừng lại bên cạnh bữu mội, "Dung Lạc, sẽ không phải vì mẹ anh không thích tôi mà anh không muốn cưới nữa chứ!"

“ Sao không trả lời?" Giọng nói trêu đùa, ánh mắt lại sâu không thấy đáy.

"Em không cần lo lắng, bà ấy sẽ lấy đại cục làm trọng." Thật là một câu trả lời hoàn mỹ! Trong lòng Mộc Yên châm chọc, quả nhiên là thế gia danh môn, lúc nào cũng đều nghĩ đến lợi ích. Còn muốn nói thêm cái gì nhưng lại thấy Dung Lạc không cho cơ hội, hấn kéo cô ra ngoài.

Lấy chìa khóa xe từ Chu Hàn, hấn lái xe chở cô ra khỏi Dung gia.

Chiếc Lamborghini chạy đến một làng xóm cổ.

Rõ ràng buổi sáng ra ngoài trời vẫn còn sáng hiện tại lại trở nên u ám. Giống như sắp mưa vậy.

Xe dừng lại bên ngoài làng cổ. Nắm tay Dung Lạc, Mộc Yên yên lặng đứng sau lưng hấn, nghi hoặc, nhưng cô vẫn không hỏi gì cả.

Tiếng chuông cổ ngân nga, đá cuội lót trên đường nhỏ bên cạnh là nhà ngói màu xanh, mãi cho đến khi đi đến trước một cửa gỗ Dung Lạc mới dừng lại.

Có người khác đã đến chờ từ rất sớm, nhìn thấy Dung Lạc và Mộc Yên, người đàn ông cung kính cúi chào. Mở ổ khóa đồng cổ điển phức tạp ra, hấn giao chìa khóa cho Dung Lạc liền rời đi.

Đẩy cửa vào, tầm nhìn nhất thời trở nên trống trải.

Sân trong được xây theo kiến trúc tạo nhã của Tô Châu, vừa vào cửa nhìn thấy một núi giả kỳ lạ. Sân cũng không lớn, lại đặc biệt được đầu tư, cảnh vật lịch sự tạo nhã nhiều không đếm xuể.

Mộc Yên hưng trí mở cửa phòng bên cạnh, bên trong được dọn dẹp rất sạch sẽ. Giá sách bằng gỗ chứa rất nhiều sách có ấn bản hiếm, chỉnh tề mà có trật tự. Không khó nhìn ra đây là thư phòng.

Trong gian phòng này bức màn che cũng rất đặc sắc, làm bằng trúc xanh tươi mới chế tác thành màn cuộn tinh tế. Cửa sổ hé lộ ra một cái bàn vuông, hai bên bàn là một cái ghế đan bằng trúc, ngồi lên rất thoải mái. Kéo màn trúc lên, ngoài cửa sổ là từng chùm hoa Đào, hương hoa bay đầy trời, gió thổi qua, cánh hoa hồng nhạt nhanh nhẹn theo gió bay lên.

Đứng ở khung cửa sổ, Mộc Yên tán thưởng: "Thật là một nơi tuyệt vời, phong cảnh rất đẹp."

"Thích?"

Nghe thấy sau lưng truyền đến một giọng nói, cô quay đầu lại cười gật đầu, "Đúng vậy, một nơi đẹp như vậy sao lại không thích được?"

"Vậy là tốt rồi."

"Sao?" Mộc Yên không hiểu ý của hấn.

"Sau hôn lễ chúng ta sẽ sống ở đây."

"Thật không?" Đôi mắt cô chuyển động nhìn Dung Lạc.

"Ừ."

"Tôi đi qua phòng khác xem." Mộc Yên từ trên ghế đứng lên đi ra ngoài, lại cảm thấy cánh tay bị một bàn tay thon dài lộ rõ khớp xương chế trụ.

"Trời mưa." Dung Lạc nhìn ngoài cửa sổ đã mưa lất phất liền nhắc nhở cô.

"Hôm nay trời tối thật mau, rõ ràng lúc chúng ta đi trời vẫn còn sáng!" Bữa tối, Mộc Yên nhìn ngoài cửa đang mưa liền giật mình. Nhìn mưa không quá lớn, không chờ Dung Lạc liền bước ra ngoài.

Nhìn trời có dấu hiệu sắp mưa lớn, sân vườn theo phong cách cổ điển nước lại sinh ra một hương vị khác.

Nhìn thấy cách đó không xa có một cái hồ chỗ hành lang gấp khúc, Mộc Yên sợ hãi than: "Trong viện nhỏ này lại có một cái hồ." Nâng chân lên đi về phía trước, lại cảm thấy mình bị một cái bóng che chắn.

Trong làn mưa bụi, người đàn ông anh tuấn lạnh lùng giúp cô che mưa. Mộc Yên hơi kinh ngạc.

"Đi thôi."

"Ừ." Quay đầu lại, Mộc Yên vui vẻ gật đầu, ngón tay trắng nõn chỉ vào chỗ hành lang gấp khúc nói: "Tôi muốn đi đến đó nhìn"

Sân vườn dù không lớn, nhưng hành lang dài được thiết kế có chút thú vị, chín khúc cua, đường không xa nhưng lại có nhiều đoạn gấp khúc.

Nhân công xây một hồ nước nhỏ, màu nước xanh biếc. Cành Dương Liễu xanh, rơi xuống nước tạo thành từng làn sóng.

Hai người nhất trí tiêu sái, vì mưa lớn mà khoảng cách giữa bọn họ gần lại. Đi tới, Mộc Yên chỉ đơn giản ôm khuỷu tay Dung Lạc. Nhìn hắn không cự tuyệt, cô tiến thêm một bước nép sát vào hắn.

"Trời tháng ba rồi, tay anh vẫn còn lạnh như vậy." Mộc Yên nâng hai tay hắn lên hà hơi, bởi vì hơi phả lên mặt Mộc Yên nên trở nên ửng hồng.

Bàn tay ấm áp nhỏ bé cầm lấy tay hắn, cúi đầu nhìn ngón tay Dung Lạc. Tiểu Mộc Yên cảm thấy tán thưởng tuy rằng lớn hơn so với tay nàng rất nhiều, nhưng ngón tay Dung Lạc lại cực kỳ xinh đẹp. Khớp xương rõ ràng, thon dài trắng nõn.

Lông mi Mộc Yên rất dài, lúc cô cúi đầu hà hơi, hắn có thể nhìn thấy rất rõ.

"Dung Lạc, có phải cơ thể của anh không được tốt không?"

"Rất tốt." Dung Lạc nhìn cô nhú mày.

"Vẫn phải uống thuốc mà lại nói là tốt, không biết xấu hổ?" Chớp mắt, Mộc Yên bĩu môi, "Nhìn anh đi, vẫn uống mấy viên con nhộng kia, cũng không thay đổi được thể chất lạnh của mình, thử đổi thành thuốc Đông y đi!"

Tiếp tục đi về phía trước, là đoạn cuối của hành lang. Những cành lá khô đập vào mặt làm Mộc Yên cảm thấy phong cảnh vô hạn của ngày hè. Ngắm lại nếu nó nở rộ trong nước chắc chắn rất đẹp, Mộc Yên lại có chút chờ mong.

Nhưng đến giữa hè, cô vẫn còn ở lại chỗ này sao?

Đến giữa trưa, vì Dung Lạc phải nghe điện thoại, nên kêu cô tự đi tham quan chung quanh.

Các phòng trong nhà được dọn dẹp rất sạch sẽ, đều đã chuẩn thiết bị đầy đủ các thiết bị, Mộc Yên nhìn qua nhìn lại cảm thấy rất hưng phấn.

Đi tới trước, cô phát hiện ở sau gốc cây cổ tùng còn có một căn phòng, không ai dọn dẹp, bởi vì ánh mặt trời chiếu không tới nên trước căn phòng bị phủ rêu xanh rất dày. Cửa gỗ với nước sơn màu đỏ cũ nát bị một chiếc khóa dài bằng đồng sơn màu xanh khóa lại. Trên cửa còn có mạng nhện.

Cô sợ đi lên đám rêu đó sẽ bị trượt chân, đang muốn cẩn thận đi qua, đã thấy chiếc khóa đồng trên cửa phát ra âm thanh "Loảng xoảng", ổ khóa được mở ra.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sùng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Mỹ Nhân Quỷ Di

Ổ khóa rơi xuống đất làm kinh động đến đám chim ở trên cây.

Nhìn ổ khóa đồng loang lỗ màu xanh, Mộc Yên đoán đại khái cũng phải một thời gian rất lâu mới biến thành như vậy.

Cô đi lên phía trước, nhìn cửa gỗ đầy bụi một lúc lâu, lòng tràn đầy nghi hoặc đẩy cửa ra.

"Két..."

Cửa gỗ mở ra, bụi phủ đầy trên khung cửa rơi xuống đất.

"Khụ khụ..."

Cho dù sớm đã có chuẩn bị nên lùi về sau vài bước, Mộc Yên vẫn bị tro bụi bay vào mũi.

Trong không khí đầy khói bụi.

Nhìn giá sách trước mắt được xếp đầy sách, Mộc Yên lập tức hiểu đây là kho chứa sách.

Theo cầu thang hẹp đi lên tầng hai, tầm mắt cô trở nên trống trải.

Khác với đám sách bừa bộn ở tầng một, tầng hai tương đối nhỏ, trên sàn gỗ lấm đầy những tập tranh nằm bừa bãi. Đây là phòng để chứa sách hội họa.

Mộc Yên chậm rãi đi vào, cô chú ý tới giá sách ở góc tối của phòng, đặc biệt là ở giữa cái giá sách có một cái trục, nó không giống đám tranh được chất thành từng đống kia mà là một bức họa được cuộn tròn lại, đặt riêng ở đó.

Mộc Yên nâng mắt, kiễng mũi chân, lấy cuốn tranh kia xuống.

Phía trước có cái bàn gỗ cũ nát, cô đặt bức tranh xuống chậm rãi mở ra.

Trên bức họa vẽ một cô gái.

Tuổi còn nhỏ xinh đẹp như hoa, dáng người thon dài. Cô mặc một bộ sườn xám Trung hoa thanh lịch, đứng ở trên lầu nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ.

Cô gái hơi nghiêng người, bởi vì chỉ có thể nhìn thấy một bên má mà sắc đẹp tăng thêm vài phần mỏng lung, nửa thấy rõ nửa mơ hồ.

Mặt trời chiều về phía tây, ánh chiều tà chiếu trên người cô, ấm áp thoải mái, làm người khác bị hấp dẫn vào sâu trong bức tranh.

Trên bức tranh được cuộn tròn có vài văn tự nhỏ, Mộc Yên biết rõ về loại văn tự này, liếc mắt một cái đã có thể nhìn ra được hai chữ kia viết cái gì?

Đó là tên một người—— Dung Lạc!

Tranh Mỹ nhân làm cho Mộc Yên rung động, tác giả của bức họa này lại càng làm cho cô cảm thấy kinh ngạc.

Đương nhiên Mộc Yên biết Dung đại thiếu gia có tài hoa, nhưng vì hân lạnh lùng xa cách, nên người bên ngoài cũng không xem trọng hắn.

Chỉ bằng vào nhiều năm nay cô học mỹ thuật tạo hình chuyên nghiệp, có thể nhìn ra bút pháp điều luyện của Dung Lạc trong bức họa này, khắc họa sinh động, tuyệt đối là một bậc thầy!

Nhưng mà, cô gái trong tranh, Mộc Yên luôn cảm thấy có vài phần quen thuộc, nhưng lục trong trí nhớ lại không tìm được thông tin gì về cô ấy.

Đúng lúc này, đột nhiên vang lên tiếng "Ông, ông, ông..." Cắt ngang dòng suy nghĩ của cô.

"Xin chào, tôi là Mộc Yên." Nhìn số di động xa lạ, tiểu Mộc Yên mở miệng nói xin chào.

"Đang ở đâu?" Giọng nói lạnh lùng lập tức làm cho Mộc Yên biết được đối phương là ai.

"Tôi ở..."

Đang lúc phát sầu không biết nên nói gì, Dung Lạc ngắt lời cô, "Đến phòng khách, tôi đưa em về."

Không đợi Mộc Yên nói gì, điện thoại đã bị ngắt, vang lên âm thanh "Tít, tít, tít, tít..."

Thật sự là một tên đàn ông bá đạo!

Tiểu nha đầu bĩu môi, cuộn tròn bức tranh lại cất về chỗ cũ.

Lúc đóng cửa lại, Mộc Yên nhủ mày, cảm thấy căn phòng này có chỗ nào đó rất kỳ quái.

Chiều tối.

"Tôi đưa em về." Cầm lấy chìa khóa khóa hoa, Dung Lạc chuẩn bị đi ra ngoài đưa cô về.

Mộc Yên kéo tay hắn đi ra ngoài sân, vốn cô muốn tự thuê xe về, nhưng người đàn ông này đã quyết định chuyện gì rồi sẽ không ai thay đổi được, cho nên cô cũng không muốn tranh cãi với hắn.

Chiếc Lamborghini màu trắng chậm rãi chạy vào trong nội thành, xuyên qua cửa sổ, hơi lạnh của gió đêm mềm nhẹ thổi vào.

Đưa tay đặt dưới cằm, Mộc Yên phá vỡ yên tĩnh sự bên trong xe.

"Dung Lạc anh thích vẽ tranh sao?" Trong đầu cô hiện lên cuộn tranh tinh xảo vẽ cô gái trẻ được cất trong căn phòng kia.

"Cũng tạm."

Nhìn sườn mặt Dung Lạc hết sức chuyên chú lái xe, Mộc Yên không tiếp tục hỏi nữa. Chỉ là cuộn tranh kia ở trong đầu cô không tài nào biến mất được?

Người trong bức họa đó có dáng người rất quen thuộc, rốt cuộc là đã gặp ở đâu rồi?

Đến khi tới cửa lớn Mộc gia, Mộc Yên mới thu hồi suy nghĩ.

"Được rồi Dung Lạc, đến đây thôi!"

Mở cửa ra, cô nhảy xuống xe.

Cách lớp cửa kính chưa hạ xuống hết, mắt Mộc Yên lóe sáng: "Đi đường cẩn thận nha!" Cô vẫy tay đến khi chiếc xe biến mất trong màn đêm. Nụ cười bên môi trong nháy mắt tắt hẳn, dưới đáy mắt lại nổi lên cảm xúc không ai đoán được.

Ban đêm, gió rất lạnh.

Phòng khách Mộc gia, giống như cô ra ngoài hay không cũng cũng, bốn người kia vẫn như trước ngồi một chỗ cười nói vui vẻ.

"Tiểu Yên đã về rồi sao." Mộc Quốc Hồng lên tiếng.

"Ăn cơm chưa, có muốn đi phân phó người chuẩn bị cơm chiều cho con không?"

Mộc Cẩm trùng mắt nhìn Hứa Nhã Như sau đó hừ lạnh: "Không phải từ hôm qua đến giờ nó luôn ở cùng Dung thiếu sao, tối hôm qua cũng không về. Còn muốn mẹ quan tâm?"

"Thật không? Tiểu Yên từ hôm qua đến giờ luôn ở cùng với Dung thiếu ư!" Hứa Nhã Như vẻ mặt vui sướng, nhưng Sở Hoán lại lạnh mặt.

"Hôm nay con đến Dung gia chào hỏi bác trai bác gái." Không thèm quan tâm sự giả tạo hay ý châm chọc của bà ta, trên mặt Mộc Yên luôn duy trì nụ cười bình tĩnh.

"Con đến Dung gia?" Mộc Quốc Hồng hí hửng, thấy Mộc Yên gật đầu sau đó lại tiếp tục nói: "Tiểu Yên đến ngồi bên cạnh ba." Ông vỗ vỗ chỗ trống bên cạnh.

"Dung lão gia và Dung phu nhân thế nào, có vừa lòng với con không?"

"Ba, bọn họ đều rất tốt, đối xử với con cũng rất tốt." Khác với lúc ở bên cạnh Dung Lạc, cô luôn chủ động, đối với Sở Hoán lại vô cùng bình tĩnh, lúc này Mộc Yên nhu thuận ngồi im lặng bên cạnh Mộc Quốc Hồng.

"Nhất định phải chung sống với người Dung gia thật tốt."

"Ba, con đã biết." Vì lợi ích của ông sao! Mộc Yên cười yếu ớt.

"Lão gia, nếu Tiểu Yên đã ăn cơm rồi, đã vất vả một ngày mau để con bé nghỉ ngơi đi!" Hứa Nhã Như đứng lên, rót cho Mộc Yên một ly nước ấm.

"Cám ơn dì Hứa." Mộc Yên vuốt cằm mỉm cười.

Tìm Hứa Nhã Như cũng không còn đập nhanh vì trò khôi hài sáng hôm qua nữa, bà cười vỗ vai Mộc Yên nói: "Tiểu Yên, đứa nhỏ này luôn thích khách sáo với người trong nhà."

"Người ta cũng không coi mẹ là người một nhà." Mộc Cẩm ở một bên châm chọc."Mẹ, có thời gian nên quan tâm tới với con gái ruột của mình đi!"

"Tiểu Cẩm không có việc gì sao cứ thích ăn dấm chua với em gái vậy!" Hứa Nhã Như cố gắng muốn điều tiết bầu không khí bị Mộc Cẩm làm cho xơ cứng xuống.

Mộc Yên mỉm cười, làm như không nghe thấy đi về phòng.

Một thời gian sau, đại thọ Dung lão gia.

Mới sáng sớm Tiểu Mộc Yên đã bị nữ hầu gọi dậy, trang điểm thật tốt liền theo Mộc Quốc Hồng và Hứa Nhã Như lên xe đến Dung gia. Mộc Cẩm ngồi bên cạnh Sở Hoán, ngoan ngoãn đi theo Mộc Quốc Hồng, ngồi cùng ông và Hứa Nhã Như trong một chiếc xe.

Dung gia, kiến trúc theo phong cách cổ xưa, đoan trang rộng rãi, Mộc Yên từng nghe người ta nói nơi này là do thời dân quốc để lại.

Sau lưng Mộc Quốc Hồng, Mộc Yên cũng chậm rãi xuống xe.

Gió tháng ba, để ý sẽ thấy vài đám cỏ trong vườn đã bị gãy đổ.

Mộc Yên vừa đi được hai bước liền thấy một người bộ dáng thon dài chân thành đi tới bên này, lúc đến nơi, khẽ nhếch môi cười, làm vẻ đẹp của hân tăng thêm đến rung động lòng người.

Nhưng mà, làm cho cô rung động là người này sao lại giống với cô gái trong bức họa kia đến thế. Giống như là từ bức tranh đó bước ra vậy!

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sùng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Mỹ Nhân Tạ Phong (1)

Edit: Susublué

Nhìn hân cách mình càng ngày càng gần, Mộc Yên nhú mi.

Cô nhìn người này từ trên xuống dưới, đột nhiên tay bị một người khác nắm.

Bao trùm lấy tay cô là một bàn tay lạnh như băng, nhưng lại mang đến cảm giác quen thuộc.

Mộc Yên quay đầu lại nhìn thì đúng như cô dự đoán là Dung Lạc!

Mộc Yên tùy ý để hân nắm tay, khẽ cười nói, "Hôm nay sẽ có người tức chết." Nói xong, cô không chút khách sáo mà châm chọc người đàn ông mặt đang tái nhợt đi.

Bắt lấy bàn tay nhỏ bé đang làm loạn trên mặt mình, Dung Lạc chậm rãi nói, "Vào thôi, gia gia muốn gặp em"

"Được, đi thôi."

Bị Dung Lạc kéo đi được vài bước, Mộc Yên mới nhớ tới người xinh đẹp vừa rồi, cô nhận không được quay đầu lại nhìn, lại phát hiện người kia đã sớm biến mất không thấy bóng dáng.

Phòng khách lầu hai của Dung gia.

Tuy rằng không giống dưới lầu một ồn ào tiếp đãi khách quý, nhưng cũng chật ních họ hàng thân thích của Dung gia.

Mộc Yên để Dung Lạc nắm tay từng bước một đi về phía phòng khách, tuy rằng đoạn đường này khoảng cách không xa, nhưng bởi vì chung quanh nhiều người nhìn chăm chú mà trở nên rất dài.

Vừa đi, tiểu nha đầu dùng mắt nhìn bốn phía đánh giá người của Dung gia.

Dung lão gia Dung Uy ngồi ngay ngắn ở giữa phòng khách, cô có nghe ba nói qua, Dung gia này lúc còn trẻ đã đảm nhiệm chức tư lệnh, là thượng tướng nhất đẳng trong quân đội. Cho tới bây giờ những người trong danh môn thế gia vẫn còn gọi Dung lão gia là "Dung tư lệnh."

Ngồi bên cạnh Dung lão gia là ba mẹ của Dung Lạc, còn có một vài trưởng bối lạ mặt, xuống chút nữa là lớp anh em bà con bằng tuổi Dung Lạc...

"Gia gia."

"Dung gia gia, xin chào!"

Tiếng nói lạnh lùng và ngọt ngào của Dung Lạc và tiểu nha đầu đan xen cùng nhau, làm cho người khác không khỏi cảm thấy dễ nghe.

"Đứa nhỏ này dung mạo thật sự rất tốt!" Dung Uy vừa đánh giá tiểu nha đầu, vừa nhìn biểu tình trên mặt Dung Lạc.

"Dung gia gia quá khen." Mộc Yên ngượng ngùng cắn môi, đang muốn nói thêm gì đó lại bị người khác cắt ngang.

"Dung gia gia, con thay cha con tới chúc thọ ngài, nhưng lại tới trễ thật ngại quá." Giọng nói êm tai nhưng không hề làm ra vẻ, lại làm cho tay Dung Lạc đang nắm lấy tay Mộc Yên đột nhiên dùng sức.

Tiểu nha đầu tò mò nhìn hấn, nhưng biểu tình trên mặt Dung Lạc vẫn như cũ không có gì thay đổi.

Quần áo thanh lịch hoa hòe, trên cổ áo cài mấy nút, lộ ra cẳng cổ thon dài trắng nõn.

Diện mạo tự nhiên, nhưng rõ ràng giả bộ thanh thuần thanh nhã, làm mọi người cảm thấy có vẻ rất xinh đẹp mà nóng bỏng.

Chiều cao khoảng gần một mét tám, mắt xéch híp lại, lông mi thật dài, lộ ra vài phần tà mị.

Mộc Yên đang muốn muốn thu tầm mắt lại, người nọ lại đột nhiên nở một nụ cười quyến rũ, hồn xiêu phách lạc với cô!

Tiểu nha đầu chớp mắt mấy cái, đột nhiên cô đã hiểu được cái gì gọi là "Sắc đẹp" có thể mê hoặc tâm trí con người.

Hồi thần lại, cô lại phát hiện bầu không khí bốn phía rất trầm trọng, trong không khí tràn ngập khí lạnh.

Nhìn một vòng trong phòng khách, ngoài ý muốn phát hiện tất cả mọi người ở đây đều đã thay đổi sắc mặt.

Xem ra người này, thật sự không được người Dung gia thích.

"Cô chính là vị hôn thê của Tiểu Dung sao?" Người nọ cúi đầu nhìn Mộc Yên, "Vừa rồi ở trong sân tôi có thấy cô."

"Tạ Phong, đến đây là tốt rồi, tìm chỗ ngồi xuống đi." Không hiểu sao Dung Uy thờ dãi một tiếng, lúc này Dung Lạc kéo Mộc Yên vào lòng, cách xa cái người gọi là Tạ Phong này một chút.

"Sao vậy, Dung đại thiếu gia, tôi chỉ muốn nói mấy câu với cô vợ nhỏ của cậu mà cũng không được sao." Giọng nói châm chọc, Tạ Phong nhẹ nhặn mảy.

Không để ý đến lời nói của người này, Dung Lạc lôi Mộc Yên ngồi qua một bên.

Điều khiến mọi người ngạc nhiên là, Tạ Phong lại đi theo qua đó.

"Tiểu mỹ nhân vẫn nhìn tôi sao, sẽ làm cho Dung đại thiếu gia ghen tị đó?" Tạ Phong nháy mắt mấy cái với Mộc Yên sau đó lại nhìn Dung Lạc cười đến run hết cả người.

Nhưng Dung Lạc vẫn như trước không nói một câu nào.

Hắn hoàn toàn coi mỹ nhân có phong thái yêu kiều này như người vô hình.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sùng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Mỹ Nhân Tạ Phong (2)

Cho dù bị Dung Lạc ngó lơ, Tạ Phong cũng không có biểu hiện mất hứng. Tầm mắt của hắn dừng trên người Mộc Yên, vui vẻ cười như không cười, "Dung thiếu, vật nhỏ bên cạnh cậu thật dễ khiến người khác cảm thấy hứng thú!"

Vật nhỏ? Mộc Yên nghe thấy cách xưng hô này nhin không được đen mặt lại.

Mộc Yên chuyển mắt qua chỗ khác không nhìn tên yêu nghiệt diêm dúa này nữa, lơ đãng phát hiện mọi ánh mắt trong phòng khách đều vô tình đổ dồn về bên này.

Mộc Yên cảm thấy rất kỳ quái, rốt cuộc Tạ Phong có thân phận thể nào, làm cho toàn bộ người trong phòng khách đều biến sắc.

Mọi người cũng không tán gẫu lâu, tất cả nội dung đều xoay quanh buổi thọ yến.

"Thời gian không còn sớm, mọi người đều đi xuống dưới nghênh đón khách quý thôi."

Dung Uy phát tay, để mọi người tản đi.

Tạ Phong ném cho Mộc Yên một ánh mắt tà mị trước khi rời đi. Làm cô lạnh hết cả da đầu, vừa đứng lên còn chưa đi được hai bước, đã bị một người khác chặn đường.

"Là tiểu Yên sao." Cô gái cười rất ôn nhu, là chị họ Lâm Uyển đã gặp hai ngày trước.

Cô đi qua nắm cánh tay Mộc Yên nói, "Toàn bộ tiểu thư đều ở phía sau vườn hoa, Tiểu Yên đi theo đi!"

Sau khi nói xong, nhìn Dung Lạc bên cạnh, giống như đang trung cầu ý kiến của hắn.

"Em họ yên tâm đi, chị sẽ chăm sóc tốt Tiểu Yên." Thấy hắn không nói lời nào, Lâm Uyển lại nói thêm một câu.

"Được, vậy nhờ cô." Thân nhiên nói, nhìn vào mắt tiểu nha đầu sau đó Dung Lạc mới xoay người rời đi.

"Xem ra tiểu Lạc thực sự rất thích em." Thu hồi tầm mắt lại, Lâm Uyển nhìn vào mắt của cô, "Em là người đầu tiên nó nhờ chị chăm sóc."

Mộc Yên cười cười, không nói gì.

Sau vườn hoa Dung gia, diện tích so với nhà Dung Lạc còn lớn hơn.

Tuy rằng Mộc gia cũng là danh môn thế gia, nhưng nếu so sánh với Dung gia về tài lực quả thật kém quá xa.

Trong vườn, sắc màu rực rỡ, bướm đậu trên cánh hoa.

Bàn dài trải khăn màu trắng theo phong cách châu Âu, bên trên bày điểm tâm tinh xảo và ẩm trà.

Đám tiểu thư ngồi dưới cây dù lớn, trò chuyện dưới bầu trời, cảnh tượng này gọi là: phu nhân xã hội thượng lưu giao lưu với nhau.

Mộc Yên nhú mày, cô không hề thích bầu không khí này dù chỉ một chút.

"Chị Lâm Uyển, tiểu mỹ nữ này là ai?" Một người bụng lỵ rượu đỏ đi tới đánh giá Mộc Yên.

"Sao em lại để bộ dạng này mà ra ngoài?" Lâm Uyển trừng mắt nhìn Dung Ngữ, nhìn cái áo hèn mọn trên người cô, và quần bò cũ nát, tiếp tục nói, "Đường đường là một tiểu thư lại tự biến mình thành thế này là sao?"

"Ha ha..." Cười to hai tiếng, Dung Ngữ không cảm thấy ngượng ngùng. Cô đưa tay khoát lên vai Mộc Yên, nâng mị, "Tiểu mỹ nữ cô tên gì?" Hoàn toàn có bộ dáng hào khí, không có một chút nhu hòa của con gái, có vài phần cương nghị.

Tĩnh tĩnh tùy ý kiên cường, Mộc Yên cười khẽ. Không biết vì sao, cô lại cảm thấy nụ cười của cô gái này là chân thật, cô thích loại cảm giác này.

Lâm Uyển đối với Dung Ngữ đã hoàn toàn không muốn nói gì, "Đây là vị hôn thê của anh cả em."

"Sao?" Hình như Dung Ngữ cũng không ngạc nhiên, không lên tiếng, cẩn thận đánh giá tiểu nha đầu, là một mỹ nhân!

"Chị họ, cho em mượn tiểu mỹ nữ chơi một chút."

"Chốc nữa thọ yến sẽ bắt đầu, không nên đi xa." Bất đắc dĩ thờ dài một hơi, đã không thấy bóng dáng hai cô nhóc đó nữa.

Một vườn cây yên lặng xanh ngắt.

Buông tay cô ra, Dung Ngữ nhìn Mộc Yên, "Tiểu mỹ nữ, cô bao nhiêu tuổi?"

Mộc Yên đen mặt nhắm mắt, sao em chông tương lai nhà mình lại hiểu kỳ như vậy?

"Cô và anh tôi quả nhiên trời sinh một đôi, đều không thích nói chuyện." Dung Ngữ đặt mông ngồi trên cỏ, đây thật xấu mà một thế gia tiểu thư không nên có.

"Cô nói xem, bọn họ có ý gì mà lại ăn mặc cả đồng lớn đồng nhỏ, trang điểm xinh đẹp giống như Hoa Hồ Điệp như vậy, đi tới đi lui, nếu không nhanh trốn qua đây tôi đã sớm bị làm phiền đến chết." Dung Ngữ tự nói, cũng không quan tâm tiểu nha đầu có đang nghe hay không. "Tiểu nha đầu, người Dung gia cũng không ngốc đâu!"

Mái tóc ngắn của cô bị gió thổi nhẹ, lộ ra khuôn mặt xinh đẹp.

Gien di truyền của Dung gia, nói như thế nào Dung Ngữ cũng không xấu, chỉ là cô có cho rằng mình xinh đẹp hay không thôi.

Hai người ngồi xuống im lặng thật lâu, không hề có biểu cảm dư thừa. Đến khi từ phía sau cây cột điêu khắc màu trắng truyền đến thanh âm khắc khải.

Hai người đồng thời quay đầu.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sủng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Yến Hội Bắt Đầu (1)

Tiếng tranh chấp cũng không lớn, là giọng trầm thấp của đàn ông.

Bởi vì trước đây luôn ở nước ngoài, cách phân biệt âm sắc cũng nằm trong chương trình học, nên thính lực của Mộc Yên trở nên vô cùng sâu sắc.

Cô vẫn đứng yên không nhúc nhích, mà Dung Ngữ bên cạnh đã sớm có động tác, lẩn lộn lốc trên cỏ rồi đứng dậy, túm tiểu nha đầu đang thất thần đi ra ngoài.

"Thọ yến sắp bắt đầu rồi, chúng ta không qua nói không chừng lại sẽ bị đám lão gia kia phán tội danh gì đó mất." Dung Ngữ cười hắc hắc, thấy tuy rằng tiểu nha đầu không nói chuyện, nhưng mắt lại nhìn về phía sau cột điêu khắc.

Dùng sức cầm bàn tay của Mộc Yên, Dung Ngữ thấp giọng nói: "Tiểu nha đầu, chuyện Dung gia biết càng ít càng tốt, nghe lời tôi khuyên đi."

Thấy Dung Ngữ bắt đầu nói như vậy, Mộc Yên mau chóng hiểu ra cô đang nhắc nhở mình, đối với hai người đang khắc khải kia, tốt nhất cô không nên đi qua xem.

Không biết vì sao, trực giác nói cho Mộc Yên biết: Dung Ngữ nhất định biết hai người đang tranh chấp kia là ai, nếu không cũng sẽ không ngăn cản mình.

Kỳ thật đối với người luôn có thể thích ứng trong mọi tình cảnh như cô mà nói, chuyện có thể khơi mào hứng thú của cô rất ít, nhưng bởi vì trong tiếng tranh chấp kia hình như cô nghe được giọng của Dung Lạc.

Bị Dung Ngữ túm về phía đại sảnh, Mộc Yên đi theo sau nhũn mảy, đột nhiên cô rất muốn biết ai có thể khiến một người ít nói như Dung Lạc phải lên tiếng tranh chấp?

Tuy nói là thọ yến của Dung lão gia, nhưng phần lớn khách đều là thân thích.

Ba của Dung Lạc đi qua đi lại trong đám người, thân thiện tiếp đãi khách khứa, so với ông, mẹ Cố Anh của hắn có vẻ lãnh ngạo hơn nhiều, bà ngồi một mình bên cạnh, bộ dáng rảnh rỗi không có việc để làm, tất cả mọi thứ ở hình như cũng không để vào mắt.

Chỉ đến khi nhìn thấy con gái của mình lôi kéo Mộc Yên đi vào, vẻ mặt mới thay đổi.

"Mẹ, xem con mang ai tới này." Dung Ngữ kéo Mộc Yên đến trước mặt Cố Anh.

"Bác gái, xin chào."

"Ừ, hai đứa ngồi đi, thọ yến sẽ bắt đầu ngay."

Mộc Yên kinh ngạc nhìn Cố Anh miễn cưỡng ngáp xong liền xoay người bỏ đi, không có chỉ trích cách ăn mặc của Dung Ngữ, cũng không chanh chua lãnh ngạo như lúc mới gặp mình.

Thật sự là làm cho người khác khó nắm bắt được bà đang nghĩ gì, có lẽ người Dung gia đều có phong cách kỳ lạ. Dung Lạc lạnh lùng xa cách, Dung Ngữ không có một chút phong cách đại tiểu thư, đônng Dung Trạch không lo làm thiếu gia thế gia danh môn lại muốn đi làm nghệ thuật, còn có Cố Anh khi thì chanh chua, khi thì lạnh nhạt...

Này Dung gia nhân hình tượng nhất nhất ở Mộc Yên trong óc xẹt qua, nàng tựa hồ đến một cái thật địa phương! Ngồi trong chốc lát, thọ yến liền bắt đầu.

Khác với Dung Lạc ít lời, em chồng Dung Ngữ bên cạnh Mộc Yên chính là ví dụ điển hình của người nói nhiều. Quả thật không có phụ cái tên "Ngữ" của cô, nói liên miên, cần nhân không ngừng nghỉ, tất cả những gì cô nói đều ca ngợi về anh trai của mình.

Nhưng cũng nhờ Dung Ngữ giới thiệu, Mộc Yên mới biết, phu nhân Dung lão gia Dung Uy qua đời rất sớm, bọn họ có ba đứa nhỏ, hai con trai một con gái. Con lớn là Dung Diệu Hoa, con thứ hai cũng chính là ba của Dung Lạc Dung Diệu Huy, con gái thứ ba là mẹ của chị Lâm Uyển, Dung Li.

Dung gia thật không hổ là thế gia danh môn, Mộc Yên cảm thấy muốn biết rõ ràng bối phận thân thích cũng là chuyện khiến người ta đau đầu.

Mộc Yên ngẩng đầu nhìn người Dung gia đang ngồi trước bàn, phát hiện họ cùng thế hệ, ngoại trừ anh em Dung Lạc còn có hai con trai của Dung Diệu Hoa, con trai của Dung Li và con gái của bà, Lâm Uyển.

Đại sảnh dần dần im lặng, Mộc Yên mới phát hiện không biết từ khi nào Dung lão gia đã bùng ly rượu đứng giữa đại sảnh.

Mộc Yên làm theo mọi người, bùng ly để dài ở trên bàn lên, cô cũng không nghe Dung lão gia đang nói cái gì, bởi vì Mộc Yên phát hiện không biết từ khi nào Dung Lạc đã quay lại, ngoài anh ra còn có Tạ Phong.

Mộc Yên thăm đoán: Chẳng lẽ vừa rồi ở hoa viên là Dung Lạc tranh chấp với Tạ Phong, nhìn bộ dáng hai người không giống với vừa tranh chấp xong.

"Vị tiểu mỹ nữ này chắc là vị hôn thê của em họ rồi!" Con lớn nhất của Dung Diệu Hoa nhìn tiểu Mộc Yên cười đến vẻ mặt ôn hòa.

"Tiểu Yên, đây là anh họ Dung Ôn."

Cảm giác được hấn nắm tay mình, Mộc Yên cười khẽ: "Anh Dung Ôn, xin chào!"

"Dung mạo Mộc Yên tiểu thư thật xinh đẹp, ở chung với Dung Lạc thật sự sẽ khiến người khác đổ kị."

"Anh Dung Ôn quá khen rồi."

Mộc Yên nâng chén thay Dung Lạc kính rượu Dung Ôn.

"Tửu lượng của Mộc tiểu thư thật sự rất tốt!"

Dung Ôn sợ hãi than, cười càng thêm ôn hòa.

Chỉ là cảm giác ôn hòa này làm Mộc Yên cảm thấy có chút kỳ quái, người này vẫn nên ít tiếp xúc sẽ tốt hơn.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sủng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Ghen Tuông Rất Nhỏ

Người mời rượu liên tục đi qua bên này, vì nhớ tới thân thể của Dung Lạc, dù Mộc Yên không khéo léo chối từ thì cũng thay thế Dung Lạc uống hết.

Rốt cục cũng mời rượu xong, tiểu nha đầu mới ngồi thờ hồn hên.

Bởi vì tác dụng của rượu, hai gò má trắng nõn của cô ửng hồng nhạt chộc người ta yêu thích, bộ dạng vốn thanh thuần ngọt ngào lại tăng thêm một phần quyến rũ.

Dung Lạc vỗ vỗ tay cô, ý bảo cô mau uống ly nước trà trên bàn.

Mộc Yên cười cười với hấn, vừa muốn nâng chung trà lên lại phát hiện, có người đang gắt gao nhìn chăm chú vào mình.

Tiểu nha đầu sững sốt, vừa lúc nhìn thẳng vào tầm mắt của Dung Tề ngồi đối diện, người đàn ông này mặt như dao nhọn, người đầy khí lạnh, bởi vì hấn nhìn chăm chăm vào mình làm Mộc Yên sinh ra một loại cảm giác áp bách mãnh liệt.

Dung Tề nhìn vào tầm mắt của Mộc Yên, hơi giật mình, mặc dù hấn không lạnh lùng giống Dung Lạc, nhưng lại vì quá mức uy nghiêm mà làm cho rất nhiều người không dám nhìn thẳng vào mình. Nhưng tiểu nha đầu xinh đẹp này, ánh mắt nhìn về phía hấn trong suốt, không có một tia sợ hãi. Lần này Dung Lạc quả thực đã tìm được một cô bé thú vị.

Hành động của Dung Tề quá mức trực tiếp, làm cho Mộc Yên bị rất nhiều người chú ý tới. Tạ Phong híp mắt lại, nụ cười bên môi hàm chứa ý tứ không rõ.

Cảm giác được tiểu nha đầu vô thố khế động vào tay áo mình, Dung Lạc cúi đầu, biểu tình trên mặt trở nên nhu hòa hơn rất nhiều.

"Sao vậy?"

"Dung Lạc, người đối diện luôn nhìn qua bên này." Mộc Yên tới gần Dung Lạc, ép giọng nói xuống mức thấp nhất, bên ngoài nhìn vào thấy hai người giống như đang thân mật thì thầm.

Dung Lạc ngẩng đầu, mặt không chút thay đổi nhìn về phía đối diện. Ánh mắt lạnh nhạt tràn đầy ý cảnh cáo!

Nhìn thấy tầm mắt lạnh lùng của em họ không chút khách khí phóng về phía mình, trên mặt Dung Tề càng lạnh hơn, quên đi, hẳn không muốn đầu nũa. Thu hồi tầm mắt của mình, Dung Tề cũng không có hành động gì, nhưng sắc mặt hẳn lại xụ xuống khó coi.

Tiểu Mộc Yên có chút khiếp sợ, lần đầu tiên cô cảm giác được ngoại trừ về lạnh nhạt, Dung Lạc còn có cảm xúc giận giữ, không hề phát ra tiếng vang, nhưng uy lực trong đó lại không yếu. Trong lúc nhất thời, cô cảm thấy có chút khó thích ứng, bình thường Dung Lạc luôn có vẻ mặt lạnh lùng xa cách, cho dù lúc cô hôn hẳn, hẳn cũng đều lạnh nhạt giống như không khí, ngay vừa rồi, vẻ cảnh cáo trong ánh mắt kia vẫn là lần đầu tiên cô nhìn thấy. Nhưng ngẫm lại, sinh ra trong đại gia tộc lục đục như vậy, luôn duy trì bộ dáng lạnh nhạt mới có thể bảo hộ mình.

Lúc yến hội sắp kết thúc, Lâm Uyển đi lại, phía sau còn có Mộc Cẩm đi theo, người mà Mộc Yên không muốn nhìn thấy.

"A Cẩm, mau dẫn em cậu đến đây, theo mẹ tớ qua bên kia uống trà với các vị phu nhân tiểu thư."

"Tiểu Yên, mau tới đây." Mộc Cẩm tươi cười ngọt ngào với Mộc Yên, cô che dấu vô cùng tốt, không hề nhìn ra một chút thần sắc chán ghét.

Nhìn hai người đối diện ngoắc tay, Mộc Yên hơi khó xử, còn đang nghi hoặc có nên qua hay không. Chợt bên tai truyền đến tiếng nói lạnh lùng: "Muốn đi sao?" Dung Lạc cúi đầu nhìn cô.

"Tôi..."

"Đi bồi họ uống trà đi, qua chơi một chút một lát tôi qua đón em." Sờ sờ mái tóc đen nhánh của tiểu nha đầu, động tác của Dung Lạc vô cùng thân thiết, làm Mộc Yên lại cảm thấy mình như tiểu hài tử.

Gật đầu, cô đề thấp thanh âm: "Anh phải nhớ kỹ đi qua đón tôi đó." Cô không muốn ở cùng một đồng phu nhân, tiểu thư cao quý của danh môn thế gia quá lâu.

Ở bên này Dung Ngữ lại hiểu sai ý, nhìn không được cười, "Tiểu mỹ nhân... Không, chị dâu nhỏ kẻ cận anh cả như vậy, cảm tình của hai người thật tốt. Anh cả của em từ nhỏ đến lớn chưa từng chạm vào tóc em, chị không biết anh ấy có bao nhiêu..."

"Dung Ngữ!"

Nhận thấy mình nói hơi quá, Dung Ngữ lập tức giải thích: "Anh cả, em sai rồi." Việc Dung Ngữ nhận sai với Dung Lạc, đều đã thành quán tính. Chậm rãi bước tới, Dung Ngữ tóm lấy cánh tay Mộc Yên, "Anh hai, trước tiên giao chị dâu nhỏ cho chúng ta đi!"

Dung Lạc bắt đầu dĩ thờ dài, hẳn đột nhiên cảm thấy không thể để Mộc Yên và cô em gái này cùng một chỗ.

"Dung đại thiếu động tâm sao?" Tạ Phong đứng lên, mắt tà mị xếch lên khiến cho hẳn càng quyến rũ." Động tâm với một vật nhỏ một hoạt bát thông minh như vậy cũng đúng. Thật muốn uống một tách cà phê cùng với cô ấy!"

Không muốn để ý tới người bên cạnh, Dung Lạc xoay người rời khỏi yến hội.

Tạ Phong thấy không thú vị nhếch khóe môi, lại nghe thấy giọng nói của Dung Lạc truyền tới cách đó không xa, "Tốt nhất cậu không nên tới gần cô ấy." Tiếng nói lạnh lùng như trước, lại mang theo vài phần ý lạnh làm cho người ta sợ hãi.

Tạ Phong hạ mắt, nhìn theo bóng dáng của hẳn, có chút suy nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sùng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Vòng Luân Quẩn Trong Giới Thượng Lưu

"Bác Dung Li, xin chào." Mộc Yên bị Dung Ngữ lôi kéo đứng qua một bên.

"Đứa nhỏ này, bộ dạng thật sự rất thanh nhã." Dung Li cười tùm tùm nhìn Mộc Yên, muốn kéo cô đến gần mình, nhưng đã thấy nha đầu Dung Ngữ bảo vệ Mộc Yên." Đứa bé Tiểu Ngữ lạnh lợi này, mau để tiểu Yên đến đây, cho bác trò chuyện với Tiểu Yên."

Dung Ngữ bữu môi nhìn Mộc Yên, sau đó buông tay ra.

Dung Li lôi kéo tiểu Mộc Yên, cười hỏi, "Nha đầu, con mấy tuổi rồi?"

"Mười chín."

Dung Li bất ngờ: "Bác nhìn cũng cảm thấy con không lớn, không ngờ lại nhỏ như vậy."

Các phu nhân, tiểu thư bên cạnh cũng thở dài sợ hãi.

"Nhưng, nhỏ tuổi cũng không phải không tốt. Dung Lạc nhà chúng ta lúc 17 tuổi, đã đảm đương tổng công ty của Dung thị!"

Thì ra không phải là hẳn không quan tâm đến công ty của gia tộc, như vậy rốt cuộc tại sao lại có lời đồn Dung Lạc không liên quan đến tập đoàn Dung thị chứ? Nghĩ đến đây, Mộc Yên nhẹ nhàng nhún mồm.

"Được rồi, Lâm Uyển mau dẫn bọn chúng qua làm quen với các vị tiểu thư đi."

"Đã biết, mẹ."

Vườn hoa quả là nơi tốt để mở tiệc chiêu đãi phu nhân danh môn và các vị tiểu thư.

Ánh mặt trời cũng không gắt, nhóm mỹ nữ mặc lễ phục bung nước trà đi tới đi lui hoặc tụ tập lại một chỗ.

Mộc Yên ngẩng đầu, liền thấy Mộc Cẩm đã sớm tụ tập với đám tiểu thư này, thân thiện nói chuyện, nịnh hót dỗi trá.

Nhưng đây là xã hội thượng lưu, tuy rằng cô chán ghét, nhưng thật đáng tiếc chính mình cũng là một thành viên trong đó.

So sánh với người khác, Dung Ngừ đứng bên cạnh cô sớm đã thay đổi tâm tình, không thêm nghĩ đến những thứ phiền não nữa, Dung Ngừ không có hình tượng mà cảm điểm tâm ăn.

"Tiểu Yên." Một bên Lâm Uyển vươn tay giữ cô lại, "Chỉ dẫn em đi gặp vài tiểu thư Dung gia có quan hệ tốt với chúng ta."

Thấy tiểu nha đầu nửa ngày không phản ứng lại, Lâm Uyển kéo cánh tay cô đi về phía đám người bên kia, "Đi qua đi! Trước lạ sau quen, từ từ thích ứng sẽ không cảm thấy mới lạ nữa."

Tuy rằng cô không muốn đi qua đó, nhưng bởi vì bị Lâm Uyển lôi kéo nên chỉ có thể đi theo.

Mộc Cẩm cũng đi tới, thân thiện dắt tay cô nhưng lúc không ai thấy lại bĩu môi, giống như cực kỳ mất hứng. Trong lòng Mộc Yên hiểu rõ, nếu không phải vì đang ở bên ngoài, Mộc Cẩm nhất định sẽ không để ý đến mình.

Lễ phục thấp ngực khiêu gợi, áo váy phức tạp đáng yêu, tao nhã túm tà váy dài...

Đây đều là phong cách của đám phụ nữ giới thượng lưu, phụ nữ thượng lưu đều đặt hết tâm tư vào mấy thứ này, nếu không họ cũng sẽ không trở mã xuất chúng như vậy.

"Lâm Uyển, Mộc Cẩm mau dẫn tiểu mỹ nữ lại đây." Một người trong đám tiểu thư cười duyên nói.

Lâm Uyển cười giải thích: "Đây là vị hôn thê của em họ tôi."

Cô vừa nói xong, bọn họ liền hỏi liên tục.

"Tiểu mỹ nữ, em tên là gì?"

"Lâm Uyển, tiểu mỹ nữ này là người gia tộc nào lại có thể trở thành vị hôn thê của em họ?"

"Là Dung Tề thiếu gia lãnh khốc, hay là Dung Trạch thiếu gia tao nhã như ánh mặt trời?"

Lại có người khác cảm khái, "Tin tức này vừa truyền ra, nhất định lại có rất nhiều nữ hài tử tan nát cõi lòng."

Mộc Yên đen mặt, đám con gái xã hội thượng lưu này bất luận nói như thế nào cũng chỉ là con gái, năng lực mê đàn ông cũng không kém gì với con gái nhà thường.

Lâm Uyển cười khê: "Mọi người đừng nhiệt tình như vậy, đã làm Tiểu Yên nhà ta sợ."

"Thì ra tiểu mỹ nữ tên là Tiểu Yên."

"Rốt cuộc là vị hôn thê của ai?"

"Mọi người đừng đoán mò, đây là vị hôn thê của em họ Dung Lạc."

Sắc mặt bọn họ đều đồng loạt thay đổi, ý cười trong suốt cũng cương cứng trên miệng.

Nhìn biểu tình kỳ quái của họ, trong lòng Mộc Yên kinh ngạc: Dung Lạc rốt cuộc làm sao? Lại làm cho nhóm người này thay đổi sắc mặt nhanh như vậy.

Sau đó mọi người lại ngồi xuống một chỗ hàn huyên rất nhiều chuyện, cũng không nhắc lại chuyện Mộc Yên là vị hôn thê của Dung Lạc nữa.

Cảm thấy ngồi chung với họ uống trà rất nhàm chán, bọn họ kêu người hầu nâng một cái bàn ra, ngồi dưới mặt trời mà đánh bài.

Đám tiểu thư này đều chỉ mới hai mươi tuổi, cũng có người mười bảy, đa số đều chưa kết hôn.

Những người khác vây lại một chỗ, cười hi hi ha ha đánh bài, thỉnh thoảng còn tán gẫu vài chuyện đồn đãi trong giới thượng lưu, tán gẫu vài câu về đồ trang sức...

Mộc Yên đứng ở một bên, nhìn cuộc sống xa hoa hoang đường của bọn họ, không thích ứng được.

Họ cũng giống mình đều cùng tuổi, lại ham muốn danh lợi, danh gia và tiền tài vượt qua bản thân cô. Như vậy cuộc sống bình thường như con kiến của cô, rốt cuộc là khiến người ta cảm thấy hèn mọn hay là khiến người ta thương xót đây?

"Em thích chơi cái gì?" Lâm Uyển lắc tay Mộc Yên, nhẹ giọng hỏi bên tai cô, thật ra cô không hề quan tâm đến người chị gái tỏ ra luôn chiều cô Mộc Yên.

Mộc Yên nhìn người bốn phía đang đánh bài, nói một câu, "Cái gì em cũng không thích."

Đám tiểu thư nhàn hạ này chơi bài Brit, cô cũng chưa từng chạm qua.

Hơn nữa đối với loại trò chơi này một chút hứng thú cô cũng không có, trong lòng thầm nghĩ: khi nào thì Dung Lạc mới đến đón cô? Cô thật sự không muốn ở cái chỗ này thêm một chút nào nữa.

"Không thích cũng không sao, chị có thể dạy em." Vô vô chỗ ngồi bên cạnh, Lâm Uyển ý nói tiểu nha đầu ngồi xuống.

Mộc Yên xin lỗi nhìn cô, uyển chuyển cự tuyệt: "Không cần, mọi người chơi đi."

Lâm Uyển bất đắc dĩ nói: "Vậy em đi dạo trong vườn đi, uống trà cũng được."

Nhìn bóng dáng tiểu nha đầu đi xa, trong lòng Lâm Uyển thầm than: Vị hôn thê của em họ cô, hình như vẫn không hòa nhập được!

Mộc Yên cầm một tách trà nóng trên chiếc bàn tinh xảo, so với trà Trung Quốc, hồng trà ngoại quốc và cái gọi là trà sữa này lại càng hợp với đám tiểu thư.

Làm như nghĩ tới người nào đó, cô cầm một ly Bích Loa Xuân đã pha sẵn.

Nhẹ nhàng hớp một ngụm, nhắm mắt lại, hương vị này làm cô không khỏi nhớ tới buổi đêm ở Seattle, người kia lạnh lùng lại tự nhiên.

Cầm lấy chén trà, cô yên lặng tựa vào ghế, im lặng nhắm hai mắt lại.

Gió nhẹ thổi qua mặt cô, làm cô thoải mái buồn ngủ.

Hết thấy mọi tiếng ồn ào náo động giống như đều cách xa khỏi cô.

Mộc Yên tựa trên ghế, cô vẫn chưa ngủ say, như đang chờ người nào đến.

"Cô chính là Mộc Yên sao?"

Giọng nói trầm thấp uyển chuyển, lại mang theo chút ngang ngược.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sủng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Ngoan, Đừng Nghịch!

Edit: susubluu

Mộc Yên tròn mắt, nhìn cô gái mặc váy dài màu tím bên cạnh, cô ta cười rất ôn nhu, nhưng ánh mắt lại làm cho Mộc Yên cảm thấy kỳ quái.

Nhìn từ trên xuống dưới, cô ta đã bắt đầu đánh giá Mộc Yên.

"Tôi."

Con mắt xinh đẹp của cô ta chợt lộ ra chút kinh ngạc: "Cô thật sự còn rất nhỏ!"

Mộc Yên nhìn cô gái này đến xuất thần, tuy rằng vừa rồi có gặp qua rất nhiều mỹ nữ, nhưng người có thể làm cho người ta sáng mắt như vậy cũng không nhiều.

"Mộc Yên, xin chào, tôi là Chu Phình Đình, là Dung Lạc, à... Là bạn tốt của Dung Lạc." Nhìn dáng vẻ cô khăn trương, muốn Mộc Yên không hiểu làm cũng khó.

Tiểu nha đầu chớp mắt mấy cái, ngẩng mặt cười ngọt ngào: "Chị tìm em có chuyện gì sao?"

Chị? Chu Phình Đình cẩn thận nghĩ lại cảm thấy Mộc Yên kêu mình như vậy cũng không có gì sai. Nhưng, không thể giấu được vẻ xấu hổ trên mặt.

Nhìn bộ dáng như thiên thần của cô nhóc này, dĩ nhiên Mộc Yên cũng không cảm thấy đối phương có ác ý muốn trêu chọc mình, đành phải kiên trì tiếp tục nói: "Không có gì, chỉ không ngờ vị hôn thê của Dung Lạc lại nhỏ như vậy."

Cũng không phải chỉ có một người nói như vậy, cho nên Mộc Yên chỉ mỉm cười, đang chuẩn bị nói gì đó lại thấy Dung Lạc đi trên hành lang dài, phía sau là Chu Hàn.

"Đang nói chuyện gì?" Giọng nói lạnh lùng, hần sờ đỉnh đầu cô, vô cùng thân thiết và ôn nhu.

Mộc Yên cười khê: "Nói chuyện phiếm với chị ấy."

Nhìn theo tầm mắt tiểu nha đầu, Dung Lạc mới nhìn thấy cô gái đứng bên cạnh Mộc Yên.

"Dung Lạc."

Chu Phình Đình gọi hần như vậy, tất nhiên Mộc Yên cũng để ý cô ta gọi hần là "Dung Lạc" mà không phải "Dung thiếu".

"Ừ." Gật đầu với Chu Phình Đình, ý bảo đã biết, ánh mắt Dung Lạc lại dời lên người Mộc Yên.

"Tôi đưa em về."

"Được rồi." Mộc Yên vui vẻ giữ chặt tay hần, lễ phép nói tạm biệt với Chu Phình Đình, "Chị, có cơ hội sẽ tán gẫu tiếp."

"Nhất định rồi, trên đường cẩn thận." Chu Phình Đình cười cực lý ôn nhu.

Mộc Yên ngẩng đầu nhìn bầu trời, vừa rồi thấy có gió mạnh nổi lên, hình như trời sắp mưa rồi.

Cúi đầu liền cảm thấy trên vai ấm áp, người nào đó đã khoác áo lên vai cô.

Mộc Yên lập tức kháng nghị: "Tôi không cần mặc!"

"Vì sao?"

"Nhất định anh muốn tôi giặt quần áo giống như lần trước!"

Dung Lạc bất đắc dĩ nhìn cô: "Sẽ lạnh."

"Lạnh cũng không muốn mặc, đừng hy vọng tôi sẽ làm giúp anh một lần nữa."

Lần trước Dung Lạc để cho cô giặt quần áo trong phòng tắm, cô nói cô chỉ giúp hần giặt quần áo mặc trong vòng năm ngày. Thật không ngờ Dung thiếu gia thật sự để Chu Hàn xách một va ly quần áo tới cho cô.

Mộc Yên nhớ rõ Chu Hàn đã từng giải thích cho cô, "Dung thiếu gia có bệnh sạch sẽ, một ngày sẽ thay bốn bộ quần áo. Cho nên những thứ này liền giao cho Mộc tiểu thư."

Lúc ấy Mộc Yên ngoại trừ tròn mắt há mồm, còn bị ghen khui!

Lịch sử đau đớn kịch liệt như vậy dạy cho cô biết, trăm ngàn lần đừng để vẻ mặt lạnh lùng và ôn nhu của hần lừa gạt, dĩ nhiên đối mặt với kẻ địch nhất định phải tinh táo!

Cho nên, cho dù Mộc Yên bị vẻ lạnh lùng của Dung thiếu áp chế, vẫn kiên quyết nói: "Tôi không cần!"

Nhìn vẻ mặt cẩn thận của cô, tâm tình Dung Lạc không được tốt lắm.

"Lần này sẽ không để cho cô giặt đồ nữa!"

"Thật sao?" Tiểu nha đầu vẫn như trước, duy trì thái độ hoài nghi.

"Thật sự."

"Không cho anh dối ý."

"Sẽ không."

"Dối ý là cún con!" Cô trừng mắt nhìn về mặt nghiêm túc của hắn.

Thấy hắn không nói lời nào, cô nhanh chóng kéo áo khoác xuống, "Anh không nói, tôi sẽ không mặc!"

Dung Lạc sửa sang lại áo khoác trên vai tiểu nha đầu, phủ kín thân thể nhỏ gầy.

"Ngoan, đừng nghịch nữa. Chúng ta về nhà." Giọng nói lạnh lùng, trên người hắn tỏa ra mùi trà tự nhiên, làm Mộc Yên cảm giác hai má có chút nóng.

Sao tự nhiên hắn lại ôn nhu như vậy?

Chu Phình Đình đứng cách đó không xa, vẫn không hề rời đi.

Thu hết mọi cử động thân thiết của hai người vào mắt, đôi mắt đẹp đột nhiên âm đạm hẳn đi, mất đi ánh sáng vừa rồi.

Chiếc Lamborghini màu trắng chạy như bay trên đường.

Bởi vì Chu Hàn đi theo, Dung Lạc liền ngồi ghế sau với Mộc Yên.

Ngoài cửa sổ xe, trời mưa rất lớn, sấm sét ầm ầm, giống như muốn rửa sạch toàn bộ thế giới.

Đóng cửa sổ lại, không khí trong xe có chút nặng nề.

Lơ đãng nhìn qua, Mộc Yên phát hiện sắc mặt Dung Lạc có chút tái nhợt, hắn tựa vào lưng ghế, diexndannleequydoon nắm chặt tay lại, các đốt ngón tay trở nên trắng bệch.

"Anh làm sao vậy?" Mộc Yên lo lắng nhìn hắn, vừa rồi vẫn còn tốt, sao chỉ mới một lát lại thành như vậy.

"Có phải không thoải mái không?" Cô sờ lên trán Dung Lạc, lại bị bàn tay lạnh như băng của hắn ngăn cản.

"Dạ dày bị đau sao?"

Tay cô vừa vịn chạm tới trán hắn, xe bị xóc nảy, thân thể Dung Lạc liền đổ vào trong lòng Mộc Yên.

Bộ ngực mềm mại đột nhiên bị va chạm mạnh, Mộc Yên lo lắng lập tức nâng cánh tay lên bảo vệ Dung Lạc, sợ hắn ngã xuống ghế: "Dung Lạc!" Cô có chút lo lắng kêu hắn.

"Khụ... Khụ khụ..."

Dung Lạc dựa vào người Mộc Yên run rẩy ho khan, sức nặng đè lên người cô càng lúc càng nhiều, dieendannlequydoon hắn sợ đè nặng tiểu nha đầu bên dưới nên dùng sức nâng thân thể lên nhưng lại phát hiện mình có lòng mà lực không đủ.

"Khụ khụ... Khụ khụ..."

Bởi vì động tác của hắn, làm hắn ho khan kịch liệt.

"Dung Lạc, rốt cuộc anh làm sao vậy? Đừng dọa tôi."

Mộc Yên dốc hết toàn lực che chở Dung Lạc, bởi vì không nhìn thấy mặt hắn, cảm giác lo lắng càng nhiều.

"Khụ khụ khụ... Khụ khụ khụ..."

Biết tiểu nha đầu này lo lắng, Dung Lạc muốn vỗ đầu cô nói cô không cần sợ, lại phát hiện hai tay không có sức lực, chỉ có thể tựa vào bờ vai gầy yếu của Mộc Yên, liều mạng ho khan.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sủng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Tai Nạn Xe Cộ (1)

Mộc Yên bị Dung Lạc đè dưới thân, không nhúc nhích được chút nào, lại bởi vì nhà tổ của nhà họ Dung nằm ở ngoại ô thành phố, đoạn đường gấp ghe, xe rất xóc nảy.

Trời mưa to, dù Chu Hàn cố gắng lái xe thế nào cũng không thể giữ vững được.

Rốt cục cũng đến đoạn đường bằng phẳng, Mộc Yên dốc toàn lực nâng người đang đè cô lên, nhưng bởi vì một cú xóc nảy mạnh, làm cho cánh tay cô run lên, cả người Dung Lạc liền đè xuống người cô.

"Dung Lạc, thế nào?"

Mộc Yên ôm anh, cố gắng điều chỉnh tư thế để anh thoải mái một chút.

"Khụ... Khụ..."

Dung Lạc vô lực dựa vào người cô, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, chỉ có tiếng ho khan đứt quãng mới cho thấy anh còn sống.

Hai tay Mộc Yên ôm chặt giúp anh ngồi thật vững vàng, trong lòng lại suy tư: Phát bệnh nặng như vậy, nhất định không đơn giản chỉ là bệnh bao tử.

Mộc Yên cúi đầu, nhìn mặt Dung Lạc không còn chút máu, hơi nhú mảy.

"Chu Hàn, còn xa lắm không?"

Bởi vì vị trí lái và ghế sau được ngăn cách bằng một miếng thủy tinh, cho nên Mộc Yên muốn nói chuyện với Chu Hàn thì không thể không hét lên.

"Thiếu phu nhân, còn gần một tiếng nữa."

Biết Mộc tiểu thư đã được thiếu gia nhận định, cho nên từ trước tới giờ Chu Hàn đều gọi Mộc Yên là thiếu phu nhân.

Một tiếng! Mộc Yên lập tức nhú mảy, "Dung Lạc, anh có sao không?" Cô cầm tay hắn, "Anh có cần uống thuốc gì không? Là loại thuốc lần trước anh uống đó..."

"Không... Khụ... Không sao." Anh ngắt lời cô, "... Chờ một chút... Khụ khụ... Đợt một lát nữa sẽ tốt lên thôi."

"Nhưng mà..."

Nhìn Mộc Yên lo lắng, sắc mặt tái nhợt của Dung Lạc hiện lên một nụ cười vô lực: "Ngoan, đừng sợ."

Bởi vì nói chuyện nên anh lại ho khan kịch liệt, tuy ngoài mặt trông Mộc Yên bình tĩnh, nhưng trong lòng lại loạn thành một đoàn.

"Dung Lạc, anh không nên nói nữa."

Đã rất lâu rồi cô không lo lắng như vậy, bởi vì thân phận con gái ngoài gia thú đáng xấu hổ nên từ nhỏ Mộc Yên đã bị đưa đến Seattle. Không có tình thương của cha, mẹ thì mất sớm, tuy rằng tuổi cô còn nhỏ, nhưng vì một mình sống ở nước ngoài nên cũng học được rất nhiều cách để sinh tồn, do đó từ nhỏ cô đã được dạy cách cư xử không hoảng hốt, nhưng Dung Lạc lại bất ngờ phát bệnh thật sự đã làm cho cô cảm thấy mình không khống chế được bản thân mà kích động.

Đoạn đường này quá hẻo lánh, lại mưa to, cho nên nhanh chóng chạy vào trung tâm thành phố là biện pháp duy nhất, mà điều cô có thể làm đó là cố gắng giúp Dung Lạc duy trì tỉnh táo.

Vươn tay, cô không ngừng vỗ nhẹ vào sau lưng Dung Lạc, giúp anh thoải mái một chút.

Cảm giác được bên trong xe càng lúc càng lạnh, Mộc Yên mới nhớ tới mình có mang theo kẹo bạc hà, cô lấy một viên ra, nhẹ giọng nói vào tai Dung Lạc: "Ngậm cái này trong miệng, không được nuốt xuống."

Dung Lạc hé miệng, chậm rãi ngậm kẹo, hương vị nhẹ nhàng khoan khoái làm cho lồng ngực nặng nề trở nên tốt hơn một chút.

Dung Lạc được hương vị bạc hà làm cho tỉnh táo hơn nhiều, hẳn gian nan dùng sức rời khỏi người Mộc Yên.

Nhưng xe lại xóc nảy mạnh, Dung Lạc lại nằm đè lên người cô. "Khụ khụ... Khụ khụ..."

Nghe anh ho đến tê tâm liệt phế (đau khổ tới cùng), mắt Mộc Yên hiện lên vẻ đau lòng mà ngay cả bản thân cô cũng không phát hiện.

Nhìn mưa to ngoài cửa xe, Mộc Yên chỉ có thể ôm chặt Dung Lạc trong lòng.

Dung Lạc tựa vào bờ vai gầy yếu của cô tiếng thở dốc rất nhỏ và khí nóng hà vào cổ cô khiến căn cổ trắng nõn trong chốc lát liền ửng hồng.

"Dung Lạc, vì sao anh lại ho dữ dội như vậy?"

Mộc Yên cũng nghĩ có lẽ anh hẳn sẽ không nói cho cô biết, nhưng nhìn thấy anh đột nhiên vì ốm đau mà trở nên suy yếu như thế, liền nhịn không được hỏi.

"... Khụ, em, em, không cần lo lắng."

"Sao lại không lo lắng, anh ho dữ dội như vậy." Lòng mi của cô run run.

Lúc Mộc Yên nghĩ rằng Dung Lạc sẽ không nói cho mình biết, lại thấy bàn tay quen thuộc, nhẹ nhàng xoa mái tóc dài của cô.

"... Trở về, sẽ nói cho em biết. Khụ... Khụ khụ..."

Vì động tác này hao tổn rất nhiều sức lực, nên vừa nói xong Dung Lạc liền ho khan kịch liệt.

Vội vàng nâng anh dậy, Mộc Yên nắm tay anh, cảm nhận được lòng bàn tay anh lạnh lẽo làm cho trái tim của cô cũng lạnh đi.

"Anh không cần nói nữa." Cô gắt gao nắm tay anh, lông mi dài run nhẹ, giống như đang thể hiện sự lo lắng của cô.

"... Không có việc gì đâu." Dung Lạc cười suy yếu, lúc này Mộc Yên mới phát hiện thì ra anh vẫn đang an ủi mình.

"Đừng nói nữa." Mộc Yên nhìn cổ họng anh sắp tắt tiếng.

Mưa càng lúc càng lớn, hạt mưa bao phủ cửa kính xe, phát ra tiếng vang "Bùm bùm".

Trên đường có ổ gà, xe lao xuống, làm cho đầu Dung Lạc đang tựa vào hõm vai cô lay động, môi hôn vào cổ cô Mộc Yên.

Mộc Yên hơi giật mình, cô có thể cảm nhận rõ ràng được đôi môi mềm mại lạnh lẽo đang dán vào cổ mình.

Đó là —— môi của anh——

Ý thức được điều này, trái tim Mộc Yên bối rối nhảy lên, theo nhịp xóc của xe, Dung Lạc tựa vào vai cô cũng lắc nhẹ, đôi môi của anh, nhẹ nhàng ma sát vào cổ cô. Tuy rằng Mộc Yên biết, bây giờ quan trọng nhất là thân thể của Dung Lạc, nhưng anh cứ liên tục hôn không ngừng làm cho Mộc Yên không có cách nào bỏ qua được.

Tâm phiền ý loạn, giống như có móng vuốt mèo gãi vào chỗ nhạy cảm vậy.

Xấu hổ, cô đành phải dời lực chú ý ra chỗ khác, nhìn ra ngoài cửa xe, mưa to mưa tầm tã, không thể nhìn rõ khung cảnh ngoài cửa sổ.

Tốc độ xe càng lúc càng nhanh, thấy vậy, Mộc Yên có chút lo lắng hét về phía vị trí điều khiển: "Chu Hàn, mưa càng lúc càng lớn, không thể chạy nhanh quá."

Thấy xe chạy nhanh hơn, Mộc Yên nhủ này. Xe xóc này dữ dội, bắt đầu chạy tán loạn trên đường như một con ngựa hoang thoát cương.

"Chu Hàn!" Mộc Yên hét to.

"Oanh —— "

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sùng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Tai Nạn Xe Cộ (2)

"Àm —— "

Chiếc Lamborghini màu trắng vượt khỏi tầm kiểm soát tông mạnh vào tảng đá ven đường, trước đó một giây, hình như Mộc Yên nhìn thấy thân xe ma sát với tảng đá bắn ra tia lửa, sau đó trước mắt cô tối sầm lại...

Dưới tầng hầm âm u ẩm ướt, chiếc roi da dài xé gió mà đi trong không trung, hung hăng quất xuống, để lại một vệt máu dài trên làn da non mềm của một thiếu nữ.

"Uhm, ư —— " Cô đau đến nổi rên nhẹ.

"Không được kêu!" Thanh âm nghiêm túc trầm thấp của người đàn ông vang lên.

"Dạ!" Thiếu nữ chịu đựng đau đớn kịch liệt lấy hết hơi sức lên tiếng trả lời.

"Tạo thành thói quen, không được sợ đau. Cắn chặt răng vào, cô có thể chịu được!"

Máu tươi hòa lẫn với mồ hôi lạnh thấm ướt quần áo cô, phía sau lưng cô hiện ra một đóa hoa Mân Côi máu đáng sợ.

"Tốt lắm." Là giọng nói tán thưởng của người đàn ông. "Cô phải nhớ kỹ bản thân cô không được có cảm giác đau, càng không được kêu đau. Mất cảm giác thì kỹ năng mà cô được rèn luyện mới thành công. Bởi vì chỉ có không cảm thấy đau đớn, mới vô cảm với máu tươi, mới có thể dốc toàn lực để chấp hành nhiệm vụ! Mấy thứ này cô phải chịu đựng, không được buông xuôi tự sát, từ từ sẽ thích ứng, đây là số mệnh của cô."

Một lần nữa, thiếu nữ đã hiểu được, thì ra bọn họ không cho phép đau đớn, vô cảm lấy mạng của người khác, nhìn viên đạn xuyên qua ngực bọn họ, sẽ không thêm quan tâm họ đau đớn hay không.

Kỹ năng sinh tồn trong hoàn cảnh của cô ngay từ nhỏ đã không cho phép cô có quyền lợi được đau, cho nên vốn dĩ cô không có tư cách kêu đau. Bởi vì dù có kêu cũng vô dụng, cũng không thể thay đổi được gì, đau chính là đau! Trên thế giới này sẽ không ai tin vào nước mắt của cô, cũng vậy, cũng không có ai để ý tới cô đau đớn hay không. Cho nên chỉ có làm cho mình có thói quen nhẫn nại, cuối cùng, sẽ mất cảm giác.

Máu tươi chậm rãi chảy từ trên lưng gầy yếu của cô xuống đất, "Tí tách —— tí tách ——"

Một lúc lâu sau, cô đã đau đến mất cảm giác.

Trong không khí là máu và mùi thối nát.

Mất cô càng ngày càng tối lại, đồng tử dần dần giãn ra, giống như không hề nhìn thấy một bóng người nào qua lại.

Trong nháy mắt, chiếc đèn trở nên chói mắt, càng ngày càng chói.

Càng ngày càng chói, ánh sáng chói mắt khiến cô không thể không nheo mắt lại.

"..."

Hình như đã ngủ rất lâu rồi, nhưng cô ngủ cũng không an ổn.

Thật khó chịu ——

Ngực cuộn cuộn, muốn nôn ra. Giãy dụa, Mộc Yên liều mạng mở mắt ra.

Trời đã sáng rồi sao?

Lông mi dài như cánh bướm khẽ run, ánh mặt trời chiếu vào mắt cô từng chút, từng chút một.

Hai bên thái dương cực kỳ đau! Giống như có kim đâm.

Vươn tay day day hai bên thái dương theo bản năng, nhưng lại càng đau hơn, cảm giác ghê tởm càng thêm kịch liệt, cô nhịn không được muốn nôn ra.

Cổ hết sức lạng lẹ mở mắt, làm sao vậy?

Bất chấp cảm giác đầu đau muốn xé ra làm hai, cô cố gắng đứng dậy, nhưng lại choáng váng hoa mắt và cả người cô đều đau, khiến cô không còn sức lực.

"Tiểu thư cô tỉnh rồi sao?" Mộc Yên ngẩng đầu, nhìn vào khuôn mặt tròn tròn đáng yêu của y tá.

Không khí ngập mùi thuốc tiêu độc, màn cửa màu trắng, khăn trải giường màu trắng, tất cả mọi thứ đều như một giấc mộng.

Mộc Yên đè huyết thái dương đau đớn, trí nhớ đã hỗn loạn, trở lại giường trong tích tắc liền ngã nhào về phía lan can.

Cô nhịn không được rung mình một cái, mồ hôi lạnh thấm ướt lưng.

"Tiểu thư, cô có sao không?" Hộ sĩ tiến lên hỏi.

Bỗng nhiên, cô như nhớ lại chuyện gì quan trọng, kéo cánh tay y tá lại.

"Tiểu thư!" Hộ sĩ thét chói tai, cô hoảng sợ nhìn kim tiêm trên tay Mộc Yên đã đâm sai chỗ, máu tươi thông qua đường truyền dịch chảy khắp nơi.

"Không cần để ý đến nó." Giọng nói của cô suy yếu mà khàn khàn, "Nói cho tôi biết người đi cùng tôi thế nào rồi?"

Cánh tay y tá bị nắm đến đau nhức, đau đến mức mặt cô nhăn lại.

Cứ như thế, cô không hề lên tiếng, cúi đầu, cô không trả lời câu hỏi của Mộc Yên, biểu cảm nghiêm trọng mà bi thương.

Sau đó, im lặng.

Trong nháy mắt, Mộc Yên cảm thấy cả người đều không thở được.

Giống như có cái gì đó đang chậm rãi trôi qua cuộc đời cô, cuối cùng biến mất không một tiếng động!

Đột nhiên, cô giống như nổi điên rời khỏi giường, kéo kim tiêm trên tay ra, cố gắng chống đỡ cơ thể.

Cảm giác chóng mặt làm cô nhìn không được muốn nôn mửa, chống đỡ thân thể đứng lên, cố gắng xuống giường.

Mộc Yên cắn răng muốn đứng lên, sắc mặt lại trắng bệch như tờ giấy.

Y tá hoảng sợ nhìn hành động điên cuồng của cô, nhanh chóng bước lên phía trước đỡ cô dậy, khuyên: "Tiểu thư, cô chưa thể xuống giường được!"

Không biết sao cô lại có sức lực lớn như vậy, Mộc Yên đẩy y tá ra, đẩy cửa phòng bệnh chạy ra ngoài.

Hành lang bệnh viện chưa bao giờ dài như vậy, bóng đèn lạnh như băng chiếu vào cô làm cô không mở mắt ra được.

Mộc Yên mặc đồ bệnh nhân màu trắng, cả người suy yếu giống như chỉ cần một ngọn gió cũng có thể thổi bay cô, sắc mặt cô đã không còn chút máu nào, đồng tử tối đen mờ mịt, giống như toàn thể giới đều tối đen lại, cô bước từng bước về phía trước, tưởng đi lạng choạng.

Cô cũng không biết mình muốn đi đâu, vô số lần ngã sấp xuống đất, rồi lại đứng lên.

Đầu gối bị té đau, miệng vết thương trên tay còn thấm máu.

Nhưng cô không hề có một chút cảm giác gì, cô chỉ biết là mình phải đi về phía trước, cho dù thế nào cũng phải đi.

Bất chấp ánh mắt của người khác, Mộc Yên gian nan chống đỡ thân thể, từng bước... từng bước... lại từng bước...

Trong phổi giống như đang bị lửa thiêu đốt.

Bởi vì cô biết có người đang ở phía trước chờ mình, nên cô không thể đến muộn.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sùng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Bảo Vệ (1)

Hôm nay nắng rất ấm, trời xanh thăm thẳm không hề âm u.

Mộc Yên đùa nghịch chậu hoa bách hợp trước cửa sổ, cho đến khi nghe thấy tiếng ve kêu khe khẽ ngoài cửa sổ, cô mới biết thì ra mùa hè đã đến.

Trời tháng sáu, không khí đã bắt đầu khô nóng.

Mộc Yên ngồi trước giường bệnh, cầm khăn thấm nước nhẹ nhàng lau cánh môi tái nhợt khô nứt của Dung Lạc.

Môi anh rất đẹp, đẹp hơn nhiều so với đàn ông bình thường.

Động tác Mộc Yên mềm nhẹ thấm ướt môi Dung Lạc, ở chỗ khô nứt, động tác càng thêm cẩn thận. Bởi vì cô biết anh nhất định rất đau.

Đào mắt đã qua ba tháng, giống như tất cả chỉ là một con ác mộng.

Lúc tỉnh táo lại, mới phát hiện đây là sự thật.

Tai nạn xe cộ đêm mưa hôm đó, đến nay giống như vẫn hiện ra rõ ràng trước mắt cô, mới suy nghĩ một chút cũng đã khiến cả người run rẩy. Cũng may cô may mắn, chỉ bị gãy xương bánh chè ở hai chân, và bị trầy da một chút.

Ngày đó, tiểu hộ sĩ truyền nước biển cho cô có nói, bị tai nạn xe cộ nghiêm trọng như vậy mà chỉ bị thương nhẹ đúng là cô rất may mắn.

Nhưng hai người đi cùng cô lại không may mắn như vậy, Chu Hàn chết tại chỗ.

Nhưng mà, Dung Lạc...

Ba tháng trôi qua, cho tới giờ anh vẫn chưa tỉnh lại.

Buông khăn ra, Mộc Yên khẽ vuốt khuôn mặt tuần tú tái nhợt không chút máu của anh.

Bác sĩ nói, "Nếu hết tháng này mà anh vẫn chưa tỉnh lại, có khả năng vĩnh viễn sẽ..."

Tai nạn xe cộ lần này, gần như hủy diệt cơ thể Dung Lạc, cơ thể anh vốn đã suy yếu, sau khi bị thương nặng, toàn bộ các bộ phận đều bị thương tổn, cho dù anh có thể tỉnh lại, cũng sẽ vĩnh viễn sống chung với đau đớn.

Nhưng, hiện tại anh vẫn chưa tỉnh lại...

Vươn tay kéo giãn mày nhăn của anh ra, cô biết anh rất đau, cho dù là hôn mê cũng có cảm giác.

Mỗi một lần bệnh tình nguy kịch bị đẩy đi cấp cứu, làm cho cô gần như bị chìm vào bóng đêm mờ mịt.

Chưa từng quá kỳ vọng cái gì, lúc này cô chỉ hi vọng anh tỉnh lại, trên thực tế, thật sự cô rất sợ hãi, tuy rằng ngoài mặt vẫn trầm ổn như trước.

Nhìn cô nắm tay Dung Lạc nằm trên giường bệnh, Dung Trạch chân chờ một chút, mới khép cửa lại. Anh không muốn quấy rầy bọn họ.

Khi nhận được tin anh cả gặp chuyện không may, anh điên cuồng chạy tới bệnh viện, nhìn thấy thi thể Chu Hàn lạnh như băng bị trùm vải trắng, lòng anh sinh ra một loại cảm giác sợ hãi chưa từng có.

Sau này, anh mới biết anh cả và chị dâu nhỏ đều bị thương rất nặng.

Trong ba tháng này, anh và Mộc Yên nhìn Dung Lạc bị đẩy vào phòng giải phẫu vô số lần.

Cho tới hôm nay, Dung Trạch đã cảm thấy mệt mỏi, mà khi anh nhìn bóng lưng nhỏ gầy ngồi trước giường bệnh, cảm thấy sự kiên cường của cô đã vượt qua sức tưởng tượng anh.

Cô không hề rơi một giọt nước mắt nào, thậm chí cũng không hề kêu đau một câu, im lặng ăn cơm, im lặng dưỡng thương.

Miệng vết thương khép lại rất nhanh, thậm chí nhanh hơn người bình thường, tuy rằng không nghiêm trọng như Dung Lạc, nhưng có thể khôi phục trong vòng một tuần, thật sự là kỳ tích.

Sau khi cơ thể khôi phục, Mộc Yên càng ngày càng ít nói, phần lớn thời gian đều ở trong phòng bệnh với Dung Lạc, mỗi ngày đều chăm sóc anh.

Trong phòng bệnh, Mộc Yên nắm bàn tay lạnh lẽo của Dung Lạc, tay kia thì giúp anh điều chỉnh chăn.

Đột nhiên, cô cảm thấy ngón tay anh cử động.

Giống như bị điện giật, cô quay đầu lại nhìn.

Dụi dụi mắt, nhìn ngón tay vẫn như trước không nhúc nhích, Mộc Yên cười khổ: Là cô bị ảo giác rồi.

Cũng không quá lâu, ngón tay lại cử động mạnh hơn, lần này không phải là ảo giác.

Bởi vì cô nhìn thấy, người nằm trên giường bệnh đã mở mắt, đang ở mỉm cười nhìn mình.

Ánh nắng giữa trưa xuyên thấu qua cửa sổ chiếu thẳng vào khoe môi tái nhợt của anh, Mộc Yên giật mình sững sờ đứng tại chỗ, quên mất mình đang muốn làm gì.

Cô ngơ ngác ngồi trên ghế, đến khi Dung Lạc vươn tay gian nan xoa mái tóc dài của cô, Mộc Yên mới hồi thần lại.

"Anh tỉnh rồi, tôi đi tìm bác sĩ."

Vội vàng đứng lên, cô hơi mất trọng tâm đứng đầu vào ngăn tủ trước giường.

Dung Lạc nắm tay cô nhẹ nhàng dùng sức, tuy rằng sức lực rất nhỏ, nhưng Mộc Yên không tránh khỏi.

"Ngoan, không cần lo lắng." Bàn tay lạnh lẽo cố hết sức chạm vào cô khuôn mặt gầy yếu của cô, biết cô vẫn bị hoảng sợ do vụ tai nạn, anh mềm nhẹ an ủi, một lần lại một lần. Chú ý tới đôi mắt thâm đen, anh cảm thấy rất đau lòng.

Mộc Yên không nói gì, chỉ kinh ngạc nhìn anh, không có động tác gì nữa.

Giữa trưa hai ngày sau.

Mộc Yên ở nhà nấu cháo trắng, chậm rãi đổ vào bình giữ ấm. Bác sĩ nói, Dung Lạc chỉ có thể ăn một ít đồ ăn lỏng, cô liền tự mình làm cho anh.

Lái xe đã đợi ở bên ngoài, cô ngồi vào trong xe, ý bảo lái xe có thể đi.

Lái xe trẻ tuổi gạt đầu, bỗng nhiên cô nhớ lại người thanh niên vẫn luôn trầm mặc đứng sau lưng Dung Lạc.

Lễ tang của Chu Hân do Nhà họ Dung tổ chức, ngày đó cô cũng đi, nghe Dung Vũ nói anh là cô nhi, 13 tuổi đã bắt đầu làm việc cho Nhà họ Dung.

Nhắm hai mắt lại, Mộc Yên nặng nề thở dài.

Lúc đi vào phòng bệnh, cô nhìn thấy Dung Lạc đang ngủ say.

Sắc mặt anh tái nhợt như trước, ngẫu nhiên nhắm mắt cho thấy anh ngủ cũng không an ổn.

"Khụ khụ... Khụ khụ..."

Ho khan như vậy đột nhiên làm cô nhớ tới, Mộc Yên buông bình giữ nhiệt trong tay, vội vàng đi về phía Dung Lạc.

Anh kiểm chế ho khan, lông mi ở trên gương mặt tái nhợt nhẹ nhàng run run. Ánh mắt anh vẫn đậm đặc như trước, giống như đau đớn như vậy cũng không tác động quá nhiều đến cảm xúc của anh, cho đến thấy bóng dáng mảnh khảnh kia, trong mắt anh mới có ánh sáng.

"... Khụ, em đến rồi."

"Có phải lại bắt đầu đau bụng hay không?" Mộc Yên nâng anh dậy giúp anh tựa vào đầu giường, vỗ nhẹ sau lưng anh.

Nhìn anh đau đớn run run, cô nhíu mày, "Muốn tìm bác sĩ không?"

"... Khụ khụ khụ, khụ khụ..." Gắt gao giữ chặt tay cô, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng "... Chờ, khụ... Qua một lát là tốt thôi!"

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sùng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Bảo Vệ (2)

"Thương tích mà tai nạn xe cộ để lại cho Dung thiếu trong quá trình khôi phục sẽ làm cho thần kinh đau đớn, hơn nữa những bộ phận trong cơ thể bị tổn thương rất nặng, bởi vậy cậu ấy sẽ cảm thấy rất đau đớn."

Mộc Yên đứng ở phòng bệnh, nhìn Viện trưởng hỏi: "Ý viện trưởng là anh ấy phải chịu đựng sự đau đớn này?"

Bác sĩ thấy có lỗi lắc đầu, "Đúng là như vậy Mộc tiểu thư, về chuyện này chúng tôi bất lực."

Hôm đó nói chuyện với bác sĩ rất lâu, ngoài việc hỏi bác sĩ những vấn đề liên quan, Mộc Yên còn tự lên mạng tra tìm tư liệu. Quả thật loại chấn thương này của Dung Lạc, trong quá trình khôi phục không thể tránh khỏi cảm giác đau đớn, tuy rằng không có biện pháp giải quyết, nhưng thông qua xoa bóp, mát xa và châm cứu có thể giảm bớt sự đau đớn.

Vì thế, Mộc Yên bắt đầu theo tó y tá suốt một ngày một đêm, học tập các liệu pháp xoa bóp, mát xa, phân biệt các huyệt vị trên cơ thể. Cô chuyên tâm nhìn nhóm y tá xoa bóp cho bệnh nhân, các cách mát xa khác nhau. Từng huyệt vị một, cô không hề sợ phiền, có khi còn sổ ghi chép lại những huyệt vị quan trọng trong kỹ thuật mát xa.

Tổ y tá đều rất thích cô, thấy tiểu nha đầu dụng tâm học tập như vậy, lúc đầu còn tưởng rằng tiểu nha đầu là y tá thực tập, sau này mới biết cô vì người nhà bị thương mới đi theo học tập.

Thường xuyên qua lại, nhóm y tá liền cảm thấy thích cô.

Y tá mặt tròn nhìn Mộc Yên, bộ dáng giống như tổ trưởng đang đánh giá y tá xoa bóp cho bệnh nhân, chạm vào cánh tay cô, nói, "Cô đã nhớ kỹ hết tất cả huyệt vị rồi sao?"

"Vâng."

Nhìn tiểu nha đầu không ngừng xoa bóp, y tá mặt tròn sợ hãi thẳm thẳm, đứa nhỏ này quả thực quá lợi hại, lúc trước cô phải dùng cả một học kỳ mới có thể nhớ hết huyết vị lớn nhỏ trên cơ thể, mà tiểu nha đầu này lại chỉ cần hai ba ngày là đã nhớ hết và bắt đầu học tập kỹ thuật xoa bóp, mát xa.

Một bệnh nhân đã được mát xa xong, y tá trưởng đứng dậy dặn dò bệnh nhân chú ý một số việc.

"Tiểu Mộc Yên, đã quá bữa trưa, cô không đói bụng sao?" Vài y tá đã biết tên cô, vô cùng thân thiết gọi cô là "Tiểu Mộc Yên", Mộc Yên cười cười, chuẩn bị đi về ăn chút gì đó.

"Tiểu Mộc Yên, chúng tôi cùng đến nhà ăn của bệnh viện đi." Nhóm y tá thay quần áo, vẫy cô.

"Cám ơn các chị, làm phiền mọi người quá."

"Đi thôi, đi thôi." Không từ chối được ý tốt của bọn họ, Mộc Yên bị một đám y tá lôi kéo về phía nhà ăn.

Ở hành lang bệnh viện, các cô gặp Cố Minh lái xe đến đây đưa cơm.

Xoa xoa bả vai có chút đau, Mộc Yên đi lên phía trước hỏi: "Anh Cố, canh hôm nay có bỏ thêm cây Câu Kỷ mang từ Riga về không?"

(* Cây Câu Kỷ: là cây bụi mọc đứng, được dùng làm thuốc bổ máu, thuộc loại tốt nhất theo Đông Y)

"Mộc tiểu thư theo ý của cô có bỏ thêm một ít." Chần chờ một chút, Cố Minh lại tiếp tục nói: "Nhưng mà thiếu gia..."

"Anh ấy làm sao?"

"Hôm nay thiếu gia còn chưa ăn cơm trưa."

"Không thích sao?"

Làm bầm lâu bầu một câu, Mộc Yên lại lắc đầu.

Nghĩ đến buổi chiều hôm nay còn phải theo y tá trưởng mát xa cho vài bệnh nhân, bây giờ nên tranh thủ ăn trưa, Mộc Yên nhìn ý muốn đi thăm Dung Lạc xuống, dặn dò Cố Minh: "Buổi tối nấu một ít cháo gạo kê đem vào đây, nhớ bỏ một ít đường."

"Được, Mộc tiểu thư."

Đến quá trưa, xem y tá trưởng xoa bóp cho vài bệnh nhân xong, cô lại học một ít kỹ thuật châm cứu.

Lơ đãng nhìn ra ngoài cửa sổ, mới phát hiện trời đã tối.

Bởi vì nhóm y tá này trực đêm, nên kêu Mộc Yên về nghỉ ngơi.

Lúc này, Mộc Yên đang nhớ kỹ mấy huyết vị châm cứu quan trọng để giảm đau, khuôn mặt dưới ánh đèn hiện lên vài phần mệt mỏi. "Tiểu Mộc Yên, mau trở về nghỉ ngơi đi."

Khép laptop lại, Mộc Yên mới đi về phòng bệnh của Dung Lạc.

Xoa xoa bả vai đau nhức, tiểu Mộc Yên nhìn ánh sáng trong phòng bệnh, hơi kinh ngạc.

Nguyên cả ngày cô đi theo nhóm y tá học tập cách mát xa, lúc trở về trời đã khuya, đáng lẽ Dung Lạc phải ngủ rồi chứ.

Cô nhẹ nhàng đi tới.

Hôm nay đèn lại vẫn sáng như, anh còn chưa ngủ sao?

Mộc Yên ngạc nhiên, vừa đúng lúc thấy Cố Minh đi ra khỏi phòng bệnh.

"Mộc tiểu thư."

Nhìn bình giữ ấm trong tay Cố Minh, Mộc Yên nhíu mày: "Anh ấy vừa mới ăn cơm xong sao? Sao lại ăn trễ như vậy?"

"Không phải, thiếu gia..." Cố Minh bĩu môi, "Từ giữa trưa đến giờ thiếu gia chưa ăn gì cả."

"Vậy cháo gạo kê buổi tối thì sao?"

"Cũng không có húp."

Mộc Yên cắn môi: "Đi tìm y tá hâm nóng cháo lại đi."

"Buổi chiều Dung Ngữ tiểu thư có tới một lúc, khuyên thiếu gia ăn cơm nhưng cũng vô dụng. Thiếu gia nói, anh không có gì khẩu vị, ăn không vô."

"Đi tìm y tá hâm nóng lại đi."

"Được."

"Nhớ kỹ không cần quá nóng, ấm ấm là được."

"Đã biết, tôi lập tức đi làm."

"Đi đi."

Đẩy cửa phòng bệnh ra, Mộc Yên liền thấy Dung Lạc nằm nghiêng dựa lưng về phía cửa, hình như là nghe được tiếng mở cửa, Dung Lạc nhú mi, "Cô Minh mau về nghỉ ngơi đi, hôm nay tôi không có khẩu vị, không cần đưa đồ ăn đến nữa."

Tuy rằng không ho khan, nhưng giọng nói của anh vẫn khàn khàn như trước, làm cho người tôi đau lòng.

"Đủ rồi, anh lớn như vậy, sao lại giống như trẻ con không chịu ăn cơm chứ!"

Nghe thấy giọng nói của Mộc Yên, Dung Lạc xoay người lại mở to mắt, "Em đã trở lại rồi sao?"

"Đúng vậy, tôi đã về tới."

Vỗ vỗ vào giường, Dung Lạc muốn cô ngồi xuống.

"Rốt cục cũng chịu đến thăm tôi rồi sao?"

Nghe thấy câu nói này của Dung Lạc, Mộc Yên nhin không được cười khế, sao cô lại cảm thấy giọng nói của anh giống như đang thăm oán cô lạnh nhạt anh.

"Sao hôm nay không chịu ăn cơm?"

Không trả lời câu hỏi của cô, anh từ từ vỗ về mái tóc dài của cô. Mộc Yên thích xoa tóc, tóc đen dài tới thắt lưng lại mềm mại, Dung Lạc thích vỗ cho nó rối lên, rồi chậm rãi chải mượt lại, cứ lặp đi lặp lại, làm mãi mà không biết mệt.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sùng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Thích!

"Bác sĩ nói cơ thể anh còn chưa phục hồi, không chịu ăn gì thì sao chịu nổi?"

Lông mi run rẩy, Dung Lạc lại nhắm mắt lại, "Không có khẩu vị."

Mộc Yên dùng lực nắm tay anh, cô nhìn thấy khuôn mặt tái nhợt của anh, nhú mày, "Anh không chịu ăn, sao cơ thể có thể tốt lên được?"

Người trên giường mở mắt ra, trằm mặc một lát sau đó nói với Mộc Yên: "Tay của tôi không có sức lực."

Khuôn mặt Dung Lạc tái nhợt trắng bệch, nghe thấy anh nói, Mộc Yên đau lòng, không hề nghĩ ngợi nói ra một câu.

"Tôi đút cho anh!"

Nói xong câu đó, Mộc Yên bị chính mình làm cho ngạc nhiên, từ khi nào mà cô lại đối xử tốt với anh như vậy...

Tiểu nha đầu ngồi trước giường đang âm thầm ảo não, khi cô nhìn lên, thì thấy người nào đó sắc mặt tái nhợt ngồi trên giường bệnh khẽ cười, một nụ cười, rất cảm động, mê hoặc lòng người. Chẳng qua cũng chỉ trong chớp mắt liền biến mất không dấu vết.

Dung Lạc buông tay Mộc Yên ra, chậm rãi chống cơ thể ngồi xuống.

Bởi vì dùng sức quá mức, anh nhăn mày lại chậm rãi ho nhẹ, "Khụ khụ... Khụ khụ..."

Lúc này Mộc Yên còn đang ảo não vì lời nói vừa rồi, nhìn thấy tay bị anh nắm lấy, cô có chút chần chờ. Nhưng mà cô đã xem thường sự quan tâm của

mình dành cho anh rồi.

"Khụ khụ khụ... Khụ khụ khụ..."

Tiếng ho khan liên tục tăng lên, Mộc Yên lập tức hồi thần lại.

"Lại khó chịu sao?" Nhìn trán anh chảy mồ hôi lạnh ròng ròng, cô vội vàng đỡ anh tựa vào người mình.

"Khụ khụ, khụ khụ..."

Âm thanh ho khan khàn khàn đứt quãng, Dung Lạc dựa vào trên người Mộc Yên nhẹ nhàng nhắm mắt.

"Khụ khụ..."

Áp chế không được liền nhẹ giọng ho khan, ngón tay tái nhợt nhanh chóng nắm chặt tay Mộc Yên, toàn thân Dung Lạc ướt đẫm mồ hôi, anh đau đến nỗi ánh mắt có chút mờ mông.

Thấy vậy cô áp chế thống khổ trong lòng, Mộc Yên ôm anh, ôm thật chặt, muốn thông qua cách này để an ủi Dung Lạc.

Rất cực.

Đau đớn cũng qua đi.

Mộc Yên thở dài, dùng khăn mặt ấm áp, nhẹ nhàng lau mồ hôi trên trán Dung Lạc.

"Tiêu hao nhiều thể lực như vậy, phải ăn chút gì mới được."

Mộc Yên cầm lấy bình giữ ấm Cố Minh đưa vào, mở ra, hương thơm của cháo gạo kê bay đầy phòng. Dùng thìa múc cháo ra chén, rồi lại múc một thìa lên, thổi nguội, đưa tới bên miệng anh.

Dung Lạc từ từ nhắm hai mắt, khuôn mặt tái nhợt gầy yếu, lông mi run rẩy. Đau đớn vừa trôi qua, ngay cả sức lực mở mắt anh cũng không có.

"Hôm nay không muốn ăn." Giọng nói khàn khàn muốn chống cự lại vô lực.

"Không được!" Mộc Yên nhíu mày, "Anh đã đồng ý để tôi đút anh."

Người đang từ từ nhắm hai mắt lại, lông mi hơi giật giật, nhưng vẫn như trước không có mở mắt.

"Tôi mệt muốn chết, dù một chút cũng không muốn cử động."

"Vậy anh... Dựa vào trên người tôi, tôi đút anh được không?"

"Được." Thấy người trên giường lập tức mở to mắt, không hiểu sao Mộc Yên có cảm giác bị lừa, nhưng nhìn thấy gương mặt tái nhợt gầy yếu của anh, ngay lập tức đánh bay suy nghĩ này trong đầu.

Mộc Yên ngồi ở đầu giường, giúp đỡ Dung Lạc, để cho anh tựa vào trong lòng mình. Đầu Dung Lạc khẽ tựa vào hõm vai cô, so với người vừa rồi không chịu phối hợp quả thực giống hai người khác nhau.

Sức nặng trên vai dần dần gia tăng, Mộc Yên vươn tới phải giữ cả vai Dung Lạc, chân trắng như tuyết chậm rãi rơi xuống, Mộc Yên cảm thấy cả kinh, anh lại không mặc quần áo!

Xương quai xanh gầy gò, tinh xảo mà mịn hoặc, bởi vì phải uống thuốc, da anh trắng nõn lạ thường, thể hiện một ít dấu hiệu của người bị bệnh.

"Bởi vì em không đến đây nên không biết, bác sĩ đã đắp thuốc lên băng vải, cho nên không được mặc quần áo."

Dung Lạc nâng mí mắt lên, liếc nhìn cô một cái sau đó lại nhích vào sát người cô hơn, bởi vì động tác của anh, chân lại rơi xuống thêm, băng vải màu trắng đập vào mắt Mộc Yên, màu trắng chói mắt khiến cô có chút không mở mắt ra được.

Trên người anh trước sau đều có băng vải, Mộc Yên có chút đau lòng, đầu ngón tay run lên một chút, nhưng vẫn không đụng vào.

"Băng vải dày lắm, rất nóng!" Khi nói chuyện, lại phun khí nóng lên da cô, ngã người về phía trước, sắc mặt anh tái nhợt đặt trên hõm vai của cô.

Mộc Yên bị anh áp vào người đến run rẩy, biết anh vô tình, nhưng lại không thể làm cho bản thân bình tĩnh lại.

"Em không đút cho tôi ăn sao?" Anh nghi hoặc ngẩng đầu.

"Được, được." Lập tức hồi thần lại, cầm chén cháo nhỏ trên bàn ở đầu giường lên.

Thổi nguội cháo, đưa đến bên miệng của anh, Mộc Yên nhìn anh chậm rãi uống xong.

"Trước đây, lúc tôi bị bệnh không muốn ăn gì, còn thích nổi giận nữa." Giống như nhớ tới chuyện gì thú vị, khóe môi cô hơi nhếch lên, thổi nguội cháo, cẩn thận đút cho anh, "Bởi vì bị bệnh chỉ có thể húp cháo, tất nhiên không có hương vị, tôi cũng không thích. Mẹ biết, nên luôn bỏ một ít đường vào trong cháo gạo kê, tôi cũng rất nghe lời mà ăn rất nhiều, bởi vì rất ngọt nên tôi cũng rất thích."

"Quả thật rất ngọt."

Giọng nói lạnh lùng còn hơi khàn khàn, tuy Mộc Yên run lên, suýt nữa làm rơi thìa.

Anh dán mặt vào xương quai xanh tinh xảo, mềm nhẹ của cô, vừa cố ý lại vừa vô tình hôn lên, hơi thở nóng rực làm cho người tôi động tâm.

Mộc Yên hơi giật mình, đồng thời, nghe thấy anh nhẹ giọng ní non; "Cảm ơn em, tôi cũng rất thích."

Dấu hôn ở trên cằm cổ trắng nõn của cô, làm cho cô không có cách nào bình tĩnh lại.

Trái tim đập mạnh kinh hoàng, đối với bầu không khí ái muội này Mộc Yên thật sự khó có thể chống đỡ.

Nó tới ào ạt, mãnh liệt lại ôn nhu như vậy, làm cho người ta say mê trong đó, không thể kháng cự.

Mộc Yên biết mình trốn không thoát, cũng không trốn được, chỉ có thể an phận mà đón nhận, ôn nhu cuộn mình, chỉ sợ đây là một giấc mộng.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sùng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Phu Nhân!

Ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ, chiếu vào đóa hoa bách hợp đặt ở đầu giường.

Dung Lạc híp mắt, nhìn đóa hoa đó một lúc lâu.

"Két", cửa mở ra.

Chậm rãi mở mắt ra, anh nhìn thấy Cố Minh đang đi về phía giường bệnh.

"Thiếu gia, Chu tiểu thư đến thăm cậu."

Nhìn người nằm trên giường bệnh vốn đang mở to mắt lại lập tức nhắm lại, Cố Minh nhảy bèn nói: "Nếu cậu vẫn không muốn gặp ai, tôi sẽ từ chối khéo dùm."

"Thiếu gia?" Đợi nửa ngày vẫn thấy Dung Lạc không để ý đến anh, Cố Minh nhẹ gọi một tiếng.

"Cho cô ta vào đi."

Dung Lạc vẫn nhắm hai mắt như trước, anh trả lời như đang nói mớ, làm Cố Minh suýt nữa tưởng mình nghe nhầm.

"Dạ."

Nghe tiếng cửa mở, Dung Lạc mở mắt ra, cố gắng xoay người, nhìn vào bức tường trắng, ngủ.

Trong phòng bệnh rất im lặng.

Chu Phinh Đình chậm rãi đi đến ngồi trước giường bệnh của Dung Lạc, nhưng phát hiện người trên giường đã đưa lưng về phía mình.

"Dung Lạc." Cô nhẹ giọng gọi anh.

Người trên giường vẫn như trước không hề có động tĩnh, giống như anh đã ngủ say rồi.

Cũng không biết vì sao, Chu Phinh Đình lại cảm thấy Dung Lạc vẫn còn thức.

"Dung Lạc, vết thương của anh đỡ hơn chưa?" Cô tiếp tục nhẹ giọng gọi anh, nhưng vẫn không ai trả lời.

Chu Phinh Đình cũng không dễ từ bỏ như vậy, cô tiếp tục ngồi bên giường anh tự nói chuyện, nhưng Dung Lạc vẫn như cũ không có phản ứng gì, anh

đưa lưng về phía cô, giống như đã ngủ rất say.

"Anh Cố, sao anh lại đứng ở cửa mà không vào?" Cô kéo hết ống tay áo xuống, che miệng vết thương trên tay, Mộc Yên nhìn Cố Minh đứng ở cửa phòng bệnh nghi hoặc hỏi.

"Mộc tiểu thư."

"Sao vậy?"

"Chu tiểu thư đang ở trong." Cố Minh có chút ngập ngừng, nhưng vẫn nói ra.

Xuyên qua cửa sổ thủy tinh trên cửa phòng bệnh, Mộc Yên cũng khá cao, đủ để cô nhìn thấy rõ ràng cảnh tượng bên trong.

Cô gái ngồi ở trước giường bệnh, cúi đầu hình như đang nói gì đó, sườn mặt của cô nhờ ánh sáng chiếu vào mà có chút hiền dịu nhu hòa.

Từ lúc Dung Lạc tỉnh lại đến lúc vết thương ổn định cũng đã gần một tháng, mỗi ngày đều có không ít người nối đuôi nhau đến thăm, nhưng Dung Lạc đều để Cố Minh từ chối, thậm chí Nhà họ Dung còn tự mình từ chối. Mọi người đều biết tính tình Dung Lạc lạnh nhạt, nên cũng không thấy không vui.

Như vậy tính ra, vị Chu tiểu thư đang ở bên trong là vị khách đầu tiên Dung Lạc chịu gặp.

"Mộc tiểu thư, cô muốn vào hay không?" Cố Minh quan sát biểu hiện trên mặt cô, lại tiếp tục nói "Sáng hôm nay, thật ra thiếu gia luôn chờ cô, nhưng vừa rồi Chu tiểu thư đột nhiên đến đây nên..."

"Tôi biết rồi, anh Cố nói với thiếu gia của anh, hôm nay tôi còn có việc, tối nay mới đến thăm anh ấy."

"Được." Nhìn cô xoay người đi trên hành lang bệnh viện, Cố Minh nghi hoặc, cửa lớn không phải ở hướng bên này sao?

Phòng trực ban tổ y tá.

"Tiểu Yên tìm vị trí huyết Bách Hội và huyết Tinh Minh trên người của bệnh nhân đi." Y tá trưởng vừa truyền dịch cho bệnh nhân, vừa thuận miệng dặn dò Mộc Yên đang đứng bên cạnh tìm huyết vị, xem cô nắm giữ kiến thức như thế nào.

* Huyết Tinh Minh: huyết có tác dụng làm cho con ngươi mắt (tinh) sáng (minh).

* Huyết Bách Hội là huyết vị nằm ở điểm lõm ngay trên đỉnh đầu của con người.

Nhưng đã nửa ngày trôi qua cô vẫn không có phản ứng gì. Mộc Yên nắm một cây bút hồng trong tay, trong đầu lại không ngừng hiện lên cảnh tượng trong phòng bệnh.

Ánh nắng nhẹ nhàng chiếu vào, sườn mặt cô tối có chút mơ hồ, không thể ngăn cản được vẻ ôn nhu của cô, Chu Phình Đình ngồi trước giường bệnh Dung Lạc, giống như đang nở nụ cười đó, trên mặt nở nụ cười ôn nhu, làm cho lòng người ấm áp không thể rời mắt.

Nhìn thấy hình ảnh như vậy, trong lúc nhất thời cô có chút khó chịu, lại có cảm giác khó nói, loại cảm giác này cô chưa bao giờ có.

Cô vẫn rất nghi hoặc, vì sao lúc ấy mình không nhìn phản ứng của Dung Lạc? Khi mắt vừa nhìn thấy cảnh tượng đó, cô liền vội vàng dời tầm mắt đi. Như vậy thật không giống cô chút nào.

"Tiểu Yên?"

"Tiểu Yên?"

Nhìn thấy cô không yên lòng, y tá trưởng gọi cô liên tục.

"Hà? Dạ."

Nhìn Mộc Yên hồi thần lại, y tá trưởng cũng không hỏi mà nói: "Tìm vị trí huyết Bách Hội và huyết Tinh Minh mà tôi đã chỉ cho cô thấy trên người mẫu đi."

"Được."

Vừa lòng nhìn tiểu nha đầu chỉ đúng vị trí huyết vị, y tá trưởng tiếp tục nói, "Bên dưới là huyết Phong Trì* và huyết Nhân Nghênh*."

*Huyết Phong Trì: chỗ hõm ở hai bên khối cơ nổi sau gáy.

* huyết Nhân Nghênh: ở chỗ mạch đập hai bên yết hầu.

Gạt bỏ đồng suy nghĩ phức tạp trong đầu, Mộc Yên chuyên tâm vào đầu học huyết vị, phải bay cảnh tượng buổi sáng đi.

Trong phòng bệnh.

Nhìn Dung Lạc nằm trên giường bệnh không có chút phản ứng, rốt cục, Chu Phinh Đình thở dài, cô đứng dậy đi đến trước cửa.

Đi được hai bước, cô dừng lại nói: "Dung Lạc, dưỡng thương thật tốt, lần sau em lại đến thăm anh."

Người trên giường bệnh nghe vậy nhẹ nhắm mày, nghe thấy tiếng đóng cửa, anh lập tức mở hai mắt.

Cảm giác được động tĩnh của Cố Minh, anh lên tiếng hỏi: "Có phải vừa rồi Mộc tiểu thư đã tới hay không?"

Cố Minh đứng bên cạnh giường kinh ngạc, anh không ngờ Dung Lạc lại biết, "Đúng vậy, Sau khi Chu tiểu thư vào trong được một lát Mộc tiểu thư đã tới, nhưng mà..." Tạm dừng một chút, anh lại tiếp tục nói, "Nhưng hình như Mộc tiểu thư sợ quấy rầy ngài và Chu tiểu thư nói chuyện nên không đi vào."

"Thật không?" Người trên giường nhẹ giọng thở dài.

"Đúng vậy, thiếu gia, Mộc tiểu thư nói sáng nay có chút chuyện, buổi tối mới đến."

"Tôi đã đợi cô ấy đến tận giữa trưa." Nhắm mắt lại, trên gương mặt tái nhợt hiện ra vài phần cô đơn.

"Muốn tôi gọi điện kêu cô ấy quay lại không?" Cố Minh nhẹ giọng hỏi.

"Không cần."

Nghĩ nghĩ, Cố Minh lại nói thêm một câu, "Lúc Mộc tiểu thư đi hình như cũng không mấy vui vẻ. Có nên tìm cô ấy..."

"Thật không? Cô ấy không vui?" Ngắt ngang Cố Minh, gương mặt tái nhợt của Dung Lạc hiện lên ý cười mê hoặc.

Cố Minh đứng ở bên cạnh không hiểu, anh thật sự không hiểu thiếu gia có ý gì, sao nghe thấy Mộc tiểu thư không vui đột nhiên lại trở nên vui vẻ như vậy.

"Thiếu gia, không có chuyện gì nữa tôi ra ngoài trước."

"Ừ."

Lúc Cố Minh đi tới cửa, từ giường bệnh vang lên giọng nói lạnh lùng.

"Lần sau nhớ rõ phải gọi là phu nhân."

Cố Minh sùng sốt, lập tức hiểu.

"Đã biết, thiếu gia."

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sủng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: Sốt Cao!

Chiều tối.

Nhìn thoáng qua ấm cháo gạo kê trong tay, Mộc Yên lại nghĩ tới gì đó nên hỏi đầu bếp nhà ăn, "Có đường không ạ?"

"Cô nhóc thích ăn ngọt sao?" Bếp trưởng bỏ một muống đường vào cháo.

"Cám ơn bếp trưởng."

Đi một mình về phía phòng bệnh, Mộc Yên có vẻ hơi lo lắng bất an, nhìn ấm cháo trong tay, đầu cô không ngừng nghĩ về cảnh lần trước cô đút cháo cho Dung Lạc. Người anh dựa vào trong ngực cô, đôi môi lạnh lùng vô ý đụng vào cổ, n giống như đang hôn vậy, mỗi một lần đều làm cô khó nhịn, giống như bị rút mất hồn vậy.

Nhưng, đột nhiên nhớ tới cảnh tượng buổi sáng, lại cảm thấy cả người bắt đầu bất an.

Mộc Yên không yên lòng tiếp tục đi về phía trước, lại đúng lúc nhìn thấy bác sĩ, y tá đứng trước cửa phòng bệnh Dung Lạc không ngừng đi ra đi vào.

Mộc Yên vội vàng chạy tới, cầm lấy tay áo một y tá hỏi: "Bệnh nhân bên trong làm sao vậy?"

"Anh ta sốt cao không hạ."

Cái gì!

"Tiểu thư, cô không thể đi vào!" Nhìn cô lập tức đi vào, y tá không thể giữ cô lại.

Trước cửa phòng bệnh.

"Mộc tiểu thư." Bác sĩ phụ trách và hai y tá mới từ phòng bệnh đi ra.

"Bác sĩ, Dung Lạc thế nào?"

"Tạm thời không nguy hiểm đến tính mạng."

Nghe câu nói khẳng định của bác sĩ, Mộc Yên thở phào một hơi, cả người mới bình tĩnh lại.

Bác sĩ phụ trách nhìn thoáng qua cô tiếp tục nói: "Mộc tiểu thư, bởi vì vết thương do tai nạn xe gây ra của Dung thiếu không chỉ là vết thương ngoài da, trong quá trình khôi phục không chỉ có đau đớn mà còn có viêm tấy làm cho sốt cao, tôi cũng đã nói những điều này cho Dung thiếu biết khi cậu ta tỉnh lại, trong lúc khôi phục cũng sẽ bị thương."

"Vậy tình huống hiện tại như thế nào?"

"Vốn định châm cứu để hạ sốt trước, nhưng bởi vì hiệu quả không tốt nên đã truyền dịch để giúp hạ sốt nhanh."

"Mộc tiểu thư."

Nhìn vẻ mặt bác sĩ phức tạp, Mộc Yên đi lên từng bước hỏi: "Ngài còn có gì muốn dặn sao?"

"Dung thiếu chỉ tạm thời hạ sốt, thuốc không thể dùng nhiều, nhưng vì đêm nay sốt quá cao không thể không dùng hạ sốt này."

"Ý ngài là?"

"Nếu sốt mà không bị hôn mê, thì sau này Dung thiếu chỉ có thể chịu đựng, tốt nhất không nên tiêm thuốc vào nữa. Cơ thể anh trong tai nạn xe cô đã bị thương quá mức nghiêm trọng, không thể tránh được việc miệng vết thương xuất hiện triệu chứng viêm nhiễm, nên dẫn đến sốt cao cũng là bình thường. Nhưng cũng chỉ có thể xem ý chỉ cậu ấy thôi. Chúng tôi cũng bất lực." Thở dài một hơi, bác sĩ dẫn theo đám y tá chậm rãi đi xa.

Đẩy cửa phòng bệnh ra, Mộc Yên chậm rãi đi đến trước giường Dung Lạc, gương mặt tái nhợt gây yếu hơi đỏ ửng. Cúi người, cô sờ trán Dung Lạc, Nóng quá! Quả thực nóng như bị lửa đốt vậy.

"Anh Cố, đi tìm y tá mang một chậu nước lạnh đến đây đi."

"Dạ thiếu phu nhân." Mộc Yên đều đặt hết tâm trí lên người Dung Lạc, cô cũng không phát hiện ra Cố Minh đã thay đổi xưng hô với mình.

Mười lăm phút sau y tá bưng tới một chậu nước lạnh, Mộc Yên thấm ướt khăn, sau đó cẩn thận lau mặt và cổ cho Dung Lạc, sau đó lại đắp khăn lạnh lên trán anh, chờ khăn hết lạnh lại đổi cái khác, cứ như vậy lặp đi lặp lại.

Một lát sau, Mộc Yên mới chú ý tới Cố Minh vẫn ở chỗ này.

"Anh Cố, anh về đi!" Cô cười có chút mệt mỏi.

Nhìn tiểu nha đầu gầy yếu trước mắt, Cố Minh không đành lòng nói: "Thiếu phu nhân, ở đây để tôi lo cho, cô đi ngủ một giấc đi."

Nhìn lướt qua người trên giường bệnh, Mộc Yên bĩu môi: "Thiếu gia của anh khó như vậy chịu, sao tôi có thể ngủ được? Vẫn nên để tôi canh chừng đi."

"Nhưng..."

"Không cần nói nữa, nếu anh không đi nghỉ ngơi, ngày mai tôi mệt mỏi thì lấy ai chăm sóc thiếu gia của anh đây?"

"Vậy được rồi, nếu cô cần gì thì nhớ nói với tôi."

"Được."

Cố Minh ra ngoài, Mộc Yên nhìn khuôn mặt tái nhợt của Dung Lạc, lại vươn tay sờ trán anh một chút xem có hạ sốt không, đầu ngón tay vừa mới đụng tới trán anh, bàn tay to liền gắt gao cầm tay cô.

Bàn tay bị anh dùng sức nắm chặt làm Mộc Yên ngẩn ra, vui mừng nói: "Dung Lạc, anh dậy chưa?"

Nhưng vẫn không ai trả lời cô, chỉ có bàn tay nắm lấy tay cô càng ngày càng gấp.

Trên giường bệnh, Dung Lạc nhanh chóng nhú mảy, hình như anh rất đau đớn.

Mộc Yên ngồi ở bên cạnh anh, tùy ý để anh nắm tay mình.

Thời gian trôi qua từng giây từng giây...

Nhất thời xung quanh yên tĩnh lại, Mộc Yên cảm thấy mí mắt như muốn sụp xuống, tay nắm tay Dung Lạc cũng dần dần thả ra, nhắm mắt, chậm rãi ngủ...

Đến khi, bàn tay bị Dung Lạc nắm bị đau, Mộc Yên mạnh mẽ mở hai mắt.

Tôi bị Dung Lạc nắm đến đau, ngừng đầu, cô thấy anh nhú mảy chịu đựng tra tấn.

"Dung Lạc? Dung Lạc?"

Nhẹ giọng gọi tên anh đồng thời, cô cũng phát hiện người trên giường bệnh đã bắt đầu nhin không được mà run run.

Mộc Yên loáng thoáng nghe được Dung Lạc đang ní non cái gì, tiếng nói khàn khàn, mơ hồ không thể nghe rõ.

"Dung Lạc, anh đang nói cái gì?" Cô cúi đầu, đưa lỗ tai đến gần miệng anh, cố gắng nghe thử xem anh nói cái gì.

Đột nhiên Dung Lạc dùng sức, khiến cho cả người Mộc Yên đều ngã trên người anh.

Toàn thân Dung Lạc nóng như lửa, hơi thở nóng ran thở dốc bên tai cô, Mộc Yên áp trên người anh sợ đụng đến miệng vết thương, động cũng không dám động.

Cô lại sờ trán anh lần nữa, trong lòng Mộc Yên kinh hãi: Hình như nóng hơn với lúc này!

Cẩn thận tránh thoát bàn tay to của anh, Mộc Yên vội vàng đến phòng trực ban kêu bác sĩ đến.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sủng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Dừng Miệng!

"Bác sĩ, vì sao Dung Lạc lại sốt cao hơn vậy?"

Bác sĩ trưởng nhìn Mộc Yên tỏ vẻ khó xử nói: "Mộc tiểu thư, xem ra thuốc hạ sốt không có hiệu quả đối với Dung thiếu rồi."

"Có thể tăng thêm một ít thuốc hạ sốt không?"

Bác sĩ lắc đầu: "Ngay từ đầu đã tiêm một ít aspirin cho Dung thiếu nhưng vẫn không thấy hiệu quả, nên lúc truyền nước lại bỏ thêm một ít nữa vô, nhưng hình như anh vẫn sốt cao không giảm."

Tuy rằng không biết nhiều về thuốc, nhưng thuốc aspirin để hạ sốt thì cô vẫn biết, nếu ngay cả loại thuốc này mà còn không có tác dụng, tình huống của Dung Lạc không hề đơn giản!

Mộc Yên sờ lên gương mặt gầy yếu của Dung Lạc hỏi: "Vậy không có còn biện pháp nào nữa sao?"

"Không thể tiếp tục tiêm thuốc vào ống truyền dịch được nữa, cơ thể Dung thiếu không thể tiếp nhận được lượng thuốc lớn như vậy. Nhưng có thể áp dụng biện pháp trị liệu mềm mỏng hơn, chờ chút nữa cho cậu ấy uống thuốc hạ sốt thử xem."

"Được rồi."

"Khoan đã, tôi sẽ kêu y tá đưa thuốc hạ sốt tới, uống chung với nước ấm rồi chờ xem có hiệu quả không rồi mới tính tiếp."

"Được, làm phiền bác sĩ."

"Cô nhóc đừng để mình quá mệt mỏi, phải chú ý thân thể của mình đó."

Mộc Yên mệt mỏi cười, nhìn bác sĩ đi ra khỏi phòng bệnh, lấy khăn đắp trên trán của Dung Lạc xuống thấm nước lạnh rồi lại đắp lên, nhìn gương mặt

anh sốt cao đến hôn mê làm cô hơi luống cuống.

Biết y tá đưa thuốc hạ sốt tới, cô mới hồi thần lại, khuôn mặt trầm tĩnh sớm đã không còn vẻ mệt mỏi.

Bởi vì Dung Lạc hôn mê, không thể uống thuốc, Mộc Yên nghiền nát thuốc bỏ vào chén nhỏ pha chút nước ấm rồi khuấy đều.

Ngồi ở trước giường, Mộc Yên múc một muỗng nước thuốc thổi thổi rồi đưa tới bên đôi môi khô nứt tái nhợt của Dung Lạc.

"Dung Lạc."

Cô nhẹ giọng gọi anh, đưa thìa thuốc đến bên môi anh, chậm rãi đổ vào trong miệng.

Nhưng người hôn mê sao có thể tự uống, nước thuốc chậm chậm rãi chảy hết ra ngoài, anh không hề uống dù chỉ một giọt.

"Dung Lạc, anh hé miệng ra được không?"

Giọng nói của cô khàn khàn, khuôn mặt gầy yếu khiến người ta thương tiếc.

Hình như nghe thấy giọng nói khàn khàn gần như cầu xin của cô, người đàn ông nằm trên giường hơi mở miệng ra.

Trong lòng Mộc Yên vui vẻ, lại tiếp tục dứt thuốc.

Nhưng, lại vẫn như trước, Dung Lạc vẫn không thể tự nuốt được.

Sờ tay lên cái trán sốt nóng hổi của anh, Mộc Yên cố chấp lại tiếp tục đưa thuốc đến miệng Dung Lạc, "Dung Lạc, há miệng, nuốt thuốc xuống đi!"

Nhưng người trên giường lại không có chút phản ứng nào, Mộc Yên dùng khăn tay lau nước ở miệng anh. Nhìn chăm chăm khuôn mặt tái nhợt của anh một hồi lâu, trong đầu cô bỗng nhiên nảy ra một ý tưởng. Bưng chén nhỏ lên, ngửa đầu uống một ngụm thuốc, Mộc Yên lại có chút hối hận, cảm thấy mình đang làm chuyện xấu hổ. Nhìn người nằm trên giường vì sốt cao hôn mê mà bắt đầu run rẩy, Mộc Yên mới hạ quyết tâm, cô chậm rãi cúi xuống, mềm nhẹ đặt tay lên trán của anh, hai gò má nóng bỏng, nhắm ngay đôi môi tái nhợt của anh, nhắm mắt chạm môi mình vào môi anh. Lúc hai người đụng chạm, đột nhiên Mộc Yên cảm thấy tim đập càng nhanh hơn, người anh nóng như lửa, mà người cô lại rất lạnh, chạm vào môi anh làm cho tim cô không nhịn được mà đập nhanh. Bỗng nhiên cô nhớ tới trước kia bọn họ cũng đã từng hôn môi, tuy rằng do cô chủ động, nhưng lúc đó cô chỉ coi như để hoàn thành nhiệm vụ, không hề có cảm xúc gì, nhưng bây giờ cô không thể hôn môi anh mà coi như không có gì.

Đến khi hơi thở nóng bỏng của Dung Lạc làm người cô bắt đầu nóng lên, cô mới nhớ tới mình đang làm cái gì.

Phải nhanh chóng dứt thuốc cho Dung Lạc uống mới quan trọng!

Trong lòng lại liên tục nhắc nhở mình chỉ đang dứt thuốc cho anh thôi, dẹp hết những suy nghĩ lung tung vừa rồi đi, Mộc Yên đưa cái lưỡi phẩn nộn ra, chậm rãi đưa vào miệng Dung Lạc, dùng đầu lưỡi mềm mại đẩy khớp hàm anh ra, dòn người về phía trước, đẩy hết nước thuốc vào miệng anh, nước thuốc đắng chát theo cái lưỡi phẩn nộn của cô chảy vào trong miệng Dung Lạc.

Chậm rãi đứng thẳng người lên, quan sát trong chốc lát, Mộc Yên phát hiện Dung Lạc không tiếp tục nhổ ra, liền yên tâm quyết định tiếp tục dùng phương pháp này giúp anh uống. Vì thế, cô lại uống một ngụm nữa, dùng miệng dứt thuốc cho anh, lập đi lập lại, một lòng hy vọng anh có thể thuận lợi uống hết chén thuốc hạ sốt này.

Chậm rãi để chén thuốc xuống, trong lúc Mộc Yên cúi người xuống, người đàn ông đang hôn mê lại đột nhiên mở hai mắt ra, anh nhìn đôi môi trơn bóng của cô đang ngậm nước thuốc chậm rãi dứt cho mình, khi nước thuốc chảy vào miệng và anh cũng phối hợp nuốt xuống, đến khi, chiếc lưỡi mềm mại kia chậm rãi rời khỏi miệng anh, anh lại chậm rãi nhắm mắt lại đồng thời nhân lúc cô chưa khép miệng lại nhanh chóng dùng lưỡi mình quấy phá trong miệng cô.

Mộc Yên đang cúi người lập tức kinh ngạc, ngay lập tức khó hiểu mở to hai mắt, không phải anh đang hôn mê sao...

Cúc cảm ôn nhu chậm rãi lan tỏa, đôi môi nhẹ nhàng bị liếm, hôn, ngẫu nhiên khẽ cắn xuống, làm Mộc Yên cảm thấy tê dại. Bởi vì dứt thuốc mà hơi mở miệng, nên Dung Lạc rất dễ dàng tiến vào trong miệng cô đây đưa.

Mới đầu còn kinh ngạc và dại ra nhưng bây giờ lại mê muội, Mộc Yên đã bị hôn đến khó thở vô lực, toàn thân cô đều áp lên người Dung Lạc, đến khi dưới thân truyền đến tiếng rên khẽ của anh, cô mới lập tức tỉnh táo lại.

Bất chấp vừa rồi ngượng ngùng và trầm mê, Mộc Yên ngẩng đầu nhìn bệnh nhân nằm trên giường, cô biết nhất định là mình đã đụng đến miệng vết thương của anh.

Sắc mặt người đàn ông trên giường vẫn tái nhợt như trước, hôn mê mà môi lại nhẹ nhàng cử động, Mộc Yên đưa lỗ tai lại gần anh nhẹ giọng hỏi: "Dung Lạc, anh đang nói cái gì?"

Chậm rãi mở to mắt, đôi môi tái nhợt của Dung Lạc nhếch lên nụ cười tà mị, chậm rãi để môi sát vào sườn mặt cô, khẽ liếm vành tai khéo léo, trắng nõn của Mộc Yên, vừa lòng nhìn cơ thể đối phương khẽ run lên, anh dán môi lên vành tai cô nỉ non: "Muốn nữa."

Mộc Yên khiếp sợ, anh muốn cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sùng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Khát, Muốn Nữa!

Edit: susublue

Muốn nữa?

Muốn cái gì?

Mộc Yên giật mình, Dung Lạc thông thả chậm rãi ho khan: "... Khụ khụ." Vừa ho khan, vừa khàn giọng nói: "Khát... Khát..."

Nghe rõ lời anh nói, Mộc Yên mới hồi thần, đánh nhẹ vào mặt vài cái, vội vàng đưa một ly nước ấm cho Dung Lạc.

"Nước đây."

Điều chỉnh góc độ giường bệnh, cô dùng sức dìu anh ngồi lên, bởi vì cả người anh đều bị băng bó, dĩ nhiên là không thể cử động cho dù Mộc Yên cẩn thận tới đâu, vẫn làm cho Dung Lạc nhũn nhặn. Khuôn mặt tái nhợt lại đang cố gắng áp chế tiếng rên làm cho Mộc Yên càng cố gắng nhẹ nhàng hơn.

"Đau... Khụ khụ..."

Bởi vì đụng vào miệng vết thương nên cả người Dung Lạc run lên, cơ thể đứng không vững, ngã lên người Mộc Yên trên. Thấy vậy, Mộc Yên vội vàng ôm lấy anh.

Hơi thở nóng như lửa phả vào cổ cô, nhìn bộ dáng yếu đuối của anh, Mộc Yên không đành lòng bắt anh cử động nữa.

Nhẹ nhàng cúi người xuống, để cho Dung Lạc chậm rãi nằm trên giường.

"Khát." Người nào đó đang sốt cao nhẹ nhũn nhặn lại than nhẹ, đôi môi khô nứt tái nhợt mở ra lại khép lại, giống như đang bị lửa đốt vậy.

"Nằm uống nước được chứ?"

Mộc Yên đi đến bên cạnh anh, dùng muỗng nhỏ lúc này đút thuốc để mức nước đưa đến bên miệng anh.

"Khụ khụ... Khụ khụ..."

Ai ngờ, còn chưa đưa muỗng đến miệng, bệnh nhân nào đó đang nằm trên giường lập tức ho khan.

Đút được một nửa nước, nhưng lại bởi vì anh ho khan kịch liệt mà chảy ra ngoài.

"Khụ khụ... Khụ khụ..."

Có lẽ do nước chảy xuống cổ họng, Dung Lạc bị sặc nên ho khan không ngừng.

Mộc Yên dùng khăn mặt lau nước, cô nhìn mặt anh tiều tụy không biết nên làm thế nào.

"Khát..." Sau khi ngừng ho khan, anh lại tiếp tục nỉ non.

"Ho đến như vậy, sao có thể uống nước được?"

Bưng chén nước, Mộc Yên vừa như nói chuyện với anh, vừa như tự làm bầm lâu bầu với mình.

Dung Lạc nằm ở trên giường bệnh mơ hồ nghe thấy giọng của cô, lông mi trên gương mặt tái nhợt gầy yếu run rẩy, anh khàn giọng nói: "Em đút."

Đút?

Đút thế nào?

Mộc Yên kinh sợ, nhìn đôi môi khô nứt của anh nửa ngày, lòng trầm xuống, cô quyết định tiếp tục dùng phương pháp đút thuốc lúc này để đút nước cho anh.

Uống một ngụm nước, cô cúi đầu. Đôi môi mềm mại vừa mới đụng tới môi anh, Dung Lạc lập tức đưa đầu lưỡi của mình vào miệng Mộc Yên, anh nhanh chóng nuốt hết nước trong miệng cô, giống như tìm được nước trong sa mạc vậy. Anh nhanh chóng giữ đầu cô, lưỡi anh dây dưa với lưỡi Mộc Yên liêu mạng mút vào, hút hết sự ngọt ngào trong miệng cô.

Đến khi trong miệng cô đã hết nước, anh lại lấy lý do chưa hết mà cậy hàm răng cô ra, giống như muốn hút hết nước trong miệng cô.

"Đủ rồi, Dung, Dung Lạc..." Mộc Yên xấu hổ nức nở gọi anh.

Mà người đàn ông trên giường lại làm như không nghe thấy gì, đầu lưỡi vẫn tiếp tục càn quét trong miệng cô, liếm vô cùng thân thiết, hôn một cách mờ ám, làm cho Mộc Yên suýt nữa chịu không chịu nổi. Đầu óc cô trống rỗng, có lẽ do anh lấy bệnh cho mình rồi, nếu không vì sao cô lại cảm thấy máu toàn thân bị sôi trào.

Hơi thở nóng rực ở đôi môi của hai người dần dần tăng lên, cô tựa cả người vào trước ngực anh, hai gò má hơi đỏ lên như màu hoa anh đào, hai đôi môi hôn nhau phát ra tiếng kêu khiến người tôi đỏ mặt, tim đập nhanh.

Đến khi cô cảm giác mình sắp không thở nổi vì thiếu không khí, Dung Lạc mới buông cô ra.

Cô nằm ở trước ngực anh thở hổn hển, tim điên cuồng đập mạnh, cơ thể đã không còn chút sức lực.

Ánh đèn chiếu sáng, đôi môi tái nhợt khô nứt của Dung Lạc ướt ướt vì vừa rồi đã hôn cô.

Ngón tay thon dài như ngọc lạnh đặt trên đôi môi phàn nộn của cô, tinh tế vẽ nên vẻ đẹp tuyệt trần của Mộc Yên. Đầu ngón tay anh giống như có luồng điện, làm nha đầu đang tựa vào ngực liên tục run rẩy.

"Tiểu Yên." Anh gọi cô, vì ốm đau mà giọng nói vẫn khàn khàn như trước, hơn nữa vừa rồi mới hôn môi xong nên lộ ra chút mê hoặc.

Bởi vì đột nhiên bị anh cầm tay, cơ thể Mộc Yên run lên.

Anh lôi kéo ngón tay ấm áp của cô đặt lên môi mình, cảm thụ được đôi môi nóng bỏng của anh vẫn khô ráo như trước, sau một lúc lâu anh nhìn cô buồn bã nói: "Khát, còn muốn!"

Dung Lạc suy yếu, vừa như làm nũng vừa như cầu xin, lực sát thương tăng lên không dừng, khiến cho Mộc Yên chỉ có thể cam tâm tình nguyện bị đánh toi bồi, làm theo ý anh.

Quên đi quên đi, anh sốt cao như vậy, sao cô có thể nhẫn tâm cự tuyệt anh được?

Ngậm nước ấm trong miệng, hạ người xuống, từ từ đút vào trong miệng anh, lặp đi lặp lại động tác đó.

Lúc Mộc Yên đút nước cho anh về mặt luôn trầm tĩnh, nhưng mỗi lần đút xong, Dung Lạc đều muốn dây dưa với cô, vừa mút vừa liếm vừa hôn. Cô liên tục cảm thấy khó nhịn, hai gò má không tự giác đỏ lên.

Chậm rãi nhìn thấy đáy chén, trong lúc vô tình liếc mắt nhìn đồng hồ quả quýt trên tường một cái, Mộc Yên khiếp sợ: Chỉ một chén nước nho nhỏ lại có thể tốn nửa tiếng!

Vốn định lấy khăn ướt trên trán anh xuống để thấm nước lạnh, nhưng vì anh vẫn nắm chặt tay cô không buông, nên cô chỉ có thể gạt ý niệm này đi.

Ép buộc nhau lâu như vậy, hơn nữa lại đang sốt cao, Dung Lạc không chống đỡ được nữa, lông mi dài run rẩy, anh dần dần ngủ.

Nhưng, Mộc Yên vẫn như trước khế tựa vào ngực anh, chỉ cần cô thoáng động dậy hoặc có dấu hiệu rời khỏi anh, mắt Dung Lạc sẽ bất an mà động dậy, nói lời vô nghĩa: "Đau, đừng nhúc nhích."

Sợ đụng vào miệng vết thương của anh, Mộc Yên đành phải tựa vào ngực anh không nhúc nhích, nghe tiếng tim anh đập mạnh, Mộc Yên mỗi một ngày cũng nặng nề ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sủng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Không Cởi Được!

Sáng sớm hôm sau, Dung Trạch bị Cố Anh nhắc nhở đưa canh gà cho Dung Lạc, gõ cửa phòng bệnh nhưng không thấy bên trong có động tĩnh gì, anh liền đẩy cửa ra đi vào.

Dưới ánh nắng, hai người ôm nhau mà ngủ trông có vẻ ấm áp.

Tối hôm qua ngủ say, không biết từ khi nào mà Mộc Yên đã chiếm một nửa giường, cô rúc vào trong lòng Dung Lạc thở đều đều, thông thuận.

Nghe thấy tiếng đẩy cửa, Dung Lạc lập tức mở hai mắt.

Nhìn thấy người vào, anh tự nhiên đón nhận ánh mắt trên tức của đối phương.

"Anh, mẹ muốn em mang canh gà mẹ vừa nấu đến cho anh." Cần thận đặt ấm giữ nóng trên bàn, Dung Trạch cố ép giọng thật thấp.

Nhìn thấy anh cả của mình vẫn không có một chút phản ứng nhìn chăm chăm mình như trước, đột nhiên Dung Trạch cảm thấy xương cốt trong người rã rời. Cúi đầu nhìn thoáng qua cô nhóc đang ngủ say trong lòng anh ấy, Dung Trạch lập tức hiểu, thì ra người ta đang trách mình quá rầy ôn hương nhuyễn ngọc của anh ấy, trách không được sắc mặt khó coi như vậy.

"Đến giữa trưa ba mẹ sẽ đến thăm anh." Dung Trạch đứng một bên quan sát vẻ mặt của Dung Lạc, rồi mới nói câu này.

Thấy Dung Lạc chậm rãi nhắm mắt lại, Dung Trạch hơi bất đắc dĩ thở dài một hơi, anh nhìn người trên giường bệnh chậm rãi hỏi: "Anh, có phải anh còn chưa tha thứ cho ba mẹ chuyện trong quá khứ không? Nếu anh không muốn..."

"Dung Trạch." Dung Lạc nằm trên giường bệnh đang nhắm hai mắt ngắt lời Dung Trạch, rồi mở mắt ra, anh bình tĩnh nhìn Dung Trạch đang lo lắng, "Em trở về đi, anh sẽ chờ bọn họ đến đây."

"Anh, thật xin lỗi."

"Chuyện này không liên quan đến em, anh mệt rồi."

"Anh nghỉ ngơi cho tốt, giữa trưa em sẽ cùng ba mẹ đến đây."

"Ừ." Nhẹ nhàng trả lời, ánh mắt nhợt nhạt, khuôn mặt gầy gò làm cho người ta không đành lòng quấy rầy.

Chờ phòng bệnh im lặng lại, Dung Lạc mới mở mắt ra, anh nhìn người trong lòng vẫn ngủ say, ngón tay thon dài như ngọc lạnh duỗi ra, liên tục vuốt ve mặt cô một cách vô cùng thân thiết.

"Em không giống họ, đúng không?" Anh tự lẩm bầm lầu bầu bên tai cô gái đang ngủ say.

Đột nhiên, người trong lòng giật giật, hình như có dấu hiệu tỉnh lại.

Nhìn cô nhóc ngủ, khuôn mặt tái nhợt của Dung Lạc hiện lên sự yếu đuối, mỉm cười.

Ngón tay thon dài lướt qua khuôn mặt đỏ bừng đang ngủ say của cô, lướt qua sống mũi cao thẳng, khẽ vuốt cái trán đầy da trơn bóng, cuối cùng dừng lại trên mí mắt của cô. Đầu ngón tay hơi lạnh nhẹ nhàng ấn xoa hốc mắt cô, thoải mái làm cho tiểu nha đầu nhủm mày lại.

Kéo thất lưng của Mộc Yên vào sát người, Dung Lạc ôm cô dần dần ngủ thiếp đi.

Mãi cho đến khi y tá tiến vào đo nhiệt độ cơ thể cho Dung Lạc, Mộc Yên mới dần dần tỉnh lại.

Mơ hồ cảm giác có cái gì đó ấm áp khô ráo dán vào người mình, Mộc Yên không tự chủ được liếm liếm. Cảm giác mềm mềm làm cho cô không nhịn được liếm đi liếm lại.

Mộc Yên dần dần tỉnh lại, đột nhiên, nhớ lại mình đang ở đâu! Giật nảy mình, vội vàng mở mắt ra, đúng lúc nhìn thấy một đôi môi và hai con mắt ngáp ý cười.

Lúc này Mộc Yên mới tỉnh lại, nhìn thấy mình như vậy nên rất xấu hổ.

Cô áp trán vào mũi Dung Lạc, môi của anh cách cô rất gần.

"Tỉnh rồi sao?" Dung Lạc nhẹ mở miệng, bởi vì cách rất gần, nên lúc anh nói chuyện giống như đang hôn cô vậy.

Cả người Mộc Yên run lên, hai gò má đột nhiên nóng hổi.

Không phải cô tựa vào người anh ngủ sao? Tại sao bây giờ lại bị anh ôm vào trong ngực?

Vì xấu hổ nên Mộc Yên chỉ lo liên tục tự trách là từ khi nào tính mà cảnh giác của mình lại trở nên thấp như thế, nhưng cô không hiểu được mình đã sớm không còn cảnh giác với Dung Lạc nữa.

Con mắt xấu hổ liếc ngang liếc dọc, Mộc Yên nhìn khắp phòng bệnh lúc phát hiện ra y tá đã đứng ở đó không biết từ bao giờ, xấu hổ ngay lập tức, hận không thể tìm cái lỗ để chui vào.

Nhưng thật ra y tá cũng rất bình tĩnh, nhìn hai người đều đã ngồi dậy, mới đưa nhiệt kế cho Dung Lạc.

Nhìn người nằm trên giường không có chút phản ứng, y tá đang đưa nhiệt kế hơi xấu hổ đờ người.

"Đưa cho tôi." Rốt cục Mộc Yên cầm lấy nhiệt kế để y tá khỏi xấu hổ, y tá cảm kích nhìn cô rồi đi ra khỏi phòng bệnh.

Nhưng lúc này lại đến phiên cô xấu hổ, cô nhìn Dung Lạc không có ý động dậy, lại liên tưởng đến việc anh bị thương ở cánh tay. Mộc Yên tới gần anh, cởi nút áo bệnh nhân ra, ngửi thấy mùi trà nhẹ nhàng trên người anh.

Cô cởi nút áo từ cổ trở xuống, để lộ ra xương quai xanh tinh xảo của Dung Lạc.

Bởi vì cởi nút áo nên hai người cũng dựa vào nhau càng lúc càng gần, hơi thở nóng rực phả vào tai, Dung Lạc thờ dốc hà hơi nóng lên vành tai trắng nõn của Mộc Yên, khiến nó dần dần biến thành màu hồng nhạt.

Cởi đến nút áo thứ ba, nhìn thấy bờ ngực trắng nõn như ngọc của Dung Lạc, tay vô ý chạm vào da của anh, tay cầm nhiệt kế của Mộc Yên có chút run run.

Bởi vì Dung Lạc đột nhiên động dậy, Mộc Yên mất đà dán người vào ngực anh. Vội vàng đứng thẳng dậy, cô cúi đầu lúng túng vì không thể cởi được nút áo thứ tư.

"Không cởi được sao?"

Dung Lạc mỉm cười nhẹ nhàng hỏi, lại cảm thấy tay Mộc Yên run lên.

Rốt cục cũng hết bối rối, Mộc Yên cởi được nút thứ tư, tốc chiến tốc thắng vội vàng đặt nhiệt kế dưới nách anh.

Ngẩng đầu, vừa vận nhìn vào con mắt ngập ý cười của Dung Lạc, hai má Mộc Yên liền hồng lên.

"Đang nghĩ cái gì?" Anh mềm mại đặt một nụ hôn trên trán cô. "Nghĩ gì mà lại nhập thần như vậy?"

Mộc Yên giật mình, nụ hôn nhẹ như lông chim làm cho lòng cô xao động bất an, từ lúc Dung Lạc nằm viện, bọn họ càng có nhiều hành động thân mật.

Đôi môi khô nứt gật gật, vừa muốn nói gì, đã bị tiếng đẩy cửa ngắt ngang.

"Anh, anh sao rồi?"

Dung Ngữ đập cửa đi vào, nhìn thấy hai người trên giường đang dựa vào nhau, nhất là khi thấy hai gò má Mộc Yên đỏ bừng, cô cảm thấy hình như mình đến không đúng lúc.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sủng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Có Độc?

"Anh?" Thử gọi một tiếng, hai người trên giường mới khôi phục lại vẻ mặt bình thường. "Anh hai và ba mẹ sắp tới rồi, anh có nên sửa lại quần áo của mình một chút không." Mờ ám nhìn thoáng qua vạt áo mở rộng trước ngực của Dung Lạc, Dung Ngữ trêu chọc nhìn về phía Mộc Yên. Cô không dám trêu chọc anh cả, vậy nhìn chị dâu nhỏ đỏ mặt cũng không tệ.

Nhưng sợ là tiểu nha đầu đã làm cô thất vọng rồi, Mộc Yên bình tĩnh giúp Dung Lạc sửa sang lại quần áo, còn đóng nút áo lại đàng hoàng. Còn Dung Lạc, anh thích ý tựa vào người Mộc Yên, vẻ mặt giống như muốn làm gì thì làm, mắt chỉ đầy tình nùng ý mật với cô, làm Dung Ngữ xấu hổ.

"Cơ thể tốt hơn chưa?"

Dung Diệu Huy ngồi ở bên cạnh giường bệnh hỏi.

"Dạ."

"Mẹ con đã muốn chúng ta đến đây lâu rồi, nghe tiểu Trạch nói con không muốn gặp ai hết, nên bây giờ chúng ta mới đến."

...

Mộc Yên đứng trong một góc phòng bệnh, nghe bọn họ nói chuyện. Bỗng nhiên hoảng hốt khi thấy mặt Dung Lạc rất lạnh lùng, cô có chút nghi hoặc, chẳng lẽ đây là phương thức anh sống chung với cha mẹ mình, sao lại có thể lạnh nhạt đến mức này. Lại nhìn qua Cố Anh, từ lúc bà vô đến giờ không hề

nói một câu. Nếu không phải ánh mắt nhu hòa của bà đều đặt trên người Dung Lạc, thiếu chút nữa Mộc Yên đã hoài nghi có phải hai mẹ con họ đang cãi nhau không.

Dung Ngữ và Dung Trạch cũng không hề ngạc nhiên, giống như bọn họ đã quen với việc Dung Lạc lạnh lùng xa cách rồi, cho nên không hề thấy kỳ lạ.

Động tác châm trà dừng lại, Mộc Yên cảm thấy thái độ mà Dung Lạc đối xử với người nhà giống như đối với người dung vậy.

Tuy rằng một tiếng không dài, nhưng lại có rất nhiều người đến thăm. Tính tình Dung Lạc lạnh nhạt, người nào đến cũng biết điều chỉ nói hai câu là đi. Trong đó có một người hấp dẫn lực chú ý của Mộc Yên, là Chu Phình Đình hai ngày trước đã tới.

Mỗi cử chỉ giơ tay nhắc chân của cô gái này đều lộ ra khí chất dịu dàng, làm cho người ta không thể không yêu mến.

Mặc một bộ váy dài màu hồng nhạt, rất nữ tính, trên cổ đeo một vòng trân châu sáng chói làm nổi bật làn da trắng nõn.

Vì sau giờ nghỉ trưa Mộc Yên còn muốn theo tổ y tá học châm cứu và mát xa cho nên chỉ thấy Chu Phình Đình đi vào phòng bệnh, thất thần nhìn vào phòng bệnh một lát, nhớ tới sắc mặt Dung Lạc vẫn tái nhợt gầy yếu, cô cảm thấy hôm nay Dung Lạc gặp nhiều người như vậy nhất định sẽ rất mệt. Trong lúc vô tình nhìn vào đồng hồ trên tay, Mộc Yên tính toán đã đến giờ tổ y tá đến châm cứu cho bệnh nhân rồi.

Cửa phòng bệnh chậm rãi mở ra, Cố Minh đưa một ly trà cho Chu Phình Đình.

Nhìn Dung Lạc không mở mắt, Chu Phình Đình hỏi: "Hôm nay cảm thấy thế nào?" Hình như cô không hề ngại anh không để ý tới mình, cầm dao gọt trái cây cẩn thận giúp anh gọt lê, "Nghe tiểu Ngữ nói anh luôn ho khan không ngừng, ăn một ít lê đường phèn đi. Mấy ngày trước bác Dung Li và Lâm Uyển giúp anh nấu một ít lê ngâm đường phèn, nhưng nghe nói anh không muốn gặp ai hết, nên hôm nay để em đưa mẻ lê mới qua đây."

Nhìn anh vẫn không muốn mở mắt như trước, Chu Phình Đình đặt lê đã gọt xong lên mâm đựng trái cây trên bàn nhẹ nhàng nói: "Nếu anh đã không muốn gặp em như vậy, vậy em đi trước đây." Nói câu này giọng nói của Chu Phình Đình cũng càng ngày càng thấp.

"Cố Minh."

"Chu tiểu thư muốn đi rồi?"

Liếc mắt nhìn người trên giường bệnh vẫn luôn nhắm chặt hai mắt, khóe môi Chu Phình Đình lướt qua một ý cười chua xót, "Em lập tức đi ngay, nhớ cho thiếu gia của cậu ăn lê hầm đường cho đỡ ho."

"Tôi nhớ kỹ rồi, cảm ơn Chu tiểu thư, cô đi thông thả."

Nhìn về mặt Cố Minh cung kính, Chu Phình Đình chăm chọc muốn nói gì đó nhưng lại thôi, xoay người không hề do dự bước ra khỏi phòng bệnh.

"Cố Minh."

Nhìn người trên giường bệnh vẫn nhắm chặt hai mắt, Cố Minh cả kinh, "Thiếu gia, sao vậy?"

"Lê Chu tiểu thư đưa tới tặng cho cậu."

"Thiếu gia, cái này..."

Nhìn Cố Minh luôn có thái độ cung kính, trấn định tự nhiên về mặt lại co rút, Dung Lạc hơi nhíu mày, "Thế nào? Chẳng lẽ cậu sợ trong đám lê này có độc, sẽ làm cậu chết?"

"Không, không... Tôi không có ý..."

"Tôi biết cậu không có ý này."

Lúc này sức mặt kinh hãi của Cố Minh mới dịu lại, người duy nhất của Nhà họ Dung có thể đạt được thành tích huấn luyện vĩ đại nhất, cũng chỉ có cái người thoát nhìn cực kỳ suy yếu trên giường bệnh đang làm cho anh bối rối luống cuống sợ hãi kia thôi.

Anh thật sự đoán không ra tính tình thiếu gia nhà mình, chỉ sợ mình nói sai cái gì sẽ bị thiếu gia đuổi về Nhà họ Dung huấn luyện lại lần nữa.

"Cho dù Chu Phình Đình muốn hại tôi, thì đám lê hầm này cũng không có vấn đề gì." Nhích người, Dung Lạc thích ý tựa vào gối đầu."Cố Minh, việc tôi kêu cậu giúp tôi điều tra thế nào rồi?"

"Thiếu gia, tôi đã phái người bắt tay vào làm, sẽ có kết quả nhanh thôi."

"Tốt lắm, cậu ra ngoài đi."

"Dạ."

Dung Lạc đang nhắm mắt tựa vào gối đầu trắng lại bỗng nhiên mở mắt ra, "Nhớ rõ, từ giờ trở đi tôi không muốn gặp bất kỳ ai ngoại trừ thiếu phu nhân."

Ba chữ "Bất kỳ ai" vì được Dung Lạc cường điệu hóa lên làm cho Cố Minh dừng chân một chút, sau một lúc lâu mới đáp lại một tiếng: "Dạ!"

Giữa trưa nắng rất gắt, không có gió.

Ở một góc khuất trong vườn hoa bệnh viện.

Trên một cái ghế dài, một phu nhân ăn mặc cao quý đã ngồi ở đó rất lâu rồi, làn da trắng như tuyết được bảo dưỡng vô cùng tốt dưới làn váy màu đen toát ra vẻ ôn nhu như ngọc.

Đột nhiên, ánh mắt của bà nhìn về phía bóng người đang đi từ đằng xa tới, từ từ người đó rốt cục đã đến nơi.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sùng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Lại Sở Sàng

Edít: susublué

"Phinh Đình, đến đây." Vị phu nhân ngồi ở ghế dài mỉm cười ngoắc tay với Chu Phinh Đình đang thất thần, nhìn qua cũng gần năm mươi tuổi, Dung Li bảo dưỡng vô cùng tốt, váy dài màu đen trang trọng lại không mất vẻ tế nhị.

"Con có gặp được Dung Lạc không?"

"Dạ có." Chu Phinh Đình gật đầu, bữu môi tiếp tục nói: "Bác Dung Li..."

Nhìn vẻ mặt cô muốn nói nhưng lại thôi, Dung Li vỗ vỗ vào chỗ ngồi bên cạnh ý bảo cô ngồi xuống nói chuyện.

"Đứa nhỏ Dung Lạc này tính tình cô quái, ngay cả bác là bác ruột của nó cũng không muốn gặp mặt." Thở dài một tiếng, Dung Li cười khẽ, khoe miệng gọi lên một nụ cười chế giễu.

Thấy vậy, Chu Phinh Đình vội vàng giải thích: "Không, không phải. Tính tình Dung Lạc lạnh lùng xa cách không phải bác không biết?"

Dung Li hí hóp mắt lại, "Con lại bảo vệ nó!"

"Con, con..." Quanh co nửa ngày Chu Phinh Đình không thể nói được gì, nhưng thật ra cả mặt đã đỏ bừng.

"Được rồi, đừng giải thích nữa, tình cảm của con đối với Dung Lạc nhà bác người thông minh đều nhìn ra được."

"Bác Dung Li đừng nói nữa, nếu để người khác nghe được sẽ không tốt. Dù sao..." Trên khuôn mặt xinh đẹp hiện ra một tia thất vọng, Chu Phinh Đình cười khổ: "Dung Lạc đã sớm có vị hôn thê, con không nên..."

"Vị hôn thê?" Dung Li nhướn mày sau đó cười: "Là con nhóc vẫn còn chưa lớn kia sao." Giọng nói của bà có sự khinh thường, "Người Nhà họ Mộc quả nhiên đều có thủ đoạn, không biết bọn họ nghĩ gì mà lại để con gái đính hôn với Dung Lạc."

"Dù sao, hôn sự của Dung Lạc đã quyết định rồi, con nên từ bỏ thôi." Chu Phinh Đình hái một bông hoa trong bồn hoa bên cạnh, diển./dànnlleqysdmn
đóa hoa thừa thốt, cuối cùng rơi vào bùn đất.

"Phinh Đình."

"Bác, bác Dung Li."

Nhìn Dung Li lập nghiêm túc, Chu Phinh Đình nhìn không được run rẩy một chút.

"Con rất làm bác thất vọng rồi."

"Bác Dung Li, con không hiểu ý của bác." Tòiy vừa ngắt hết cánh hoa ném xuống đất, Chu Phinh Đình hơi luống cuống.

"Con luôn miệng nói thích Dung Lạc, cố gắng lâu như vậy mà lại dễ từ bỏ vậy ư?"

"Con, con chỉ..." Móng tay đâm vào lòng bàn tay, Chu Phinh Đình cúi đầu không biết nên nói gì mới tốt.

"Bác mặc kệ sau này con làm như thế nào, bác chỉ muốn con hiểu rằng chỉ cần ngày nào mà Dung Lạc và con nhóc Nhà họ Mộc chưa kết hôn thì con

còn có cơ hội." Dung Li cố ý để thấp thanh âm nhưng lại như tiếng vọng ghi dấu bên tai Chu Phình Đình.

Cô giật mình ngồi thẫn thờ trên dài ghế, ngay cả lúc Dung Li đứng dậy rời đi cũng không có hề cử động.

"Đứng rồi." Đi được hai bước bà tôi đột nhiên ngừng lại, "Đừng quên chuyện con đã đồng ý với bác!"

Trước khi đi Dung Li còn để lại một câu cuối cùng làm Chu Phình Đình toát mồ hôi lạnh, ngón tay nhanh chóng bị cô nắm đến trắng bệch.

---Susubluẽ~diẽndãnlẽquyđõn---

Ban đêm, trong phòng bệnh.

Mộc Yên vừa mới từ phòng trực ban của y tá trở về, nhìn ấm giữ nóng ở trên bàn cô nhủ mảy mai. Từ hôm cô dứt đồ ăn cho anh, mỗi lần đến bữa tối, điend@nleqysdnn Dung Lạc đều cô tới dứt anh thì anh mới chịu ăn. Trước kia, cô cũng nghe Cố Minh nói qua, khẩu vị Dung Lạc không tốt, cơm tối nay một chút cũng không ăn.

Nhưng anh đang bị bệnh, vết thương trên người còn chưa khỏi sao có thể không ăn cơm chiều được?

Mở ấm giữ nóng ra, Mộc Yên nhìn vào, thì ra bữa ăn hôm nay là bánh trôi.

Gạo nếp mềm dẻo, mùi hương từ trong ấm giữ ấm bay ra ngoài lan tỏa khắp phòng, làm cho người tôi thêm nhỏ dãi.

"Dung Lạc, Dung Lạc?" Khẽ vuốt khuôn mặt tái nhợt của anh, Mộc Yên nhẹ giọng ghé vào lỗ tai anh gọi: "Tĩnh lại, ăn chút gì đi."

"Sao?" Nhẹ ngâm một tiếng, người trên giường run rẩy lông mi, mới mở mắt ra.

"Em đã trở lại?" Vừa tỉnh ngủ Dung Lạc ôn nhu lo lắng, không hề khúc mắc mà cười làm cho Mộc Yên hoảng hốt.

Ngẩng đầu nhìn thoáng qua đồng hồ trên tường đã sắp tám giờ, anh bấu môi, "Sao hôm nay về trễ vậy, trễ hơn bình thường tới một tiếng lận."

Mộc Yên cả kinh, cô cảm thấy ngạc nhiên: Thì ra anh vẫn luôn tính giờ cô về, chẳng lẽ đang đợi mình? Bác bỏ hết suy nghĩ lung tung, cô hít sâu bụng chén nhỏ trên bàn lên tính dứt cho anh.

"Vốn muốn chờ em về." Dung Lạc nhìn cô mỉm cười: "Nhưng buổi chiều bất tri bất giác ngủ quên mất."

Nhìn khuôn mặt tái nhợt gầy gò của anh ủ rũ, Mộc Yên đau lòng, sao cô lại không biết, vừa rồi trên đường về nghe Cố Minh nói chiều nay miệng vết thương của Dung Lạc đau nhói đến suýt ngất, rơi vào đường cùng bác sĩ mới vội tới cho anh uống thuốc mê, sợ là tác dụng của thuốc vẫn chưa hết nên anh mới buồn ngủ như thế.

Đưa thìa đến miệng của Dung Lạc, nhìn thấy anh đột nhiên nhủ mảy mai. Mộc Yên nghi hoặc, "Không thích bánh trôi sao?"

"Tạm được."

"Vậy sao lại không muốn ăn, không có khẩu vị sao?" Đang muốn khuyên anh, chỉ thấy anh cầm cái tay cô đang cầm thìa. Khẽ vuốt một cái sau đó đẩy ra.

"Nóng." Bạc môi nhẹ mở, phát ra một chữ.

Mộc Yên nghi hoặc, rõ ràng vừa rồi đã thổi nguội rồi mà?

"Không tin, em nếm thử đi." Anh kiên định nhìn cô.

Mộc Yên cụp mắt Dung Lạc khẽ cắn một miếng bánh trôi, bánh trôi bị cắn nát nước đậu đỏ chảy ra, mềm dẻo rất ngon miệng, nhưng rõ ràng là không hề nóng.

"Không nóng, có thể ăn." Cô nhìn ánh mắt hoài nghi của anh. Nhìn bánh trôi trong bát đã bị mình cắn mất một miếng, Mộc Yên để lại trong bát rồi lại múc viên khác lên dứt cho anh, điexndãffleqysdnn lại bị Dung Lạc giữ cổ tay lần nữa, anh lấy tay bóc viên bánh trôi cô vừa cắn dở lên bỏ vào miệng ăn.

"Sao vậy?" Vô nhẹ mặt Mộc Yên, anh mỉm cười tùy ý, thích ý dựa vào gối đầu, Dung Lạc cảm nhận được độ ấm trên mặt cô qua đầu ngón tay.

Bị anh vỗ nhẹ, Mộc Yên tỉnh táo lại tiếp tục dứt anh ăn bánh trôi. Nghĩ đến hai người xài chung một cái thìa cô liền cảm thấy cán thìa nóng lên khiến cô muốn buông xuống.

Vì muốn giảm bớt sự ái muội xấu hổ, cô lập tức nói sang chuyện khác: "Dung Lạc, ngày mai anh muốn ăn gì?"

"Em làm cho tôi." Anh nói một cách chắc chắn.

"Ừ, được rồi." Biết khẩu vị anh không tốt, Mộc Yên liền đồng ý, "Muốn ăn cái gì?"

Dung Lạc nhìn cô, nửa ngày sau mới từ từ nói: "Đậu hủ."

Đậu hủ? Mộc Yên kinh ngạc.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sủng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: Giả Bộ Thực Nữ?

Edit: susublue

Một tuần sau, vết thương của Dung đã khá tốt, nên quyết định đưa Dung Lạc về nhà tĩnh dưỡng. Dù sao hoàn cảnh ở nhà tốt hơn, và lại cũng có thể chăm sóc tỉ mỉ hơn cho Dung Lạc, hơn nữa bác sĩ tư của Nhà họ Dung, Tạ Thần cũng đã gấp rút trở về từ Los Angeles, nên Nhà họ Dung đã đưa Dung Lạc về nhà không chút do dự.

Bởi vì Dung Lạc ở vườn trà quanh năm, cho nên khi về Nhà họ Dung anh sẽ ở phòng dành cho khách trên lầu ba. Phòng này ngay hướng chiếu sáng, bên trong được sơn màu trắng thuần khiết, sạch sẽ nhưng lại xa cách, giống như con người của anh. Rèm cửa màu kem, cũng chỉ có thiết kế như vậy mới khiến người ta cảm thấy có chút hơi ấm trong phòng.

Đưa Dung Lạc về nhà, điều làm Mộc Yên kinh ngạc là giường của cô lại được đặt trong phòng Dung Lạc, tuy rằng hai giường ngủ không sát nhau, một cái ở phía đông, một cái ở phía tây, nhưng dù sao họ vẫn chỉ mới đính hôn mà đã ở chung khiến cô cảm thấy lúng túng, nhưng năng lực thích ứng của Mộc Yên rất mạnh, Nhà họ Dung có ý muốn làm như vậy nên cô cũng không có lý do gì để cự tuyệt, đương nhiên việc quan trọng hơn vẫn là chăm sóc Dung Lạc. Nhưng tình huống này lọt vào mắt Dung Ngữ lại khác.

"Chị dâu nhỏ, chị và anh em, trai chưa vợ gái chưa chồng đã ở chung như vậy, chắc sẽ rất kích thích như tôi qua đó, đúng không?"

"Phụt!" Dung Trạch nghe Dung Ngữ nói toạc ra như vậy liền phun hết sữa trong miệng ra. Mộc Yên vẫn bình tĩnh nhai đồ ăn, trên mặt không có một chút biểu hiện dư thừa. Bởi vì lúc sống ở nước ngoài cũng nảy sinh rất nhiều vấn đề, Dienda2nle6quy1n] đơn Dung Diệu Huy và Cố Anh đón họ về nhà xong liền lên phi cơ đi Paris từ sáng sớm, nên trong nhà chỉ có ba anh em Nhà họ Dung và vị thiếu phu nhân chưa qua cửa Mộc Yên. Đương nhiên, bởi vì vết thương của Dung Lạc còn chưa bình phục, nên chỉ có ba người là Mộc Yên, Dung Ngữ, Dung Trạch cùng nhau ăn sáng.

"Dung Ngữ, dù sao em cũng là con gái, lúc ăn cơm có thể đừng nói về những chuyện thô tục như vậy được không." Cố gắng suy nghĩ kỹ, Dung Trạch muốn tìm một câu nói hợp lý để giáo dục em gái của mình một chút.

"Biết rồi." Dung Ngữ gật đầu. Thấy vậy, Dung Trạch thở phào nhẹ nhõm, nhưng nha đầu điên kia lại không ngại học hỏi kẻ khác thêm một câu: "Anh hai, ý của anh là sau khi ăn sáng xong thì có thể tiếp tục đề tài này đúng không?"

Nhìn vẻ mặt Dung Ngữ hưng phấn mà khóe miệng Dung Trạch co rút vài cái, nếu không phải chị dâu nhỏ đang ngồi đây, anh thật sự muốn kéo con bé này tới bệnh viện kiểm tra DNA, để xem thử có phải ba mẹ mình nhất định cô ở ven đường không, nếu không một đứa con gái thô lỗ như vậy sao có thể là em gái của anh được. Bất đắc dĩ thở dài một hơi, cuối cùng Dung Trạch vẫn quyết định im lặng ăn bữa sáng như Mộc Yên, hoàn toàn xem nha đầu thô tục kia đang cắn nhả như người vô hình.

Tuy nói rằng trong nhà ăn to chỉ có một người tôi nói huyền thuyên, nhưng giọng nói lại rất lớn, từ lúc bắt đầu bữa ăn đến giờ vẫn chưa dừng nói, nhưng cũng bởi vậy mà nhà ăn lại trở nên ấm ỉ. Hơn nửa ngày trôi qua, Dung Ngữ mới phát hiện không có ai để ý đến mình, lấy tay quệt miệng sau đó nhìn chăm chăm Dung Trạch với vẻ mặt hèn mọn, từ từ nói: "Anh hai, sao anh không để ý tới em? Giả bộ thực nữ sao."

"Khụ khụ... Khụ khụ..."

Nghe thấy hai chữ "Thực nữ", Dung Trạch lại nghĩ ngay tới tiền sử đen tối của mình, lập tức quỳnh lên, xúc động đến nỗi bị sặc sữa. Không chịu nổi nữa, anh buông chén xuống, đứng lên hét vào mặt Dung Ngữ: "Dựa vào cái gì mà nói anh như vậy, Dung Ngữ, bộ dáng của lão tử còn mạnh hơn trâu, đen hơn than đá, có chỗ nào giống thực nữ!"

"Phụt!" Dung Ngữ im lặng một giây rồi cười ha ha không chút hình tượng. "Ha ha, ha ha, anh hai, em chỉ nói sự thật thôi, sao anh lại dễ xấu hổ như vậy chứ?"

"Dung Ngữ em lập tức cầm miệng cho anh!"

Biết lúc này không thể chọc vào Dung Trạch nữa, Dung Ngữ cúi đầu ngoan ngoãn giả bộ thực nữ, nhưng cô vẫn cảm thấy buồn cười. Cô nhớ rõ trước kia Dung Trạch vừa trở thành người đại diện, trong buổi giao lưu người hâm mộ, diễn viên chính có chuyện không thể ra mặt nên tổ kịch bất đắc dĩ phải tìm một người để thế thân, chọn tới chọn lui lại chọn trúng Dung Trạch, mà Dung Trạch lại là người tượng trưng, sau khi đạo diễn kể lại tình huống kịch cho anh, anh lập tức đồng ý, lúc hoá trang xong mặt anh đen lại, bởi vì anh thay người ta diễn vai tiêu thiếp trong phủ Vương gia. Lúc ấy anh thở hắt ra hỏi đạo diễn: "Nhiều người như vậy, vì sao lại chọn tôi?"

Biên kịch trốn sau đạo diễn nhát gan nói: "Cả tổ chúng tôi đều là nam, muốn tìm một người có khí chất "thực nữ" cũng chỉ có anh." Bốn chữ "Khí chất thực nữ" này đã đã kích Dung Trạch làm anh ngây ngẩn cả người. Bởi vì anh em Nhà họ Dung trời sinh đã có làn da trắng nõn, cho nên nguyên nhân vì sao họ lại để Dung Trạch "giả bộ thực nữ" không cần nói cũng biết. Sau này không biết tại sao Dung Ngữ lại biết, luôn lấy chuyện này ra làm trò cười.

"Được, anh, em không nói nữa, ha ha ha... Thật sự buồn cười đến nỗi không dừng lại được, anh đừng tức giận như vậy được không?" Nhưng vì Dung Ngữ cười không nhịn được, mặt Dung Trạch cũng càng lúc càng đen.

"Anh, em sai rồi! Ha ha ha..."

Nhìn chằm chằm cô nhóc đang cười đến sắp thở không nổi, Dung Trạch nghiêng răng nghiêng lợi: "Tiểu tổ tông, còn nói anh như vậy nữa, sau này em làm anh của anh đi!"

Mộc Yên vẫn im lặng nhìn hai anh em Dung Trạch, Dung Ngữ sung sướng đầu võ mồm, khoe miệng cô cũng nhếch lên. Tình cảm của hai anh em bọn họ thật tốt. Đột nhiên cô cảm thấy Mộc Yên cảm thấy đây mới thật sự là không khí gia đình, cũng là thứ mà cô chưa từng cảm nhận được.

Ăn xong bữa sáng, Dung Trạch đến công ty, Dung Ngữ đến trường, lúc ra khỏi cửa hai người vẫn cãi nhau.

Trong phòng ngủ lầu ba, cửa sổ lớn được mở ra, gió nhẹ nhàng khoan khoái thổi tấm rèm trắng bay lên.

Dung Lạc dựa vào tấm đệm lưng màu trắng, ngưng thần đọc một quyển sách. Bởi vì tay phải bị thương, nên anh đành dùng tay trái lật sách. Nghe thấy có người vào, anh ngừng đầu nhìn về phía Mộc Yên, đồng thời khoe môi cũng nở một nụ cười.

"Hôm nay cảm thấy thế nào?" Cô hỏi anh đồng thời cũng ngửi thấy mùi hoa.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sủng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Tắm Rửa! Cùng Nhau Sao?

Edit: susubluu

Bởi vì cửa sổ phòng ngủ mở ra, theo mùi hoa, Mộc Yên quay đầu lại liền nhìn thấy trước cửa sổ có một đóa hoa Tường Vi màu trắng. Nó im lặng nằm trên cửa sổ, tỏa ra mùi hương thơm ngát. Mộc Yên với tay lấy ly nước đặt trên cửa sổ mới phát hiện, thì ra sau biệt thự Nhà họ Dung có rất nhiều hoa Tường Vi đại bám trên tường, bởi vì Dung Lạc thường xuyên mở cửa sổ, nên đám hoa đại này đã vươn vào trong phòng.

"Người trồng những dây Tường Vi này nhất định là người rất yêu hoa." Đặt bao thuốc con nhộng lên bàn, rồi lấy ra mấy viên đặt vào tay Dung Lạc, lúc Mộc Yên lấy ly nước trên cửa sổ xuống lại nhìn thoáng qua đóa hoa Tường Vi đang nở rộ.

"Em thích hoa Tường Vi sao?" Tựa vào đệm lưng, nhìn sườn mặt của cô rồi cầm lấy ly nước.

"Chỉ thấy hoa đại không yếu ớt như hoa được nuôi dưỡng trong nhà thôi. Những thứ quá yếu đuối, tôi không thích." Động tác uống nước của Dung Lạc hơi dừng lại, nhìn cô nhưng không nói gì.

Chính vào lúc này, người hầu A Cửu bưng một chậu nước ấm đến, "Thiếu phu nhân đây là thứ ngài muốn, khăn mặt ở trong ngăn tủ." Vết thương trên người Dung Lạc đã tốt hơn rất nhiều rồi, bác sĩ đã tháo băng trên đùi và thắt lưng của anh, Dì EndAnnlequy} sdoon chỉ có vết thương ở ngực là chưa lành thôi. Dung Lạc thích sạch sẽ, lúc ở bệnh viện, mỗi ngày Mộc Yên đều phải giúp anh lau toàn thân bằng nước ấm. Lúc đầu còn có chút xấu hổ, nhưng lâu dần thành thói quen, Mộc Yên cũng không có cảm giác gì nữa.

Hôm nay là ngày thứ hai ở Nhà họ Dung, nhìn thoáng qua thiếu niên đứng bên cạnh, Mộc Yên nói: "Lấy khăn mặt lại đây, lau người cho thiếu gia nhà cậu đi."

"Dạ."

Cô đang định đi ra ngoài, lại bị Dung Lạc nắm tay kéo lại. Nhìn về mặt Mộc Yên khó hiểu, Dung Lạc hí mắt lại: "A Cửu, cậu ra ngoài đi."

"Dạ, thiếu gia." Thiếu gia sẽ kêu mình ra ngoài, A Cửu cũng đoán được, tuy rằng anh đến Nhà họ Dung không lâu nhưng vẫn biết thiếu gia không thích người khác tới gần.

A Cửu vừa đi ra, Dung Lạc dùng tay trái không bị thương kéo Mộc Yên vào lòng, đặt cằm trên hõm vai cô, thấp giọng nói bên tai cô: "Cơ thể của tôi chỉ có mình em được xem."

"..." Loại cảm giác thân mật này giống như đang đùa giỡn cô vậy, những lời Dung Lạc nói ra thật sự làm cho cô không thể thích ứng, trong một giây, Mộc

Yên thậm chí còn hoài nghi rốt cuộc người trước mắt có phải Dung Lạc hay không.

"Tiểu Yên, tôi muốn tắm rửa." Khi anh nói chuyện, hơi nóng phả nhẹ lên vành tai làm hai bên tai của cô đỏ lên, không gian giữa hai người trở nên ái muội.

"Tắm rửa?" Cô kinh ngạc, không tự chủ được hỏi anh thêm lần nữa. "Nhưng vết thương của anh..."

Ngón tay thon dài như hàn ngọc đặt lên môi cô, cắt ngang lời nói của cô, "Bác sĩ nói có thể tắm được rồi."

"Nhưng vết thương trước ngực còn chưa lành."

Ngón tay đặt trên môi cô nhẹ nhàng cử động, cảm xúc mềm mại nhấn nhai làm mắt Dung Lạc hơi u ám. "Cho nên em phải giúp tôi tắm." Khẽ hôn lên vành tai ửng đỏ của Mộc Yên, Dung Lạc lại thấp giọng nói: "Hoặc là, chúng tôi có thể cùng nhau tắm."

"..." Khuôn mặt tươi cười của Mộc Yên đột nhiên đỏ lên. Lỗ tai là chỗ mẫn cảm nhất của cô, hình như Dung Lạc cũng phát hiện được điều này, mới thích nói nhỏ vào tai cô như vậy. Vừa rồi môi anh chạm vào vành tai, làm cho cô nhin không được run rẩy cả người, cảnh tượng đứt anh uống nước ở bệnh viện sẽ không tự giác hiện lên trong đầu cô, môi với răng gần bó...

Ở trong phòng tắm, tiện xả nước ấm chậm chậm, Mộc Yên giúp Dung Lạc chậm rãi đi vào, ngồi xuống ghế trong phòng tắm.

--- Susubblue ~ d i e n d a n l e q u y d o n ---

Tay phải Dung Lạc bị thương, vẫn bị băng không thể cử động, ngay cả quần áo cũng phải nhờ Mộc Yên cởi. Đối với việc cởi áo cho anh mỗi ngày ở bệnh viện cô cũng đã quen, bây giờ làm lại thì cũng bình thường, cô bình tĩnh tự nhiên. Nhưng hôm nay lại quá mờ ám, làm cho vành tai trắng nõn của cô ửng đỏ. Tất nhiên Dung Lạc nhìn ra, anh mỉm cười nhìn từng thay đổi nhỏ của cô, nhìn mãi mà không biết mệt.

Bởi vì bồn tắm rất lớn lại xả nước ấm, nên không khí xung quanh cũng nóng lên, hai má trắng nõn của Mộc Yên cũng bắt đầu đỏ ửng. Cởi từng nút áo, Diễm//dànnlle;quýdoon bởi vì hoàn cảnh ái muội, bầu không khí ái muội, nên dù Mộc Yên cố gắng bình tĩnh cũng không khống chế được tim đang đập nhanh, rốt cục nút áo cũng được cởi hết, giúp anh vắt áo lên giá treo, quay đầu nói với anh, "Mấy ngày nay cơ thể mới khôi phục lại một chút, sao anh lại không ăn cơm chiều."

Tuy rằng vết thương trên người gần như đã khép miệng, nhưng khuôn mặt Dung Lạc vẫn gầy gò tái nhợt và không có chút máu như trước.

"Vẫn không có khẩu vị, không muốn ăn." Lắc đầu, anh dựa vào tường từ từ nhắm hai mắt lại, không biết đang suy nghĩ cái gì.

"Anh thật là..." Vừa muốn nói gì đó, nhưng bởi vì trượt chân, Mộc Yên lao đảo ngã vào lòng Dung Lạc, vội vàng ngẩng đầu lên lại bắt cần hôn trúng môi anh. Nhìn Dung Lạc cười khê, Mộc Yên giật mình ngây người, lại quên mất mình còn đang nằm trong ngực anh. Hai tay còn đặt trên người anh, da thịt áp sát vào nhau, nhiệt độ làm phỏng tim cô. Vài giây sau, Mộc Yên vội vàng lui về phía sau, nhưng lại bị Dung Lạc dùng tay trái ôm chặt nên không thể tránh ra.

Động tác nắm cầm cô đầy mờ ám, khoe môi anh nở một nụ cười không đúng đắn: "Thì ra đây là phương pháp Tiểu Yên dùng để đối phó những người không nghe mình nói." Bởi vì hơi nước mù mịt trong phòng tắm, con mắt cũng bị nhiễm hơi nước, như ảo như mộng. Khuôn mặt xinh xắn như ẩn như hiện, chỉ có duy nhất bờ môi mỏng xinh đẹp tuyệt trần là trở nên phấn nộn mềm mại vì hơi nước chung quanh. Ngón tay thon dài nhẹ nhàng đặt lên ngực trái của cô, cảm nhận được trái tim của Mộc Yên đang đập loạn nhịp, Dung Lạc nói nhỏ bên tai cô: "Tiểu Yên, tim của em đập loạn quá."

Mộc Yên cả kinh, hoàn cảnh mờ ám như vậy, Dung Lạc ôn nhu như vậy, bỗng nhiên cô không biết nên nói gì để phản đối lại, "Tôi..."

Còn chưa nói được câu nào, môi của cô đã bị áp chế.

"Uhm..."

Khác hẳn với vẻ mặt lạnh lùng của anh, nụ hôn của Dung Lạc rất ấm áp, anh hôn cô dịu dàng lại không mất sự mạnh mẽ, vừa mút vừa liếm, ngẫu nhiên khẽ cắn bờ môi non mềm của cô, sự dịu dàng làm cho Mộc Yên nhanh chóng chìm đắm vào trong nụ hôn của anh.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sủng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: Cô Là Tất Cả Của Anh

Edit: susubblue

Môi răng dây dưa, cứu giúp nhau lúc hoạn nạn, từ ngữ ấm áp đến nỗi làm trái tim lạnh băng của cô cũng bị hòa tan. Vừa hôn xong, Dung Lạc rời khỏi làn môi của cô, bởi vì vừa mới hôn môi, trên khuôn mặt luôn bình tĩnh của Mộc Yên đỏ ửng lên, khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần, mềm mại như nước làm cô như một yêu tinh mê hoặc lòng người. Dung Lạc nhìn cô, nhất thời bị chìm đắm.

Anh mở mắt nhìn chằm chằm Mộc Yên làm cô hơi xấu hổ trừng mắt nhìn anh: "Còn muốn tắm nữa không."

Sương khói lượn lờ, tóc dài xõa xuống chạm thắt lưng, tóc dính nước làm ướt lưng cô, Dung Lạc vươn tay nâng mái tóc đen của cô lên, nhìn cô đỏ bừng hai gò má, nói: "Thật đẹp!"

Giọng nói ni non nức nở bên tai, Mộc Yên còn chưa kịp phản ứng, liền cảm thấy môi mình ẩm áp, bị anh hôn một cách nhẹ nhàng.

Mê mang trong hơi nước, mắt của cô cũng trở nên mơ hồ, có lẽ là bị đôi môi ẩm áp của anh mê hoặc nên cô tự giác ôm cổ anh. Cảm thấy cô đáp lại mình, Dung Lạc chuyển từ dịu dàng sang mạnh bạo, trần trọc nắm lấy môi cô, tùy ý hút mật ngọt trong miệng cô, mùi hương hoa Sơn Chi tươi mát trên người cô làm cho anh mê luyến, trầm luân, hơi thở giữa hai người càng lúc càng nóng bỏng, hôn cũng càng ngày càng sâu, gần bó triển miên, dây dưa không phân tách, cánh tay ôm thắt lưng cô càng lúc càng chặt, giống như muốn dán chặt cô vào người mình, càng ôm càng chặt. Khiến người tôi hít thở không thông, giằng co rất lâu, lâu đến nỗi bọn họ cũng quên mất thời gian.

Mộc Yên chưa bao giờ phối hợp với anh để phóng túng bản thân mình như vậy, trước kia cô cố ý tới gần và khiêu khích Dung Lạc là vì cô nắm chắc người này sẽ không để ý tới mình, lại càng không thể yêu mình. Nhưng bây giờ phát triển đến trình độ này, người luôn thanh tỉnh như cô cũng bắt đầu cảm thấy si mê, Dung Lạc rất ôn nhu nhưng cũng rất đáng sợ, cô trầm luân trong đó, không cách nào thoát ra được.

Thấm ướt khăn, Mộc Yên cầm khăn chà lưng cho Dung Lạc.

Dung Lạc ung dung ngồi trong bồn tắm, nước ấm vừa vắn cao đến ngực anh không hề dính tới miệng vết thương. Khác với khuôn mặt tái nhợt, làn da trên người Dung Lạc giống như ngọc quý, nước thấm vào lại hơi ửng hồng. Bọt nước trong suốt theo cơ thể anh chảy xuống dưới, khiến cho anh càng thêm tà mị. Tháo băng vải sau lưng ra, tuy rằng miệng vết thương đã khép lại, diện tích da lành nhưng vẫn để lại sẹo, hằn rõ trên làn da quý báu của anh nhìn vào rất chướng mắt.

Thấy Mộc Yên dừng động tác chà lưng lại, cảm giác được ngón tay của cô đặt trên miệng vết thương sau lưng nhẹ nhàng trượt xuống, đột nhiên Dung Lạc lên tiếng “Rất khó xem sao?”

"Không có sẽ tốt hơn." Tiếp tục cầm lấy khăn, giọng nói của cô rất kiên định.

"Nhưng thật ra tôi hy vọng có thể giữ lại vết sẹo này." Dung Lạc dựa đầu vào vách tường bên cạnh, hai mắt nhẹ nhắm lại, lông mi khẽ run.

Động tác chà lưng dừng lại, cô không hiểu được ý của anh. Giật mình một cái, người đang yên tĩnh ngồi trong bồn tắm đột nhiên run rẩy đứng lên, một tiếng “Ào” vang lên, làn da như ngọc quý đầy nước nhỏ giọt, nước trong bồn tắm văng ra khắp nơi, làm quần áo của cô ướt nhẹp.

"Vết thương của anh." Mộc Yên kinh sợ, vươn tay đỡ lấy Dung Lạc để anh dựa vào mình đứng cho vững, sợ miệng vết thương trên ngực anh bị dính nước.

"Không cần phải quan tâm đến nó."

Sâu trong con mắt của Dung Lạc tối đen lại, anh vừa ra khỏi bồn tắm đã dựa cả người lên người Mộc Yên. Anh áp chế cô, hai người dính chặt với nhau, Mộc Yên cố gắng giữ thăng bằng, bị đè ép nặng nề làm cô muốn né qua chỗ khác, đến khi cảm nhận được phía sau lưng là tường phòng tắm lạnh lẽo thì cô mới biết mình không còn chỗ trốn.

Bị ép lên vách tường và tựa vào ngực Dung Lạc, cô lập tức cảm thấy xấu hổ đến nỗi muốn tức giận.

Dung Lạc nhìn cô, trong mắt có bốn phần không đứng đắn và sáu phần dịu dàng, "Em có thể chậm rãi cảm thụ miệng vết thương." Anh cố gắng dùng tay trái kéo tay cô, khẽ vuốt lên mấy chỗ bị thương ở thắt lưng, vết thương vừa mới ăn da non hồng nhợt, sờ lên rất mềm mịn, vết thương này nhất định rất sâu.

"Tôi muốn giữ lại vết sẹo đó." Buông tay cô ra, anh mỉm cười xoa đầu cô, vẻ ôn nhu trong mắt dạt dào như đại dương, nhẹ giọng nức nở bên tai cô: "Bởi vì đây chính là bằng chứng cho thấy rằng tôi đã bảo vệ em."

Mộc Yên cứng đờ cả người, đột nhiên cô cảm thấy trái tim vô cùng đau đớn.

Tai nạn xe cô một tháng trước, lúc màn đêm buông xuống, cô luôn cảm thấy bối rối, nỗi sợ chết đến gần, nhưng tại lúc đó cô lại đột nhiên cảm thấy mình lọt vào một cái ôm ẩm áp, anh ôm cô rất nhanh, bảo vệ cô dưới cơ thể mình không có một khe hở. Đến nay, cô vẫn nhớ rõ một giây trước khi mất đi ý thức anh đã nói nhỏ bên tai cô: "Ngoan, đừng sợ."

--- Susubluẽ ~ d i ẽ n d ẫ n l ẽ q u y d ẫ n ---

Câu nói đó luôn vang vọng trong đầu cô, bởi vì Dung Lạc dốc toàn sức lực bảo vệ cô, cô mới chỉ bị xây xát nhỏ như vậy. Sau đó, lúc Dung Lạc nằm viện cô từng hỏi qua bác sĩ ngoại trừ anh bị gãy xương, hình như Dung Lạc còn rất khó chịu trong người. Bác sĩ nói, đó là bệnh hen suyễn. Lúc phát bệnh, sẽ ho không ngừng. Đến nay, Mộc Yên vẫn không thể tưởng tượng được lúc ấy Dung Lạc phát bệnh hen suyễn, vậy mà anh lại cố gắng dốc toàn lực bảo vệ mình. Lại nhớ đến việc Chu Hàn chết, Mộc Yên không nhịn được ôm người trước mặt mình thật chặt, đột nhiên cô không biết nếu Dung Lạc cũng chết như Chu Hàn vậy thì cô sẽ thế nào.

"Ngoan, đừng sợ, đều đã qua rồi." Rõ ràng cảm nhận được người trong lòng đang run rẩy, Dung Lạc nhẹ giọng khuyên giải, an ủi.

Mộc Yên im lặng ôm chặt anh giống như vô cùng tham luyến sự ấm áp này. Sau khi mẹ qua đời, ba và đám người trong nhà đều chán ghét cô, ném cô ra nước ngoài tự sinh tự diệt, cho dù sau này được sự phụ nhận vào tổ chức, cô cũng chưa bao giờ cảm nhận được tình cảm từ ai cả. Chỉ chịu huấn luyện như cái máy, chấp hành nhiệm vụ, lạnh nhạt, ý mạnh hiếp yếu, điển hình của 6 quỵsdoon chỉ có cố gắng khiến mình càng ngày càng mạnh mới có thể sinh tồn được. Không có anh em chị em, không có cha mẹ yêu thương, từ lúc cô chín tuổi bị đuổi ra khỏi Nhà họ Mộc sau đó được sự phụ thu lưu, vẫn chỉ có hòng súng lạnh như băng làm bạn với cô.

Bây giờ lại được người ấm áp như vậy bảo vệ, ôn nhu cuộn mình lại, cô không muốn buông anh ra, nhưng cô tự thấy mình không xứng, càng không thể làm anh bị thương. Nghĩ đến đây, Mộc Yên bắt đầu giãy dụa.

Cảm thấy người trong lòng đột nhiên đẩy mình ra, Dung Lạc hí mắt lại, con mắt sâu thẳm.

"Buông ra." Khôi phục lại vẻ bình tĩnh, cô bắt đầu giãy dụa, muốn đẩy anh ra.

"Không buông." Cánh tay càng ôm chặt thắt lưng cô hơn, Mộc Yên khiếp sợ, cô không ngờ Dung Lạc lại có sức lực lớn như vậy, nhưng cô không biết anh đang dùng toàn bộ sức lực để ôm cô.

"Yên Yên, tôi sẽ mãi mãi không muốn buông em ra, cũng sẽ không thả em đi." Anh ôm cô, nhanh chóng dứt khoát, giống như cô là toàn bộ của anh.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sủng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50: Động Tâm ?

Edit: susubblue

Sửa lại quần áo ngủ cho anh, Mộc Yên vừa đỡ Dung Lạc ra khỏi phòng tắm thì đụng ngay Dung Trạch đang đẩy cửa đi vào. Trêu tức nhìn hai người vài lần rồi thôi, Dung Trạch cảm thấy mình tới thật đúng lúc, sớm một giây nữa có lẽ sẽ nhìn thấy cái không nên nhìn rồi, sau đó có khả năng sẽ bị anh cả ném tới Châu Phi chơi vài ngày.

Thấy ánh mắt lạnh như băng của Dung Lạc nhìn thẳng vào mình, Dung Trạch vội vàng dời mắt đi chỗ khác.

"Đi thay quần áo đi." Dịu dàng nhìn Mộc Yên, sờ sờ tóc của cô, tiếp theo Dung Lạc hôn nhẹ lên trán cô.

Gật đầu, không thêm đề ý sự nhu tình trong mắt anh, Mộc Yên lấy lại bình tĩnh sau đó đi ra ngoài. Hiện tại lòng cô rất rối.

Dung Trạch nhìn Dung Lạc dựa vào đệm lưng, nhẹ nhắm mắt, vẻ mặt buồn ngủ, khóe miệng gật gật, "Anh, chị dâu nhỏ vừa đi ra anh liền trở nên lạnh nhạt không thêm đề ý đến ai hết sao?"

Đột nhiên mở mắt ra, mắt Dung Lạc cực kỳ sâu thẳm, nhẹ cử động môi, nói ra một chữ: "Nói."

"Thật là kiệm lời như vàng." Nhỏ giọng oán giận sau đó Dung Trạch thu lại thái độ ngả ngón, nhìn Mộc Yên đi ra ngoài, anh trầm giọng hỏi: "Anh, anh thật sự đã động tâm sao?"

"..." Híp mắt lại, đột nhiên Dung Lạc nhếch môi cười ấm áp, "Ừ." Anh cười khê, lên tiếng trả lời, lại khiến Dung Trạch kinh hãi, "Anh, anh biết cô ấy là..."

"Dung Trạch." Giọng nói lạnh như băng đã cho thấy Dung Lạc tức giận.

"Anh, anh đang mạo hiểm." Dung Trạch nhìn anh, giọng nói cũng nghiêm túc, "Gặp được cô ấy, từ giờ trở đi nhất định sẽ rất phiền phức, anh nghĩ như vậy tốt lắm sao?"

Dung Lạc im lặng không nói lời nào, ngón tay thon dài khẽ vuốt một đóa Tường Vi đại đã khô héo ở đầu giường, đóa Tường Vi này là do Mộc Yên mang đến phòng anh sáng nay, nói là đóa hoa này bị gãy, cô cảm thấy tiếc nên mang về. Người ngay cả hoa cũng thương tiếc như vậy bảo sao anh không động tâm được?

--- Susubblue ~ d i e n d a n l e q u y d o n ---

Thấy Dung Lạc không nói gì, Dung Trạch cũng không muốn nói nữa, giọng điệu anh khôi phục lại vẻ ngả ngón như ngày xưa: "Anh, chị dâu nhỏ có rất nhiều người thích." Nếu anh đã nhận định cô ấy, Dung Trạch cũng sẽ không cố gắng phản đối. Tuy rằng việc này quả thật có chút phiền toái, nhưng cũng chỉ có thể đi một bước tính một bước.

"Đúng rồi. Anh, anh sẽ không nghĩ vụ tai nạn xe cộ lần đó là ngoài ý muốn chứ?" Dung Trạch nhíu mày, điển hình của 6 quỵsdoon trên khuôn mặt vui cười ngả ngón có chút tăm tối. "Đây là tài liệu Cố Minh điều tra về vụ tai nạn xe cộ đó, cậu ta đã soạn lại rồi" Lấy vài tập hồ sơ trong tủ ra, Dung Trạch đưa cho

Dung Lạc. Thấy Dung Lạc không có ý định cầm lấy, Dung Trạch nghi hoặc: "Anh?"

"Không cần." Ai muốn tính kế anh, trong lòng Dung Lạc biết rất rõ.

"Anh, anh có biết bọn họ tàn nhẫn thế nào hay không?" Dung Trạch đen mặt, cầm hồ sơ lật ra một trang "Anh đã không muốn xem, vậy em nói kết quả cho anh nghe." Ngón tay Dung Trạch lật tờ giấy trắng bạch, "Qua điều tra cho thấy bác Dung Li có liên quan đến tai nạn xe cộ của anh."

Dung Trạch không nhịn được mà tức giận, "Bà ta là bác của chúng ta, sao có thể xuống tay như vậy được? Cho dù bà ta là trường bối, đẩy chúng ta vào chỗ chết như vậy mà anh vẫn muốn ngồi chờ chết sao?"

"Dung Trạch, em quá kích động rồi." Ho nhẹ một tiếng, Dung Lạc trầm giọng ngắt ngang anh. "Bà ta độc ác tính kế anh như vậy, sao em có thể không kích động được? Anh, bà ta muốn anh chết đó!"

"Dung Trạch." Giọng nói cao hơn một ít, Dung Lạc ngăn anh tái tiếp tục nói "Ngồi đi." Cầm lấy hồ sơ trong tay anh, Dung Lạc vẫn như trước không thèm liếc mắt một cái. "Có đôi khi, những số liệu điều tra không chứng minh được cái gì cả." Dung Lạc híp mắt lại, thâm ý trong mắt anh làm cho Dung Trạch không hiểu.

"Nhìn người nên dùng tâm để nhìn." Giọng nói lạnh lùng và mạnh mẽ vang vọng trong đầu Dung Trạch.

"Bà ta không to gan đến mức lập âm mưu khiến anh chết, tuy rằng bà ta cũng rất muốn."

"Anh, thật không biết gia gia giao tài sản cho anh là tốt với anh hay là hại anh nữa."

"Người Nhà họ Dung chúng ta không bao giờ bảo vệ lẫn nhau."

"Anh, dù thế nào thì em cũng sẽ không đối địch với anh." Để lại một câu, Dung Trạch liền đi ra ngoài.

Hiện tại Nhà họ Dung nhìn có vẻ hòa thuận nhưng thực tế phức tạp thế nào tất nhiên là Dung Trạch biết, tài lực Nhà họ Dung tuyệt đối không chỉ có tập đoàn Dung thị, nên có nhiều người nhìn chằm chằm vào nó, chuyện này làm Dung Lạc cũng càng ngày càng xấu hổ, nhưng đối với anh mà nói chuyện anh không bao giờ làm là phản bội anh của mình. Anh mãi mãi nhớ rõ, mùa hè năm ấy thiếu niên lạnh lùng vươn tay ra với anh, tuy rằng lạnh như băng, nhưng lại sưởi ấm lòng anh.

Gần mười hai giờ đêm, quán bar Âm Dạ.

Hoa Mân Côi đen trang hoàng chung quanh, đèn nê ông chiếu rọi khắp góc ngách, thời gian mọi chỗ đều nghỉ ngơi thì ở đây lại cực kỳ náo nhiệt.

Dưới ngọn đèn mờ ảo, quán bar đầy người. Đèn cuồng nhảy nhót theo nhạc, cả trai lẫn gái, ngọn đèn nhiều màu chiếu rọi khắp nơi, ăn uống linh đình, Diễm/dần""lequysdoon không khí mờ ám ăn mòn từng người đang say xỉn. Trước quầy bar, phục vụ rượu lác lác thân thể theo âm nhạc, cực kỳ tao nhã pha chế một ly rượu cốc tai nhiều màu.

Trong một góc yên lặng sáng sủa khác, một người đàn ông lẳng lặng ngồi, đầu ngón tay gõ xuống bàn, giống như đang suy nghĩ gì đó.

"Thiếu, thiếu gia." Đột nhiên anh quay đầu lại, ánh mắt sắc bén làm cho người đi tới phát run.

"Chuyện gì?" Mắt lạnh nhìn thiếu niên tuổi mới trước mắt, anh vươn tay cầm lấy ly rượu.

"Chuyện anh muốn tôi điều tra, tôi đã làm xong rồi." Bởi vì khí thế mạnh mẽ của anh mà thiếu niên không dám ngắt đầu, khuôn mặt trắng nõn xấu hổ đỏ ửng.

"Về đi."

"Dạ."

Nhẹ hóp một ngụm rượu, Dung Tề mở túi giấy đựng tài liệu ra.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sủng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Không Thèm Nói Thêm Nửa Câu

Edit: susublu

Trên giấy trắng mực đen còn có hình chụp một cô gái, cho dù ánh đèn ở quán bar mờ ảo nhưng vẫn rất rõ ràng.

Tên: Mộc Yên

Giới tính: Nữ

Tuổi: 19 tuổi

Cha ruột: Mộc Quốc Hồng

Mẹ đẻ: Xui xẻo.

Thân phận: Con gái út của Nhà họ Mộc, lúc 4 tuổi được Mộc Quốc Hồng ôm về nhà, 9 tuổi bị đuổi ra khỏi Nhà họ Mộc sau đó vẫn sống một mình ở nước ngoài. Xuất ngoại không bao lâu liền được một tổ chức từ thiện nhận nuôi.

Nhìn ảnh chụp cô gái mỉm cười ngọt ngào, Dung Tề nhú mồm, rõ ràng cuộc sống như vậy không có gì đặc biệt, nhưng anh lại cảm thấy có gì đó không đúng. Nhớ lại buổi thọ yến của Dung lão gia, cô ta không hề sợ ánh mắt mọi người, thậm chí biểu cảm còn rất kín đáo, tuyệt đối không phải là cảm xúc mà một cô gái ở tuổi cô nên có.

"Ammer."

"Thiếu gia, ngài có gì phân phó." Thiếu niên đứng cách đó không xa vội vàng chạy tới khom người hỏi nhẹ.

"Trà tiền, chúng ta về." Ngửa đầu cảm ly rượu thủy tinh uống một hơi hết sạch, cảm giác nóng bỏng trong cổ họng làm cho Dung Tề liên tục nhú mồm.

"Thiếu gia, ngài nên uống ít thôi." Tô Mặc vẫn đứng bên cạnh anh, anh biết rõ trong buổi tối hôm nay Dung Tề đã hết lên không biết bao nhiêu lần.

"Thiếu gia!" Mắt thấy người đàn ông vừa mới đứng lên đã mất trọng tâm xiên vẹo muốn ngã, thiếu niên vội vàng đi qua đỡ lấy anh. Dáng người anh quá cao lớn, dù người thiếu niên có chịu qua huấn luyện tốt nhưng vẫn không chịu nổi. Anh không biết vì sao đêm nay thiếu gia lại uống nhiều rượu như vậy, dĩ nhiên Tô Mặc vẫn biết Dung Tề không phải người nghiện rượu nhưng đêm nay có chút kỳ lạ.

Dung Tề cũng không say, là một người có xuất thân danh môn thế gia, ai cũng phải ngàn chén không say. Lúc đứng lên chỉ hơi mê mụ mà thôi, sau khi được Tô Mặc đỡ lên xe, anh tuyệt đối tỉnh táo lại.

Chiếc Bentley màu đen chậm rãi chạy trong bóng đêm.

"Ammer." Người đàn ông tựa vào xe bỗng nhiên mở mắt ra, ánh mắt băng hàn làm cho thiếu niên ngồi bên cạnh anh cả kinh.

"Dạ, thiếu gia." Tô Mặc bị hoảng sợ. Không phải anh nhát gan, là vì lực uy hiếp của người đàn ông bên cạnh quá mạnh mẽ, ai nhìn thấy cũng đều sợ hãi.

"Rốt cuộc mẹ đẻ của cô ấy là ai?" Giọng nói trầm thấp không cần giận dữ mà tự có lực uy hiếp.

Tô Mặc vẫn luôn đi theo bên cạnh Dung Tề nên anh cũng tự biết ‘cô ấy’ mà anh nói là ai.

Bầu môi, thiếu niên hồi phục tinh thần nói: "Điều tra không ra, hình như Nhà họ Mộc cố ý che giấu tin tức mẹ đẻ của Mộc Yên tiểu thư."

"Dùng hết mọi biện pháp để điều tra cho tôi."

"Dạ."

"Đến nơi thì gọi tôi dậy." Phân phó thiếu niên xong, Dung Tề tựa vào ghế dựa híp mắt lại, lúc mí mắt khép lại, bên trong cũng có một chút ác độc, anh nhất định phải trừ khử tất cả chướng ngại vật cản trở mình. Anh không tin Dung Lạc luôn lạnh lùng lại tìm một người đàn bà không có giá trị tới làm vị hôn thê.

Nhà họ Dung: "Thật không, anh hai lại nấu cơm tốt như vậy sao." Dung Ngữ ngồi bên bàn cơm khoát trái há to mồm nhai.

Múc một chén canh rong biển nấu với tôm bóc vỏ cho Mộc Yên luôn ngồi im lặng bên cạnh, Dung Trạch hèn mọn nhìn thoáng qua Dung Ngữ đang ăn không có một chút hình tượng nào, "Cho nên một đứa con gái như em chẳng lẽ không cảm thấy có một chút áy náy nào sao."

"Sao em lại phải áy náy?" Dung Ngữ đang ăn chân gà mồm miệng nói không rõ, "Nấu cơm là chuyện của một người vợ và mẹ hiền, em không tính phát triển bản thân theo hướng đó." Nhìn Dung Trạch đột nhiên đen mặt, Dung Ngữ lại không biết sống chết nói thêm một câu, "Đương nhiên anh hai là 'Thực nữ' điển hình, nấu cơm giỏi cũng là chuyện bình thường."

"Dung Ngữ em lại ngứa da đúng không?"

Dung Ngữ cười hắc hắc, bầu môi bắt đầu dĩ nhiên nói: "Anh hai đừng kích động, tức giận hại thân."

"Hại ông nội em."

“ Anh hai đừng nói lung tung, ông nội em ở nhà rất tốt, không bị tổn thương gì hết.”

Dung Trạch liên tiếp bị Dung Ngữ khiêu chiến đến cực hạn, tức đến nỗi cổ đỏ lên, lạnh lùng liếc mắt nhìn cô một cái nói: "Anh thấy cũng lâu lắm rồi hai chúng ta không ra ngoài rèn luyện."

"Đừng, anh hai, anh là cành vàng lá ngọc của Nhà họ Dung, lần trước khiến anh gãy xương nằm một tháng em đã trở thành tội nhân thiên cổ, bị anh cả ném đến Tây Tạng chịu khổ hai ngày còn chưa nói, hoàn cảnh gian khổ đó vẫn còn rất mới mẻ trong ký ức của em"

"Em, em..." Dung Trạch bị tức đến đỏ bừng mặt, muốn nói tuy rằng Dung Ngữ là một đứa nhỏ cả ngày cả lờ phất phơ, khi còn nhỏ bị gia gia nuôi như một bé trai nên bây giờ mới buru hân như vậy, tài nghệ cũng không phải dạng vừa. Anh đánh không lại, nói cũng không lại, Dung Trạch tức nửa ngày nói không ra lời.

"Anh hai bớt giận." Dung Ngữ tà tứ nâng mi, mơ hồ mỉa mai, "Nhưng anh hai, bộ dáng anh tức giận giống như con gái nhà lành bị đùa giỡn vậy." Sau khi nói xong, cô lại tiếp tục cười ha ha không có hình tượng.

Nói chuyện với cô, tức không chịu được, Dung Trạch nén giận bắt đầu ăn cơm.

Dung Ngữ biết điều dừng lại, vui đùa không thể quá phận.

Lúc hai người ngồi trên bàn cơm luôn phải xiên xỏ nhau, Mộc Yên nhìn mãi cũng thành thói quen, nên cô vẫn rất im lặng.

Dung Ngữ nhìn Mộc Yên im lặng, nhịn không được hỏi: "Chị dâu nhỏ, lúc nhỏ chị cũng không thích học như vậy sao?"

"Người ta học tập ở nước ngoài, ai giống như em." Rốt cục tìm được cơ hội đã kích, Dung Trạch hết giận chọc vào một câu.

"Thật sao, lợi hại như vậy!" Dung Ngữ khiếp sợ, nhất thời tình cảm giành cho Mộc Yên tăng lên theo cấp lũy thừa, nhanh chóng biến thành sùng bái. Có trời mới biết, cô ghét sách vở bao nhiêu.

"Không có đứa con gái nào giống em, suốt ngày đánh nhau để mà sống."

"Đó là quyết đấu võ thuật."

"A, anh quên em vốn không phải là con gái." Dung Trạch liếc mắt, tự trần thuật cho mình biết sự thật.

"Em phỏng vấn Dung Trạch tiên sinh một chút, ngài là một đại nam nhân nhưng cả ngày lại học trang điểm là để chứng minh mình là đàn ông thật sự sao?"

Dung Trạch nghiêng răng nghiêng lợi: “Anh là người đại diện công tác!"

"Ồi chào, cũng vậy thôi, em tôi cũng là người võ thuật cần."

"Em, hừ!" Không thêm nói thêm nữa câu, Dung Trạch không bao giờ muốn để ý tới con bé này nữa.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sủng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Cảnh Xuân Chợt Đến

Lâu ba nhà họ Nhà họ Dung.

Miếng vết thương trên người Dung Lạc đã khép lại, nhưng đau đớn trong các đốt ngón tay vẫn không bớt đi, lúc đẩy cửa vào nghe thấy anh áp chế tiếng rên Mộc Yên liền vội vàng chạy vào. Khuôn mặt tái nhợt miễn cưỡng cười một cái, "Ăn tối chưa?" Giọng của anh vì ốm đau mà hơi.

“Ừ."

Đờ anh nằm tốt, Mộc Yên bắt đầu nhớ lại cách bấm huyệt học mà cô được lúc ở bệnh viện, mấy ngày nay cô đều giúp anh mát xa như vậy.

Người trên giường đỏ mề hôi lạnh, cô vẫn biết Dung Lạc có thói quen tự chịu đựng, nếu không phải quá mức nghiêm trọng anh tự mình chịu đựng mà không nói tiếng nào. Mềm nhẹ mát xa, sau đó ấn vào huyệt vị giảm đau ở, Mộc Yên thường thường ngẩng đầu nhìn phản ứng của Dung Lạc để xác nhận xem phương thức này của mình có làm cho anh cảm thấy thoải mái hay không.

"Bác sĩ Tạ nói anh khôi phục rất tốt, chỉ cần chống đỡ qua khoảng thời gian này là được." Cô cúi đầu, vừa giúp anh mát xa chân vừa nói một ít lời tích cực động viên anh.

Đau suốt hai mươi phút, Dung Lạc mới thả lỏng nằm ở trên giường nhưng vẫn không nhúc nhích.

Mộc Yên kêu A Cửu bưng nước ấm tới, giúp anh lau mồ hôi vừa mới tiết ra vì đau đớn. Cô biết anh có bệnh sạch sẽ, mỗi lần ra mồ hôi đều phải thay quần áo để giữ vệ sinh. Giúp anh thay quần áo xong liền phát hiện đã hơn mười một giờ rồi, mỗi lần nhìn anh chịu đau đớn, trong lòng Mộc Yên có cảm giác khá phức tạp. Mỗi một giây phút ở bên cạnh anh, cô lại nhìn thấy sắc mặt anh già bộ không khó chịu, nhưng lại phát hiện lúc anh nhắm mắt lại giả bộ ngủ say thì sắc mặt lại có chút khó coi, Mộc Yên dựa vào kinh nghiệm lúc trước chăm sóc Dung Lạc, vươn tay đặt lên trán của anh, quả nhiên có chút nóng. Bác sĩ nói đây là biểu hiện bình thường trong quá trình khôi phục, mỗi lần đau đớn qua đi Dung Lạc đều sẽ sốt nhẹ.

Đổi khăn mặt cho anh, Mộc Yên vào phòng tắm thay đồ ngủ mới trở lại giường của mình để nghỉ ngơi.

Cô nằm xuống sau đó nghiêng người đối mặt với vách tường, trong đầu không ngừng hiện ra cảnh Dung Lạc ôm mình ngày ấy ở trong phòng tắm, hôn môi, da thịt tiếp xúc... Anh nói tim cô đập rối loạn, cô cũng hiểu được tâm lý của mình rối loạn, hơn nữa còn loạn như ma, mơ mơ hồ hồ. Chuyện này cũng không giống quá khứ, lần qua lộn lại Mộc Yên suy nghĩ rất nhiều nhưng không ngủ được... Đến khi, cô nghe thấy Dung Lạc có động tĩnh liền lập tức mở mắt.

"Loảng xoảng!" Là âm thanh vật gì đó rơi xuống, lúc này đầu óc của cô đã hoàn toàn tỉnh táo.

"Dung Lạc!" Trong bóng đêm, cô đứng lên nhẹ gọi người bên kia.

Không nghe thấy Dung Lạc đáp lại làm cô càng thêm lo lắng, không kịp đi dép liền chạy qua giường bên kia.

Nghe thấy tiếng ho khan càng lúc càng rõ ràng, cô đứng ở đầu giường lo lắng hỏi: "Lại bắt đầu khó chịu sao?" Mộc Yên nhíu mày, nếu hiện tại bệnh hen suyễn lại phát tác thì sẽ không tốt.

Nhìn anh cố gắng áp chế đau đớn, Mộc Yên xoay người đi tìm bác sĩ tư Tạ Thần lại đây. Còn chưa đi được hai bước, người trên giường hình như cảm giác được động tác của cô, bàn tay lộ rõ khớp xương vội vàng kéo lấy ống tay áo của cô.

"Dung Lạc?" Mộc Yên không hiểu nên hơi nghi hoặc, nhưng bàn tay lôi kéo tay cô dùng sức một cái, hình như là nhấn nạt đau đớn, còn Mộc Yên lại bối rối vì anh dùng sức kéo nên cả người ngã xuống giường.

Ngã xuống xong, đồng thời, Dung Lạc phát ra tiếng kêu đau đớn.

Biết nhất định là đụng đến miệng vết thương của anh, Mộc Yên muốn nhanh chóng đứng dậy, nhưng vì động tác quá nhanh lại nhào vào người Dung Lạc lần nữa. Lần này không đụng vào miệng vết thương nhưng lại đụng môi vào môi của anh.

Ánh trăng sáng tường, xuyên thấu qua cửa sổ chiếu vào hai người. Dung Lạc bỗng nhiên mở hai mắt ra, cảm giác được trên cánh môi lạnh lẽo của mình có người vươn đầu lưỡi liếm liếm. Trên người Dung Lạc gian luôn có một mùi trà nhọt nhọt rất say lòng người, Mộc Yên đột nhiên đoán có phải vì anh thường xuyên uống trà không, lại quên mất giờ phút này mình đang ở trong tình huống xấu hổ.

Cánh môi chạm vào nhau, xúc cảm mềm mại làm cho tâm động, hơn nữa lúc này trên mặt Mộc Yên là biểu cảm kinh ngạc làm cho người tôi cảm thấy đáng yêu. Khẽ cắn cánh môi ngay trước mắt mình một cái, còn giờ trò đùa dai để lại dấu răng của mình. Mộc Yên cảm giác ngoài miệng đau xót, lúc này mới tỉnh táo lại.

"Anh..." Vội vàng ngẩng đầu rời khỏi môi anh, vừa định hỏi cái gì đó nhưng đã bị tiếng ho khan của Dung Lạc ngắt ngang.

"Tôi đi tìm bác sĩ Tạ đến đây."

"... Khụ, không cần."

"Vậy tôi đi lấy thuốc hạ sốt cho anh." Dò xét nhiệt độ trán của anh, cô xoay người.

"Không cần lo lắng." Vỗ vỗ bàn tay cô, "Lập tức sẽ tốt thôi."

"Còn chưa hạ sốt, vậy hiện tại anh cảm thấy thế nào?"

".... Khụ khụ, lạnh...." Chợt nhanh chóng cầm lấy tay cô, Mộc Yên không nghe rõ hỏi lại một lần nữa, "Cái gì?"

"Lạnh."

Lần này cô nghe rất rõ, cũng bị Dung Lạc kéo xuống giường.

Người ôm mình đột nhiên xoay người một cái áp cô dưới thân, Mộc Yên kinh hãi, vì muốn thoát mái nên cô chỉ mặc quần áo ngủ rộng rãi, vì động tác của anh mà vật áo đã mở rộng. Bởi vì đêm nay trăng sáng, từ trên cao nhìn xuống Dung Lạc có thể thấy rất rõ da thịt trắng nõn nà, xương quai xanh tinh xảo, còn có cánh xuân trước ngực của cô, độ cong đáng yêu làm cho đôi mắt anh u ám đi.

"Dung..."

"Hừ." Ngón tay thon dài đặt trên cánh môi phấn nộn của cô, nhìn cô muốn ngồi dậy nên nhẹ nhàng quấn quýt lấy, Dung Lạc cảm thấy khó nhịn. Giữ vành

tai trắng nõn của cô, anh cường điệu nói: "Lạc."

"Hả?" Cô có chút khó hiểu hừ nhẹ, lại bởi vì anh thì thầm bên tai mà hơi thở ấm áp làm tình huống hơi quyến rũ. Sắc mặt tối sầm lại, nhìn cảnh xuân dưới áo ngủ của cô, Dung Lạc nhẹ nhếch môi, ai nói cô quá nhỏ?

"Ngủ đi." Hai tay ôm lấy cô thật chặt, Dung Lạc nói lời vô nghĩa bên tai cô.

Nhìn khuôn mặt tuần tú trước mắt, Mộc Yên mở mắt ra lại nhắm lại, cũng không thể ngủ được. Hơi thở ấm áp ngay bên tai, tim của cô đập bang bang, hình như càng rối loạn hơn trước.

"Tiểu Yên." Anh từ từ nhắm hai mắt rồi lại nói lời vô nghĩa, "Lạnh..."

Do dự trong chốc lát, thở dài một tiếng cô cũng ôm lưng anh. Mở to mắt, nhìn khuôn mặt tái nhợt của anh dưới ánh trăng, cô nhìn không được hơi đau lòng. Nếu không phải vì che chở cho cô, anh tuyệt đối sẽ không bị thương nghiêm trọng như vậy, phải chịu nhiều tra tấn như vậy.

"Không cần tự trách." Người đang nhắm mắt đột nhiên mở ra, trông mắt sâu thẳm như có thể nhìn thấu hết suy nghĩ của cô, Mộc Yên khiếp sợ, anh lại biết được trong lòng mình nghĩ cái gì.

Ôm thân thể mềm mại của cô chặt thêm chút nữa, giọng nói trầm thấp vang lên: "Đây là tự tôi lựa chọn, cho nên em không cần tự trách. Nếu trở lại lúc đó một lần nữa, tôi cũng sẽ làm như vậy."

Vì cái gì? Cô rất muốn hỏi, nhưng lại sợ sẽ nghe thấy đáp án mình không muốn nghe. Mộc Yên biết rõ bọn họ cũng không phải người đơn thuần gì, nói ra câu đó cũng phải băn khoăn hơn người khác, cũng sẽ khó khăn hơn người khác nhiều. Mà quả thật Dung Lạc luôn bảo vệ cô, mặc kệ xuất phát từ mục đích gì cô đều cảm kích.

"Mau ngủ đi." Ngắt dòng suy nghĩ của Mộc Yên, bàn tay to vỗ nhẹ lưng của cô giúp cô dễ ngủ hơn.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sùng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53: Khách Không Mời Mà Đến

Edit: susubluu

Tuy rằng tối hôm qua suy nghĩ rất nhiều chuyện, nhưng Mộc Yên ngủ rất ngon, nếu là lúc trước, có người ở bên cạnh dù thế nào cô cũng sẽ không ngủ được, nhưng sáng nay lúc thức dậy cô phát hiện chẳng những bên cạnh mình có người, còn bị người tối ôm vào trong ngực ngủ cả một đêm. Có lẽ là hơi thở trên người Dung Lạc quá quen thuộc cho nên mình mới không phát giác, Mộc Yên thầm nghĩ.

" Tỉnh rồi sao?" Mắt dần dần rõ ràng, cô thấy khuôn mặt tuần tú kề sát mình trong gang tấc, hơi giật mình.

"Đi ăn sáng đi." Tự nhiên kéo áo ngủ đang mở rộng của cô lại, sừng nịch sờ đầu của cô. Lúc này Mộc Yên mới phát hiện tối hôm qua mình gần như để trần nửa thân bị người tối ôm vào trong ngực ngủ, nhất thời bối rối, vành tai trắng nõn liền ửng hồng.

Bởi vì hôm nay là cuối tuần, cho nên mọi người đều ở nhà, ăn xong điểm tâm, Mộc Yên cứ theo lẽ thường mát xa nửa tiếng cho Dung Lạc. Anh khôi phục rất tốt, hiện tại không cần ai giúp đỡ cũng có thể đi được, nhưng không đi được quá lâu.

Nắng sáng rất tốt, Mộc Yên đỡ Dung Lạc đi bộ trong vườn, tuy rằng anh rất cố gắng, nhưng chỉ có thể kiên trì được một lát, so với ngày thường cũng đã tiến bộ không ít.

Đi được một lát, tính ngồi nghỉ ngơi, Mộc Yên đỡ anh đến ghế ngồi trong vườn, cô cầm khăn tay lau mồ hôi trên trán anh. Đột nhiên lơ đãng liếc nhìn thấy băng vải trên tay phải, khuôn mặt xinh đẹp của Mộc Yên nhăn lại, Tạ Thần nói vết thương trên người Dung Lạc khôi phục rất tốt, chỉ có duy nhất gân cốt trên tay bị tổn thương quá nghiêm trọng, chờ tháo băng vải sẽ tiến hành bước trị liệu tiếp theo.

"Khát sao?" Đưa ly trà hoa lai đã pha xong đặt ở trên bàn cho cô, Dung Lạc kéo cô ngồi xuống. "Mùa hè nóng như vậy, uống trà lai có thể tỉnh tâm."

Mùi thơm ngát đập vào mũi, uống thử một ngụm, cảm giác đầu tiên ở đầu lưỡi là hơi chát, nhưng vị chát từ từ biến thành thuần hương trà hoa lai vốn có, hợp lòng người, cảm giác lan tràn từ miệng đến tim, làm cho người tối như quay về cố hương. Mộc Yên luôn ở nước ngoài, ngoại trừ cà phê trà sữa của người ngoại quốc, cô quả thật rất ít tiếp xúc với trà Trung Quốc.

Còn Dung Lạc lại ngược lại với cô, anh biết rõ văn hóa Trung Quốc, hơn nữa mỗi một hạng mục đều rất thành thạo. Cô biết Dung Lạc thích sách, lúc dưỡng bệnh lúc nào cũng thích cầm một quyển sách, trong tay là một ly trà xanh, một ngày cứ thế trôi qua.

Mộc Yên vẫn cho rằng thứ Dung Lạc đọc nhất định là sách về kinh doanh hoặc đề cập đến thị trường trong và ngoài nước, nhưng hôm qua ngẫu nhiên

giúp anh sắp xếp lại sách đã đọc, cô lại hơi kinh ngạc. « sử ký », « Chiến Quốc », « tư trị thông giám », « truyền kỳ Tà thị xuân thu », « thủy kinh chú sơ »... Còn có một bộ sách cổ, hơn nửa bộ này được viết bằng chữ phồn thể, đối với một người lớn lên ở nước ngoài như cô, quả thật rất khó hiểu. Hình như Dung Lạc rất trung thành với những văn tự xa xưa, điển[đàn]>lequydoon trong mấy chồng sách này không chỉ có duy nhất sách cổ của Trung Quốc mà còn có vài cuốn viết bằng chữ Latin cổ như « triết học và tâm lý học » rất khó hiểu, cho dù Mộc Yên tinh thông chữ Latin lúc lật xem cũng thấy khó hiểu, bởi vì tiếng Latin cổ rất phức tạp, hiện tại đã không còn ai dùng nữa.

Càng tìm hiểu, Mộc Yên phát hiện mình càng ngày càng không hiểu Dung Lạc, anh thật giống như tài nguyên khoáng sản dùng hoài không hết, không có lúc nào không khiến người khác ngạc nhiên, ở chung một thời gian dài, lại phát hiện mình càng không hiểu rõ cuộc anh là dạng người gì. Nhìn Dung Lạc ôn nhả cười, không hiểu sao Mộc Yên cảm thấy có chút mê muội.

"Hương vị trà không tệ, mặc dù tài nghệ tốt, nhưng lại thiếu một vài điểm quan trọng." Dung Lạc tinh thông trà, nói, khẩu vị uống trà cực kỳ xảo quyết, trà nghệ của A Cửu xuất thân từ thầy giáo, tay nghề tuyệt đối không kém, nhưng chỉ có người chuyên nghiệp về cách pha trà như Dung Lạc mới không hài lòng thôi.

"Thiếu cái gì?" Lại nhấp thêm một ngụm trà hoa lai của A Cửu pha, Mộc Yên cảm thấy vẫn không tệ.

"Sương sớm."

"Sương sớm?" Uống trà thôi mà cần nhiều yêu cầu như vậy, Mộc Yên bĩu môi.

"Quán trà của Tập đoàn Nhà họ Dung, đều dùng sương sớm để pha trà."--- Susubluẽ ~ d i e n d a n l e q u y d o n ---

Không lạ gì vì có nhiều người thích tới đó như vậy, tuy rằng Mộc Yên không quá chú ý đến các cửa hàng nhưng quán trà của Dung thị thì cô vẫn biết, bởi vì cơ cấu âm trà chiếm lượng lớn cổ phần của Dung thị, thật sự rất hiếm thấy.

"Nếu sương sớm ở trên hoa sen thì vị sẽ càng ngon."

"Ha ha, quả thật như thế." Từ xa truyền đến một tiếng cười sang sảng, làm cho Mộc Yên quay đầu lại nhìn.

Người tới đây mặc tây trang màu đen, có khuôn mặt rất tuấn mỹ, nhưng cặp mắt tối đen quá băng hàn, khí thế uy hiếp trong đó lớn đến mức làm cho người tới không dám nhìn thẳng. Mộc Yên như lấy thiếu niên thanh tú đi đằng sau người đàn ông, cảm giác được cơ thể của cô cứng ngắc, Dung Lạc cầm lấy tay của cô.

"Nhìn thấy A Lạc có tinh thần nói về chuyện quán trà của Nhà họ Dung, xem chừng cơ thể đã khôi phục rồi." Dung Tề chớp mắt, nhẹ liếc qua nhìn Mộc Yên bên cạnh Dung Lạc.

"Khiến anh họ lo lắng rồi, tôi rất tốt." Dung Lạc đặt chén trà xuống bàn, vẻ mặt lạnh nhạt.

"Vậy anh cũng an tâm." đánh giá vết thương của Dung Lạc từ cao đến thấp, lúc nhìn thấy anh nắm tay Mộc Yên, ánh mắt của Dung Tề khựng lại. Nhìn về phía sau mà cười, nhìn bàn cờ trên bàn, Dung Tề nhặt một quân cờ đen lên ngắm, "Trước đây chúng tôi thích cùng chơi cờ với nhau, anh còn nhớ rõ A Lạc chơi cờ vậy giỏi nhất trong số các anh em."

"Là do mọi người nhường tôi thôi."

"Vậy sao? Không cần khiêm tốn, cả đời gia gia coi như cũng là cao thủ cờ vậy, vậy mà vẫn bị một thiếu niên mười tám tuổi như cậu đã bại." Quân cờ màu đen va chạm với bàn cờ phát ra tiếng vang thanh thúy, "Hôm nay thời tiết tốt, không bằng chúng tôi chơi một ván, nhìn xem kỳ nghệ của A Lạc có tiến bộ hay không."

"Anh họ quá khách sáo rồi, sợ là lâu quá không chơi tôi sẽ thất bại rất thảm, còn phải thỉnh đường ca hạ thủ lưu tình."

Bên trong sân vườn, tán cây che đi ánh mặt trời chói ngày hè.

Trên một cái bàn dưới tàng cây, Dung Lạc và Dung Tề ngồi đối mặt, trong không khí có hương trà hoa lai tươi mát.

Dung Tề dùng quân cờ đen, tay Dung Lạc cầm quân cờ trắng. Một lúc lâu không có tiếng động, bắt đầu quyết đấu.

Trong một góc khác của khu vườn, trong mắt của tiểu nha đầu luôn thanh thuần ngọt lại có tia sáng lạnh, "Ai cho cậu đến đây?"

Thiếu niên đứng trước mặt cô, trên khuôn mặt thanh tú có chút nghiền ngẫm: "Đã lâu không gặp, Rosemary."

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sùng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Tiểu Yên Đen Tối

"Không không không, bây giờ tôi đã có tên tiếng trung rồi." Khuôn mặt xinh đẹp ngả ngón, đã không còn vẻ đơn thuần và ngượng ngùng như lúc ở bên cạnh Dung Tề nữa, mắt thiếu niên mê hoặc lòng người, "Rosemary, em nên gọi tôi bằng tên tiếng Trung là Tô Mặc."

"Mục đích của anh là gì."

"Chắc chắn chắc, em gái yêu mến, em không thể đối xử với bạn của mình như vậy." Thiếu niên tới gần Mộc Yên, thấy mặt cô lạnh lùng nhin không được bữu môi, "Sao em vẫn không thú vị như trước vậy."

"Nói."

"Thật là lạnh nhạt mà!" Mắt xếch mê người híp lại, Trong con mắt sáng trưng của Tô Mặc hiện lên sát khí. Tay phải nhẹ động đây, con dao màu bạc lóe tia sáng lạnh đâm về phía Mộc Yên.

"Không biết tự lượng sức mình." Nhẹ lắc mình một cái, Mộc Yên nắm lấy tay phải của thiếu niên bẻ ra phía sau, quay người về phía trước đồng thời hung hăng đề Tô Mặc lên tường.

Bị xoay người đè vào tường không động đậy được, mặt Tô Mặc bị đè vào bức tường thô ráp, thân thể vận vẹo làm anh đau cắn chặt môi, nói vậy làn da trên lưng đã sớm bị tàn phá. Tô Mặc am hiểu cách ám sát, nhưng đánh nhau trực diện vẫn là nhược điểm của anh.

"Chơi đủ chưa?" Môi đỏ mọng nhếch lên, trong mắt Mộc Yên đầy vẻ uy hiếp làm cho thiếu niên chấn động. Đây mới là Rosemary của bọn họ, đủ tàn độc cũng đủ mạnh mẽ

"Em gái thân mến, đã lâu không gặp, hình như thân thủ của em càng ngày càng biến thái." Tô Mặc nhú mày trên ghẹo cô, "Có lẽ chúng ta nên hôn một cái mừng gặp mặt đi." Thiếu niên tới gần cô đồng thời nghe thấy một tiếng xương gãy, diennđ@nl3quy1d0n cái trán trắng nõn bắt đầu đỏ mỗ hôi lạnh, Tô Mặc thờ hồn hên tức giận trừng mắt nhìn cô quát: "Bạo quân!"

Mộc Yên cười khế, ghé vào lỗ tai anh lạnh giọng nói: "Không hủy cánh tay phải của cậu, sao cậu có thể ngoan ngoãn nghe lời được?" Không chút thương tiếc nắm cầm của anh, ngón tay của Mộc Yên dần dần siết chặt lại, lúc này trên mặt cô đầy vẻ tà mị.

Mà Tô Mặc lại sắp phun lửa, anh lại bị một xú nha đầu nhìn từ trên cao xuống mà đùa bỡn. Anh ghét nhất là việc Mộc Yên đùa bỡn mình như súng vật, Tô Mặc thờ hồn hên muốn quay đầu đi, lại cảm giác được xương đau ở bên dưới.

"Hawk, tôi chỉ muốn cho anh hiểu được cái gì gọi là không biết lượng sức mình thôi." Vui vẻ nhìn thiếu niên đỏ mỗ hôi lạnh, Mộc Yên mỉm cười vỗ mặt anh, "Không nên ngỗ nghịch với tôi, biết chưa?"

"Hừ!" Thiếu niên ngang ngược hừ lạnh, nhưng lại đổi lấy một trận đau đớn tận xương. Bọn họ đều học qua chương trình chống đau đớn biến thái, cho nên anh biết Mộc Yên đã thủ hạ lưu tình với anh nhưng vẫn làm cho anh không cam lòng cúi đầu với cô.

"Nói!" Lại dùng sức, Tô Mặc cảm thấy cô nhóc này như muốn rút các đốt ngón tay của anh ra vậy.

"Được rồi, được rồi, không đùa nữa, tổ chức kêu tôi tới đây để hỗ trợ em."

Đôi mày thanh tú nhẹ nhú lại, mắt Mộc Yên tỏa ra tia lạnh thấu xương: "Anh khẳng định là hỗ trợ chứ không phải giám thị?"

"Nếu em cho rằng như vậy thì tôi cũng không còn gì để nói."

"Không nên ngỗ nghịch với tôi."

Tô Mặc im lặng, thân là người phụ trách ám sát của tổ chức, lòng tự trọng của anh bắt anh không được thân phục bất cứ kẻ nào.

Không biết từ khi nào mà con dao của anh đã bị Mộc Yên nắm trong tay, lóe lên tia sáng chậm rãi trượt qua cần cổ trắng nõn của thiếu niên, cuối cùng dừng ngay động mạch chủ của anh, chỉ cần đâm thật sâu vào, Tô Mặc sẽ phải chết không thể nghi ngờ.

"Em muốn làm gì?"

"Làm gì sao?" Đôi môi đỏ mọng nhẹ nhếch lên, hai mắt đen nhánh đầy sự tàn bạo, con dao nhẹ ép về phía trước, cắt qua cần cổ của Tô Mặc, máu tươi đỏ thẫm chậm rãi chảy xuống da thịt, "Yên lặng." Tiếng nói trầm thấp làm cho nội tâm của Tô Mặc sinh ra nỗi sợ hãi vô hạn, "Tôi chỉ muốn chơi đùa với em thôi!" Mộc Yên cười giống như mật ngọt, nhưng thiếu niên lại đỏ mỗ hôi lạnh, diennđ@nl3quy1d0n mọi người đều biết rõ Rosemary, nếu đột nhiên cô ấy chuyển từ vẻ lãnh khốc của ngày thường thành tươi cười xinh đẹp, vậy đó chính là giờ chết của người rồi. Dù người ta mất cảnh giác để giết là thú vui ác độc của con nhóc xấu xa này, cô thích làm cho con mồi chìm đắm trong những viễn cảnh tốt đẹp rồi bị một kích mất mạng.

Con dao lại đâm vào một ít, nụ cười của Mộc Yên lại càng ôn nhu say lòng người, "Yên lặng, không nên có ý đồ chọc giận tôi, trừ khi anh muốn tìm chết! Biết chưa?"

Thân hình gầy gò của thiếu niên run rẩy, dùng giọng nói mỏng manh thờ dốc bên tai cô, nói: "Biết, biết."

"Rất ngoan!" Miềm nhẹ vỗ vỗ khuôn mặt trắng bệch của Tô Mặc, Mộc Yên buông lỏng tay ra.

Tô Mặc tức giận nhìn cô ôn nhu cười ngọt ngào, dùng tay trái không bị thương nhanh chóng vài động tác bẻ lại các đốt ngón tay và khuỷu tay trật khớp phát ra tiếng kêu "Răng rắc răng rắc". Tuy rằng đánh không lại Rosemary, nhưng anh cũng sẽ không ngồi không, chuyện biến thái như bẻ lại mấy đốt ngón tay, bọn họ đã sớm thuần thục như cháo trong các buổi huấn luyện.

Lấy khăn tùy thân ra xoa xoa vết máu trên cổ của mình, khoe miệng Tô Mặc giật giật, khăn tay này vốn được chuẩn bị để sau khi giết người sẽ lau vết máu của người khác bắn lên người mình, thật không thể tin lúc này lại phải dùng tới.

"Kế hoạch của em thế nào?" Liếc mắt nhìn Mộc Yên im lặng dựa vào tường, Tô Mặc sửa sang lại quần áo, đóng nút áo trên cùng vào để che đi miệng vết thương.

"Thời gian quá ngắn, còn đang quan sát."

"Dung Tề điều tra em." Tô Mặc cười khế, "Đáng tiếc anh ta lại tìm lầm người. Người Nhà họ Dung cũng không đơn giản như vẻ bề ngoài!" Mồm mồm nhẹ nhếch lên, trong mắt thiếu niên đầy vẻ tàn bạo.

"Che dấu thân phận của mình, đừng đánh rần động cỏ."

"Hình như người Nhà họ Dung rất có hứng thú với em nha. À, đúng rồi. Mấy người Nhà họ Mộc cũng không yên tĩnh. Em gái thân mến, em bị rất nhiều người theo dõi đó!" Đột nhiên Tô Mặc tâm tình rất tốt, nhanh chóng đoạt lấy con dao trong tay Mộc Yên, ném lại một câu, "Bảo trọng!" Sau lại bỏ đi.

Lúc trở về, Dung Lạc và Dung Tề đã đánh cờ được hơn phân nửa, Mộc Yên không hiểu gì cả nên chỉ có thể ngồi một bên quan sát. Tô Mặc nhìn cô chuyển thành vẻ nhu thuận chỉ trong nháy mắt, nhìn không được khinh bỉ, vừa rồi đặt dao lên cổ mình, con nhóc xấu xa này cũng không đáng yêu như vậy.

Trên bàn cờ, tình hình chiến đấu càng lúc càng gay cấn, tốc độ đánh cờ cũng rất nhanh, quân cờ đen, đánh quân cờ trắng của Dung Lạc rơi ra hai bên. Nhưng Dung Lạc cũng không cuống quýt, trên mặt vẫn bình tĩnh nhàn nhã. Anh cầm hai quân cờ rơi xuống bàn, lúc rơi xuống, Dung Tề lại nở nụ cười, "A Lạc thật sự muốn đi như vậy sao?"

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sùng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55: Cao Thủ Quyết Đấu

Dung Lạc gạt đầu, một tay của Dung Tề chống cằm, một tay ăn hết hai quân cờ trắng của Dung Lạc, tuy rằng không hiểu về cờ, nhưng người thông minh đều nhìn ra được cờ đen đang bao vây, cờ trắng đang ở thế bất lợi. Trong lúc nhất thời, Dung Lạc lâm vào tình cảnh khốn cùng, A Cửu đứng bên cạnh nhíu mi, anh đi theo tiểu thiếu gia cũng học được không ít kỹ thuật đánh cờ, nhìn qua bàn cờ cũng thấy được kết quả thắng bại rồi.

Dung Lạc vẫn bình tĩnh như trước, nhấp một ngụm trà hoa lai, cầm một quân cờ trắng lên suy nghĩ sau đó đặt xuống chỗ giao nhau.

Dung Tề kinh ngạc sau đó cười ha hả, "Một nước phá giải thế cờ, nước cờ này của A Lạc thật sự rất lợi hại!" Cờ trắng đã rơi vào thế thua mà lại có thể lật ngược thành thắng, tuy rằng ngoài miệng Dung Tề nói tán thưởng nhưng quân cờ đen trên tay vẫn không hề nể mặt, nhanh chóng đặt bên cạnh quân cờ trắng, lại đẩy cờ trắng vào tuyệt cảnh.

Quân cờ đặt vào ô thứ tư, Dung Lạc nhàn nhã uống trà, A Cửu đứng bên cạnh cũng không bình tĩnh, tiểu gia của anh có thể hóa giải nguy hiểm từng bước một, một quân cờ trắng làm bàn cờ phức tạp gần như đã định xong thắng thua lại xoay chuyển, bất tri bất giác cờ trắng và cờ đen đã muốn ở thế hòa.

Sắc mặt Dung Tề cũng trở nên nghiêm túc, mấy quân cờ đen khí phách, khí thế bất phàm, không chút khách sáo tấn công cờ trắng.

Toàn bộ cờ trắng đều bị cờ đen vây quanh, mấy quân cờ đen của Dung Tề chặn đứt toàn bộ đường đi của cờ trắng.

Thế cục của bàn cờ đầy gay cấn, cờ đen công kích mạnh mẽ, cờ trắng luôn chịu cản trở. Ngón tay thon dài cầm cờ lên, không để ý tới thế cục gay cấn của bàn cờ, Dung Lạc đặt quân cờ trắng ở góc tư bên phía bàn cờ. "Thiếu gia, không thể để ở đây" A Cửu trầm mê nhìn thế cục bàn cờ hai bên, nhưng lại quên mất thân phận lên tiếng ngăn cản.

Cờ trắng đã đặt xuống, Mộc Yên nghiêng đầu nhìn A Cửu, "Vì sao không thể?"

Còn chưa nói xong đã thấy Dung Tề ăn mất quân cờ trắng, nhìn khoe môi Dung Tề nhếch lên, Mộc Yên bĩu môi: "Thế nào? Chẳng lẽ thua rồi?"

Dung Lạc sờ đầu của cô, "Ngoan, không thua, tiếp tục xem."

"Ừ." Mộc Yên gật đầu, Tô Mặc ở bên cạnh tròn mắt lên, không biết vì sao trong đầu anh đột nhiên hiện lên một câu "Chó má" Dung Tề thiếu gia của hắn ở bên cạnh từng bước mạo hiểm đặt cờ, mà người bên kia lại uống trà lại ân ái với Mộc Yên, thật là quá đáng.

Hai người cầm cờ đặt qua đặt lại, Dung Tề cũng không còn vẻ đắc ý vừa rồi nữa, bởi vì anh dần phát hiện viên cờ trắng Dung Lạc đặt ở góc tư kia thật sự đã vây mất góc đánh sáng sủa của cờ đen, mà mình lại ăn mất quân cờ đỏ, mất nhiều hơn được! Mắt thấy thế cục bàn cờ xoay chuyển, cờ đen của anh đã bị cờ trắng của Dung Lạc bao vây. Anh đành phải nhặt một quân cờ đen lên, cờ trắng chạy, cờ đen đuổi theo, cờ trắng lui, cờ đen nối đuôi theo, cờ trắng cũng kẻ sát bên, thay đổi liên tục, hai người đều đẩy nhanh tiết tấu tấn công lên, mà cờ trắng lúc mới bắt đầu thì nhàn nhã, tốc độ của Dung Lạc cũng không kém cỏi chút nào. "Cạch, cạch, cạch..." Cờ có khí phách, cờ đen cờ trắng dây dưa với nhau, rồi thành một nùi, giống như hai quân cờ trắng đen đang chém giết quyết đấu với nhau.

Tay Dung Tề cầm cờ đen, lòng bàn tay đỏ mồ hôi, anh nhớ tới lúc trước bốn anh em nhà họ Dung đều bị ông cụ tự tay dạy chơi cờ, từng chiêu thức đều xuất phát từ Dung Uy, nhưng kỹ năng chơi cờ của mỗi người lại không giống nhau, anh cả Dung Ôn am hiểu phòng thủ, Dung Trạch am hiểu chặn đường, anh am hiểu tấn công, nhưng mà Dung Lạc không hề am hiểu nhất gì cả, không, cũng có thể nói mỗi một hạng mục anh đều am hiểu, người chơi cờ cùng anh nhất định sẽ có thể chiếm được ưu thế lúc đầu, nhưng kết quả cuối cùng chỉ có thể là—— chết! Dung Lạc ra tay, mọi con đường đều thay đổi, hơn nữa lại rất khó có thể nắm bắt, cho nên cuối cùng người chơi cờ sẽ luôn cảm thấy đầu óc choáng váng.

Dung Tề cố gắng trấn tĩnh lại, cờ đen truy kích, cờ trắng chạy, cờ đen chuyển hướng, cờ trắng đi theo, cờ đen chạy, cờ trắng chặn đường, Dung Lạc thận trọng, những quân cờ thay phiên nhau truy đuổi, rốt cục Dung Tề không còn chỗ để đặt cờ nữa, bởi vì dù đặt như thế nào, cũng đều sẽ thua.

Nhanh chóng giãn chân mày ra, Dung Tề tán thưởng: "Kỹ thuật đánh cờ của A Lạc quả nhiên lợi hại!"

"Anh họ cũng rất lợi hại, là đối thủ giỏi nhất mà tôi từng gặp!"

Mắt Dung Tề sâu thẳm, quả thật là đối thủ giỏi nhất, nhưng không chỉ đơn giản là bàn cờ mà thôi. "Một quân cờ được đặt xuống, mạnh mẽ áp chế đối phương, chiêu nào cũng sẽ lấy mạng đối phương, em nói đúng không, A Lạc?" Cầm quân cờ đen trong tay suy ngẫm, trong lời nói của Dung Tề đầy thâm ý.

"Thật ra tôi coi trọng cách tích góp từng chút một hơn, dù sao dục tốc thì bất đạt mà."

"Ồi chào? Đừng có gấp gáp phủ nhận như vậy, nếu chúng ta cơ hội chơi cờ lần nữa, đến lúc đó anh nhất định sẽ cho A Lạc biết cái gì là áp chế đối phương, chiêu nào có có lực đòi mạng" Quân cờ đen trong tay Dung Tề rơi xuống bàn, tiếng vang bên nhon chói tai.

"Tôi mới mất mong chờ."

"Nếu cơ thể A Lạc khôi phục tốt, anh cũng có thể yên tâm trở về." Miệng Dung Tề đột nhiên nhếch lên, nụ cười sáng lạn như ánh mặt trời. Anh cười nhìn cô gái nhỏ ngồi bên cạnh nói lời tạm biệt, "Một tiểu thư, hẹn gặp lại." Mắt lúc sáng lúc tối làm cho Mộc Yên nhú mi. Vừa ngẩng đầu liền đụng phải ánh mắt của Tô Mặc, mắt người thiếu niên đầy thâm ý, Mộc Yên biết ý của anh là muốn mình "Cẩn thận."

Ván cờ này cũng cho A Cửu mở rộng tầm mắt, anh thu dọn bàn cờ, đi chuẩn bị cơm trưa.

Mùa hè gió thổi lướt qua mái tóc đen như ngọc của Dung Lạc, anh cứ ngồi như vậy làm cho người khác cảm thấy yên tĩnh, nhàn nhã và đẹp đẽ.

"Nhìn cái gì?" Vừa quay đầu lại, anh nhìn thấy Mộc Yên thơ thẩn, như không hề tồn tại, cực kỳ đáng yêu.

"Nhìn anh." Không hề lảng tránh, cô lớn mật nhìn thẳng vào anh.

"Sao?" Anh cười ôn nhã, lại làm cho Mộc Yên liên tục nhú mi. "Vậy nhìn thấy thế nào?"

"Cảm giác không rõ lắm, cũng không hiểu lắm."

"Cho nên phải luôn ở bên cạnh tôi thì mới hiểu được." Dung Lạc nhìn cô.

"Vậy nếu vẫn không hiểu thì sao?" Mộc Yên vừa dứt lời liền bị ôm vào ngực.

Mềm nhẹ hôn lên đỉnh đầu thơm ngát của cô, bên tai cô là giọng nói gần như ní non nức nở của Dung Lạc: "Vậy hãy ở bên cạnh tôi mãi mãi đi."

Nhà họ Lâm.

Chu Phình Đình ngồi trên sofa trong phòng khách hơi lo lắng, tuy rằng lần này Lâm Uyển muốn cô đến đây chơi, nhưng cô lại sợ gặp mẹ của Lâm Uyển là Dung Li.

"Phình Đình đến sao?" Cả hai mẹ con cùng đi ra làm cho Chu Phình Đình bất ngờ, sau đó chỉ có thể nở một nụ cười cứng ngắc.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sủng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 56: Nói Không Sai, Rất Thú Vị

"Bác Dung Li." Cúi đầu chào một cái, mấy ngón tay Chu Phình Đình lại siết chặt lại.

"Đứa bé ngoan, tiểu Uyển muốn con tới đây chơi với nó, bác không quấy rầy hai đứa nữa." Kinh ngạc nhìn Dung Li đi lên lầu hai, Chu Phình Đình không ngờ hôm nay bà ta lại không làm khó mình.

Lúc đi qua người Lâm Uyển, mắt bà nhìn Chu Phình Đình có thâm ý khác.

"Phình Đình muốn uống cái gì?" Lâm Uyển cười sáng lạn.

"Gì cũng được." Suy nghĩ lại, cô lại nói thêm một câu, "Cà phê nóng thì tốt hơn." Nói xong Chu Phình Đình liền hỏi hân, nhìn Lâm Uyển cười trêu ghẹo, cô liền lập tức đỏ mặt. Bộ dụng cụ pha cà phê được bày ra theo thứ tự, Lâm Uyển bỏ lá trà vào trong ấm trà có sẵn nước ấm, lập tức có một mùi hương nồng đậm bay đầy không khí.

"Bích Loa Xuân." Chu Phình Đình ngửi thấy mùi trà trong không khí, trong mắt có chút mềm mại.

"Tớ không giống A Lạc, không biết về trà nghệ, trà còn nóng cậu mau uống đi." Bưng một ly trà lên đưa cho Chu Phình Đình, Lâm Uyển phát hiện cô càng lúc càng ngượng ngùng không khỏi buồn cười. "Sợ là cậu đã đặt cả trái tim trên người A Lạc rồi!"

"Tớ." Ngẩng đầu cảm nhận được độ ấm của trà trong tay, cô muốn nói gì đó nhưng cuối cùng lại thờ dãi.

Hương trà lượn lờ, cô lại nhớ tới lần đầu tiên gặp anh là lúc mười sáu tuổi, người thanh niên lớn hơn mình một tuổi như ngọc lạnh được điêu khắc tỉ mỉ vậy, cực kỳ tinh xảo.

Trong yến hội náo nhiệt, anh lại ngồi im lặng, yên tĩnh nhưng lạnh lùng, xa cách như vậy, trong mắt như không có bất kỳ kẻ nào, nhưng chỉ có người con trai như vậy mới được cô yêu đến tận tim. Cô bắt đầu xuất hiện thường xuyên ở nhà họ Dung, cô luôn đỏ mặt vụng trộm đánh giá từng cử chỉ hành động của anh.

Tựa như một thiếu nữ trải qua mối tình đầu vậy, cô cự tuyệt tất cả những thanh niên muốn tới gần để lấy lòng cô, chỉ thích người yên tĩnh như anh. Từ từ, cô phát hiện anh không giống những người khác, thích trà, thích cà phê, ngẫu nhiên luyện tập thư pháp làm cho cô kinh diễm, cô yên lặng nhìn anh luôn lạnh lùng một thân một mình, không dám tới gần, cũng sợ tới gần, chỉ có thể đứng nhìn từ xa.

Cô vẫn nghĩ đến anh sẽ vĩnh viễn chỉ có một mình, bởi vì ở trong lòng cô không có ai xứng với anh, cô cũng chưa bao giờ xa yêu cầu anh liếc nhìn cô một cái, nhưng không ngờ tất cả đều bị một đứa con gái phá vỡ. Cô phát hiện thì ra anh cũng có thể cười ôn nhu và sùng nịnh như vậy, cô nhìn anh và cô gái kia ở cùng một chỗ càng lúc càng thân thiết, lòng của cô giống như bị xé nát, đau một ngày một đêm, cô hâm mộ thậm chí là ghen tị, có đôi khi cô còn muốn hỏi anh: Rốt cuộc cô có chỗ nào kém cô ta? Nhưng chung quy vẫn không hỏi ra miệng được.

"Phình Đình?"

"Phình Đình?"

"Hả?...Ừ."

Lâm Uyển nhìn cô thất thần hơn nửa ngày, hỏi: "Đáng giá sao?"

"Không có gì mà đáng giá hay không, chỉ là có nguyện ý hay không thôi."

"Không ghen tị sao?" Sừng sốt một chút, Chu Phình Đình mới hiểu được Lâm Uyển nói cái gì, lập tức bĩu môi, "Ghen tị có ích lợi gì?"

"Vậy cậu cam tâm như vậy?"

"Không cam lòng?" Cười khê hai tiếng, cô tự giễu: "Có ích lợi gì?"

Mắt Lâm Uyển thâm sâu, xoa dịu không khí bi thương, "Lát nữa chúng ta lái xe ra ngoài đi dạo, không nghĩ đến những chuyện không vui này nữa."

"Được, được." Thu lại mối suy nghĩ phức tạp của mình, khó có khi Chu Phình Đình cười thoải mái như vậy.

"Phình Đình, tớ đi thay quần áo, cậu ra cửa xem giúp tớ coi có bưu thiếp của bạn bè gì không?" Lâm Uyển vừa đi lên cầu thang, vừa nói: "Chìa khóa ở trên bàn."

"Được, cậu đi thay quần áo đi, tớ đi xem cho."

Nhìn bóng lưng Chu Phình Đình dần dần biến mất, Lâm Uyên đứng lại, "Con có thấy được phản ứng gì không?" Không biết từ khi nào mà Dung Li đã đi đến cầu thang, "Dù là phản ứng gì thì những ngày tốt ở nhà họ Dung của con nhóc kia cũng sắp kết thúc rồi." Ngày hôm qua vừa có mưa, thùng thư trước cửa nhà họ Lâm cũng đầy nước, lấy chìa khóa mở thùng thư ra, Chu Phình Đình không thấy bưu thiếp nào cả, nhưng lại thấy bên trong có một túi tư liệu được bao lại bằng giấy. Không hề nghĩ nhiều, cô vờn tay lấy ra, ai ngờ lại trượt tay, túi tư liệu rơi xuống đất, đồ bên trong rơi đầy trên đất. Thậm chí còn bị nước làm ướt bị dơ một góc, thờ dài một tiếng. Chu Phình Đình cúi người nhặt lên, vắt và lăm mới nhặt được hết những tờ giấy rơi đầy đất lên, muốn lau vết nước bẩn bên trên đi. Lấy khăn tay ra lau tờ giấy, đột nhiên, động tác của cô dừng lại một chút...

Cầm lấy mấy trang giấy kia, Chu Phình Đình càng xem càng cảm thấy khiếp sợ, sắc mặt cũng càng ngày càng tái nhợt... Cô gái đó là...

Điều chỉnh lại suy nghĩ, hiện tại trong đầu cô chỉ có một ý tưởng duy nhất đó là nhất định phải cho Dung Lạc biết được điều này, cô không thể để anh bị lừa. Cô vẫn hiểu là chuyện tình cảm không thể cưỡng cầu, tuy rằng Dung Lạc chưa từng liếc mắt nhìn cô một cái, cô cũng không thể anh lấy một cô gái như vậy.

Ngón tay vẫn hơi run run, lấy đi động ra bấm số của Lâm Uyên, cô cố gắng điều chỉnh giọng nói của mình cho bình tĩnh lại, "A Uyên, tớ thấy không được thoải mái, nên về nhà trước rồi."

"Thân thể không thoải mái?" Lâm Uyên đứng ở ban công phòng ngủ nhìn người nói chuyện với mình đang đứng ở cửa lớn, lại giả bộ lo lắng, "Vậy có cần đến bác sĩ không?"

"Không sao đâu, tớ về nghỉ ngơi một chút sẽ tốt lên thôi."

"Vậy cậu lái xe cẩn thận, lần sau đi dạo cũng được."

"Được, nhất định rồi."

Tắt điện thoại đi động, nhìn chiếc xe thể thao chạy về hướng nhà họ Dung, mắt Lâm Uyên rất u ám.

Nhà họ Dung, trên sofa trong phòng khách.

Dung Trạch đi làm, Dung Ngữ đến trường, trong nhà cũng chỉ còn Mộc Yên và Dung Lạc.

Mộc Yên vừa tắm xong, mái tóc dài rối tung, nằm trên sofa xem tiết mục điều tra phá án, Dung Lạc cầm một quyển sách dựa vào bên cạnh. Ngẫu nhiên hai người thảo luận vài manh mối phá án, sau đó đoán rốt cuộc ai là hung thủ và tội phạm, không khí cực kỳ âm ảm.

Qua vài lần phân tích, Mộc Yên ngẫu nhiên liếc mắt nhìn người phá án trên TV, bĩu môi, "Không cho anh phân tích nữa!"

"Sao vậy?" Dung Lạc kinh ngạc, khép sách lại, sờ tóc của cô bằng cánh tay không bị thương.

"Mỗi lần anh phân tích đều đoán ra tội phạm rất sớm, vậy tôi còn coi làm gì nữa?" Cảm giác được bàn tay to sờ tóc cô chậm rãi trượt xuống dưới, Mộc Yên giận dữ cắn một cái lên tay anh.

Dung Lạc ngăn ra, sau đó lại nhẹ nhàng nở nụ cười, khó có khi thấy được tính trẻ con của cô như vậy, anh cảm thấy tâm trạng rất tốt. Bởi vì anh cười mà Mộc Yên dần đỏ mặt.

"Tôi khát." Cô xấu hổ muốn nói sang chuyện khác.

"Lại đây, bóc cho em mấy trái nho."

Nghiên người liếc nhìn cánh tay phải bị thương của Dung Lạc, cô hoài nghi hỏi anh: "Anh chắc chứ?"

Kéo mâm đựng trái cây đến bên cạnh, ngón tay thon dài nhặt một quả nho màu tím lên, chậm rãi bóc vỏ, lại lấy hết hạt nho ra, mỗi một động tác đều trôi chảy mà tao nhã. Mộc Yên sợ hãi than thầm, thì ra tay trái cũng có thể dùng. Nhìn anh mỉm cười đưa trái nho tới miệng cô, cô cũng không thấy ngượng ngùng, lập tức há miệng. Có chút chua, có chút ngọt, thịt nho nhiều nước, cô giống như mèo con vừa lòng chép miệng. Thấy cô thích, Dung Lạc lại giúp cô lột mấy quả nữa rồi đút cho cô.

Nho đưa tới đôi môi phàn nộn, cô dùng hàm răng trắng như tuyết để cắn, nước trái cây ngọt chảy ra, khiến cho sắc mặt của cô càng mềm mại mê người.

Mắt Dung Lạc âm u, "Ngon không?"

"Tự anh ném thử không phải sẽ biết sao." Không nhìn vào mắt anh, lực chú ý của cô đều đặt vào TV.

Bỗng nhiên bờ môi nóng lên, còn chưa kịp phản ứng lại đã bị người ta nhẹ nhàng mút, Mộc Yên ngẩng đầu trừng mắt nhìn khuôn mặt tuấn tú gần ngay trước mắt.

"Hương vị quả thật không tệ." Anh trêu tức nhìn cô, lại cúi đầu xuống tiếp tục hôn.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sủng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 57: Chân Tướng Đầy Chấn Động

Trên đường Chu Phình Đình nhấn mạnh ga, tốc độ xe tăng nhanh.

Cô tuyệt đối không thể để cho Dung Lạc cưới một người con gái như vậy, tuyệt đối không thể!

Xe thể thao màu xám bạc chạy như bay trên đường, ở một khúc quẹo, bởi vì tốc độ quá nhanh, suýt nữa va chạm vào xe khác!

Chu Phình Đình vội vàng đạp thắng lại, nhìn xe dừng lại mới nhẹ nhàng thở ra, nhưng thật ra cô dừng lại, lại chặn xe người khác không thể đi.

"Có mất hay không vậy? Thiếu chút nữa đâm chết ông đây rồi!" Có người mở cửa kính xe ra mắng to.

"Con mẹ nó có biết lái xe hay không?"

"Đứng ở giữa đường tính chặn hết xe sao?"

...

Mới trong chốc lát, mà tiếng chửi bậy đã liên tiếp vang lên.

Xuất thân thế gia, được người nhà nuôi chiều trong lòng bàn tay nên Chu Phình Đình không chịu nổi khi nghe bọn họ chửi bậy, tâm trạng cô vốn không tốt, cũng bởi vì chung quanh toàn tiếng chửi bậy đầy lửa giận. Không biết tại sao, trong lòng khó chịu, cô liền đầu khẩu với những người đó. Xoa xoa thái dương, Chu Phình Đình hèn mọn nhìn thoáng qua những người đang tụ tập mắng mình, xe Ferrari của mình bị hỏng còn chưa nói gì đâu? Đám người được tiện nghi đến phá xe lại giống chó điên không ngừng sủa bậy.

Tuy con đường này rộng lớn, nhưng bởi vì gần trung tâm thành phố, nói như thế nào thì giờ tan tầm cũng có chút chật chội! Nhưng đám bà cô này lại túm tụm lại, dừng xe giữa đường sống chết không chịu đi, đường không bị kẹt mới lạ!

Mất thấy tình huống càng ngày càng tệ, cảnh sát giao thông trẻ tuổi đã sớm nhìn không được nữa. Anh đi qua gõ vào cửa kính xe, nhìn cửa kính xe chậm rãi hạ xuống liền sững sờ một chút. Cảnh sát giao thông thật sự không ngờ người không phân rõ phải trái với quy tắc giao thông lại là một cô gái.

Cúi chào đầy khí thế, cảnh sát giao thông trẻ tuổi lễ phép nói: "Tiểu thư, xin đưa hộ chiếu của cô ra!"

Chu Phình Đình nhìn anh nửa ngày không thêm đề ý tới.

Pháp luật giao thông của nước Cộng Hòa Nhân Dân Trung Hoa

Cảnh sát giao thông thấy vậy tiếp tục nói: "Tiểu thư, ngài cố ý dừng xe giữa đường cản trở giao thông nghiêm trọng. Căn cứ theo《Pháp luật giao thông của nước Cộng Hòa Nhân Dân Trung Hoa 》Chương 5, điều thứ chín mươi ba nếu cô không có hộ chiếu thì sẽ bị giam xe."

"Tâm trạng không tốt, đừng đến làm phiền tôi!"

"Tiểu thư, xin cô tích cực phối hợp, hành vi của cô đã gây cản trở giao thông nghiêm trọng, nếu cô tiếp tục như thế, sẽ phải chịu trách nhiệm trước pháp luật."

"Được, cảnh sát giao thông mấy người lợi hại, tôi đi là được."

Cảnh sát giao thông trẻ tuổi lắc đầu: "Dựa theo quy định, cô phải giao hộ chiếu ra!"

Đi cũng không được, vừa thấy vậy lửa giận của Chu Phình Đình bốc lên: "Tôi chỉ nói một lần, rút ngay!"

Tính tình của cảnh sát giao thông trẻ tuổi này cũng nóng nảy, anh gác phen tức giận như vậy mà chưa gặp qua ai không phân rõ phải trái như này. Xuyên qua cửa kính xe, nhanh tay nhanh mắt bắt được cánh tay Chu Phình Đình làm cho cô không động đậy được.

"Buông ra!"

"Tiểu thư mời cô phối hợp!"

Giằng co trong chốc lát, chỉ thấy một người đàn ông mặc cảnh phục, đại khái hơn năm mươi tuổi vội vàng chạy tới, "Vô liêm sỉ! Còn không mau buông bàn tay bẩn thỉu của cậu ra!"

"Trần đội trưởng?" Cảnh sát giao thông trẻ tuổi giật mình nhẹ buông tay.

"Chu tiểu thư, thật ngại quá, cậu ta là người mới tới không hiểu chuyện."

"Anh ta nói muốn giam xe của tôi! Muốn kiểm tra hộ chiếu của tôi!"

"Sao có thể, giam của ai cũng không thể giam của cô." Người đàn ông năm mươi tuổi cười đầy nịnh nọt.

"Được rồi, cho Trần đội trưởng mặt mũi, chuyện này coi như xong, tôi cũng không muốn để cho người khác cho rằng con gái Chu cục là người thích quấy rối."

"Được được, cô đi cẩn thận, cho tôi hỏi thăm cục trưởng Chu."

Nhìn xe thể thao màu bạc đi càng xa, Trần đội trưởng nhìn người trẻ tuổi đầy nghiêm túc, "Nhớ kỹ, đây là con gái Chu cục, cậu không có mắt mà đi chọc vị tổ tông này nữa."

"Nhưng con gái cục trưởng người dân nước Cộng Hòa Nhân Dân Trung Hoa, cũng phải chấp hành luật giao thông!" Về mặt người thanh niên nghiêm túc.

"Tiểu tử, tôi thấy cậu có tác phong cẩn trọng, là một mầm non tốt. Nhưng cậu cứ như vậy, sớm muộn gì cũng có một ngày bát com của cậu bị mất, đừng trách tôi không nhắc nhở cậu." Trần đội trưởng lạnh lùng trừng mắt nhìn anh một rồi đi.

Chuyện này náo loạn như vậy, Chu Phình Đình thoát khỏi chỗ đó thì đầu óc cũng tỉnh táo không ít, nếu cô tùy tiện đi gặp Dung Lạc như vậy, liệu anh có tin tưởng mình không?

Dừng xe bên đường, cô lấy toàn bộ những thứ trong tập tài liệu ra, không ngờ ngoại trừ vài tờ báo cáo điều tra còn có mấy tấm ảnh chụp.

Cô cẩn thận mở ảnh chụp ra xem, nụ cười trên mặt càng ngày càng châm chọc, vảy màu đen khiêu gợi, ánh mắt của cô gái lạnh lùng như băng, cánh tay của người đàn ông khoác lên vai cô lại rất chướng mắt! Lục tục mấy tấm ảnh, đều là Mộc Yên uống rượu với một người nam nhân khác, cảnh tượng kẻ vai sát cánh! Bởi vì ánh sáng hơi tối, cũng khiến cảnh sắc hơi mơ màng.

Đến hai tấm cuối cùng làm cho Chu Phình Đình cả kinh, cô gái cuộn mình ở một góc sáng sủa trong ngục giam, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, nhưng ánh mắt lại vẫn ngang ngược như trước. Ngón tay Chu Phình Đình run run cầm vài tờ báo cáo điều tra lên, nhìn thấy kết quả làm cho cô không khỏi đổ mồ hôi lạnh toàn thân. Đưa nhỏ đó thế nhưng —— đã từng giết người!

Không được, cô nhất định phải nhanh chóng nói cho Dung Lạc biết! Một người phụ nữ đáng sợ như vậy sao có thể ở bên cạnh anh được.

Cái gì gọi là tiểu thư nhà họ Mộc? Cô đều đã bị khuôn mặt nhỏ vô tội lừa rồi, quả nhiên con ngoài gia thú cũng không phải thứ tốt gì, toàn bộ đều là đồ đê tiện! Không biết ở nước ngoài đã bị bao nhiêu đàn ông đè lên giường nữa. Huống chi còn từng vào ngục giam!

Chu Phình Đình giống như tìm được điều gì để an ủi nội tâm đang bất bình của mình, trong đầu cô đầy cảm giác vui sướng vì có thể trừ bỏ Mộc Yên, cô chỉ biết không ai có thể xứng với anh!

Ghen tị, chán ghét, hai loại cảm xúc này điên cuồng lấn áp đầu óc Chu Phình Đình, cô chỉ biết sao lại phải tự so sánh mình với kẻ đê tiện kia, nghĩ đến đây cô đột nhiên sung sướng nhếch khóe môi lên.

Phụ nữ chính là động vật ngu xuẩn như thế, bọn họ điên cuồng đào móc khuyết điểm của tình địch, lại quên mất sự thật là dù như thế nào thì người cô thích cũng không thêm liếc mắt nhìn cô một.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sùng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58: Trêu Chọc Cô, Đều Phải Chết

Trên sofa trong phòng khách, Mộc Yên ôm đầu gối sợ hãi than "Quả nhiên người phụ nữ này là hung thủ!" Rồi sau đó, tuy rằng cô không được tự nhiên nhưng vẫn rất bội phục mà nhìn thoáng qua Dung Lạc khen ngợi "Anh lại đoán đúng rồi!" Sau khi nói xong há mồm ra ăn nho anh dứt.

Nhìn vô nho trên bàn, Mộc Yên mới phát hiện anh lại luôn chuyên tâm lột vỏ nho cho cô. Chẳng qua vì cô xem tiết mục phá án rất nhập tâm nên mới không chú ý tới nho mình đang ăn trong miệng đều do anh dứt.

"Dung Lạc, anh nói xem, vì sao người phụ nữ này muốn giết anh ta?" Cô gối đầu lên đùi anh, bởi vì miệng đang ăn trái cây nên giọng nói không rõ.

Biết cô vẫn chú ý đến tiết mục giết người trên TV, anh bắt đắc dĩ nói, "Tôi cũng không phải cô ta, sao tôi biết được?"

"..."

"Có phải vì thích người đàn ông đó không? Nhưng thích nhiều năm như vậy, bởi vì không được hỏi đáp nên mới giết anh ta sao? Như vậy thì quá khát máu rồi."

Anh nhìn cô cười khẽ, "Quả thật rất khát máu." Nhưng con người vốn cũng rất khó hiểu.

"Dung Lạc, nếu anh giống người phụ nữ kia, thích một người rất nhiều năm, nhưng không được đáp trả, anh cũng sẽ

giết đối phương sao?"

Mộc Yên hỏi một cách vô tâm, hỏi xong cô còn có chút hối hận, cô cảm thấy mình hỏi vấn đề này càng ngớ ngẩn hơn. Nếu muốn đặt giả thiết, vậy thì giả thiết phải có cơ hội trở thành sự thật, nhưng chỉ sợ ngay cả tỷ lệ anh thích một người cũng chỉ có không phân trăm. Nhưng câu hỏi của cô lại là nếu, Dung Lạc thích một người rất nhiều năm?"

Sao có thể được? Ngay cả tỷ lệ phân trăm thích một người còn không có. Bởi vậy Mộc Yên không trông cậy vào Dung Lạc sẽ trả lời cô, hướng chỉ cô còn so sánh anh với một nữ tội phạm giết người.

"Tôi không phải cô ta, vĩnh viễn sẽ không đi đến bước này." Giọng nói lạnh lùng làm cho Mộc Yên cả kinh, nhưng sau đó cô liền suy nghĩ cẩn thận lại, quả thật Dung Lạc sẽ không đi đến bước này, nếu anh thích một người không cần quá nhiều năm, đến;dannlle3quy1d00n nói thẳng ra sợ là đối phương sẽ đồng ý ngay, nào có chuyện giết người trả thù và mưu sát phức tạp như vậy.

"Nếu không đi đến bước này, tôi cũng sẽ không giết người tôi yêu." Mộc Yên ngồi dậy nghiêng đầu nhìn anh lại nghe anh nói câu này.

"Nhưng tôi sẽ giết hết tất cả những người cô ấy thích, sau đó cột cô ấy vào bên cạnh mình dù thế nào cũng không thể

thoát được." Rõ ràng là người ôn hòa như ngọc, nụ cười cũng rất tao nhã, nhưng vì sao lời này lại làm Mộc Yên cảm thấy lạnh chill? Cô nhớ rõ phòng trong phòng khách không mở điều hòa mà.

"Thiếu gia." Không biết khi nào mà A Cửu đã vào đến nơi, anh nghiêm trọng nói nhỏ vào tai Dung Lạc cái gì đó.

"Theo tôi đến thư phòng."

"Đạ."

Nhìn lại cô nhóc vẫn đắm chìm trong tiết mục phá án, vỗ đầu của cô sau đó mới dẫn theo A Cửu đi vào thư phòng lần hai.

"Thiếu gia, có người đưa cho ngài cái này." Mở túi tài liệu bằng giấy ra, vẻ mặt Dung Lạc nghiêm túc liếc mắt nhìn cái đó một cái.

"Ai đưa?" Giọng nói lạnh lùng như đóng băng, A Cửu vẫn luôn đi theo bên cạnh Dung Lạc biết đây là dấu hiệu thiếu gia tức giận.

"Là một người nhìn như đàn ông, anh ta nói anh ta được người khác nhờ vả đưa tới đây, bên trong có cái gì đó rất quan trọng, muốn tôi nhất định phải giao tận tay cho thiếu gia, anh ta còn nói..." Nhìn ánh mắt A Cửu trong rõ ràng đang trốn tránh, sắc mặt Dung Lạc lại rét lạnh thêm.

"Nói cái gì?"

A Cửu lo lắng, nhắm mắt lại cắn răng nói: "Anh ta nói, anh ta nói thiếu phu nhân là một người phụ nữ không biết chừng mực."

"Vô liêm sỉ!"

Đung Lạc gầm lên, đứng lên, mắt lạnh làm A Cửu nhìn sợ tới mức run run, mắt lạnh như băng quả thực có thể giết người.

"Thiếu, thiếu gia thân thể cậu mới hồi phục, đừng nóng giận."

"Lời đồn bên ngoài cũng có thể tin?" Đung Lạc luôn lạnh lùng xa cách, ít khi tức giận, nhưng lúc sát thương là vô hạn.

"Dạ, dạ, tôi không tin." A Cửu cúi đầu, hiện tại còn muốn đi chết.

"Cậu đi ra ngoài đi." Thở dài một hơi, Đung Lạc cũng không ngờ mình lại tức giận như vậy, thậm chí giận chó đánh mèo trách A Cửu. Nhưng không có cách nào, chỉ cần là chuyện của cô anh vĩnh viễn không thể giữ vững lý trí.

"Dạ dạ, tôi đi ra ngoài." A Cửu vội vàng chạy ra ngoài, anh cũng không dám khiêu chiến với khí lạnh mạnh mẽ như vậy.

"Khoan đã." Hai chữ này vừa ra khỏi miệng Đung Lạc, trái tim A Cửu đột nhiên kêu "Lộp lộp" một tiếng, thiếu

chút nữa đã ngừng đập.

"Thiếu gia còn có gì dặn dò?" Anh kiên trì hỏi, giọng nói còn run run.

"Giúp tôi điều tra xem rốt cuộc tập tư liệu này đến đây như thế nào." Mắt Dung Lạc âm u, "Bao gồm cả người đàn ông đưa mấy thứ này tới đây."

"Dạ, tôi đi làm ngay."

"A Cửu, điều thứ chín mà nhà họ Dung huấn luyện là cái gì?" Dung Lạc dựa vào trước bàn, giọng nói tùy ý mà đầy lực uy hiếp của một người lãnh đạo.

"Chuyện của chủ nhân người hầu không thể tò mò, không thể bàn tán ở mọi nơi, càng không thể nhúng tay vào, nghe thấy cũng chỉ có thể làm như không nghe thấy gì."

"Tốt lắm." Khóe môi Dung Lạc nhếch lên nở một nụ cười kỳ lạ, "Biết nên làm thế nào rồi chứ?"

"A Cửu hiểu."

"Tốt lắm, đi ra ngoài đi!"

"Dạ"

Đóng cửa thư phòng lại, A Cửu vẫn nắm chặt tay, tay đầy mồ hôi. Vừa rồi thiếu gia thật đáng sợ!

Trong thư phòng, tập tài liệu được để trên mặt bàn, không để ý tới nội dung điều tra, điện [d@nnlle3quy1d00nn sắc mắt Dung Lạc nhìn tập tài liệu, không hề có chút tiết tấu.

mặt Dung Lạc nghiêm túc nhìn đồng nghiệp của chị như vậy.

Rốt cuộc là gì?

Nhưng anh đã nhanh chóng bị mấy tấm ảnh chụp hấp dẫn, nhất là ảnh chụp với người đàn ông chướng mắt kia, mắt phượng híup lại, trong mắt rõ ràng là sát ý. Những người này, một người anh cũng sẽ không bỏ qua.

Đột nhiên anh nhớ tới câu hỏi vui đùa vừa rồi Mộc Yên hỏi anh, "Nếu anh thích một người rất nhiều năm, nhưng không được hồi báo, anh cũng sẽ giết đôi phương sao?"

"Tôi sẽ không giết người tôi yêu, nhưng, tôi sẽ giết tất cả những người cô ấy thích."

Không, không chỉ có người cô thích. Hiện tại Dung Lạc càng khẳng định: Chỉ cần là người từng trêu chọc cô, toàn bộ đều phải chết!

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sùng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Đi Dạo Cửa Hàng?

Edit: susubluu

"Chị dâu nhỏ, lát nữa chị ra ngoài sao?" Trên bàn cơm, Dung Ngữ vừa ăn lap xường, vừa nhận cái bánh bao Mộc Yên đưa cho cô.

"Ừ." Múc một muỗng sữa chua, Mộc Yên gật đầu.

"Bên ngoài nhiều người xấu, chị không ngại dẫn em theo để lao động miễn phí cho chị chứ. Thuận tiện cũng dẫn em ra ngoài phơi nắng." Dung Ngữ tự tiến cử mình, Dung Trạch chân thành nói: "Cái gì gọi là dẫn ra ngoài phơi nắng? Câu này cứ như em là chó vậy."

"Anh hai, em là người, không phải chó." Dung Ngữ trừng mắt nhìn anh.

"Về mặt Dung Trạch bình tĩnh: "Em quả thật không phải chó, hơn nữa cũng không phải là cái gì tốt."

"Anh..."

Dung Trạch ngắt lời cô, tiếp tục, "Anh cái gì? Em đã không phải chó, vậy sao cần phải ra ngoài phơi nắng phơi nắng? Chắc chắn đưa em ra ngoài em sẽ nhân cơ hội chuồn đi!"

Hiếm khi thấy Dung Trạch chiến thắng trong trận khẩu chiến trên bàn cơm, đừng trách Dung Ngữ, diễn[

"Muốn đi ra ngoài sao?" Mộc Yên nhìn Dung Lạc đưa một ly sữa ấm qua, cô không im lặng nữa mà nở nụ cười.

Dung Trạch bĩu môi, thật đúng là một đôi mà. Anh nhớ là trước kia Mộc Yên không thích nói chuyện, chẳng lẽ ở cùng với cả nhà anh một thời gian lâu nên lầy bệnh?

"Muốn đi ra ngoài một chút." Gần đây Mộc Yên luôn chăm sóc Dung Lạc, hình như cũng không có ra khỏi nhà họ Dung.

"Anh cả, yên tâm đi, em sẽ làm tốt nhiệm vụ vệ sĩ."

"Đi sớm về sớm." Dung Lạc vuốt cái trán cô, tuy rằng anh quan tâm cô, nhưng cũng không tính hỏi cô muốn làm gì. Cô không nói, anh sẽ không hỏi, cô có tự do, anh sẽ không bao giờ hạn chế sự tự do của cô.

Ăn sáng xong, Dung Ngữ liền theo Mộc Yên ra khỏi cửa. Tuy rằng biết, Dung Ngữ tuyệt đối sẽ không tiêu xài hoang phí giống những đứa con gái bình thường, nhưng nhìn thấy chiếc xe khí phách kia Mộc Yên vẫn thoáng sùng sốt một chút. Dù sao một người con gái lái xe Hummer màu đen quả thật không thấy nhiều lắm. Nhìn Dung Ngữ lịch thiệp mở cửa xe cho cô, chờ cô ngồi xong, Dung Ngữ lại không hề có hình tượng nhảy lên xe, đáng người mạnh mẽ không biết vì sao lại khiến cho Mộc Yên nhớ tới câu nói trên ghẹo mà Dung Trạch nói với cô: "Em vừa ngang ngược vừa có bắp thịt cuộn cuộn thật sự khiến anh không thể xem em là một laddy."

Nhưng Mộc Yên lại rất thích Dung Ngữ, cảm thấy cô gái như vậy không làm bộ làm tịch sống rất chân thật.

Nghe thấy Mộc Yên kêu ngừng, Dung Ngữ liền chậm rãi ngừng xe lại, khi cô ngẩng đầu lên nhìn thấy tám biển hiệu của cửa hàng, tỏ vẻ rất khó hiểu: "Chị khẳng định là muốn đi dạo cửa hàng này sao?"

Mộc Yên gật đầu, "Chính là nơi này."

"Chị nói dạo cửa hàng chẳng lẽ chính là đi dạo tiệm thuốc Đông y?" Trên bảng hiệu đề ba chữ to rõ ràng "Đồng Nhân Đường" Dung Ngữ không tự chủ được nên hơi cao giọng.

"Tiệm thuốc cũng là cửa hàng!"

"..." Thấy giọng điệu của Mộc Yên nghiêm túc, đột nhiên không biết có nên nói cho cô nhóc trước mắt là đi dạo cửa hàng và tiệm thuốc vốn không hề có một chút liên quan hay không. Nhìn Mộc Yên mở cửa xe đi vào trong tiệm thuốc, Dung Ngữ giật mình: Thì ra chị dâu nhỏ nhà cô còn có đam mê này. Quả nhiên không giống bình thường.

Cửa tiệm thuốc không có chỗ đậu xe, Dung Ngữ đành phải đi tìm chỗ để đậu xe.

Một mình Mộc Yên đi vào tiệm thuốc Đông y "Đồng Nhân Đường", "Tiểu thư, xin hỏi cô chẩn bệnh hay là lấy thuốc?" Người bán hàng chào đón, lễ phép hỏi cô.

"Tôi xem một chút." Cô thật sự coi nơi này như một cửa hàng tự do.

"..."Nụ cười trên mặt người bán hàng cứng ngắc một chút, sau đó lễ phép nói: "Cô cứ tự nhiên."

Nhìn thuốc Đông y được để riêng trong một cái tủ, Mộc Yên vừa nhìn vừa suy nghĩ trong đầu: "Cam Thảo, Cây Đu Đủ, Xuyên Khung, Hoa Hồng, Thiên Ma, Ngũ Gia Bì, Tần Giao, Tầm Gửi, Cây Dâu..." Gần hai mươi vị thuốc Đông y, đây là những thứ Mộc Yên có ý ghi nhớ trước khi ra ngoài.

Cô nhớ rõ trước kia lúc bắt đầu huấn luyện thường xuyên gãy xương, xương hở ra ngoài, đau như vậy tuy rằng đối với bọn họ mà nói cũng không là cái gì cả, nhưng bởi vì bị thương mà còn phải huấn luyện cộng thêm trong quá trình vết thương khôi phục lại sẽ mang đến cảm nhận sâu sắc, điển; "Da22mle3>quý?đooom thường tra tấn bọn họ đến sống không bằng chết. Hai mươi mấy vị thuốc Đông y này là lúc trước sư phụ cho cô dùng để ức chế sự đau đớn ở các đốt ngón tay, hai ngày trước cô nghĩ lại đột nhiên bắt đầu có ý niệm cho Dung Lạc thử một lần. Tuy rằng, anh khôi phục rất khá, thậm chí có thể nói một số chỗ gần như đã khôi phục, nhưng cái nỗi đau gian nan này vẫn ngẫu nhiên đến với anh. Tuy rằng biểu cảm Dung Lạc không rõ ràng, nhưng Mộc Yên vẫn biết anh luôn phải nhẫn nại.

"Tiểu thư, tôi muốn năm lạng Cam Thảo, hai lạng Cây Đu Đủ, một lạng Xuyên Khung, ba lạng Hoa Hồng, tám lạng Thiên Ma..." Nghĩ xong, Mộc Yên kêu hai nhân viên cửa hàng giúp cô lấy được liệu.

Nhân viên cửa hàng có chút khiếp sợ, không ngờ cô gái nhỏ này lại có thể nhớ liều dùng để bào chế thuốc, không khỏi kính nể nhìn mờ to hai mắt cô.

Lấy thuốc xong, gói lại, Mộc Yên đang nghĩ chuẩn bị hỏi thêm cái gì đó. Đột nhiên, nghe thấy một giọng nói quen thuộc làm cho Mộc Yên ngẩng đầu.

"Sư phụ, vị thuốc này uống xong có tác dụng phụ gì không?"

Cô thấy Hứa Nhã Như và Mộc Cẩm đi ra khỏi phòng xem bệnh của "Đồng Nhân Đường" một cách ngoài dự kiến.

Mắt chạm nhau, Mộc Cẩm và Hứa Nhã Như đều cả kinh, sau đó biểu cảm trên mặt Hứa Nhã Như biến thành khó tin, mà Mộc Cẩm lại đen mặt.

"Tiểu Yên?" Hứa Nhã Như nhanh chóng khôi phục sắc mặt ôn hòa, giọng nói run run, bà ta như muốn khóc thành tiếng "Con có khỏe không? Lâu như vậy cũng không trở lại thăm chúng ta, di Hứa rất nhớ con."

"Thật không?" Mộc Yên cười châm chọc, nhớ cô, thật đúng là buồn cười!

"Mộc Yên cô đừng có không biết xấu hổ, mẹ tôi quan tâm cô, cô có thái độ gì đó!" Mộc Cẩm cũng không sợ mất mặt trước mặt công chúng, con tức dâng lên cuộn cuộn, cô liền chỉ vào Mộc Yên hét to lên.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sủng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60: Cô Mang Thai !

Edit: susubluu

Bởi vì mấy người Mộc Yên đứng ở đại sảnh lâu một nên nhanh chóng hấp dẫn ánh mắt của rất nhiều người. Nhưng nếu bọn họ đã không sợ mất mặt, Mộc Yên cũng sẽ theo hầu.

"Mộc Yên, cô còn có lương tâm hay không?" Mộc Cẩm chỉ vào cô, không còn hình tượng của ngày thường.

"Tiểu Cẩm, con làm cái gì vậy." Hứa Nhã Như nhìn người bốn phía cau mày kéo Mộc Cẩm.

"Mẹ, mẹ kéo con làm cái gì?" Mộc Cẩm trừng mắt, "Ba sinh bệnh, cô ta làm con gái cũng không biết đi thăm."

Mộc Quốc Hồng sinh bệnh, nghe thế phản ứng đầu tiên của Mộc Yên là sững sờ, "Ba thế nào?"

"Cô còn có mặt mũi hỏi sao?" Mộc Cẩm thờ hờn hển đi về phía trước hai bước, "Mộc Yên, thật không biết tim cô có phải đã đóng băng rồi không."

Lòng của cô đã đóng băng, được rồi, có lẽ từ lúc bị đuổi ra khỏi nhà họ Mộc đến nước Mỹ sống không chết lòng của cô đã hoàn toàn đông lại.

"Tiểu Yên, đừng náo loạn ở bên ngoài, có thời gian thì đi thăm ba con đi." Trong mắt Hứa Nhã Như có chút nước mắt, giống như mẹ hiền cầu xin đứa con gái không nên thân.

Người bốn phía càng ngày càng nhiều, nghe đoạn bọn họ đối thoại của bọn họ hình như mọi người đều đón nhận quan điểm của Hứa Nhã Như và Mộc Cẩm, diễn[Đàn>le;;quyd00n ánh mắt bọn họ nhìn Mộc Yên đầy khinh bỉ, có chán ghét, thậm chí bắt đầu nghị luận cô là người có lỗi. Rốt cục, ở trong mắt người khác cô trở thành một đứa con gái bất hiếu không có lương tâm khiến mẹ tức giận đến khóc.

Mộc Yên không muốn giải thích cái gì, cũng không có gì để giải thích, cô lạnh lùng nhìn bốn phía, xem bọn anh có thể náo loạn đến cỡ nào!

"Tiểu Yên, con về thăm ba đi, ông ấy bị bệnh mà miệng vẫn luôn nhắc tới con." Hứa Nhã Như đã bắt đầu khóc thút thít, nước mắt chảy cuộn cuộn không ngừng.

Sắc mặt Mộc Yên vẫn lạnh nhạt như trước, âm thanh chỉ trích của mọi người cũng càng ngày càng cao.

"Mẹ, làm gì phải nói nhảm với cô ta nhiều như vậy, mẹ cũng không phải không biết cô ta có ý chí sắt đá." Mộc Cẩm nhìn thấy Hứa Nhã Như khóc, lại đau lòng không chịu nổi, trừng mắt nhìn Mộc Yên đầy hung dữ.

"Tiểu Yên, mẹ biết con vẫn chán ghét mẹ, mẹ không tốt chỗ nào con nói ra để mẹ sửa được không?" Nước mắt của Hứa Nhã Như chảy nhiều hơn, "Nhưng ba con bị bệnh là sự thật."

Mẹ sao? Mắt Mộc Yên lại lạnh thêm ba phần, từ khi nào mà bà ta đã trở thành mẹ của cô!

Hai mẹ con này có tâm trạng diễn kịch ở đây, nhưng cô không có kiên nhẫn đứng đây để xem đâu. Không muốn để ý tới việc bọn họ đang lên án mình, Mộc Yên xoay người tính rời khỏi cái nơi gây chú ý này.

"Mộc Yên!" Mộc Cẩm gào lên, "Lương tâm của cô bị chó ăn rồi sao? Chẳng lẽ muốn mẹ quỳ xuống cầu xin cô, cô mới trả lời sao?"

Mộc Yên cười lạnh, "Tôi cũng không nói vậy, nếu các người có hứng thú làm vậy, thì mời tự nhiên, thứ cho tôi không thể theo hầu."

"Mộc Yên cô thật sự là nghiệt chủng, cô lợi hại!" Mộc Cẩm đau lòng lau nước mắt cho Hứa Nhã Như, lúc quay đầu nhìn về phía Mộc Yên thì trong mắt không che giấu được sự căm thù.

"Tiểu Yên, mẹ cầu xin con về nhà thăm ba được không?" Không biết sao đột nhiên Hứa Nhã Như lại nhào tới, túm cánh tay Mộc Yên. Mộc Yên nhúu mày, cánh tay trái của cô bị thương, bị Hứa Nhã Như túm một như vậy, cô đột nhiên cảm thấy vô cùng đau đớn.

"Mời bà buông ra." Mộc Yên nhúu mi. Tuy rằng cô không giống Dung Lạc, nhưng bởi vì trong lòng cô có bóng ma từ nhỏ nên có bệnh sạch sẽ nghiêm

trọng. Cô không thích người khác tùy tiện chạm vào cô.

"Tiểu Yên, mẹ van cầu con, van cầu con được không?" Hứa Nhã Như rơi lệ càng dữ dội, cô sống chết ôm cánh tay của Mộc Yên không chịu buông ra. "Bà buông ra!" Đột nhiên ánh mắt của Mộc Yên rét lạnh, trong đó có khí thế uy nghiêm đáng sợ tới mức khiến Hứa Nhã Như giật mình thiếu chút nữa quỳ gối xuống, tay cầm cánh tay của Mộc Yên cũng theo đó buông ra.

"Mộc Yên, sao cô dám nói chuyện với mẹ tôi như thế?" Mộc Cẩm nổi giận dùng dùng đi tới, kéo lấy cánh tay bị thương của Mộc Yên, "Kéo cô thì sao, tôi không buông tay đó, xem coi cô có thể làm gì?"

Mộc Cẩm dùng sức cầm cánh tay của Mộc Yên, Mộc Yên đau đến nỗi luôn nhíu mày.

"Buông ra!" Cô lạnh lùng nhìn cô ta.

"Không buông, cô có thể làm gì!" Mộc Cẩm tức giận trừng mắt nhìn cô.

"Tôi nói lần cuối cùng, buông ra!" Tuy rằng tiếng nói của cô vẫn như trước, không lớn, nhưng lại đầy khí lạnh làm cho Mộc Cẩm sợ tới mức co rúm lại. Nhưng người chết vì sĩ diện, rõ ràng có chút sợ hãi nhưng cô vẫn cắn răng chống cự.

Xoay người thật mạnh, Mộc Yên quăng Mộc Cẩm đang nắm chặt cánh tay mình xuống đất.

Nhưng đồng thời Mộc Cẩm lại không cam lòng tiếp tục xông lên, muốn kéo vạt áo của cô, "Cô không được đi!"

Mộc Yên chán ghét đến cực điểm vội vàng đẩy cô đang dựa sát vào mình ra, nhưng rõ ràng cô không dùng quá nhiều lực, nhưng Mộc Cẩm đã bị cô đẩy xa ra một mét, đập thẳng vào cột đá trong đại sảnh.

"Tiểu Cẩm!" Mộc Yên xoay người nghe thấy tiếng khóc khô cằn của Hứa Nhã Như, liền

Mộc Yên kinh hãi, Mộc Cẩm là...

Nghĩ tới đó, cô thở dài, dù chán ghét cỡ nào thì lúc này cứu người đi.

"Tiểu Cẩm, con không thể xảy ra chuyện gì được!" Hứa Nhã Như ôm cô sợ tới mức ngay cả nước mắt cũng không chảy ra nữa.

Sắc mặt Mộc Cẩm trắng bệch như tờ giấy, môi nhếch cao lên thấp giọng run run khóc, "Mẹ, mau cứu con của con, mau cứu con của con..."

Lung Mộc Yên cứng đờ, quả nhiên Mộc Cẩm mang thai, đứa nhỏ này?

Chẳng lẽ là...

Cô vừa nghĩ đến đây, chợt nghe thấy tiếng bước chân dồn dập ở phía sau.

"Em làm gì cô ấy rồi?" Cánh tay bị thương lại bị một lực lớn kéo lấy, Mộc Yên cười khổ, sao bọn họ đều kéo cánh tay này của cô vậy!

Xoay người, mắt Mộc Yên hơi rã rời, trên mặt người đàn ông cao lớn tuần tú không hề che dấu sự tức giận, anh trừng mắt nhìn cô gần như phát cuồng. "Rốt cuộc em đã làm gì cô ấy rồi?" Tay lại dùng sức nắm chặt cánh tay cô, đau đến nỗi cô không muốn nói.

"Tôi..."

"Ba!"

Cô còn chưa nói cái gì, một tiếng tát tai vang dội vang lên, Mộc Yên chỉ cảm thấy trên mặt đau rất. Khóe miệng còn chảy một vết máu tươi.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sủng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61: Cha Mẹ Sinh Con, Trời Sinh Tính

Edit: susubluu

Giống như một thước phim quay chậm, Mộc Yên bị bắt ngờ nên không kịp né cái tát kia, cả người Sở Hoán sững sờ tại chỗ. Cảm nhận được cảm giác đau rất của bàn tay, tim anh như tan nát.

Anh đánh cô! Anh lại đánh cô!

"Tiểu Yên anh..." Anh vừa định giải thích đã bị nụ cười lạnh lùng trên mặt cô làm cho chân động.

Ý lạnh mạnh mẽ đập vào mặt làm cho Sở Hoán lui về phía sau, cho tới bây giờ anh chưa từng thấy Mộc Yên như vậy.

"Không cần phải nói gì cả."

Ngón tay trắng nõn lướt qua môi, động tác này làm máu tươi lan ra xung quanh, đôi môi đỏ mọng nhiễm máu khiến Mộc Yên thêm quyến rũ hơn.

"Anh đánh tôi." Là câu khẳng định, tựa như đóng băng.

Mộc Yên từ từ tới gần, Sở Hoán lại liên tục lui về phía sau, mắt lạnh lùng như vậy, điển[D@fn

"Không... Không, dù là nguyên nhân gì, em cũng không thể đối xử với chị em như thế." Tuy rằng Sở Hoán sợ hãi, nhưng tôn nghiêm trong người khiến anh không thể lùi bước được.

"Chị sao?" Mộc Yên cười như yêu nghiệt khiến người ta kinh ngạc.

"Sở Hoán." Cô gọi anh đầy ôn nhu, giống như tình nhân nức nở, "Anh đã quên rồi sao? Tôi ghét nhất là bị người ta đánh!" Ngón tay trắng nõn xoa khuôn mặt anh, nụ cười của cô quyến rũ kỳ cục.

"Em muốn làm gì?" Sở Hoán cứng đờ tại chỗ, muốn động cũng không dám động.

Mộc Yên cười to, càng lúc càng đẹp, mỗi một cử chỉ giờ tay nhắc chân đều khiến người khác hồn xiêu phách lạc.

"Mộc Yên em đừng quá đáng." Anh trừng mắt nhìn cô, tuy rằng khí thế yếu hơn không ít.

"Tôi quá đáng sao?" Rồi đột nhiên trong đôi mắt của cô nhuộm màu tối tăm, trên mặt đầy vẻ thô bạo.

"Chát!"

Lúc tất cả mọi người đều không rõ cô ra tay thế nào, chỉ thấy trên mặt Sở Hoán đã sưng đỏ rõ ràng, máu tươi bắt đầu chảy ra khỏi miệng.

"Chát!" Lại một tát vang dội. "Mua một tặng một, có qua có lại." Mộc Yên trêu tức.

Môi đỏ mọng nhẹ nhếch lên, quyến rũ, gọi cảm thậm chí là khí phách tất cả đều được thể hiện trên người cô.

"Em, em..." Ôm khuôn mặt đau rát của mình, ngay cả một câu hoàn chỉnh mà Sở Hoán cũng không nói ra được, cô ta dám làm anh mất mặt mũi trước nhiều người như vậy. Trong cơn giận dữ, chỉ thấy anh lại muốn giờ tay tát Mộc Yên.

"Răng rắc!"

"A!"

Là tiếng xương gãy, vứt bỏ cánh tay trật khớp của Sở Hoán, mắt Mộc Yên cực kỳ tàn bạo: "Cút!"

Nhìn Sở Hoán té xuống đất rên nhẹ, cả người Hứa Nhã Như bị dọa choáng váng, thấy Mộc Yên bước đến gần, bà bỏ lại Mộc Cẩm, nghiêng ngã lão đảo chạy ra ngoài.

Đôi môi tái nhợt của Mộc Cẩm run run, lý trí đã gần như mơ hồ, "Mẹ, cứu con, cứu đứa bé..." Cô suy yếu giọng nói ní non càng ngày càng nhỏ.

Mộc Yên nhìn Hứa Nhã Như bỏ lại cô chạy ra ngoài, châm chọc, "Thật là một người mẹ tốt!"

Đứng lên, liếc nhìn nhân viên bán hàng bị dọa sợ co rúm lại, Mộc Yên cười khế, "Tiểu thư, tôi cảm thấy có lẽ nên gọi 120 đi, chậm nữa sẽ là một xác hai mạng đó." Đi được hai bước, cô dừng lại tiếp tục nói: "Nhưng cô cũng có thể không cần để ý tới, dù sao mẹ cô ta cũng không thêm quan tâm sự sống chết của cô ta, cô cần gì phải làm điều thừa thãi?"

Rõ ràng chỉ là đứa con gái trẻ tuổi, vì sao mỗi một cử chỉ giờ tay nhắc chân lại tỏa ra khí thế mạnh mẽ như vậy?

Một phút đó, cô quyến rũ, gọi cảm, ngang ngược, quả thực khiến người ta giận điên lên! Sở Hoán ngã ngối, hiển nhiên vẫn chưa tỉnh táo lại từ hành động vừa rồi của Mộc Yên.

Người vậy xem đều đồng loạt nhường đường cho cô, ai cũng không dám nói cô không đúng.

Một người khá đẹp trai đang dựa ở cửa, Dung Ngữ xem đầy đủ tình huống vừa rồi của Mộc Yên. Đôi mi thanh tú ngả ngón, mặt của cô đã sớm không còn vẻ vui cười ngày thường, điển[da]ffn

"Có chút thú vị." Môi mỏng nhếch lên, khó phân biệt được thâm ý trên mặt Dung Ngữ. Vừa đỗ xe về tới nơi, vừa đúng lúc cô nhìn thấy Mộc Yên bị

đánh, vội vàng muốn đi lên che chở cô, nhưng còn chưa đi được hai bước đã bị khí thế của cô nhóc kia làm chấn động. Về ngoạn độc trong nháy mắt, xinh đẹp lại tàn bạo! Cô chỉ biết, anh cả nhà mình sẽ không chọn đại người, một bình hoa giống như tiểu bạch thỏ không có thể khiến cho anh ấy hứng thú được.

Nhưng, cô nhóc này cũng nguy trang quá tốt, ngay cả cô cũng không phát hiện được.

Nhìn Mộc Yên chậm rãi đi ra ngoài, cô đã thu lại vẻ tối tăm và ngoạn độc vừa rồi, khôi phục lại bộ dáng em gái nhỏ khôn khéo.

Dung Ngừ nhìn thân hình cô đến càng lúc càng gần, đôi mắt sâu thẳm: Che dấu mình như vậy, rốt cuộc là xuất phát từ mục đích gì?

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sùng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62: Anh Ôm Ấp

Edit: susublu

Có đôi khi, muốn biết mục đích của đối phương thì cách tốt nhất chính là phối hợp với cô ấy tiếp tục nguy trang. Mà Dung Ngừ cũng nhận ra điều này, cô đứng ở cửa vừa thấy Mộc Yên đi đến liền vội vàng nghênh đón, "Con mẹ nó, chỗ dừng xe thật sự khó tìm!" Thấp giọng chửi một tiếng, cô nghiêm mặt nhìn mặt Mộc Yên sưng đỏ, "Chị dâu nhỏ, chị sao vậy?" Biết rõ còn có hỏi.

"Không có gì." Mở cửa xe ngồi vào trong, Mộc Yên liền tiếp tục im lặng.

Tựa đầu vào lưng ghế dựa, cô híp mắt như muốn ngủ.

Một đường không nói gì, ngoài xe trời dần dần tối lại, gió lớn giật mạnh, là dấu hiệu của một trận mưa to.

Mộc Yên từ từ nhắm hai mắt, cảm nhận được gió thổi vào cửa kính xe, nếu cha của cô không phải Mộc Quốc Hồng, cô thật sự không muốn có bất kỳ quan hệ gì với nhà họ Mộc nữa, nếu bọn họ vẫn coi cô là Mộc Yên luôn ngoan ngoãn nghe lời như trước thì bọn họ đã hoàn toàn sai rồi!

Con mắt đang nhắm đột nhiên mở ra, sự khôn khéo khiến mọi thứ trên thế gian mất đi ánh sáng chỉ trong nháy mắt.

Liếc mắt nhìn qua sườn mặt của tài xế, Mộc Yên cười, cô út nhà cô thật đáng yêu, nếu cô muốn giả bộ không phát hiện, vậy để cô tiếp tục chơi đi.

Lầu ba nhà họ Dung, nhìn trời chột âm u, động tác đánh cờ của Dung Lạc dừng lại.

Trên bàn cờ, ván cờ đã kết thúc, quân trắng tiến, quân đen bị ăn. Nhìn kết quả toàn cục, anh đứng ở chỗ cao, tiến lùi có chừng mực, bày mưu tính kế.

Cờ đen cờ trắng, mỗi một quân cờ đều được sắp xếp tỉ mỉ, tựa như Nhà họ Dung lúc này, anh muốn phá ván cờ này, phải từng bước mạo hiểm.

"Cạch" Quân cờ trắng đặt lên bàn cờ, gương mặt Dung Lạc lạnh lùng, làm cho người ta khó có thể nắm bắt.

"Thiếu phu nhân, cô đã trở lại." A Cửu nhìn Mộc Yên dính mưa vừa mới vào đến cửa hơi kinh ngạc, "Tam tiểu thư đi với cô đâu?"

"Cô ấy đi đâu đó lát nữa mới trở về." Cầm lấy khăn mặt trong tay A Cửu, Mộc Yên đưa thuốc Đông y trong tay mình cho anh, "Đem cái này vào phòng bếp trước đi."

"Dạ, thiếu gia luôn chờ cô đó."

"Lát nữa tôi đi lên."

Mộc Yên vừa lau khô mái tóc dài, vừa đi lên lầu ba.

Bởi vì giấy đều ướt đầm, cô chỉ đi chân không. Cửa lầu ba mở ra, hoa Tường Vi đại ở cửa sổ bị gió thổi thừa thốt.

Nghe thấy tiếng bước chân sau lưng, Dung Lạc không có ngẩng đầu, ván cờ đã được giải, diễn[đạo]

Mộc Yên cởi áo khoác ra đặt ở một bên, cả người giống như kiệt sức ngã xuống giường mình, nửa ngày nay đã xảy ra rất nhiều chuyện, cô muốn nghỉ ngơi một chút. Không nghe thấy cô trả lời, Dung Lạc nhẹ nhàng mảy lại, một tiếng "Cạch." Vang lên, cờ trắng được đặt lên bàn cờ, có khí phách, chỉ trong nháy mắt đã thôn tóm quân cờ đen.

"Làm sao vậy?" Đi hai ba bước đến trước giường của cô, cầm lấy khăn mặt anh ngồi xuống bên cạnh cô, giúp cô lau mái tóc dài ướt sũng. "Gặp mưa sao?" Cầm tay cô ở một bên lên, cảm thấy lạnh như băng làm cho anh nhú chặt mày.

"Đi tắm nước ấm đi." Không dừng động tác lau tóc cho cô, gạt mái tóc dài bị mưa làm ướt nhẹp ra, trên khuôn mặt trắng nõn bị sung đỏ hần thành dấu làm cho mắt anh âm trầm.

"Chuyện gì xảy ra?" Khẽ vuốt dấu tay trên mặt cô, sự tức giận trong mắt anh tăng lên cuộn cuộn không hề giảm.

"Dung Lạc." Cô nhìn anh tức giận, nhẹ nở nụ cười.

Tóc dài rũ xuống, bị dính nước mưa cộng thêm đôi mắt trong suốt, giúp cô khiến người khác cảm thấy thương yêu.

Bất đắc dĩ thờ dài một hơi, anh thật sự bị cô đánh bại, đứng lên đi kêu A Cửu lấy thuốc mỡ giảm sưng đến. Nhìn bóng lưng anh dần dần biến mất, Mộc Yên đứng dậy muốn đến phòng tắm để tắm nước ấm.

Thay áo ngủ, lúc cô đi chân trần ra ngoài vừa đứng lúc nhìn thấy khuôn mặt tuần tú đang nhúu mày của anh. Lại làm sao nữa? Cô còn đang nghi hoặc thì thấy anh bước nhanh tới đây, ôm ngang cô lên, đôi môi tinh xảo mím chặt, thực dễ để người ta nhìn ra anh đang tức giận.

"Mắc mưa mà còn đi chân trần!" Nhẹ nhàng đặt cô lên giường, phủ thảm lên đôi chân ngọc ngà của cô.

Nhìn anh vẫn nhúu mày, Mộc Yên tới gần, vươn tay giúp anh kéo giãn chân mày ra.

Bắt lấy ngón tay ấm áp của cô, Dung Lạc thờ dài: "Cô nhóc ngang ngược, mắc mưa về nhà còn không thành thật!"

Ngón tay thon dài nhẹ bôi thuốc mỡ lên mặt cô, động của anh hết sức mềm nhẹ. Mộc Yên ngoan ngoãn ngồi đó, cảm nhận được thuốc mỡ lạnh lạnh trên mặt, cảm thấy hương bạc hà nhẹ nhàng khoan khoái.

"Đau không?" Vết sưng đỏ trên mặt cô từ từ hần rõ dấu làm cho anh thấy đau lòng.

Mộc Yên nhìn anh, tui thân, chua xót, cùng với cảm động, những cảm xúc cô chưa bao giờ chạm đến liền cuộn cuộn dâng lên. Đối với người chưa bao giờ được ai quan tâm như cô mà nói, sự ấm áp như vậy quá mức xa xỉ. Dù có mạnh mẽ như thế nào, cô cũng không trốn tránh được sự thật là mình chỉ mới mười chín tuổi.

Cảm xúc cuộn cuộn dâng lên khiến cô vươn tay ôm lấy Dung Lạc, cảm nhận được sự ấm áp đặc biệt trong ngực anh.

Hơi kinh ngạc một chút, Dung Lạc cũng ôm chặt cô, vỗ nhẹ lưng cô từng chút một.

Tựa vào trong lòng anh cảm nhận sự yêu chiều của anh, cô đã sớm quăng mất sự đau đớn trên mặt ra sau đầu, Mộc Yên cười khẽ: Thì ra, điều tốt nhất trên thế giới này là thuốc giảm đau, thật ra là cái ôm của anh mới đúng, diễn

Căn phòng ấm áp, hai người đều ăn ý im lặng. Đến khi Mộc Yên mệt mỏi dựa vào trong ngực anh ngủ thiếp đi, Dung Lạc mới đặt cô xuống giường rồi đắp chăn cho cô.

Anh ngồi ở bên giường của cô, nhìn vết thương trên mặt, trong đôi mắt sâu thẳm hiện lên một tia sát ý. Nếu cô không muốn nói, anh sẽ không hỏi, đây là sự yêu chiều mà anh dành cho cô, nhưng, như vậy cũng không có nghĩa là anh sẽ tha cho người làm cô bị thương, anh tự có biện pháp khiến cho người dám tổn thương cô chịu trừng phạt.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sùng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Hồng Nhan Họa Thủy

Edit: susublu

Thư phòng Nhà họ Dung.

Dưới ánh đèn lạnh lùng, người đàn ông ngồi ở trên sô pha, cầm bảng biểu phân tích thị trường chứng khoán trong tay.

Bên ngoài vang lên tiếng đập cửa làm cho anh xem ngừng việc xem báo cáo lại, "Vào đi." Tiếng nói vẫn lạnh lùng như trước.

"Thiếu gia, ngài tìm tôi." Người thanh niên cung kính hỏi.

"Cố Sùng, chắc cậu biết nguyên nhân tôi tìm cậu rồi." Miệng đầy khẳng định, Dung Lạc nhìn diện mạo người trước mắt giống y đúc Cố Minh, mắt phượng híp lại.

Cố Sùng và Cố Minh là anh em sinh đôi, đều theo bên cạnh Dung Lạc từ rất sớm, nhưng hai người họ, một người ở ngoài sáng, một người trốn ở trong tối. Từ lúc còn rất nhỏ, Cố Sùng và Dung Ngữ đã nhận huấn luyện đặc thù của Dung Uy lão gia, thân thủ như thế nào tất nhiên không cần nói cũng biết.

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Cố Sùng là người thông minh, anh tự hiểu thiếu gia hỏi về chuyện của thiếu phu nhân, dù sao từ khi Mộc Yên trở thành thiếu phu nhân Nhà họ Dung, anh đã được giao nhiệm vụ âm thầm bảo vệ Mộc Yên, chẳng qua là trốn ở một nơi bí mật mà thôi.

"Thiếu phu nhân bị một người đàn ông tên là Sở Hoán tạt một." Giọng nói bình thản, không có chút phập phồng, đối với Cố Sùng mà nói, dù là chuyện phức tạp thế nào, anh vẫn luôn nói thật ngắn gọn. Bởi vậy, chuyện đám người Sở Hoán bị Mộc Yên giáo huấn đã bị anh tỉnh lược. Dù sao, diễn(daffn;quys[do0n anh cho rằng điều thiếu gia chú ý nhất định là dấu vết bị đánh của thiếu phu nhân, nói nhiều hơn cũng vô ích.

Nghe thấy là Sở Hoán làm, đôi mắt Dung Lạc u ám làm cho người ta e ngại, nhưng đột nhiên anh lại bắt đầu cười khê.

Cố Sùng đứng ở một bên cũng chịu huấn luyện thành cứng rắn, cũng khó nhịn nổi mà rùng mình.

"Cố Sùng."

"A... Dạ?" Nụ cười ôn hòa của Dung Lạc làm cho anh kinh hãi.

"Phát tán hết cổ phiếu ở công ty mới của tập đoàn Dung thị ra ngoài đi."

"Thiếu gia, người chắc chứ?" Cố Sùng luôn bình tĩnh nhưng khi nghe thấy quyết định này của Dung Lạc cũng không thể trấn tĩnh được nữa.

Ở trong thương trường, tập đoàn Dung thị giống như một gốc cây rụng tiền, chỉ cần Dung thị có thể mua một chút cổ phần của công ty nào đó cũng đều mang đến lợi ích lớn cho công ty đó. Cổ phiếu ổn định không lỗ vốn, ai mà không muốn? Nhưng từ nhiều năm trước tập đoàn Dung thị đều chỉ hợp tác tự do, chia cổ phiếu bán cho người trong nhà, Dung Lạc làm như vậy sẽ khiến cho các công ty lớn tranh đoạt. Đến lúc đó, giới thương nhân sẽ đại loạn.

"Không." Dung Lạc vẫn cười ôn hòa như trước, nhưng Cố Sùng lại cảm thấy như rơi vào hầm băng, anh từng hoài nghi thiếu gia nhà mình có thuật đọc tâm, vì sao anh nghĩ cái gì Dung Lạc cũng đều biết. "Nghe nói, Hằng Phong muốn mua cổ phần công ty chúng ta, hơn nữa lợi nhuận rất cao."

Cố Sùng kinh hãi, lập tức hiểu được ý Dung Lạc. Tuy rằng thiếu gia luôn nghỉ ngơi, nhưng những công ty trong giới thương nhân anh đều hiểu thông thấu hết. Chuyện công ty Hằng Phong muốn mua cổ phần Dung thị không phải chuyện ngày một ngày hai, nếu Dung thị phát cổ phiếu ra ngoài, Hằng Phong nhất định sẽ bắt lấy thời cơ mua vào, tất cả cổ phần công ty phát ra ngoài đều vào trong tay bọn họ. Mà điều quan trọng nhất là người đứng sau sáng lập nên Hằng Phong chính là —— Sở Hoán!

Vừa suy nghĩ cẩn thận Cố Sùng lại thấy không rõ, Sở Hoán vừa đánh thiếu phu nhân nhà mình, thiếu gia lại phát cổ phiếu cho anh ta, chẳng lẽ muốn lấy ơn báo oán?

Sao có thể được!

"Thiếu gia?"

"Ừ."

"Tôi không hiểu, vì sao ngài muốn..." Nói tới đây đột nhiên Cố Sùng không biết nên hỏi hay không nên hỏi, dù sao đây không phải chuyện anh nên quan tâm.

"Vì sao lại phát cổ phiếu ra cho Hằng Phong phải không?" Tiếp lời Cố Sùng, Dung Lạc nói thẳng điều anh muốn hỏi ra, sau đó từ từ nói, "Tôi muốn quỹ tiền công ty mới của Nhà họ Dung quỹ đều đầu tư vào cây trà, kế hoạch đối với công ty mới của Nhà họ Dung tôi đã không có hứng thú."

Cái gì? Mang hết quỹ đi mua cây trà? Vậy không phải tài chính của công ty mới của Nhà họ Dung sẽ bị vét sạch, sẽ đóng cửa sao?

Công ty mới vừa đưa ra thị trường, có tiền đồ phát triển, chỉ với một câu "Không có hứng thú" của Đại thiếu gia mà nó sắp phải đóng cửa. Còn nữa, toàn bộ tiền đều mua cây trà, là muốn cả dãy núi có đủ loại trà luôn sao? Nghĩ đến hình ảnh như vậy, Cố Sùng cảm thấy đáng sợ. Thiếu gia của anh cũng quá đen tối, đầu tiên phát cổ phiếu ra ngoài để cho người khác mua, rồi sau lưng chuẩn bị đóng cửa công ty đi mua cây trà, chuyện này tuyệt đối là muốn Hằng Phong cũng đóng cửa cùng luôn!

Hằng Phong mua nhiều cổ phần công ty mới Nhà họ Dung như vậy, đến lúc đó thiếu gia ra lệnh tài chính công ty không có, chính là sẽ đóng cửa, mà Hằng Phong làm cổ đông tất nhiên sẽ bị liên lụy không nhỏ. Chiều này thật sự quá đen tối! Cố Sùng âm thầm thấp đèn cúng bái Hằng Phong sắp đóng cửa, diễn/le3;;quysdoo0n quả nhiên không nên đụng đến thiếu gia nhà anh, nếu không chết như thế nào cũng không biết.

Nhưng nói như thế nào cũng tiếc cho công ty mới kia, tuy rằng vừa đưa ra thị trường không lâu, nói như thế nào cũng là tâm huyết của thiếu gia, người khác không biết nhưng Cố Sùng hiểu rất rõ. Nhưng ai bảo Giang Sơn không bằng mỹ nhân đây? Trong quá khứ có U vương phóng hỏa đốt các nước chư hầu để đổi lại một nụ cười của mỹ nhân, hôm nay thiếu gia nhà anh lại đóng cửa công ty chỉ vì báo thù cho thiếu phu nhân. Hồng nhan họa thủy mà!

"Cố Sùng, cậu cảm thấy dãy núi phía Tây Nam ở ngoại ô thành phố thế nào, chúng ta mua lại để trồng trà đi."

"Dạ?" Cố Sùng khiếp sợ, thật sự đoán đúng rồi, thiếu gia nhà anh thật sự muốn mua núi để trồng trà.

Không để ý tới biểu cảm kinh ngạc của Cố Sùng, Dung Lạc tiếp tục nói: "Dãy núi đó đủ cao, núi cao để trồng trà hẳn là không sai."

Nhìn Dung Lạc đã tuyên chí, Cố Sùng biết, công ty Hằng Phong thật sự chết chắc rồi! Còn Sở Hoán tiên sinh đánh thiếu phu nhân nhà anh nữa, tự cầu phúc đi!

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sủng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Trúng Độc Quá Sâu

Edit: susubluu

Trong thư phòng, Dung Lạc dùng iPad tìm mấy khu ngoại ô thành phố thích hợp với sự sinh trưởng của cây trà, Cố Sùng đứng bên cạnh chờ thiếu gia nhà mình sai bảo.

Ánh mắt phức tạp lướt qua cánh tay phải vẫn quấn băng vải của Dung Lạc, Cố Sùng nhíu mi, rốt cuộc là ai? Là ai âm mưu tạo ra tai nạn xe cộ đó.

"Cố Sùng, cậu đi dặn dò bên tài vụ của công ty mới phát cổ phiếu ra đi."

"Dạ, thiếu gia." Cố Sùng gật đầu, nhìn sùnn mặt Dung Lạc muốn nói lại thôi.

"Còn muốn nói cái gì?" Dung Lạc vẫn không ngẩng đầu.

"Thiếu gia, tôi không cần tiếp tục đi theo thiếu phu nhân nữa sao?"

"Ừ"

"Nhưng, hình như tôi cảm thấy thiếu phu nhân đã phát hiện ra tôi." Cố Sùng nhíu mày, sắc mặt hơi buồn rầu.

"Thật không?" Người ngồi trước bàn lăm bầm lầu bầu, như đang nghĩ đến cái gì. Hình như anh không hề kinh ngạc dù chỉ một chút, Cố Sùng yên lặng đi theo lại bị Mộc Yên phát hiện, thậm chí cảm thấy đây là chuyện đương nhiên.

Nhưng Cố Sùng chưa thấy qua thân thủ của Mộc Yên, anh vẫn hơi bị đả kích, diễn(daffn

"Không cần quấy rầy cô ấy nữa."

"Dạ thiếu gia."

Mười hai giờ trưa, trên bàn cơm trưa.

"Nhìn cái gì?" Dung Lạc nhẹ nhàng nhếch môi mỉm, Mộc Yên thật sự tò mò là tin tức gì có thể làm cho anh vui vẻ như vậy. Vươn tay đoạt lấy tờ báo trong tay anh, nhìn mấy chữ to bắt mắt trong tờ báo làm cho khóe miệng Mộc Yên giật giật.

Tin tức đầu đề "Công ty mới thành lập của tập đoàn Dung thị có nguy cơ phải đóng cửa, cổ đông lớn nhất là công ty Hằng Phong bị lỗ vốn gần ba tỷ!" Nếu Mộc Yên nhớ không lầm, cô nhớ rõ công ty mới của tập đoàn Dung thị là do một tay Dung Lạc sáng tạo, thấy công ty mình sắp đóng cửa, anh lại vui vẻ như vậy sao?

Nghĩ đến đây, Mộc Yên thấy đồng tình nhìn Dung Lạc nói: "Công ty mới sắp đóng cửa, không phải anh buồn quá hóa cười đó chứ?"

Dung Lạc sờ mái tóc dài của cô, cười yếu ớt không nói, Mộc Yên luôn có cảm giác anh đang tính kế. Nhìn hai người trên bàn cơm, một người không có hình tượng ngồi ăn thịt kho, một người lật xem tạp chí L'Oréal mới ra, giống như công ty sắp đóng cửa là của nhà người khác, không hề liên quan đến Nhà họ Dung bọn họ.

Mộc Yên bĩu môi, công ty mới của Nhà họ Dung sắp đóng cửa mà người Nhà họ Dung lại không có phản ứng gì, cô lo lắng làm gì chứ, chỉ cảm thấy công ty Hằng Phong hơi quen tai mà thôi.

Qua giờ cơm trưa, Dung Lạc nhìn vết thương trên mặt Mộc Yên đã bớt sưng, vẫn lo lắng tiếp tục bôi thuốc mỡ giúp cô.

"Dung Lạc." Ngón tay thon dài bị nắm lấy, động tác của anh dừng lại.

"Sao?"

"Lát nữa tôi muốn về nhà một chuyến." Mất âm trầm, nhưng giọng anh vẫn ôn nhu như trước. "Muốn tôi đi cùng em không?" Vuốt mấy sợi tóc tán loạn

trên trán cô, anh nhột nhột hỏi. Mộc Yên lắc đầu, dù sao có một số việc cô vẫn nên tự mình giải quyết, cô không muốn anh bị liên lụy vô duyên vô cớ.

"Về sớm một chút." Dung Lạc cũng không cưỡng cầu, chỉ khẽ vuốt mái tóc dài của cô.

Mộc Yên hơi sững sốt, thật ra cô cảm thấy anh có thể hỏi cô, vì sao phải về Nhà họ Mộc? Về Nhà họ Mộc bao lâu, còn vết thương trên mặt là sao? Nhưng anh lại không hỏi gì cả, cho cô ở trong không gian của mình, để cho cô không cảm thấy bị trói buộc lại có thể tự do mà thở, người có thể buông tay mà nuông chiều như vậy thật sự rất ít, bởi vì có thể làm đến như vậy cũng thật sự rất khó khăn. Cô không nói, anh sẽ không hỏi, nếu bị thương người tổn nhất nhất định là anh! Nhưng anh vẫn lựa chọn tin tưởng cô, diễn

Đưa cho cô một cây dù màu đen, cài lại nút áo gió cho cô, anh ôn nhĩ đến kỳ cục.

"Tôi đi đây." Cô nhìn anh.

Một cái ôm mềm nhẹ từ phía sau, Mộc Yên cảm thấy trên trán ấm áp, là anh hôn cô. Mềm nhẹ, ấm áp, còn thoang thoảng hương trà tự nhiên.

"Về nhà sớm một chút." Anh nhẹ nhàng dặn dò bên tai cô.

Chú ý tới từ "Nhà" anh nói, Mộc Yên đột như cảm thấy có một dòng nước ấm chảy qua tim, sau đó dần dần tràn tới toàn thân.

Bên ngoài vẫn mưa to như trước, nắm chặt cây dù màu đen đã mở ra, Mộc Yên càng chạy càng xa, gió lớn gào thét, nhưng cô lại cảm thấy ấm áp lạ thường.

Dung Lạc đứng ở cửa, nhìn bóng lưng mảnh khảnh dần biến mất dưới mưa, khuôn mặt luôn lạnh lùng lại hơi cô đơn.

Bỗng nhiên anh nhớ tới ngày đó Dung Ngữ nói vui đùa với anh, "Cô đơn không phải có từ bẩm sinh, mà có khi anh yêu một người."

Bất đắc dĩ mỉm cười, anh chế nhạo, "Thật sự trùng độc quá sâu, cô mới vừa đi khỏi, anh đã bắt đầu cảm thấy cô đơn."

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sủng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Cái Gì Gọi Là Máu Mủ Tình Thâm?

Edit: susublue

Nhà họ Mộc, thấy người cầm ô đi vào, Lý thúc cả kinh. Đã lâu rồi ông không gặp Mộc Yên, trong lúc nhất thời cảm thấy hơi kích động "Nhị tiểu thư, cô đã trở lại?"

"Ừ." Gật đầu, Mộc Yên đưa ô trong tay cho ông.

"Ba tôi bị bệnh sao?"

"Ai, bệnh cũ, hai ngày trước còn nhắc tới việc muốn tìm cô về để nói chuyện này, nhưng lại không liên lạc được." Lý quản gia thờ dài một hơi, đưa cho Mộc Yên một ly nước ấm.

"Thật không?"

"Cô ngồi đây chờ một lát."

"Được." Rõ ràng đây chính là nhà mình, cô họ "Mộc", nhưng Mộc Yên lại cảm thấy nơi này xa lạ như vậy. Cô giống một người khách chờ quản gia đến hỏi ba mình có muốn gặp mình hay không, vừa vớ vẫn lại buồn cười.

Bỗng nhiên, mắt cô liếc về cái lồng chim chói mắt trong phòng khách, bên trong có chim én, cô nhớ rõ, dưới mái hiên cửa sổ phòng cô có chim én. Ngày đó trời mưa nó bị thương, cô đã trị thương cho nó, nhưng nó lại không chịu đi, cứ đậu dưới mái nhà của cô. Trên móng vuốt còn có miếng vải đỏ, nhưng hình như con chim én này rất chán ghét cái lồng tre lồng lấy kia.

Người hầu nhìn thấy Mộc Yên đi qua, con chim én kia liền vui vẻ, kinh ngạc nói: "Từ lúc đại tiểu thư bắt nó về cho nó ăn uống ngon thế nào cũng không hoạt bát như vậy, mỗi ngày ở trong lồng đều ốm yếu."

Là Mộc Cẩm sao? Nếu không phải nghe người hầu nhắc tới tên cô, Mộc Yên đã sớm quên mất chuyện ở hiệu thuốc "Đồng nghiệp đường" ngày đó.

"Cô ta còn sống sao?" Miệng bình thản, lại làm cho người hầu kinh hãi, ngay người nừa ngày mới hiểu được ý của Mộc Yên.

"Đưa bé của Mộc Cẩm tiểu thư không còn nữa, đang dưỡng bệnh ở bệnh viện."

"Thật không?" Cô nghĩ rằng lần này trở về nhất định người phụ nữ kia sẽ giống như chó điên gây phiền phức cho cô. Nhưng nếu cô ta không ở đây, vậy cô cũng vui vẻ vì bên tai được yên tĩnh.

Con chim trong lồng tre giấy dựa, Mộc Yên nhìn nó.

Cánh chim đập mạnh trong không khí, đó là âm thanh ồn ào mà lại lạnh thấu xương, đầy sợ hãi. Đây là hành động không tìm được lối về, có chút giống cuộc sống của cô.

Cô cũng giống như nó, không có lúc nào không cảnh giác, không thể dừng lại, cho nên vẫn phải bay đi.

Nghĩ đến đây, Mộc Yên muốn đi qua mở lồng chim, lại vừa đúng lúc nhìn thấy Hứa Nhã Như đỡ Mộc Quốc Hồng đi ra.

"Tiểu Yên, con đã đến rồi." Trên mặt Hứa Nhã Như vẫn duy trì nụ cười từ ái, nhìn thấy động tác của Mộc Yên, cô vội vàng ngăn cản, "Đó là con chim Tiểu Cẩm thích, con không thể thả nó ra."

Mộc Yên không để ý đến bà ta, luồn mở lồng sắt ra, chim én cất cánh bay một vòng, sau đó bay thẳng ra ngoài, không thấy bóng dáng.

"Cô..." Hứa Nhã Như muốn nói lại thôi.

"Tôi cái gì?" Thấy Mộc Yên đi lên hai bước, Hứa Nhã Như vội vàng lui về phía sau, bà không hề quên thân thủ mạnh mẽ của cô ngày đó.

Đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, Mộc Yên cười khẽ hỏi, "Mộc Cẩm đâu?"

Mặt Hứa Nhã Như lập tức trắng bệch, giọng đầy miễn cưỡng, "Tiểu cẩm bị cô làm cho sanh non, cô đừng hại nó nữa được không?"

Chiều này rất lợi hại, Hứa Nhã Như thành công chỉ đầu mũi tên về phía Mộc Yên.

Mộc Yên cười lạnh một tiếng, vừa muốn nói gì lại nghe giọng Mộc Quốc Hồng không kiên nhẫn: "Các người đều câm miệng hết cho tôi! Âm ỉ như vậy rất vẻ vang sao? Mộc Cẩm có thai trước hôn nhân, truyền ra ngoài thì mặt mũi nhà họ Mộc đều bị nó làm cho mất hết, các người còn ở đây náo loạn, ngại không đủ mặt mặt sao?"

Thấy vậy, Hứa Nhã Như cũng không hề răng nữa, uất ức nên mắt đầy nước mắt.

"Ba bị bệnh sao?" Nhớ tới chuyện chính, Mộc Yên lại hỏi.

Vỗ bà vai Mộc Yên, "Không có gì đáng lo, chỉ là bệnh cũ, nhưng ba vẫn lo lắng cho con hơn!"

"Con?" Cô nhú mi, mơ hồ cảm thấy sẽ có chuyện gì không tốt xảy ra.

"Công ty mới khai trương của Nhà họ Dung trên danh nghĩa của Dung Lạc vừa bị đóng cửa, con có biết không?" Mộc Quốc Hồng chau mày, mắt nhìn về phía Mộc Yên có chút thương tiếc, "Đại thiếu gia Nhà họ Dung quả thật không tệ, nhưng phương diện kinh doanh này thật sự không được. Ai, thanh niên chung quy vẫn không đáng tin cậy."

Thờ dài một hơi, Mộc Quốc Hồng lấy vại tờ giấy A4, ông rút tờ ở giữa ra đưa cho Mộc Yên xem, "Đây là Diệp Minh Hoa, Diệp cục trưởng, nếu con gả cho cậu ta..." Cô lạnh lùng nhìn tờ giấy như lý lịch, bên trên ngoại trừ ảnh chụp của người đàn ông còn có tuổi, thân phận đều rất chi tiết rõ ràng. Nhất là khi cô nhìn thấy số tuổi là bốn mươi lăm, bây giờ Mộc Yên cảm giác trong lúc bất ngờ không kịp đề phòng đã bị một cái tát đầy khổ sở, bởi vì đây là ba của cô, người đàn ông cho cô sinh mệnh, mà cũng chính là người đã vắt hết óc mưu tính bán cô đi như thế nào để mang lại lợi ích lớn nhất cho gia tộc, thật là vừa buồn cười vừa chua xót. Nếu nói cô đã sớm bỏ qua cho việc Sở Hoán phản bội mình, thì cách làm của ba mình còn ghê tởm hơn cả phản bội giao dịch, điều này khiến cô không biết phải dùng từ ngữ gì để biểu đạt nội tâm bị thương của mình. Không ai biết đối với một người vẫn luôn cô độc như cô thì cô khát vọng tình cảm ấm áp của người thân cỡ nào, nhưng mà quan hệ máu mủ tình thâm này lại chỉ mang lại tổn thương cho cô.

Nhìn sắc mặt Mộc Yên càng lúc càng khó coi, Mộc Quốc Hồng có chút lúng túng giải thích, "Tiểu Yên, ba chỉ muốn tìm một chỗ dựa tốt nhất cho con, Dung thiếu gia không thích hợp với con, nếu con ghét Diệp Minh Hoa tiên sinh lớn tuổi, ba có nhiều người vĩ đại hơn cho con chọn. Nhưng thật ra ba cảm thấy cậu ta là người thích hợp với con nhất, tính cách tốt, gia thế tốt, lớn hơn con một chút nhưng sẽ chiều chuộng con..."

Mộc Yên giật mình sững sờ tại chỗ, cảm giác tay chân đều lạnh như băng, cô mới mười chín tuổi, ba của cô lại bán cô cho một tên đàn ông già lớn hơn cô gần ba mươi tuổi, sao lại có chuyện hoang đường như vậy đáng khinh như vậy được? Cô không phải đồ vật giá rẻ, có thể mặc ông muốn đưa cho ai thì đưa.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sùng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 66: Thật Tốt, Cô Còn Có Anh!

Edit: susubluu

Tư liệu về lí lịch đàn ông trong tay Mộc Quốc Hồng quả thực khiến người ta chán ghét, cho tới nay cô đều vì chữ "Ba" này mà coi ông như người thân duy nhất ở nhà họ Mộc, nhưng sao ông có thể coi cô như hàng hóa giá rẻ như vậy.

"Tiểu Yên, Diệp Minh Hoa là cục trưởng thị chính, tuyệt đối có thể đáng tin. Nếu con cảm thấy xấu hổ với Dung Đại thiếu gia thì ba sẽ tự mình qua đó giải thích, con không cần phải xen vào, ba sẽ sắp xếp mọi thứ thật tốt cho con..."

"Ông coi tôi là cái gì?" Cô lạnh lùng trừng mắt nhìn ông.

"Tiểu Yên, ba chỉ muốn tốt cho con, nếu con không thích, ba có thể lại..."

"Lại thế nào?" Cười châm chọc, Mộc Yên đoạt tư liệu trong tay Mộc Quốc Hồng "Sẽ tìm một người đàn ông khác có gia tộc bối cảnh có lợi với ông rồi bán tôi cho anh ta sao?"

"Không, không phải như con nghĩ đâu." Thấy cô phản ứng mạnh mẽ như vậy, Mộc Quốc Hồng cũng hoảng hốt, "Tiểu Yên, Dung thiếu gia thật sự không thích hợp với con." Ông nhủ này sau đó tiếp tục khuyên nhủ, an ủi cô, "Nghe nói, cậu ta bị tai nạn xe cộ mới ra viện hai ngày trước, cơ thể không tốt, rồi sau đó công ty lại đóng cửa, giao con cho cậu ta ba rất lo lắng. Ba chỉ muốn tốt cho con."

"Ha ha, muốn tốt cho tôi sao?" Mộc Yên như nghe thấy một câu gì đó rất buồn cười, "Mộc Quốc Hồng tiên sinh, muốn tốt cho tôi sao, vậy lúc con gái của ông bị tai nạn xe nằm ở bệnh viện thì ở ở đâu?"

"Tai nạn xe cộ? Sao, sao lại thế này?"

Nhặt hết tư liệu rơi trên đất lên, Mộc Yên châm chọc, "Hay cho một người vì muốn tốt cho tôi, ông nghĩ hết mọi biện pháp để bán con gái mình cho một ông già; vì muốn tốt cho tôi, cô vừa nghe thấy công ty của Dung Lạc đóng cửa đã vội vàng giải trừ hôn ước với anh ấy; ông chỉ nghe nói anh ấy bị tai nạn xe cộ, vậy ông có biết trên chiếc xe bị tai nạn kia cũng có con gái của ông hay không, thiếu chút nữa tôi đã chết, nhưng ông lại chẳng thêm quan tâm, ba tháng sau đột nhiên muốn đưa cô lên giường của một tên Diệp cục trưởng nào đó?"

"Tiểu Yên, con hiểu sai rồi." Mộc Quốc Hồng hoảng hốt, tay bắt đầu run run.

"Tôi hiểu sai sao? Không, không đâu." Cô đột nhiên nở nụ cười, "So với việc không thích hợp với Dung Lạc, tôi lại cảm thấy mình không thích hợp với cái tên Diệp Minh Hoa mỗi ngày đều đi vào hộp đêm uống rượu, lên giường với đủ loại phụ nữ khác nhau! Ba yêu quý của tôi, đây là cái mà ông gọi là tìm chỗ dựa tốt cho con gái mình sao? Đây là đàn ông tốt trong lòng ông sao? Chẳng lẽ ở trong lòng ông, con gái ông giống những người phụ nữ thấp kém đó sao, chỉ là đồ chơi để giao dịch và hầu hạ người khác thôi sao?"

"Ba, ba không biết anh ta lại..."

"Ông không biết ư?" Mộc Yên cười khê, "Lý do thật tốt, Mộc Quốc Hồng tiên sinh, diễn(d@fm[le

"Tiểu Yên!" Mộc Quốc Hồng kinh hãi, "Chuyện này, chuyện này rốt cuộc là sao?" "Dù thế nào thì cũng đều không liên quan gì đến ông." Kiềm nén lại sự kích động của mình, Mộc Yên lập tức bình tĩnh lại khiến cho người khác sợ hãi.

"Mộc Quốc Hồng!" Cô thật sự không muốn nhìn ông ta một lần nào nữa, "Chỉ cần nghĩ đến việc trong cơ thể tôi chảy một dòng máu giống ông, tôi liền cảm thấy ghê tởm!" Dùng sức đẩy bàn trà đổ xuống đất, Một tiếng "Ba!" vang lên, ly thủy tinh văng ra khắp nơi. Hiện tại, tất cả mọi thứ cũng giống như cái ly thủy tinh kia, bể tan nát không thể chịu nổi.

Cô cảm tức ông, trong mắt đã sớm không có sự tôn kính đối với ba mình, mà chỉ đầy sự chán ghét làm cho Mộc Quốc Hồng kinh hãi.

Hứa Nhã Như ngăn ngăn nước mắt bắt lấy cánh tay Mộc Yên, "Tiểu Yên, con không thể đối xử với ba mình vô lễ như vậy."

"Cút!" Dùng sức hất Hứa Nhã Như đang kéo mình ra, sắc mặt Mộc Yên vô cùng tối tăm.

Nhìn Hứa Nhã Như lập tức trốn ở một bên khóc nức nở, Mộc Yên hừ lạnh, "Đừng để cho tôi có cơ hội giết bà!"

Nhìn bóng lưng cô dần dần biến mất, Mộc Quốc Hồng giật mình sững sờ đứng tại chỗ, cả nửa ngày cũng không có một chút phản ứng gì.

Đi ra khỏi nhà họ Mộc, trong lòng vẫn chán ghét như thế, Mộc Yên vẫn nhìn không được quay đầu nhìn chỗ ở thời thơ ấu đầy bất mãn của mình.

Dù là những điều tốt đẹp hay đau khổ, chung quy vẫn là một phần trong trí nhớ của cô, ở lâu hai, diễn[daffin

Đi đến cửa lớn, Mộc Yên mới nhớ là mình đã quên lấy dù.

Gió thổi, mưa bụi, lạnh lẽo. Mờ mịt đi về phía trước, trời đầy sương mù, đột nhiên cô không biết rốt cuộc mình muốn đi đâu.

Dần dần cô cảm thấy mưa nhỏ lại, lập tức quay đầu lại, bỗng nhiên không biết từ khi nào đã có người bung dù đứng bên cạnh mình.

Thì ra, không có ai có thể ghi nhớ người nào thấu xương, thì ra, cô cũng chỉ ngu ngốc như thế. Mọi chuyện trong thế gian, cũng chỉ có như thế, nếu không bị "Mất", không bị lột da chôn sống, cướp hết mọi thứ, thì cũng sẽ không tỉnh ngộ, không thấy "Mình vẫn còn có" vui sướng.

Thật tốt, cô còn có anh!

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sủng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67: Chăm Sóc Và Bị Tổn Thương

Edit: susublu

Mưa rơi tích tí tách, nhưng chiếc ô đã giúp cô che chắn toàn bộ mưa gió.

Cô nhìn anh, trong mắt có một loại tình cảm phức tạp. Tóc ướt sũng dính trên gương mặt cô, cô biết bây giờ nhất định mình rất khó coi, nhưng cô không sợ bị anh nhìn thấy bộ dáng khó coi của mình.

Nhìn cô giật mình, Dung Lạc dùng cánh tay ôm vai của cô, giọng nói dịu dàng, "Đi, chúng ta về nhà."

Những lời này giống như cảm xúc tràn ra, trong nháy mắt trong lòng cô đủ loại cảm xúc, uất ức, khổ sở giống như nước hồng thủy chảy đầy đáy lòng, nhưng chung quy vẫn bị ức chế, cô trải qua rất nhiều chuyện tàn nhẫn hơn thế này, cô muốn tiêu hóa sự tàn khốc này để trở nên mạnh hơn nữa.

Xe chậm rãi chạy trong mưa bụi, Dung Lạc nhìn mặt Mộc Yên bình tĩnh, có chút đau lòng. Anh khoác áo sạch mình mang đến lên người cô, rồi ôm cô vào trong lòng, diễn(d@fn[ll3<;quysdo0n cô kinh ngạc ngẩng đầu lại vừa đúng lúc nhìn thấy đôi mắt đầy đau lòng của anh, đột nhiên Mộc Yên cảm thấy anh luôn có thể nhìn thấu cô, cho dù không nói lời nào, anh cũng biết hiện tại thứ cô cần nhất là sự ấm áp.

Tâm của Mộc Yên lạnh đến muốn đóng băng, cô sợ hãi, luống cuống, thậm chí là nôn nóng, nhưng những điều này đều bị cô gạt bỏ rất tốt dưới lớp nguy trang bình tĩnh. Càng bối rối, lại càng điềm tĩnh; càng e ngại, lại càng là bình tĩnh.

Cô còn nhớ rõ, lần đầu tiên giết người trong tổ chức, tay cô cầm cây súng lục lạnh lẽo, trên mặt lạnh đến mức "Con mèo" của cô sợ run người, sắc mặt trắng bệch, thật ra bọn họ không biết người sẵn giết bọn họ cũng sợ giống bọn họ, lúc máu tươi phun ra ngoài, sâu trong nội tâm Mộc Yên quả thực muốn sụp đổ, theo chuyên môn huấn luyện của tổ chức sát thủ, ngoài mặt cô có biểu cảm trầm ổn như trước, lưu loát thu dọn súng ống, sau đó xoay người báo cáo nhiệm vụ hoàn thành.

Từ 11 tuổi đã bắt đầu chấp hành nhiệm vụ giết người, cô chưa từng thua một lần nào, nhưng mỗi buổi tối sau khi giết người, cô luôn gặp ác mộng không dứt. Trong giấc mơ là bóng đêm vô cùng vô tận, hai tay dính đầy máu tươi, cùng với thi thể chồng chất như núi... Nhất là cho tới bây giờ, gần như cô đã chết lặng, nhưng lâu lâu vẫn sẽ mất ngủ, sẽ gặp lại cơn ác mộng không có một tia sáng kia.

Thật ra, không phải là cô không thấy khổ sở, cô cũng muốn khổ sở, cũng muốn khóc ra để nhẹ lòng, nhưng quyền lợi này cô đã sớm bị tước đoạt, cho nên khi gặp đau khổ, bị thương, cô chỉ có thể duy trì sự im lặng và bình tĩnh. Máu tươi trong cơ thể đã muốn đông lại, thậm chí cô còn cảm thấy dù có cầm một con dao cắm vào, cô cũng sẽ không đau, cũng sẽ không bị đổ máu.

Nhưng hiện tại người ôm cô quá ấm áp, ánh mắt anh cũng có thể làm cho cô trầm luân, cô không từ chối được độ ấm này, thậm chí còn cảm thấy tâm trạng đã hồi phục được một ít.

"Đã xảy ra chuyện gì?" Anh ôm cô, nụ hôn ấm áp rơi vào lòng mây đang nhú lại của cô.

Cô vui đầu ở trước ngực anh, im lặng nửa ngày mới nhẹ gọi một tiếng, "Dung Lạc."

"Đau khổ thì khóc đi." Vô nhẹ sau lưng cô, từng chút từng chút một, anh tiếp tục khuyên bảo an ủi, "Tuy rằng khóc không có tác dụng gì, nhưng em đang ở trong lòng tôi thì có thể khóc."

Giống như nút giữ cuối trong lòng đã bị lỏng, khi cô ôm anh có một chất lỏng ấm áp chảy cuộn cuộn, mạnh mẽ không ngừng, chậm rãi thấm ướt áo của anh, cảm giác nóng hổi kia đã tiến vào sâu trong nội tâm Dung Lạc, tuy rằng anh không biết rốt cục là đã có chuyện gì xảy ra, nhưng cô nhóc này không dễ khóc. Nước mắt của cô quả thực có thể hòa tan anh, trái tim cũng đau theo. Quả thật rất lâu rồi Mộc Yên chưa khóc, hốc mắt cô hồng hồng nhìn người đang ôm mình nhẹ nhàng dỗ dành, không khỏi kinh ngạc, rõ ràng tay anh lạnh như băng, nhưng sao cái ôm lại ấm áp như thế, khiến cho người ta cuộn mình lưu luyến.

Cô muốn đứng ở bên cạnh anh, nhưng lại không muốn hại anh vì thân phận và nhiệm vụ của mình. Thật ra, đây mới là vấn đề khiến cho cô rối rắm. Dung Lạc vô tội, dù thế nào, anh đã cho cô sự ấm áp tốt đẹp như vậy. Nếu không muốn làm anh bị thương, như vậy biện pháp tốt nhất chỉ có một —— đó là rời khỏi anh!

Đúng thời gian, gặp sai người, là một sự đau lòng;

Đúng thời gian, gặp sai người, là cả đời hạnh phúc;

Sai thời gian, gặp sai người, là một chuyện hoang đường;

Sai thời gian, gặp đối người, là cả đời thờ dài.

Như vậy rồi cuộc cô và Dung Lạc thuộc thuộc loại nào? Có lẽ, anh thật sự là người cô tìm kiếm, nhưng cô lại không phải.

Nghĩ đến đây, trong lòng Mộc Yên càng kiên định hơn, ngừng rơi nước mắt, ngừng đau, diễn*đanff<;lle3[quysdo0n lúc Dung Lạc còn khó hiểu nhìn ánh mắt cô đang nhìn mình chăm chăm, chớp mắt một cái cô đã khôi phục về bình tĩnh mà từ trước đến nay chưa từng có.

Dung Lạc giật mình, mọi người thường nói ánh mắt anh lạnh lùng, nhưng anh lại cảm thấy ánh mắt Mộc Yên yên tĩnh đến mức có thể kết băng.

"Dung Lạc." Cô nhẹ giọng gọi anh.

"Sao?"

"Có lẽ, chúng ta không thích hợp..." Mộc Yên không biết làm sao mình có thể nói ra những lời này, nhưng nói đến một nửa cô vẫn ngừng lại, bởi vì cô thấy được vẻ tuyệt vọng trong mắt Dung Lạc.

Lạnh lùng, bị tổn thương, thậm chí cô còn thấy được anh đau lòng.

Đột nhiên, cô bắt đầu hoài nghi có phải mình đã làm gì sai rồi không.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sùng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68: Sự Dị Dàng Bùng Nổ

Lúc Mộc Yên đang đấu tranh nội tâm, xe đã đến Nhà họ Dung.

Do dự một lúc, cô đã bị Dung Lạc ôm lấy.

"Dung Lạc." Cô sợ hãi kêu một tiếng.

Nhưng anh lại làm như không nghe thấy, cổ chấp ôm cô, mím môi thật chặt tỏ vẻ uất ức như trẻ con.

Dung Trạch thấy Dung Lạc ôm Mộc Yên đi vào thì hơi kinh ngạc, một người thì ướt nước mưa, một người thì có vẻ mặt bi thương. Rồi cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Nhưng cảm nhận được khí lạnh Dung Lạc tỏa ra, anh vẫn không dám mở miệng hỏi, chỉ có thể yên lặng nhìn chăm chú vào hình ảnh Dung Lạc ôm Mộc Yên lên lầu ba.

Mở cửa ra, hai người đều im lặng không nói gì.

Dung Lạc ôm cô ngồi bên giường, quỳ gối trên thảm lông cừu cởi đôi giày ướt đầm của cô ra, tuy rằng anh tức giận, nhưng động tác của anh vẫn mềm nhẹ như trước. Mộc Yên nhìn anh như vậy, không biết vì sao những lời đến miệng không thể nói ra được. Móng tay cắm sâu vào lòng bàn tay cô không ngừng nói thầm với chính mình: Chỉ cần nói ra thì anh sẽ an toàn, chỉ cần nói ra hai chữ "Rời đi" là tốt rồi. Nhưng môi của cô vẫn ngậm chặt như cũ, dù thế nào cũng không nói ra được hai chữ kia.

Lấy khăn tắm, Dung Lạc phủ lên đôi chân lạnh lẽo bị ngâm nước mưa của Mộc Yên, vì vừa rồi anh ôm cô, toàn thân cũng ướt đầm, những giọt nước mưa cũng chảy từ đầu của anh xuống thảm lông, nhưng anh lại không hề bận tâm đến mình. Anh quỳ gối trên thảm lông cừu dùng khăn nhẹ nhàng giúp cô làm ấm đôi chân lạnh lẽo.

Mộc Yên chưa từng thấy Dung Lạc như vậy, anh chấp nhất như vậy làm cho người ta đau lòng. Ở trong ấn tượng của cô, người đàn ông này lạnh lùng ôn nhã, đối với ai cũng đều lạnh nhạt xa cách, người như vậy, lúc này lại quyết tuyệt đến mức làm cho người ta bi thương đến phát cuồng vì anh.

Anh ngừng đầu nhìn cô, con mắt sâu thẳm tối đen, ngoại trừ bóng người của cô ở trong mắt thì không có gì khác cả.

Nước mưa theo mái tóc đen của anh dần dần chảy xuống mặt, chảy xuống khóe mắt, giống như anh đang khóc.

"Tiểu Yên." Anh mềm nhẹ chạm vào mặt cô, ánh mắt ôn nhu đến mức có thể giết người."Em phải rời khỏi anh, đúng không?" Anh nhìn chăm chăm cô, ánh mắt tối đen như có thể cắn nuốt người khác.

"Ừ, rời khỏi anh." Cô cắn răng nói ra miệng, tim như bị đao cắt, ngày hôm qua cô đã nhận được thông báo của tổ chức, phải nhanh chóng rời khỏi anh thì anh mới an toàn.

"Vì sao?" Anh cười dịu dàng nhưng tâm lại đỏ máu.

Suy nghĩ nửa ngày, cô mới cho anh một lời giải thích, "Chúng ta ở chung với nhau không hợp"

"Không hợp?" Anh quý gối trên thảm lông cừu, nói ra mấy chữ cô đơn đến mức khiến người ta kinh sợ.

"Tiểu Yên, nếu em rời khỏi anh thì đây mới là sự tổn thương thật sự." Anh chậm rãi xoa mặt của cô, "Anh nói rồi, anh sẽ không buông tay." Lực nắm tay cô đột nhiên mạnh hơn, vẻ mặt ánh mắt của anh giống như là đang thông báo cho cô biết.

"Dung Lạc." Thở dài một tiếng, cúi đầu, cô lạnh lùng châm chọc, "Anh vốn không biết người phụ nữ trong lòng anh dơ bẩn thế nào..."

Cô còn chưa nói xong, anh đã bịt kín miệng của cô. Anh không muốn nghe những từ ngữ tự hạ thấp mình từ miệng cô, anh mặc kệ cô đã trải qua chuyện gì, anh thậm chí muốn cô ở bên cạnh mình.

"Anh không muốn biết." Trên mặt anh vẫn giữ nụ cười dịu dàng như trước, nhưng trong mắt lại đầy sự tổn thương."Anh chỉ muốn biết em có thật sự muốn rời khỏi anh hay không?"

"Đúng." Cắn răng, cô chưa bao giờ biết tâm mình sẽ đau như vậy, "Đừng ngăn cản tôi, nếu không tôi sẽ động thủ." Cô đột nhiên lạnh lùng như một khối vạn năm.

Cô lại còn muốn động thủ với anh, không tiếc đã thương anh để rời khỏi anh sao?

"Động thủ sao? Tiểu Yên, em vội vàng muốn thoát khỏi anh như vậy sao?"

Anh đứng lên, Mặc Yên cảm thấy Dung Lạc như vậy khiến cô nhìn không được mà sợ hãi.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sùng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 69: Quá Dịu Dàng Thì Sẽ Giết Người

Bởi vì đứng lên nên nước từ quần áo ướt chảy xuống sàn, những giọt nước mưa này hầu như đều chảy dọc theo gương mặt lạnh như băng của cô, khiến cô thêm sợ hãi.

Thì ra quá dịu dàng cũng có thể giết người, cô mờ mịt nhìn anh cười ôn hòa, nhưng sự bi thương trong mắt quả thực có thể làm cho cô sụp đổ.

"Tổn thương sao?" Anh nhìn cô đang ngồi ở trên giường, "Vậy em có biết tổn thương thật sự là thế nào không?"

"Dung Lạc." Giọng của cô hơi run run, ngoại trừ gọi tên anh, cô không biết nên làm thế nào để khiến một người đang tuyệt vọng tỉnh lại.

Dung Lạc như vậy, làm cho người khác phải e ngại. Cô vẫn nghĩ anh là một người bình thản lạnh nhạt, nhưng vì sao bây giờ cô lại nhìn thấy sự bi thương trong mắt anh?

Trong tiềm thức cô cảm thấy mình nên ngăn cản anh, nhưng cô lại không biết nên nói gì để ngăn cản anh. Đến khi một con dao gọt trái cây xuất hiện trước mắt cô thì cô mới kinh ngạc giật mình đứng lên giường.

Ánh sáng màu bạc của dao lóe lên, anh đột nhiên ôm lấy cô, giống với cái ôm lúc nãy, nhưng cô lại cảm thấy cả người lạnh như băng.

"Tiểu Yên." Nhẹ giọng gọi cô, hai loại cảm xúc cô đơn và dịu dàng cùng tụ lại trên mặt anh một cách kỳ lạ."Thật ra sự tổn thương thật sự là ở đây." Con dao lạnh như băng chỉ vào ngực trái của cô, bởi vì đó là vị trí trái tim của Mặc Yên.

Tóc anh ướt đầm dính trên mặt của cô, nụ cười dịu dàng trên mặt có thể dim chết người khác, cô như một người chết chìm vậy, cầm chặt lấy ống tay áo anh, dù thế nào cũng không thả nổi.

Thật ra không phải cô sợ hãi, từ ngày cô tiến vào tổ chức đã bị vô số người cầm dao chỉ vào mình, nhưng lần này cô lại cảm thấy mất mát mà từ trước đến giờ cô chưa bao giờ cảm nhận được —— đơn giản là người cầm dao chỉ vào cô là anh, người từng cho cô sự ấm áp vô hạn.

Bỗng nhiên, cô nghĩ đến câu hỏi vui đùa trước kia, "Nếu anh thích một người mà người đó mãi mãi không thể đáp lại anh, vậy anh có vì tuyệt vọng mà giết chết cô ấy không?"

Xem ra bây giờ cô có đáp án rồi, tất cả không cần nói cũng biết. Chính mình vẫn làm anh tổn thương, thậm chí làm cho anh không khống chế được mà sụp đổ.

Nhưng cô tình nguyện, nếu một nhát dao này có thể để cho mình rời đi, có thể cam đoan anh an toàn thì cô tình nguyện. Chưa từng có người nào có thể làm cô bị thương, nhưng vì là anh, cô nguyện ý. Cô cũng biết, dù thế nào thì nhát dao này sẽ không lấy mạng cô, không biết vì sao cô lại có tự tin như vậy.

Nhắm mắt lại, lông mi cô nhẹ nhàng run, cô nói, "Nếu làm như vậy có thể khiến anh cảm thấy thoải mái một ít thì tôi tình nguyện..."

Anh nhìn mặt cô đầy dịu dàng, si mê, một lần lại một lần, rốt cục trong mắt anh cũng thoáng qua tia độc ác, nắm cán dao dùng sức một.

Nhất thời, mùi máu nồng nặc bay đầy trong không khí, thậm chí mang theo hương vị của sự tuyệt vọng. Không có sự đau đớn mà cô dự đoán, Mộc Yên hoảng sợ mở hai mắt, nhìn thấy con dao màu bạc đã đâm vào ngực anh.

"Không!" Cô hét chói tai, lần đầu tiên trên mặt có cảm giác sợ hãi. Rõ ràng cô mới là người phản bội anh, vì sao, vì sao lại như vậy?

"Tiểu Yên..." Anh dịu dàng đến kỳ cục, "Sao anh lại nhẫn tâm làm em bị thương được?"

Máu tươi thấm ướt áo somi màu trắng của anh, anh nhẹ nhếch môi nói, "Sự tổn thương thật sự ở trong này." Anh nắm tay cô đặt lên cán dao đã đâm vào ngực anh được hai phần ba, cô bối rối bắt đầu giãy dụa, nhưng cho dù mất máu thì Dung Lạc vẫn cố chấp như trước khiến cô không thể nào tránh né được. Bàn tay lạnh lẽo cầm tay cô đặt lên cán dao, lại dùng sức thêm lần nữa, lưỡi dao đâm thêm vào, máu tươi nhuộm đỏ bàn tay của hai người, từng giọt máu rơi "Tí tách" trên thảm lông cừu trắng thuần, tạo ra một màu sắc đẹp chói mắt.

"Dung Lạc." Giọng nói của cô khàn khàn, nước mắt không khống chế được rơi xuống liên tục.

Máu anh càng lúc càng nhiều, mà tấm thảm lông cừu màu trắng thậm chí đã bị nhuộm thành màu đỏ. "Dung Lạc, anh buông tay ra được không?" Anh nắm tay cô rất cố chấp, dù cô dùng sức thế nào cũng không đẩy ra được.

Rốt cục, một cô mạnh mẽ rút tay mình ra, lại bởi vì khê động vào miệng vết thương cầu anh mà máu càng chảy nhiều hơn.

Ngón tay nhiễm đầy máu khê vuốt gương mặt của cô, ánh mắt anh đã có chút mơ hồ, "Rốt cuộc em có từng thích anh dù chỉ một chút không?"

Mộc Yên đang cuống quýt cầm máu cho anh đột nhiên sững sốt, cô không biết nên trả lời anh như thế nào. Nhìn cô im lặng không nói gì, anh lại nở nụ cười, "Không thích sao? Như vậy thật tốt, nếu anh chết em sẽ không đau lòng." Anh cười đầy tái nhợt và ôn hòa, ngay cả động tác khê vuốt mái tóc dài của cô cũng giống mềm nhẹ như trước đây.

Bởi vì ở lâu ba, bình thường không có ai đi lên quấy rầy, nhưng khắp nơi nồng nặc mùi máu tươi nhanh chóng lan tỏa ra, quản gia và vệ sĩ Nhà họ Dung lập tức cảnh giác, bọn họ vội vàng chạy lên lầu ba.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sùng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Ai Dám Động Vào Cô!

Mộc Yên chưa bao giờ biết cô có thể chảy nhiều nước mắt như vậy, cuộn cuộn không ngừng, chua xót thậm chí là tuyệt vọng.

Cô nằm mơ cũng thật không ngờ anh sẽ lựa chọn cách quyết tuyệt như vậy, anh tính mạng của mình để giữ cô lại. Máu tươi trào ra đã thấm ướt áo somi trắng của anh, màu đỏ tươi quý dị giống như một đóa hoa Mân Côi máu.

Sắc mặt Dung Lạc càng lúc càng tái nhợt, trên mặt anh mang theo sự tuyệt vọng như rơi vào Địa ngục, anh cố chấp nghĩ đến mức cô không ngờ nổi, nhưng đến cuối cùng vẫn mất hết can đảm.

Tiểu Yên, em có biết khi dốc hết toàn bộ sức lực nhưng đến cuối cùng vẫn bị tổn thương và tuyệt vọng là thế nào không?

Anh nhìn cô, ánh mắt đầy yêu chiều, dung túng, "Nếu em vẫn còn muốn bỏ đi, anh sẽ cho em tự do."

Máu tươi theo ngón tay thon dài của anh nhuộm đỏ mái tóc đen nhánh của cô, cô quỳ gối bên người anh đã sớm khóc không thành tiếng.

"Àm!" Cửa bị phá, sau lưng Cổ Minh là vệ sĩ của Nhà họ Dung.

"Thiếu gia!" Cổ Minh sợ hãi kêu, súng lục trong tay mọi người đều đã lên đạn.

Khi mọi người nhìn thấy Dung Lạc nằm ở trên thảm, ngực cắm một con dao, và Mộc Yên ngồi bên cạnh với bàn tay đầy máu thì mọi thứ không cần nói cũng biết.

Hạng súng chỉ thẳng vào Mộc Yên, hận ý, tức giận, sát ý dâng lên, trong chớp mắt họ đã bao vây cô.

"Nhanh đi gọi bác sĩ Tạ Thần." Nhìn con dao cắm vào ngực anh, Cổ Minh vội vàng ra lệnh. Cùng lúc đó anh nhìn về phía Mộc Yên, trong mắt hiện lên vẻ ác độc.

"Đi ra ngoài!" Mặc dù giọng không lớn, nhưng lực uy hiếp trong đó lại không hề giảm, "Ai cho các người vào?"

"Nhưng thiếu gia ngài cần..."

"Cút!" Giọng Dung Lạc đầy sự tức giận đã làm mọi người run sợ, dù sao Dung Lạc là người luôn lạnh nhạt, nên khi anh trở nên u ám như vậy làm cho tất cả mọi người sợ mất mặt.

"Anh còn muốn làm gì?" Ôm anh ngồi lên tấm thảm, Mộc Yên nhận thấy anh muốn dùng sức vội vàng ngăn cản.

Ôm eo của cô, anh thờ mông manh bên tai cô, nói, "Đánh ngã xiù bọn họ, anh biết thân thù của em. Mau lên!"

Vừa giật mình cô đã bị anh dùng lực đẩy ra ngoài.

Sắc mặt trắng bệch như giấy trắng, Mộc Yên không biết tại sao anh lại biết, gia huấn đầu tiên của Nhà họ Dung là đối với người đe dọa đến tính mạng của gia chủ, đều sẽ phải giết chết. Nhà họ Dung không hề đơn giản như bề ngoài, bên trong có một ít quy tắc đen tối mà bất cứ kẻ nào cũng không có thể kháng cự. Anh tuyệt đối không cho phép cô chịu thương tổn vì anh. Huống chi, nếu Dung Trạch và Dung Ngữ trở về, hậu quả nhất định sẽ không thể tưởng tượng nổi.

Cho dù vệ sĩ Nhà họ Dung có lợi hại cỡ nào thì đối với một người lớn lên giữa đám người chết như Rosemary đều không đáng kể. Nhưng nếu để cho Dung Trạch và Dung Lạc trở về sẽ khó tránh khỏi việc bị thương.

Nhưng mọi chuyện không có thuận lợi như tưởng tượng, quả nhiên không giống với dự tính của Dung Lạc, khi Dung Ngữ và Dung Trạch trở về, mùi máu tươi nồng nặc như vậy thì sao bọn họ không ngửi thấy được.

Khi cửa trên lầu ba mở ra, sắc mặt Dung Lạc tái nhợt gần hôn mê, máu đỏ tươi ở xung quanh, vệ sĩ tập trung xung quanh phòng ngủ, cùng với tên vệ sĩ vừa mới tập kích Mộc Yên.

Dung Ngữ giật mình sững sờ tại chỗ, Dung Trạch như muốn bạo phát. Anh chỉ biết, người phụ nữ này là tai họa, trong cơn thịnh nộ Dung Trạch đã nhặt khẩu súng trên đất lên, tuy rằng thân thù anh không được tốt lắm nhưng từ nhỏ đã luyện tập cách bắn súng nên có thể bách phát bách trúng.

Mộc Yên đứng tại chỗ không nhúc nhích, vết máu loang lổ trên mặt nhưng cô chưa từng để mặc cho người khác chỉ súng vào mình như bây giờ. Đầu óc trống rỗng, cô chưa bao giờ nhìn thấy Dung Trạch như vậy, vẻ thân thiết ngày xưa chính là giả dối.

Tếng lên đạn vang lên, Dung Trạch giống như thần chết đến từ Địa ngục, anh hung tợn trừng mắt nhìn cô, ngay khi ngón tay vừa định nhấn cò súng, Dung Lạc lại đột nhiên kéo Mộc Yên đang ngăn người ra sau, dùng cơ thể bảo vệ cô.

"Ai dám động đến cô ấy!" Anh che chở cô, dùng mạng của mình để che chở cho cô.

"Anh!" Dung Trạch kinh hãi, bỏ ngón tay chuẩn bị bóp cò ra, "Anh đang làm cái gì?" Anh trừng mắt nhìn Mộc Yên được Dung Lạc bảo vệ ở sau người, cả người anh quả thực sắp phát cuồng.

"Anh không cho phép em động đến cô ấy!"

"Anh, từ nhỏ đến lớn anh nói cái gì em đều nghe lời anh, nhưng chỉ duy nhất lần này là không được. Người phụ nữ này làm hại anh còn chưa đủ sao?" Dung Trạch rống giận, bàn tay nắm súng lục xiết chặt, nhìn cả người Dung Lạc đầy máu tươi, nếu có thể anh hận không thể lập tức giết chết người phụ nữ phía sau anh!

"Đủ rồi, nếu muốn giết cô ấy vậy thì bắn một phát súng giết chết anh trước đi!" Đáy mắt Dung Lạc tối đen, mặt anh sa đọa tuyệt vọng, vì nhiễm máu nên trở nên xinh đẹp kỳ lạ.

"Anh!" Dung Trạch nổi giận điên cuồng hét lên, nhìn anh vì che chở Mộc Yên mà càng lúc càng suy yếu nên Dung Trạch đành phải thỏa hiệp, buông súng xuống, Dung Trạch sắp sụp đổ rồi, "Em, sẽ không, làm bị thương, cô ấy, dù chỉ một chút." Anh cắn răng gằn từng chữ cam đoan với Dung Lạc.

Ánh mắt cố chấp lại liếc nhìn đôi mắt thô bạo của Dung Ngữ, "Nói!" Dung Lạc trừng mắt nhìn cô.

"Anh, em cũng sẽ không động đến cô ta." Dung Ngữ cắn răng.

Rốt cục, Dung Lạc đã hao hết khí lực toàn thân, trong giây phút ngã xuống anh nhẹ nói, "Lạnh quá, Tiểu Yên thật sự lạnh quá, em có thể đừng rời đi được không." Giọng suy yếu giống như lời mê sảng vô nghĩa, trước khi lâm vào hôn mê anh vẫn nắm chặt tay cô theo bản năng, chặt đến nỗi gân xanh nổi lên.

Sao cô có thể rời đi được? Tôi bây giờ, cô làm thế nào để rời đi được đây?

"Mau gọi bác sĩ Tạ Thần đến!" Dung Ngữ kinh hoàng lao ra ngoài.

Dung Trạch đi qua, tức giận đến mức có thể giết người, "Sao cô có thể đối xử với anh ấy như vậy?"

Đúng vậy, sao cô có thể đối xử với anh như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sùng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Thì Ra Anh Cũng Giống Cô

Bệnh viện tư nhân của Dung thị.

Dung Lạc bị đẩy vào phòng phẫu thuật, Mộc Yên luôn ở bên cạnh. Bởi vì anh nắm tay cô rất chặt, chỉ cần có ai dám rút tay Mộc Yên ra khỏi tay Dung Lạc, thì Dung Lạc sẽ càng dùng sức nhiều hơn.

Tạ Thần cười bất đắc dĩ, đành phải để cho Mộc Yên ở bên cạnh.

Con dao này đâm một nhát rất sâu, chỉ thiếu vài millimet nữa là trúng tim rồi. Cũng may không làm tim bị thương, khâu miệng vết thương lại là tốt rồi, giải phẫu xong Tạ Thần cười với cô nhóc luôn im lặng, nói cho cô biết không có gì đáng ngại.

Dung Lạc không thích bị người khác quấy rầy, dù là đến để xem kịch vui hay là thật sự lo lắng cho anh thì đều bị Cố Minh lễ phép đuổi về.

Khi Dung Trạch và Dung Ngữ được Tạ Thần thông báo cho biết tình hình, thật ra miệng vết thương trước ngực Dung Lạc là do chính anh tự đâm, Dung Ngữ lập tức suy nghĩ, Dung Trạch đứng bên cạnh thì nghe như sét đánh ngang tai, hiển nhiên anh không thể chấp nhận sự thật này. Sau đó, Tạ Thần phân tích miệng vết thương của Dung Lạc cho họ nghe, vết thương hơi chệch xuống phía dưới, từ độ sâu có thể thấy rõ là do chính anh động thủ, nếu có người khác đâm anh thì miệng vết sẽ hơi phức tạp, vết thương sẽ thẳng, từ nông đến sâu. Tuy rằng không biết gì về lý thuyết y học, nhưng về 《pháp y học lâm sàng》 thì Dung Ngữ và Dung Trạch quả thật bị Dung lão gia buộc phải học một chút, đối với phán đoán về miệng vết thương thì bọn họ vẫn hiểu được. Nghĩ đến đây, khi thể Dung Trạch nhanh chóng yếu đi, anh cảm sung chỉ về phía Mộc Yên như vậy, trong lòng anh hiện tại chỉ còn ba chữ, "Chết chắc rồi!"

Tạ Thần nhìn hai người nhanh chóng đổi sắc mặt, cười dịu dàng, "Tự cầu phúc đi."

So với Dung Trạch đang cực kỳ lo lắng thì Dung Ngữ đã bắt đầu tính toán kế hoạch, cô nên trốn ở Moscow hay là Canada, càng xa càng tốt, tốt nhất ba tháng sẽ không về đây, nếu không cô nhất định sẽ bị anh cả ném tới Tân Cương, Tây Tạng dạo chơi.

Cửa phòng bệnh bị mở ra, Tạ Thần nhìn Mộc Yên ngồi im lặng bên cạnh, híp mắt lại, anh không biết trên người cô gái có sức quyến rũ gì mà lại có thể khiến cho một người luôn yêu quý chính mình như Dung Lạc tự xuống tay ác độc như vậy.

"Cô nói với cậu ấy cái gì?" Đưa một ly nước cho cô gái tiều tụy ngồi trước giường.

"Rời đi." Thở dài một hơi, tiếng nói của cô bình tĩnh và hơi đau xót.

Nhìn khuôn mặt tái nhợt của Dung Lạc, Tạ Thần cười khẽ, "Khó trách cậu ta lại cực đoan như vậy. Mộc Yên, cô đã chạm vào điểm mấu chốt của cậu ta rồi."

Mộc Yên ngẩng đầu, sắc mặt thậm chí còn tái nhợt hơn Dung Lạc, cô không hiểu ý của anh. Nói là bác sĩ riêng của Nhà họ Dung nhưng thật ra Tạ Thần được coi như là một người bạn hiếm có của Dung Lạc, từ lần đầu tiên thấy Dung Lạc mang cô gái này về nhà thì Tạ Thần đã biết Mộc Yên mãi mãi trốn không thoát. Anh rất hiểu Dung Lạc, không ai có thể buộc anh làm điều mình không muốn, nếu anh tình nguyện nắm tay một người con gái thì điều đó đã chứng minh đây là ý của anh, hơn nữa quyết định của anh mãi mãi sẽ không thay đổi.

Nhìn sắc mặt cô mờ mịt, Tạ Thần cười, "Mộc Yên, cô cảm thấy Dung Lạc là loại người như thế nào?" Không hề giải thích nghi vấn của Mộc Yên, Tạ Thần lại hỏi một câu.

Mộc Yên cũng không hề bối rối, cô nói những gì mà mình đang nghĩ, "Lúc chưa tiếp xúc thì lạnh lùng, xa cách, khi tiếp xúc rồi thì cảm thấy anh dịu dàng, tao nhã thậm chí là ấm áp."

Tạ Thần cười to, "Dịu dàng sao?" Giống như anh nghe thấy một chuyện buồn cười nhất trên đời, "Mộc Yên, chưa từng có ai nói Dung Lạc dịu dàng, bởi vì cậu ta chỉ dùng cảm xúc này với cô."

Mộc Yên ngạc nhiên, hơi giật mình.

"Cho dù cô nghĩ Dung Lạc là loại người gì thì cũng đều không giống như những gì người ngoài nghị luận, cậu ta thật sự là một người lạnh nhạt, một thiếu gia không hề có hứng thú với bất cứ chuyện gì sao? Đừng nói giỡn, cậu ta không hề ám áp như cô tưởng tượng đâu, thậm chí là đen tối tàn bạo đến mức khiến người ta giận sôi lên. Cô không biết gì hết là bởi vì cậu ta không muốn cho cô nhìn thấy bộ mặt đó. Còn nữa, cô cho rằng vì sao tập đoàn Dung thị lại giàu mạnh như vậy, ngoại trừ kinh doanh chính đáng ra thì chiến trường hắc đạo do ai quản lý, chính là Dung Lạc, tuy rằng bề ngoài thì giống như cậu ta không hề giữ cổ phần của công ty Nhà họ Dung, nhưng thật ra phần lớn cổ phần trong công ty đều là của cậu ta, bởi vì không ai làm được, chỉ có Dung Lạc. Có thiếu gia tiểu thư nào của Nhà họ Dung có thể giật dây hắc đạo để chống đỡ cho Dung thị như cậu ta không, đây cũng là nguyên nhân mà cậu ấy có thể khiến cho người Nhà họ Dung tin phục như vậy."

Nhìn thoáng qua cô gái đã hoàn toàn trầm ngâm, Tạ Thần đột nhiên nghiêm túc, "Mộc Yên, dù ai cũng đều có thể vứt bỏ Dung Lạc, nhưng chỉ có cô là không thể, bởi vì cô là người mà anh tự mình lựa chọn. Người như Dung Lạc, cho tới bây giờ đều không tin bất cứ kẻ nào, mà cô đã được cậu ta coi như người một nhà, nếu cô phản bội cậu ta thì cậu ta sẽ dùng phương thức cực đoan để xử lý, đó là —— "Giết cô!" nhưng thật may mắn cho cô ci có ngoại lệ, bởi vì cậu ta lại coi cô quan trọng hơn bản thân mình. Thật sự là người điên!"

Thấp giọng chửi một tiếng, Tạ Thần khôi phục lại nụ cười ôn hòa, "Tất cả mọi người ở Nhà họ Dung đều biết, Dung Lạc ghét nhất là bị" vứt bỏ và phản bội!"Năm tám tuổi cậu ta bị thế lực hắc ám của Nhà họ Dung bắt cóc để trả thù, khi bọn bắt cóc gọi điện về Nhà họ Dung thì cô đoán xem người Nhà họ Dung đã nói gì?" Tạ Thần cười lạnh, người Nhà họ Dung lại dám nói " Cho tới bây giờ đứa nhỏ đó đã gây không ít phiền phức cho Nhà họ Dung, để cho đứa bé đó tự mình giải quyết. Cha mẹ ruột mà cũng có thể nói như vậy sao? Cho dù cậu ta họ võ và kỹ thuật bắn súng từ nhỏ, nhưng đối với một đứa nhỏ tám tuổi mà nói thì sao có thể đầu lại những người đàn ông tay cầm súng ống cao lớn hơn mình, ngay khi mọi người đều nghĩ rằng Dung Lạc đã chết thì cậu ta lại trở về sau ba tháng mất tích, người cậu ta đầy máu, cả người đều bị thương, không ai biết cậu ta đã trốn như thế nào, lúc cậu ta trở về còn dắt theo hai đứa nhỏ, một người là Dung Trạch, người còn lại chính là Dung Ngữ."

Mộc Yên khiếp sợ, "Như vậy Dung Trạch và Dung Ngữ không phải..."

"Có ai dám nói không phải?" Tạ Thần cười khê, "Bởi vì Dung Lạc nói bọn họ là người Nhà họ Dung thì bọn họ nhất định là người Nhà họ Dung. Cho nên chắc cô đã hiểu vì sao khi Dung Lạc bị thương thì Dung Ngữ và Dung Trạch lại kích động như vậy."

Hiện tại đầu óc Mộc Yên trống rỗng, cô nhìn người tái nhợt trên giường bệnh, đột nhiên lại cảm thấy đau lòng, "Thì ra chúng tôi lại giống nhau như thế, cuộc sống đen tối không thấy được ánh sáng có phải cũng cô độc đến đến đau khổ như tôi không?" Cô có thể hiểu được cảm giác tuyệt vọng khi bị mọi người vứt bỏ, bởi vì cô giống anh.

Nhưng cô thật đáng chết, khi anh bị nhiều tổn thương như vậy mà còn kiên quyết vươn tay về phía thì cô lại đối xử với anh thế nào? Đột nhiên lập tức hiểu được hành vi cực đoan của anh, cô thậm chí đau lòng muốn rơi lệ.

Tạ Thần thấy vậy, xoay người đi ra ngoài, để lại không gian riêng cho hai người. Nói nhiều như vậy, anh hy vọng có thể giúp được Dung Lạc, người như vậy thật sự quá cô đơn.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sủng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 72: Ai Dám Động Đến Người Phụ Nữ Của Anh

Mộc Yên cũng không khóc, số lần cô đổ máu còn nhiều hơn số lần rơi lệ. Nhưng bởi vì người đàn ông nằm trên giường bệnh cô lại khóc hết lần này đến lần khác.

Đến khi nếm được mùi vị của nước mắt, rốt cuộc cô cũng không khóc nữa. Mùi vị lạnh lẽo thậm chí còn có chút chua xót. Đau khổ đến mức cô tình nguyện để mình bị thương. Nước mắt trong suốt chậm rãi rơi xuống, cuối cùng chạm đến bàn tay họ đang nắm chặt.

Bàn tay cô giật giật, cô mở mắt nhìn, vừa lúc nhìn thấy ánh mắt dịu dàng của anh.

Tạ Thần nói, "Mộc Yên, không ai nói Dung Lạc dịu dàng, bởi vì cậu ta chỉ dùng cảm xúc này để đối xử với cô."

"Anh tỉnh rồi sao?" Lúc cô nói ra những lời này thì cổ họng khàn khàn kỳ cục, Dung Lạc nhú mi, vươn bàn tay phải quăn đầy băng vải lau nước mắt giúp cô.

Hai ngày hai đêm ngồi canh bên giường bệnh, không ăn gì cả, ngay cả nước Mộc Yên cũng không uống.

"Em tự chăm sóc mình như vậy sao?" Nhìn mí mắt cô thâm đen, Dung Lạc thở dài một hơi, dùng sức kéo cô nằm xuống giường.

Mộc Yên khiếp sợ, "Anh muốn làm gì?" Lo lắng miệng vết thương của anh, cô không dám giãy dụa.

Dần dần điều chỉnh tư thế ôm cô vào trong lòng, ngón tay thon dài mơn trớn mí mắt của cô, nhẹ giọng thì thầm, "Ngủ." Giọng anh dịu dàng đến kỳ cục.

Cô thật sự quá mệt mỏi, anh ôm cô, mùi hương của anh đủ để khiến cô an tâm, rốt cục cô cũng ngủ thiếp đi, thời gian như dừng lại ở giây phút này, giống như anh sẽ mãi mãi ôm cô đến khi nước chảy đá mòn.

Cuối cùng cô không rời đi, Dung Lạc như vậy, sao cô có thể rời đi được. Hơn nữa, ngoại trừ anh, cô cũng không có gì cả.

Bởi vậy, chuyện Dung Lạc bị đâm ở Nhà họ Dung vẫn không ai dám nói gì, có Dung Lạc che chở, ai dám động đến người phụ nữ của anh. Cho nên, những vệ sĩ Nhà họ Dung, bao gồm cả quản gia đều thông minh giả bộ như không biết gì cả, người không chịu để yên, muốn tìm cái chết thì đã bị đưa đến chi nhánh công ty Dung thị ở châu Phi, bọn họ đi làm cái gì cũng không quan trọng, mà quan trọng là phải sinh hoạt cùng người châu Phi nguyên thủy ở nơi không điện không nước mới thật sự là tra tấn.

Theo như chuyện này, tình huống của Dung Trạch và Dung Ngữ cũng không khả quan hơn, khi Dung Ngữ cấp tốc chạy trốn chết đến Bắc Mỹ thì phát hiện mọi tài khoản của mình đều bị đóng băng. Không còn gì nữa, cô bỗng nhiên cảm thấy mình nên cúi đầu vác cây mận gai đi chịu tội. Tuy rằng, lúc đó cô không có ra tay với Mộc Yên, nhưng cô sai vì không ngăn cản Dung Trạch, nhưng lại thủ sẵn tư thế để phòng ngừa Dung Trạch thất bại thì, đã biết rõ năng lực siêu cường của anh cả mà cô lại không nhìn ra, bởi vì lúc đó cô thật sự nổi sát tâm. Dung Lạc rất hiểu cô và Dung Trạch, cho nên lần này hai người bọn họ cũng chết chắc rồi.

Sáng hôm sau, thừa dịp Mộc Yên về nhà ăn sáng, Dung Trạch cảm thấy dù sao cũng phải chết, anh liền đánh bạo đi gặp Dung Lạc.

"Anh." Thật ra Dung Trạch vẫn không dám nói.

"Ừ." Người đang dựa vào nệm mở mắt ra, khóe miệng còn nhếch lên một nụ cười hiếm thấy. Nhưng lại quỷ dị đến nỗi khiến Dung Trạch nổi da gà.

"Anh." Tiếng gọi này có ý cầu xin tha thứ, kinh nghiệm nhiều lần phạm sai lầm cho anh biết, nếu như khi nhận sai, Dung Lạc không có phản ứng gì thì không cần phải sợ, nhưng nếu bằng sơn vụn năm lại nở nụ cười thì chứng tỏ anh chết chắc rồi! Cho nên Dung Lạc càng cười dịu dàng thì trái tim Dung Trạch càng bị dọa sợ đến nỗi ngừng đập, mặc kệ, anh vẫn mau chóng nhận sai thôi, nếu không sẽ bị Dung Lạc dọa đến nỗi tắc nghẽn cơ tim."Anh, em sai rồi." Dung Trạch tỏ vẻ chân thành, anh sắp khóc đến nơi rồi.

"Thật không?" Hoài nghi mở miệng hỏi."Sao anh lại cảm thấy em càng lúc càng độc lập!"

Một câu tán dương khó hiểu làm cho Dung Trạch lạnh run, "Anh, anh nói vậy là sao?"

"Quả thật đã độc lập rồi, độc lập đến nỗi dám khiêu khích anh." Dung Lạc cười khẽ, ánh mắt lại sâu không thấy đáy.

Dung Trạch nhớ tới ngày đó anh cầm súng chỉ vào Mộc Yên, bây giờ có lẽ phải lấy cái chết để tạ tội, anh cả mạng thù cỡ nào không phải là anh không biết.

"Em đã độc lập như vậy thì cũng nên ra ngoài giúp anh quản lý công ty Nhà họ Dung đi." Cúi đầu suy nghĩ một chút, Dung Lạc tiếp tục nói, "Thật ra anh cảm thấy em nên đi với Cố Minh đến 'Thịnh Nguyên', hai người có thể hỗ trợ lẫn nhau."

Dung Trạch giống như bị sét đánh ngang tai, "Thịnh Nguyên" chính là công ty giặt ủi đồ lót phải chạy mười mét để lấy nước ở Châu Phi, trời ơi, ai tới cứu anh đi!

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sùng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Cung Chiều

Lần này bị thương không kinh động nhiều đến người Nhà họ Dung, không gây nhiều phiền phức, ba ngày sau Dung Lạc về tới nhà, hơn nữa có Tạ Thần chăm sóc nên không có chuyện gì.

Nước trong veo chậm rãi chảy vào cổ họng làm trơn yết hầu anh, anh đưa ly nước cho cô, băng vải trên tay chói mắt khiến Mộc Yên rùng rợn.

Tuy rằng cơ thể Dung Lạc đã từng bị thương, nhưng chưa từng thật sự bị thương nặng như vậy, hai lần bị thương nguy hiểm đến tính mạng đều có liên quan đến cô.

Nhìn cô buông ly nước xuống, anh dùng sức ôm cô vào trong lòng, bởi vì động tác này động vào miệng vết thương nên làm cho anh nhúm mày.

"Dung Lạc." Mặt cô có vẻ khó tin. Thấy vậy, Dung Lạc bắt đầu dĩ bỉu môi, anh luôn làm việc rất bình tĩnh, nhưng chỉ cần gặp chuyện liên quan đến cô gái trong lòng này thì anh liền không thể bình tĩnh được. Ở trước mặt anh, cho tới bây giờ cô đều ngoan ngoãn nghe lời, thậm chí lúc nói hai chữ "Rời đi" cũng

vẫn lạnh lùng bình tĩnh như vậy. Nhưng anh vẫn biết cô không phải người như thế, anh muốn nhìn thấy một Mộc Yên thật sự, nhưng cô lại từ chối anh vô số lần.

"Dung Lạc, tôi biết mình đã nói lời không nên nói." Cô nhìn anh, lần đầu tiên vứt bỏ bộ mặt nạ để cho anh nhìn ra được sự đau lòng trong mắt cô.

Cô thật sự không biết anh lại cực đoan như thế, thậm chí dùng cả tánh mạng để giữ cô ở lại.

"Tiểu Yên, dọa em rồi, thật xin lỗi." Miềm mại ảm áp nhẹ nhàng hôn lên mí mắt cô, vô cùng thân thiết trấn an cô.

Mộc Yên đã nhìn thấy trong sách viết nếu một người đàn ông thích hôn mắt của một cô gái thì chứng tỏ cô ấy là người anh vô cùng quý trọng. Dung Lạc như thế này, cho dù người làm anh bị thương là cô, anh cũng có thể cực kỳ dịu dàng đứng ở góc độ của cô mà lo lắng cho cô, không lúc nào là không chú ý đến cảm nhận của cô. Một khi người đàn ông lạnh như băng trở nên dịu dàng thì lực sát thương sẽ là vô hạn, bởi vì anh làm cô cảm thấy cả đời này anh đều sẽ dịu dàng với cô.

Nhưng một người tệ hại thậm chí dơ bẩn như mình làm sao mà xứng với người hoàn mỹ như Dung Lạc được? Kỳ thật người nên nói xin lỗi là cô mới đúng.

"Thật xin lỗi." Cô cũng ôm chặt anh, trời dần tối đi, đến đến nỗi không thấy một tia sáng nào thậm chí còn khiến người ta hít thở không thông, anh cũng giống như cô, luôn cô độc đi trên đường. Không tin bất luận kẻ nào, không phải tuyệt tình mà là vì e ngại, sợ lỡ như cô vừa vươn tay ra thì đối phương lại đâm vào tim mình một dao, cho dù như thế, anh vẫn dứt khoát kiên quyết vươn tay về phía cô, bàn tay ảm áp, không hề hoài nghi thậm chí là dung túng cưng chiều, nhưng mà cô lại luôn làm tổn thương anh. Cô còn nhớ rõ khi anh nắm tay cô đâm một dao vào ngực mình, thì sự cô đơn tuyệt vọng làm cho toàn thế giới đều muốn hỏng theo.

"Tiểu Yên." Giọng anh hơi khàn khàn, "Mãi mãi không được rời khỏi anh." Lời nói đầy tính khẳng định.

"Được."

Rốt cục anh cũng nở nụ cười, cho dù phải dùng thủ đoạn tàn nhẫn thì anh cũng không hối hận, bởi vì anh rất hiểu biết Mộc Yên, nếu không đổ máu thì cô sẽ không thay đổi chủ ý của mình, ngay từ lần đầu tiên anh nhìn thấy cô thì đã biết cô nhóc này cố chấp cỡ nào rồi. Nhưng mà anh cũng rất may mắn khi cô trực tiếp nói cho anh biết mình phải rời đi, không có biến mất mà không để lại câu nào hoặc là nhờ người nhấn lại dùm.

Điều này có nghĩa là cô tôn trọng anh, cũng có chút do dự, nếu thật sự có thể thoải mái rời đi thì cô có thể lựa chọn hai cách kia. Nhưng nếu là như vậy, anh sẽ thật sự không tìm được cô, có lẽ cô sẽ mãi mãi biến mất khỏi cuộc đời anh. Cũng may, cô vẫn chăm sóc anh, không phải cô không hiểu sự dịu dàng mà anh đối với cô, chẳng qua là cần thời gian để chấp nhận. Dù thế nào thì cô vẫn ở bên cạnh anh như trước, anh liền cảm thấy thỏa mãn.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sùng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Bị Khí Chất Phúc Hắc Chèn Ép

Trung tâm thành phố sầm uất.

Sau giờ trưa, trong một quán cà phê xa hoa.

Đèn chùm thủy tinh tinh xảo treo trên trần nhà và chuông gió ngà voi sang trọng, chỉ riêng cách trang trí thôi cũng đủ thấy nơi này không phải chỗ dành cho người bình thường.

Nếu ngày xưa Chu Phình Đình thanh lịch thì hôm nay cô lại mặc một chiếc váy dài màu đỏ thêu hoa Mân Côi xinh đẹp, cổ áo hình chữ V trễ ngực, váy được thiết kế để che nửa bộ ngực tạo nên vẻ mê người.

"A, Phình Đình đổi phong cách rồi sao?" Có người thấy người đang đi đến cửa thì nhìn không được trêu ghẹo.

Một đám tiểu thư thế gia ngồi chung với nhau, nhàm chán giết giờ bằng buổi trà chiều.

Lâm Uyển thấy Chu Phình Đình đi qua, thân thiện đứng dậy, kéo cô ngồi xuống sofa.

"Đây không phải phong cách của cậu?" Cô nhìn Chu Phình Đình mặc mê người, híp mắt cười khế.

"Người mình yêu mến nhiều năm đã có chủ, tất nhiên cũng nên thay đổi phong cách đúng không, ai lại không thích người ăn mặc xinh đẹp như vậy." Lại có một giọng nói chế nhạo khác vang lên.

Mặt Chu Phình Đình lập tức trở nên khó coi, dù sao bạn bè cô kết giao đều thích xen vào việc riêng của người khác, hơn nữa lúc trêu chọc thì không ai biết giữ chừng mực, tuy rằng cô đã sớm quen nhưng khi chuyện cô bị lộ ra bàn tán thì dù có là thói quen thì cô cũng không nhìn được.

"Được rồi, chuyện này cũng không thể trách Phính Đình, nghe nói đứa con gái nhà họ Mộc biết cách dụ dỗ người khác, Phính Đình bại bởi cô đã là chuyện được dự tính từ trước rồi. Cô ta chẳng những quyến rũ đàn ông mà còn đặc biệt ác độc, mấy ngày trước đã đánh chị mình đến nổi sanh non ở tiệm thuốc "Đồng nghiệp đường"."

"Đúng, tôi cũng nghe nói, tôi còn nghe nói cô ta đánh cả Sở thiếu."

"Thật sao? Vậy chị Mộc Cẩm quá xui xẻo rồi, sao lại có một đứa em gái ác độc như vậy?"

"Nhưng sao mấy ngày nay không thấy Mộc Cẩm đâu vậy?"

...

Một đám phụ nữ tranh nhau bàn tán nghị luận. Nói chuyện một hồi lâu mới phát hiện Lâm Uyển ngồi nãy giờ vẫn không lên tiếng, cô họ Lâm, không phải họ Dung, nhưng mẹ cô lại là con gái của Dung lão gia. Các cô nghị luận chuyện Nhà họ Dung trước mặt Lâm Uyển như vậy đúng là có chút xấu hổ.

Buông tách cà phê, Lâm Uyển cười, mất lúc sáng lúc tối làm cho người ta không đoán được gì, tất cả mọi người đều biết nếu dám bàn tán đồn thổi chuyện Nhà họ Dung trước mặt bọn họ thì nhất định kết cục sẽ rất thảm, nhưng còn Lâm Uyển là một nửa người Nhà họ Dung sẽ có phản ứng thế nào thì mọi người vẫn không biết.

"Mọi người tiếp tục tán gẫu đi, nhìn tôi làm gì?" Cô cười nhìn một đám người đang nhìn chằm chằm mình, Lâm Uyển trêu tức, "Trên mặt tôi không có viết đề tài mọi người thích."

Nghe cô nói như vậy thì mọi người cũng thấy an tâm. Lời nói của Lâm Uyển rất hay, ngoài mặt thì cô như đang nói giỡn với bọn họ nhưng thật ra lại có hàm ý đồng ý cho các cô nghị luận chuyện Nhà họ Dung, nhưng cô lại không thể công khai cho phép bọn họ, lỡ như lọt vào tai người Nhà họ Dung, nói cô đứng một bên dung túng thì sẽ không tốt, nhưng nếu cô ngang nhiên ngăn cản thì sợ là quan hệ xã giao của cô sẽ bị ảnh hưởng. Xã hội thượng lưu là như vậy, tiểu thư thế gia nhàm chán có thể sẽ thấy chán vì không có đề tài vừa ý để bàn tán, như vậy có khả năng hai bên sẽ đối đầu. Lâm Uyển đủ thông minh nên cô không muốn rước lấy thù hằn.

"A, tôi còn nghe nói tiểu thư nhà họ Mộc đã thương Sở thiếu là vì Sở thiếu muốn kết hôn với Mộc Cẩm, cô ta ghen tị nên muốn trả thù bọn họ. Mộc Cẩm bị hại sanh non, bây giờ còn ở trong bệnh viện thật là đáng thương."

"Không phải như vậy? Sở thiếu và chị Mộc Cẩm rõ ràng là một đôi yêu nhau, sao cô ta lại muốn phá bọn họ chứ!"

Lúc tất cả mọi người đều đang khinh thường thì chỉ có một người nghiêm túc như đang âm thầm tính toán gì đó.

Mất Chu Phính Đình sâu thẳm, trong lòng thầm nghĩ: Mộc Cẩm sao? Có lẽ cô nên cùng uống trà với Mộc Cẩm tiểu thư một lần. Tin rằng các cô nhất định sẽ rất vui khi ngồi với nhau.

Cô tuyệt đối không cho phép một người phụ nữ hạ lưu như vậy tiếp cận Dung Lạc của cô, trong lòng cô anh là người cao cao tại thượng, cô tuyệt đối không cho phép anh bị loại phụ nữ dơ bẩn xấu xa này vấy bẩn. Cô sẽ chờ đến lúc anh thấy rõ bộ mặt xấu xí đáng ghét của cô ta, đồng thời cô cũng tin tưởng chỉ cần cô kiên trì không bỏ cuộc thì nhất định anh sẽ nhìn thấy lòng thành của cô.

Phòng bếp Nhà họ Dung.

Mộc Yên cột mái tóc dài ngang thắt lưng lên thành đuôi ngựa, so với lúc trước thì càng có vẻ xinh đẹp và đầy sức sống hơn. Dưới ngọn đèn màu da cam trong phòng bếp, nhẹ nhàng chiếu xuống trán cô khiến cho sùnn mặt cô nhìn có vẻ rất dịu dàng.

Có người nói khi phụ nữ an lòng mới có thể tỏa ra khí chất dịu dàng như vậy.

Mộc Yên vừa nhìn « sách nấu ăn », vừa cân nhắc nên cho bao nhiêu muối vào canh, bao nhiêu thịt gà, bao nhiêu dầu vừng.

Quá rõ ràng, cô quen cầm súng mà không quen sử dụng công cụ phòng bếp, nhưng kỹ thuật cắt miếng thịt bò thuần thực đến mức làm cho người ta ghen hòng nhìn trần trối.

Dung Trạch đứng ở cửa phòng bếp thấy rùng mình, kỹ thuật cầm dao thuần thực như vậy sợ không phải chỉ nhờ cắt thịt bò mà thành, có lẽ là nhờ cắt thịt người đi, nghĩ vậy anh lại không nhin được mà rùng mình. Nhưng anh thật sự không muốn bị anh cả ném tới châu Phi, quản lý chi nhánh "Thịnh nguyên" gì đó đều là cái cớ, anh chỉ biết là anh cả muốn trả thù anh, khẩu xà tâm Phật muốn làm cho anh chết ở châu Phi mà không có ai thêm quan tâm đến cảm giác của anh.

Sao số mạng anh lại khổ như vậy! Anh vừa làm bảo mẫu vừa làm diễn viên quần chúng, vừa được công ty thăng chức thành người đại diện, tiền đồ rộng mở thì lại bị anh cả ném tới châu Phi nghèo đói!

"Chị dâu nhỏ." Giọng nói đầy nịnh nọt.

"Ừ." Mộc Yên nhìn Dung Trạch xấu hổ, tuy sắc mặt cô bình tĩnh nhưng thật ra lại rất muốn cười. Chuyện ngày đó cô đã không để bụng nữa, nhất là khi nghe Tạ Thần nói xong, cô cảm thấy Dung Lạc có hai người bảo vệ anh như vậy là rất may mắn.

"Thật xin lỗi, em sai rồi, em thật sự sai rồi, chị muốn em làm gì cũng được." Anh thành khẩn đến mức chỉ thiếu việc quỳ xuống trước mặt cô, "Thật đó, chị muốn em làm cái gì cũng được nhưng đừng để anh cả đưa em tới "Thịnh nguyên" ở châu Phi!"

"Anh muốn đi châu Phi sao?" Mộc Yên kinh ngạc, “ Sao Dung Lạc có thể để cho anh đến nơi gian khổ như vậy." Dung Trạch lập tức cảm động đến nỗi rơi lệ đầy mặt, đây mới là người tốt, lấy ơn báo oán. Vừa muốn nói cảm ơn cô thì chợt nghe cô nhóc mỉm cười nói, "Hoàn cảnh gian khổ như vậy, anh muốn mang theo đồ ăn ngon gì thì tôi làm cho anh"

"Răng rắc!" Anh như nghe thấy âm thanh tan nát cõi lòng.

Nhìn cô nhóc cười ngọt ngào trước mắt, Dung Trạch lại có cảm giác cô được anh cả thuê về phụ họa.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sủng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 75: Thì Ra Là Trai Đẹp

Edit: susublu

Mang đi châu Phi ăn! Nhất định là cô nhóc này mang thù rồi, nếu không sẽ không liên kết với anh cả mà chinh anh.

Sao anh lại không biết sợ chết mà đi chọc phải hai người thích mang thù như vậy chứ. Dung Trạch cảm thấy anh hoàn toàn tiêu rồi, lần này chắc chắn phải đến châu Phi chịu khổ rồi.

"Anh hai, chị dâu nhỏ để bao tay quyền anh của em ở đâu rồi?" Dung Ngữ đang vò tóc, chuẩn bị vào phòng bếp tiếp tục tìm "Lúc thu dọn hành lý, đột nhiên phát hiện chúng nó không cánh mà bay, nhưng không tìm ra được?"

"Cho nên em muốn vào phòng bếp tìm sao!" Dung Trạch nhìn Dung Ngữ ngu ngốc, cười nhạo, "Đừng nói với anh hôm qua để nó trong phòng bếp là vì muốn hôm nay nấu ăn."

Dù là lúc nào, chỉ cần Dung Trạch gặp được Dung Ngữ thì anh đều sẽ nhanh nhẹn nhanh miệng.

Mộc Yên nhìn Dung Ngữ, nghiêm túc nói, "Tôi cảm thấy bao tay quyền anh không thể ở trong tủ lạnh được."

"Cũng đúng." Động tác mở tủ lạnh của Dung Ngữ cũng dừng lại, phạm vi tìm kiếm của cô dường như rơi vào bế tắc.

"Chuẩn bị hành lý để đi đâu?" Dung Trạch hỏi xong, nhìn thấy Dung Ngữ không vui thì anh lại vui sướng khi người gặp họa, "Du lịch Tây Tạng mấy tháng sao?"

Anh có thể tưởng tượng ra ngay lập tức, phía trước không thôn làng, phía sau không nhà trọ, diễn(daffinle3

"Công việc hái lượm ở vườn trái cây của châu Phi cũng rất thích hợp với anh." Đôi lông mày thanh tú ngả ngón, nhìn Dung Trạch đang nghiêng răng nghiêng lợi, Dung Ngữ lắc đầu, "Không không, việc hái lượm nặng nhọc như vậy sao có thể để cho cảnh vàng lá ngọc như anh hai làm chứ? Em quên mất, đôi chân ngắn của anh vốn không đủ dài để leo lên cây hái quả. Hoặc là đến vườn bách thú ở châu Phi lúc trước em nói để học leo cây với khi cũng không tệ, đến lúc đó người lao động ở châu Phi sẽ biết ai là người Nhà họ Dung, ha ha ha ha!"

"Dung Ngữ, em kiểm chuyện đúng không! Em dám nói anh hai của mình đi học leo cây với khi sao!"

"A, anh hai yêu dấu, sorry, sao em lại quên anh sợ độ cao chứ, một người từng bị dọa khóc khi ở trên ban công lầu bốn thì sao lại dám đến châu Phi đầy cây đại thụ được?"

Sắc mặt Dung Trạch trắng nhợt, chép miệng nói, "Con mắt nào của em thấy lão tử bị dọa khóc, lão tử chỉ đồ mờ hồ thôi! Là đồ mờ hồ!"

"Phải không, anh yêu, thì ra con mắt của anh chỉ dùng để trang trí thôi!"

"Đừng ai ngăn cản, hôm nay lão tử nhất định phải quyết đấu với con nhóc chết tiệt này trên nóc nhà!"

"Đến đây, em mà sợ anh sao!" Dung Ngữ trêu đùa, "Em chỉ sợ anh gãy xương rồi lại nói chuyện nhỏ này cho ông cụ biết, như vậy sẽ chậm trễ việc đến vườn trái cây ở châu Phi thì em lại phạm lỗi lớn rồi."

"Dung Ngữ, phạm lỗi cái em gái em!" Khuôn mặt trắng nõn của Dung Trạch đỏ bừng, bởi vì không thể nói gì nên nghẹn đến mức đỏ lên.

“ Em không có em gái, chỉ có anh thôi, sao anh lại không biết vậy? Ha ha ha.... Bụng hơi đau, ha ha... Em không thể ngừng cười được." Dung Ngữ vịn Mộc Yên, cười ngả ngửa, "Lần trước bởi vì anh "giả gái" nên em cười đến mức có thêm vài nếp nhăn ở khoé mắt." Cô nghiêm túc nhìn Mộc Yên nấu

canh thịt bò.

"Thật không?" Mộc Yên bất đắc dĩ, xem ra quả thật cô không thể hiểu được hình thức sống chung của hai anh em bọn họ.

"Vì sao ra ngoài phải mang theo bao tay quyền anh?" Mộc Yên thật không hiểu nên thuận miệng hỏi một câu.

Dung Ngữ phì cười, "Tuy rằng sức lực của em vô cùng tốt, thân thủ cũng mạnh mẽ, nhưng lại không quen nên nhất định phải bảo vệ tốt chính mình, lúc ở ngoài cũng không hề ngừng tự huấn luyện. Lỡ như có tên đàn ông nào có mưu đồ gây rối..."

"Ngừng lại, điều này hoàn toàn không có khả năng!" Dung Trạch ngắt lời Dung Ngữ, "Đầu tiên, em khẳng định mình là con gái sao? Tiếp theo, không có một tên đàn ông nào động dục với một cơ thể như vậy thế; Cuối cùng, nếu có thì chắc chắn thắng đó tài sản của em thôi." Rốt cục cũng hòa nhau một ván, Dung Trạch thăm trầm trở khen ngợi chính mình, anh rất thích nhìn bộ dáng kinh ngạc của Dung Ngữ!

Dung Ngữ nhìn Dung Trạch, ánh mắt hận không thể giết chết anh, "Anh trai yêu quý, bao cát trong phòng tập thể thao hỏng rồi, em thấy dùng anh để luyện tập là thích hợp nhất!" Nói xong cô giương nanh múa vuốt muốn bắt Dung Trạch lại.

Dung Trạch nhắm mắt, mưa rền gió dữ mà mình dự đoán cũng không kéo đến, anh mở mắt ra thì lại thấy khuôn mặt tươi cười dịu dàng của Dung Ngữ, biểu cảm nhu hòa khiến anh muốn ói!

Mộc Yên nhìn ra sau anh thì lại kinh ngạc, Dung Trạch quay đầu, khi thấy một tên yêu nghiệt đẹp lộng lẫy thì anh mới hiểu được Dung Ngữ đang mê trai, diện mạo quý tộc nhưng cô cũng đừng chảy nước miếng vào người anh, nghĩ vậy anh vội vàng đẩy cô ra.

"Đã lâu không gặp!"

Bóng người thon dài của Tạ Phong dựa ở vách tường cạnh phòng bếp, giọng nói khiêu gợi không chệ vào đâu được. Anh nhìn thấy Mộc Yên giật mình, đáy mắt có chút thâm ý không rõ.

Dung Ngữ đứng kế bên đã sớm chìm đắm trong mộng ảo với trai đẹp, "Anh Tạ Phong, sao anh lại tới đây?" Dung Trạch nhin không được muốn ói.

Mộc Yên khiếp sợ, tên yêu nghiệt này là nam?

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sủng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 76: Đàn Ông Yêu Nghiệt Ra Trận

Edit: susublu

Trên thực tế, tuy rằng nói Tạ Phong quả thật đẹp đến mức không thể hình dung, nhưng lại không hề nữ tính. Nhưng khi Mộc Yên nhìn thấy anh thì lại luôn liên tưởng đến mỹ nhân trong bức tranh kia, thậm chí không tự chủ được mà coi anh là nữ nhân.

Tà tử nhếch mắt lên, mái tóc màu hạt dẻ lướt qua vai lại càng khiến cho Tạ Phong thêm gợi cảm, mê người.

Đương nhiên, đối với người không ra khỏi cửa cũng không xem TV, lúc nào cũng xem chương trình trinh thám như Mộc Yên thì tất nhiên không biết người đàn ông đang ngồi trên sofa trong phòng khách nổi tiếng cỡ nào rồi.

Nhưng Dung Ngữ thì không giống vậy, cô vừa thấy Tạ Phong liền bắt đầu giờ chứng mê trai, điều này cũng chứng minh cô vẫn là một người phụ nữ.

Không ai có thể kháng cự lại vẻ quyến rũ của Tạ Phong, mỗi cái nhấc tay nhấc chân của anh đều cực kỳ quyến rũ, anh nhanh chóng trở thành minh tinh nổi tiếng, điển hình

Nhưng lúc này ngoại trừ cảm thấy anh ta có vẻ ngoài yêu nghiệt ra thì Mộc Yên cũng không thấy có gì hấp dẫn được cô.

Nếu để cho hàng tỉ fan cả nước biết Mộc Yên đánh giá Tạ Phong như vậy thì sợ là người đuổi giết cô sẽ nhiều gấp mấy vạn lần.

Cũng may mục đích lần này Tạ Phong đến là để tìm Dung Lạc, nếu cũng không biết sẽ bị Dung Ngữ dây dưa bao lâu nữa, Mộc Yên vẫn cảm thấy canh khoai tây thịt bò của cô quan trọng hơn, cho nên cô cũng không nhìn Tạ Phong nữa.

Lâu ba Nhà họ Dung.

"Dung thiếu thật nhân hạ thoải mái." Tạ Phong không hề khách sáo ngồi xuống sofa thượng, trêu tức nhìn người đang đùa nghịch quân cờ trong tay, híp mắt để lộ ra chút sắc bén.

"Không trách được tài đánh cờ của Dung thiếu lại cao như vậy, sợ là già trẻ lớn bé của Nhà họ Dung đều sẽ hóa thành quân cờ trong tay anh."

"Anh tới đây là vì nói mấy cái này sao." Dung Lạc ngẩng đầu, u ám nhìn người tới đây.

"Này, không thể tin được anh lại xuống tay độc ác như vậy, sao không thật sự đâm một dao cho thùng tim đi!" Anh không hề che lấp vẻ sắc bén trong mắt, anh nhìn máu chảy ra thấm ướt áo somi của Dung Lạc, châm chọc, "Tự mình hại mình để giữ cô ấy ở lại, anh thật sự bị ối không ai sánh bằng!"

Hai người thâm hiểu lẫn nhau nên tất nhiên biết Tạ Phong nói ai.

"Tôi chỉ muốn xem kết quả." Dung Lạc đối quân cờ trắng trong tay thành cờ đen, mắt Dung Lạc cũng thâm trầm.

"Dung Lạc, đừng mơ mộng hão huyền nữa, anh cho là cô ta sẽ dễ dàng để cho anh khống chế như những quân cờ anh đang nắm giữ trên bàn cờ sao?" Tạ Phong cười nhạo, "Anh không khống chế được cô ta đâu! Anh càng không nên mơ mộng cô ta sẽ mãi mãi đứng bên cạnh mình."

"Vậy còn anh?" Dung Lạc cười khê, vẻ mặt vẫn bình thản như trước.

Đúng vậy? Anh thì sao? Câu hỏi này khiến cho Tạ Phong thoáng thay đổi sắc mặt, anh thay đổi nhiều như vậy, sợ là cô không hề nhận ra anh dù chỉ một chút, nếu không thì sao đã gặp nhau mấy lần như vậy mà cô không hề có phản ứng gì chứ.

"Dù như thế nào thì anh nghĩ mình dùng cách thức cực đoan này để giữ cô ấy lại thì cô ấy sẽ thích anh sao? Đừng quên, trên đời này còn có hai chữ "Đồng tình" nữa đấy."

Giọng châm chọc của Tạ Phong làm cho Dung Lạc nhú mày lại.

Tạ Phong bước hai bước rồi lại quay đầu nói, "Tốt nhất anh đừng làm cô ấy tổn thương. Nếu không, tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho anh."

"Chuyện này không liên quan đến anh." Thu lại suy nghĩ vừa rồi, Dung Lạc vẫn lạnh nhạt chơi cờ như trước, cuối cùng nói ra một câu như một nhát dao trí mạng đâm vào lòng người đàn ông đang đi ra cửa.

Đúng vậy, cho dù giữa Dung Lạc và Mộc Yên có xảy ra chuyện gì thì đó cũng là chuyện của bọn họ, có liên quan gì đến anh đâu?

Tạ Phong cười khỏ, đây mới là Dung Lạc, anh có thể không nhẫn nại mà tìm điểm yếu của đối thủ rồi sau đó đâm cho đối phương một dao trí mạng. Gia chủ sau lưng Nhà họ Dung quả nhiên không giống người bình thường, nghĩ đến Dung Lạc luôn luôn lạnh nhạt, bình tĩnh để suy nghĩ cách xử sự, đột nhiên anh cảm thấy mình đã gặp phải một kẻ địch mạnh mẽ! Nhưng mà cuộc đời vốn là một vở kịch, cốt truyện sau tám màn che là gì thì không ai biết được. Mà bây giờ điều anh muốn làm nhất chính là cố gắng hết sức, [dien\(dafille3;quysdo00n](#) dù hậu quả thế nào cũng muốn thử một lần, thử Dung Lạc có thể cho cô thì anh cũng có thể cho. Anh tuyệt đối sẽ không ngồi chờ chết giống như lần trước, mặc kệ cho cô có nhớ anh hay không.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sủng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Bất Ngờ Ngoài Ý Muốn

Sau giờ cơm trưa.

"Thiếu phu nhân." Vừa buông bát xuống, Mộc Yên đã bị A Cửu gọi lại.

"Sao vậy?"

"Ngoài cửa có người nói là có bưu phẩm cần cô ký nhận."

Mộc Yên nhú mi, sao lại có người gửi bưu phẩm của cô đến Nhà họ Dung, "Tôi đi lấy." Trả lời A Cửu một câu, cô vội vàng đi ra ngoài cửa.

"Mộc Yên tiểu thư phải không?" Người chuyển phát là một thanh niên đẹp trai.

"Đúng vậy, là tôi." Mộc Yên lên tiếng trả lời.

"Cô mau ký nhận đi." Nói xong, anh ta giao một cái hộp cho cô, nói cảm ơn xong liền rời đi. Mộc Yên cầm hộp bưu phẩm cảm thấy nghi hoặc, lưu loát mở hộp ra, trong cái hộp đen tinh xảo là hai đóa hoa Mê Diệt Hương màu tím thom nức, nhưng trên chiếc lá xanh lại nhiễm chút máu khiến cho người ta lạnh người. Mầu đỏ quý dị lờ lẹt như máu tươi, bên trên còn có chữ viết, "Rosemary tiểu thư, một tuần sau hẹn gặp cô ở giao lộ phía Đông của khách sạn Hilton, hy vọng cô đến đúng giờ hẹn, nếu không cô nhất định sẽ nhận được "Điều bất ngờ ngoài ý muốn"." Uy hiếp trần trụi như vậy khiến cho Mộc Yên rùng mình, chưa từng có ai có can đảm uy hiếp khiêu chiến cô như vậy!

Mê Diệt Hương, là tên tiếng Trung của Rosemary.

*Mê Diệt Hương: Tỉnh hàn, sinh trưởng mạnh trong khí hậu ẩm áp, ở những nơi cực nóng thì sẽ phát triển chậm lại, vào mùa đông ở nơi không có dòng khí lạnh thì vẫn thích hợp để nó sinh trưởng.

Một loài hoa thích ẩm áp như vậy thật giống cô, không muốn rời xa khỏi sự ẩm áp là vì bản thân cô quá lạnh lẽo.

Tỉnh tâm lại, Mộc Yên nhanh chóng lục lại trí nhớ để tìm xem đó là người nào, trong lòng cô để đoán được đại khái, người có can đảm dám khiêu chiến cô như vậy nhất định không biết thân phận cô ở tổ chức, nếu người đó đã điên cuồng như vậy thì cô phải đi xem thử. Cát kỹ mấy thứ này, cô mới chậm rãi đi vào Nhà họ Dung.

Bất tri bất giác Mộc Yên lại đi tới lầu ba, nhìn thấy cánh cửa khép hờ, giống như là đang đợi cô về, chỉ cần cô không ở trong phòng thì cánh cửa đó sẽ không đóng lại. Do dự một chút, cô vẫn quyết định gõ cửa đi vào.

"Vào đi." Bên trong phòng ngửi vang lên một tiếng nói lạnh lùng.

Lúc cô đẩy cửa đi vào thì nhìn thấy ánh mắt dịu dàng của anh, anh cầm một ly trà Bích Loa Xuân, đang chờ một ván cờ, có hai ba cuốn sách cổ có chút ố vàng được viết bằng chữ phồn thể khó hiểu.

Mộc Yên luôn thấy kinh ngạc với cách sống an nhàn này của Dung Lạc, anh không hề ra khỏi nhà, làm thế nào để điều khiển cả một Nhà họ Dung lớn như vậy?

"Em đã về rồi." Dung Lạc kéo cô ngồi xuống bên cạnh, vươn tay đưa một tách trà nguội cho cô.

Mộc Yên không thể không thừa nhận, người đàn ông trước mắt này rất hiểu cách để tiếp cận người khác. Có đôi khi, anh rất miễn cảm, khi cô khát nước thì cho cô một ly trà, khi gặp mưa thì cho cô một cây dù, săn sóc tỉ mỉ như vậy thì không có ai tốt hơn được nữa.

Đặt tách sứ được khắc hoa tinh xảo qua một bên, cô nhìn anh, ánh mắt rất nghiêm túc, "Tôi cảm thấy..."

"Cảm thấy chúng ta nên ngồi nói chuyện với nhau."

Mộc Yên thấy anh ngắt lời cô thì kinh ngạc, sao anh biết cô muốn nói cái gì.

"Tiểu Yên." Anh bất ngờ dùng sức kéo, cả người cô đều ngã vào trong lòng anh.

Ngoại trừ lúc bị kéo quá đột nhiên thì Mộc Yên cũng không tiếp tục giãy dụa nữa, nghe anh nói tiếp.

"Dù em muốn nói cái gì, thì anh đều sẽ không buông tay." Anh ôm cô, dịu dàng hôn lên lông mi đang run rẩy của cô.

"Dù em có đen tối thế nào, dù em bị ai tổn thương sâu nặng ra sao, anh không cần biết em đã gặp phải hoàn cảnh gì khiến em tuyệt vọng với tình cảm. Từ giờ trở đi xin em hãy thử tin tưởng anh, thử để cho anh giúp em, thử để cho anh yêu em."

Nụ hôn dịu dàng hôn từ trán đến hai má, cuối cùng dừng trên đôi môi tái nhợt. Cứu nhau trong lúc hoạn nạn, sưởi ấm cho nhau, bọn họ giống như những người bị ngạt thở trong nước, cả hai cùng cấp không khí cho nhau, giúp nhau sinh tồn, dien;dann[1e3

Dung Lạc cố chấp như vậy cho nên cô mãi mãi không thể rời đi!

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sùng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Thịnh Thế Quyến Sủng, Cam Chịu Làm Quân Cờ

Mấy ngày nay có mấy trận mưa to, trời hơi ẩm ướt, nhưng trong phòng ngủ lại rất ẩm áp.

Mộc Yên dựa vào trong ngực Dung Lạc, vừa hôn xong, ngón tay trắng nõn của cô khẽ vuốt vết máu chảy thấm ướt quần áo của anh, ngẩng đầu lên nhìn thấy ánh mắt dung túng của anh: "Vì một người không có gì như tôi mà anh lại không do dự hạ thủ độc ác với mình như vậy!" Cô tự châm chọc chính mình nhưng càng đau lòng vì anh nhiều hơn.

"Ai nói em không có cái gì?" Hôn môi cô rồi lại hôn trán của cô, Dung Lạc cười khẽ, "Em còn có anh."

Tay phải bị băng của anh đã tháo băng gần hết, vết sẹo ở cổ tay rất sâu nên có chút đáng sợ.

Mộc Yên bàn tay bị thương của anh, ánh mắt của cô đột nhiên trở nên cổ chấp, anh hoàn mỹ như vậy, hai bàn tay trắng nõn, thậm chí ngay cả một người đen tối như cô dựa vào cũng được anh yêu chiều?

"Nếu, nếu có một ngày anh phát hiện người hiện tại đang nằm trong ngực anh không phải người như anh tưởng, vậy thì..."

"Anh sẽ mãi mãi không buông tay." Anh có thể nhìn thấu mọi thứ trong lòng cô, Dung Lạc đón nhận tầm mắt của cô, "Không được nghĩ cái gì hết, chỉ cần tin tưởng anh là được rồi."

Rốt cục cô cũng vươn tay về phía anh, ôm chặt anh, thở dài một tiếng, "Tôi chỉ cảm thấy không đáng cho anh thôi."

"Không cần sợ, anh sẽ mãi mãi nắm tay em."

Mộc Yên khiếp sợ, nhìn ánh mắt anh đau lòng, cô có cảm xúc vui mừng trước nay chưa từng có. Anh biết toàn bộ, anh nhìn thấu mọi cảm xúc của cô, anh biết cô luôn luôn lo lắng cái gì.

Vùi đầu vào ngực anh, cảm nhận được nhịp đập mạnh mẽ của trái tim anh, Mộc Yên chưa từng có cảm giác thỏa mãn như thế. Cái ôm của Dung Lạc vẫn ấm áp như thế, làm cho người ta muốn mãi mãi sà vào, sao cô có thể không thích được? Rosemary luôn tự tin thậm chí là ngông cuồng lại trở nên miễn cảm đa nghi, yếu đuối khi đối mặt với tình thân và sự ấm áp.

Không ai có thể mạnh mẽ, cứng cỏi mãi mãi được, cô cũng giống vậy, cho dù có ý chí sắt đá, cũng có một mặt yếu ớt. Cô không muốn nghĩ đến một ngày nào đó khi anh biết mọi thứ về cô thì sẽ bỏ cô, cô thật sự rất sợ hãi, có nhiều người phản bội cô rồi, nhiều người hận không thể giết cô, cô thật sự sợ hãi, cô không thể tin tưởng bất cứ kẻ nào.

"Dung Lạc." Cô ôm cánh tay anh càng lúc càng chặt, giống như chỉ cần ôm chặt thì sẽ tiếp thêm dũng khí cho cô.

Anh ôm cô an ủi, nghe cô tiếp tục nói, "Bốn tuổi mẹ tôi qua đời, tôi bị đuổi về nhà họ Mộc, khi đó ánh mắt Hứa Nhã Như nhìn tôi rất dịu dàng, khi bị mất tình thương của mẹ thì tôi cảm thấy Hứa Nhã Như dốc lòng chăm sóc tôi đã khiến tôi cảm thấy ấm áp. Trên mặt bà ta luôn giữ nụ cười dịu dàng, kể chuyện cổ tích cho tôi nghe khi tôi ngủ, còn dịu dàng hơn mẹ tôi, bởi vậy người chị cùng cha khác mẹ Mộc Cẩm cực kỳ chán ghét tôi, bởi vì ghen tị nên cô ta gây phiền phức cho tôi khắp nơi, thậm chí ức hiếp tôi. Nhưng tôi cảm thấy trong lòng áy náy, dù sao vì tôi nên cô ta phải chia sẻ tình thương của mẹ."

Đến một ngày cha tôi, Mộc Quốc Hồng đi công tác trong hai năm, Hứa Nhã Như giống như đã thay đổi thành một người khác, thái độ đối với tôi thật sự thay đổi ba trăm sáu mươi độ, có thể gọi tôi là "Cô bé lợ lợ" cũng đúng. Khi đó tôi còn rất nhỏ nên rất đơn thuần, nghĩ rằng mình làm sai điều gì nên đi Hứa không thích tôi, vì muốn được bà ta thích nên tôi liều mạng học tập để nâng cao thành tích, nhưng Mộc Cẩm lại học không bằng tôi nên Hứa Nhã Như liền chán ghét tôi.

Khi đó trời rét đậm, một mình tôi tìm đồ trong nhà kho, Mộc Cẩm và đám người hầu đốt pháo hoa ở sân sau, không biết đã xảy ra chuyện gì, pháo hoa bay đến cửa nhà kho, bởi vì ở đây đều là những vật phẩm dễ cháy nên lửa nhanh chóng lan tràn, đang lúc tôi sợ hãi muốn chạy từ nhà kho lên lầu hai thì nghe thấy âm thanh khóa cửa ở bên ngoài.

Trước khi ngất xỉu vì bị sặc khói, tôi nghe giọng nói của Hứa Nhã Như rất rõ ràng, "Có khẳng định là Mộc Yên ở bên trong không?" Bà ta hỏi xong thì có người hầu lên tiếng trả lời, "Đúng vậy." Câu cuối cùng là, "Khóa kín một chút, khi lão gia trở lại thì nói là xảy ra chuyện ngoài ý muốn." Khói bay đầy trời, lửa càng lúc càng lớn, những người tôi tin để phản bội tôi, nếu không phải quản gia phát hiện đúng lúc thì nhất định tôi sẽ chết."

Tìm Dung Lạc chợt đau xót, thì ra những ngày anh không ở bên cô thì cuộc sống của cô đen tối hơn những gì anh tưởng tượng nhiều, cánh tay ôm cô cũng càng lúc càng chặt, như là sợ cô biến mất vậy.

"Cho nên, Dung Lạc, anh có hiểu không, anh có hiểu khi lòng tin sụp đổ, thế giới sẽ đảo điên không? Tôi thật sự không dám dễ dàng cảm nhận tình thương ấm áp của bất cứ ai, tôi rất sợ sẽ có một ngày mọi thứ tôi nhận được đều là giả." Cô ôm anh, nói ra những chuyện đen tối được giấu kín trong lòng mình từ trước tới nay.

Đột nhiên, cả người cô bị anh ôm lên, đến khi đi đến kết sắt trong phòng ngủ mới dừng lại.

Anh không nói gì cả, chỉ nắm tay cô, mười ngón đan vào nhau, anh cảm tay cô ấn mặt mũi trên kết sắt, Mộc Yên kinh sợ, anh lại dùng ngày sinh nhật của cô làm mặt mũi.

Nụ cười trên mặt Dung Lạc vẫn yêu chiều dung túng như trước, nhưng sự chấp nhặt vẫn nhiều hơn một ít.

Kết sắt được mở ra, anh nắm tay cô cầm một chiếc hộp gỗ đàn hương ở bên trong ra, trên đó có hoa văn cổ điển cực kỳ tinh xảo, Mộc Yên nhìn ra được đó là đồ cổ thượng phẩm.

Dung Lạc ôm Mộc Yên ngồi xuống giường.

Mở hộp gỗ ra, là một bộ cờ vua Trung Quốc được làm từ đá, chữ trên cờ vua đều được nạm vàng và kim cương, kỹ thuật mạ vàng xinh đẹp hoàn mỹ, không cần nghĩ cũng biết là vô giá. Nhưng Mộc Yên không hiểu, cô không hiểu vì sao Dung Lạc lại đưa cái này cho cô.

Nhìn cô nghi hoặc, anh đột nhiên cười khẽ hỏi cô, "Chúng ta cùng nhau chơi được không?"

Đột nhiên Mộc Yên có chút sờ, cô nhìn Dung Lạc mang bàn cờ vua lên, đặt hết quân cờ qua một bên, bên kia ranh giới, chỉ còn lại một con tướng lẻ loi trên bàn cờ.

"Đoán một câu thành ngữ!" Yêu chiều vuốt mái tóc dài của cô, anh nhìn cô đang suy nghĩ.

"Cẩn thận?" Suy nghĩ nửa ngày cô vẫn không được.

Sờ đầu của cô, anh nhìn cô giải thích, "Một mình chiến anh dũng."

Mộc Yên sáng tỏ, "Sự sống trên bàn cờ, có vài chỗ giống cuộc đời của chúng ta, mỗi người đều là tướng lĩnh cô độc, không thể lui về phía sau, cho dù bị thương cũng chỉ có thể đi về phía trước."

Dung Lạc lắc đầu, vươn tay cầm quân "Tốt" đặt phía trước quân "Tướng", giống như che khuất toàn bộ mưa gió cho nó. Anh mỉm cười với cô, "Tất cả người Nhà họ Dung đều nói anh không chế toàn bộ thế cờ của Nhà họ Dung. Nhưng Tiểu Yên, trên thực tế anh chỉ tình nguyện làm một quân "Tốt" nhỏ che chở ở trước người em, bảo vệ em, giúp em ngăn cản mọi sự thương tổn. Cho nên em không phải cô độc một mình, em còn có anh!"

Quỳ một gối xuống thâm lòng dê trắng tinh, vươn tay cầm bàn chân trắng nõn non mềm của Mộc Yên, anh hôn lên mũi chân trần của cô.

Chỗ tôn quý nhất của con người là đầu, mà chỗ hèn hạ nhất là chân, Mộc Yên hiểu được việc hôn mũi chân là của kỵ sĩ La Mã Hy Lạp cổ đại làm với công chúa, thậm chí là nữ hoàng mới được hưởng lễ tiết này, nó đại biểu cho sự trung thành và thờ phụng vô hạn của kỵ sĩ.

Nhưng Mộc Yên có tài đức gì mà lại được một người hoàn mỹ như Dung Lạc dung túng, yêu chiều, hôn chân cô như thế?

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sùng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: Anh Nguyên Làm Kỵ Sĩ Cho Cô Cả Đời

Theo Phương Tây, đặc biệt là thời Trung Cổ, kỵ sĩ là một danh hiệu rất đặc biệt, từ thời Roland đến vua Arthur, từ Kỵ Sĩ Vương đến Kỵ Sĩ Đoàn, kỵ sĩ luôn là biểu tượng của sự mạnh mẽ. Dù vậy, thân là kỵ sĩ bọn họ cũng chưa từng quên sứ mệnh của mình chính là hoàn toàn trung thành và bảo vệ người mà mình đã thề hứa.

Lúc Dung Lạc cúi xuống hôn mũi chân của cô đã chứng tỏ rằng anh nguyện ý làm kỵ sĩ cho cô cả đời, thề mãi mãi ở bên cạnh cô. Anh muốn cho cô biết anh mạnh mẽ là để bảo vệ cô.

"Cho nên không cần sợ hãi, anh sẽ ở bên cạnh em."

Mộc Yên khiếp sợ không nói nổi một câu, cô lớn lên ở nước ngoài thì sao cô lại không hiểu chứ?

Thượng đế tạo ra sự khác biệt của mọi vật trên đời, giống như hai cây cột ngăn cách trời và đất—— nếu chúng bị mất, thế giới này sẽ hỗn loạn không thể cứu vãn, không có trật tự, một trong số đó chính là cây cột hoàn mỹ không tỳ vết—— chính là kỵ sĩ. Cho nên, từ giờ trở đi thế giới của Mộc Yên cũng được Dung Lạc chống đỡ, anh trở thành cây cột chống đỡ tính mạng cô, nếu có một ngày anh rời đi, thế giới của cô sẽ sụp đổ, trở nên hỗn loạn không chịu nổi.

Nhưng hiện tại, cô tình nguyện thử tin tưởng anh, cô vươn tay về phía anh, tin tưởng anh có thể mãi mãi chống đỡ toàn bộ cuộc đời cô.

Rồi sau đó, anh ôm cô ngồi trên giường, mở bàn cờ tướng ra, cầm lấy cờ đen và cờ trắng dạy cô chơi.

"Tiểu Yên." Anh để cho cô dựa vào trong ngực mình, cầm lấy tay cô, "Thật ra anh không hề thích chơi cờ vậy một mình." Đặt quân cờ trắng lên bàn, nghe giọng của anh cho dù không ngẩng đầu lên cô cũng có thể biết được lúc này anh có chút cô đơn.

Bỗng nhiên Mộc Yên nhớ tới những ngày anh nằm tĩnh dưỡng, vốn hai người nên ngồi đánh cờ vây chung với nhau, nhưng lại chỉ có một mình anh đánh cả hai quân trắng đen.

Tự mình đấu với mình? Trên đời này không có chuyện nào cô độc hơn chuyện này.

Thói quen vĩnh viễn một mình một người tự hỏi, cho nên không thể cùng người khác trao đổi thảo luận; thói quen vĩnh viễn không thích hiện ra sắc, cho nên để cho người khác cách chính mình càng ngày càng xa; một người vĩnh viễn cô độc chém giết, bất luận thế nào nhất phương tanh, đến cuối cùng giết chết cũng là một cái khác chính mình.

Kết quả như vậy đúng là một loại tra tấn. Tự mình chiến thắng mình, tự mình giết chính mình, một mình một ván cờ chung quy cũng quá cô độc.

"Để anh dạy cho em tiếp theo nên đi thế nào." Hôn nhẹ lên vành tai cô, lòng bàn tay ấm áp của anh nắm lấy bàn tay lạnh lạnh của cô, có thể ủ ấm đến tận đáy lòng.

"Tiểu Yên, sau này chúng tôi cùng nhau chơi cờ."

"Được."

Hai người dựa vào nhau, một người cầm cờ trắng, một người cầm cờ đen, hai quân cờ sắp xếp theo thứ tự trên bàn cờ, tiếng vang thanh thúy, giống như tiếng nhạc hay nhất trên thế giới này.

Dung Lạc chôn đầu vào căn cổ mềm mại của cô, ôm cánh tay của cô đột nhiên xiết chặt tay, "Tiểu Yên, em có biết anh đã chờ ngày này bao lâu rồi không?" Anh mỉm cười hôn mái tóc dài của cô, "Anh luôn chờ đợi người có thể chơi cờ cùng anh, cũng may là em đã đến rồi."

Cô đến đây rồi, cùng đánh cờ với anh đến cuối cuộc đời, anh không bao giờ cô độc ngồi đánh cờ một mình nữa.

Trung tâm thành phố, khách sạn Hilton ở giữa bùng binh.

Nhà hàng lầu một, chiếc khăn ca rô sáu ô màu hồng được trải phủ mặt bàn ăn, bên trên là những món ăn tinh xảo được sắp xếp theo thứ tự, dao nĩa ngà voi màu vàng tương xứng với sự xa hoa của bàn ăn, một bữa tối phong phú đầy sức thái của giới thượng lưu.

Người bình thường không thể tới đây tiêu tiền được.

Chu Phình Đình vẫn cố gắng mặc đồ thanh lịch như trước, cô vì muốn hòa theo người đã nói thích phong cách của mình nên đã bỏ phong cách xa hoa, bỏ những bộ váy dài tinh xảo, bỏ vòng cổ kim cương long lánh. Cô nghĩ chỉ cần mình thay đổi thì người kia sẽ phát hiện ra cô tốt. Nhưng trước đó nhất định phải trừ khử người phụ nữ giả tạo ngáng đường kia.

Một người thông minh nên hiểu được cái gì gọi là mượn đao giết người, cô cũng không muốn Dung Lạc giận chó đánh mèo vì mình trừ khử người dễ tiện như cô ta.

Người mà cô hẹn quả nhiên đến đúng giờ, nhìn rõ cô có ý trang điểm đậm nhưng vẫn không che giấu được vẻ tiều tụy, Chu Phình Đình đứng dậy đi về phía trước, thân thiết kéo tay đối phương, "Mộc Cẩm tiểu thư, đã lâu không gặp!"

Khuôn mặt tái nhợt của Mộc Cẩm cũng nở nụ cười nhiệt tình, "Thật không ngờ Phình Đình tiểu thư lại hẹn tôi tới đây."

"A Cẩm nói như vậy thật xa cách, tuy rằng chúng ta không gặp mặt thường xuyên nhưng tôi cũng nghe chị Lâm Uyển nhắc tới cô rất nhiều." Liếc bảo bồi bàn mở rượu rót ra ly.

Rượu đỏ chảy vào ly thủy tinh cực kỳ xinh đẹp.

"Nghe nói A Cẩm vừa mới khỏi bệnh, không biết có uống rượu được không." Tò vè kinh hoàng lấy lại ly rượu của Mộc Cẩm, Chu Phình Đình chú ý sắc mặt Mộc Cẩm đột nhiên trắng bệch, ánh mắt u ám.

"Không sao." Mộc Cẩm lắc đầu cười khỏ, bưng ly rượu trong tay Chu Phình Đình lên uống một hơi cạn sạch.

Đứa nhỏ của cô không còn nữa, gần đây Sở Hoán cũng đối xử lạnh lùng với cô, mà mọi thứ đều khiến cô càng oán hận Mộc Yên hơn.

"Cô và Sở thiếu vẫn là một đôi khiến chúng tôi hâm mộ." Chu Phình Đình tiếp tục sát thăm dò, "Nghe nói, muội muội Mộc Yên của cô cũng thật sự thích Sở thiếu đúng không?" Cô cố ý đè thấp giọng.

Mộc Cẩm hừ lạnh, "Đừng so sánh tôi với đứa hạ tiện đó, cô ta vốn không xứng làm em của tôi." Bởi vì cô ta âm thầm tức giận bị bệnh, mẹ của cô cũng buồn bực không vui, mà đứa nhỏ của cô cũng mất vì cô ta.

Cô hận cô ta bao nhiêu, không cần nói cũng biết.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sùng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 80: Muốn Chết Sao?

Đây gọi là bộ ngựa bất ve, chim sẽ rình mồi, những màn kịch như vậy trong xã hội thượng lưu cô nhìn rất thường xuyên, lợi dụng ở khắp nơi, mượn đao giết người. Chỉ cần hơi bất cẩn thì sẽ bị người khác lợi dụng.

Ho nhẹ hai tiếng, Chu Phình Đình ý bảo Mộc Cẩm nhỏ giọng một chút, nếu không các cô sẽ nhanh chóng trở thành tiêu điểm trong khách sạn.

"Nói như vậy, tôi không biết có nên nói chuyện này cho cô nghe hay không?" Giả bộ khó xử cúi đầu, Chu Phình Đình áp a ấp ứng như đang suy nghĩ cái gì.

"Chị Phình Đình, có chuyện gì chị cứ việc nói." Mặc dù không quen nhưng cô vẫn phải cho Chu Phình Đình mặt mũi. Dù sao với địa vị của cục trưởng Chu người bình thường không thể trèo cao được.

"Quên đi, em gái cô đã hại cô như vậy, coi như tôi nhiều chuyện nói cho cô nghe đi." Cấn rắng một cái, Chu Phình Đình nằm nói nhỏ vào tai Mộc Cẩm, "Sáng hôm nay tôi tính đặt chỗ ở phía bể bơi thì nghe phục vụ nói ở đó đã bị một người tên là Mộc Yên đặt để dùng bữa với Sở Hoán tiên sinh rồi."

"Cái gì!" Mộc Cẩm giận dữ, vỗ một tiếng "Bốp" xuống bàn ăn.

"A Cẩm đừng kích động như vậy." Chu Phình Đình vội vàng kéo cô ngồi xuống, "Tôi là hội viên VIP của khách sạn này, không đặt được chỗ nên mới hỏi quản lý, không ngờ lại hỏi ra được điều này."

"Thứ hạ tiện đó, đã vậy còn không biết xấu hổ." Mộc Cẩm nghiêng răng nghiêng lợi, "Không được, tôi phải đi tìm cô ta." Mộc Cẩm vừa bị Chu Phình Đình kéo ngồi xuống lại đứng lên.

"A Cẩm, không nên nôn nóng như vậy, tĩnh tâm lại" Chu Phình Đình an ủi khuyên giải.

"Chị Phình Đình, chị không biết được cô ta ác độc thể nào đâu, chuyện gì cô ta cũng có thể làm được."

Đẩy tay Chu Phình Đình ra, Mộc Cẩm đẩy người tức giận đi về khu vực bể bơi yên ắng của khách sạn Hilton.

"A Cẩm, đừng gấp." Chu Phình Đình nhìn người đi càng lúc càng xa mới đứng sau lưng nhẹ giọng kêu.

Khi không thấy bóng dáng Mộc Cẩm đâu nữa, Chu Phình Đình mới kêu phục vụ lại hỏi, "Chuẩn bị xong hết chưa?"

"Tiểu thư, tất cả đều đã chuẩn bị tốt, cô yên tâm đi."

"Tốt lắm, đi ra đi." "Dạ."

Bưng ly rượu trên bàn lên, rượu đỏ quỳnh rữ, Chu Phình Đình uống một hơi cạn sạch. Rosemary sao? Gái gọi nổi tiếng ở Seattle của Mỹ, thứ phụ nữ do bản hạ lưu như vậy làm sao có thể ở cùng người đàn ông cao thượng trong lòng cô được? Chỉ cần nghĩ đến việc Dung Lạc đối xử dịu dàng với cô ta thì cô lại ghen tị phát cuồng.

Khi một người phụ nữ đã bắt đầu bị ghen tị không khống chế được thì cô sẽ trở nên điên cuồng thậm chí là độc ác, suy nghĩ ác nghiệt này đã ăn mòn suy nghĩ của cô, giống như bị trúng độc vậy, nếu không đi trả thù thì độc sẽ phát tác và chết trong đau đớn.

"Vì sao anh không liếc mắt nhìn em một cái?" Nồng độ cồn cao khiến suy nghĩ của Chu Phình Đình bắt đầu hỗn loạn.

Uống liên tục từng ly từng ly, cuối cùng cô say đến nỗi gục ngã trên bàn ăn.

Ở bên kia nhà hàng, Mộc Cẩm chút mặc kệ phục vụ ngăn cản, cô hăng hái chạy vào khu vực bể bơi yên tĩnh của khách sạn.

Cô không ngờ tiện nhân kia lại không đến. Thật ra, ở trong lòng Mộc Cẩm, cô vẫn luôn tin tưởng tuyệt đối là Sở Hoán không muốn tới đây, nhưng nghĩ đến thái độ lạnh lùng khó hiểu gần đây của Sở Hoán, bỗng nhiên cô lại sợ khi thấy anh đến đây. Cô yêu Sở Hoán, nhưng người đàn ông đó lại như một ngọn gió, cô mãi mãi không biết anh nghĩ gì. Còn đứa nhỏ kia nữa, sau khi Sở Hoán nghe tin anh lại dịu dàng hôn lên môi cô, nhẹ nhàng nói với cô, "Tiểu Cẩm, hiện tại không thích hợp để có con. Bỏ nó đi được không?" Đó là sự dịu dàng Mộc Cẩm hiếm khi nhìn thấy trên mặt Sở Hoán, nhưng anh lại nói ra lời tàn nhẫn như vậy.

Rốt cục sau khi cô tận tình khuyên bảo thì Sở Hoán mới đồng ý cho cô giữ lại đứa bé. Nhưng đều do tiện nhân Mộc Yên kia, nếu không phải vì cô ta, đứa bé của cô và Sở Hoán đã được hai tháng rồi.

Cánh cửa thủy tinh ngoài bể bơi chậm rãi mở ra, Mộc Cẩm vừa thấy tiện nhân mà mình hận nhất thì lập tức chạy lên.

"Mộc Yên!" Cô tức giận hét lên.

Sao lại là cô ta? Mộc Yên nhủ mi, sao người hẹn mình đến khách sạn Hilton lại là Mộc Cẩm?

Trong kinh ngạc, Mộc Yên cảm thấy đây nhất định là âm mưu. Như vậy người phụ nữ ngu ngốc này đã bị người khác lợi dụng.

Nhưng cô chỉ biết cũng đều là chó điên sủa bầy giống nhau thôi, cô cũng không có hứng thú chơi đùa với mấy thủ đoạn hạ lưu này.

Có lẽ cô sẽ suy xét cho mấy người phụ nữ này ném thứ hương vị bị đập nát xương giống như Dung Ngữ chinh Dung Trạch vậy.

Cô thật sự đã nghĩ đến việc này! Không phải chỉ là trò đùa.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sủng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Ra Sức Đánh Mộc Cẩm

Edit: susubluue

Nước bể bơi màu xanh dập dờn, Mộc Yên nhú mi nhìn người phụ nữ điên đang lao về phía mình.

Vốn cô không muốn để ý tới Mộc Cẩm, nhưng nhìn bộ dáng cô ta như vậy rõ ràng là muốn ăn tươi nuốt sống mình, Mộc Yên quyết định nếu cô ta đã muốn chơi thì cô sẽ chơi với cô ta!

Mộc Yên đứng tại chỗ không nhúc nhích, đến khi Mộc Cẩm tới gần mới nhanh chóng né qua một bên. Tốc độ nhanh như vậy người bình thường vốn không thể làm được, nhưng vì Mộc Yên đã được huấn luyện nên với cô lại rất dễ dàng.

Mộc Cẩm vô huyệt, nhào thẳng về phía cái bàn phía sau Mộc Yên, chiếc bàn đó được làm bằng gỗ lim tốt nhất nên lúc Mộc Cẩm đụng vào bàn cô đã đau đến mức nhین không được mà rên nhẹ.

Cô chặt vật ngã xuống, vươn tay sờ trán, không có gì bất ngờ khi phát hiện trên tay dính chút máu.

"Ai kêu cô đến đây?" Mộc Yên đứng từ trên cao nhìn xuống, đôi mắt lạnh lẽo mà sắc bén.

Mộc Cẩm sợ hãi co rúm lại vì khí thế mạnh mẽ của cô, nghĩ đến việc mình mới là người đến giết đối phương thì con tức lại bốc lên.

"Tiện nhân không biết xấu hổ, cô còn có mặt mũi để hỏi tôi sao?" Đờ cái lưng đau, điên[damllle3

Thấy ánh mắt đó, Mộc Yên chán ghét nhú mi, cô đã không còn kiên nhẫn nữa, "Tôi hỏi lại một lần nữa, ai kêu cô đến đây?"

"Mộc Yên, sao cô có thể không biết xấu hổ như vậy, quyền rừ Sở Hoán xong còn đứng đây hỏi ngược lại tôi sao?"

Mộc Yên cười nhạt, "Câu dẫn anh ta? Anh ta cũng xứng sao!"

"Tiện nhân, cô nói anh Sở Hoán như vậy lần nữa xem?" Thấy Mộc Cẩm bao che khuyết điểm, Mộc Yên lại cảm thấy buồn cười, cô quyền rừ Sở Hoán sao, đúng là tự mơ mộng hão huyền.

"Ghe tòm!" Mộc Yên thấp giọng chửi một tiếng, đẩy bàn tay đang nắm chặt tay mình ra, căn bệnh sạch sẽ nghiêm trọng khiến cô ra sức đẩy Mộc Cẩm sang một bên.

Mộc Cẩm thấy vậy cũng phát điên lên, cô lao đảo lui về phía sau vài bước, liền xông về phía trước muốn đẩy Mộc Yên ngã.

"Không biết tự lượng sức mình."

Lại nhẹ nhàng né qua một bên, "Chát!". Nhân tiện một tiếng bạt tai vang lên, năm ngón tay liền in lên mặt Mộc Cẩm. Cô đã cảnh cáo cô ta rồi, cũng đã cho cô ta cơ hội nhưng thứ đàn bà điên này rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt.

Mộc Cẩm bị Mộc Yên đánh đến ngẩn người, từ khi nào mà cô lại bị người khác đánh? Mộc Cẩm được nuông chiều từ bé, chưa bao giờ có ai dám đánh cô nhưng hôm nay lại bị một con nhóc nhỏ hơn mình 3 tuổi đánh!

Má trái đau rát, kêu cô làm sao chịu được con tức này đây, "Mộc Yên, con tiện nhân này, cô sẽ không được chết từ tể..."

Mộc Cẩm còn chưa nói xong, "Chát!" Má bên phải lại ăn thêm một cái tát nữa.

"Giọng của cô quá ồn ào." Mộc Yên đứng từ trên cao nhìn xuống.

Mộc Cẩm ngồi ôm má phải vừa mới bị đánh, trong mắt đầy hận ý, "Mộc Yên, cô hại chết con của tôi, bây giờ còn muốn đứng đây hại tôi nữa đúng không?"

Khinh thường nhìn cô một cái, không thèm để ý sự tức giận trong mắt Mộc Cẩm, Mộc Yên lại nhẹ nhàng nở nụ cười.

Khi Mộc Yên cười rộ lên thì đặc biệt mê người, nhưng bây giờ trong nụ cười của cô lại có chút kì dị khó nói.

"Cô... Cô cười cái gì?" Mộc Cẩm trừng mắt nhìn cô, khi nói chuyện lại nhin không được run rẩy.

"Cười cô tự cho mình thông minh." Cúi người vỗ gương mặt bị đánh đến sưng đỏ của Mộc Cẩm, mắt Mộc Yên đột nhiên trở nên u ám vô cùng, "Mộc Cẩm, đừng tự cho mình thông minh, đứa bé đó được sinh non thành công cũng chưa chắc chỉ dựa vào công lao của một mình tôi đâu?"

Nghe xong lời cô nói, khuôn mặt nhô nhẩn của Mộc Cẩm lập tức trở nên trắng bệch. "Cô, cô có ý gì? Tôi không hiểu." Hoang mang rối loạn muốn trốn tránh ánh mắt lạnh thấu xương của Mộc Yên, Mộc Cẩm không dám nhìn vào mắt cô nữa.

"Cô không hiểu sao? Cô chị yêu quý của tôi." Vươn tay hung hăng nắm cằm của Mộc Cẩm, bắt ép cô nhìn thẳng vào mình, nhìn thấy ánh mắt bối rối né tránh của Mộc Cẩm.

"Cô, cô muốn làm gì?"

"Đôi mắt thật không tệ." Mộc Yên mỉm cười, thương thức "Con mồi" đang kích động và sợ hãi trong tay. Lần này Mộc Cẩm đã thật sự chọc giận cô rồi!

"Đừng coi tất cả mọi người là kẻ ngốc." Mộc Yên cười cực kỳ dịu dàng, nhưng Mộc Cẩm lại sợ tới mức muốn ngất xỉu, nhưng dù là thế nào thì cô cũng không thoát khỏi tay Mộc Yên." Lần đó ở tiệm thuốc, là cô tự đánh mình, đừng không chị thân yêu."

Không biết Mộc Yên cầm lấy dao ăn ở trên bàn ăn từ khi nào, Mộc Yên nói nhỏ vào tai cô, "Chị xinh đẹp như thế, người luôn thương hương tiếc ngọc như tôi sao có thể nhẫn tâm đẩy ngã chị được, thậm chí còn hại chị sanh non nữa chứ?" Lưỡi dao lóe sáng chậm rãi trượt trên mặt Mộc Cẩm khiến cô ta sợ tới mức khi Mộc Yên vừa động tay thì cô ta lại không dám động nữa, "Thật biết nghe lời, vậy sao vừa rồi không biết ngoan ngoãn vậy?"

Mộc Yên cười khích lệ cô, "Nhưng tôi còn muốn biết cha ruột của đứa bé trong bụng chị là ai nữa kìa?"

"Là, đương nhiên là anh Sở Hoán." Mắt cô đột nhiên nhìn xuống dưới, rõ ràng là Mộc Cẩm đang che giấu cái gì đó.

"Thật không?" Mộc Yên nghi hoặc nhìn cô, "Chị thích anh Sở Hoán như vậy, hình như không có lý do gì mà không muốn sinh đứa bé của hai người ra đúng không? Bây giờ Sở Hoán không ở đây, tôi nghĩ chị có thể nói cho tôi biết chị từng hầu hạ tên đàn ông nào, rồi lại phải tiêu hủy chứng cứ." Mộc Yên nói nhỏ vào tai cô, điển(damn*lle3&quysdoon rõ ràng là giọng nói dịu dàng nhưng lại khiến cho Mộc Cẩm cảm thấy cả người lạnh như băng.

Cô đã biết hết, tiện nhân này đã biết hết!

Cô ta sẽ nói cho anh Sở Hoán biết sao, rốt cuộc mình nên làm thế nào bây giờ? Cả người Mộc Cẩm như mất hồn, sắp ngã xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sủng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 82: Khí Thế Nữ Vương Bùng Phát

Sắc mặt Mộc Cẩm trắng bệch ngồi trên mặt đất, cơ thể gầy yếu run rẩy.

"Giới cho một màn vu oan giá họa!" Bàn tay nắm cằm cô bóp chặt lại làm Mộc Cẩm đau đến mức nói không nên lời, "Chị thân yêu của tôi, chị muốn tất cả mọi người nghĩ tôi ngoan độc hại chết đứa con của chị, thật đúng là một mưu kế hay."

"Cô muốn nói cho Sở Hoán biết sao?"

Đột nhiên, Mộc Yên kéo lấy áo của cô, buộc cô nhìn vào ánh mắt thô bạo của mình, "Nghe đây Mộc Cẩm, cô ở cùng với ai tôi không có hứng thú chút nào, nhưng nếu cô còn gây phiền phức cho tôi thì tôi sẽ chôn cô cùng với đứa bé chưa ra đời của cô."

Mộc Yên đứng lên, bỏ lại dao ăn lên bàn, rồi lại nói thêm một câu, "Chị thân mến, cô đã muốn chọc giận tôi như vậy thì cô nói xem nếu ngày mai tôi phơi bày tiết mục lẩn lộn trên giường của cô với một tên đàn ông nào đó thì sao?"

Mộc Cẩm hoàn toàn giật mình, thì ra chuyện trước kia của cô cô ta đều đã biết hết! Không, không thể để cho cô ta nói ra, nếu chuyện bị phơi bày thì thanh danh của cô sẽ bị hủy hoại.

Mộc Cẩm run rẩy đứng lên, vội vàng kéo cánh tay Mộc Yên, "Cô, cô không thể nói ra." Cô nhìn Mộc Yên, sự chấp nhứt trong mắt lại làm cho Mộc Yên cảm thấy khinh thường.

"Mộc Yên, chị van cầu em đừng nói ra ngoài được không?" Đột nhiên cô ta thay đổi thái độ, Mộc Yên nhíu mày.

Mộc Cẩm khóc, nước mắt tuôn ra như mưa, "Mộc Yên, nếu trước kia chị có chỗ nào không đúng thì chị sẽ giải thích với em, được không? Nhưng em đã hại chết con của chị rồi, đừng tra tấn chị nữa!"

Mộc Cẩm lại kéo cánh tay Mộc Yên, cầu xin tha thứ, "Thật xin lỗi, thật xin lỗi, là chị không tốt."

Cô ta nài nỉ cái gì vậy?" Cút ngay!" Ngay khi cô rút tay lại, Mộc Cẩm vừa vặn nghiêng về phía bên phải, rơi thẳng xuống hồ.

Một tiếng "Bùm!" vang lên, nước bắn lên tung tóe.

Sau đó lại có người bay nhanh xuống nước, lại một tiếng "Bùm" nữa vang lên.

Mộc Yên cười nhạo thì thảo nói, "Xem ra cô chị này thật sự rất thích tiết mục vu oan giá họa như vậy."

Đến khi Sở Hoán ôm Mộc Cẩm với sắc mặt tái nhợt lên bờ, nhìn hai người ướt đẫm, Mộc Yên lại nhẹ cười rộ lên, "Đúng là anh hùng cứu mỹ nhân, chị diễn như vậy đã vừa lòng chưa?"

"Mộc Yên, cô còn đứng đây nói những lời vô liêm sỉ như vậy sao?" Sở Hoán căm tức nhìn cô, lại đặt Mộc Cẩm nằm lên ghế dựa trước.

"Dù là vậy thì cũng không đến phiên Sở tiên sinh tới dạy dỗ tôi"

Nhìn anh đi nhanh về phía trước, Mộc Yên châm chọc, "Nếu muốn tìm chết thì tôi chiều."

Vừa nói xong đã có vài tên bảo vệ của khách sạn đi vào, Mộc Yên nhìn thấy bọn họ đi đến thì cười lạnh, "Sở Hoán tiên sinh, xem ra anh đã thông minh ra rồi, còn biết cách kêu người khác tới dạy dỗ tôi giùm anh nữa!"

Cơ thể nhỏ nhắn của Mộc Yên bị vây ở bên trong, đây là khách sạn cao cấp của giới thượng lưu, có thể vào đây làm bảo vệ thì nhất định đều không phải người dễ chơi, nhưng nếu anh đã kết hợp với người ngoài để dạy dỗ cô thì sao cô lại không chơi đùa với bọn họ đây?

Đáy mắt chậm rãi có chút ác ý, cầm lấy dao ăn trên bàn, nghênh diện mấy tên đàn ông cao lớn đang nhào qua đây, Mộc Yên biết anh ta cũng không thật sự ra tay với cô, chỉ là muốn đe dọa một chút thôi. Nhưng bọn họ đã làm Mộc Yên nổi sát ý, dám động đến cô, đúng là muốn chết. Mộc Yên không hề trốn tránh mà trực tiếp nghênh đón, nhanh chóng ra tay, dùng lực áp chế cánh tay của anh, ác độc dùng sức thật mạnh, một tiếng "Rắc" vang lên, lần này không phải trật khớp mà là cánh tay gãy xương. Dao ăn rơi "Loảng xoảng" trên đất, tên bảo vệ kêu thảm thiết liên tục, một người đàn ông cao to một mét chín như vậy mà lại bị một con nhóc đàn áp trong vòng chưa đến mười giây, mọi người đều tỏ vẻ khó tin nhưng lại cảm thấy sợ hãi nhiều hơn.

Còn lại mấy tên bảo vệ liếc nhìn lẫn nhau, sau đó đồng loạt hét lên, Mộc Yên đứng ở giữa bọn họ, linh hoạt trốn tránh những đòn tấn công, cô cũng bắt đầu chủ động đánh trả, bắt lấy chân một tên bảo vệ, cô dùng sức, tiếng xương cốt vỡ vụn lập tức vang lên. Một tên bảo vệ khác có ý đồ vung nắm đấm đánh cô, Mộc Yên nhíu mày, lui về phía sau vài bước, lại dùng lực đá anh xuống bể bơi.

"Bùm!"

"Bùm!"

"Bùm!"

Lại có người khác rơi xuống nước, không đến một phút mấy tên đàn ông cao một mét chín đã bị cô đá rơi xuống nước hết!

Mộc Yên đứng ở thành bể bơi, nhìn đám người chật vật gầy dựa trong nước, cô giống như một nữ vương thẳng trợn, cao cao tại thượng, vì sao khí thế mạnh mẽ như vậy lại phát ra từ người một con nhóc nhỏ tuổi như cô.

Mộc Cẩm cầm tay áo Sở Hoán, sợ đến lạnh run người, cô ta trở nên lợi hại như vậy từ khi nào, bảo vệ đặc huấn của khách sạn cũng không thể ngăn cô ta lại được! Ánh mắt thô bạo như vậy, khát máu giống như La Sát đến từ Địa ngục.

Vừa mới đánh nhau xong, trên mặt Mộc Yên còn có chút ác độc chưa tiêu hết, không biết cô đứng ở trước mặt Mộc Cẩm từ khi nào, "Tôi cũng thích tiết mục anh hùng cứu mỹ nhân" Cô mỉm cười, giống như thiên sứ mê hoặc người đến từ Địa ngục.

"Mộc Yên, cô không thể ác độc như vậy."

"Tôi ác độc?" Một chút sát khí lại dâng lên, cô lạnh lùng nhìn Sở Hoán, "Là anh tìm người đến gây chuyện với tôi trước!" Dứt lời, cô lại nhẹ cười rộ lên, "Anh đã nói tôi ác độc thì tôi nên biến lời ca ngợi này thành sự thật mới phải!" Nói xong ngấn Sở Hoán lại, nắm dao ăn trên bàn com lên, đâm thẳng vào vai của anh. Tức thì trong không khí đầy mùi máu tươi, "Chú ý bán tôi cho Diệp Minh Hoa là do anh đề nghị với Mộc Quốc Hồng đúng không!"

"A!" Mộc Cẩm thét chói tai, nhìn cả người Sở Hoán đầy máu, cô sợ tới mức mặt mày tái nhợt.

"Hừ!" Nghiêng đầu sang chỗ khác, Mộc Yên vươn ngón tay dính đầy máu của Sở Hoán đặt lên đôi môi tái nhợt của Mộc Cẩm, "Không phải cô rất thích khổ nhục kè sao? Vậy tôi sẽ cho cô thỏa mãn."

"Cô, cô làm..."

"Ba, ba, ba!" Ba bạt tai liên tiếp vang lên, mặt Mộc Cẩm đã sưng phồng lên, Mộc Yên cười khế, "Nhìn xem mình điềm đằm đáng yêu cỡ nào, cô rất cố gắng lực khiến cho anh Sở Hoán của cô đau lòng, giận chó đánh mèo, chỉ tiếc hiện tại anh ta lại không cử động được, đúng rồi, để xem thử anh ta còn có thể diễn trò anh hùng cứu mỹ nhân nữa không?"

"Cô, rốt cuộc cô muốn làm cái gì?" Mộc Cẩm co rúm lại, lui về phía sau, sợ hãi run lên rồi ngã hẳn xuống ghế.

"Cô đã thích diễn trò rơi xuống nước như vậy thì tôi sẽ thành toàn cho cô."

Lại dùng sức thêm lần nữa, Mộc Cẩm bị đẩy thẳng xuống nước, bọt nước văng khắp nơi, Mộc Cẩm gãy dựa, hơi thở càng lúc càng yếu. Cố gắng ngoi lên khỏi mặt nước, Mộc Yên lạnh lùng nhìn cô, giống như đang nhìn một con chuột bạch thí nghiệm vậy.

Sờ Hoán ôm miệng vết thương trên vai, máu tươi chảy ra, trừng mắt nhìn cô, "Mộc Yên, sao cô có thể hại cô ấy như vậy?"

"Sở thiên sinh, đừng vội kết luận, tôi tin rằng khi anh nhìn thấy tin trên báo ngày mai thì sẽ cảm ơn những gì tôi làm hôm nay."

Mộc Yên lưu loát xoay người rồi đi, cô không muốn ở đây nữa, người nhà của cô đều muốn cô chết, mỗi người đều tính kế cô, thật là châm chọc đến cực hạn.

Nội tâm Mộc Yên đã sớm trống vắng, nhưng đột nhiên nghĩ đến Dung Lạc cô lại thấy có một dòng nước ấm chảy qua tim.

Mới ra khỏi cửa khách sạn, chiếc Bentley màu đen cách đó không xa chạy đến bên cạnh cô, cửa xe được mở ra, Mộc Yên vốn muốn tránh né nhưng người trong xe lại nhanh chóng vươn tay kéo Mộc Yên vào. Đáng chết, lại có người nhanh hơn cô! Mộc Yên nhú mi, cả người lập tức đề cao cảnh giác.

"Mèo hoang nhỏ, sao lại không lễ phép như vậy?" Người trong xe khẽ cười, Mộc Yên mở to hai mắt, sau khi nhìn rõ khuôn mặt cô thì lại khiếp sợ.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sủng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 83: Tình Không Thay Đổi

Edit: susubluu

Tóc dài lượn sóng quyến rũ, môi đỏ mọng xinh đẹp, bộ đồ bó sát màu đen khiêu gợi, nếu không có vết sẹo xấu xí trên mặt thì nhất định sẽ là một mỹ nữ mê hoặc chúng sinh, thật đáng tiếc.

"Sur phụ!" Mộc Yên kinh ngạc rồi lại vui vẻ nở nụ cười, "Sao người lại về nước?"

"Cho xin đi, đương nhiên là tới gặp cô rồi!" Mộc Yên ngẩng đầu, lúc này mới chú ý tới Hawk đang ngồi ngồi ở ghế lái, sao cậu ta lại ở đây?

"Này, biểu cảm của cô như vậy là sao?" Nhìn qua kính chiếu hậu, Tô Mặc có thể nhìn thấy Mộc Yên nhăn mày lại rất rõ ràng.

"Cậu đi ra ngoài, có khẳng định là không ai bám theo phía sau không?" Dung Tề rất cẩn thận, Tô Mặc làm tùy tùng bên cạnh anh ta, mạo muội đi ra có thể đem lại rất nhiều phiền phức cho Mộc Yên.

"Đừng xem thường tôi có được không!" Hừ nhẹ một tiếng, Tô Mặc không vui vì bị khinh thường.

"Hai tiểu oan gia, vừa gặp mặt đã không thể giữ yên tĩnh." Lý Hân cười dịu dàng, vết sẹo trên mặt cũng trở nên dịu đi rất nhiều, đã không còn tỏa ra sự tàn bạo như lúc này nữa.

Chiếc Bentley màu đen chậm rãi chạy ra vùng ngoại thành hoang tàn vắng vẻ, ngoài cửa sổ là cát vàng, bay mù mịt đầy trời.

Ba người bên trong xe cười cười nói nói.

"Tiểu Yên, nhiệm vụ điều tra đến đâu rồi?" Lý Hân đột nhiên đi vào vấn đề khiến cho nụ cười bên miệng Mộc Yên cứng lại ở miệng. "Nhà họ Dung rất phức tạp, con và Tô Mặc nhất định phải cẩn thận."

"Sur phụ!" Nhìn ánh mắt Lý Hân nghiêm trọng, Mộc Yên nhẹ gọi một tiếng.

"Sao? Có vấn đề gì sao?"

Mộc Yên nghiêm túc nhìn về mặt dịu dàng của Lý Hân, "Vì sao tổ chức muốn điều tra chuyện buôn bán bí mật của Nhà họ Dung?"

"Tiểu Yên." Lý Hân thu lại vẻ tươi cười dịu dàng, nhíu mi nhìn cô, "Con đã phạm vào điều tối kỵ của sát thủ, những điều con không nên hỏi, nhiệm vụ của chúng ta chính là hoàn toàn tuân theo mệnh lệnh của tổ chức, làm việc lấy tiền."

Mắt phượng híp lại, Mộc Yên trầm mặt xuống, "Vậy nếu con không nghe lời thì sao?"

"Tiểu Yên!" Lý Hân giận dữ nắn mồm khiến cho Tô Mặc đang im lặng vội vàng thẳng gấp, "Cô có biết mình đang nói cái gì không?"

Mộc Yên im lặng không thèm nhắc lại.

"Tiểu Yên, sau này không thể nói lung tung như vậy nữa, có biết hay không?" Lý Hân thở dài một hơi, nói thế nào thì đây cũng là đứa bé cô nuôi lớn, nên nhất định phải nói cho cô biết rõ thiệt hơn, "Nếu để cho người trong tổ chức nghe thấy lời nói vừa rồi của con thì con sẽ chết!"

Lý Hân nhìn cô, vết sẹo trên mặt có chút dữ tợn, "Đừng có ý chống đối mệnh lệnh của tổ chức, nếu không thì kết cục nhất định sẽ rất thảm!" Thấy cô vẫn cúi đầu im lặng, Lý Hân nắm vai buộc cô nhìn thẳng vào mình, "Đồng ý với sự phụ, nhất định không được có ý nghĩ này trong đầu!"

Kháng cự thế lực của tổ chức rất nguy hiểm, cô tuyệt đối không thể để Mộc Yên làm ra chuyện ngu ngốc này rồi đưa tới họa sát thân.

"Mộc Yên, phải nhớ kỹ sứ mệnh của con." Buông tay ra, Lý Hân ôm Mộc Yên vào trong ngực, vỗ nhẹ vào lưng cô để trấn an, để cho cô có thời gian bình tĩnh suy nghĩ lại. Rồi sau đó lại siết chặt cánh tay cô, ép cô tới mức thở không nổi.

Mộc Yên tựa vào trong ngực đầy mùi nước hoa Pháp của Lý Hân, nhưng trong mắt vẫn u ám như cũ, cái ôm mạnh mẽ mang theo ý cảnh cáo rõ ràng như thế thì sao cô lại không rõ được chứ. Tuy rằng hai người đang ôm chặt nhau nhưng lại không có chút ấm áp, chỉ có mùi nước hoa lạnh như băng mà Lý Hân dùng để áp chế mùi máu trên người. Đây là người đưa cô đến tổ chức từ lúc còn nhỏ, là người dạy cho cô học cách lạnh lùng vô tình, tìm hóa thành băng giá. Nhưng thật có lỗi, cô đã muốn không còn là Mộc Yên lúc trước nữa, diện mạo mới có người không tiếc dùng tính mạng của mình để níu kéo trái tim lạnh giá của cô. Anh là toàn bộ ấm áp của cô.

"Tô Mặc, cậu nhất định phải giúp đỡ Tiểu Yên, bảo vệ nó."

"Biết rồi, biết rồi."

Tô Mặc bấu môi, anh bảo vệ cô? Con nhóc chết tiết này biến thái như vậy còn cần anh bảo vệ sao? Chấp hành nhiệm vụ với cô anh còn cảm thấy lo lắng mình có bị cô vận gãy cổ hay không đây, dù sao tính cách của Rosemary rất kỳ quái, cũng rất khó nắm bắt, chưa bao giờ coi ai là bạn bè, chỉ cần đụng đến điểm mấu chốt của cô thì chỉ có con đường chết.

Cùng đưa Lý Hân đến một khách sạn ở vùng ngoại ô xa xôi xong, Mộc Yên tựa vào lan can trên lầu nhìn thiếu niên đang đi ra, "Nói cho tôi biết Dung Tề đang mưu tính cái gì?"

"Hình như cái này không phải chuyện cô cần biết thì phải." Anh nhú mi, tỏ vẻ trên trời dưới đất.

"Nói."

Tô Mặc trừng mắt nhìn khuôn mặt lạnh lùng của Mộc Yên, khóe miệng không nhịn được nhếch lên, con nhóc chết tiết này lại dùng khẩu khí như vậy để nói chuyện với anh. Ai kêu anh không đánh lại cô chứ? Cau mày, rõ ràng tâm trạng Tô Mặc cực kém, "Dung Tề đã rút tất cả cổ phần của mình ở Dung thị ra từ lâu rồi, hình như anh ta muốn dồn hết tài chính vào tập đoàn 'Á Minh'. Hơn nữa..." Thu lại biểu cảm không cam lòng, Tô Mặc đột nhiên trở nên nghiêm túc, "Hơn nữa nghe nói người cầm quyền thật sự của tập đoàn 'Á Minh' là Dung Tề."

Nhìn Mộc Yên lâm vào trầm tư, Tô Mặc tiếp tục nói, "Thật sự không hiểu nổi, 'Á Minh' cũng là công ty của Nhà họ Dung thì hà tất gì phải khiêu chiến với người trong gia tộc chứ?"

Tô Mặc không hiểu nhưng Mộc Yên lại hiểu, "Á minh" là công ty duy nhất có thể chống lại tập đoàn tài chính "Dung thị", tất nhiên Dung Tề muốn dùng "Á minh" để chống lại Nhà họ Dung rồi, không, nói chính xác hơn là chống lại Dung Lạc.

Rốt cục cô đã hiểu được ý nghĩa thật sự của ván cờ của Dung Tề và Dung Lạc ở hoa viên, anh ta vốn không phải đến xem vết thương của Dung Lạc mà là đến khiêu khích. Nhưng không ngờ, anh ta lại lựa chọn cách thức cực đoan như vậy để đào rỗng tập đoàn Dung thị, để dành thắng lợi mà không tiếc hy sinh Nhà họ Dung, đúng là con người chỉ toàn dã tâm.

"A." Mộc Yên tức giận hô một tiếng. Tô Mặc hỏi cô, "Cô nói xem gia chủ thật sự đứng sau Nhà họ Dung có thể là Dung Tề hay không, thứ chúng ta muốn tìm có lẽ đang nằm trong tay anh ta."

Nhìn Tô Mặc đột nhiên dâng lên sát ý, Mộc Yên im lặng, mắt u ám như mực, "Ai biết được?" Cô không nói gì liền rời đi, sau khi xoay người thì biểu cảm trên mặt đều khó lường, thật ra cô đã sớm biết thứ mình muốn tìm đang ở trong tay ai, gia chủ thật sự của Nhà họ Dung, sao cô lại không biết là ai được?

"Đi nhanh như vậy sao, này!" Tô Mặc đứng sau lưng cô hô to, nhìn Mộc Yên dần dần biến mất, anh khinh thường nói, "Con nhóc chết tiết không tìm không phải, ngay cả câu hẹn gặp lại cũng không biết nói với sự phụ."

Lúc Mộc Yên từ ngoại thành trở về trung tâm thành phố, cô đứng ở cuối một chiếc xe buýt nhỏ hẹp, trên xe đầy người, chỉ còn lại một vị trí ở trong góc, nhưng Mộc Yên vẫn không ngồi ở đó, cô đứng ở trước cửa sổ thủy tinh, nhìn cảnh đêm xinh đẹp bên ngoài qua lớp cửa sổ trong suốt.

Màn đêm tối đen, đêm nay sao sáng loá mắt.

Cô còn nhớ rõ, lúc vừa mới quen Dung Lạc, chiếc xe bọn họ cùng ngồi cũng có cửa sổ thủy tinh giống vậy. Cô kinh ngạc vì không ngờ anh cũng ngồi xe buýt công cộng, nhưng anh lại chỉ ôm chặt cô để cho cô đứng vững, vươn tay chỉ cho cô xem những ngôi sao thủy tinh sáng chói ngoài cửa sổ.

Cửa lớn Nhà họ Dung.

"Thiếu phu nhân, cô đã trở lại?" A Cửu mỉm cười tiến lên đón cô, bỗng nhiên nhớ tới điều gì nên tiếp tục nói, "Dung Ngữ tiểu thư vừa rồi còn náo loạn muốn đi tìm cô, không biết lúc này lại chạy đi đâu rồi?"

"Tìm tôi?" Mộc Yên nghi hoặc.

"Đúng vậy." A Cửu nghiêm túc gật đầu, "Đúng rồi, thiếu phu nhân dùng cơm chiều chưa?"

"Rồi." Bởi vì Lý Hân trở về từ nước ngoài, cô và Tô Mặc liền dẫn đi ăn chút gì đó, tuy rằng không tính là ăn no, nhưng cô cũng luôn ăn ít nên không cần ăn tối nữa.

"Vậy là tốt rồi, có thể tiết kiệm thời gian."

"Tiết kiệm thời gian?" Mộc Yên càng lúc càng không hiểu ý của A Cửu.

"Dung Ngữ tiểu thư nói muốn dẫn cô ra ngoài, thuận tiện đi bàn chuyện, nếu cô vẫn chưa ăn cơm chiều, thì để cô ăn trước."

"Muốn đi đâu?"

"Điều này tôi cũng không biết." A Cửu vừa định nói thêm gì đó thì thấy Dung Ngữ từ bên ngoài trở về, "Chị dâu nhỏ, mau đi theo em!"

Bởi vì nhờ Mộc Yên cầu tình nên dù Dung Lạc không bao giờ thay đổi quyết định của mình cũng đã dễ dàng buông tha cho Dung Trạch và Dung Ngữ, hai ngày nay chơi đùa đến điên rồi, hai người không có việc gì đều thích ăn cần chạy theo Mộc Yên. Mộc Yên cảm thấy rất bất đắc dĩ với chuyện này.

Dung Ngữ kéo cô đi tới cửa, nhìn thấy một chiếc Lamborghini màu trắng đã mở cửa, đây không phải là xe của Dung Lạc sao? Mộc Yên nghi hoặc.

Cửa kính xe hạ xuống, Mộc Yên nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của Dung Trạch, nháy mắt mấy cái với bọn họ, đêm nay Dung Trạch có vẻ hơi khác về nghịch ngợm ngày xưa, "Hai vị mỹ nữ, lên xe đi." Thật là hiếm khi anh không đấu võ mồm với Dung Ngữ, trên mặt hai người đều dào dạt ý cười.

Dung Ngữ kéo Mộc Yên ngồi vào trong xe, cửa xe vừa mới đóng lại, Dung Ngữ thần bí nói với Mộc Yên, "Chị dâu nhỏ, em biết bây giờ chị có rất nhiều nghi vấn, nhưng bọn em không thể nói gì được. Tới nơi chị sẽ hiểu hết." Lấy khăn lụa màu đen cô đã chuẩn bị sẵn ở trong túi ra, Dung Ngữ tiếp tục nói, "Điểm đến ở phía trước, mời chị phối hợp làm một việc với em."

Xuyên qua kính chiếu hậu, Dung Trạch nhìn hai mắt Mộc Yên bị Dung Ngữ dùng khăn lụa màu đen bịt lại, trêu chọc nói, "Dung Ngữ, hành động này của em thật giống như bắt cóc."

"Đi chết đi, hôm nay ngưng chiến, hôm khác gia đình tìm cậu đánh nhau?" Trùng mắt nhìn Dung Trạch, Dung Ngữ phản kích lại.

"Được được, hôm nay tiểu nhân nghe ngài."

"Vẫn còn biết điều." Dung Ngữ ngẩng đầu lên không được tự nhiên nhẹ cười rộ, bởi vì cô phát hiện Mộc Yên bị mình bịt mắt như vậy, thật sự giống như là bắt cóc. Nhưng ngẫm lại, ai dám bắt cóc bà cô này chứ? Nếu vậy anh cả không đại khai sát giới mới là lạ!

Mộc Yên im lặng ngồi đó, cô không biết hai anh em này rốt cuộc muốn làm gì, nhưng đầu óc cô lại suy nghĩ đến cái khác. Nếu sư phụ Lý Hân của cô đã gấp gấp về nước thì xem ra tổ chức rất coi trọng nhiệm vụ đối với Nhà họ Dung lần này, còn có chuyện Dung Lạc đối kháng Dung Tề nữa, nước cờ kế tiếp trong kế hoạch của anh như thế nào?

Lúc cô không ngừng suy tư thì xe đã chạy đến nơi, Dung Ngữ nắm tay Mộc Yên xuống xe, giữa một màn đen, Mộc Yên đi theo Dung Ngữ một đoạn đường, đến khi cô cảm thấy dưới chân có đá cuội, Dung Ngữ mới dừng lại, hơn nữa buông lỏng tay cô ra.

Ánh trăng yên tĩnh, vì mắt Mộc Yên bị che khuất nên các cơ quan khác trở nên rất miễn cảm.

Gió thổi làm thanh âm lay động của bụi cỏ vang lên rất rõ, ngẫu nhiên có vài tiếng côn trùng kêu lên, có tiếng nước chảy róc rách, mùi sen tươi mát.

Chẳng lẽ là ở ngoại thành? Bởi vì lúc ngồi trên xe Mộc Yên chỉ lo suy nghĩ cho nên không biết xe chạy bao xa, tất nhiên cô không đoán ra hiện tại là ở một thành hay ngoại thành rồi.

Lúc cô đang nghi hoặc thì cô rõ phía sau có tiếng bước chân, ngón tay hơi lạnh còn có chút tươi mát, Mộc Yên cảm thấy có người đang gỡ khăn lụa màu đen trên mắt cô xuống.

Vì người đó tới gần nên cô có thể ngửi thấy rõ hương trà nhàn nhạt trên người đối phương, mùi vị quen thuộc hợp lòng người như thế, không cần nói cô cũng biết là ai.

Lông mi thật dài run rẩy, ánh sáng dần dần chiếu vào mắt của cô.

Bởi vì ở trong bóng tối một thời gian dài, đột nhiên mở mắt ra nên mắt của cô có chút mờ màng, cảm giác không rõ lắm.

Ánh trăng sáng tỏ, lơ mơ chiếu xuống, sóng nước xao động trong mặt hồ trong xanh. Dồn lại ở khúc sông khúc khuỷu, ánh nền đỏ rực như lửa chạy dọc theo hành lang dài đến cuối bờ, ngọn lửa tỏa ra, tất cả cảnh đẹp đều bị khí trời ẩm áp vây quanh.

"Nơi này là?" Mộc Yên ngẩng đầu lên, nhìn khuôn mặt mỉm cười trước mặt mình.

"Nhà của chúng ta." Dung Lạc cũng nhìn Mộc Yên chăm chăm, trong đôi mắt đen nhánh chỉ có một mình cô. Ánh mắt thâm thúy giống như có thể nhìn thấu lòng cô.

"Nhà?" Mộc Yên giật mình, bất tri bất giác lặp lại từ đó một lần nữa.

"Đúng, nhà của chúng ta." Anh nói to hơn, vươn hai tay ra ôm cô vào lòng. Nền đỏ tỏa ra, mọi thứ đều chìm trong vẻ đẹp mộng ảo khó tin này. Nghe anh nhấn mạnh, Mộc Yên mới nhớ tới cái sân cũ kia, Dung Lạc đã từng đưa cô đến đây.

Mười ngón tay đan vào nhau, anh nắm chặt tay cô đi lên chỗ hành lang gấp khúc, hành lang dài ngoằn ngoèo, dọc theo đường đi là ánh nền cháy sáng, giống nhau bọn họ có thể nắm tay nhau đi theo năm tháng.

Rốt cục cũng đến cuối hành lang. Tầm mắt lập tức trở nên trống trải, gió đêm nhẹ nhàng khoan khoái mang theo hương sen nhẹ nhàng thổi vào mặt, lần trước tới nơi này chỉ nhìn thấy những cây sen tàn. Cành liễu lá lướt, mềm mại cành rủ xuống nước bị gió thổi lay động tạo thành gợn sóng lăn tăn trong nước, điều khiến Mộc Yên kinh ngạc là hoa sen trong hồ đã hoàn toàn nở rộ, óng ánh trong suốt dưới ánh trăng, hoa sen có màu hồng nhạt, có màu trắng, xinh đẹp trắng tinh mà thanh nhã. Đóa hoa có nụ hoa sắp nở, diendaffinleequyssdo00n sắp tràn ra ngoài, làm nổi bật lá sen xanh biếc, đáng vẻ là lướt, mùi thơm nức mũi người khác.

Mộc Yên nhìn cảnh tượng trước mắt như ảo mộng, cô đột nhiên nghiêng mặt qua nhìn người đang đứng sóng vai bên cạnh, dưới ánh trăng sáng tỏ, khuôn mặt tinh xảo của Dung Lạc giống như bức tượng điêu khắc vậy, ánh mắt đa tình thâm thúy, làm cho Mộc Yên không nhận được vươn tay muốn chạm vào. Tay cô còn chưa vươn ra, đã bị Dung Lạc nắm lấy trước, nâng tay cô lên, đặt một nụ hôn ẩm áp vào lòng tay cô.

"Dung Lạc." Cô nhẹ giọng gọi anh, pháo hoa lại đột nhiên bay lên không trung, nổ tung giữa hồ sen, pháo hoa nở rộ đẹp rực rỡ chiếu sáng toàn bộ bầu trời đêm, ánh sáng màu vàng lóng lánh, từ từ bị nghiền nát, chiếu sáng rõ ràng khuôn mặt tuần tú của Dung Lạc.

Mắt Mộc Yên đã sớm nhìn lên bầu trời, pháo hoa liên tục không ngừng bay lên không trung, ánh sáng chói mắt không ngừng nổ tung, vỡ vụn ra, rồi lại có cái khác bay lên, chiếu sáng toàn bộ màn đêm rõ như ban ngày, cũng mãi mãi chiếu sáng cõi lòng đen tối của Mộc Yên.

Cô im lặng tựa vào ngực Dung Lạc, trên mặt cũng bỏ bớt lớp nguy trang, đứng ở trên lầu nhỏ trong sân, Dung Ngữ và Dung Trạch cũng ngồi dưới trời đất thưởng thức màn pháo hoa đẹp để đây trời.

Dung Trạch nhìn hai người đang ôm nhau ở hồ sen, cảm thấy rất kỳ diệu. Từ sau khi anh gặp Dung Lạc, được anh cứu về, thật sự trở thành thiếu gia Nhà họ Dung, anh chưa bao giờ thấy được nụ cười ẩm áp trên khuôn mặt luôn lạnh lùng nhàn nhạt của anh, đương nhiên, anh dịu dàng là vì cô gái trong lòng anh.

Nhưng mà, anh cũng chưa bao giờ thấy Mộc Yên dịu dàng và yên tĩnh như thế. Tuy rằng không thể nói là lạnh nhạt nhưng trên người Mộc Yên luôn có một vẻ thờ ơ, giống như không ai có thể tiếp cận cô, tuy rằng không có rõ ràng như Dung Lạc, nhưng khi cô nổi giận cũng làm cho người khác sợ hãi. Bởi vì lần trước Dung Lạc gặp chuyện không may, Dung Trạch chính mắt nhìn thấy thân thủ của Mộc Yên, lưu loát nhanh chóng, chiêu nào cũng trí mạng, một cô gái lạnh thấu xương như vậy lại đột nhiên trở nên dịu dàng như thế, đại khái là vì người đàn ông ôm cô đủ mạnh mẽ khiến cô an tâm.

"Đùng" một đóa hoa thật lớn với màu sắc rực rỡ nổ tung giữa không trung, xinh đẹp làm cho người ta không rời mắt. Trong sân có người, thậm chí người hầu phóng pháo hoa cũng ngừng đầu nhìn ánh sáng xinh đẹp trên trời chỉ có một mình Dung Lạc là chưa từng rời mắt khỏi khuôn mặt Mộc Yên.

"Đẹp quá." Mộc Yên sợ hãi than, pháo hoa tàn ra chiếu thẳng vào đôi mắt đen nhánh mê người của cô.

"Quả thật rất đẹp." Anh nhìn đôi môi cô càng lúc càng đỏ trong ánh lửa, đôi mắt mơ hồ.

Tay đặt trên Mộc Yên dùng sức một chút, để cho cô xoay người lại nhìn anh.

Mộc Yên cười khê nhìn anh, không khí đêm nay tuyệt vời như vậy cũng kích thích tính trẻ con của cô, giật nhẹ ống tay áo của Dung Lạc, cô ghé vào lỗ tai anh nức nở nói, "Pháo hoa đẹp như vậy, nếu anh ước gì đó thì có lẽ sẽ rất linh nghiệm."

Dung Lạc lắc đầu, mỉm cười nói, "Tiểu Yên, nguyện vọng của anh chỉ có em mới có thể giúp anh thực hiện."

"Nguyện vọng gì..." Cô còn chưa nói xong, đã cảm thấy môi hơi ẩm áp, anh dùng nụ hôn để ngắt ngang lời cô muốn nói.

Lúc tách ra, anh cúi người xuống, vô cùng thân thiết chạm đầu vào đầu cô, trong mắt đầy vẻ dịu dàng, "Sau này có anh ở đây, em sẽ không bao giờ sợ bóng tối nữa."

"Dung Lạc." Mộc Yên cảm động nhẹ giọng gọi anh, anh đã biết toàn bộ, biết cô sợ màn đêm, biết cô e ngại bóng tối, vô số lần gặp ác mộng có thể thấy cô sợ hãi cỡ nào, từ nhỏ nó vẫn luôn quấn quanh cô, làm cô hít thở không thông.

"Ngaoan, sau này đêm nào anh cũng ở cùng em." Ở Nhà họ Dung, tuy rằng bọn họ không ngủ cùng giường, nhưng dù sao cũng xài chung một phòng ngủ,

tối nào anh cũng đều nghe thấy cô nói những lời vô nghĩa khi gặp ác mộng. Mỗi đêm anh đều phải xuống giường, chỉ có khi vỗ về cô thì cô mới có thể bình yên đi vào giấc ngủ. Mỗi lần thấy cô gặp ác mộng là anh lại tan nát cõi lòng. Tuy rằng vẫn biết thân thủ cô không tệ nhưng dù sao vẫn là một đứa nhỏ, đã như vậy, những người làm cô tổn thương anh sẽ xử trí hết, mặc kệ là nhà họ Mộc hay là Sở Hoán anh đều sẽ không bỏ qua cho bất cứ ai làm tổn thương cô! Sát ý dâng lên, nhìn thoáng qua người trong lòng Mộc Yên không hiểu cho nên nhìn anh, mắt Dung Lạc lại lập tức trở nên nhu hòa, giống như ánh mắt lạnh thấu xương vừa rồi là do cô ảo giác.

"Dung Lạc." Cô vươn tay ôm cổ anh, hôn lên mặt anh. "Cám ơn anh." Cám ơn anh đã yêu chiều tôi, cám ơn anh đã cẩn thận quan tâm tôi, càng lúc tôi càng không rời khỏi sự ấm áp của cơ thể anh.

Cô ôm chặt anh, lúc này Dung Lạc có cảm giác thỏa mãn trước nay chưa từng có.

Anh biết Tiểu Yên nhất định sẽ hiểu lòng anh, cảm xúc hưng phấn vui sướng thúc giục, Dung Lạc nhịn không được cúi người xuống hôn thật sâu lên môi cô.

Bởi vì đã xác định tâm ý của mình, Mộc Yên hơi kinh ngạc một chút sau đó liền để anh tùy ý hôn môi mình, hơi thở dây dưa lẫn nhau, nóng rực mà thiêu đốt máu của cả hai.

Nụ hôn mềm nhẹ rơi trên mí mắt, mang theo hương thơm ấm áp chậm rãi chạy xuống gương mặt nhẵn nhụi bóng loáng của Mộc Yên, không biết là bởi vì ánh nến chung quanh hay là do cô thật sự thẹn thùng mà gương mặt cô đỏ bừng đến mức có thể mê hoặc lòng người. Trong lòng Dung Lạc có chút bất đắc dĩ, quả nhiên ông trời phái cô tới để không chế anh, nói cách khác, vì sao khi anh hôn cô lại như bị trúng độc, luôn mê mẩn và say đắm chứ?

Nhưng anh nhất định không biết, đối với Mộc Yên mà nói, anh mới giống độc được, một khi dính vào thì sợ là cả đời cũng không giải được.

Cảm nhận xúc cảm nóng bỏng trên môi, lưỡi anh mạnh mẽ mà không mất sự dịu dàng cạy răng cô đi vào trong, trong não Mộc Yên trống rỗng, trong tiềm thức chỉ biết người đàn ông đang hôn mình sáng lạn hơn cả pháo hoa. Cảm giác được cô đang thử vươn lưỡi ra đáp lại, trong lòng Dung Lạc lại có chút kinh hi, nụ hôn cũng từ dịu dàng trở nên mạnh bạo hơn, trần trọc mót vào, trong lúc nhất thời khó xa khó rời.

Hôn môi của nhau, hơi thở càng lúc càng nóng bỏng, pháo hoa, nến đỏ, còn có tiếng nước chảy róc rách đã sớm bay lên chín tầng mây. Giờ phút này, trong mắt bọn họ chỉ có lẫn nhau, không hề nhìn thấy những thứ khác.

Trên lầu nhỏ ở trong sân, Dung Ngữ trừng lớn mắt nhìn hai người đang ôm nhau thân thiết hôn môi, sợ hãi than, "Anh cả quá lợi hại, ôi chao? Anh hai, anh nói xem anh cả chưa bao giờ tiếp xúc với phụ nữ thì sao kỹ xảo lại thuần thục như thế?"

"Anh hai?" Gọi nửa ngày không nghe thấy tiếng Dung Trạch, Dung Ngữ vội vàng quay đầu lại tìm người.

Ánh sáng long lanh của những ngôi sao trên bầu trời đêm, pháo hoa vẫn rực rỡ đến loá mắt. Lúc Dung Ngữ quay đầu lại, bỗng nhiên thấy Dung Trạch chăm chú nhìn hai người đang hôn nhau, trên mặt đầy ý cười, một đóa lửa đỏ của pháo hoa vừa đúng lúc nổ bung ra ở phía sau lưng anh, ánh lửa đỏ tươi làm hai má Dung Trạch đỏ ửng, cả người anh trở nên nhu hòa khiến người ta động tâm. Dung Ngữ quay đầu lại suy nghĩ, liệu mạng lác đầu, vừa rồi nhất định là đầu óc của cô hư rồi, nếu không thì sao cô lại cảm thấy anh hai nhà mình đáng yêu chứ!

"Em nhìn anh làm cái gì?" Dung Trạch hỏi thần lại sau đó mở miệng, khiến cho Dung Ngữ bất đắc dĩ trợn trắng mắt, xem đi, cô đã nói biểu hiện tốt đẹp vừa rồi của người này là giả dối mà.

Khóe môi nhếch lên, Dung Ngữ trêu tức, "Anh hai, không phải đang nhìn cảnh hôn môi sao, sao mặt của anh lại đỏ hơn mông khi vậy, không phải là anh cũng có cảm giác chứ?" Nửa câu sau có ý dè thấp giọng, Dung Ngữ nhẹ nói thâm vào tai Dung Trạch. Giọng nói trầm thấp và hơi thở ấm áp làm cho Dung Trạch đột nhiên kinh sợ, giật mình một cái sau lập tức đẩy cô ra, rồi xù lông lên, Dung Lạc hét về phía cô, "Dung Ngữ, em đúng là đáng đánh đòn!"

Dung Ngữ bất đắc dĩ lắc đầu, đánh cái gì mà đánh, không phải nói hôm nay ngưng chiến sao? Xem đi, cô biết là anh hai của cô không đáng yêu chút nào! Bởi vì đứng trong đêm tối nên cô không phát hiện gương mặt Dung Trạch đỏ lên vì câu nói của mình.

Hoa sen trong hồ lay động, mùi hương tươi mát tỏa đầy sân, nến đỏ tỏa sáng, tất cả đều như nổi sầu trên miền.

Vừa hôn xong, một nụ hôn mà dài như một Thế Kỷ, Mộc Yên tựa vào trong ngực Dung Lạc, bởi vì đầu óc thiếu ôxi nên hít thở gian nan.

Ngay khi cô hỏi thần lại từ trong trạng thái mờ mịt vừa rồi thì đã muốn bị Dung Lạc ôm lên. Kinh ngạc nhìn đôi mắt đầy ý cười của anh, dư vị nồng nhiệt vừa rồi còn chưa biến mất, trái tim vẫn đập mạnh như trước. Mộc Yên nằm ở trong ngực Dung Lạc, chỉ cần nghe anh tiếng tim đập mạnh mẽ của anh là sẽ cảm thấy rất an tâm. Nhìn cô khép mắt, dựa đầu vào trong ngực mình, khóe môi Dung Lạc nhếch lên.

Lần này đến đây, cái sân này đã được trang trí lại, Mộc Yên cảm thấy đẹp hơn nhiều so với lúc trước cô đến, cô nhìn cửa gỗ được khắc hoa tinh xảo, bên trên được chạm trổ trông rất sống động khiến cô nhịn không được muốn vươn tay chạm tới nó.

Cửa phòng ngủ bị Dung Lạc dùng một tay đẩy ra, anh ôm cô ngồi xuống chiếc ghế mây bên cạnh, sau đó đứng dậy rót cho cô một ly trà xanh.

Không giống mùi vị nồng đậm như lúc trước, sau khi uống xong chén trà xanh nhàn nhạt này lại cảm thấy rất nhẹ nhàng khoan khoái, nhưng khi nuốt xuống lại thấy có hương thơm mát quanh quẩn trong miệng.

"Trà này dùng sương sớm pha với lá sen." Anh nhìn bộ dáng thích ý của cô, cũng mỉm cười.

Mộc Yên uống trà, bỗng nhiên cảm thấy có vị lạnh lạnh nhẹ nhàng khoan khoái rất quen thuộc, nghĩ lại nụ hôn vừa rồi của cô và Dung Lạc, hai má lại ửng hồng, bởi vì vừa rồi lúc cô và anh gần bó đã nếm được hương vị này rồi.

"Hương vị thế nào?"

Nhìn cô gật đầu, Dung Lạc cười khế, "Anh cũng nếm thử."

"Đã uống xong rồi." Cô nhìn anh, vẻ mặt nghiêm túc.

"Đừng lo."

Cô còn chưa kịp phản ứng, đã bị anh lấy lại chén trà, nụ hôn cực nóng hôn lại rơi xuống môi thêm lần nữa.

Mộc Yên bất đắc dĩ, người đàn ông trước mắt này có vẻ rất thích chơi trò này, nhưng so sánh với nụ hôn sâu ở trong sân thì nụ hôn này rõ ràng có sắc thái động tình, hơi thở của bọn họ đã sớm hỗn loạn, người càng lúc càng nóng rực.

Đầu ngón tay hơi lạnh của anh nhẹ vuốt càn cổ nhẵn nhụi trắng nõn của cô, mềm nhẹ vuốt ve, giống như đang an ủi sự bất an lúc này của cô.

Nụ hôn nóng rực hôn mang theo hương trà tươi mát chạy dọc theo càn cổ thon dài của cô đến xương quai xanh tinh xảo, gỡ hai cái khuya áo của cô ra.

Sâu trong mắt của Dung Lạc đầy vẻ dụ hoặc, "Tiểu Yên." Anh nói dễ nghe lại trầm thấp. Anh để lại hai dấu hôn thật sâu ở xương quai xanh của cô, sắc mặt mê hoặc xiêu lòng người.

Cảm giác được anh càn xương quai xanh của mình, âm thầm mà trực tiếp tuyên cáo quyền sở hữu của anh. Cô không khỏi cười khế, ngày mai nhất định phải mặc áo cao cổ rồi.

Mộc Yên híp mắt nhìn anh, cô không thể tưởng tượng được anh cũng có sắc mặt như vậy, người luôn lạnh lùng lại có vẻ mặt mỉa mai hoặc như vậy thật đúng là khiến người ta động tâm.

Hai tay cô ôm cổ anh, nhắm mắt lại hôn thật sâu, cảm giác được cô chủ động phối hợp, đôi mắt của Dung Lạc hơi u ám, nhưng đến cuối cùng anh vẫn khắc chế được mình, rời khỏi bờ môi anh si mê. Ánh mắt khôi phục lại vẻ bình tĩnh như trước, anh mềm nhẹ vuốt ve mái tóc dài của cô, mỉm cười, "Thời gian không còn sớm, nghỉ ngơi sớm đi. Ngoan."

Mộc Yên còn chưa nói gì thêm đã bị anh đẩy vào phòng tắm tắm rửa thay áo ngủ, chờ cô tắm xong đi ra thì anh cũng đã tắm, thay đồ ngủ xong xuôi và đang chờ cô.

Anh ôm cô, mềm nhẹ hôn lên trán cô, "Mau ngủ đi."

Mộc Yên chui vào trong lòng anh, dựa vào anh ngập một cái sau đó cũng nặng nề ngủ. Yêu chiều nhìn dung nhan ngủ say của cô, Dung Lạc cười khổ, anh thật sự đã xem nhẹ lực dụ hoặc của cô đối với mình rồi, vừa rồi thiếu chút nữa đã không áp chế được.

Anh yêu cô, muốn ở cùng cô mãi mãi, nhưng dù sao cô vẫn là một đứa nhỏ, anh không đành lòng làm cô bị tổn thương, anh sẽ chờ một năm sau để cô lớn lên.

Ánh trăng sáng tỏ rực rỡ, xuyên qua lớp cửa sổ thủy tinh chiếu vào hai người đang ôm nhau ngủ trên giường. Cảnh tượng ấm áp rất tốt đẹp.

Nắng sớm cắt qua phía chân trời, người trên giường giật giật rồi sau đó chậm rãi tỉnh lại.

Mộc Yên giật mình nhìn trần nhà phòng ngủ, trong lúc nhất thời còn chưa kịp nhớ lại mình đang ở đâu, đầu óc dần dần khôi phục trí nhớ, suy nghĩ cũng bắt đầu rõ ràng hơn, cô chợt nhớ tới mọi chuyện xảy ra đêm qua.

Nhìn quanh căn phòng ấm áp, khóe môi cô cũng không tự chủ được cong lên.

Chậm rãi ngồi dậy, nhìn thấy trên chiếc giường to như vậy mà chỉ có một mình mình, cô hơi giật mình, vừa vặn vị trí bên cạnh lại rất ấm áp, có thể thấy anh vừa rời đi không lâu.

Đứng dậy mặc quần áo rồi xuống giường, kéo rèm cửa làm bằng trúc lên, toàn bộ căn phòng đều tràn ngập ánh mặt trời.

Cô lại có thể ngủ một đêm ngon giấc mà không nằm mơ, cũng không có gặp cơn ác mộng luôn đeo bám theo cô.

Nhớ lại đêm qua anh mạnh mẽ để lại dấu hôn ở xương quai xanh của cô, Mộc Yên mỉm cười cúi đầu nhìn, không biết từ khi nào mà trên cổ cô có nhiều thêm một sợi dây chuyền đá Hồng Ngọc, tuy rằng viên ngọc không lớn, nhưng lại sáng rõ, ánh sáng màu đỏ phơn phớt cho thấy nó là hàng thượng phẩm. Càng tuyệt vời hơn nữa là, viên ngọc màu hồng tự nhiên lại bị mài nhỏ như hạt đậu đỏ.

** ‘Hồng đậu sinh nam quốc, xuân lai phát kỷ chi. Nguyên quân đa thái hiệt, thử vật tối tương tư.’ Tuy rằng từ nhỏ cô sống ở nước ngoài, nhưng bài thơ 《 Tương tư 》 của Vương Duy cô vẫn biết rõ, tuy rằng cô biết anh nho nhã, nhưng Mộc Yên lại không ngờ Dung Lạc sẽ sử dụng những biểu tượng cổ xưa như "Đậu đỏ" để bày tỏ nỗi niềm mà anh muốn gửi gắm trên người cô. Người đàn ông này rất hiểu cách làm thế nào để đã động lòng người, cũng

khiến cho người khác một khi đã dựa vào là không thể rời đi.

** Dịch nghĩa: ‘Đậu đỏ sinh ở phương nam, mùa xuân đến nảy bao nhiêu cành. Xin chàng hãy hái cho nhiều, vật ấy rất gọi tình tương tư.’

(Ghi chú: Đậu đỏ có hình tròn, màu sắc tươi hồng, hình dạng đáng yêu, thường làm đồ trang sức trên mái tóc phụ nữ. Người xưa lấy cây này biểu tượng cho tình yêu nên mới có tên là cây “tương tư”.)

Lúc đang suy nghĩ đến xuất thần, Mộc Yên đột nhiên cảm giác được sau lưng có sự ảm áp, cô đã bị vây bởi một cái ôm ảm áp.

"Thích không?" Anh ôm cô, cúi đầu xuống hôn lên chỗ xương quai xanh có sợi dây chuyền ngọc Hồng đó.

"Đậu đỏ sao?" Quay đầu lại, cô đón nhận ánh mắt có cười nhẹ nhàng của anh.

"Không đúng, là tương tư." Anh nhìn cô rồi nhấn mạnh, vừa mới dứt lời lại hôn lên môi cô, làm sao bây giờ? Anh giống như bị trúng độc vậy, luôn nghĩ muốn mãi mãi hôn cô như vậy, không muốn buông ra nữa.

Đến nhà ăn dùng bữa sáng Dung Lạc đã chuẩn bị, Mộc Yên thích ý tựa vào xích đu trong đình viện.

Bỗng nhiên, cô nghĩ tới chuyện gì đó thú vị, ôm Laptop đặt trên đùi, mở ra, quả nhiên tất cả đều nằm trong dự tính của cô, các trang tin tức lớn đều có tiêu đề là: Truyền thông "Hoa Vũ" đưa tin người mẫu Mộc Cẩm, thiên kim tiểu thư của công ty Mộc thị ra vào quán bar đêm to lớn phồn hoa nhất, trở thành ‘gái’ bán thân trong quán bar. Mấy ngày gần đây còn sanh non, rốt cuộc đứa bé là của ai?

Kèm theo đó là những hình ảnh mạnh bạo, thậm chí còn có mấy tấm bị bôi bẩn, kết hợp với thân phận thật sự của Mộc Cẩm, tin tức này vừa truyền ra ngoài thì danh dự mà cô tạo dựng trong giới truyền thông đều đổ sập ầm ầm, chỉ trong một đêm mà đã thân bại danh liệt. Đồng thời liên lụy đến công ty Mộc thị, nghe nói chỉ cổ phần công ty liên tục bị hạ xuống hơn ba mươi phần trăm, những cổ đông của Mộc thị đều yêu cầu rút cổ phần khỏi công ty, điều này còn liên lụy đến "Hằng Phong" vừa mới bắt đầu khởi nghiệp, bởi vì cho tới nay quan hệ hợp tác giữa "Hằng phong" và Mộc Cẩm rất hòa hợp, điển(dann;lle3*quyd0n chỉ trong một đêm đã làm cho "Hằng Phong" tổn thất hơn trăm triệu. Không thể không nói thể lực truyền thông thật đáng sợ, ngày xưa Mộc Cẩm là người mẫu còn bây giờ thật giống như sao chổi, chỉ cần công ty nào hợp tác với cô thì công ty đó sẽ liên tục gặp chuyện không hay. Chuyện liên quan đến danh dự của nhiều công ty, có người còn công khai khiêu khích trước truyền hình, "Không ngờ người phát ngôn mà truyền hình cho là tốt nhất lại là gái điếm!"

Dân mạng cũng hằng say bình luận, liên tục chửi rủa, điều này khác hẳn với trên màn hình, làm cho mọi người cảm thấy thất vọng, bọn họ không thể thuê một gái điếm bán rẻ tiếng cười ở quán bar đêm làm nữ thần phát ngôn được. Đây là điều sỉ nhục của thương nhân, mọi người đều hô hào: Mộc Cẩm cắt khỏi làng giải trí! Từ chối thuê Mộc Cẩm làm đại diện phát ngôn. Giới truyền thông cũng rất sắc bén, có người còn làm giả trang web trực tiếp mở một mục tên là ‘Nhận Mộc Cẩm là gả, mỗi ngày đến đăng ký để bán luận.’ Mộc Yên đang uống nước đọc đến đây thì thiếu chút nữa bị sặc, bụng cười đến mức hơi đau. Đôi mắt híp lại, cô cười khế, "Quả nhiên sức mạnh quần chúng là vô hạn." Đây chính là hiệu quả cô muốn thấy, giết người phóng hỏa cô đã chơi chán rồi, muốn chơi thì phải chơi cho lớn. Cô thích nhất là nhìn đối thủ ném thử cảm giác bị ngược đãi đến chết, phải cắt bỏ thịt trên người con mồi mới thú vị.

Cô muốn Mộc Cẩm sống cũng không được mà chết cũng không xong! Còn những người của nhà họ Mộc đã làm tổn thương cô nữa, bắt đầu từ Mộc Cẩm, Hứa Nhã Như, Sở Hoán, cuối cùng sẽ là Mộc Quốc Hồng, một người cô cũng sẽ không bỏ qua. Nếu quyết định muốn ở lại trong nước lâu dài thì cô cũng nên tính toán rõ ràng nợ cũ nợ mới!

Nghĩ đến bộ dáng Sở Hoán nhìn thấy tin tức hôm nay, cô cảm thấy anh nhất định sẽ cảm tạ cô vì những chuyện cô đã làm. Nhưng cô thật sự muốn cho anh đội nón xanh lâu một chút? Đột nhiên công bố như vậy, lại có chút không thú vị.

Nhà họ Mộc, trên bàn cơm.

Mộc Quốc Hồng cầm lấy tờ báo buổi sáng ném vào mặt Mộc Cẩm.

"Vô liêm sỉ, quỳ xuống cho tao, nhìn xem mày đã làm ra chuyện tốt gì ở bên ngoài đi?"

"Ba!" Mộc Cẩm thét chói tai, cô không biết mình lại làm sai cái gì mà Mộc Quốc Hồng lại tức đến vậy.

Nhặt tờ báo bị vo thành một cục lên, mở ra, khi nhìn thấy tiêu đề to trên mặt báo thì sắc mặt của cô trở nên trắng bệch.

Giật mình sùng sờ tại chỗ, Mộc Cẩm không có chút phản ứng nào, chỉ thấy Sở Hoán mới vừa đi từ bên ngoài trở về lập tức cho cô một cái tát thật mạnh.

Khóe miệng đầy máu tươi, Mộc Cẩm đau đớn như bị vạn tiễn xuyên tâm. Anh Sở Hoán cô yêu nhất lại đánh cô, cô ôm mặt mình, không dám tin.

Sở Hoán uống rượu cả đêm ở bên ngoài nên người toàn mùi rượu, hai mắt đỏ bừng đầy hận ý và sự tức giận. Anh không muốn nói thêm bất cứ câu nào với người trong gia đình này nữa. Lưu loát xoay người, anh thật sự không muốn tiếp tục ở đây nữa. Phía sau là tiếng khóc đau thấu tim gan của Mộc Cẩm, nhưng anh lại không nghe thấy gì, trong đôi mắt tối đen thậm chí còn có chút châm chọc. Anh không bao giờ tin tưởng một câu nào của tiện nhân kia nữa, cũng không bao giờ muốn gặp lại bất cứ người nhà họ Mộc nào.

Cả người tề liệt ngã vào bên trong chiếc xe BMW màu đen, anh cảm giác mình không còn gì cả.

Chuyện hôm qua xảy ra ở khách sạn anh càng nghĩ càng thấy không đúng, anh nhận được thiệp mời của Tiểu Yên thông qua chuyển phát nhanh, vốn định đi giải thích với cô chuyện lần trước giận dữ mà đánh cô nhưng không ngờ anh vừa mới đi vào đã thấy Mộc Cẩm bị Mộc Yên đẩy té xuống nước, trong lúc bối rối anh đã cứu Mộc Cẩm rồi giận dữ mà quên luôn ý định ban đầu mình đến đó, anh muốn giải thích với cô. Vốn định buông Mộc Cẩm ra để nói chuyện với cô, nhưng không hiểu sao khách sạn Hilton lại cho bảo vệ đến, nhìn bọn họ đồng loạt xông lên, anh sốt ruột muốn đi lên giúp cô, lại bị Mộc Yên cho rằng anh muốn đối phó cô, thậm chí còn nghĩ những người đó là do anh tìm đến để hại cô. Đúng là buồn cười, sao anh có thể hại cô được? Nếu anh muốn hại cô thì những chuyện anh làm nhiều năm nay thật sự trở nên vô nghĩa rồi. Nhưng đời người lại vô vắn như vậy, khi anh tự cho là đã bày mưu tính kế đúng thời điểm thì lại bị người nhà họ Mộc tính kế.

Từ nhỏ anh đã biết Hứa Nhã Như ác độc bao nhiêu, bà ta lập kế hoạch diệt trừ Tiểu Yên vô số lần đều bị anh nhìn thấu. Bao gồm cả trận hỏa hoạn vô tình đó, Tiểu Yên vẫn cho rằng người cứu cô là Lý quản gia, nhưng thật ra không phải, lúc ấy, lửa cháy mạnh như vậy ai mà nguyện ý tự đẩy mình vào nguy hiểm chứ, chỉ có anh không biết sống chết vọt vào, lửa lớn như thế, khói mù mịt khắp nơi, rốt cục anh cũng tìm được bóng dáng nhỏ bé của cô, cố hết sức ôm cô thật chặt, thậm chí anh còn nghĩ tới chuyện nếu chết cùng cô ở trong đó cũng không sao cả. Rốt cục, trời không phụ người có lòng, khi tất cả mọi người tuyệt vọng thì anh ôm cô chạy ra, giao Tiểu Yên cho Lý quản gia rồi một đám người liền vây quanh cô vội vàng đưa đến bệnh viện. Nhìn cô rốt cục cũng an toàn, anh cảm thấy đau rất rồi té xỉu xuống bãi cỏ.

Nếu nói địa vị Tiểu Yên ở nhà họ Mộc rẻ tiền thì một đứa con nuôi không chút huyết thống như anh ở đây phải chịu ánh mắt lạnh lùng coi thường của người khác. Sau trận hỏa hoạn đó, anh gần như biến mất khỏi nhà họ Mộc ba tháng, bởi vì bị thương quá nặng, anh ở bệnh viện trị liệu hơn ba tháng. Làn da sau lưng bị phỏng nghiêm trọng, bây giờ khi anh thay quần áo, vết sẹo dữ tợn sau lưng hiện lên trong gương khiến cho anh nổi da gà, nhưng anh không hề hối hận, nếu có thể đổi lấy mạng của cô thì nhiều đây không đáng kể chút nào. Sau đó, khi cô và anh nói đến trận hỏa hoạn đó, nói là nhờ có Lý quản gia, muốn cảm ơn gì gì đó. Khi đó, anh chỉ mỉm cười ôm chặt cô, anh không muốn cô thấy áy náy.

Càng lâu dài, anh lại càng sợ hãi. Anh không biết Hứa Nhã Như sẽ lại nghĩ ra kế hoạch độc ác gì để làm Tiểu Yên bị thương nữa. Dần dần anh phát hiện con gái Mộc Cẩm của Hứa Nhã Như cũng thích mình, vì thế anh cũng không từ chối cô, thậm chí có ý mờ ám, để cho Mộc Cẩm thích anh đến si mê. Bởi vì ngay lúc đó anh và Mộc Yên còn quá nhỏ, trong tay không có gì cả, chỉ có thể nắm Mộc Cẩm làm lợi thế. Anh yên lặng ám chỉ Hứa Nhã Như, nếu bà ta dám tìm cách giết Mộc Yên, anh sẽ kéo Mộc Cẩm chôn cùng.

Rốt cục vì như vậy mà bọn họ bình an vô sự trưởng thành, cuối cùng Mộc Yên bị người trong nhà này tổn thương rất nhiều, hơn nữa anh còn đối xử lạnh lùng với cô, cô thường xuyên ở Seattle, lâu lâu mới trở về.

Anh biết rất rõ, cũng không khó để giết Hứa Nhã Như, nhưng sau lưng bà ta là tập đoàn tài chính lớn còn có đương gia của Hứa gia nổi danh trong giới hắc đạo cũng không dễ chọc, nếu không người luôn vì lợi ích như Mộc Quốc Hồng cũng sẽ không cười bà ta.

Những năm gần đây, Sở Hoán luôn thu hút tầm mắt của mình, chỉ vì muốn có một ngày giết được người phụ nữ độc ác này, nhưng tất cả đều không theo ý anh. Anh thật không ngờ Mộc Yên lại đột nhiên về nước, thậm chí đồng ý với Mộc Quốc Hồng làm đám cưới với Nhà họ Dung mà ông sắp xếp. Nhìn thấy cô và thiếu gia Nhà họ Dung thân mật khăng khít, anh bị ghen tị ăn mòn tâm trí, mới có thể nhiều lần làm những điều ngu ngốc giống một kẻ chuyên lừa gạt như Mộc Cẩm, thậm chí còn động thủ đánh Tiểu Yên mà anh quý trọng nhất. Anh vẫn luôn áy náy vì đã lợi dụng Mộc Cẩm, nhưng thật không ngờ cô ta lại hợp tác với tiểu thư Chu gia Chu Phinh Đình để hãm hại mình làm cho Mộc Yên hiểu lầm, còn có Mộc Cẩm dụ dỗ nhu thuận ở trước mặt anh thì ra là một người phụ nữ không biết liêm sỉ như vậy. Anh thật sự bị mù mắt mới cảm thấy áy náy với cô ta.

Sau ngày hôm qua đi ra khỏi khách sạn Hilton, bất chấp miệng vết thương đang chảy máu trên vai, anh tìm người đi điều tra xem là ai làm chuyện kỳ quái như vậy. Sau khi biết được kết quả anh hận không thể bắn một viên đạn giết chết người dám can đảm tính kế anh, Chu Phinh Đình của Chu gia dám tính kế anh như vậy, còn kêu tất cả bảo vệ đi vào, hại anh bị người mình quý trọng nhất hiểu lầm là mình hại cô ấy, anh nhất định phải đòi lại nỗi nhục này! Còn đứa con gái Mộc Cẩm của nhà họ Mộc cũng đối trả hạ lưu giống như Hứa Nhã Như, anh sẽ lập tức giải trừ hôn ước với cô, không bao giờ muốn nhìn thấy cô nữa.

Anh vẫn nghĩ là người bày mưu nghĩ kế là mình, anh vẫn nghĩ là đến cuối cùng Tiểu Yên nhất định sẽ đến với anh. Nhưng người tính không bằng trời tính, đã đánh mất người mình yêu quý nhất, làm lòng cô bị tổn thương, cũng làm mình bị thương, máu chảy đầm đìa ở vết thương trước mắt, sao lại biến thành như vậy?

Nhưng dù có thế nào, anh đều đã hiểu rõ mọi chuyện không thể quay về như trước được nữa.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sủng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 84: Anh Chỉ Bá Đạo Với Một Mình Em

Edit: susublu

Trong một đêm, Mộc Cẩm thân bại danh liệt. Danh tiếng xấu xa của cô đầy trong giới giải trí, lần này dư luận cực kỳ áp lực, giống như có người đang âm thầm cố ý thao túng, Mộc Cẩm bị gièm pha càng lúc càng nhiều. Điều này chứng tỏ cô không bao giờ có thể trở lại lĩnh vực đã nâng cô lên tận trời xanh này lần nào nữa, mọi cực khổ cô phải đánh đổi để bước chân vào giới giải trí đã hoàn toàn vô dụng.

Ở trên bàn ăn sáng cô bị Mộc Quốc Hồng giáo huấn, bị Sở Hoán đi từ ngoài về tát một cái, Mộc Cẩm uất ức chảy nước mắt chạy về phòng. Cô mở di động lên, điện thoại liên tục gọi đến, tất cả đều là số xa lạ, nếu không phải cũng chính là tin tức công ty hủy hợp đồng với cô, trong cơn giận dữ, Mộc Cẩm ném đồ mọi thứ trong phòng ngủ.

Ôm khuôn mặt bị đánh sưng đỏ, cô vươn tay cầm tờ báo, nhìn thấy ảnh chụp ở đầu bị dính vết máu của cô, cô lấy tay lau vết máu đỏ tươi đó đi, đó là máu chảy xuống vì anh Sở Hoán cô yêu nhất đánh cô, nhớ tới ánh mắt hận thù của anh Mộc Cẩm lại cảm thấy đau lòng đến mức hít thở không thông.

Có tiếng đập cửa vang lên sau lưng cô, "Ai đó!" Mộc Cẩm hồn hèn đi mở cửa.

"Đại, đại tiểu thư." Nữ hầu nhìn cô dữ tợn nhìn không được run rẩy một chút, "Bên ngoài có người tìm cô."

Cũng không để ý hình tượng hiện tại chật vật bao nhiêu, Mộc Cẩm lau lau vết máu ở khóe miệng, trực tiếp đi xuống phòng khách nhà họ Mộc.

"Xin chào, Mộc tiểu thư." Người tới lịch sự cúi chào cô, đặt bao hồ sơ ở bên cạnh, anh nhìn về mặt cô tiểu tụy, vẫn là giọng điệu lạnh lùng của luật sư như trước, "Chào Mộc Cẩm tiểu thư, tôi là luật sư đại diện của Sở Hoán tiên sinh, đây là giấy tờ giải trừ hôn ước anh ấy đưa cho cô, bởi vì hai người vẫn chưa kết hôn theo pháp luật cho nên mọi cổ phần của công ty mà Sở Hoán tiên sinh sở hữu đều vẫn thuộc về anh ấy như trước, mời cô ký tên vào đây là được."

Mộc Cẩm nhìn người đàn ông ngồi ở đối diện, giật mình sững sờ hơn nửa ngày vẫn không có phản ứng.

"Mộc Cẩm tiểu thư? Mộc Cẩm tiểu thư?" Thấy cô không có một chút phản ứng, vị luật sư tuổi trẻ nhíu mày thật sâu.

"Mời cô phối hợp ký tên." Người đàn ông ngồi đối diện mặc quần áo sạch sẽ, nói chuyện máy móc không có chút tình người.

"Mộc Cẩm tiểu thư, nếu cô không phối hợp tốt, chúng tôi chỉ có thể gặp nhau ở toà án." Anh đứng dậy, giống như có ý muốn bỏ đi.

Lúc anh nghĩ cô vẫn không có phản ứng gì thì đột nhiên Mộc Cẩm đứng lên, xé nát mọi giấy tờ nhượng quyền gì đó trên bàn, cô phát điên ném đồng giấy rách vào mặt luật sư, "Các người đều là đồ khốn! Tất cả đều là đồ khốn! Sở Hoán kêu tôi ký vào giấy tờ này, vốn để mua cổ phần công ty là tôi cho anh ta, sao anh ta có thể làm như vậy với tôi, sao có thể đối xử với tôi như vậy?" Cô khóc than ngồi sụp xuống, giấy tờ bị xé nát rơi đầy đất, dù ai nhìn thấy cũng đều không tin cô đã từng là người mẫu rất nổi tiếng, bây giờ lại suy tàn đến mức này.

Luật sư trẻ tuổi sửa sang lại góc áo bị cô kéo nhăn, mặt vẫn bình tĩnh như trước, nói, "Đối với chuyện này, pháp luật thừa nhận cổ phần công ty thuộc quyền sở hữu của người đã ký tên vào hợp đồng. Cho nên thật xin lỗi Mộc Cẩm tiểu thư, theo góc độ pháp luật thì cổ phần công ty quả thật thuộc về Sở Hoán tiên sinh. Nếu cô nhất định không chịu phối hợp ký tên, tôi sẽ thông báo cho cô thời gian cụ thể của phiên toà." Vị luật sư trẻ tuổi liếc mắt nhìn Mộc Cẩm đang ngồi trên sàn than thở, thấy cô vẫn không có phản ứng như trước thì cảm thấy cặp công văn của mình rời đi.

Nước mắt của Mộc Cẩm chảy liên tục trên hai má sưng đỏ, cho tới bây giờ cô đều chưa từng chật vật giống hôm nay. Lúc nào cũng là cô đứng trên cao nhìn người khác, diện mạo*lequyssdo0n hiện tại nhìn thấy bộ dáng của mình thế này thì cô không thể chấp nhận được.

Bị tức giận đến mức đầu óc mê muội, ghen tị đốt cháy tin, bây giờ ngay cả sức để khóc lớn tiếng cô cũng không có, rõ ràng là cô và Sở Hoán yêu nhau như vậy, rõ ràng bọn họ tốt như vậy, sao anh có thể đối xử với cô thế này?

Mộc Cẩm phát điên chạy vọt vào phòng ngủ của mình, nhặt tờ báo bị vò nát lên, cắn giận lắm bầm lâu bầu, "Nhất định là cô, nhất định là con khốn Mộc Yên kia, là cô hại tôi thân bại danh liệt, là cô quyến rũ Sở Hoán!" Cô nhớ rõ lời cảnh cáo của con khốn đó ở khách sạn Hilton, cứ nghĩ là Sở Hoán vì Mộc Yên mà vứt bỏ mình nên cô người Mộc Cẩm phẫn nộ đến phát cuồng, lý trí của cô hoàn toàn biến mất, cô chạy tới phòng mà trước kia Mộc Yên ở, đập tan tành mọi thứ trong đó.

"Đồ khốn, đồ khốn, nhất định là cô cướp Sở Hoán của tôi! Đúng, đó là Sở Hoán của tôi, không ai có thể cướp anh ấy đi được! Không ai có thể cướp được!" Thủy tinh tan nát dưới đất, Mộc Cẩm tức giận đến đỏ mắt, người hầu ở ngoài cửa nghe thấy tiếng động mạnh bên trong, không ai dám đi vào.

Bởi vì Mộc Cẩm mà Mộc thị bị hao tổn, Mộc Quốc Hồng không kịp dạy dỗ Mộc Cẩm đã vội vàng đến chỗ Hội Đồng Quản Trị của công ty cùng với Hứa Nhã Như, trong nhà chỉ còn lại Mộc Cẩm điên cuồng. Mất đi Sở Hoán là điều mà cô không thể chấp nhận, rõ ràng cô thích anh như vậy! Sao anh có thể đối xử với cô thế này, tất cả mọi người có thể mắng cô, chán ghét cô, nhưng Sở Hoán thì không thể, anh là người của cô sao có thể không thích cô? Nằm ở trên sàn nhà lạnh như băng, cô cuộn cả người lại, khuôn mặt tái nhợt có chút xanh xao giống như người chết, không có chút máu. Cô ôm chặt lấy cánh tay của mình, Mộc Cẩm vô lực nằm ở trên sàn nhà không động đậy nữa.

Căn nhà cổ của Nhà họ Dung.

Sau khi Mộc Yên ở chỗ này với Dung Lạc, Dung Ngừ và Dung Trạch cũng lần lượt chuyển đến đây, Dung Diệu Huy và Cố Anh vẫn chưa trở về, trong nhà trống rỗng, người luôn thích náo nhiệt như bọn họ sao có thể đứng ngây người ở đó được.

Bởi vì biết Mộc Yên thích hoa sen nên Dung Lạc cố ý kêu người đặt một chiếc ghế mây nằm trên hành lang dài cạnh hồ sen, anh muốn lúc nghỉ ngơi cô có thể nằm dựa vào đó.

Dung Trạch trở về từ tổ đạo diễn, vừa đi qua hành lang dài đã nghe thấy tiếng cười đùa êm tai vang vọng từ bên hồ sen qua, đương nhiên còn kèm theo tiếng cười to mất hình tượng của người nào đó, Dung Trạch không cần suy nghĩ nhiều cũng biết ai là người cười đến mức tàn sát phong cảnh như vậy. Nhíu mi, anh đi qua bên kia, cuối hành lang dài có đặt một cái bàn, Dung Lạc và Mộc Yên ngồi đối diện chơi cờ, Dung Ngừ dựa vào ghế ngồi ở bên

cạnh Mộc Yên thỉnh thoảng nói hai câu.

Hương sen đầy sân, gió thổi hiu hiu, Dung Trạch đi từ xa đến nhìn thấy nụ cười hiếm thấy trên mặt Dung Lạc thì cảm thấy Mộc Yên thật lợi hại, chỉ cần ở với cô thì dù là lúc nào tâm trạng của Dung Lạc cũng rất tốt.

Liếc thấy người đang đứng ở xa, Dung Ngữ đứng lên muốn nói gì đó thì thấy Dung Trạch ngoắc cô nên mờ mịt đi qua.

"Em ngồi ở đó không thấy mình dư thừa sao?" Dung Trạch nhìn người không biết suy nghĩ trước mắt, trêu tức, "Nhìn đi, trai xinh gái đẹp, hoa sen lay động, màu lá xanh biếc, vừa rồi em đứng đó đứng là tàn sát phong cảnh mà."

"Anh hai, anh gọi em qua đây chỉ để nói chuyện này thôi sao." Dung Ngữ bắt đầu đi mất trọn trắng, "Vừa rồi em và chị dâu nhỏ cùng nhau đối phó anh cả, anh ấy sắp thua rồi, giây phút kích động lòng người như vậy mà anh lại kêu em qua đây." Nói xong, Dung Ngữ nhắc chân đang muốn đi qua đó thì Dung Trạch giữ chặt cô lại, nói, "Nói em ngốc quá không sai, người ta ở với nhau em đến náo loạn làm gì." Còn nữa, cái gì mà Dung Lạc sắp thua chứ, động nào liền biết anh nhường Mộc Yên. Kéo đứa nhỏ vừa mới giật mình tỉnh ngộ đi, đúng lúc Dung Trạch chạm phải tầm mắt Dung Lạc và Mộc Yên nhìn qua, cười khẽ với bọn họ một chút, Dung Trạch kéo Dung Ngữ đi chơi game, được rồi, đây mới là mục đích thật sự của anh.

Cuối dãy hành lang dài, Dung Lạc cầm cờ trắng, Mộc Yên cầm cờ đen, hai người chơi hăng say, một người mới học chơi cờ như Mộc Yên cho dù có là thiên tài thì cũng không thể dành thế thượng phong khi chơi với một người thông tuệ như anh, chỉ có Dung Ngữ đơn thuần mới cho rằng cô thật sự thắng được Dung Lạc.

Thấy mình đang thắng, Mộc Yên hí hửng nói, "Chơi cờ thì người thua nên bị phạt tiền." Bộ dáng ranh mãnh cho thấy cô là con hồ ly nhỏ chỉ biết tính kế người khác. Sao Mộc Yên không biết Dung Lạc cố ý thua cô chứ, cứ như vậy cô phải tìm ra giải pháp. Nếu không, chẳng phải sẽ rất nhàm chán sao.

"Phạt tiền?" Dung Lạc yêu chiều lên tiếng trả lời, "Được."

Nhưng đến cuối cùng, Dung Lạc vẫn cố ý thua Mộc Yên.

Mộc Yên xòe bàn tay ra với anh "Đã nói thua sẽ bị phạt tiền, vậy mau đưa tiền đây!" Cô như đang vui đùa với anh, đôi mắt đen nhánh lóe sáng, "Không dễ mà xù được tôi đâu."

"Sao?" Dung Lạc nhìn cô bốc đồng thì thấy hứng thú, "Tiểu Yên còn có công phu sư tử ngoạm nữa sao."

"Ai kêu anh thua tôi."

"Được rồi." Vươn tay kéo người ngồi đối diện vào lòng, anh vẫn thích cô cách gần anh một chút, "Dám chơi dám chịu." Giọng nói trầm thấp nức nở vang lên bên tai Mộc Yên, lúc cô còn chưa kịp phản ứng lại thì trên môi đã có cảm giác ấm áp, cô bị Dung Lạc hôn.

"Anh!" Không phải nói thua sẽ đưa tiền cho cô sao? Sao anh lại hôn cô làm gì?

Nhìn người trong lòng đỏ mặt, Dung Lạc nhỏ giọng nói bên tai cô, "Một nụ hôn có giá ngàn vàng."

"Rõ ràng là anh chơi xấu." Cô trừng mắt lên án.

"Thật không?" Dung Lạc nhìn đôi môi tròn bóng vì nụ hôn vừa rồi, đôi mắt hơi u ám, "Xem ra Tiểu Yên vẫn cảm thấy tiền thua đưa cho em quá ít."

Nói xong, anh nâng gáy cô lên, hôn cô thật sâu hòa tan mọi sự kháng nghị của cô, diemndaffinle,quysd0;n rằng môi dây dưa với nhau. Sau khi nụ hôn kết thúc, Dung Lạc dùng ngón tay thon dài lau nước trên môi Mộc Yên, cười nói, "Một nụ hôn đáng giá ngàn vàng. Tiểu Yên kiếm được rất nhiều nha."

"..." Mộc Yên không nói gì.

Phòng khách nhà họ Chu.

Chu Hạo Cường ngồi trên sofa nhìn Sở Hoán không mời mà đến, ông không biết mình đã đắc tội gì với vị thiếu gia này mà lại khiến cậu ta rút lại hết cổ phần ở khách sạn, bề ngoài cứ tưởng chủ kinh doanh sau lưng khách sạn Hilton là Chu gia, nhưng thực tế chủ yếu là nhờ vài đại cổ đông danh môn thế gia bỏ vốn, khách sạn mới có thể hùng hậu như vậy, đúng là cơ hội tốt để kiếm tiền, nhưng không biết Sở Hoán lại bị cái gì mà rút hết một loạt cổ phần công ty ra, hiện tại tài chính của khách sạn trống rỗng, ông không biết nên đi đâu để lấy nhiều tiền như vậy để bù vào.

"Sở thiếu." Quản gia mời người vào, Chu Hạo Cường tươi cười đứng lên đón.

"Không biết ngài hẹn tôi đến đây làm gì." Biết rõ còn cổ hủ, cả người mặc áo somi màu đen thuần làm cho Sở Hoán như chìm trong sự tăm tối.

"Sở thiếu, không biết ngài có gì không hài lòng với khâu quản lý của Hilton, vì sao lại đột nhiên rút lại hết cổ phần công ty?"

Trên mặt Sở Hoán vẫn có sự kiêu ngạo bất tuân như trước, hừ lạnh, "Vậy ngài phải hỏi con gái tốt của ngài rồi?" Nhìn sắc mặt nghi hoặc của Chu Hạo Cường, Sở Hoán tiếp tục nói, "Ngày hôm qua tôi mới biết được, tất cả bảo vệ mà khách sạn Hilton thuê vì tôi đều bị đại tiểu thư của Chu gia ngài khống chế."

"Điều này... Điều này sao có thể được?" Chu Hạo Cường lắc đầu phủ nhận.

"Chu Hạo Cường, chuyện của con gái kiều căng của ông không liên quan đến tôi, cô ta có thể không chế bảo vệ mà khách sạn đặc biệt thuê để bảo vệ tôi hay không tôi cũng không có hứng thú." Sở Hoán đứng từ trên cao nhìn xuống Chu Hạo Cường với vẻ căm tức, căm giận nói, "Cô ta động vào người không nên động chính là đang khiêu khích tôi!"

"Sao, sao lại như thế được?"

"Chu Hạo Cường tiên sinh, nếu ngài không có cách dạy dỗ con gái của mình cho tốt thì "Hàng Phong" chúng tôi sẽ không cho Hilton một đồng bạc nào."

"Sở thiếu! Sở thiếu!..." Nhìn bóng dáng Sở Hoán càng đi càng xa, Chu Hạo Cường đứng ở sau lưng gọi nhưng không có ai quay lại.

"Hàn Vệ!" Chu Hạo Cường rống giận.

"Lão, lão gia. Ngài có gì dặn dò?"

"Đi nhốt đại tiểu thư lại cho tôi, một tháng không cho phép ra khỏi nhà. Để cho nó suy nghĩ lại xem mình đã làm chuyện gì không nên làm."

"Lão gia, chuyện này..." Từ nhỏ Hàn Vệ đã lớn lên cùng Chu Phinh Đình, biết cô luôn hoạt bát mê chơi, bây giờ nhốt cô lại cô không tức chết mới là lạ.

"Nhanh đi!" Chu Hạo Cường hét lên, "Đừng xin xỏ cho nó, gần đây không để ý đến nó thì nó liền càn rỡ."

Chu Phinh Đình đang ngăn người ngồi trước bàn trang sức trong phòng ngủ, rồi rầm nghĩ xem mình nên đeo vòng cổ nào mới tốt, phải người nghe ngóng được hôm nay Dung Lạc sẽ tới khu trung tâm thương mại gần đây, cô nhất định phải đi gặp anh.

Bỗng nhiên, cô nghe thấy ngoài cửa vang lên tiếng "Răng rắc", nhất thời cảm thấy không ổn, vội vàng nhìn qua cửa thủy tinh, thấy Hàn vệ đã tìm người hầu đến khóa cửa phòng ngủ của cô lại.

"Hàn Vệ!" Chu Phinh Đình ở trong phòng ngủ kêu to, "Cậu thật to gan, dám khóa phòng ngủ của tôi. Mau mở khóa ra cho tôi, nếu không tôi kêu ba tôi tới dạy dỗ cậu!"

Hàn Vệ không nói gì nói, "Đại tiểu thư, chính bác Chu muốn khóa cửa phòng cô lại."

"Cậu nói bậy! Mau thả tôi ra ngoài, ba tôi sẽ không đối xử với tôi như vậy!" Chu Phinh Đình phát cuồng hét chói tai.

"Không có mệnh lệnh bác Chu, tôi cũng không dám khóa cửa nhốt cô." Hàn Vệ giải thích.

Chu Phinh Đình ngấm lại cũng thấy đúng, ở nhà họ Chu nếu không có mệnh lệnh của ba ai dám khóa cửa nhốt cô, nhưng rốt cục là vì sao? Gần đây cô rất ngoan, không có gây chuyện! Đáng chết, cô còn phải đi gặp Dung Lạc nữa, sao có thể bị nhốt ở chỗ này.

Thở hổn hển đập hai cái lên cửa, đá đau chân thì Chu Phinh Đình phát cuồng liên tục đập chân. Vậy phải làm sao bây giờ? Vất vả lắm mới có thể gặp được Dung Lạc một lần, cô cũng không muốn bỏ qua cơ hội này. Cũng không quan tâm lễ tiết gì, đặt mông ngồi xuống đất, cô cắn răng suy nghĩ, nhất định phải nghĩ ra cách chạy trốn.

Bởi vì Dung Lạc nói chiều hôm nay muốn dẫn Mộc Yên đi ra ngoài cho nên bọn họ ăn cơm trưa rất sớm.

Trong phòng ngủ, Dung Lạc chọn một bộ váy dài màu chàm đưa cho Mộc Yên, "Mặc nó đi."

Cô nhú mi trêu tức, giận dữ nói, "Anh thật bá đạo, ngay cả tôi mặc quần áo gì cũng quản."

Dung Lạc nheo mắt lại cười khê, "Nhanh đi." Rõ ràng là đang dụ dỗ. Nhưng anh cũng chỉ kiên nhẫn đối với một mình cô, chỉ có cô mới đáng giá để anh dụ dỗ yêu chiều, trên đời này, cô là người duy nhất, hơn nữa đến chết cũng không đổi.

Tóc dài thẳng mượt màu đen xõa xuống thắt lưng như thác nước chảy, váy dài màu chàm làm nổi bật da thịt trắng nõn xinh đẹp tinh tế như gốm sứ của cô, dáng người nhỏ xinh lại nhanh nhẹn hoạt bát, Mộc Yên là mẫu người điển hình cho con gái phương Đông, hơn nữa ánh mắt cô lại đen nhánh mê người như đêm tối.

Nhìn cô mặc xong váy đi ra, Dung Lạc cười khỏ, anh không nên chọn bộ váy thu hút sự chú ý như vậy cho cô mặc.

Anh nắm tay cô đi ra ngoài, dọc theo đường đi người hầu Nhà họ Dung liên tục ngoảnh đầu lại nhìn khiến cho anh rất không vui, anh không thích người khác mơ tưởng người của anh.

Vừa tới cửa, lấy chìa khóa xe, Dung Lạc mở cửa xe, ôm cô lên nhẹ nhàng đặt cô ngồi lên ghế.

Đóng cửa xe lại, Mộc Yên trừng to mắt, "Rốt cuộc anh muốn làm gì, bên ngoài còn có người đâu!" Nhìn người đang đè trên người mình, cô cười như không cười nhắc nhở anh.

Mềm nhẹ gõ trán của cô, Dung Lạc cười khẽ, "Đừng kinh ngạc như vậy, anh chỉ muốn ôm em lên xe mà thôi." Mộc Yên nhủ mi, trên ghế lái không có ai, cả người anh đều áp lên người cô, tiếp xúc da thịt, cảnh tượng như vậy mà cô lại đi tin lời của anh thì đúng là đầu óc có vấn đề.

Đôi mắt đen nhánh có chút không đành lòng, "Anh chắc chứ?" Mộc Yên nhủ mi, chủ động ôm cổ Dung Lạc, hơi thở ấm áp của cô đều phả vào môi anh, quyến rũ rõ ràng như vậy, sao Dung Lạc lại không nhận ra được.

Cúi người xuống, hôn lên mặt của cô, cảm nhận được lông mi dài của cô đang run rẩy dưới làn môi của anh. Thứ cảm giác tê dại này có chút dụ dỗ.

"Em cố ý." Anh khẽ cắn vành tai trắng nõn của cô, tiếng nói khàn khàn.

Mộc Yên trêu tức nhìn anh, đôi mắt đen nhánh còn sáng hơn sao trên trời, "Như vậy thì sao?"

Dung Lạc cười to, "Em thật là nghịch ngợm." Hiếm khi thấy được vẻ dụ dỗ khác thường của cô như vậy, sao Dung Lạc có thể bỏ qua cho cô, lúc cúi đầu xuống hôn lên môi của cô thậm chí còn không khống chế được nên hơi thô bạo, tương cứ trong lúc hoạn nạn, hai môi chạm vào nhau, trên mặt Dung Lạc chìm đắm trong tình yêu.

Trong xe kín đáo đầy âm thanh si mê khiến người ta đỏ mặt tim đập nhanh, diendanllequysdoon hơi thở mờ ám càng lúc càng nhiều, ngọt ngào khiến hai người hôn nhau say mê quên cả thời gian.

Cảm giác được cô sắp thở không thông anh mới rời khỏi môi cô. Bởi vì vừa mới hôn môi nên trên da thịt trắng nõn của Mộc Yên hơi ửng đỏ, phối hợp với chiếc váy dài màu chàm hôm nay thì trở nên vô cùng mê người.

Dung Lạc nhìn vào đôi mắt ướt át của cô thật sâu, sau một lúc lâu mới khàn khàn nói, "Sau này ra ngoài không được mặc cái váy này nữa."

Mộc Yên bất đắc dĩ bật cười, sao lại có người bá đạo như vậy? Rõ ràng là anh chọn cái váy này cho cô, bây giờ cũng là anh không cho cô mặc cái váy!

Đôi mắt ảm đạm như quét nhìn Mộc Yên, như là đoán được suy nghĩ của cô, Dung Lạc cúi đầu lại hôn môi của cô, khàn khàn mở miệng, "Anh chỉ bá đạo với một mình em."

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sủng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 85: Toàn Thế Giới Chỉ Có Em Là Độc Nhất Vô Nhị

Edit: susublu

Mộc Yên vẫn cho rằng người lạnh lùng xa cách giống Dung Lạc sẽ thích những màu sáng, cho dù là bản chất không giống vậy nhưng ít nhất nhìn bề ngoài thì đúng là vậy.

Anh luôn mặc áo somi màu trắng sạch sẽ, thậm chí không có một nếp nhăn, màu áo nhợt nhạt sẽ khiến những người đến gần anh xem nhẹ vẻ lạnh lùng mà thay vào đó sẽ bị vẻ nho nhã của anh thuyết phục.

Nhưng đây không phải là con người thật của anh, Mộc Yên còn nhớ rõ Tạ Thần từng nói với cô, "Cô thật sự nghĩ cậu ta là thiếu gia lạnh lùng, lạnh nhạt và không hứng thú với bất cứ chuyện gì sao? Nói đùa, cậu ta không hề ảm đạm như cô tưởng tượng đâu, thậm chí còn đen tối tàn bạo đến mức khiến người ta cảm thấy. Cô không biết là vì cậu ta muốn để cho em thấy mặt tốt của mình."

Nghĩ đến đây, tay Mộc Yên đang lau mắt kính giúp Dung Lạc dừng lại một chút, cô biết cho tới bây giờ anh đều đeo kính màu trà nhàn nhạt, nhưng cô lại cứ nghĩ đó là một trò đùa dai một chút. Khóe miệng lại nghiền ngẫm nở nụ cười, hình như cô chưa từng thấy anh đeo kính màu đen, thật không biết người như Dung Lạc mà đeo kính màu đen thì có thể mang lại cảm giác giống xã hội đen không. Nghĩ như vậy Mộc Yên vươn tay đưa kính của mình đang đeo cho anh. Dung Lạc hơi kinh ngạc một chút, nhưng hình như hiểu rõ ý của cô nên anh chỉ cười yếu ớt đeo kính màu đen lên.

Lưu loát nhún ga, lưu loát chuẩn bị xong mọi thứ, gió trong bãi đỗ xe thổi rối loạn tóc của anh, nhưng lại còn làm anh thêm đẹp hơn. Mộc Yên ngồi ở ghế phụ lái nhìn Dung Lạc, kính mắt màu đen chẳng những không làm mất vẻ nho nhã mà ngược lại mang đến một loại cảm giác đen tối, gợi cảm, lạnh thấu xương, mạnh mẽ... Nhiều loại cảm giác lần lượt thay đổi tạo thành một sự quyến rũ phức tạp.

Thấy anh không giống như cô tưởng tượng, cô nhìn không được cười nhạo trêu ghẹo, "Nhìn anh như vậy thật không giống hình tượng quân tử thường ngày."

"Tiểu Yên, cho tới bây giờ anh chưa từng nói anh là quân tử."

Khỏe môi nhếch lên, khiến cho khuôn mặt tinh xảo của Dung Lạc càng trở nên không đứng đắn, nhún ga thật mạnh, Mộc Yên kinh sợ, anh lại còn đưa xe nữa!

Tốc độ xe tăng gần đến ba trăm km/h, ngoài cửa sổ xe điên cuồng lướt qua, Mộc Yên nhìn bộ dáng Dung Lạc sảng khoái tùy ý, đột nhiên cũng rất muốn chơi, nhưng một khi cô chơi đùa thì sẽ dọa rất nhiều người sợ, chẳng qua đó đều là chuyện sau này.

Cô không hề hỏi anh muốn dẫn cô đến đâu, bởi vì cô tuyệt đối tin tưởng anh, chỉ cần có anh ở bên cạnh thì dù đi đâu cũng an toàn.

Nhưng cô thật không ngờ, nơi chiều nay Dung Lạc dẫn cô đến là trung tâm thương mại sầm uất nhất của thành phố A cổ kính.

Không biết vì sao, cho tới nay Mộc Yên luôn cảm thấy trên người Dung Lạc tỏa ra khí thế ngăn cách với thế giới bên ngoài, hiện tại đột nhiên đến nơi sầm uất ồn ào như vậy, cô đột nhiên cảm thấy anh còn rất nhiều mặt đáng giá để cô khai quật. Dừng xe ở một bên, cô đi theo Dung Lạc xuống xe.

Đèn lồng Trung Quốc màu đỏ sáng rực, quán trà cổ kính lịch sự tao nhã, còn có các loại đồ ăn vặt phong phú. Các cửa hàng buôn bán rất tấp nập, khách ra ra vào vào không dứt. Có một đám người nhón nháo đi trên đường, chỉ cần hơi không chú ý thì bọn họ sẽ bị lạc nhau, trong đám đông hỗn loạn, diện[đann;lequys*doon Mộc Yên vội vàng nắm lấy tay Dung Lạc, cảm giác được đôi tay ấm áp nắm nắm bàn tay mình, Dung Lạc cũng nắm lại tay cô, quay đầu nhìn cô cười khẽ, nụ cười đó đã khắc sâu vào trong lòng Mộc Yên. Trong biển người mờ mịt, Dung Lạc bỗng nhiên quay đầu lại cười, trong lúc cô kinh sợ, anh còn tao nhã hơn hàng ngàn hàng vạn thứ.

Khiến cho người khác không nhìn được mà than thở, sao trên đời này lại có người đàn ông tinh tế đến như vậy, nhưng cũng vậy tốt, anh là của cô. Nghĩ đến đây, khỏe miệng Mộc Yên cũng nhẹ nhàng nhếch lên.

Hôm nay là cuối tuần, Dung Lạc cũng không muốn tới nơi có nhiều người như vậy. Trong đám người xô xô đẩy đẩy, anh sợ cô bị đẩy ngã nên luôn bảo vệ cô chặt chẽ trong ngực. Nhìn anh cẩn thận che chở cô như vậy, Mộc Yên thấy bất đắc dĩ, cô không phải người yếu đuối, nào có yếu ớt như vậy? Từ sau tai nạn xe cô lần trước, hai người đều không có ra khỏi cửa. Lúc này ra ngoài đều cảm thấy rất hưng phấn.

Khi đi qua hết mấy cửa hàng đồ ăn vặt đông đúc kia, người trên phố buôn bán cũng dần dần không còn chen lấn như vậy nữa, không gian dần dần trở nên trải hơn.

Anh nắm tay cô chậm rãi đi về phía trước, chú ý tới ánh mắt của anh, Mộc Yên quay đầu nhìn Dung Lạc ở phía sau.

"Sao vậy?" Bàn tay nắm tay cô chặt hơn một chút, làm cho Mộc Yên nghi hoặc.

"Có em ở bên cạnh thật tốt." Sau khi nói xong, anh liền công khai hôn cô trước mặt mọi người. Người bên cạnh không ngừng đi qua đi lại, bên tai cũng có thể nghe được tiếng rao bán của những hàng quán, tiếng phục vụ bụng thức ăn trong các quán ăn, trong hoàn cảnh âm ỉ hỗn loạn như tranh cãi mà anh lại hôn cô, hơn nữa còn hôn rất sâu. Mộc Yên khiếp sợ mở to hai mắt ra nhìn, cũng may chỉ trong một lúc ngắn thôi anh đã buông cô ra. Sau khi phản ứng lại, Mộc Yên nhìn vào đôi mắt sâu thẳm của Dung Lạc, sắc mặt ửng đỏ có chút giận dữ, nhưng ánh mắt lại mê người khác thường, làm cho Dung Lạc nhìn không được còn muốn hôn cô thêm lần nữa. Mộc Yên luôn làm cho người ta có cảm giác cô không hề hòa hợp trong không gian này, rất nhiều lúc cô đang cười nhưng trong mắt lại không có ý cười. Cô như vậy làm cho Dung Lạc cảm thấy mờ mịt vô cùng, Mộc Yên tươi sáng như ngày hôm nay, giống như toàn bộ sinh mệnh đều tràn ngập màu sắc tươi mới này, cũng vì vậy mà anh bị cô mê hoặc, trong lòng âm thầm đè nén, mới kìm chế mình không hôn cô nữa.

"Đây là ngoài đường." Đẩy anh một cái, Mộc Yên tức giận nhấn mạnh.

"Vậy thì sao?" Dung Lạc không hề thấy có gì không ổn, cho tới bây giờ anh không thêm để người khác vào mắt.

"Trên đường rất nhiều người." Mộc Yên tiếp tục cố gắng nói.

Dung Lạc cười khẽ nhỏ giọng nói bên tai cô, "Được rồi, tiếp theo anh nhất định sẽ hôn em ở nơi ít người."

"..." Đây không phải là vấn đề mấu chốt, Mộc Yên không nói gì.

Cứ nắm tay cô đi như vậy, hai người đi rất xa, đã lâu rồi không đi ra ngoài nên bọn họ đều không biết mệt.

Không hổ là trung tâm buôn bán nhộn nhịp nhất của thành phố A, người đến người đi cuộn cuộn không ngừng. Vừa đi Dung Lạc vừa nói cho cô biết mấy cửa hàng phía trước là của Nhà họ Dung, "Nơi này mảnh đất phồn hoa, nếu có thể mua được cả con phố này thì rất tốt, mỗi ngày sẽ có thể thu được hàng tỉ lợi nhuận."

Mộc Yên nghiêng đầu, cô thấy anh đúng là một thương nhân đầy dã tâm, cũng đúng thôi, ngồi được trên cái ghế gia chủ Nhà họ Dung thì sao có thể là người nhả nhận được.

"Cho nên anh đến đây vốn dĩ là để khảo sát đúng không?" Cô trêu tức.

"Cũng không đúng hoàn toàn." Nhìn cô bỗng nhiên xúc động, Dung Lạc yêu chiều đến tận cùng, nắm chặt tay cô cười nói, "Đi, dẫn em đến một nơi."

Mộc Yên nghĩ Dung Lạc sẽ dẫn cô đến mấy cái quán trà của Dung thị trên con phố này, nhưng khi bọn họ tới nơi thì cô bị bảng hiệu trước cửa hàng làm cho kinh ngạc, là quán rượu. Hương rượu quanh quẩn trong không khí, hương vị tự nhiên bay xa khắp nơi.

Không phải Nhà họ Dung kinh doanh trà là chủ yếu sao, anh bắt đầu bán rượu từ khi nào vậy?

Cô đang nghi hoặc thì bị anh kéo vào quán rượu, có người lập tức đi ra đón.

"Thiếu gia, thiếu phu nhân." Sáng sớm Cổ Minh đã biết Dung Lạc muốn qua đây nên đã ở đây để chờ.

Dung Lạc gật đầu. Nhìn Cổ Minh đứng bên cạnh dấn dờ, hôm nay Mộc Yên mới biết được anh không chỉ đơn giản là quản gia của Nhà họ Dung. Nhưng cũng đúng, đã đi theo Dung Lạc thì sao có thể là người thường được?

Quán kinh doanh rất tốt, tuy rằng không đến để ăn cơm được nhưng cũng luôn đầy khách, những cuộc gọi đặt bàn trước đến không ngừng, Mộc Yên nghe thấy đã đặt hẹn trước mà còn phải đợi đến tháng sau. Cô thật sự không rõ, rốt cuộc nơi này có lực hấp dẫn gì mà lại khiến cho nhiều người thích như vậy.

Mộc Yên vừa định hỏi Dung Lạc thì Cổ Minh đi tới nhẹ giọng nói, "Thiếu gia, mọi thứ đã chuẩn bị tốt, ngài có thể đi cùng thiếu phu nhân đến đằng sau." Về chuyện Dung Lạc bị thương ngoài ý muốn, nhờ Mộc Yên mà Cổ Minh và bảo vệ của Nhà họ Dung mà họ chỉ bị phạt tiền. Không bị đưa đến châu Phi xa xôi, cho nên hiện nay địa vị của Mộc Yên ở trong lòng Cổ Minh đã tăng lên rất nhiều.

Mùi rượu bay khắp nơi, cực kỳ say lòng người, mùi hương không nồng không gắt nhưng lại rất rõ ràng.

Phía sau quán rượu là một kho ủ rượu, Dung Lạc giải thích cho Mộc Yên biết, nơi này không phải là kho ủ chính thức, nhưng thỉnh thoảng cũng sẽ ủ mấy vỏ rượu ngon.

Vừa mới tìm được chỗ để ngồi, đã thấy một người trẻ tuổi ôm một vỏ rượu đi sau lưng Cổ Minh.

Dung Lạc đứng lên cười khẽ, "Rốt cục cũng có thể đưa ra thị trường rồi."

"Đây là gì?"

Cổ Minh giải thích giúp anh, "Thiếu phu nhân, đây là loại rượu ngon nhất thiếu gia tự mình ủ, lấy lá sen để ủ rượu."

Mở vỏ rượu ra, mùi thơm ngát xông thẳng vào mũi, người trong quán rượu đều khen, "Rượu ngon, rượu ngon!"

Rượu đổ vào trong ly sứ màu trắng tinh xảo lại có màu xanh, mùi rượu mát lạnh, có hương vị thanh mát, nhẹ nhàng khoan khoái của lá sen.

Quy định cũ, sau khi mở rượu thì ly đầu tiên phải do chủ nhân của mình ném thử trước rồi mới có thể đưa ra thị trường, những người ủ rượu ở đây đều biết.

Bình thường luôn là Dung Lạc tự mình ném thử, nhưng mà lúc này Dung Lạc lại rót một ly đưa cho Mộc Yên, "Ném thử mùi vị đi." Anh nhìn cô thật sâu rồi nói.

Người Nhà họ Dung đứng xung quanh kinh ngạc, hành động không chút dè chừng của Dung Lạc đã cho bọn họ biết địa vị của cô ở Nhà họ Dung.

Bưng ly lên nhấp thử một ngụm, Mộc Yên cảm thấy loại rượu thanh mát này rất nhẹ nhàng khoan khoái, hương vị đọng lại trong miệng, làm cho người ta không đành lòng nuốt xuống. Rượu ngọt ngào, thơm lừng tinh khiết vì có thêm lá sen nên rất tươi mát. Loại cảm giác mát lạnh sau khi vào miệng giống như mang theo một lớp sương sớm vậy, hương vị tuyệt không thể tả.

"Thế nào?" Anh nhìn cô nhẹ nhàng mỉm cười.

"Hương vị tốt lắm." Cô nhìn anh rồi gật đầu.

"Thích không?" Mộc Yên giật mình, không phải quán rượu muốn giới thiệu loại rượu mới sao? Cô thích hay không có ích gì, khách hàng thích mới được chứ.

Thấy cô không trả lời, anh bướng bỉnh hỏi lại một lần nữa, "Thích không?"

Vì anh chấp nhất nên Mộc Yên mỉm cười, "Rất thích." Cô gật đầu.

"Cổ Minh, có thể đưa rượu mới ra thị trường rồi."

"Được, tôi đi làm ngay." Mới vừa đi hai bước, Cổ Minh lại quay trở lại, "Rượu mới nên dùng tên gì?" Hiếm khi thấy thiếu gia tự mình ủ rượu, anh nhìn ra được thiếu gia rất thích loại rượu mới này.

Cầm lấy bút viết trên bàn, Dung Lạc viết hai chữ lên tờ giấy trắng. Chữ viết cứng cáp có lực mang theo một chút ngông cuồng, hiểu rõ nét chữ của Dung Lạc nên Cổ Minh liếc mắt một cái là đã nhận ra, "Như Yên." Anh không nhìn được lắm lắm.

Mộc Yên đứng bên cạnh chần chừ, quay đầu vừa vặn nhìn thẳng vào ánh mắt sâu thẳm của Dung Lạc. Anh lấy tên cô để làm chữ lót, đặt tên cho loại rượu anh thích nhất. Tất cả không cần nói cũng biết, sau khi tiếp thu, Cổ Minh đi đến sảnh trước công bố cho khách hàng, quán rượu có loại rượu mới, và loại rượu này đã được khách hàng mua sạch sẽ trong ngày hôm đó.

"Anh thật sự muốn mang nó về sao?" Mộc Yên nhìn vào rượu nhỏ cổ xưa đặt ở sau xe, suy nghĩ rồi hỏi Dung Lạc.

"Đương nhiên." Mở cửa xe ra, ôm cô đặt xuống ghế, anh cười khẽ, "Đó là độc nhất vô nhị, trên đời chỉ có một."

Cô không hiểu ý của anh.

"Đây chính là rượu anh tự tay ủ để tặng cho em."

"Vậy còn những rượu bán ra ngoài thì sao?" Mộc Yên hỏi anh.

"Đó là công nhân Nhà họ Dung dựa theo công thức anh cung cấp để ủ."

Cô nhìn anh chậm rãi tới gần, cũng không giẫy dụa, "Trên đời chỉ có một không hai, anh chỉ tự ủ rượu cho một mình em." Giọng điệu anh nói chuyện khá tùy ý, nhưng lọt vào tai Mộc Yên lại như một lời hứa hẹn.

"Cho nên anh mới dùng tên của tôi để đặt cho nó." Cô nhủ mi, chớp mắt mấy cái rồi mỉm cười đầy mê hoặc.

Một tay kéo cô vào trong lòng, không gian bên trong xe nhỏ hẹp làm cho hai người dính sát vào nhau, không hề có khe hở.

"Không phải dùng tên của em để đặt tên cho nó, mà nó có mặt trên đời là vì em." Dung Lạc luôn có được trình độ để nói ra những câu nói mờ ám như vậy. Đàn ông nói lời tâm tình đều rất nguy hiểm, bọn họ như là thuốc độc mạnh nhất, diện&dannlle3quy1do0n một khi bị dính vào thì không thể thoát ra được, khi độc tính phát tác sẽ là một đòn trí mạng, sẽ làm người ta điên cuồng mê luyến.

"Thật sự không ngờ tới anh còn có thể ủ rượu?" Ánh mắt của cô mê người như đêm tối, sâu thẳm nhìn người đang ôm của cô, Mộc Yên trêu chọc, "Dung Lạc, còn có cái gì mà anh không biết làm hoặc làm không được không?" Miệng thì đang trêu tức còn tay thì vịn về cúc áo của anh.

"Có." Thấy anh lên tiếng trả lời, cô ngẩng đầu nhìn anh.

Cô hỏi anh bằng giọng nói trong trẻo, "Là cái gì?" Cô cũng thật sự muốn biết có cái gì mà anh làm không được.

"Nắm lấy tim của em."

Mộc Yên khiếp sợ, ngẩng đầu thấy vẻ thâm tình trong mắt anh quả thật khiến người khác kinh sợ. Ngón trỏ, thon dài điểm nhẹ vào ngực của cô, cảm giác được ngón tay này lên, anh sâu kín hỏi, "Nơi này thuộc về anh sao?"

"Anh cảm thấy như vậy sao?" Cô hỏi ngược lại anh rồi hôn lên môi của anh, trên mặt đầy ý đùa giỡn.

Dung Lạc nở nụ cười.

Tay anh vẫn đặt ở chỗ trái tim của cô như trước, "Dù là lúc nào thì chỗ này của em chỉ có thể thuộc về một mình anh, ngoại trừ anh ra không ai được nằm trong đó." Một đời một kiếp.

"Đồ đàn ông bá đạo." Mộc Yên chế nhạo. Rồi sau đó, cô cảm giác được anh cúi đầu xuống, hôn lên cần cổ của cô, nhẹ nhàng cắn một cái, rồi mút vào thật sâu, giống như muốn đánh dấu chủ quyền vật anh sở hữu, ham muốn chiếm hữu của anh cực kỳ mạnh.

--

Hoàng Hôn, trời cũng sắp tối, trong một quán bar tối tăm ở góc đường của khu trung tâm thành phố.

Dưới ngọn đèn mờ, mỗi góc ngách của quán bar đều đầy người. Điên cuồng nhảy theo nhạc, cả trai lẫn gái đều nhảy múa theo âm nhạc, ngọn đèn nhiều màu chiếu rọi xuống rượu trong những chiếc ly để cao, bữa tiệc linh đình và màu sắc mờ ám này đã ăn mòn tâm trí của mấy người say xỉn.

Ở quầy bar, một bóng người cao ngao không ngừng rót rượu uống, đó là rượu Brandy mạnh nhất, liên tục hai ngày hai đêm không ăn cơm, khi rượu mạnh nóng chảy vào yết hầu thì cả người đều đau đớn. Nhưng đối đối với Sở Hoán đã sớm chết lặng mà nó thì chút đau đớn ấy vốn không là cái gì cả. Uống rượu thì sâu càng thêm sâu, càng khiến cho nội tâm con người yếu ớt đau xót. Sở Hoán cố chấp, từ lúc ba giờ chiều đến giờ vẫn ngồi uống, phục vụ quầy bar đã đến khuyên mấy lần nhưng không hề có chút hiệu quả. Vị rượu rất mạnh, nóng rát đến đau xót.

Lúc này Sở Hoán đã hoàn toàn say, mất anh mơ hồ, trong đầu chỉ còn bóng hình mảnh khảnh mà mình luôn nhớ nhưng.

"Tiểu Yên, Tiểu Yên..." Sau khi anh say rượu thần trí đã hoàn toàn mơ hồ, nỗi nhớ nhưng càng tăng vọt, anh muốn nhìn thấy anh ngay lập tức. Nhưng sao có thể được? Cô đã không còn tin tưởng lời anh nói nữa, anh muốn cho cô những thứ tốt nhất trên đời này, anh muốn bảo vệ cô thật tốt, cho nên luôn cố gắng như phát điên. Một mình anh không có bối cảnh, không có người chống lưng, cần rằng cố gắng dốc sức làm việc, nhận hết mọi cái nhìn nhạo báng, nhưng anh chưa từng cam chịu, bởi vì anh luôn nhớ nhưng cô. Vô số lần thất bại, vô số lần bị người đâm nát dưới chân, vì muốn có một ngày trở nên mạnh mẽ để bảo vệ cô dưới đôi cánh của anh, nhưng bây giờ mọi thứ đều đã muộn rồi, anh sai vì không chịu thẳng thắn, lúc cô hỏi anh, "Anh có từng thích tôi hay không?" Vì sao anh lại lạnh lùng lắc đầu phủ nhận. Sao anh lại không thích được, anh luôn để cô trong trái tim, cô là toàn bộ động lực của anh, cô là tất cả của anh, nếu lúc trước anh thẳng thắn thừa nhận, nếu anh không bị ghen tị che mờ hai mắt, nếu anh không trêu chọc Mộc Cẩm, thì có phải tất cả sẽ thay đổi hay không?

Uống hết một ly rượu brandy, anh đã muốn đau đến chết lặng.

"Tiên sinh, ngài đừng uống nữa." Phục vụ ở quầy bar thật sự nhìn không được nữa, "Ngài cứ uống như vậy sẽ bị xuất huyết dạ dày."

"Cút ngay! Không cần lo cho tôi, để tôi tiếp tục uống!" Đây phục vụ đang kéo anh ra, mắt anh đầy sự tàn bạo, tiếp tục bùng rượu lên điên cuồng uống.

Phục vụ bất đắc dĩ, có kéo cũng không kéo được, đành phải để anh tùy ý ngồi đó uống tiếp. Mùi rượu đầy trong không khí, mê loạn tâm ý người khác.

Sở Hoán đột nhiên nhớ tới mùa đông ở Seattle, lúc đó đột nhiên có một trận tuyết, anh bay suốt đêm để đến gặp Mộc Yên, không hề mang theo quần áo để giữ ấm.

Anh đứng ở trong tuyết chờ Mộc Yên tan học, trời lạnh như vậy, Sở Hoán bị lạnh đến phát run, nhưng bởi vì vội vàng muốn gặp cô, cho nên không cảm thấy rét lạnh.

Tuyết ở Seattle không lớn, trắng xóa, ngưng tụ thành bông tuyết dưới sương mù ẩm ướt, lại cực kỳ rét lạnh.

Lúc Mộc Yên một mình đi ra khỏi trường học, Sở Hoán liếc mắt liền tìm được cô trong đám đông.

Quần áo lông màu tím nhạt, trên lông mi dài có bông tuyết rơi xuống, cô chính là người anh luôn nhớ nhưng trong lòng.

"Anh, sao anh lại tới đây?" Cô nhanh chân chạy tới, trên cổ quàng khăn của anh. "Trời lạnh như thế mà sao em lại ít như vậy, bị lạnh chết cũng đáng đời!" Cô thấy anh chỉ trích, lúc tròn trĩnh mắt lên lại bị Sở Hoán ôm chặt vào trong ngực.

Cơ thể ấm áp, xoa tan toàn bộ khí lạnh và mọi mệt của anh.

Anh ôm cô, ở ngã tư đường Seattle, bông tuyết trong gió tan chảy mang đến cái lạnh, đứng trong gió lạnh mà lại không hề thấy rét lạnh chút nào.

Nhưng vì sao rõ ràng bây giờ là mùa hè tháng tám, anh lại lạnh giống như đang ngâm mình trong nước đá, khí lạnh xông thẳng đến, làm cả người anh cứng ngắc, ngay cả máu cũng không chảy, mọi sự ấm áp của anh chẳng lẽ đều dừng lại trong mùa đông năm ấy ở Seattle? Anh rất lạnh, thật sự rất lạnh, miệng vô thức nhẹ gọi tên cô, "Tiểu Yên, Tiểu Yên..." Đúng lúc đó Dung Tề thấy cảnh tượng này, lông mày nhíu lại thật sâu, cho tới nay trong tất cả những đối tác của anh thì Sở Hoán là người anh thấy dễ nói chuyện nhất, hai người cũng trò chuyện với nhau rất vui, anh thật sự rất coi trọng tài hoa của Sở Hoán. Nhưng không ngờ là tài hoa hơn người như anh, thậm chí còn cao ngạo bất tuân lại vì một người phụ nữ mà ngồi đây uống rượu đến say! Hơn nữa, thân phận cô ta lại kỳ lạ đến mức anh không điều tra ra được, rốt cuộc Mộc Yên có sức quyến rũ gì, đầu tiên là Dung Lạc sau đó là Sở Hoán, cả hai đều coi trọng cô ta. Quả thực là buồn cười, một người đàn ông tài hoa lại sa đọa thành bộ dạng này vì một phụ nữ.

"Tĩnh tĩnh!" Tát vào má người đang mơ hồ, lúc này Dung Tề mới phát anh đang phát sốt, "Sốt cao thế này rồi còn uống rượu mạnh như vậy, đúng là muốn chết!" Liếc mắt nhìn Tô Mặc bên cạnh, Dung Tề dặn dò, "Kéo anh ta vào xe cho tôi, còn nữa, cậu cũng qua giúp đi." Chỉ vào phục vụ quầy bar, mắt Dung Tề sắc bén.

Kéo vào trong xe? Tô Mặc nhíu mày, đây không phải thi thể. Liếc mắt nhìn phục vụ bên cạnh, bắt đầu làm theo lời của Dung Tề.

Xe chậm rãi lăn bánh, một chiếc Audi A8 thấp bé lướt qua xe của Dung Tề.

Một người đàn ông xuống xe đeo một cặp mắt kính màu xanh biển, tháo kính xuống để lộ đôi mắt đào hoa mê người. Nhị thiếu gia của nhà họ Chu nổi tiếng là là công tử ăn chơi thành tính ở thành phố A, lại cực kỳ có thủ đoạn. Điển hình là rất đào hoa, luôn chơi đùa với tiền tài và mỹ nữ.

"Chu thiếu, ngài đã tới." Có phục vụ đi ra cửa nghênh đón dẫn đường cho anh, nhẹ giọng nói nhỏ bên tai anh, "Mộc Cẩm tiểu thư chờ ngài ở lầu hai."

Chu Kỳ quét thẻ mở cửa thang máy đi lên phòng VIP của quán bar trên lầu, chỉ thấy Mộc Cẩm mặc quần áo nửa che nửa lộ nằm trên sofa, trong không khí có hương rượu đỏ, hẳn là cô vừa mới uống rượu.

"Bảo bối, sao hôm nay lại có hứng thú hẹn anh vậy?" Đôi mắt híp lại, trong mắt Chu Kỳ có chút thâm trầm. Anh đang cười nhưng trong đáy mắt lại không hề có ý cười.

Lớp chăn mềm che khuôn mặt đầy thủ đoạn của Mộc Cẩm, vẻ mặt đầy ghê tởm, nhưng cô không thể thân bại danh liệt như vậy, cô nhất định phải trở lại như ngày xưa, tất cả đã rơi vào đường cùng nên cô đành phải hẹn với Chu Kỳ. Chu Kỳ có tiếng đào hoa, chơi bời với nhiều phụ nữ khác nhau nhưng lại không hề động tâm với ai, chỉ là nhu cầu sinh lý, nhưng anh cũng đặc biệt hào phóng, chỉ cần làm tình nhân của anh thì anh đều thực hiện mọi nguyện vọng. Lần trước Mộc Cẩm xảy ra quan hệ với Chu Kỳ thì cô đã lấy được giải quần quàn model cả nước, cô lên giường với anh cũng lấy được danh dự mà mình muốn, cho nên lần này cô lại tìm anh. Giao dịch thân thể không hề có tình cảm gì.

"Anh có thể giúp tôi không?" Lười biếng nâng người dậy, Mộc Cẩm vén tóc trên mặt lên, để lộ khuôn mặt tươi cười. Tuy rằng vết bầm tím ở khóe miệng đã dùng phấn lót để che giấu, nhưng nếu nhìn cẩn thận thì vẫn có thể nhìn thấy một dấu vết rất nhỏ.

Nói xong, lúc cô đứng lên, Chu Kỳ mới phát hiện cô mặc quần áo màu trắng xuyên thấu, đôi chân dài trắng nõn để lộ ra ngoài quả thật giống như yêu tinh câu hồn người. Hơn nữa nút áo của cô đều mở ra, để lộ áo ngực ren khiêu gợi ở bên trong, cô chủ động đi đến bên cạnh anh, hơi thở ấm áp gần sát bên tai anh, "A Kỳ, anh có thể giúp tôi một việc hay không?" Câu dẫn mờ ám.

"Sao?" Vươn tay nâng cằm của cô lên, Chu Kỳ lười biếng nhìn cô, "Vậy phải xem thử bảo bối muốn tôi làm cái gì?"

Kiểm mũi chân lên hôn bên tai của Chu Kỳ, Mộc Cẩm thở dốc, "Giúp tôi cài nút áo lại?"

Xoay người, xuyên qua lớp áo màu trắng trong suốt có thể thấy dây áo nội y màu đen sau lưng đã hoàn toàn tuột ra.

"Vinh hạnh giúp đỡ." Vươn tay cởi lớp áo trên người Mộc Cẩm ra, anh giúp cô cài nút áo nội y lại. Lúc này toàn thân Mộc Cẩm đã lộ ra, Chu Kỳ ôm lấy cô, đi thẳng đến giường, hai người quấn quýt si mê, trong phòng chậm rãi tràn ngập hương vị thối nát.

--

Cửa Nhà họ Dung.

Chiếc Lamborghini màu trắng chậm rãi dừng ở cửa, lúc A Cửu ra cửa nghênh đón thì thấy Dung Lạc mở cửa xuống, ôm Mộc Yên đang ngủ say ở ghế phụ lái lên. Mơ hồ cảm giác được có người ôm lấy cô, Mộc Yên đang ngủ thì giật dụa muốn tỉnh lại, nhưng ngửi thấy mùi hương quen thuộc trên người Dung Lạc, cô lại an tâm ngủ say. Thấy cô không muốn rời xa mình, Dung Lạc lại nhếch khóe miệng.

Anh liếc nhìn A Cửu ý bảo anh đừng nói, A Cửu đành phải im lặng đi theo sau lưng anh.

"Anh? Anh về rồi sao!" Dung Ngữ ăn khoai tây, mồm miệng nói chuyện không rõ. Dung Lạc nhú mi.

Cúi đầu nhìn thoáng qua Mộc Yên đang ngủ say trong lòng Dung Lạc, Dung Ngữ lập tức im lặng, sau đó cố hết sức không phát ra một tiếng vang nào, nói đùa, nếu cô mà đánh thức Mộc Yên thì nhất định sẽ chết rất khó xem, Dung Lạc mang thù thế nào cô đã sớm được trải nghiệm.

Chiều hôm nay không có lớp, là một buổi chiều nhàn chán, cô vừa nghe A Cửu nói Dung Trạch đã trở về được một lúc nên cô lập tức chạy đi tìm Dung Trạch chơi, tốc độ còn nhanh hơn thỏ.

Mấy ngày nay Dung Trạch bị tổ kịch và đám diễn viên hối thúc nên khi trở về đều đã khuya.

"Anh hai?"

"Anh hai?"

"Dung Trạch!" Gõ cửa nửa ngày, thấy không ai đáp lại lại thấy cửa không khóa nên Dung Ngữ nghĩ rằng Dung Trạch đang đeo tai nghe nghe nhạc giống như trước đây. Mở cửa ra, Dung Ngữ không hề suy nghĩ liền vội vã đi vào.

Vừa vào tới cửa đã thấy được cảnh mỹ nam tắm, Dung Trạch khảo thân, bốn phía còn đầy sương mù cực kỳ sinh động.

Dung Ngữ nuốt nước miếng, bịch khoai tây trong tay rơi xuống đất phát ra một tiếng "bịch".

Lúc này Dung Trạch mới phát hiện có người vào phòng mình, hoảng sợ trừng mắt quay lại.

"A!"

"A!"

Hai tiếng thét cực kỳ chói tai vang vọng khắp Nhà họ Dung.

Dung Ngữ đứng tại chỗ, cả người đều choáng váng, vốn không biết nên làm cái gì, chỉ cứng đờ nhìn chăm chăm cơ thể đối phương.

Thấy vậy, Dung Trạch rống giận, "Xoay người sang chỗ khác cho anh!" Chết tiệt, sao cô có thể vào được, khi tắm rửa xong anh luôn thích không mặc gì rồi đi ra ngoài, lần này lại bị con nhỏ này nhìn thấy. Vội vàng đi đến sofa lấy khăn tắm quấn quanh hông, Dung Trạch đỏ mặt.

"Người bị nhìn là anh, em kêu làm gì?" Dung Trạch tức giận.

Lúc này, Dung Ngữ cũng khôi phục lại thần trí, da mặt dày như cô cũng xấu hổ đến đỏ mặt, "Đường đường là đàn ông, bị nhìn thì nhìn thôi, có sao đâu? Ai biết được anh có thói quen trần truồng trong phòng ngủ?"

"Dung Ngữ đại gia, trước khi đi vào em không biết gõ cửa sao?" Dung Trạch tức đến đỏ bừng mặt.

"Trời đất chứng giám, em thật sự có gõ cửa, nhưng bên trong không có người lên tiếng trả lời." Dung Ngữ uất ức.

Dung Trạch nghĩ rằng do mình tắm rửa nên không nghe thấy gì, đáng chết sao anh lại quên khóa cửa. Gần đây bận quá, làm gì cũng hur hòng.

"Anh đã xong chưa?" Dung Ngữ thử hỏi người phía sau, nghe anh không lên tiếng liền quay lại.

"Ai cho em quay lại?" Dung Trạch hỏn hển rống giận.

"Anh đã quán khấn rồi còn bắt em quay lưng đi." Tính cách Dung Ngừ tùy tiện, xảy ra chuyện gì cũng đều lập tức quên ngay.

Cô mặt dày ngồi trên sô pha của Dung Trạch, trêu chọc, "Anh hai, đáng người của anh không tệ!"

"Sắc lang!" Dung Trạch nghiêng răng nghiêng lợi trách cô.

"Anh hai, đó là từ mà phụ nữ dùng để nói đàn ông, dùng từ đó nói em thì không thích hợp."

"Em có lúc nào không giống đàn ông, nói em sắc lang không sai."

"Vậy anh hai, anh biến thành phụ nữ từ khi nào vậy?"

Bị cô phản kích, Dung Trạch tức đến mức nói không nên lời, "em, em..."

"Em cái gì? Không phải bị em nhìn hết cả người một chút thôi sao? Cùng lắm thì em coi hết cho anh nhìn một lần, như vậy cũng bớt chuyện." Nhặt bịch khoai tây lên, điendaaanflequysdoon giọng điệu trêu tức của Dung Ngừ có chút ý vô lại của một người đàn ông.

"Dung Ngừ em cút đi cho anh!" Dung Trạch bị tức đến mức cả người phát run.

"Anh hai đừng nóng giận, không phải là bị nhìn một chút thôi sao, chẳng lẽ anh muốn em phụ trách giống như mấy kịch bản phim truyền hình sao?" Dung Ngừ đứng lên, mắt của cô có chút không đứng đắn liếc nhìn Dung Trạch. Hoàn toàn giống như đang đùa giỡn con gái nhà lành.

"Dung Ngừ, em muốn bị đánh có phải không? Lão tử bị em nhìn thấy hết rồi em còn muốn thế nào nữa!"

"Phụt!" Dung Ngừ cười đến chảy nước mắt, đột nhiên cô cảm thấy Dung Trạch xù lông thật sự rất đáng yêu.

"Ngoan, ngoan, gia sẽ chịu trách nhiệm với cậu." Dung Ngừ vốn khá cao, gần như cao bằng Dung Trạch. Cô đi qua vỗ đầu anh.

"Phụ trách cái đầu em đó! Lấy cái tay bẩn thủ của em ra." Dung Trạch trừng mắt nhìn cô.

Dung Ngừ đùa giỡn anh thành nghiện, không bỏ tay ra khỏi đầu Dung Trạch, trên mặt vẫn là biểu cảm đáng đánh đòn 'anh có làm gì được em'.

"Cút ngay!" Dung Trạch không áp chế được vẻ tức giận nên khuôn mặt anh trông có chút dữ tợn, tay cầm khăn tắm cũng nổi gân xanh.

Dung Ngừ lắc đầu.

"Dung Ngừ, em cút đi cho ông!" Vung nắm đấm lên, đấm Dung Ngừ ngã xuống. Cú đấm này quá độc ác, mắt Dung Ngừ đã biến thành gấu trúc quý hiếm.

"Xem thử coi em còn dám tái phạm hay không!" Vỗ vỗ tay, Dung Trạch đắc ý dào dạt.

Dung Ngừ than thở ngồi trên đất, nhìn chằm chằm Dung Trạch cả nửa ngày, nuốt một ngụm nước miếng, "Anh hai, khăn tắm của anh rút rồi." Lúc này thật sự là nhìn rõ mọi thứ, hơn nữa còn không có sương mù che lấp.

"A!"

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sùng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Lạc Lạc, Anh Ghen Tị Sao?

Màn đêm buông xuống, Dung Lạc ôm Mộc Yên nằm ở trên giường chọc mắt một chút, thật ra anh không hề ngủ mà chống tay nằm bên cạnh nhìn cô im lặng ngủ. Cho dù Tiểu Yên anh luôn ở bên cạnh anh nhưng có đôi khi Dung Lạc vẫn cảm thấy khi tỉnh lại cô liền biến mất như một giấc mơ, cô rất thần bí, tuy rằng anh biết rất nhiều chuyện cô từng trải qua nhưng có vài thông tin dù đều tra thế nào cũng không ra. Nghĩ đến chuyện này, Dung Lạc lại thấy mất mát một cách khó hiểu, "Cô không nói, anh sẽ không hỏi" Vì anh tuyệt đối tin tưởng cô, nhưng càng ở gần cô anh sẽ càng tham lam, anh muốn biết mọi thứ thuộc về cô.

"Khi nào thì anh mới biết được trọn vẹn con người em đây?" Ngón tay thon dài vén sợi tóc trên trán của cô, giọng than thở trầm thấp vang lên giữa không gian yên tĩnh nhưng không ai trả lời.

"Thiếu gia, cơm tối đã chuẩn bị xong, có thể đến nhà ăn để dùng cơm rồi." Đang suy nghĩ thì bị giọng A Cửu ngoài cửa ngắt ngang.

"Biết rồi." Anh đứng dậy đáp lại A Cửu đồng thời người trên giường cũng chậm rãi tỉnh lại.

Ngồi dậy, mắt Mộc Yên đầy nước nhìn Dung Lạc, trên mặt còn có vẻ ngái ngủ. "Tôi ngủ bao lâu rồi?" Lúc cô hỏi anh thì lại nhắm hai mắt lại, cảm giác Dung Lạc ôm cô vào lòng, lông mi dài nhẹ nhàng run lên, lập tức mở mắt ra, ánh mắt sáng quắc quả thực đẹp đến mức khiến cho người ta kinh ngạc. Bởi vì đã quen chấp hành nhiệm vụ nên chỉ cần mở mắt ra là đầu óc Mộc Yên liền tỉnh táo lại trong nháy mắt, tâm trạng lại quay về trạng thái tốt nhất, bởi vậy, sau khi cô tỉnh dậy thì như bông hoa nở rộ. Cực kỳ xinh đẹp mê người. Thấy vậy, Dung Lạc cảm giác lòng mình xúc động, không trả lời câu hỏi của cô mà cúi hẳn người xuống hôn lên mắt của cô, nụ hôn ấm áp rơi xuống, anh ôm cô ngã xuống giường một lần nữa, đè cô ở dưới thân, da thịt tiếp xúc với nhau, hơi thở đã bắt đầu hỗn loạn, anh nhìn đôi mắt mê người của cô, mang theo cảm xúc si mê. Nụ hôn càng lúc càng sâu, ban đầu thì nhẹ nhàng, giờ lại biến thành gấn bó triền miên, trong cơn mê loạn, cô chủ động vươn tay ôm cổ anh, thậm chí thử chủ động hôn anh. Hai gò má Mộc Yên hồng như hoa anh đào, máu khắp người sôi trào đến mức nóng rực.

Sau một lúc lâu, Dung Lạc buông cô ra, đôi mắt trở nên u ám, "Nên đi ăn cơm thôi." Trong không khí mờ ám, giọng nói của anh có chút khàn khàn.

"Được." Người nằm ở dưới người anh chớp mắt mấy cái, đôi mắt sáng như sao, trong mắt đều là ý cười.

Giúp cô sửa sang lại đầu tóc rối loạn, hai người kì kèo mè nheo, nửa tiếng sau mới đến nhà ăn.

Mộc Yên vốn tưởng rằng bọn họ đến trễ nhất nhưng lại thấy hai vị trí đối diện cô và Dung Lạc vẫn còn trống, trong lúc nhất thời cảm thấy có chút kỳ quái. Dung Ngữ là người thích ăn, mỗi lần ăn cơm cô luôn là người đến trước tiên, nhưng hôm nay cô lại không ở đây, Dung Trạch cũng chưa đến.

"Hai người bọn họ đâu?" Mộc Yên hỏi A Cửu đang xếp bát ra.

"Đã cho người đi tìm bọn họ được một lúc rồi, không biết sao lại vẫn chưa tới..." A Cửu còn chưa nói xong thì thoáng nhìn thấy hai bóng người ở cửa, "Thiếu phu nhân, bọn họ đã đến rồi."

A Cửu dọn đồ ăn lên bàn xong thì lui xuống, Mộc Yên ngẩng đầu thì thấy Dung Ngữ và Dung Trạch một trước một sau đi đến, nhưng không biết vì sao mà cả hai đều ăn ý cúi đầu.

Đến khi Dung Ngữ và Dung Trạch ngồi xuống, Mộc Yên mới thấy hai người ngẩng đầu lên, một người thì vẻ mặt đỏ bừng, một người thì mặt trái xanh tím. Mộc Yên kinh ngạc nhưng nhìn thấy ánh mắt Dung Lạc vẫn bình tĩnh, từ nhỏ hai người bọn họ đã thích cãi nhau ầm ĩ, Dung Lạc đã sớm quen rồi.

"Hai người, làm sao vậy?" Cầm lấy chén canh Dung Lạc múc cho cô, cô vẫn tùy ý hỏi một câu.

Hỏi cũng chẳng sao, Dung Ngữ cũng không có phản ứng gì, ngoại trừ mặt trái bầm tím làm cho cô trông hơi buồn cười ra thì cô vẫn không tìm không phổi mà ngồi ăn như trước, nhưng Dung Trạch lại buông đũa, cùng lúc đó mặt anh đỏ hơn.

Thấy vậy, Dung Ngữ chắc chắn nhiệm vụ trả lời câu hỏi của Mộc Yên lại đặt trên vai mình rồi, cô nhìn Mộc Yên, buồn bã nói, "Không có gì, vừa rồi đi tìm anh hai, vô tình nhìn thấy cơ thể khỏa thân của anh ấy lúc mới tắm rửa xong." Dung Ngữ không để ý nói, giống như muốn nói nhanh cho xong.

Mộc Yên khiếp sợ tròn to mắt, ngay cả Dung Lạc mặt luôn bình tĩnh cũng run rẩy khóe miệng.

Quay đầu lại, Mộc Yên liền thấy lúc này Dung Trạch đang nghiêng răng nghiêng lợi đỏ mặt, anh thở hổn hển hét lên với Dung Ngữ: "Không biết xấu hổ!"

"Anh hai, em đã nói rồi, em sẽ phụ trách, sao anh còn tức giận chứ?"

"Phụ trách cái đầu em, ông đây nói em không biết xấu hổ thật đúng là không biết xấu hổ!" Trong lúc nhất thời trên bàn cơm ngập mùi thuốc súng, Dung Trạch điên cuồng hét lên, "Em nhìn thấy hết hai lần, hai lần đó! Cho tới bây giờ ông đây còn chưa bị người khác nhìn thấy mà đã bị em nhìn thấy hết rồi!"

Giống như cơn cuồng nộ bị ghen khuất đã lên đến đỉnh điểm, Dung Trạch hoàn toàn bạo phát, liên tục hét lên khiến người khác kinh sợ há hốc mồm, sau cùng vẫn miệng nói một câu không chút đắn đo, "Nhìn rồi thấy ông đây có gì đẹp!"

"Khụ khụ, khụ khụ..." Khí thế của hai anh em này thật sự quá lớn, Mộc Yên kinh ngạc bị sặc nước canh.

Dung Lạc nhíu mi, vẻ nhẹ nhõm của cô, trùng mắt nhìn Dung Trạch vừa mới phát biểu một câu lừng lẫy, lúc này Dung Trạch mới ý thức được mình đã bị tức đến mức nói điều không nên nói rồi. Lúc đầu còn tốt, nhưng hét to như vậy, người hầu từ trên xuống dưới của Nhà họ Dung đều nghe thấy hết, lúc này anh hoàn toàn mất hết mặt mũi. Trong lúc nhất thời, anh lúng túng chỉ có thể trùng mắt nhìn Dung Ngữ, ánh mắt quả thực có thể giết người.

Dung Lạc cầm lấy khăn ăn trên bàn lau nước canh ở khóe miệng Mộc Yên, thấy cô mỉm cười nhìn Dung Ngữ đang trêu tức Dung Trạch, . Khẽ cắn ngón tay của Dung Lạc ở bên môi cô một cái mới thấy chân mày đang nhíu của anh dần dần giãn ra.

Dung Ngữ và Dung Trạch là oan gia, thật sự không ngừng náo loạn, Mộc Yên cười nhạo.

Cuối cùng bữa tối trong bầu không khí quý dị lại mờ ám cũng kết thúc, Dung Ngữ vẫn giống như thường ngày, cô vốn không hề biết xấu hổ, ngược lại còn ăn hơn hai chén cơm vì đã tới chậm, nhưng Dung Trạch thì lại như đang chịu dày vò, không hề động đên cơm trong bát, cả người hoàn toàn lúng túng.

Ăn xong cơm chiều, Dung Lạc đi dạo với Mộc Yên trên hành lang dài cạnh hồ sen. Gió buổi tối vào mùa hè nhẹ nhàng mát mẻ, ánh trăng như hoa, chiếu xuống tạo thành một màu sáng bạc.

Đi một rồi hai người bọn họ ngồi trên ghế trúc nghỉ ngơi.

"Dung Lạc." Cô nhìn anh, muốn thương lượng với anh một việc.

"Ừ."

"Tôi muốn tìm công việc để làm." Sau khi về nước cho đến bây giờ, cô chưa hề làm qua việc gì cả.

"Thế nào, em sợ anh không nuôi nổi em sao?" Mờ miệng trêu tức, miệng của anh nhếch lên bất giác trở nên rất gọi cảm.

"Đây không phải điểm mấu chốt." Mộc Yên không muốn để anh chờ mãi, cô cần tiếp xúc với xã hội.

"Em muốn làm cái gì?" Anh hỏi cô, lại dùng sức ôm cô ngồi lên đùi mình.

"Vẫn chưa biết." Ánh mắt có chút mê mang, cụ thể làm cái gì cô cũng không biết. Mộc Yên chỉ muốn tìm kiếm cảm giác của cuộc sống, cô muốn tiếp xúc với khói lửa thế gian cùng anh, không muốn làm Rosemary bị cách ly khỏi xã hội.

"Vậy em đã quyết định rồi sao?" Trán áp vào nhau, nhiệt độ cơ thể anh hơi lạnh.

"Ừ." Cô lên tiếng trả lời, còn có chút bồn khoăn sợ anh không đồng ý, dù sao hiện tại thân phận của cô đã không giống lúc trước nữa.

"Vậy đi làm đi." Chỉ cần cô muốn làm cho tới bây giờ anh đều không ngăn cản.

"Dung Lạc." Cô ôm chặt anh, tự nhiên lại có chút áy náy, anh luôn lo lắng cho cô, cô lại không thể làm gì cho anh, thậm chí còn gây ra phiền phức không cần thiết.

Cô nhất định phải bảo vệ anh thật tốt, không cho bất cứ ai thực hiện được ý định, nghĩ đến đây đôi mắt vốn đã sâu thẳm của Mộc Yên lại hoàn toàn tối đen.

Sáng sớm hôm sau, lúc Dung Lạc tỉnh dậy thì phát hiện vị trí bên cạnh đã trống trơn, đứng dậy kéo màn ra thì nhìn lên đồng hồ treo tường thì thấy mới có sáu giờ rưỡi, vẫn còn quá sớm! Tối hôm qua cô ôm anh nói sáng hôm nay sẽ dậy sớm một chút nhưng không ngờ lại sớm như vậy.

Mộc Yên không thích ngủ nướng, cuộc sống của cô rất cứng nhắc, sau khi rời giường thì lập tức tỉnh táo lại sau đó đi làm chuyện mình được giao. Mấy ngày nay, bởi vì ở bên cạnh Dung Lạc quá lâu, thói quen làm việc và nghỉ ngơi đã trở lại bình thường, cũng ngủ nướng lâu hơn lúc trước.

Giống như lúc sống một mình ở Seattle, sáng sớm Mộc Yên đã lên mạng điều tra một ít người thuộc đơn vị, vì hôm nay đi phỏng vấn, nên cô cô ý đọc hai ba lần rồi nhớ kỹ ở trong đầu.

Mùa hè mặt trời mọc rất sớm, vừa ra khỏi cửa đã thấy ánh nắng nhàn nhạt, trong không khí không có sự khô nóng như buổi trưa.

Cô mặc áo ca rô trắng thuần, mái tóc dài đến lưng được búi cao lên, đơn giản mà xinh đẹp.

Lúc ở Seattle, công việc gì cô cũng làm qua. Mặc dù có người giúp đỡ, khi chấp hành hoàn nhiệm vụ thì được tổ chức đưa cho rất nhiều tiền, nhưng so với học phí ở đại học danh tiếng của Mỹ thì vẫn không đủ. Hơn nữa, nhiệm vụ được giao một năm cũng chỉ có một lần, cho nên cô dùng chỗ tiền đó để trang trải học phí, sau đó phải dựa vào việc làm công để nuôi sống chính mình. Cô đã làm rất nhiều việc, ngoại trừ việc lau bàn, nấu cơm hoặc những công việc liên quan đến nấu nướng thì cô đều có thể làm. Bởi vậy, cô có thể làm rất nhiều việc.

Nhưng cô thật sự không ngờ, thông báo tuyển dụng ở trong nước phức tạp hơn nước ngoài quá nhiều, công bằng công chính là không có khả năng, thực lực cao cũng không được mướn vì có thể công ty đã sớm quyết định người nào được chọn rồi. Đương nhiên Mộc Yên vừa về nước thì sao có thể biết được điều này, cô chỉ dựa theo trí nhớ đi thử phỏng vấn những ngành mình có thể làm thôi, còn về hiệu quả thì quả thật không tốt lắm. Mộc Yên không ngờ tìm việc ở trong nước lại khó như vậy. Đương nhiên, những việc trước kia cô làm, người ta không thèm nhìn, vì đó chỉ là những việc linh tinh như vệ sĩ riêng hoặc là bảo vệ khách sạn thôi. Đi lung tung chung quy cũng không tốt, còn có thể gây ảnh hưởng xấu đến Nhà họ Dung.

Đã qua giữa trưa mà công việc của cô không có một chút tin tức nào.

Cúi đầu nhìn đồng hồ trên cổ tay, cô cảm thấy mình nên về nhà ăn cơm trước, cô cũng không muốn Dung Lạc vì cô mà không ăn cơm đúng bữa.

Nhưng cô nằm mơ cũng không nghĩ tới cô sẽ gặp phải người đàn ông kia trên đường trở về.

Nắng giữa trưa rất gắt, cửa chiếc xe Ferrari màu bạc được mở ra, một người đàn ông bước từ trên xe xuống đứng dưới ánh nắng, bông tai kim cương trên lỗ tai anh rất chói mắt làm cho Mộc Yên không mở mắt ra được.

"Tiểu Mộc Yên, sao lại ở chỗ này?" Không đứng đắn dựa vào cửa xe, lúc anh tháo mặt kính xuống, anh xinh đẹp đến mức cả thế giới đều mất đi ánh sáng.

Sao lại gặp tên đàn ông yêu nghiệt này ở đây? Mộc Yên im lặng.

"Bộ dáng xa cách của em thật sự làm anh bị tổn thương." Giọng điệu nửa đùa nửa thật, anh nhìn cô, mỉm cười.

"Tạ Phong." Cô gọi chính xác tên của anh, nhưng giọng nói của cô ở giữa mùa hè lại lạnh như băng giá. "Em vẫn còn nhớ rõ tên của anh sao, thật là vinh hạnh." Anh đi tới, muốn nắm tay cô, muốn hôn xuống bàn tay cô theo nghi thức phương Tây, nhưng Tạ Phong còn chưa đụng tới anh đã bị Mộc Yên đẩy ra, sức lực lớn đến kinh người.

"Tạ Phong tiên sinh, chúng ta quen thân lắm sao?" Lui ra phía sau từng bước, trong lòng cảnh giác, mắt Mộc Yên lạnh thấu xương, ánh mắt như có thể làm đông lạnh cả không khí.

Nhìn thấy sát ý của cô, trên mặt Tạ Phong thoáng qua chút cô đơn, đôi mắt đen nhánh âm thầm đi rất nhiều.

"Tiểu Mộc Yên, hình như em rất chán ghét anh." Dưới ánh mặt trời, anh cười khê, đôi mắt lại vô cùng lạnh nhạt.

Mộc Yên không muốn nói lời vô nghĩa với anh, lúc muốn xoay người rồi đi liền cảm thấy Tạ Phong đột nhiên đi đến bảo vệ cô, Mộc Yên dùng sức muốn tránh né, chợt nghe thấy tiếng "Tách tách" cách đó không xa. Mộc Yên hít mắt lại, cô có thể nhìn thấy phía sau Tạ Phong có một chiếc xe màu đen chạy lại càng lúc càng gần, có người chụp ảnh xuyên qua cửa kính của xe. Con chó săn trên xe hưng phấn, không ngờ có thể chụp được ảnh hẹn hò của ngôi sao điện ảnh, truyền hình Tạ Phong và một người phụ nữ. Anh gọi điện thoại, người trên xe báo cho rất nhiều người khác chạy tới.

"Không ngờ lại phiền phức như vậy, anh đếm "Một, hai, ba" xong thì liền chạy." Tạ Phong nói nhỏ bên tai cô, Mộc Yên biết đã gặp phải phiền phức lớn nên gật đầu lên tiếng trả lời.

Một giây sau, Tạ Phong đếm "Một, hai, ba." Rồi kéo Mộc Yên bắt đầu chạy như điên, bởi vì chó săn theo dõi lái xe, nên anh liền bỏ lại xe, kéo Mộc Yên chạy vào ngõ nhỏ vắng người gần đó.

Thấy vậy không ổn anh ta xuống xe đuổi theo.

Bàn tay to nắm chặt tay Mộc Yên đến nỗi gân xanh nổi lên, dù cô có giãy thế nào cũng không bỏ ra được, chỉ có thể đi theo anh.

Chó săn đuổi theo càng lúc càng nhiều, đèn không ngừng lóe sáng sau lưng bọn họ.

"Chết tiệt!" Mộc Yên thấp giọng chửi.

Trong lúc chạy trốn như điên, nhìn thấy cô nhíu lông mày rất đáng yêu, Tạ Phong không nhịn được mà bật cười.

"Này, tôi muốn chạy nhanh hơn, anh đừng ngáng chân tôi." Mộc Yên khinh thường liếc anh một cái, vừa chạy vừa nói chuyện nên hơi thở dốc.

"Được." Tạ Phong ỉm đến.

Đột nhiên tăng tốc nhanh hơn, không ngờ anh lại có thể theo kịp cô. Hay là anh bị đuổi theo nhiều quá nên riết rồi thấy quen, nghĩ đến đây mặt Mộc Yên lại đen lại.

Tốc độ nhanh hơn, hai người điên cuồng chạy xuyên qua những khúc quanh co trong ngõ nhỏ, mồ hôi rơi xuống trong không khí bụi bặm.

Quay đầu lại thấy đám người đó vẫn theo sát phía sau, Mộc Yên nhíu mày, "Sao bọn họ lại khó chơi như vậy?"

Tạ Phong bắt đầu đi, đối với đám chó săn thấy con mồi là đuổi như bọn họ, anh cũng đành bất lực.

"Như vậy không được, chúng ta vẫn bị đi theo." Mộc Yên cắn răng, cô không muốn xuất hiện trên mặt tờ báo lá cải.

Bị bệnh nghề nghiệp ảnh hưởng nên mỗi khi đến một thành phố nào đó Mộc Yên đều điều tra vị trí phân bố của các xóm phường trong thành phố để có thể tìm được đường chạy trốn tốt nhất. Cô muốn phòng bị sau này bị người đuổi giết hoặc trong tình huống muốn bỏ trốn thì có thể chạy thoát. Tự nhớ lại bản đồ của các xóm phường ở thành phố A, mắt Mộc Yên sáng lên, cô tìm được đường có thể thoát khỏi đám chó săn này rồi.

"Bên này!" Tay bị Tạ Phong nắm nên cô dùng sức một cái anh liền xoay người chạy theo cô.

Càng chạy càng xa, tốc độ càng lúc càng nhanh, hơi thở của Tạ Phong cũng càng lúc càng nặng nề, nhưng mặt Mộc Yên lại vẫn bình tĩnh không hề thay đổi, hơi thở vẫn vững vàng thông thuận. Tạ Phong thật không ngờ, Mộc Yên nhỏ bé như vậy mà trong cơ thể lại ẩn chứa sức chịu đựng lớn đến thế.

Hiện tại tình thế đã trở thành Mộc Yên dùng sức kéo anh chạy như điên.

Đến cuối ngõ hẹp, mắt càng lúc càng trông trải. Bức tường đá cao chặn ở đó, nhìn từ trên xuống là bãi biển rộng lớn xanh thẳm, sóng vỗ rất mạnh, bọt sóng trắng như tuyết dâng lên đập vào bức tường đá.

Nhanh chóng cõng giày ra, "Anh biết bơi không?" Mắt Mộc Yên lạnh thấu xương.

Tạ Phong gật đầu, nhưng nơi này là khu biển sâu bị cấm bơi lội, hơn nữa bức tường đá này cao như vậy nếu ngã xuống thì tuyệt đối sẽ chết.

Dưới bức tường đá cao này là sóng vỗ cuộn cuộn, giống như có thể cắn nuốt tất cả mọi thứ. Mộc Yên trêu tức nhìn Tạ Phong, "Anh có thể không cần nhay với tôi." Chỉ cần cô không bị đưa lên tiêu đề báo chí là được, cô không muốn gây ra phiền phức không cần thiết cho Nhà họ Dung.

"Nhưng như vậy sẽ chết người." Anh kéo lấy cánh tay của cô, không cho cô bức về phía trước nữa.

"Anh sợ sao?" Cô nhếch môi cười không đứng đắn, mắt lại nghiêm túc nghiền ngẫm, "Có muốn cá cược với tôi một lần không?" Tính đùa giỡn bắt đầu nổi lên, đã lâu rồi cô không mạo hiểm như vậy.

"Nếu em muốn nhảy thì anh sẽ nhảy theo em." Anh rất sợ cô sẽ xảy ra chuyện, có thể anh sẽ có một cơ hội để giúp cô. Nhưng trên thực tế, đến phút cuối anh mới biết được anh mới là người trời buộc của cô.

"Anh nghĩ kỹ chưa?" Liếc thấy mấy bóng người đuổi theo phía sau, mắt Mộc Yên đầy vẻ hưng phấn vì được đối mặt với mưa to gió lớn.

"Ừ." Anh cầm tay cô, trong lòng bàn tay rất lạnh lẽo. Mộc Yên quay đầu lại, nụ cười không đứng đắn của cô quả thực làm cho người khác phải kinh sợ.

"Nhảy!" Mộc Yên ra lệnh, cô và Tạ Phong cùng nhau nhảy từ trên cao xuống, cuối cùng có hai tiếng "Bùm!" "Bùm!" vang lên, cả hai đều rơi vào biển.

Sóng biển mạnh mẽ bao phủ tất cả, chó săn đuổi tới thấy vậy đều thất vọng quay về, tuy rằng bọn họ hăng say đuổi theo nhưng nếu còn không trở về thì ngay cả mạng cũng mất. Nhìn sóng biển mạnh mẽ như vậy, bọn họ thật sự lo lắng liệu Tạ Phong có chết hay không.

Con sóng điên cuồng, gió lớn rung động trời đất, bọt sóng văng lên, hơi nước ngập tràn khiến Tạ Phong không mở mắt ra được.

"Tiểu Yên, khụ khụ." Nước biển tràn vào cổ họng nên Tạ Phong bắt đầu ho khan không ngừng. Nhưng tay anh vẫn nắm chặt tay Mộc Yên, "Kiên nhẫn!" Mộc Yên trầm thấp nói, giữa tiếng sóng biển lớn là cái lạnh thấu xương. Nếu chỉ có một mình cô thì sẽ tốt hơn rất nhiều, dù sao cô huấn luyện dưới biển sâu như cơm bữa nhưng người bên cạnh cô lại chịu không nổi. Dùng sức kéo anh bơi nhanh về phía trước, Mộc Yên trôi lên khỏi mặt nước nhìn thấy bờ cát đối diện, mắt liền sáng ngời, kéo Tạ Phong bơi về phía trước.

"Tiểu Yên, khụ khụ... Khụ khụ..." Giữa con sóng lớn anh kêu tên cô theo bản năng. "Tiểu Yên, khụ khụ, Tiểu Yên..."

"Câm miệng!" Âm ỉ muốn chết.

Mộc Yên nhìn thấy phía trước nước đã nông dần mới buông cánh tay đang kéo Tạ Phong ra. Nhưng không ngờ Tạ Phong lại nắm chặt lấy tay cô. Mộc Yên bất đắc dĩ, không muốn gây gổ với anh về chuyện này nữa.

Qua khu nước nông này hai người nhanh chóng đến được bờ. Tạ Phong ngồi phịch trên bãi cát nóng dưới ánh mặt trời liều mạng ho khan, giống như tim gan phổi phổi đều trôi hết ra ngoài.

Mộc Yên đứng ở bên cạnh nhìn anh từ trên cao, âm thầm khinh thường: Quá vô dụng! Nhưng cô đã quên không phải ai cũng có thân thủ biến thái như cô.

"Đi thôi!" Tức giận túm lấy người đàn ông đang ngồi trên bờ cát, cô cầm tay anh rồi kéo lên. Thật sự phiền phức! Gặp phải anh chẳng những không tìm được việc mà còn bị lôi kéo chạy như điên cả một buổi chiều, thậm chí còn nhảy xuống biển. Tuy rằng chuyện kích thích này thỏa mãn tính phiêu lưu của cô nhưng nếu trước khi mặt trời lặn mà cô còn chưa quay về thì Dung Lạc sẽ lo lắng.

Khi tìm được xe thể thao của Tạ Phong thì đã là xế chiều. Tạ Phong mất sức cũng đã hồi phục lại, anh đưa chân lông chuẩn bị cho buổi quay phim cho cô, để cô khoác lên người.

"Đưa cô về hả?" Giọng Tạ Phong khàn khàn, đầu của anh hoàn toàn ướt đầm, nước chảy dọc theo hai má rơi vào trong quần áo, cảnh tượng này đầy hấp dẫn.

Nhưng Mộc Yên không thèm chú ý đến điều này, cô gật đầu với Tạ Phong, một lòng muốn nhanh chóng về nhà, nếu bây giờ cô còn không trở về thì Dung Lạc nhất định sẽ sốt ruột.

Cửa sổ thủy tinh đóng lại, Tạ Phong mở máy sưởi trong xe cho ấm, như vậy hai người mới không cảm thấy lạnh như vừa rồi.

Xe chạy đến sân Nhà họ Dung, cửa xe mở ra, Mộc Yên vừa bước xuống đã thấy được một bóng người quen thuộc. Dung Lạc nhìn cô bước xuống từ xe Tạ Phong, hơn nữa hai người đều ướt đầm cả người, mặc dù anh nhanh chóng chạy đến ôm lấy cô, nhưng trên mặt đã không còn vẻ dịu dàng như ngày xưa mà là lạnh như băng.

Tạ Phong nhìn người mình lo lắng đã hoàn toàn bỏ nhào vào lòng người khác, trong lòng đột nhiên đau xót, nhưng khóe môi vẫn giữ nụ cười không hề thay đổi, khiêu khích nhìn Dung Lạc lạnh lùng ôm lấy Mộc Yên, phát tay, đập mạnh chân ga, chiếc xe Ferrari hất bụi chạy đi. Nhưng trong chớp mắt trên mặt anh lại đầy vẻ cô đơn. Xe chạy như điên mấy chục km thì đột nhiên thắng gấp lại, dừng xe vào ven đường, đốt một điếu thuốc, khói lượn lờ trong không trung, anh cảm thấy trong lòng có một cảm giác chưa sót khó nói.

Ở Nhà họ Dung, Dung Lạc lạnh lùng ôm lấy Mộc Yên. Anh ôm cô đi vào phòng. Dọc theo đường đi, khóe miệng mím rất chặt còn có chút cứng nhắc. Tuy rằng động tác ôm cô vẫn mềm nhẹ như trước, nhưng ý lạnh trên mặt lại khiến người khác không ngó lơ được.

Đến phòng ngủ, anh lấy khăn tắm trong phòng tắm ra giúp cô lau tóc, nhìn anh rõ ràng đang không vui, Mộc Yên thấy có lỗi nói, "Thật xin lỗi, sau này tôi tuyệt đối sẽ không trở về trễ như vậy."

Cầm lấy tay anh, để cho anh dùng động tác lau tóc lại. "Sắc mặt khó coi như vậy." Mộc Yên cười khẽ, lấy tay sờ mặt anh, Dung Lạc cũng không trốn tránh mà để mặc cho cô giải thích, sắc mặt vẫn lạnh lùng như trước.

Thấy Dung Lạc vẫn không để ý tới cô, lúc này Mộc Yên mới biết mình đã nghĩ sai điểm quan trọng rồi.

Cô dùng sức một cái, hai người liền cùng ngã xuống giường.

Mộc Yên nằm ở trên người anh, giọt nước trên tóc trượt theo mặt cô rồi rơi xuống ngoài khóe miệng của Dung Lạc.

Cô nhìn anh từ trên cao, vươn tay lau giọt nước trên môi anh, khóe miệng đầy ý cười không đứng đắn, "Lạc Lạc, anh ghen tị!" Cô hỏi anh, ánh mắt lại lóe sáng ranh mãnh như hồ ly

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sùng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Lạc Lạc, Em Chỉ Thích Một Mình Anh!

"Lạc Lạc?" Cô lại gọi anh một tiếng, rõ ràng cảm thấy được Dung Lạc nằm dưới người mình đang cứng đờ. Xung hô thân thiết như vậy phát ra từ miệng Mộc Yên chẳng những không hề buồn nôn mà ngược lại còn có chút ấm áp.

"Sau này không được ở cùng một chỗ với đàn ông khác nữa." Giọng điệu ra lệnh lạnh lùng, Dung Lạc nghĩ đến cảnh vừa rồi Tiểu Yên bước xuống xe của một người đàn ông khác, hơn nữa cả cô và Tạ Phong đều ướt đầm thì anh lại hận không thể giết cái tên đó.

"Lạc Lạc, anh thật sự ghen tị sao?" Mộc Yên cười khanh khách nhìn Dung Lạc ở dưới thân, đôi mắt dính nước đầy tình ý khác bình thường.

Từ đầu đến cuối Dung Lạc đều ngẩng đầu nhìn cô, bởi vì Mộc Yên trêu tức nên mặt anh có chút xấu hổ, "Có nghe thấy không, sau này không cho phép về trễ như vậy, không cho phép quá thân với tên đàn ông khác." Tiểu Yên là của anh, anh tuyệt đối không cho phép người nào khác tiếp cận cô ngoài anh.

Dung Lạc càng nói thì ý cười trên mặt Mộc Yên lại càng nhiều, "Lạc Lạc, bộ dáng anh ghen thật đáng yêu." Cô cười cúi người xuống chủ động chạm môi mình vào một anh, nhưng chỉ chạm nhẹ một chút rồi buông ra.

Khi tách ra, bọn họ vô cùng thân thiết áp trán vào nhau, "Cách Tạ Phong xa một chút cho anh." Bởi vì cô chủ động hôn nên giọng nói của Dung Lạc hơn khàn khàn, nhưng sự bá đạo trong lời nói vẫn không bớt đi chút nào. Thấy Mộc Yên vẫn mỉm cười như trước, Dung Lạc lại nhấn mạnh thêm lần nữa, "Biết chưa?"

Mộc Yên vẫn không nói gì, vươn ngón tay trắng nõn ra, nhẹ vuốt khóe miệng cứng ngắc của anh, ngón tay lướt trên bờ môi của anh. Theo cái nhìn của Mộc Yên thì cô cảm thấy người đàn ông dưới thân này giống như được chạm khắc từ một viên ngọc lạnh lẽo, tinh xảo đến mức không gì sánh nổi. Dung Lạc bị cô đè dưới thân vẫn không nhúc nhích, mặc cho cô tiếp tục.

Ngón tay trắng nõn mềm mại dần dần trượt từ cằm cổ thon dài của anh đến cổ áo, cô chơi đùa cời hai nút áo của anh ra, để lộ xương quai xanh tinh xảo. Học theo cách hôn môi của Dung Lạc lúc trước, Mộc Yên cúi người xuống nhẹ nhàng cắn xương quai xanh của anh. Cảm giác được Dung Lạc ở dưới người cô cứng người lại, Mộc Yên ngẩng đầu lên, lúc cô vén mái tóc dài qua thì trông vô cùng đẹp và quyến rũ, cô nhìn anh một cách thâm sâu, ánh mắt cực kỳ hấp dẫn, "Lạc Lạc, em chỉ thích một mình anh." Nói xong, cô liền cúi người xuống hôn môi anh.

Mắt Dung Lạc âm trầm, rốt cục anh cũng nghe được câu mà mình muốn nghe nhất, Tiểu Yên của anh chủ động nói ra. Cảm xúc lập tức thay đổi, anh bị cảm giác vui mừng như điên dâng trào kích thích, anh đè đầu cô xuống, hung hăng hôn thật sâu. Mộc Yên vốn định xoa dịu anh một chút rồi rời đi nhưng cô không ngờ anh lại đáp lại mạnh mẽ như vậy. Quyền chủ động nhanh chóng thay đổi, Mộc Yên bị anh hôn đến mức không thở nổi, "Lạc Lạc." Môi răng dây dưa với nhau, mắt cô mê mang, nhẹ giọng gọi anh.

Cánh tay ôm cô trở nên căng thẳng, dùng lực mạnh xoay người lại, tình thế liền đổi thành anh đè trên người cô.

Máu toàn thân đều nóng bỏng sôi trào, mắt bắt đầu mê loạn, trong mắt chỉ có bóng hình của đối phương.

Nụ hôn dài như một thế kỷ, anh rời khỏi môi cô, hai người cấp tốc thở hổn hển, ngực dán vào nhau thậm chí có thể cảm nhận được nhịp tim đập cuồng loạn của nhau. Mộc Yên bị anh đặt ở dưới người, ngửa đầu lên nhìn chằm chằm người ở phía trên, trong mắt có vẻ kỳ lạ mà trước nay chưa từng có. Cô nhìn đôi mắt âm trầm của Dung Lạc chứa đầy tình ý, đôi môi tinh tế ngày xưa của anh lúc này lại sáng bóng đầy nước. Khẽ cắn ngón tay anh đặt ở bên môi mình, Mộc Yên nhìn không được tán thưởng. "Lạc Lạc, anh thật đẹp." Lần đầu tiên Dung Lạc bị người khác khen đẹp, một người đàn ông mà lại được ca ngợi như vậy thì thật không được thích hợp lắm, Dung Lạc nhìn Mộc Yên, chiều chuộng vuốt ve mái tóc dài của cô, "Tiểu Yên, không thể dùng từ đẹp để hình dung đàn ông."

Mộc Yên mỉm cười, cổ tay dùng sức một chút, dùng sức đẩy anh ra, xoay người ngồi lên trên người Dung Lạc. Bởi vì góc nhìn lại thay đổi nên cô càng có thể nhìn thấy rõ khuôn mặt mê lòng người của Dung Lạc, Mộc Yên nhếch khóe môi tiếp tục tán thưởng, "Lạc Lạc của em là đẹp nhất!" Lời khen đầy

ý chiếm hữu như vậy lại làm cho Dung Lạc cong môi lên.

"Lạc Lạc, anh chỉ thuộc về một mình em." Cô nhìn anh từ trên cao rồi tuyên bố, đôi mắt đen nhánh mê người có thể khiến người ta hoàn toàn luân hãm.

"Được, anh chỉ thuộc về một mình em." Dung Lạc dung túng nhìn cô, mắt đầy vẻ thâm tình. "Tiểu Yên, anh yêu em." Mạnh mẽ ấn đầu cô xuống, anh điên cuồng hôn cô. Mộc Yên cũng bắt đầu đáp lại không chút yếu thế, mạnh mẽ hôn anh. Tiếng thờ dốc mờ ám liên tục vang lên, trên giường lớn trong phòng ngủ hai người quấn quýt si mê hôn nhau thật sâu, vứt bỏ mọi điều bần khoản, bọn họ mạnh mẽ hút lẫn nhau giống như hai cực của nam châm, giống như trúng kịch độc mạnh nhất trên đời, dù có hôn thể nào cũng không đủ.

Rồi sau đó, Dung Lạc để cho Mộc Yên đi tắm nước nóng, thay quần áo mới sạch sẽ rồi hai người mới ngồi ăn với nhau, sau bữa cơm tối, Dung Lạc ôm cô nghe Mộc Yên kể lại rõ ràng chuyện hôm nay đã xảy ra, lúc nghe thấy cô vì muốn tránh đám chó săn mà nhảy xuống biển, Dung Lạc liền rung mình, cánh tay ôm chặt kéo cô sát vào người của anh, thờ hồn hên nói, "Sau này không được làm chuyện nguy hiểm như vậy nữa." Mộc Yên lại ỉn đễnh cười, "Lạc Lạc, không phải em đã an toàn trở về sao." Cô trấn an hôn lên đôi môi lạnh lẽo vì lo lắng của anh. Anh biết cô rất lợi hại, nhưng Dung Lạc không hiểu rốt cuộc thân thủ lợi hại của Tiểu yên luyện thành bằng cách nào, nghĩ đến việc cô nhất định đã phải ném qua rất nhiều khổ sở thì Dung Lạc lại đau lòng. Rốt cuộc trước kia đã có chuyện gì xảy ra với cô? Anh vẫn không hề mở miệng hỏi, anh tình nguyện chờ tới một ngày cô nói hết mọi chuyện cho anh, nhưng mà hy vọng sẽ không quá lâu.

Một mỗi một ngày, lại chạy trốn đám chó săn phóng viên, còn nhảy xuống biển để trốn nên Mộc Yên đã ngủ thiếp đi trong lòng Dung Lạc. Dung Lạc nhìn cô im lặng ngủ, hôn lên khuôn mặt cô, cọ cọ vào hai má mềm mại của cô mà cô vẫn không có chút phản ứng. Dung Lạc nhẹ nhàng cười vì cô ý lại vào mình. Cho tới nay anh đều biết Tiểu Yên không thích ý lại vào người khác, thậm chí không có lúc nào không cảnh giác. Lúc mới ở chung, chỉ cần anh lật người một cái thì Mộc Yên sẽ lập tức tỉnh lại, hơn nữa đôi mắt đột nhiên cảnh giác, lúc nào cũng làm cho anh cảm giác bị thương. Thật ra anh không hề biết đó là bệnh nghề nghiệp của cô, nếu không đề cao cảnh giác thì bất cứ lúc nào cũng đều có thể bị người ta cho một đòn trí mạng. cô không hề có ý nhắm vào anh. Nhưng dù thế nào thì hiện tại Mộc Yên đã lắng lặng nằm trong lòng anh từ từ nhắm hai mắt lại, dù anh có làm gì thì cô cũng không cảnh giác đề phòng anh nữa, điều này làm cho Dung Lạc rất thỏa mãn.

Gần đêm khuya, Dung đắp lại chăn cho Mộc Yên, nhưng không có ôm cô từ từ chìm vào giấc ngủ như thường ngày, mà là đứng dậy rời khỏi phòng ngủ đi đến phòng làm việc.

Anh vào phòng làm việc lưu loát ấn một dãy số điện thoại, đầu dây bên kia vang lên giọng nói cung kính của Cố Minh, "Thiếu gia, đã trễ thế này ngài có gì dặn dò sao?"

"Lấy ấn bản báo in và tạp chí giải trí của ngày mai rồi mang đến phòng làm việc cho tôi."

"Bây giờ sao?" Cố Minh kinh hãi, đã sắp rạng sáng rồi.

"Có vấn đề sao?" Dung Lạc hỏi lại, giọng nói lạnh lẽo đến mức Cố Minh ở đầu dây bên kia cũng muốn đóng băng.

"Không có, không có." Cố Minh vội vàng phủ nhận, anh không dám khiêu chiến tính nhẫn nại của Dung Lạc.

"Vậy nhanh đi!" Lưu loát cúp điện thoại, Dung Lạc gõ tay xuống mặt bàn.

Nửa tiếng sau, nghe thấy tiếng gõ cửa của Cố Minh ở ngoài phòng làm việc.

"Vào đi."

"Thiếu gia, đây là thứ ngài muốn."

Tờ báo ngày mai quả nhiên không phụ sự mong đợi của mọi người, tin tức Tạ Phong kéo Mộc Yên chạy trốn bật mạng trở thành đầu đề. Tạ Phong là một ngôi sao tuyệt đối không nên dính liú đến ở giới truyền thông, chỉ cần có một chút tin tức liên quan đến anh thì đều sẽ trở thành tiêu đề cho bài báo hàng ngày. Tựa đề màu đen in chữ lớn rất bắt mắt "Thần tượng, siêu sao nổi tiếng Tạ Phong hẹn hò với một người phụ nữ thần bí, chạy trốn bật mạng trên đường khiến người ta bất ngờ nhớ tới bộ phim lãng mạn "Paris điên cuồng." "

Cố Minh cúi đầu, cảm thấy áp lực trong không đề ép anh thở không nổi, rốt cuộc là tin tức gì mà lại khiến cho thiếu gia của anh tức giận như thế.

Ảnh chụp báo có màu sắc rõ nét, tuy rằng chỉ chụp được hai bóng người bỏ chạy nhưng lại đẹp đến khó tin. Mặt trời lặn về phía tây, ánh chiều tà màu quýt chiếu vào hai người đang bỏ chạy, mái tóc bay lên, hai tay đan chặt vào nhau, tất cả đều được thể hiện trên bức ảnh. Tuy rằng chỉ là bóng lưng nhưng anh liếc mắt một cái đã nhận ra người mặc áo caro là Tiểu Yên.

Dung Lạc nhíu mi, mắt nhìn chăm chăm bàn tay nắm chặt của hai người trong bức ảnh, không khí lạnh đến mức có thể đóng băng.

"Cố Minh!" Giọng nói lạnh lẽo làm cho Cố Minh giật mình, vội vàng đáp lại, "Dạ, dạ!"

"Áp chế hết đầu đề ngày mai cho tôi!" Anh vươn tay ném tờ báo vào thùng rác.

"Dạ được, thiếu gia." Cố Minh nhin không được run lên, chậm rãi lui ra ngoài cửa mới thờ phào nhẹ nhõm, lúc này lòng bàn tay anh cũng lạnh lẽo.

Sáng sớm hôm sau.

Ở khách sạn "Tinh Viễn" xa hoa trong trung tâm thành phố A, nơi này luôn là chỗ ở của những người nổi tiếng đầy vinh quang tột đỉnh. Tạ Phong từ chối tất cả lời mời trong hôm nay, lấy một chai rượu vang đỏ Lafite sản xuất năm 82 từ trong tủ lạnh ra. Một tiếng "Bùm" vang lên, nút chai rượu được mở ra, rượu màu đỏ sậm chậm rãi đổ vào ly thủy tinh để cao tinh xảo, rượu xao động làm xiêu lòng người.

Nhẹ nềm một ngụm rượu ngon, Tạ Phong tựa vào ghế sofa, từ từ nhắm hai mắt nhớ lại những chuyện ngày hôm qua bọn họ trải qua. Anh kéo tay người anh nhưng nhớ bấy lâu, bọn họ dựa sát nhau như vậy, có thể nhìn thấy rõ những sợi tóc của cô bay lên, còn có từng cái nhăn mày và nụ cười của cô. Bọn họ chạy bạt mạng dưới ánh chiều tà, giống như một đôi tình nhân chạy trốn sự xui xẻo vậy. Nghĩ đến đây, đôi môi xinh đẹp nhanh chóng nở nhếch lên một độ cong hoàn mỹ, Tạ Phong nhìn không được muốn đọc đầu đề của tờ báo hôm nay để xem thử bọn họ sẽ tô điểm cho cuộc gặp gỡ tình cờ này thế nào.

Có người mang báo đến đúng sáu giờ sáng, mở báo ra, khuôn mặt đẹp của Tạ Phong nhăn lại, sao lại không có gì cả, anh đã rất quen thuộc với giới giải trí giới, ngay cả việc anh bị cảm đảm phóng viên này cũng đưa lên đầu đề, nhưng chuyện hôm qua lớn như vậy, anh không tin là không có ai viết về tin này. Tất nhiên điều này khiến người ta rất khó tin, nếu không phải do không có ai viết bài thì chỉ có một khả năng, đôi mắt xéch híp lại, không che giấu được sự ghen tị và cuồng nộ bên trong: Nhất định là có người áp chế tin tức xuống, người kia là ai thì anh biết rất rõ ràng.

Nghĩ đến đây, anh lại cảm thấy suy nghĩ của mình bị rối loạn, rượu ngon biến thành rượu đắng, dù có bỏ thêm hai muỗng đường vào để áp chế hương rượu nồng thì cũng vẫn cảm thấy cay đắng. Cô không nhớ gì về anh cả, ánh mắt thù địch, lạnh lùng như băng của chị trở nên dịu dàng khi ở bên người đó. Nhưng anh không cam lòng, anh vì cô mà quay về Trung Quốc, lao lực trăm đắng nghìn cay mới tìm được cô thì cô lại ở trong lòng người khác. Anh mãi mãi không phải là đứa con được ông trời thương yêu, lần nào cũng đau khổ tìm kiếm rồi lần nào cũng buồn bực không vui, tất cả đều có một kết quả là thất bại. Nhưng anh vẫn không muốn buông tay, anh muốn đánh cược một lần, có lẽ cô còn nhớ rõ anh. Nhẹ buông tay ra, ly thủy tinh để cao rơi khỏi tay anh, một tiếng "Choang!" vang lên, ly rượu vỡ vụn, rượu trong ly văng tung tóe khắp nơi, để lại màu đỏ quuyền rũ dưới sàn nhà trắng như tuyết. Lúc này, anh nhất định phải nỗ lực hết sức vì người mình vẫn nhưng nhớ trong lòng. Anh tuyệt đối sẽ không tặng cô cho anh ta, cho dù là bạn tốt của mình cũng không được! Anh muốn cô, hơn nữa lúc nào cũng muốn để cô đứng ở bên cạnh anh! Cho dù cô không nhớ rõ anh cũng không sao, anh sẽ để cô từ từ nhớ lại đoạn ký ức đã mất. Không ai có thể cướp cô đi, cho dù là bạn tốt nhất của anh! Bọn họ không thích hợp ở cùng một chỗ, nhất định không thể ở cùng một chỗ! Chỉ có anh mới có thể bảo vệ cô thật tốt! Nghĩ đến đây trên mặt Tạ Phong hiện lên vẻ nghiêm túc.

Chuyện Mộc Yên đi tìm việc chấm dứt như vậy. Trên bàn ăn sáng của Nhà họ Dung.

Người không nhảy bén như Dung Ngữ cũng phát hiện hôm nay anh cả và chị dâu nhỏ ngọt ngào khác thường, khi ăn thì càng lúc càng không kiêng nể gì, quả thực là coi cô và Dung Trạch như người tàng hình mà!

Nhưng cô có thể nói cái gì, chỉ có thể yên lặng cúi đầu ăn cơm.

"Sao lại không ăn nữa?" Dung Lạc nhíu mày nhìn Mộc Yên mới húp có hàu muỗng cháo đã buông thìa xuống.

Mộc Yên bĩu môi, "Lạc Lạc, cháo tôm này không ngon như anh nấu." Mộc Yên còn nhớ rõ hương vị cháo lần đó Dung Lạc nấu cho cô ăn ở vườn trà.

"Thật không?" Dung Lạc húp một miếng, mỉm cười nói, "Buổi tối anh nấu cho em ăn."

"Phụt! Khụ khụ khụ... Khụ khụ..." Dung Ngữ kinh sợ đến mức sặc cháo, Lạc Lạc? Chị dâu nhỏ của cô lại gọi anh cả như vậy, còn anh cả cô biết nấu cơm từ khi nào vậy, sao cô lại không biết. Chuyện này có thể hù chết người được chưa?

Dung Trạch cũng khiếp sợ trừng to mắt, nhưng hai người lại làm như không nhìn thấy bọn họ, trong mắt chỉ có đối phương.

Hôm nay là cuối tuần, ăn xong bữa sáng, Mộc Yên đột nhiên nhớ tới điều gì đó, liền hỏi Dung Ngữ và Dung Trạch, "Hôm nay hai người có bận gì không?"

Dung Ngữ và Dung Trạch ăn ý lắc đầu, nhìn thấy mình làm động tác giống nhau thì đều liếc mắt nhìn thường rồi một người nghiêng đầu sang trái, một người nghiêng đầu sang phải, cùng "Hừ!" một tiếng. Dù không muốn làm bất cứ điều gì giống đối phương nhưng hai người lại đồng loạt quay đầu nhìn Mộc Yên.

"Anh (Em) bắt chước làm cái gì?" Hai miệng một lời, tốc độ nói chuyện cũng ăn ý giống nhau.

"Ai bắt chước?" Lại cùng nhau lên tiếng.

"Anh (Em) chỉ đang nói chuyện với chị dâu nhỏ thôi." Tiếp tục ăn ý mở mồm, không chỉ nói một chữ, ngay cả tốc độ nói của từng chữ đều không lệch một giây.

"Ngừng lại!"

Bọn họ càng không muốn nói chuyện giống nhau thì lại càng ăn ý hơn, Mộc Yên nhìn bọn họ trên tức, "Hai người có muốn nghe tôi nói hay không đây?"

"Đương nhiên nghe, đương nhiên nghe." Lại là hai miệng một lời.

Mộc Yên ngồi bên cạnh Dung Lạc, nói với ba người bọn họ, "Ngày hôm qua tôi lúc tôi ra ngoài ngẫu nhiên lấy được phần thưởng bốn vé xem phim miễn phí áp dụng cho cả ngày, chúng ta cùng đi xem phim đi."

Rút thưởng mà cũng có thể trúng được vé xem phim, còn áp dụng cả ngày nữa!

Dung Ngữ bĩu môi: Chị dâu nhỏ của cô thật quá may mắn mà.

Lấy bốn vé xem phim từ trong túi ra, Mộc Yên đưa cho Dung Ngữ và Dung Trạch hai tấm vé khác nhau, bởi vì áp dụng cho cả ngày nên xem bao nhiêu phim cũng được, mãi cho đến giữa trưa, ăn cơm xong xuôi thì bốn người bọn họ mới ra khỏi cửa.

Hôm nay trời như muốn mưa, giữa trưa mà mặt trời đã ẩn dưới mây không thấy đâu, trời âm u, bên ngoài còn có gió mạnh thổi, cực kỳ u ám.

Dung Trạch ngồi ở ghế lái, Dung Ngữ ngồi ở ghế phụ lái, đằng sau là Dung Lạc và Mộc Yên.

"Lạc Lạc, bên ngoài hình như sắp mưa rồi, trong xe anh có dù không?"

"Có." Dung Lạc lên tiếng trả lời.

Dung Ngữ và Dung Trạch ngồi ở phía trước đồng loạt co rút khóe miệng, bọn họ vẫn không thể chấp nhận cách xưng hô của chị dâu nhỏ đối với anh cả.

Đậu xe ở cạnh rạp chiếu phim, Dung Trạch bước xuống thì phát hiện hôm nay ở ngoài rạp phim rất ít người, chỗ đậu xe còn trống rất nhiều.

Mở cửa xe ra xuống xe, gió lớn thổi mạnh vào mặt làm cho người ta thấy đau. Dung Lạc che chở Mộc Yên trong ngực, bốn người bọn họ chậm rãi đi về phía trước, lại phát hiện ở đây thật sự rất ít người. Cát bay mù mịt làm mờ bóng người thậm chí nhìn không rõ đường.

Trời âm u, gió lớn thổi không ngừng, trên đường cũng ít người hẩn đi.

Cảm giác có cái gì thổi tới dưới chân nên hơi ngửa, Dung Trạch bắt đầu cúi đầu, nhắm mắt lại thuận tay gãi một cái, lúc mở mắt ra anh lại ngây ngẩn cả người, bởi vì anh bắt được một tờ tiền âm phủ! Trị giá ghi trên đó bị nhàu nát, Dung Trạch sợ tới mức vội vàng buông tay ra, lại phát hiện thứ bị gió thổi tới dưới chân anh đều là tiền âm phủ. Người qua lại trên đường rất thưa thớt, bão cát làm mờ bóng người, gió lớn gào thét, tiền giấy bay tán loạn khắp nơi trong gió, thậm chí có tờ còn bị đốt, điều này làm cho Dung Trạch toát mồ hôi lạnh, anh hoảng sợ hét ầm lên. Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra?

Nghe thấy âm thanh phía sau, Dung Lạc và Mộc Yên cùng quay đầu lại, Dung Ngữ không lo lắng tiếp tục đi về phía trước.

"Anh hai, anh la làng làm cái gì? Sao lại không thoải mái vậy?" Dung Ngữ nhìn Dung Trạch hoảng sợ, không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Trong lòng bàn tay đầy mồ hôi lạnh, Dung Trạch chỉ lên đầu Dung Ngữ, cấp tốc thở dốc nói, "Dung Ngữ, trên đầu của em."

"Cái gì?" Dung Ngữ vươn tay sờ lên đầu, lấy được tờ tiền âm phủ, sau đó cô làm theo Dung Trạch nhìn xuống dưới chân, thấy gió thổi toàn là tiền âm phủ bay đến. "A!" Dung Ngữ thét chói tai, cô không sợ trời không sợ đất nhưng sợ nhất là quỷ!

"Chết tiệt!" Chuyện này rốt cục là sao? Đầu đổ đầy mồ hôi lạnh, cô kéo tay Dung Trạch chạy về phía rạp chiếu phim, càng chạy càng nhanh, gió lớn vẫn thổi mạnh như trước. Nhưng đã không thấy anh cả và chị dâu nhỏ đâu nữa

Rốt cục cũng đến được cửa rạp chiếu phim, hai người thở hổn hển. Mới vừa đi được hai bước liền ngây người đứng tại chỗ, người ra đón hai người là một lão bà hơn bảy mươi mặc quần áo tả tơi, trên mặt là nụ cười rất quý dẻ, "Hai người cần gì sao?" Bà ta cầm xấp lớn xấp nhỏ tiền âm phủ trong tay.

"A!"

"A!"

Dung Ngữ và Dung Trạch thét chói tai, cô nắm tay anh vội vàng chạy vào rạp chiếu phim.

Nhìn hai người chạy như bay, bà lão kinh ngạc bỏ tiền âm phủ vào rổ, "Lớn tuổi rồi kiếm sống cũng không dễ dàng."

...

Nói xong bà liền đặt mông ngồi ở trên bậc thang ngoài rạp chiếu phim.

Hai người bọn họ chạy vào trong rạp chiếu phim mới thờ dài nhẹ nhõm, vất vả lắm mới tìm được anh cả và chị dâu nhỏ đang mua bắp.

Nhìn sắc mặt hai người trắng bệch, Mộc Yên nghi hoặc, "Hai người làm sao vậy?"

Thấy bọn họ không nói gì, Mộc Yên cũng không hỏi nhiều quay đầu lại tán dóc với Dung Lạc, "Thật không ngờ hôm nay là rằm tháng bảy, Lạc Lạc, bên ngoài thiệt nhiều người bán tiền âm phủ! Nhưng gió lớn như vậy, thổi bay hết sợ là sẽ lỗ vốn."

...

Cái gì? Rằm tháng bảy? Bán tiền âm phủ?

Dung Ngữ và Dung Trạch không nói gì, nhớ tới bộ dáng vừa rồi chạy bật mạng còn nhanh hơn thỏ, trên mặt bọn họ đều đen lại. Thì ra bà lão khiến hai người sợ hãi tới mức điên loạn chính là người bán tiền? Thật là nổi da gà mà.

Khuôn mặt trắng bệch chậm rãi khôi phục một ít máu, sau đó lại biến thành xấu hổ. Lúc này Dung Trạch mới phát hiện tay mình còn bị Dung Ngữ nắm, anh vội vàng đẩy tay cô ra, khôi phục lại sức sống như ngày xưa, nhưng trên vành tai trắng nõn lại hơi đỏ lên.

Sau đó bọn họ mới biết được bốn cái vé xem phim nguyên ngày của Mộc Yên chính là hoạt động đặc biệt của rạp phim ở thành phố A vào rằm tháng bảy, tất cả đều là phim ma.

Rằm tháng bảy là ngày của ma quỷ. Ngày để mọi người đi thăm những người thân đã khuất, nhưng ngày này mà đi xem phim thì chỉ toàn là phim ma, Dung Trạch vừa mới khôi phục lại sức sống thì lúc này mặt lại tiếp tục trắng bệch, điều này đúng là sự dày vò trước nay chưa từng có. Tuy rằng Dung Ngữ cũng sợ ma, nhưng người không tìm không phối như cô lại không có cảm giác gì với phim ảnh.

Chú ý tới khuôn mặt trắng bệch của Dung Trạch, Dung Ngữ trêu tức, “Anh hai, không phải ngại cả xem phim ma mà anh cũng sợ chứ!”

"Ông, ông đây nói sợ khi nào?" Dung Trạch cứng rắn phản bác.

"Được, vậy bọn em sẽ chờ xem, nhưng đến lúc đó đừng có bị dọa đến mức khóc lóc đi em." Dung Ngữ nhếch mi, đôi mắt đen nhánh có vẻ nghiêm ngặt.

"Muốn chết sao, ai thèm đi tìm em, hừ!"

Trong rạp phim tối đen, chỉ có màn hình thật lớn lóe sáng, ánh đèn huỳnh quang cực kỳ xa hoa, chương trình đặc biệt của rằm tháng bảy vốn là để thương nhân đây mạnh lợi nhuần, hôm qua Mộc Yên ra ngoài rút thăm trúng thưởng lấy được vé phim. Bốn chỗ ngồi đều gần sát nhau, nhưng bởi vì ở giữa có lối đi nhỏ nên ngăn cách hai bên ra, Dung Lạc và Mộc Yên ngồi chung, Dung Trạch cũng chỉ có thể ngồi với Dung Ngữ. Bốn ghế đều là chỗ tốt, vừa không quá gần màn hình phải ngẩng cổ lên nhìn, vừa không quá xa mà không nhìn thấy rõ. Hình ảnh rất lớn, âm thanh của phim cũng phong phú khiến cho người ta có cảm giác lạc vào thế giới kỳ lạ. Nhưng đối với người sợ phim ma như Dung Trạch mà nói thì thật sự chính là tai nạn, anh vốn nghĩ rằng chỗ chị dâu nhỏ lấy được nhất định là mấy chỗ ngồi ở phía sau, vào rạp anh chỉ cần ngó lơ sau đó không nhìn màn hình là được. Nhưng vé thưởng thật quá hào phóng mà! Chẳng những không chỉ cho xem một bộ phim mà còn cho bọn họ ghế ngồi tốt nhất, cái này còn chưa tính, vì sao con nhóc Dung Ngữ này lại ngồi ở bên cạnh anh? Vậy chẳng phải là mọi động tác của anh cô đều sẽ nhìn thấy hết sao, nếu thật sự bị dọa thì không phải sẽ bị cô cười nhạo đến chết sao! Dung Trạch hung hăng cắn răng, sợ xem phim kinh dị chính là điều sỉ nhục lớn nhất của anh trong kiếp này!

《Nhà xác》, 《Ma nữ áo đỏ nhảy trong đêm》, 《Ma quỷ xuất hiện mười bốn ngày》... Nghe mấy cái tên phim sắp sửa xem Dung Trạch thật sự muốn đứng chạy vội về nhà, rằm tháng bảy coi việc xem phim ma là trò vui, chị dâu nhỏ của anh có thú vui quá đáng sợ. Nhưng Mộc Yên là vô tội, cô cũng không biết tất cả phim đều là phim ma. Nhưng kết quả này lại khiến cô rất vừa lòng, đối với người luôn không xem TV, chỉ thích đi điều tra kẻ tình nghi như cô thì lại cảm thấy hứng thú với phim ma, nếu là phim ngôn tình thì sợ là một chút hứng thú cũng không có.

Chữ phụ đề màu đỏ rất lớn cùng với âm nhạc quỷ quái mở đầu phim rất hợp, không khí trong rạp chiếu phim tăng lên rất nhiều.

Lúc mua bắp Mộc Yên cũng mua thêm hai ly cà phê, thật ra Dung Lạc luôn không thích mấy loại đồ uống phương Tây này, vốn định mua một chai nước khoáng, nhưng thấy Mộc Yên mua cho anh một ly thì anh cũng không từ chối.

Phim bắt đầu chiếu, cảnh tượng quỷ quái âm u trong phim làm cho cả rạp chiếu phim ngập trong bầu không khí ma quái, lúc máu chảy ra khỏi đầu người thì mấy đôi tình nhân liền ôm nhau run rẩy không ngừng. Dung Lạc nhìn thoáng qua người bên cạnh, mắt cô vẫn bình tĩnh như cũ, sắc mặt điềm nhiên không hề giống như đang xem phim ma. Trong bóng đêm, Dung Lạc nở một nụ cười trêu tức, Tiểu Yên của anh có lá gan khá lớn! Không chỉ như thế, Mộc Yên xem được một nửa còn quay đầu lại nhử mi nói, "Lạc Lạc, phim này thật giả tạo, nếu nam nhân kia quả thật bị cắt đứt động mạch chủ thì màu tươi tuyệt đối sẽ không phun ra chậm như vậy, mà chắc chắn sẽ phun mạnh như suối."

Người ngồi ở phía trước đồng loạt quay đầu lại, muốn nhìn thử xem là ai mà có thể phát biểu một câu ‘Oanh liệt’ như thế trong hoàn cảnh đáng sợ này, đáng tiếc ánh sáng quá mờ nên chỉ có thể mơ hồ nhận ra đó là một cô nhóc còn nhỏ tuổi. Nhưng cô thật sự khiến người khác bội phục, cho tới nay mọi người đều vẫn cho rằng bộ phim lừa đảo này là đáng sợ nhất, nhưng cô nhóc này không những không sợ mà còn phân tích cách chảy máu trong trường hợp này. Cô tuyệt đối đáng giá để nhận sự tôn sùng!

Phim tiếp tục chiếu, ánh đèn huỳnh quang trên màn hình trở nên kỳ lạ khi nhân vật tỉnh lại khỏi giấc mơ, nhân vật chính phát hiện dưới giường có một cái đầu người chui ra, bị dọa đến mức mặt không còn chút máu. Chỉ chốc lát sau, trong rạp chiếu phim to lớn liên tục vang lên những tiếng hét chói tai không ngừng, còn có vài cô nhóc nhất gan bị dọa đến khóc. Trong lúc nhất thời rạp phim loạn cả lên, có người kêu sợ, có người nhẹ giọng an ủi, cũng có người thậm chí sợ tới mức nhẹ giọng khóc nức nở. Mộc Yên nhử mi, cảm thấy không có chút cảm xúc nào, cô bung ly cà phê vừa rồi mua lên chậm rãi uống. Cùng lúc đó, cô chú ý tới ly cà phê của Dung Lạc vẫn còn đầy.

Mộc Yên buông ly ra hỏi anh, "Lạc Lạc, anh không thích uống cà phê sao?"

“Ừ.” Dung Lạc gật đầu, thành thật trả lời.

"Vậy anh có muốn thử một chút hay không?" Biết anh không thích mấy loại đồ uống của châu Âu, nhưng trong rạp chiếu phim chỉ có bán thứ này.

"Không cần..." Còn chưa nói xong, Dung Lạc đã cảm thấy miệng mình bị nhét cái gì đó vào.

Mềm mại ấm áp, còn có chút hương vị cà phê, kèm theo hương trà hoa lài tươi mát.

Đó là ngón tay của Tiểu Yên nhà anh.

Mộc Yên vươn ngón tay dính nước trà hoa lài ra đặt ở bên môi Dung Lạc hỏi, "Lạc Lạc, vị thế nào?" Về xinh đẹp ngả ngón, động tác này có ý khiêu khích rất đậm, nhất là đôi mắt sáng trưng trong bóng đêm đầy vẻ mê hoặc lòng người.

"Bướng bỉnh." Cầm tay cô đặt ở bên môi, Dung Lạc khẽ cắn hai cái, trên mặt đều là ý cười.

Mộc Yên rút tay về, nhìn anh bấu môi nói, "Lạc Lạc, đây là giống cà phê Moka mới, nó có hương trà hoa lài."

Đưa ly cà phê cho anh, ý bảo anh nếm thử, thấy anh bắt đầu uống thì Mộc Yên mới quay qua xem phim tiếp. Đã lâu rồi Dung Lạc không uống cà phê, lúc anh từng uống là thời niên thiếu niên, vì bị người hầu Nhà họ Dung phản bội bỏ thêm thuốc mê vào cà phê nên anh mới hôn mê, cuối cùng bị bắt cóc mà không thể phản kháng được. Từ đó về sau, anh không còn uống cà phê nữa. Cái này như là một bóng ma vô hình mà tâm lý anh tự động cự tuyệt, bác sĩ tâm lý đã nói có lẽ cả đời này anh sẽ không thể uống cà phê nữa. Nhưng Tiểu Yên lại có thể làm cho anh uống cà phê một lần nữa, quả thật là rất nhẹ, nhưng hơi nồng hơn trà một chút, bỏ thêm chút hương trà hoa lài nữa quả thật không tệ.

"Lạc Lạc, anh thích hương vị này không?" Nhìn anh uống hết hơn phân nửa, Mộc Yên quay đầu lại hỏi anh, nhìn môi cô hồng nhuận vì uống cà phê, mắt Dung Lạc ươn ướt, "Thích, rất thích." Nói xong, anh liền ôm cô đang ngồi cách anh một cái tay vịn ghế vào trong ngực, "Lạc Lạc?" Cô ngẩng đầu nhẹ gọi anh.

"Ừ." Hai tay đặt ra sau lưng cô, anh cúi đầu xuống hôn cô thật sâu. Mộc Yên tròn tròn mắt nhìn Dung Lạc khẽ hôn cô, làm cho đầu cô bắt đầu cảm thấy choáng váng. Biểu cảm si mê như vậy, xinh đẹp cực kỳ quyến rũ, làm cho người ta không đành lòng dời mắt.

Lúc này Mộc Yên mới phát hiện, Dung Lạc cũng mở mắt, đôi mắt tối đen hơn cả bóng đêm của anh đầy hình ảnh của cô, nhẹ nhàng cắn môi của cô, giống như muốn trừng phạt cô vì cô không chuyên tâm. Tròng mắt chuyển động, Mộc Yên hiểu ý nên cũng nhắm mắt lại, bắt đầu chậm rãi trả lời anh, Mộc Yên chậm rãi ôm cổ Dung Lạc, vươn người về phía trước, hai người hôn càng sâu hơn, bên trong rạp chiếu phim tối đen làm cho người ta dâng trào cảm xúc.

Đôi tình nhân ngồi ở phía sau xem phim ma đã bị dọa cho khóc, nhìn thấy hai người ngồi ở hàng ghế trước hôn nhau say đắm thì liền khiếp sợ, cũng không phải phim ngôn tình sao lại có lửa nóng như vậy?

Không khí giữa Dung Trạch và Dung Ngữ ở bên kia lại không tuyệt vời như vậy, sắc mặt Dung Trạch đã trắng bệch ngay từ khi phim bắt đầu, thậm chí còn trắng hơn cả ma nữ trên phim.

Trong bộ phim, có một nữ quỷ mặt mũi dữ tợn tóc tai bù xù bò lên khỏi cái giếng cổ ngàn năm. "A!" Có một cô nhóc ngồi ở phía trước sợ hãi kêu lên, sau đó nhào vào trong lòng bạn trai bên cạnh, "Làm em sợ muốn chết, làm em sợ muốn chết." Cô nhóc ngồi ở hàng trước sợ hãi thờ dốt, tiếng nói nùng nịu lọt vào tai Dung Ngữ lại thành quái đản. Cô nhìn không được nên co rút khóe miệng, cùng lúc đó Dung Ngữ lại liếc trắng mắt, cô thật sự không biết cái cảnh phim lừa đảo nhằm chán này có gì đáng sợ, nhìn con gái bốn phía kêu sợ hãi, không biết là thật sự sợ hãi hay là muốn làm nũng với bạn trai nữa. Thật ra cô đã quên mất là không phải đứa con gái nào cũng mạnh mẽ thô lỗ giống như cô.

Quay đầu lại cô thấy Dung Trạch đang nắm chặt tay lại, các đốt ngón tay đã trắng bệch, đây đã là bộ phim thứ hai, Dung Trạch có thể chống đỡ đến bây giờ đúng là không dễ gì, cô nghĩ rằng anh chỉ có thể xem được nhiều lắm là một bộ thôi rồi sẽ nói một câu "Ông đây không xem nữa!" rồi tông cửa chạy thoát thân, nhưng anh lại có thể coi được tới bộ thứ hai, hơn nữa đã chiếu được nửa bộ rồi. Nhưng nghĩ lại, Dung Ngữ cảm thấy nguyên nhân anh không đi chủ yếu là muốn cho chị dâu nhỏ mặt mũi, về xem phim của Mộc Yên dù là cô cũng không dám không xem mà bỏ đi.

"Anh hai." Cô vỗ bả vai anh.

Ai ngờ Dung Trạch lại bị kích thích, "A!" lên một tiếng, nhưng cũng may là Dung Ngữ đã che kín miệng của anh mới không làm anh mất mặt ở trước mọi người, "Anh hai, anh là lớn như vậy thì lát nữa toàn rạp chiếu phim sẽ đều biết anh nhất gan sợ xem phim ma đó!" Dung Ngữ nhìn mặt anh tái nhợt, nhìn không được trên chột.

"Ừm..." Bởi vì tay cô còn chưa bỏ ra khỏi miệng Dung Trạch, Dung Trạch bị bịt chặt miệng đến mức nói không được nên chỉ có thể ầm ừc.

"Anh kêu cái gì mà kêu, có bản lĩnh thì kêu lớn lên đi!" Dung Ngữ trêu tức bên tai Dung Trạch, vẻ mặt đắc ý dào dạt.

Dung Ngữ vừa mới nói xong thì mặt Dung Trạch liền đen thui. Sau một lúc lâu, Dung Ngữ cũng nhận ra hình như có chút không đúng.

Nhìn mặt Dung Trạch càng lúc càng đen, Dung Ngữ buông tay ra, thoát khỏi gông cùm xiềng xích của cô, Dung Trạch lập tức hung hăng đá vào đùi cô một cái.

"A..." Dung Ngữ bị đau ôm chân nhẹ la lên, tròn trĩnh mắt, "Anh hai, anh muốn mưu sát sao!"

"Hừ, không biết xấu hổ! Bây giờ ông đây thật muốn vác dao chém chết mày!" Dung Trạch bị tức đến nổi mặt đỏ bừng, sớm đã quên đi cảm giác sợ hãi vừa rồi. Anh nghiêng răng nghiêng lợi hận không thể vác con nhóc này ra ngoài rồi đá bay cô đi chỗ khác.

Bởi vì ở rạp chiếu phim nên Dung Trạch chỉ có thể thờ hồn hèn mà không thể dấy dõ cô được, điều này khiến anh tức giận muốn chết. Cho nên anh cười lạnh một tiếng, nhân lúc Dung Ngữ không kịp phòng bị mà đá cô một cái, đột nhiên vươn tay ra nhéo cánh tay cô một cái, lại còn tức giận đánh thẳng vào lưng cô, Dung Ngữ nhìn thấy như vậy không được, vì thế cô cũng bắt đầu phản kích, hai người bên ngoài thì giả bộ không có gì vẫn ngồi vững.

vàng như trước, nhưng bọn họ lại chưa hề dùng tấn công đối phương. Chỉ trong một bộ phim thôi mà hai tay hai chân của Dung Ngữ và Dung Trạch đều không hề nhàn rỗi, né tránh rồi đuổi ra, đá chân, xoay cánh tay, vừa đánh, vừa nhéo đủ các loại phương pháp, tóm lại cho dù bọn họ ngồi cũng đánh nhau tụi bụi.

Nhưng chỉ cần có đánh nhau thì sẽ có thương tích, dù sao hai người ngồi rất gần, không có khoảng cách, sức lực đầy mình, cả hai đều tấn công đối phương.

Nhưng đánh nhau còn chưa tính, cùng lúc đó, hai người không ngừng phát ra những tiếng kỳ lạ khiến người khác hiểu lầm.

"Ừm... Em..."

"A... Dám đụng đến chỗ đó của anh..."

"Ai nha... mau dừng tay cho ông..."

"A... Dừng..."

Trong quá trình hai người tranh chấp còn có tiếng thờ đóc, âm thanh như thế sao có thể không khiến người khác hiểu lầm được.

Cuộc sống là phần khích như thế, nhất là Dung Trạch, tốt nghiệp chuyên ngành nhân viên phát thanh nên giọng nói rất bắt tai, khiến cho người nghe nhìn không được.

Vì thế, kỳ quái là lúc Dung Ngữ và Dung Trạch đánh nhau tụi bụi thì người xung quanh hai người đều im lặng, mấy cô gái ngồi phía sau đều đỏ mặt vui đầu vào trong lòng bạn trai bên cạnh, một vài cô nhóc khác cũng ửng đỏ, vì thế bầu không khí chung quanh cực kỳ kỳ lạ và mờ ám.

Rất cực có người chịu không nổi dày vò nữa, một cậu nhóc trẻ tuổi ngồi phía sau vỗ vào ghế của Dung Trạch và Dung Ngữ ở phía trước, "Hai người có thể ra khỏi phòng hay không? Dù sao đây cũng là chỗ công cộng."

Mặt Dung Trạch và Dung Ngữ đen lại, đồng loạt nói, "Cái gì?"

"Hai người không thấy đây là chỗ công cộng sao, sẽ ảnh hưởng đến tâm trạng mọi người xem phim." Cậu nhóc ở phía sau tiếp tục nói.

"Chúng tôi không làm gì cả!" Dung Trạch nói không có, nhưng ánh mắt người chung quanh lại mờ ám làm cho anh cảm thấy dù có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch tội.

"Anh hai, đều tại giọng của anh quá mờ ám. Thấy không, làm người ta hiểu lầm rồi." Dung Ngữ bĩu môi, da mặt dày nói nhỏ vào tai Dung Trạch.

"Mờ ám cái đầu em, nếu không phải ngồi với em thì ông đây cũng không gặp phải chuyện mất mặt như vậy!" Bởi vì sợ ảnh hưởng đến người khác, Dung Trạch chỉ có thể nghiêng răng nghiêng lợi bên tai Dung Ngữ.

Dung Ngữ thấy Dung Trạch tức giận mà không thể làm gì, cảm thấy cực kỳ thú vị, vỗ vỗ đầu của anh nhẹ giọng nói, "Ngoan, nghe lời một chút, lát nữa ông đây dẫn cậu đi ăn khuya."

"Ăn cái đầu em!"

Nhìn thấy hai người phía trước lại bắt đầu thân mật kề tai nhau nói nhỏ, cậu nhóc ngồi sau lưng lại bắt đầu đỏ mặt.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sùng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 88: Bạn Gái?

Ra khỏi rạp chiếu phim đã hơn tám giờ tối, bởi vì trong rạp phim có canteen nên bọn họ đã ăn cơm tối trong thời gian giải lao giữa suất chiếu. Vì Dung Trạch xem quá nhiều phim mà nên không ăn nổi một miếng cơm nào, Dung Ngữ cực kỳ quan tâm nên đã giúp anh ăn sạch sẽ hết phần cơm đó, còn Dung Trạch thì tức giận trừng mắt.

Vừa ăn cơm xong, vì muốn để thức ăn tiêu hóa một chút nên Mộc Yên đã bị Dung Lạc kéo đi dạo chung quanh.

Dung Trạch và Dung Ngữ đi theo phía sau luôn cảm thấy khí lạnh quanh người, dù sao vào tối rằm tháng bảy ở bên ngoài rất rối loạn nên đi dạo như vậy quả thật không tốt lắm, theo dân gian thì tối rằm tháng bảy thường có ma quỷ đi qua đi lại ở bên ngoài.

Nhớ tới góc đường trong bộ phim mà lúc nãy, vừa đúng lúc trên con đường ven sông Hoàng Hà ở thành phố A này lại có rất đông người tập trung lại.

Trên mặt sông có ba gợn sóng lăn tăn xuất hiện, đồng thời có cả ánh lửa lóe sáng, đứng ở đằng xa nhìn lại thật sự rất quý quái.

Dung Ngữ lôi kéo cánh tay Dung Trạch nói, "Anh nói thử xem ánh lửa le lói ở phía trước có phải là "Ma trời" không?"

Dung Trạch bĩu môi, "Không phải em rất can đảm sao? "Ma trời" có cái gì mà phải sợ?" Anh sẽ không nói cho cô biết đó chỉ là đèn mà người ta thả xuống sông vào ngày Rằm tháng bảy theo phong tục dân, ai bảo cô cười nhạo anh.

Dung Lạc và Mộc Yên đã sớm chen vào trong đám người, mọi người đứng ven sông gấp giấy trắng thành hình hoa sen, ở giữa đặt một ngọn nến rồi sau đó chậm rãi đặt vào dòng sông. Đèn hoa đăng nho nhỏ chậm rãi trôi về phía trước theo dòng nước, sau đó càng lúc càng đi xa.

Rằm tháng bảy thả đèn xuống sông để nhắn gửi sự nhớ mong đối với người thân đã khuất.

Tuy nói rằng điều kiện tiên quyết để thả đèn là phải bị thương nhưng ánh lửa le lói giữa dòng sông trong vắt lại có một hương vị ấm áp, sưởi ấm lòng người.

Mộc Yên đứng ở bờ sông nhìn trong chốc lát, đột nhiên cô cảm thấy đây mới là cuộc sống. Mỗi một ngày trôi qua, cô đều phải hoàn thành khóa huấn luyện, đi giết người, còn phải làm vài việc linh tinh khác nữa, vất vả một ngày một đêm nhưng cuối cùng trong lòng lại luôn trống vắng, không có cảm giác chờ mong, cô giống như một cái máy lặp đi lặp lại những công việc giống nhau ngày qua ngày. Cô không biết cuộc sống cũng có thể giống như lúc này, có người vẫn luôn ở bên cạnh cô, không còn chuyện sau khi cô nói câu gì đó thì chỉ có sự yên tĩnh trả lời cô nữa.

Hồi thần lại, cô quay đầu nhìn người bên cạnh thì mới phát hiện Dung Lạc vừa mới ở bên cô đã không thấy đâu nữa. Ánh lửa vẫn lóe sáng như trước, cảnh vật lần lượt thay đổi, đám đông cũng di chuyển, tất cả chưa hề thay đổi, nhưng chỉ có mình cô trở nên lẻ loi một mình. Trong lúc nhất thời, Mộc Yên cảm thấy giống như mình gặp ảo giác, trong lòng dâng lên một nỗi sợ hãi khó tả. Đến khi vừa quay đầu lại thấy có một bóng người lướt qua đám đông, chậm rãi đi tới đây thì cô mới hoàn toàn bình tĩnh lại. Thì ra bất tri bất giác anh đã để lại một dấu ấn rất sâu trong lòng cô, sợ là cô sẽ mãi mãi không thể rời khỏi nó, bởi vì cảm giác sợ hãi vừa rồi trước nay cô chưa từng có, bởi vì là anh nên cô mới bắt đầu lo sợ anh biến mất khỏi cô.

"Sao tay lại lạnh như vậy?" Dung Lạc cảm nhận được cảm xúc của cô thay đổi, có chút lo lắng hỏi cô.

"Không có gì." Đôi mắt nhanh chóng khôi phục lại vẻ trong suốt như ngày xưa, tùy ý để anh sưởi ấm tay giúp cô, Mộc Yên cười hỏi anh, "Lạc Lạc, vừa rồi anh đi đâu vậy?"

Dung Lạc đưa một trang giấy trắng to cho cô, nhếch môi lên, ôm cô giải thích, "Muốn thả đèn hoa đăng không?" Anh mặc áo soni màu trắng không nhiễm một hạt bụi nào, tay áo được xấn lên, đơn giản mà cao quý. Ánh đèn lóe sáng, càng làm nổi bật khuôn mặt tinh xảo của anh, đôi mắt đen nhánh nhìn Mộc Yên thật sâu, môi cười yếu ớt nhưng đủ để làm lấn át ánh đèn của đèn hoa đăng.

"Lạc Lạc." Cô cũng ôm lấy anh.

"Ừ." Dung Lạc lên tiếng trả lời, có chút nghi hoặc nói, "Sao vậy?"

Mộc Yên cũng không nói gì mà chỉ rúc vào ngực anh gọi một tiếng, "Lạc Lạc."

"Ừ, anh ở đây." Anh ôm chặt cô, trấn an để cô không bất an.

Ngón tay thon dài linh hoạt xếp giấy trắng thành hình hoa sen, điều này làm cho Dung Trạch và Dung Ngữ sợ ngây người, sao bọn họ chưa bao giờ biết anh cả nhà mình lại toàn năng như vậy, ngay cả cách gấp hình phức tạp này cũng biết.

Thấp sáng nến rồi đặt vào trong nước, ngọn đèn càng trôi càng xa, Dung Trạch và Dung Ngữ cũng mua giấy gấp rồi thả xuống sông. Bốn người bọn họ vui đùa rất vui vẻ. Tối Rằm tháng bảy mà ra ngoài chơi đùa như vậy là vui nhất, thật sự rất kỳ lạ, có người liên tục quay đầu lại nhìn bọn họ với ánh mắt đầy kinh ngạc.

Chơi đùa một hồi, trên đường đi về Mộc Yên đã ngủ quên trong lòng Dung Lạc.

Sáng hôm sau, Mộc Yên nhận được một cuộc điện thoại của một tòa soạn báo, ăn trưa xong, cô đến tòa soạn đó theo giờ hẹn.

Nhìn bóng dáng dần dần biến mất khỏi Nhà họ Dung, Dung Trạch nhìn Dung Lạc ngồi ở một bên xem bảng số liệu, nhíu mi, "Anh, anh cứ để chị dâu nhỏ ra ngoài làm việc như vậy sao, không sợ cô ấy bị người khác lừa gạt à?"

"Ai dám!" Giọng nói đùa như không đùa lại làm cho Dung Trạch mở rộng tầm mắt, cả người đỏ đầy mồ hôi lạnh.

Mộc Yên vẫn mặc đồ đơn giản như trước, lúc đi ra ngoài đội cái mũ tròn, mặc áo ngắn sọc caro, quần jeans. Tóc dài buộc cao giấu vào trong mũ, bởi vì trên người có khí chất lạnh thấu xương nên nếu không nhìn kỹ thì mọi người đều coi cô là một thiếu niên.

Tòa soạn báo Triều Dương nằm ở phía Tây của bùng binh thành phố, tuy rằng chỗ này không nổi tiếng, nhưng việc làm cũng coi như là có một không hai.

Người đi ra đón cô ở tòa soạn là một cô gái hơn hai mươi tuổi, "Hoan nghênh cô gia nhập tòa soạn báo, Mộc Yên tiểu..." Nhìn tên trên danh sách, đang muốn gọi cô một tiếng tiểu thư, Lưu Nhân Nhân ngẩng đầu lên thì lại bỏ ngay ý định này. Cô thật sự không thể coi cậu nhóc trước mắt này là một cô gái được, ngượng ngùng mở miệng hỏi giới tính của cô, sau đó lại xấu hổ cười hai tiếng, cô dẫn Mộc Yên đến chỗ ngồi của cô rồi nói cho cô biết trước mắt

cô sẽ là trợ lý của chủ biên tòa soạn báo, nếu chủ biên đến đây, cô sẽ đến dẫn cô qua gặp mặt.

Mộc Yên gật đầu, nói một tiếng cảm ơn rồi bắt đầu sửa sang lại một ít tài liệu. Lúc cô ở Seattle, trong đại học Washington cũng có học qua ngành này, tuy rằng cô học chuyên ngành Mỹ học nhưng sau khi học xong thầy của cô có dạy cách tổ chức, sắp xếp lại những tin tức về việc làm để giúp cô kiểm thêm tiền cho chi tiêu hàng ngày. Cho nên lúc này ngồi sắp xếp lại tài liệu tin tức cũng hoàn toàn thuận buồm xuôi gió. Thời gian trôi qua từng giây một, Mộc Yên không ngừng đánh máy, bổ sung một ít tài liệu cho xong, sau đó mang đi in ra.

Lúc làm xong mọi việc cũng không còn sớm, trời đã tối dần đi, di động trên bàn cũng lóe sáng, Mộc Yên mở khóa màn hình ra mới thấy được một tin nhắn ngắn của Dung Lạc gửi tới.

"Tan tầm về nhà sớm một chút, anh làm cháo tôm nắm hương cho em." Mộc Yên nở nụ cười ấm áp ý làm cho vài đồng nghiệp ngồi đối diện cô nhìn mà ngây người. Ngay từ đầu bọn họ đều cảm thấy cô nhân viên mới này rất lạnh lùng, vừa vào văn phòng liền im lặng làm việc, không hề để ý tới ai, nhưng hiện tại lại đột nhiên cười rộ lên, tuy rằng mọi người không biết vì sao cô cười, nhưng nụ cười đó lại quá kinh hãi.

Có người đẩy cửa văn phòng ra đi vào vừa nói mọi người có thể tan tầm thì Lưu Nhân Nhân đã vội vàng chạy nhanh tới đọc tên vài người ở lại, chủ biên nói tối nay muốn phỏng vấn, vì vậy nên mọi người phải vất vả một chút.

Mộc Yên không ngờ là cô vừa mới tới làm ngày đầu tiên mà cũng bị ở lại, Lưu Nhân Nhân nói, "Cô là trợ lý của chủ biên, đương nhiên phải ở lại rồi."

Thật ra trợ lý chủ biên không chỉ có một người, Mộc Yên đi theo phía sau bốn người đó, cô thật không biết là mình tới buổi phỏng vấn này để giúp cái gì. Vì lúc đi ra quá vội vàng nên đã để điện thoại di động ở văn phòng, cô cũng chưa kịp trả lời lại cho Dung Lạc, trong lúc nhất thời sắc mặt cũng không được tốt lắm. Đồng nghiệp ở phía trước đồng loạt cảm thấy phía sau có một luồng khí lạnh rất mạnh, tất cả mọi người đều cảm thấy lưng hơi ớn lạnh, không ai dám đến gần Mộc Yên.

Bọn họ đi ngồi lên xe chuyên dụng của tòa soạn báo, người lái xe là Ninh Hiền ngồi kế cô trong văn phòng, khoảng hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi, cao ráo đẹp trai, buổi trưa cô cũng mới biết anh được rất nhiều con gái thích. Đi cùng nhau còn có Lưu Nhân Nhân buổi chiều chiều đi cô và hai phó biên tập nam khác nữa. Một chiếc xe có năm người, bọn họ đều tụ lại một chỗ tùy ý trò chuyện, Mộc Yên dựa vào cửa sổ, nghĩ xem Dung Lạc có đợi mình về nhà rồi mới ăn cơm tối hay không.

"Có thể cho tôi mượn di động một chút được không?" Mộc Yên nhìn Lưu Nhân Nhân ngồi bên cạnh mình, lạnh lùng hỏi.

"Được, được." Lưu Nhân Nhân vội vàng lấy di động trong túi ra đưa cho cô, cô cảm thấy trên người đồng nghiệp mới này có khí thế lạnh thấu xương khó tiếp cận được, thậm chí còn làm người ta sợ hãi.

Mặt nhìn ra ngoài cửa sổ, Mộc Yên nhập một dãy số vào điện thoại rồi chờ Dung Lạc bắt máy.

Phòng làm việc của Nhà họ Dung.

Dung Lạc nhìn dãy số lạ hiển thị trên di động riêng của mình, lập tức bắt máy không hề do dự, "Tiểu Yên, sao vậy?" Mộc Yên vốn tưởng rằng anh nhìn thấy số điện thoại lạ sẽ không nghe, không ngờ lại bắt máy nhanh như vậy, nhưng bởi vì cô không biết là chỉ có mình cô biết số điện thoại riêng của Dung Lạc. Anh luôn chán ghét mấy cái thiết bị có tia phóng xạ nhưng nó lại là phương tiện duy nhất giúp anh giữ liên lạc với Mộc Yên nên mới kêu A Cứu đi mua.

Vừa nghe thấy giọng của Dung Lạc, mặt Mộc Yên liền trở nên nhu hòa, làm cho Lưu Nhân Nhân ngồi ở bên cạnh cô rất khiếp sợ.

"Lạc Lạc, hôm nay tòa soạn báo có buổi phỏng vấn, sợ là tối nay em sẽ về trễ." Nói tới đây Mộc Yên có chút không vui nhún nhai.

"Có cần anh đến đón em không?"

"Không cần không cần, tự em có thể đi về." Cô không muốn Dung Lạc khuấy động nhiều người vì cô, "Lạc Lạc, anh nhớ ăn cơm đúng giờ, không cần đợi em." Mỗi một lần cô về trễ thì Dung Lạc đều đợi cô, đây là điều cô lo lắng nhất.

"Ừ." Dung Lạc lên tiếng trả lời, "Vậy ở bên ngoài ăn nhiều một chút."

"Lạc Lạc, anh nhất định phải nhớ ăn cơm đúng giờ đó." Mộc Yên lo lắng nhấn mạnh lại một lần nữa.

"Được, anh biết rồi. Ngoan, nhớ về sớm một chút."

"Được rồi Lạc Lạc, không nói nữa, gặp lại sau." Cúp điện thoại, lạnh lùng nói cảm ơn, Mộc Yên trả điện thoại di động lại cho Lưu Nhân Nhân đang trợn mắt há mồm kinh ngạc. Cô không ngờ đồng nghiệp mới lạnh như băng này lại có lúc dịu dàng như vậy. Nghe cách xưng hô lúc này, "Lạc Lạc?" Bình thường không có cô gái nào gọi đàn ông như vậy, đánh giá lại cách ăn mặc của cô thì Lưu Nhân Nhân càng khẳng định. Vì thế, cô mở miệng hỏi, "Vừa rồi gọi điện thoại cho bạn gái sao?"

Mộc Yên kinh ngạc, cô nheo mắt lại cười nhả nhìn Lưu Nhân Nhân, cô bị nhìn đến mức co quắp lại, cô cũng sợ lỡ mình thật sự đoán sai thì chẳng phải sẽ xấu hổ sượng mặt sao.

Nhìn thấy cô luôn đánh giá mình từ cao xuống thấp, lúc này Mộc Yên mới nhận thấy quần áo của mình hôm nay quả thật khiến người khác hiểu lầm, hơn nữa còn đội mũ. Cô nhún mày nhưng cũng không giải thích gì cả, trong lòng thoáng cảm thấy buồn cười vì có người coi Lạc Lạc là bạn gái của cô, vì vậy

nhìn không được mà bật cười. Không biết lúc về nhà nói cho Lạc Lạc biết thì anh sẽ phản ứng thế nào?

Lưu Nhân Nhân thấy cô không phủ nhận, hơn nữa sắc mặt còn dịu đi không ít nên cô nghĩ rằng mình đoán không sai, yên lòng thở phào nhẹ nhõm. Thấy Mộc Yên không thêm nhắc lại, cũng không có ý trả lời cô, cô cũng không hề cảm thấy xấu hổ mà lại nghĩ có thể ‘cậu nhóc’ mới tới này sợ người lạ, nếu không thì cũng là trời sinh lạnh lùng, ít nói. Đối với người như vậy, cô càng nên chủ động tiếp xúc, như vậy đối phương mới có thể từ từ quen thuộc với mình, sau này trao đổi công việc cũng sẽ dễ hơn rất nhiều.

"A Yên, vì sao muốn đến tòa soạn Triều Dương của chúng tôi vậy?"

Nhìn đối phương cười thân thiện, Mộc Yên nhún mi, A Yên? Đây là lần đầu tiên có người gọi cô như vậy! Nhưng mà cô không thích nói chuyện quá nhiều với người lạ, thấy ngại vì cô mới vừa cho mình mượn đi động nên, cô mới quyết định nói hai câu với cô.

"Phòng vấn rất nhiều lần, chỉ có lần này là được thông qua."

"..."

Quả thật trả lời rất thẳng thắn, làm cho Lưu Nhân Nhân cười gượng không biết nên nói gì tiếp.

"A Yên, sau này công việc có gì khó khăn có thể nói với tôi, nếu có thể giúp được tôi nhất định sẽ giúp hết sức." Lưu Nhân Nhân cười rất chân thành, cô vui vẻ muốn bắt tay với ‘cậu nhóc’ lạnh lùng sắc bén này.

Mộc Yên nhìn thấy bàn tay vươn đến trước mặt mình nhưng lại không nhúc nhích, cô không thích tiếp xúc với người lạ, cho dù cùng giới tính cũng không muốn.

Lưu Nhân Nhân ngượng ngùng vươn tay trong không trung, dù sao cũng là con gái, bị từ chối rõ ràng như vậy nên có chút xấu hổ đỏ mặt.

Những người khác ngồi ở trên xe thấy cảnh tượng này đều trêu ghẹo cười nói, "Trăm năm mới gặp một lần, Lưu đại mỹ nữ của chúng ta cũng có lúc kinh ngạc ở trước mặt một cậu nhóc, thật đúng là hiếm có."

Ngay cả Ninh Hiên ngồi lái xe cũng trêu chọc Lưu Nhân Nhân, "Lưu đại mỹ nữ, nhất định là bình thường cô được lòng nhiều đàn ông trong tòa soạn quá nên ông trời mới trừng phạt cô, để cho một cậu nhóc từ chối cô!"

Lưu Nhân Nhân đỏ mặt, lúng túng nói, "Mấy người nói bậy bạ gì đó? A Yên người ta có bạn gái rồi!"

"Vậy Lưu đại mỹ nữ, cô cần phải nắm thật chặt, tuy rằng tình yêu có thể cạnh tranh công bằng, dù sao bạn gái người ta dựa gần quan thì sẽ được ban lộc, nhiệm vụ cải tạo của cô rất gian khổ đó!" Có người cô ý liếc mắt nhìn Mộc Yên vẫn bình thản như cũ, lúc nhìn về phía Lưu Nhân Nhân thì cực kỳ mờ ám.

"Người gần quan để được ban lộc?" Mộc Yên nhìn không được đen mặt lại, sau đó lại thấy buồn cười, là Lạc Lạc nhà cô sao? Không muốn náo loạn với bọn họ, trời sinh cô đã không biết cách giao tiếp với người xa lạ, trừ khi là lúc bắt đắc dĩ, nhưng cũng không nói gì thêm, mà chỉ lạnh mặt im lặng ngồi bên cạnh.

Lưu Nhân Nhân thấy vậy, nghĩ rằng đồng nghiệp mới tức giận vì bị đùa giỡn cho nên vội vàng nói, "Mấy người đừng nói lung tung nữa, A Yên sẽ tức giận."

"Này, nhanh như vậy đã bắt đầu hộ giá cho chân mệnh thiên tử của cô rồi sao!" Có người cười nhạo.

"Lưu đại mỹ nữ cô lên, tôi ủng hộ cô!"

...

Mộc Yên tựa vào cửa kính xe, lúc này cô luôn nghĩ liệu Lạc Lạc có ăn cơm đúng giờ hay không?

Mãi cho đến khi xe dừng lại ở một nhà hàng cao cấp, mấy người trên xe mới ngừng đùa, Mộc Yên cũng không suy nghĩ nữa mà xuống xe theo bọn họ.

Đi vào trong phòng ăn, lúc này Mộc Yên mới gặp được Cao chủ biên của tòa soạn báo Triều Dương, cũng chính là sếp trực tiếp Cao Nghị của mình. Nhìn vẻ bề ngoài Mộc Yên đoán anh vừa mới tròn ba mươi tuổi, cô nghĩ rằng chủ biên ít nhất cũng phải ngoài bốn mươi tuổi rồi, không ngờ chủ biên Cao Nghị này lại trẻ hơn dự đoán của mọi người. Còn trẻ mà đã ngồi vững trên ghế chủ biên thì nhất định không phải người bình thường. Vóc dáng ngũ quan sắc nét, mặt mày tuấn tú, nhưng mà bộ tây trang trên người anh quả thật có chút cứng nhắc không hợp với biểu cảm.

Người đàn ông này không có dáng vẻ kiêu ngạo, anh kêu nhóm trợ lý của mình ngồi tự nhiên, cũng không giống những bữa tiệc lúc trước, nhất là loại bàn ăn hình chữ nhật này, người Trung Quốc đều chú ý đến người quyền cao chức trọng sẽ ngồi ở giữa, nhưng vì sao Cao Nghị lại ngồi ở trong góc. Ngay cả như vậy cũng không làm mất vẻ uy nghiêm của anh, “Người tới nay chúng ta phỏng vấn là do cấp trên tốn rất nhiều công sức để liên lạc mời về đây. Ngán vạn lần không thể để xảy ra một chút sai lầm nào, tốt nhất không được nhắc đến những ý kiến phản đối, nghe rõ chưa?"

"Rõ rồi." Phó chủ biên và nhóm trợ lý đều lên tiếng trả lời.

Mộc Yên im lặng, cô ngồi trong một góc xó khác trong phòng bao. Bởi vì dáng người cô thấp bé nên người khác mới không để ý đến cô.

Đến khi có điện thoại gọi tới, Cao Nghị nhận điện thoại trả lời vài tiếng, nói là người phỏng vấn đã đến, rồi tự mình đi ra ngoài đón tiếp anh, mọi người cũng đứng lên nghênh đón.

Mộc Yên đứng lên theo đám người, chỉ chốc lát sau đã nghe được tiếng Cao Nghị cười nói đẩy cửa phòng ra.

Cô ngẩng đầu nhìn người đi vào, anh mặc bộ tây trang thuần đen, khuôn mặt góc cạnh sắc nét giống như được gọt giũa, lúc này vẻ tuấn tú phi phàm ngày xưa đã trở thành gầy yếu tái nhợt đi rất nhiều, chỉ có khí chất kiêu ngạo là không hề bị tụt dốc.

"Sở thiếu, mời ngài đến đây thật không dễ dàng!" Cao Nghị mỉm cười nhìn Sở Hoán nói đùa.

Mộc Yên ngồi trong một góc neo mắt lại, trong mắt đầy khí lạnh thấu xương.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sủng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 89: Dùng Thân Để Bảo Vệ

Edit: susublu

"Sở thiếu, có thể mời được ngài đến đây thật sự không dễ dàng." Thật vất vả lắm mới mời được ông trùm của giới kinh doanh này đến phỏng vấn, giọng của Cao Nghị trở nên thân thiện nịnh nọt.

"Cao chủ biên khách sáo rồi." Sở Hoán vẫn duy trì nụ cười giả tạo trên thương trường như lúc trước.

"Đây đều là nhân viên của tòa soạn báo chúng tôi, hôm nay đến đây để phụ trách ghi chép lại buổi phỏng vấn ngài." Cao Nghị nhìn mọi người trong phòng một vòng, sau đó lại nhìn qua Sở Hoán.

Sở Hoán mỉm cười, "Không cần khách sáo, có thể bắt đầu rồi." Mặc dù anh trả lời Cao Nghị nhưng cũng không hề muốn ở trong này mà thăm nghĩ muốn mau chóng kết thúc.

Phó biên tập và nhóm trợ lý đều đặt câu hỏi với Sở Hoán theo thứ tự đã sắp xếp sẵn, bởi vì Mộc Yên vừa vào tòa soạn Triều Dương nên bị Lưu Nhân Nhân sắp xếp cho ngồi ghi chép.

"Sở thiếu, xin hỏi mấy tháng qua lúc "Hằng Phong" gặp phải vấn đề tài chính lớn, ngài làm thế nào để "Hằng phong" vượt lên mà không hề để vấn đề tài chính ảnh hưởng quá nhiều, ngược lại lần phát triển này còn thu về lợi ích lớn hơn trước nữa?"

"Xin hỏi Sở thiếu, ngài đoán gì về tương lai của thị trường buôn bán hiện tại?"

...

Mộc Yên nắm thật chặt bút bi màu đen trong tay, cô vốn không biết phải ghi chép cái gì, hai mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm Sở Hoán, không khí quả thực lạnh đến mức đóng băng. Người đàn ông này đã nhiều lần khiêu chiến giới hạn của cô, hiện tại cô đã không còn bất cứ tình cảm nào đối với anh, diemxdafinllequysdoon mà ngược lại tất cả đều đã chuyển thành thù hận! Vì anh dung túng nên những màn kịch Mộc Cẩm trình diễn càng lúc càng hoành hảo, cái tát vô duyên vô cớ ở tiệm thuốc Đồng Nhân Đường, nỗi nhục ở bể bơi khách sạn Hilton, lần nào cũng chạm đến giới hạn của cô, nếu anh không tên là "Sở Hoán", nếu không phải còn bận tâm tới một chút tình cảm lúc còn trẻ thì nhất định lúc này anh chỉ còn lại cái xác.

Hận ý mạnh mẽ như vậy sao Sở Hoán lại không chú ý đến được, lúc ngẩng đầu lên thì đúng lúc anh đón nhận ánh mắt lạnh thấu xương của cô. Sắc mặt Sở Hoán lập tức trắng bệch, cả người giật nảy sững sờ tại chỗ. Khi anh xác nhận đối phương chính là Mộc Yên, anh thậm chí còn hoài nghi có phải mình nhớ cô quá độ nên bị ảo giác hay không, nhưng bóng người cô quá rõ ràng. Anh còn chưa kịp vui mừng thì đã bị hận ý trong mắt cô vùi lấp, sự thù hận mạnh mẽ như vậy làm cho Sở Hoán hít thở không thông. Tiểu Yên anh vẫn quý trọng lại chán ghét anh như vậy sao? Mối tái nhợt giống như bị keo dán chặt lại, run rẩy hơn nửa ngày anh mới nhẹ giọng nói ra hai chữ "Tiểu Yên."

"Sở thiếu?"

"Sở thiếu?"

...

Không ai nghe rõ Sở Hoán vừa mới thì thào cái gì, Cao Nghị ngồi ở bên cạnh thấy anh đột nhiên thất thần nên cảm thấy kinh ngạc, đến khi mọi người nhìn theo tầm mắt của Sở Hoán thì mới thấy Mộc Yên trừng mắt ngồi trong bóng tối, cô lập tức biến thành tiêu điểm của mọi người.

Dưới ánh mắt của mọi người, Mộc Yên cười lạnh đứng lên, cô hung hăng trừng mắt nhìn anh, "Sở tiên sinh, tôi muốn phỏng vấn một chút tin tức của

Mộc Cẩm tiểu thư để làm tiêu đề cho ngày mai, có phải ngài cũng cảm thấy vui vẻ giống như tôi không?"

Mọi người đang ngồi nghe thấy câu hỏi của Mộc Yên thì đồng loạt đổi sắc, ai cũng đều biết đây là điểm mấu chốt của Sở Hoán, anh ghét nhất là bị người khác hỏi đến chuyện này, mà "Thiếu niên" trước mắt này lại không biết sống chết hỏi anh.

Cao Nghị thấy sắc mặt Sở Hoán càng lúc càng khó coi, vội vàng lên tiếng trước khi tình hình trở nên tệ hơn, "Sở thiếu, đây là trợ lý mới của tôi, cậu ta vừa tới vẫn chưa hiểu chuyện, ngài đừng so đo với cậu ta."

"Mộc Yên, còn không mau giải thích với Sở thiếu!" Cao Nghị xoay người nhìn Mộc Yên.

Nhưng Mộc Yên lại làm như không thấy, cô cầm ly rượu trên bàn lên, nhân lúc mọi người còn phản ứng lại, đi đến trước mặt Sở Hoán. "Chúc mừng anh nhận rõ bộ mặt thật của Mộc Cẩm!" Mộc Yên hừ lạnh, "Tôi mời anh!" Vừa nói xong, rượu đỏ tươi như màu máu đỏ xuống đầu Sở Hoán, "Choang!" Ly rượu để cao nên xuống mặt bàn, tiếng thủy tinh vỡ tan, những mảnh thủy tinh dính rượu văng ra xung quanh! Làm khuôn mặt tuấn tú của Sở Hoán bị xước một đường, máu tươi chậm rãi chảy theo sườn mặt của anh xuống dưới.

"A!" Lưu Nhân Nhân hét chói tai, những người còn lại cũng đều bị đồng nghiệp mới này dọa sợ, đứng sững sờ tại chỗ không cử động.

"Anh uống đi!" Mộc Yên trừng mắt nhìn anh, cô ngu xuẩn cỡ nào mới có thể để cho người đàn ông này dẫm đạp lòng tự trọng của mình hết lần này tới lần khác.

Màu đỏ của rượu chói mắt giống như máu tươi tưới ướt từ đỉnh đầu của anh xuống quần áo, Sở Hoán chật vật ngã người, anh biết mình đã hoàn toàn đánh mất cô, ánh mắt thô bạo như vậy, Mộc Yên oán hận đến mức muốn ăn tươi nuốt sống, lóc da lóc thịt anh.

"Tiểu Yên, thật xin lỗi. Anh không biết vì sao mọi chuyện lại biến thành như vậy." Sắc mặt Sở Hoán trắng bệch, anh ăn nói khép nép, nhận lỗi với cô nhưng lại đổi lại một cái tát vang dội của Mộc Yên.

Một tiếng "Chát!" vang lên, âm thanh làm tan nát cõi lòng Sở Hoán, bóp nát mọi sự cố gắng thành bột phấn, gió thổi qua một cái liềm hoàn toàn phiêu tán trong gió.

"Sở Hoán, đừng trêu chọc tôi nữa nếu không tôi nhất định sẽ băm thây anh ra thành ngàn khúc!" Vươn tay ném cây bút màu đen bay sượt qua mặt anh, Mộc Yên xoay người đi ra ngoài.

Cao Nghị là người đầu tiên hồi thần trong số đám người bị dọa ngã người, "Sở thiếu, thật sự xin lỗi..." Anh cầm khăn ăn trên bàn lên muốn lau vết rượu đỏ trên quần áo của Sở Hoán thì lại bị Sở Hoán đẩy ra, "Cút!" sau đó vội vàng đuổi theo Mộc Yên, hiện tại ở trong lòng anh chỉ có một suy nghĩ, nếu không đuổi theo Mộc Yên để giải thích mọi chuyện cho cô nghe thì sợ là cô sẽ mãi mãi hận anh!

Dùng giấy ăn lau khô vết rượu đỏ trên tay, khi Mộc Yên đi ra khỏi nhà hàng thì vẻ tàn bạo trên mặt cũng đã dịu đi rất nhiều. Đối với cô mà nói, Sở Hoán đã sớm không còn gì để cô vương vấn nữa, mà mọi thứ cô làm hôm nay là để trả thù vì anh không biết phân biệt tốt xấu!

Lúc cô đứng ở ven đường muốn qua đường để bắt xe về nhà thì bị ánh đèn xe đối diện chiếu vào làm đau mắt, Mộc Yên nhắm mắt lại mới thấy thì ra là chiếc xe Hummer màu đen mà Dung Ngữ thường xuyên lái, dù sao cũng được huấn luyện về các loại xe nên cô liếc mắt một cái là nhận ra liền.

Không biết cô em chồng này của cô lại muốn giờ trò gì nữa đây? Nghĩ đến đây, Mộc Yên nhếch môi cười.

Nhưng vừa mới đi được hai bước thì Mộc Yên đột nhiên cảnh giác, nhử mi nhìn chiếc Hummer màu đen đang lao tới với tốc độ cực nhanh, vốn dĩ muốn tông chết cô!

Sâu trong đáy mắt Mộc Yên hiện lên ý lạnh thấu xương, lúc này mà tránh thì không còn kịp nữa rồi, nhưng khé môi Mộc Yên lại nhếch lên, muốn đâm chết cô, quả thực không biết tự lượng sức mình!

Ở trong tổ chức ở Seattle thì Mộc Yên là người có thành tích huấn luyện đứng đầu bảng, cô nhảy vọt lên, đánh giá chiếc xe kỹ càng rồi nhảy lên mui xe trong lúc nó đang lao tới. Với thành tích của cô thì dù là xe đua chạy với tốc độ 800 km thì cũng không thành vấn đề.

Đánh giá xong tốc độ xe và lực ma sát xong, Mộc Yên vừa định nhảy lên thì chợt nghe thấy tiếng la hoảng sợ ở phía sau, "Tiểu Yên, coi chừng!"

Rồi sau đó, Mộc Yên cảm giác được mình bị một người ôm vào trong lòng, là sự ấm áp còn hơi thoang thoang mùi rượu đỏ, nhưng không phải là mùi hương quen thuộc cô vẫn thường ngửi. Người đó ôm cô ngã xuống đất để né chiếc xe, dien;dafn,lle[quysdoon nhanh chóng lăn hai vòng, sau đó mới dừng lại.

Mộc Yên mở mắt ra, nhử mi, nhìn thấy người ôm mình lại là —— Sở Hoán! Trong đám người đứng vây xung quanh đã có người gọi 120.

"Này, anh sao rồi?" Cô biết vì anh ôm cô nên bị đè với lực quá lớn, Mộc Yên vội vàng đứng dậy hỏi.

"Khụ... Khụ khụ..." Bởi vì lưng bị thương nặng nên Sở Hoán ho ra máu, "Tiểu Yên, Tiểu Yên..." Anh nắm chặt tay cô, lúc nhẹ giọng gọi cô thì giống như một đứa bé yếu ớt vừa cô độc lại vừa bất lực.

Không rút được tay ra nên Mộc Yên đành phải mặc kệ, an ủi nói, "Sở Hoán, anh kiên trì một chút."

"Tiểu Yên... Tiểu Yên..."

Lúc xe cấp cứu chạy tới thì thần trí Sở Hoán đã hoàn toàn mơ hồ, nhưng anh lại liên tục gọi tên cô.

Anh thật sự rất đau khổ nên anh không muốn tiếp tục chịu đựng như vậy nữa.

Mí mắt như nặng ngàn cân, lúc nhắm lại, trong phút chốc anh có nghĩ đến nếu mãi mãi có thể như vậy, không cần mở mắt ra nữa thì tốt biết bao.

Anh giống như thấy mình quay trở lại khoảng thời gian quý giá thời niên thiếu.

Trời tháng năm, mùa mưa ở Seattle, nước Mỹ.

Mưa rả rích không ngừng, không khí ẩm ướt đầy hơi nước, trời đất u ám như mãi mãi sẽ không được thấy mặt trời nữa.

Vùng ngoại ô ở Seattle là khu dân cư.

"Anh, anh đi đâu vậy?" Mộc Yên mở cửa ra, nhúu mày nhìn cả người Sở Hoán ướt đẫm nước mưa. Chờ anh đi vào thì vội vàng đưa khăn mặt cho anh, giúp anh lau khô mặt.

"Tiểu Yên, anh ở lại chỗ này của em một thời gian được không?"

Mộc Yên cười khê lên tiếng trả lời, "Đương nhiên được!" Nhưng nghĩ tới cái gì đó thì cô lại nghiêm túc hỏi anh, "Anh, có phải anh trêu chọc người nào rồi hay không?"

"Tiểu Yên, em đừng quan tâm, cứ đến trường bình thường là được rồi." Nói xong, Sở Hoán lại lấy xấp tiền đô la trong túi mình ra, "Đây là học phí, em mau cầm đi đóng đi."

"Anh, anh vừa mới tới Seattle hai ngày, sao lại có nhiều tiền như vậy?" Mộc Yên trừng mắt nhìn anh.

"Còn nhỏ thì đừng nghĩ nhiều như vậy, cứ lo đến trường là được rồi, học phí của em anh sẽ nghĩ cách."

"Anh, có phải vì lấy được số tiền này mà anh lại trêu chọc người nào rồi không?"

"Đừng nghĩ bậy, sao anh lại..." Sở Hoán còn chưa nói xong thì chợt nghe thấy tiếng gõ cửa dồn dập vang lên ngoài cửa.

Sở Hoán kinh sợ, vội vàng đẩy Mộc Yên vào trong, "Tiểu Yên, em ở trong phòng ngủ một lát, nhớ kỹ không được đi ra!"

Nói xong, Sở Hoán cầm con dao gọt trái cây trên bàn lên đi ra mở cửa.

Sở Hoán đi ra ngoài, khóa kỹ cửa. Nhìn người đàn ông mập mạp người Trung Quốc trước mặt, phía sau còn có vài người Mỹ khác.

"Nhóc con, mày rất có bản lĩnh!" Tên đàn ông mập mạp đi lên nắm lấy cổ áo anh, "Ngay cả tiền của tao mà cũng dám thách!"

Sở Hoán vươn ngón cái lau vết máu bên môi, hừ lạnh, "Có chơi có chịu, là chính ông đánh bài thua tôi!"

"Con mẹ nó, đừng có rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt, ngoan ngoãn đưa số tiền đó của tao đây, tao sẽ tha cho mày một mạng!"

"Ông mơ tưởng!" Sở Hoán vừa nói xong, tên mập mạp liền đạp một cước vào anh.

"*! Con mẹ nó, không biết phân biệt tốt xấu, đánh cho tao!" Tên Mập mạp ra lệnh một tiếng, vài tên du côn người Mỹ cầm hung khí xông lên, Sở Hoán cố gắng phản kháng, cho dù anh biết chút võ, nhưng một người khó địch lại bốn người nên dần dần bị đánh bại.

Sở Hoán bị đánh ngã, bị bọn họ cùng đánh cùng đá.

"Dừng lại!" Tên mập mạp giơ tay ra lệnh ngừng lại, "Nhóc con, rốt cục mày có giao tiền của tao ra không?"

Sở Hoán bị đánh đến mức cả người mất cảm giác, anh thờ thề thào nói, "Đã tiêu hết rồi!"

"Con mẹ nó, đúng là muốn chết!" Tên mập mạp nói xong lại có người bắt đầu đánh Sở Hoán. Mộc Yên bị nhốt trong phòng ngủ, cô lo lắng muốn chết, bên ngoài đã xảy ra chuyện gì cô cũng không biết. Dưới cơn nóng vội, cô lấy chìa khóa dự phòng từ trong ngăn kéo ra, nhưng còn chưa mở khóa thì đã thấy cửa kêu một tiếng "Rắc rắc" rồi bị đẩy ra, người Sở Hoán đầy máu tươi ngã vào trong lòng cô.

"Anh, anh làm sao vậy?" Cô sợ hãi kêu lên.

"Đừng lo lắng, nghe lời, anh không sao." Sở Hoán nhìn cô cười suy yếu rồi hoàn toàn hôn mê.

Ngất đi trong chớp mắt, hình như anh nghe được tiếng Mộc Yên la lên, "Anh!"

"Anh Sở Hoán!"

" Anh!"

Mí mắt giống như nặng ngàn cân, dù anh làm thế nào cũng không mở ra được. Trong không khí đầy mùi ghê tởm khiến anh muốn nôn mửa.

"Sở Hoán!"

"Sở Hoán!"

...

Có người đang gọi anh, là Tiểu Yên sao?

Sốt cao làm mất ý thức, anh bắt đầu thì thào những lời vô nghĩa, "Tiểu Yên, đừng lo lắng tiền học phí, anh sẽ đóng cho em."

"Tiểu Yên... Tiểu Yên đừng lo lắng tiền học phí..."

Mộc Yên chấn động, thờ dài, ánh mắt lạnh thấu xương nhìn về phía bác sĩ bên cạnh, "Rốt cuộc anh ấy thế nào rồi?"

Bị vẻ ác độc trên người cô dọa sợ, bác sĩ giật mình, lập tức trả lời, "Trước mắt đã không còn gì đáng ngại, chỉ cần chờ hết sốt là được rồi."

Gật đầu, Mộc Yên bảo bác sĩ có thể đi ra ngoài. Ai ngờ, vị bác sĩ kia chạy nhanh như chớp, biến mất không thấy bóng dáng giống như đã gặp quỷ vậy.

Nhìn người nằm trên giường đang mê man nói chuyện, Mộc Yên nhủ mi, cô cảm thấy càng ngày càng không hiểu Sở Hoán! Trước đây không hiểu, hiện tại không hiểu, sau này cô lại càng không cần hiểu.

Mộc Yên đứng lên, sờ cánh tay mình vừa mới được băng bó xong, vội vàng thả tay áo xuống, cô sợ lát nữa Dung Lạc thấy sẽ lo lắng. Vừa đẩy cửa phòng bệnh ra, Mộc Yên đã thấy một người đàn ông chạy trên hành lang, lao nhanh tới chỗ cô rồi ôm cô vào trong ngực. Trên hành lang dài của bệnh viện, diệnx*daffnle3&quysd0n anh ôm cô thật chặt trước cửa phòng bệnh, giống như cô là tất cả của anh.

Mộc Yên chưa từng thấy Dung Lạc kích động như vậy, ở ẩn tượng của cô, cho tới bây giờ anh vẫn luôn là người bình tĩnh, cho dù là lần cực đoan tự cầm dao vào ngực mình thì anh vẫn luôn lạnh nhạt, trên mặt không có một chút bối rối. Anh ôm cô, giống như muốn hòa tan cô vào người của mình, chặt đến mức khiến cho người ta hít thở không thông.

Cô bị anh ôm có chút đau, nên lên tiếng, "Lạc Lạc, đau."

Vừa nghe cô kêu đau, Dung Lạc lập tức buông cô ra, "Sao lại đau? Cho anh xem." Anh vội vàng tìm kiếm vết thương trên người cô, giọng nói có chút khàn khàn vì quá lo lắng. Suy nghĩ của anh vẫn còn đang dừng lại ở thời điểm vừa mới nhận được điện thoại của bệnh viện, có ý rá nói với anh, "Mộc tiểu thư xảy ra tai nạn xe cộ, mời anh và người nhà của anh nhanh chóng đến đây."

Trong giây phút đó, toàn thân Dung Lạc lạnh như băng, tim cũng như ngừng đập. Anh quả thực không dám tin, vừa rồi cô còn gọi điện dặn anh nhớ phải ăn cơm, bây giờ lại bị tai nạn xe cộ bị đưa vào bệnh viện. Không để ý đến ánh mắt kinh ngạc của mọi người ở Nhà họ Dung, anh cầm chìa khóa xe nhanh chóng chạy đến bệnh viện, cũng may cô không sao, nếu không anh nhất định làm cho tất cả những người liên quan đến chuyện này chôn cùng cô!

"Lạc Lạc, em thật sự không sao." Mộc Yên ôm anh, biết anh nhất định rất lo lắng, "Lạc Lạc, đừng lo lắng."

"Lạc Lạc?" Thấy Dung Lạc vẫn không nói lời nào, Mộc Yên biết nhất định là anh đã bị dọa. Lúc đang nghĩ xem nên trấn an anh thế nào thì Mộc Yên đã bị Dung Lạc nhắc nhở. Sau đó hành động của anh khiến Mộc Yên cảm thấy cực kỳ khó hiểu, anh đột nhiên đá cửa văn phòng của bác sĩ cấp cứu ra. Với một người xuất thân thế gia như Dung Lạc, hành động thô bạo như vậy thật không hợp với người luôn cư xử theo lễ nghi như anh, nhưng không ai dám nói như vậy, bởi vì lúc anh đi vào, bác sĩ sợ tới mức đứng lên.

"Kiểm tra toàn thân cho cô ấy." Anh lạnh lùng nhìn một đám, giọng nói cực kỳ không kiên nhẫn. Khí thế lạnh lẽo như băng giống như muốn nói nếu không làm theo lời anh thì mấy người nhất định phải chết!

"Được, được, ngài chờ một chút." Vài bác sĩ mặc áo blouse trắng lao đảo chạy đi chuẩn bị.

"Lạc Lạc." Cô lôi kéo ống tay áo của anh, sắc mặt Dung Lạc lập tức dịu lại, "Sao vậy? Đau sao?" Đặt cô lên giường của phòng cấp cứu ở bệnh viện, Dung Lạc ngồi xổm xuống nhìn cô, ánh mắt đầy sự đau lòng.

Bác sĩ nhìn nhìn thấy người đàn ông trước mắt thay đổi ba trăm sáu mươi độ, nên sợ ngây người. Tuy rằng anh không biết người đàn ông có khí thế cường đại này là ai nhưng anh biết nếu không làm theo lời anh nói thì anh nhất định sẽ hủy bệnh viện của bọn họ!

"Lạc Lạc, em thật sự không sao." Mộc Yên nắm bàn tay lạnh lẽo hơn ngày thường của anh.

"Ngoan, làm kiểm tra toàn thân, nghe lời." Anh lạnh lẽo hôn lên mí mắt của cô, thấu qua nụ hôn này Mộc Yên có thể cảm nhận được anh lo lắng bao nhiêu.

Thấy vậy, Mộc Yên cũng không kháng cự nữa, cô tùy ý để anh ôm mình. Bàn tay nhỏ bé ấm áp cầm lấy đôi tay lạnh lẽo của anh, muốn anh có thể an tâm.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sùng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90: Động Vào Cô, Thịt Nát Xương Tan!

Edit: susubluu

Sau khi kiểm tra toàn thân xong, Dung Lạc ôm Mộc Yên ngồi ở một bên chờ kết quả.

Đến khi bác sĩ run rẩy đưa báo cáo sức khỏe cho anh, nói một câu, Mộc... Mộc tiểu thư không có hiện tượng khác thường thì người đàn ông cả người đầy khí lạnh này mới dịu đi một chút, không phát ra hơi lạnh làm mọi người đông cứng nữa.

"Lạc Lạc, chúng ta về nhà đi." Bàn tay đang nắm tay mình giật giật, Mộc Yên nhìn thấy vì mình mà đã náo loạn phòng cấp cứu của bệnh viện thành gà bay chó sủa, trong lòng cô có chút áy náy.

"Được." Dung Lạc lên tiếng trả lời, ôm lấy Mộc Yên rồi đi ra ngoài.

Mộc Yên cũng không giãy dụa, nhưng khi nhìn thấy bác sĩ, lại giật cánh tay Dung Lạc làm cho anh đứng lại, "Bác sĩ, Sở tiên sinh thế nào?"

Cô vừa nói xong thì cảm nhận được toàn thân Dung Lạc đang ôm mình cứng đờ, Mộc Yên biết anh không vui, nhưng dù sao Sở Hoán bị thương vì cô nên dù thế nào thì cô cũng muốn hỏi một câu.

Nhưng bác sĩ lại hiểu sai ý, anh nhìn sắc mặt Dung Lạc lạnh như băng, cảm thấy nếu câu trả lời của mình không tốt thì có thể sẽ bị người đàn ông này lóc xương lột da. "Anh, anh ấy đã không sao rồi, không sao hết." Bác sĩ co rúm lại, ông nói ra câu này xong thì cả người cũng đổ đầy mồ hôi lạnh.

"Vây là tốt rồi." Mộc Yên lên tiếng trả lời. Lại không ngờ Dung Lạc lại nói, "Nói cho Sở tiên sinh biết phí nằm viện của anh ấy chúng tôi đều đã trả, cho nên đừng gây ra chuyện phiền phức." Giọng nói cực kỳ lạnh lùng, giống như không khí xung quanh đều đông lạnh. Những lời này có ý rất rõ ràng, có thể thấy Dung Lạc không muốn Sở Hoán lấy cớ này để tìm gặp Mộc Yên. Bỏ lại những lời này, Dung Lạc liền ôm Mộc Yên đi ra ngoài, không giống vẻ bình tĩnh ngày xưa, bước chân của anh có chút gấp gáp, lông mày nhíu thật chặt. Nếu không phải vì hôm nay người đàn ông kia đã cứu Tiểu Yên thì anh nhất định sẽ không để cho anh ta xuất hiện trên thế giới này nữa. Người có vẻ ngoài bình thân giống Dung Lạc thật ra trong nội tâm lại rất cực đoan.

Mở cửa xe, ôm Mộc Yên lên xe, sắc mặt anh không có thay đổi quá lớn. Mộc Yên ôm cổ anh, hỏi, "Lạc Lạc, anh tức giận sao?" Lời nói mang theo chút hàm ý.

Dung Lạc thờ dãi một hơi, lắc đầu, "Anh chỉ lo lắng cho em." Nói xong câu đó anh liền ôm chặt cô. Cô nhất định không biết, vừa rồi lúc nhận được cuộc gọi từ bệnh viện anh sợ hãi cỡ nào. Người luôn luôn bình tĩnh như anh lại bởi vì cô mà lo lắng, hơn nữa còn khắc sâu vào tâm trí. Đương nhiên có nhớ thương một người thì mới có thể lo lắng như vậy, từ lúc bắt đầu cô đã trở thành người anh nhớ thương, cho nên anh mới có cảm xúc này.

"Ngaoan, ngủ một lát, lập tức về tới nhà." Hôn lên trán của cô, thắt dây an toàn cho Mộc Yên xong thì Dung Lạc mới lái xe, chờ cô về nhà.

Kho hàng dưới lòng đất của Nhà họ Dung.

Ánh đèn trắng ấm áp chiếu sáng kho hàng như ban ngày, nhưng lại khiến người ta lạnh tới mức cả người phát run.

Trên chiếc ghế gỗ lim chạm khắc hoa văn, người đàn ông cúi đầu nhìn hoa văn được điêu khắc một cách tỉ mỉ trên cái ly bằng công nghệ hiện đại, ánh đèn không chiếu rõ khuôn mặt anh, điều này càng khiến anh toát ra vẻ mê người.

Từ trước đến nay người Nhà họ Dung luôn khiêm tốn, nhưng tuyệt đối sẽ không nhân từ nương tay với kẻ thù. Nếu không thì sao có thể duy trì được thế lực đen tối phía sau.

"Thiếu gia, người ngài muốn đã bắt được rồi." Cổ Minh đi tới, nói nhỏ vào tai Dung Lạc.

"Đẫn vào!" Ánh mắt lạnh thấu xương quả thực có thể giết người. Người có mặt ở đây đều là những người Nhà họ Dung đã trải qua huấn luyện đặc biệt vẫn luôn đi theo Dung Lạc, cho tới lúc này bọn họ vẫn không hiểu rốt cuộc là chuyện gì mà lại khiến cho Dung Lạc tức giận như thế. Làm gia chủ phía sau Nhà họ Dung, Dung Lạc luôn luôn khiêm tốn, thậm chí không thích lộ diện, điển hình như việc này, cho nên số lần anh tức giận cực kỳ ít ỏi. Nhưng lúc này, nhất định là có người đã chạm tới điểm mấu chốt của anh, người đó chắc chắn sẽ chết rất thảm.

Thanh niên bị trời đưa đến chỉ khoảng chừng hơn hai mươi tuổi, trên khuôn mặt thanh tú đầy sự sợ hãi. Giờ phút này cả người anh run run, thậm chí ngay cả dùng khí ngăn đầu lên nhìn gia chủ Nhà họ Dung cũng không có.

Anh vào Nhà họ Dung đã năm năm, nhưng cho tới bây giờ anh chưa từng gặp qua gia chủ Nhà họ Dung.

Lúc ngẩng đầu lên, anh bị ánh đèn sáng rực chiếu thẳng vào mắt nên không mở ra được. Người đàn ông đó ngồi dưới ánh đèn, không ngờ khuôn mặt đầy sát khí đó lại cực kỳ khôi ngô tuấn tú.

Thì ra là —— thiếu gia!

Người đàn ông nhàn hạ thích chơi cò ở dưới mái hiên lại là gia chủ thật sự phía sau Nhà họ Dung! Tất cả những chuyện này thật sự khó tin, trong sự khiếp sợ anh cũng đoán được kết cục của mình, anh không chỉ phản bội Nhà họ Dung, mà còn làm thiếu phu nhân bị thương, cho nên anh chết chắc rồi!

Không được, anh tuyệt đối không thể ngồi chờ chết như vậy, theo lời đồn đãi về gia chủ thì anh nhất định sẽ bị Dung Lạc giết!

"Cậu chính là Trương Thừa?" Người đàn ông quay mặt lại nhìn anh, giọng nói lười biếng khiến cho Trương Thừa cảm thấy mình như rơi vào trong giấc mộng.

Dung Lạc luôn không thích lộ diện, cho dù có gặp anh thì cũng chỉ là đứng nhìn từ xa xa. Hôm nay thật sự gặp mặt, Trương Thừa cảm thấy không giống như là anh tới để hỏi tội, giọng nói của lười biếng, âm sắc quá cao quý, anh cảm thấy như đang buồn ngủ.

"Nói mau, thiếu gia đang hỏi cậu đó!" So sánh với anh, Cố Minh đứng bên cạnh lại sắc bén hơn nhiều.

Trương Thừa giật mình hồi thần, vội vàng lên tiếng, "Dạ, dạ."

"Cậu là người Nhà họ Dung sao?" Hoài nghi mở miệng hỏi, đặt ly trà lên bàn, Dung Lạc đứng dậy ngồi xổm xuống trước mặt anh.

Trương Thừa cúi đầu, không dám trả lời câu hỏi của anh. Khí thế của anh quá cường đại, cơ thể bị trói lại bắt đầu run rẩy không ngừng.

"Cố Minh!"

"Dạ, thiếu gia."

"Mở trói cho cậu ta."

"Nhưng."

"Mở trói!" Ánh mắt sắc bén khiến cho Cố Minh không dám nói nữa.

Dây thừng trói Trương Thừa được cởi ra, nhưng anh lại bị dọa sợ đến mức chân mềm nhũn không đứng dậy nổi.

"Tôi ghét nhất là người không biết nghe lời." Đôi mắt lạnh lùng nhưng đầy sát ý nhìn thẳng vào mắt anh.

"Nói!" Đứng từ trên cao nhìn xuống Trương Thừa đang sợ hãi và bất lực, giống như lúc này anh chính là con chuột bạch trong phòng thí nghiệm vậy, diendaaafnnleeqysdoon chỉ cần Dung Lạc nhẹ dùng sức thì anh sẽ bị nghiền nát.

"Thiếu gia, tôi nói, tôi nói." Bởi vì ánh mắt Dung Lạc đột nhiên trở nên tàn ác nên Trương Thừa không chịu nổi nữa, anh quỳ xuống giống như một con chó, "Thiếu gia, tôi nói hết, cầu xin người đừng giết tôi! Là tiểu thư Chu Phình Đình kêu tôi lái xe của Dung Ngừ tiểu thư đến đụng thiếu phu nhân."

Đôi mắt của Dung Lạc sắc bén, đồng tử tối đen không thấy đáy.

"Cô ta cho cậu lợi ích gì mà cậu lại phản bội tôi?"

"Không, tôi không có." Trương Thừa quỳ xuống, cố gắng phủ nhận.

"Cậu đã lựa chọn phản bội tôi." Dung Lạc nhắm mắt lại, che đi sự tàn bạo trong mắt.

"Thiếu gia, tôi sai rồi, cầu xin người tha cho tôi một mạng."

"Trương Thừa, tất cả mọi người đều biết tôi ghét nhất là bị phản bội." Dung Lạc nhếch khóe môi, bắt đầu cười lộ lên, giống như là bình minh trước cơn bão táp, càng bình tĩnh bao nhiêu thì kết quả lại càng thảm bấy nhiêu.

"Thiếu gia, tôi sai rồi, tôi sai rồi." Trương Thừa quỳ dưới đất, một thanh niên nhiệt huyết khoảng hơn hai mươi tuổi mà lại bị nụ cười của Dung Lạc dọa sợ tới mức bắt đầu khóc lóc.

Mồ hôi lạnh không hòa với nước mắt chảy xuống mặt Trương Thừa, nhưng người đàn ông đang nắm giữ sống chết của anh lại không hề để ý tới anh mà lại quay trở về chỗ ngồi của mình.

Dung Lạc hỏi, "Điều 72 trong luật huấn luyện thuộc hạ của Nhà họ Dung."

Trương Thừa xụi lơ dưới đất, anh biết mình đã tiêu rồi!

"Phàm là người phản bội Nhà họ Dung, gây tổn hại đến lợi ích của Nhà họ Dung đều bị xử tử!" Giọng Cổ Minh lạnh lùng giống như lời tuyên án đến từ Địa ngục đã làm Trương Thừa sụp đổ, dienxdaffillequysdoon đồng thời cũng làm cho tất cả mọi người đang ngồi ở đây chấn động. Bọn họ đều biết, kết cục cho kẻ phản bội là chết không thể nghi ngờ.

Tiếng lên đạn "Răng rắc" vang lên, Trương Thừa xụi lơ trên mặt đất, bất động chờ đợi cái chết đang đến gần, Cổ Minh cầm súng trong tay đưa cho Dung Lạc nhưng lại bị anh từ chối.

Trong nháy mắt, tất cả mọi người đều kinh sợ.

Anh đứng dậy, ánh đèn lạnh lùng chiếu vào khuôn mặt tuần tú của anh, toát ra vẻ mê hoặc làm cho tất cả mọi người đều mê muội, "Một viên đạn đã lấy mạng, thủ đoạn tàn nhẫn như vậy không thích hợp với tôi." Dung Lạc cười như không cười, ngọn đèn lửa mắt chiếu vào khoe môi môi.

Người Nhà họ Dung biết, không phải là Dung Lạc phá lệ mềm lòng nên muốn trừng phạt nhẹ, anh càng cười mê hoặc bao nhiêu thì kết cục của Trương Thừa sẽ càng thảm thiết bấy nhiêu.

"Tôi cảm thấy dù làm cái gì cũng đều phải công bằng." Ngón tay thon dài gõ lên mặt bàn gỗ, "Người Trung Quốc luôn quan niệm có qua có lại mới toại lòng nhau mà."

Dung Lạc đứng lên, thay đổi sắc mặt, vẻ tức giận đầy lạnh lùng, "Trương Thừa, cậu cũng nên ném thị cảm giác bị xe đụng đi!"

Trương Thừa kinh sợ, vội vàng quỳ lên ôm lấy chân Dung Lạc, liên tục cầu xin tha thứ, "Thiếu, thiếu gia, tôi sai rồi, cầu xin người đừng làm như vậy!"

"Cút!" Giọng nói đột nhiên trở nên lạnh lùng, trong mắt Dung Lạc đầy sát ý.

Anh hung hăng trừng mắt nhìn Trương Thừa, thật sự đáng chết, dám làm Tiểu Yên bị thương! Anh nhất định phải băm thầy thành trăm mảnh!

"Cổ Minh!"

"Dạ!" Ngay cả Cổ Minh cũng chưa thấy Dung Lạc nổi giận như vậy bao giờ!

"Lái xe đến đây!"

Trong kho hàng rộng lớn dưới lòng đất, chiếc xe Maybach màu đen giống như ác ma đến từ Địa ngục, cả người Trương Thừa đều suy sụp, ngay cả sức lực đứng dậy để chạy cũng không có, anh ngơ ngẩn để yên cho người ta trói tay chân lại.

Tiếng xe gầm rú vang vọng trong kho hàng trống trải, Dung Lạc vẫn thanh thản ngồi trên ghế như trước, lúc gạt đầu với người lái xe thì cả người đầy sát khí.

Chiếc xe màu đen nổ máy chạy qua, một tiếng "A!" vang lên. Cơ thể Trương Thừa bị nghiền nát, la hét thảm thiết, xương đều gãy hết, thịt bị dập nát, máu văng tung tóe. Lúc tất cả mọi người cúi đầu không dám nhìn cảnh tượng tàn nhẫn này thì chỉ có Dung Lạc vẫn lạnh lùng nhìn toàn bộ quá trình Trương Thừa bị thịt nát xương tan, đôi mắt thô bạo làm cho người ta kinh sợ không nói nên lời. Trong phút chốc, mọi người mới biết được gia chủ có vẻ bề ngoài lạnh nhạt của Nhà họ Dung tàn bạo cỡ nào.

"Choang!" Ném ly trà xuống đất, vừa mạnh mẽ lại vừa khí phách, nhìn thì thể bị Cổ Minh tha ra ngoài, đôi mắt Dung Lạc âm trầm đến mức không thấy đáy: Chỉ cần động đến cô, tất cả đều phải chết!

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sùng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 91: Cái Ôm Của Anh, Sự Dịu Dàng Của Cô

"Lạc Lạc?" Dưới ánh đèn lạnh lùng, trong không khí ở kho hàng trống trải đầy mùi máu tươi. Bầu không khí như vậy không phù hợp với khí chất trên người Mộc Yên lúc này. Cô mặc váy ngủ bằng vải bông thêu hoa, mái tóc dài được cột lên, khuôn mặt vừa tỉnh ngủ vẫn còn hơi ửng đỏ, một cô nhóc mềm mại như thế thật sự trái ngược với bầu không khí cứng rắn lạnh lùng trong kho.

Nghe được tiếng gọi, mọi người đều đồng loạt quay đầu lại, Dung Lạc đang nhíu mi thì hơi giật mình. Anh không muốn để cho cô nhìn thấy mấy thứ này, cũng càng không muốn để cho cô biết đến mấy quy tắc ngầm này.

Bước nhanh đến bên cạnh Mộc Yên, dịu dàng che hai mắt của cô lại, Mộc Yên cảm giác mình rơi vào một vòng ôm ấm áp.

"Ngoan, nhắm mắt lại." Dịu dàng thả thả, dụ dỗ.

Nhưng mà lúc này, Mộc Yên nhìn thấy người dịu dàng trong ấn tượng của cô lại đang nhìn những người khác với vẻ mặt thô bạo. Bởi vì kiểu chết quá bi thảm nên thì thể Trương Thừa chưa được xử lý xong. Thấy vậy, Dung Lạc ôm lấy Mộc Yên đi thẳng ra ngoài. Cô tới nơi này tìm anh đều vượt khỏi dự liệu của mọi người, nhưng mà người Nhà họ Dung sẽ không can cô đi vào, cho nên cô có thể thoải mái nhìn thấy cảnh tượng máu me kia không sót một chi tiết nào. Lúc này tâm trạng của Dung Lạc rất phức tạp, anh cố gắng không cho cô tiếp xúc với thể lực đen tối sau lưng Nhà họ Dung, nhưng cô vẫn thấy rồi, thấy được khía cạnh mà anh không muốn cho cô thấy nhất, bộ mặt khủng bố tàn nhẫn của anh.

Mở cửa phòng ngủ ra, Dung Lạc đặt cô xuống giường. Bàn tay lạnh lẽo bỏ ra khỏi mắt cô, Mộc Yên lại thấy được ánh sáng.

Lông mi dài run rẩy, cô nhìn người trước mắt, có chút hoảng hốt. Trong phòng ngủ không có bật đèn nên xung quanh tối đen, nhưng ánh sáng bình minh sớm le lói ngoài cửa sổ đã cắt ngang bóng tối yên tĩnh trong phòng, chiếu đúng vào người Dung Lạc đang đứng ở trước mặt cô.

Anh đứng dưới ánh sáng le lói ấy, cả người chìm trong bóng đêm đen tối, đen và trắng chống đối nhau, sự thay đổi trong chớp mắt này quả thực khiến cho vạn vật trên thế gian mất đi ánh sáng.

"Tỉnh rồi sao?" Anh quỳ gối trên tấm thảm nhưng ở dưới giường, vừa nói xong thì Mộc Yên lại cảm thấy trên trán ảm áp. Sự ảm áp mang theo hương vị quen thuộc, là anh đang hôn cô.

Mộc Yên nhìn sự ảm áp trong phòng ngủ, cảm thấy cảnh tượng máu me vừa rồi giống như một giấc mơ, thậm chí cô còn nghĩ mình mới vừa tỉnh dậy từ nơi này mà chưa từng đến nơi đó.

Nhưng có đúng vậy hay không thì những gì cô thấy là chân thật nhất, cái chết của người đó thì thảm giống như của tiểu Thất, người từng chấp hành nhiệm vụ với cô. Vì Tiểu Thất không hoàn thành nhiệm vụ đúng hạn nên bị tổ chức phái người lái xe nghiền nát cơ thể. Lúc ấy cô đứng bên cạnh nhìn thấy toàn bộ quá trình. Còn mơ hồ thấy được máu thịt của tiểu Thất, còn có giọng nói nghiêm trọng của sư phụ Lý Hân, "Đây là kết cục của kẻ phản bội tổ chức." Không biết vì sao, Mộc Yên đột nhiên liên tưởng đến mình, cô cũng phản bội tổ chức, có phải sẽ có một ngày trở thành tiểu Thất trước kia hay không?

Nghĩ đến đây, cô đột nhiên ôm lấy anh, "Lạc Lạc." Cô nhẹ giọng gọi anh, cơ thể có chút run rẩy.

Mấy ngón tay Dung Lạc xuyên qua tóc cô cứng đờ, cô vẫn bị dọa sợ sao? Anh có chút tự trách, có chút đau lòng, mọi cảm xúc tận sâu trong đáy lòng đều dâng lên cuộn cuộn, làm cho sắc mặt anh trông rất đau khổ. Nếu cô không thể chấp nhận con người này của anh thì anh nên làm thế nào mới tốt đây? Thật ra, những gì Dung Lạc lo lắng lúc này là do anh hiểu sai ý Mộc Yên, cô sợ hãi không phải vì nghĩ đến chuyện vừa rồi.

"Tất cả đều đã trôi qua rồi." Anh cúi người xuống hôn lên môi của cô, nụ hôn có chút chấp nhất, mất đi sự dịu dàng nồng nhiệt thường ngày mà lại có chút tàn bạo. Anh tuyệt đối không cho phép cô e ngại anh vì mất chuyện này, cô là của anh, dù anh là loại người gì thì cô vẫn chỉ có thể là của anh!

Giữa nụ hôn kịch liệt mà cô chấp, anh cảm giác được sự phản kháng của cô, trong lúc nhất thời cảm thấy nản lòng thoái chí, cô đã bắt đầu muốn kháng cự anh rồi sao? Càng hôn càng sâu, bởi vì cô phản kháng nên anh càng hung ác cắn nát đôi môi của cô, trong phút chốc mùi máu tươi nhanh chóng lan tỏa trong miệng cả hai, anh không khống chế được mà tiếp tục hôn cô, khi cảm xúc cực đoan dâng lên thì tất cả mọi thứ đều trở nên không thể khống chế được. Cảm giác đau đớn trên môi lan tỏa, cô bị đau nên bắt đầu dùng sức giãy dụa.

"Dung Lạc." Đẩy anh ra, cô nhìn anh, bởi vì môi đột nhiên bị cắn đau nên trong mắt Mộc Yên có chút cảm xúc bức bối.

Dung Lạc đã sớm rơi vào cảm xúc cực đoan rồi nên miễn cảm phát hiện ra cô đã thay đổi cách xưng hô với mình, sắc mặt anh có chút tái nhợt, đối mặt với cô, anh bắt đầu luống cuống tay chân. Tia nắng ban mai buổi sớm chiều vào đôi mắt tăm tối của anh, ngay trong giây phút đó Mộc Yên thấy được sự yếu ớt của Dung Lạc. Cô đã quên mất mỗi một động tác, mỗi một câu nói của mình đều sẽ làm người đàn ông trước mắt này nản lòng thoái chí, cho nên sao cô lại đẩy anh ra như vậy chứ. Tuy rằng không biết vì sao anh lại đột nhiên cư xử thế này, nhưng lúc hôn cô, trong lòng anh nhất định đang đấu tranh rất đau khổ. Nghĩ đến đây, Mộc Yên vội vàng gọi anh, "Lạc Lạc."

Thở dài một hơi, Dung Lạc nâng cánh tay lên, ngón tay thon dài lau vết máu tươi trên môi cô, mắt anh đầy vẻ cô đơn, khóe môi nở nụ cười châm chọc, "Tiểu Yên, những gì em thấy mới chính là Dung Lạc." Anh đứng trước cửa sổ đưa lưng về phía cô, bóng lưng cao ngạo đắm chìm trong bóng đêm trước ánh bình minh, "Anh không có dịu dàng như em tưởng tượng. Hơn nữa..." Anh đột nhiên không biết nên nói gì tiếp, nói cho biết hai tay anh đã sớm dính đầy máu tươi, hay là nói cho cô biết cho tới nay anh là người sát phạt quyết đoán, lòng dạ độc ác?

Dung Lạc nghĩ rằng cô nhất định đã thất vọng về anh rồi, nhưng lại thật không ngờ lúc anh đang đắm chìm trong cảm xúc bi quan thì Mộc Yên lại ôm lấy anh từ sau lưng, hai cánh tay ảm áp vòng quanh thắt lưng anh, cảm giác ảm áp thiêu đốt nội tâm anh.

"Lạc Lạc, em thích anh." Dù anh là người thế nào thì em vẫn thích anh.

Cô biết anh bất an, cho tới nay Dung Lạc luôn duy trì vẻ dịu dàng trước mặt cô. Anh nghĩ rằng Mộc Yên thích người tao nhã như vậy nhưng thật ra anh không biết là cô thích anh không phải vì quyền uy sự dịu dàng của anh. Cô thích chính bản thân anh chứ không liên quan đến thứ gì khác. Mộc Yên thích Dung Lạc, dù anh là người như thế nào, dịu dàng cũng được, lạnh như băng cũng được mà tàn nhẫn cũng được, những thứ cảm xúc này đều xuất phát từ việc anh yêu cô, cho nên sao cô lại không thích anh được? Huống chi, cô cũng giống như anh, cho tới bây giờ đều không phải là "Người tốt" gì. Cô hiểu rõ hơn anh, nếu không học cách tàn nhẫn thì sẽ bị người khác dùng quy tắc ngầm đâm đạp.

Dung Lạc xoay người lại hơi giật mình.

Ánh sáng mặt trời chiếu vào khóe môi đang nhếch lên của Mộc Yên, cô kiễng mũi chân lên hôn vào môi anh, nụ hôn mang theo sự ảm áp và hương vị của riêng cô. Vì được cô hôn nên mặt Dung Lạc cũng bắt đầu sáng rạng, anh bắt đầu hôn lại cô, nụ hôn đầy dịu dàng, anh có chút đau lòng liếm vết

thương trên môi cô, một lần lại một lần, trong đó chứa đầy sự có lỗi và thâm tình.

Thật ra ai cũng có một mặt dịu dàng, cho dù hai tay anh dính đầy máu tươi thì vẫn có một người làm cho anh trở nên dịu dàng. Đương nhiên, không còn gì hoài nghi nữa, đó nhất định là người anh yêu chân thành nhất suốt cuộc đời này.

Con người là một loại sinh vật rất phức tạp, hai người yêu nhau, bên cạnh cảm giác ngọt ngào của tình yêu còn có những sự lo lắng, nếu một khía cạnh nào đó mình cố ý che giấu lại bị đối phương phát hiện thì liệu cô có chán ghét mình hay không. Có đôi khi chúng ta nguy trang không phải để lừa gạt, nó có thể xuất phát từ tình yêu, xuất phát từ sự quan tâm đối phương quá mức, bởi vậy nên bản thân bắt đầu trở nên miễn cảm, cực đoan. Nhưng dù có như thế nào, nếu đã anh đã yêu cô thì cô nhất định phải yêu anh, dù anh là người thế nào, cho dù hai tay anh dính đầy máu tươi thì cô vẫn sẽ yêu anh, chết cũng không rời.

Nhà họ Chu.

Có rất nhiều cảnh sát mang theo súng ống đi vào, người nhà họ Chu đang ngồi vây quanh bàn ăn còn chưa hiểu được là chuyện gì xảy ra đã bị đưa cảnh sát bắt hết.

"Bởi vì nhà họ Chu bị nghi ngờ buôn lậu thuốc phiện phi pháp cho nên mời mọi người phối hợp, đi với chúng tôi một chuyến." Đội trưởng lạnh lùng giải thích với mọi người.

"Mấy người phản hết rồi, các người có biết tôi là ai không?" Chu Hạo Cường tức đến xanh cả mặt.

"Chu cục, thật xin lỗi, đây là mệnh lệnh của cấp trên, chúng tôi cũng không có cách nào." Đội trưởng cười xin lỗi, rồi vẫn kêu người dẫn Chu Hạo Cường lên xe cảnh sát.

Lúc Chu Phình Đình bị bắt thì không ngừng kêu to, "Đám người khốn kiếp mấy người không có mắt sao, tôi là con gái của cục trưởng Chu, ngay cả tôi mà các người cũng dám bắt, nhất định sẽ chết không được từ tế!" Bị cô nói đến phiền, một người đàn ông vươn tay đánh cô hôn mê rồi đưa vào xe cảnh sát.

Chỉ trong một buổi sáng mà từ trên xuống dưới nhà họ Chu đều bị đưa vào ngục giam tra khảo.

Một thế gia muốn hưng thịnh như vậy đều cần phải cố gắng vài thế hệ, nhưng một khi đã suy tàn thì chỉ chỉ trong tích tắc. Nhưng nếu nói là làm ăn bất chính thì không một thế gia nào không có, vì che giấu tốt nên nhiều năm như vậy mới không có ai dám tới cửa bắt người. Nhưng lúc này nhà họ Chu không hiểu vì sao mới bắt đầu đột giao dịch mới mà đã bị lật thuyền rồi, nhất định là có người âm thầm tính kế. Hơn nữa, có thể làm một thế gia đảo điên tuyệt đối là người cực đoan, diệt cô tận gốc, tính hết nợ cũ nợ mới trong một lần, không ai có khả năng lật ngược lại tình thế. Cho tới bây giờ Dung Lạc không phải là người lương thiện gì, nguyên tắc của anh vẫn luôn là: Làm anh bị thương một lần thì anh sẽ trả lại gấp mười. Người đàn ông cực đoan này khiến người ta sợ hãi, không ai không chế được, bọn họ động đến Tiểu Yên của anh thì anh sẽ hủy toàn bộ nhà họ Chu của bọn họ. Vì thế, dưới con giận dữ, Dung Lạc đã phá hủy nhà họ Chu.——

"Lạc Lạc." Lấy chén sứ màu xanh trong tủ bát đĩa ra đưa cho anh, Mộc Yên nhìn mí mắt anh bị thâm nên có chút đau lòng. Vì cô, nhất định tối hôm qua anh đã không ngủ một đêm.

"Ngoan, đi ra ngoài chờ đi, sẽ xong ngay thôi." Bỏ nắm hương và tôm đã bóc vỏ vào trong nồi, khuấy cho đều lên, tâm trạng của anh rất tốt, khoe môi nhếch lên.

Người nhả nhẹn như vậy, dù thế nào Mộc Yên cũng không dám tin anh và người đàn ông ác độc giết người trong kho hàng đó là cùng một người. Nhưng dù là thế nào thì anh đều là Lạc Lạc của cô, Dung Lạc độc nhất vô nhị trên thế giới này. Nếu người trong tổ chức động đến anh, cô nhất định sẽ làm cho những người đó đến được nhưng không về được. Nghĩ đến đây, trong mắt Mộc Yên lướt qua một ý ác độc, nhưng lại nhanh chóng biến mất không thấy dấu. So sánh với việc cô phản bội tổ chức sẽ bị thịt nát xương tan thì, cô càng sợ anh bị người ta làm bị thương hơn, đám người biến thái ở Seattle giết người không chớp mắt, cô nhất định phải đề cao cảnh giác!

"Lạc Lạc, vì sao chỉ có hai chúng ta ăn sáng vậy?"

"Dung Trạch đi quay ngoại cảnh từ tối hôm qua đến giờ vẫn chưa về."

"Còn Dung Ngữ đâu?" Mộc Yên lại hỏi.

Trên bàn cơm, Dung Lạc múc một chén cháo đưa cho Mộc Yên, nhẹ nhàng cười, "Bởi vì chi nhánh công ty của Nhà họ Dung ở Tây Tạng xuất hiện một ít vấn đề nên tối hôm qua Dung Ngữ đã đến đó rồi."

"Thật không?" Mộc Yên rất hoài nghi, thật ra cô biết rất rõ nhất định là mình đã liên lụy đến Dung Ngữ. "Lạc Lạc, cô ấy phải ở đó bao lâu?"

"Em không cần phải xen vào, nó thích cuộc sống nơi đó." Lúc Dung Lạc nói xong những lời này thì Dung Ngữ cũng đang ở sân bay nhìn người Nhà họ Dung đến đón mình, trong lúc nhất thời, cô bị gió lạnh cao nguyên thổi trúng nên rơi lệ đầy mặt.

"Cô chính là Dung Ngữ tiểu thư đúng không?" Lúc thanh niên tuần tú mặc áo của Tây Tạng cười rộ lên thì để lộ một hàm răng trắng tinh.

"Chính là tôi." Sắc mặt Dung Ngữ mặt mồi.

"Xin chào Dung Ngữ tiểu thư, tôi là người phụ trách đón cô, Trác Đặc Tư."

"Xin chào." Dung Ngữ cố gắng cười, cô thật sự không muốn tới nơi này. Chết tiệt, rốt cuộc là tên khốn nào động đến xe của cô, dám mang đi hại chị dâu nhỏ! Tối hôm qua anh cả mang về mặt sắt khi trở về, giống như dù có chém cô thành trăm mảnh cũng không đủ. Lúc đó cô biết mình hoàn toàn xong đời rồi, lần này cô sẽ phải ở lại Tây Tạng một khoảng thời gian dài rồi.

"Lạc Lạc, đêm qua người lái chiếc Hummer màu đen đó không phải là Dung Ngữ." Mộc Yên nhớ lại rồi mới nói với Dung Lạc.

"Ừ." Dung Lạc lên tiếng rồi tiếp tục gấp rau cho cô.

"Lạc Lạc, không phải Cố Minh đã điều tra xong rồi sao?" Cô thử hỏi.

"Tiểu Yên, em xem tài liệu điều tra rồi sao?"

"Xem rồi." Ở trong ấn tượng của Mộc Yên, hình như cô và Chu Phình Đình chỉ gặp mặt vài lần, vậy mà cô ta lại hận đến mức muốn giết mình, Mộc Yên vẫn cảm thấy có chút khó hiểu, "Lạc Lạc, anh xử lý Chu Phình Đình thế nào?"

"Đưa đến đồn cảnh sát, có lẽ giữa trưa sẽ bị xử bắn."

Dung Lạc thờ ơ nói không chút để ý, Mộc Yên lại giật khóe miệng.

"Giết người thì đền mạng, tuân thủ luật pháp công dân, đương nhiên phải giao người phụ nữ ác độc này cho quốc gia để họ trừng phạt cô ta." Trực tiếp giết thì không còn gì vui nữa, nhất định phải để cho cô ta chịu khổ trong lao ngục.

"Nghe Cố Minh nói, toàn bộ người nhà họ Chu đều..."

"Một con nhóc sống một mình trong hoàn cảnh ác liệt như vậy thì rất cô đơn, đương nhiên là phải có người nhà đi cùng, như vậy sẽ an tâm hơn."

"..."

Ấn sáng xong, người hầu đi tới thu dọn bàn. Mộc Yên giật nhẹ ống tay áo Dung Lạc, "Lạc Lạc, em mệt rồi."

Dung Lạc nhủ mi, tối hôm qua xảy ra nhiều chuyện như vậy, anh lại không ở bên cạnh cô, Dung Lạc biết nhất định Mộc Yên không ngủ ngon.

Trở lại phòng ngủ, anh ôm cô đặt lên giường, nghiêng người nằm bên cạnh cô, vỗ nhẹ lưng của cô, dịu dõ, "Ngủ đi." Đây là sự dịu dàng mà Dung Lạc chỉ dành riêng cho cô.

"Lạc Lạc, anh đừng đi." Mộc Yên mở mắt ra, kéo tay áo của anh.

"Ngaoan, nhắm mắt lại ngủ đi, anh luôn ở đây." Ấm áp hôn lên mí mắt cô vừa mới nhắm lại, vỗ nhẹ lưng cô từng chút một.

Sau một lúc lâu, cảm giác bên cạnh có tiếng hít thở đều, Mộc Yên đang nhắm mắt đột nhiên mở mắt ra. Cô nhìn về mặt mỗi một của anh, có chút đau lòng vươn tay xoa mí mắt thâm đen của anh, cô muốn anh nghỉ ngơi một chút. Vì cô, anh đã quá mệt mỏi rồi.

Thật ra, cô không sợ những kế hoạch đen tối, bởi vì có anh ở đây. Mộc Yên dịu dàng nằm trong lòng Dung Lạc.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sùng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 92: Cho Tối Bây Giờ Cô Không Hề Thiếu Người Chống Lưng

Bị Dung Lạc ôm ngủ tới giữa trưa, cô mới cố gắng rời khỏi ngực anh mà không làm anh thức giấc.

Điện thoại di động trên bàn trang điểm phòng ngủ rung lên, Mộc Yên cầm lấy di động nhẹ nhàng ra khỏi phòng ngủ.

"Cô là Mộc Yên đúng không?" Giọng nói của một người đàn ông xa lạ vang lên, cô im lặng trong chốc lát, rồi đầu óc nhanh chóng nhớ ra đây là giọng nói của chủ biên Cao Nghị của tòa soạn Triều Dương.

"Ừ." Mộc Yên lên tiếng đáp lại, ngạc nhiên không biết vì sao anh ta lại tới tìm cô. Cô biến buổi phỏng vấn của thành thảm hại như vậy, nếu muốn sa thải

cô thì còn tự mình gọi điện cho cô làm gì.

"Là như vậy, nếu cô còn thấy hứng thú đối với công việc ở tòa soạn Triều Dương thì chiều nay có thể tiếp tục đàm nhiệm vị trí trợ lý của chủ biên."

"Biết rồi, tôi sẽ đến."

"Được được, cứ như vậy đi." Giọng điệu khách sáo như thế, tuy rằng Mộc Yên không biết rốt cuộc vì lý do gì mà Cao Nghị không sa thải cô, nhưng dù thế nào thì đây cũng là công việc trước mắt cô có thể làm nên cô muốn làm cho tốt.

Cùng ăn cơm trưa với Dung Trạch vừa mới trở về từ studio, lúc nói về chuyện ngày hôm qua Dung Trạch đã khiếp sợ không thôi, không ngờ anh chỉ ra khỏi nhà có một ngày mà đã xảy ra nhiều chuyện như vậy. Lúc trở về anh có nghe nói về chuyện của Nhà họ Chu nhưng không ngờ lại là sự thật. Đối với chuyện Dung Ngữ bị đưa đến Tây Tạng, Dung Trạch cảm thấy Dung Lạc đã hạ thủ lưu tình rồi. Dù sao khi đụng đến điểm mấu chốt của Dung Lạc mà anh lại không đại khai sát giới, không giận chó đánh mèo thì đã là rất may mắn rồi, từ nhiều năm trước, khi bị đưa về Nhà họ Dung thì anh đã biết Dung Lạc là người cực đoan thế nào rồi.

Thay quần áo xong, chuẩn bị vài thứ mình cần.

Trước khi Mộc Yên ra cửa có nhìn biểu cảm giật mình của Dung Trạch, cảm thấy có chút khó hiểu. Mà lúc này trong mắt Dung Trạch cũng tràn đầy vẻ khó hiểu, rõ ràng là một con nhóc xinh đẹp nhưng khi mặc áo sơ mi và quần jean phối cùng với chiếc mũ màu đen đội trên đầu thì đã đánh thẳng vào thị giác của người khác: Đẹp! Không biết khi anh cả của anh nhìn thấy chị dâu nhỏ hóa trang như vậy thì sẽ có cảm tưởng thế nào?

Thật ra Mộc Yên cũng không cải trang như vậy, nhưng cô lại cảm thấy mặc khiêm tốn một chút, kín đáo một chút thì sẽ giảm được không ít phiền phức.

"Lát nữa nhớ đánh thức Dung Lạc dậy ăn cơm." Trước khi Mộc Yên ra cửa thì nghiêm túc nhìn Dung Trạch nói, "Cả đêm qua anh ấy không có ngủ, anh để cho anh ấy ngủ nhiều một chút đi." Nói xong, Mộc Yên liền đi ra cửa, A Cửu đi theo phía sau.

Dung Trạch thấy cô đi xa thì mới phản ứng lại, kêu anh gọi anh cả dậy thì anh tình nguyện đến Việt Nam. Dung thiếu ngủ say, tuyệt đối không ai dám đến quấy rầy.

A Cửu lái xe chở Mộc Yên đến tòa soạn báo Triều Dương, nói với Mộc Yên là tan làm sẽ tới đón cô về nhà, rồi A Cửu quay đầu xe chạy về Nhà họ Dung.

Vừa tiến vào tòa soạn báo, Mộc Yên liền phát hiện tất cả mọi người đang âm thầm đánh giá cô, cô nghĩ có lẽ là chuyện ngày hôm qua đã truyền đi khắp nơi rồi, điều này khiến cho tất cả mọi người đều có ấn tượng sâu sắc về cô!

Đẩy cửa đi vào khu vực làm việc của cô, tất cả mọi người lập tức ngẩng đầu nhìn cô, ánh mắt của họ đều khác nhau, có người kinh ngạc, có người nghi hoặc, có người sùng bái, cũng có người chán ghét... Nhưng lại nhanh chóng không nhìn nữa, không dám liếc mắt nhìn cô một cái nào nữa. Không để ý đến ánh mắt người khác, Mộc Yên ngồi vào vị trí của mình bắt đầu hoàn thành công việc của mình. Sửa lại bài phỏng vấn, còn lên những kế hoạch cho các buổi phỏng vấn kế tiếp. Mộc Yên suy nghĩ nửa ngày, đến khi Lưu Nhân Nhân đẩy cửa đi đến chỗ Mộc Yên chào hỏi cô, "A Yên, cô đã đến rồi sao?" Cô cười thân thiện, người xung quanh không ngừng nhìn bọn họ với ánh mắt khác thường, Mộc Yên không có ngẩng đầu, cô tiếp tục cúi đầu im lặng nhập số liệu.

Vì ngày hôm qua đã tiếp xúc với cô nên Lưu Nhân Nhân cũng không cảm thấy xấu hổ vì thái độ lạnh lùng của cô. "A Yên, tôi có chút việc muốn nói với cậu."

Ngón tay đang linh hoạt đánh bàn phím chợt dừng lại, cô vẫn cúi đầu như trước, "Nói."

Một chữ vô cùng đơn giản, bởi vì Mộc Yên lạnh lùng nên giọng nói hơi trầm thấp và gọi cảm.

Lưu Nhân Nhân chấn động, vươn tay đưa một bản hợp đồng cho cô, cười khanh khách nói, "A Yên, chúc mừng cậu đã thông qua thời gian thử việc, trở thành nhân viên chính thức của tòa soạn báo Triều Dương." Giọng nói của Lưu Nhân Nhân không lớn, nhưng trong văn phòng yên tĩnh chỉ có âm thanh đánh máy thì lại rất rõ ràng. Không chỉ có những đồng nghiệp khác mà ngay cả Mộc Yên cũng thấy bản hợp đồng này có chút kỳ lạ, cô nhíu mi lại, suy nghĩ nửa ngày mới nói, "Cảm ơn." Giọng điệu rất khách sáo, nhưng lại làm cho Lưu Nhân Nhân đứng bên cạnh vui vẻ.

"A Yên, quá khách sáo rồi." Ý cười đầy trên mặt không thể che lấp được. "Đúng rồi, chủ biên Cao Nghị nói muốn em đến văn phòng anh ấy."

"Được." Nhập vài thông tin cuối cùng vào máy, cầm lấy hợp đồng trên bàn, đi theo Lưu Nhân Nhân ra văn phòng phía sau.

Cửa vừa mới đóng lại thì trong văn phòng đã âm ỉ.

"Cậu bạn đẹp trai mới tới kia là ai?" Người trong văn phòng ồn ào.

"Thật đúng là rất đẹp trai, đáng tiếc là lạnh lùng như bị cấm dục, không dễ dàng tiếp cận."

"Bớt nằm mơ đi, không có việc gì thì đừng mê trai. Nghe nói, cậu ta cầm ly rượu đỏ đỏ xuống đầu Sở thiếu đó!"

"Có người dám đổ rượu lên đầu Sở thiếu sao!" Có người sợ hãi than.

"Nhất định cậu ta có quan hệ gì đó với Sở thiếu, nếu không chủ biên mà quý của chúng ta sẽ không để cậu ta thông qua kỳ thử việc trong một thời gian ngắn như vậy."

"Năm nay, người có năng lực cũng không gặp được chuyện tốt!"...

"Nói chuyện vớ vẩn cái gì đó? Còn không mau đi làm việc đi!" Lưu Nhân Nhân vừa đi vào đã nghe thấy mọi người tụ lại bàn luận về Mộc Yên, lập tức nghiêm túc nói.

Người phụ nữ như Lưu Nhân Nhân, tuyệt đối không kết thân riêng tư với bất kỳ ai, nhất là trong lúc làm việc thì càng vô tình như người máy, cô là trợ lý đắc lực của Cao Nghị, khá nổi tiếng ở tòa soạn Triều Dương. Bởi vì lạnh lùng khi làm việc và dịu dàng trong cuộc sống ngày thường nên được rất nhiều đàn ông trong tòa soạn mê mẩn tới, nhưng chung quy vẫn chỉ là mong muốn thôi. Rất nhiều lần, nhân viên trong tòa soạn báo truyền tin xấu về cô và Cao Nghị, nhưng cô lại từ chối để chứng minh mình trong sạch, tuy rằng phụ nữ như vậy rất xinh đẹp, nhưng lại không thể nắm bắt được, vì thế dù người thích cô vẫn rất nhiều nhưng lại không ai dám làm quen mà chỉ âm thầm hâm mộ.

Văn phòng Chủ biên, cô vốn không gõ cửa mà trực tiếp liền đẩy cửa đi vào.

"Rất phù hợp với phong cách cư xử của cô, quyết đoán, thẳng thắn." Cao Nghị cười, nhưng lúc này ánh mắt Mộc Yên lại tập trung vào người bên cạnh anh.

"Cao chủ biên, tôi cảm thấy tôi nên nộp đơn từ chức cho anh." Không nhìn nữa, Mộc Yên lạnh lùng nhìn Cao Nghị, làm cho anh chảy mồ hôi lạnh khắp cả người.

"Chuyện này....." Cao Nghị ấp úng, không biết nên nói gì tiếp theo.

"Bởi vì anh sao." Sở Hoán ngồi một bên, sắc mặt còn trắng hơn lớp băng vải trên cánh tay anh.

"Đúng." Rõ ràng đã sớm biết được kết quả sẽ như vậy, nhưng khi Sở Hoán nghe thấy giọng điệu kiên quyết của cô thì nhin không đượ mà đau lòng. Anh nhớ là khi mình mới tỉnh lại trong bệnh viện, anh đã điên cuồng tìm y tá để biết tình trạng của cô, nhưng khi cửa phòng bệnh vừa mới mở ra thì anh liền thấy cô ngồi trên ghế dài ngoài phòng bệnh, Dung thiếu đang cúi đầu xuống nhẹ nhàng hôn cô. Sở Hoán chưa bao giờ biết Mộc Yên có thể dịu dàng ngoan ngoãn như vậy, thì ra cô cũng có thể dịu dàng như thế, nhưng tất cả những thứ đó đều không thuộc về anh, mà chỉ thuộc về người đàn ông đó. Lo lắng, ôn tồn, trấn an, cả nụ hôn giữa bọn họ cũng tốt đẹp như vậy, mà anh thì chỉ có thể đứng ở bên ngoài mà nhìn, cả người lạnh lẽo như băng.

"Em chán ghét anh như vậy sao?" Sở Hoán đứng lên, bởi vì bị thương tức giận mà khuôn mặt đỏ ửng.

"Thật xin lỗi Sở tiên sinh, tôi không hy vọng ngài là nguyên nhân khiến tôi có thể ở lại đây để là việc." Giọng nói lạnh lùng như sắp đóng băng, khí lạnh mạnh đến mức bao phủ cả người Sở Hoán.

Sở Hoán nhìn cô, hỏi, "Em sợ người khác nói em có chỗ dựa nên mới có được công việc này sao?"

"Anh sai rồi." Giọng nói kính cẩn đến mức có thể đã thương người khác một cách sâu sắc, "Từ trước tới bây giờ Mộc Yên tôi chưa từng thiếu chỗ dựa." Lời nói này rất có khí phách, nhưng lại làm cho lòng Sở Hoán hoàn toàn rét lạnh, bị thương khắp cả người.

Đúng vậy, cho tới bây giờ cô không hề thiếu chỗ dựa, có người đàn ông kia chống lưng, tất cả mọi thứ đều trở nên nhỏ bé không đáng kể. Nhưng anh chỉ muốn làm chút gì đó vì cô, ngay cả một ước nguyện như vậy mà cô cũng không muốn cho anh sao? Nghĩ đến đây, Sở Hoán cảm thấy thế giới như sụp đổ, anh có thể vì cô làm rất nhiều chuyện, thậm chí nếu muốn mạng của anh cũng được, nhưng tình yêu nóng hổi như lửa đó lại bị một câu "Tôi không thiếu gì" của cô đóng băng hoàn toàn, lạnh đến tận sâu trong đáy lòng. Rõ ràng là anh cố gắng bảo vệ cô, nhưng vì đi sai đường nên đã thua toàn bộ ván cờ.

"Mộc Yên." Đây là lần đầu tiên anh gọi đầy đủ tên họ của cô, trong ánh mắt đầy vẻ hối hận, "Cao chủ biên ký hợp đồng với em thật sự không phải vì anh, nếu phản tin chiều hôm qua em viết không xuất sắc thì anh ta cũng sẽ không giữ em ở lại tòa soạn báo." Lần này anh đến đây chỉ vì muốn tiếp tục buổi phỏng vấn hôm qua mà thôi, anh không muốn vì anh mà cô phải đánh mất công việc này. Anh không biết cô đi làm vì cái gì, nhưng anh muốn làm chút gì đó cho cô, sau khi được cho xuất viện, anh liền vội vàng liên hệ với Cao Nghị, đến tòa soạn báo Triều Dương, chỉ vì anh muốn gặp lại cô.

Khi biết rõ Cao Nghị ký hợp đồng là vì bản tin cô viết thì Mộc Yên mới đồng ý không nộp đơn xin từ chức nữa mà tiếp tục làm việc ở đây.

Lúc ra ngoài, cô tức giận trừng mắt nhìn Sở Hoán, "Nếu muốn chết thì anh có thể tiếp tục chạy đến đây." Lời nguyên rủa ác độc như vậy nhưng Cao Nghị lại thấy khỏe mỗi nhột nhạt của Sở Hoán nhếch lên.

Cao Nghị không biết rốt cuộc "Thiếu niên" này có sức quyến rũ thế nào mà lại có thể giẫm lên đầu lên cổ một người luôn cao ngạo như Sở Hoán, thật khó hiểu. Người có tính cách giống như cậu ta, anh nghĩ sau này làm việc nhất định sẽ rất đặc biệt.

Lúc Mộc Yên được A Cửu chở về Nhà họ Dung thì cũng đúng lúc nhìn thấy Dung Trạch đang thu dọn đồ đạc, "Chị dâu nhỏ, chị đã về rồi hả? Anh cả vừa đến công ty nên kêu chị ăn cơm trước đi."

Mộc Yên gật đầu, nghi hoặc hỏi, "Anh đang làm cái gì, vì sao không kêu người giúp?"

"Đây là một ít đồ vật cũ của em, trong phòng không chứa được nên soạn lại cất bớt đi."

"Có muốn tôi giúp anh không?" Mộc Yên vươn tay ra muốn khiêng cái thùng trên bàn lên, nhưng hành động này của cô lại khiến Dung Trạch sợ hãi, có cho anh một trăm lá gan anh cũng không dám sai tâm can bảo bối của anh cả làm việc. Nghĩ đến đây, anh vội vàng xoay người lại ngăn cản.

"Chị dâu nhỏ, thật sự không cần đâu." Cầu xin chị đừng nhiệt tình như vậy được không, em cũng không dám làm phiền chị.

"Đề tôi." Giọng nói của Mộc Yên trong trẻo lại có chút chấp nhứt. Lúc hai người giằng co thì mấy thứ đồ cũ đựng trong thùng rơi ra ngoài, Mộc Yên vội vàng đi tiếp, nhưng bởi vì không rút từ khoảng cách quá cao nên đều tập trung lại một chỗ.

Một tiếng "Bịch!" vang lên, tất cả rơi xuống đất, mọi thứ linh tinh đều rơi ra ngoài.

Nhìn thấy một đồng đồ lộn xộn, Mộc Yên cũng ngồi xổm xuống nhặt đồ bỏ lại vào thùng với Dung Trạch.

Đến khi nhìn thấy một tấm ảnh đen mờ, cô mới giật mình dừng động tác lại. Sau tấm ảnh đã bị ố vàng vì nó đã được chụp từ rất lâu rồi, trên bức hình là một thiếu niên đang ngồi dưới tàng cây cười rất thoải mái, và chỉ nhìn thấy một bên mặt của anh. Dưới tàng cây, ánh mặt trời xuyên qua lá cây chiếu lên khuôn mặt tuần tú của cậu thiếu niên đó, mặt mày sáng sủa nhưng lại có chút lạnh lùng, giống như chỉ một ánh mắt của anh thôi cũng có thể đẩy người ta ra xa mấy km.

Trí nhớ mơ hồ không rõ, ký ức trong đầu cứ chạy loạn, bàn tay cầm tấm ảnh của Mộc Yên bắt đầu hơi run rẩy.

Cô nắm lấy cánh tay Dung Trạch, Mộc Yên lạnh lùng nhìn anh, hỏi, "Người đứng dưới tàng cây trong tấm ảnh này đang ở đâu?" Cô trừng mắt nhìn anh, cảm xúc dữ dội cùng với giọng điệu lạnh lùng, ánh mắt lạnh thấu xương của cô quả thực có thể giết người.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sùng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93: Hồi Ức Thời Trẻ, Anh Của Hiện Tại

"Rốt cuộc anh ấy là ai?" Mộc Yên hung hăng nắm lấy cánh tay Dung Trạch, đôi mắt lạnh như băng còn có chút ác ý, "Nói cho tôi biết, hiện tại anh ấy ở đâu?" Ký ức điên cuồng quay lại, như một thước phim rõ ràng lướt qua trong đầu, giống như bão tố đang kêu gào, có thể nuốt trọn toàn bộ thế giới. Trong trí nhớ của cô, vào cái đêm mưa to đó, còn có một cậu thiếu niên luôn im lặng nữa, tất cả đều khiến cô vừa vui mừng vừa sợ hãi.

"Nói mau!" Đôi mắt của cô âm trầm, tối đen, đây là điềm báo cho thấy cô sắp nổi giận "Anh ta là ai vậy? Rốt cuộc anh ta đang ở đâu?" Mộc Yên điên loạn nắm lấy cánh tay Dung Trạch, cả người cô tỏa ra sát khí lạnh như băng khiến cho người ta thấy sợ.

Dung Trạch giật mình sửng sốt. "A...." Cánh tay bị Mộc Yên nắm khiến anh đau đến nhe răng trợn mắt. Anh thật không ngờ lúc cô nhóc này nổi điên lại có sức lớn như vậy!

"Chị dâu nhỏ, chị muốn biết cái gì?" Anh vừa cố gắng cứu cánh tay của mình vừa hỏi cái người đang nổi điên kề bên, "Không nên kích động, chị nói rõ ràng một chút. A..."

Dung Trạch còn chưa nói xong đã cảm thấy bàn tay đang cầm tay mình càng lúc càng chặt, nếu còn dùng sức thêm chút nữa thì cam đoan cánh tay anh sẽ bị trật khớp.

"Anh ta là ai vậy? Mau nói cho tôi biết, anh ta đang ở đâu?" Mộc Yên như không nghe thấy tiếng rên đau đớn của Dung Trạch, cô cứ luôn phát cuồng liên tục lặp lại hai câu đó. "Nói mau!"

Giống như bị khí lạnh trong mắt Mộc Yên dọa sợ, anh mệt mỏi mở miệng nói, "Chị dâu nhỏ, người ngồi dưới tàng cây là anh cả em. Chị không nhận ra sao?"

Buông bàn tay đang nắm chặt lấy cánh tay của Dung Trạch ra, Mộc Yên khiếp sợ, người thiếu niên mà cô nghĩ rằng mãi mãi sẽ không thể gặp lại lại là Lạc Lạc của cô! Không đúng, tuyệt đối không thể nào, Mộc Yên nhú mi, rõ ràng là cô không dám tin, hơn nữa thiếu niên đó không biết nói, Dung Lạc có thể nói, hơn nữa phát âm cũng rất rõ ràng, sao có thể được? Hình ảnh cả hai hòa hợp ở chung với nhau trong trí nhớ và ở hiện tại hiện lên, Mộc Yên lắc đầu, tuyệt đối không thể nào, anh không thể là Lạc Lạc.

"Không thể nào, tuyệt đối không thể nào." Mộc Yên trừng mắt nhìn Dung Trạch, ánh mắt lạnh thấu xương như có thể làm đông cứng anh, "Sao bọn họ lại có thể là một người?"

Dung Trạch bị ánh mắt lạnh như băng dọa sợ tới mức toát mồ hôi lạnh, đột nhiên nghe thấy lời nỉ non của Mộc Yên, nhớ lại rồi nói, "Chị dâu nhỏ, nếu chị không tin thì có thể đến phòng làm việc của anh cả, chỗ đó chắc là còn vài tấm ảnh chụp."

Cô đẩy Dung Trạch ra, điên cuồng chạy tới phòng làm việc khiến cho người khác phải chép miệng.

Dung Trạch nhìn bóng dáng đã đi xa, kéo A Cửu đang ngồi người đứng bên cạnh, "Mau giúp tôi dọn dẹp đi!"

"Dạ dạ, nhị thiếu gia." A Cửu hoàn hồn, anh không ngờ người luôn im lặng ít nói như thiếu phu nhân lại lợi hại như vậy.

Phòng làm việc lầu hai, Mộc Yên đẩy cửa vào.

Trên mặt bàn màu trắng sạch sẽ, bên cạnh chiếc máy tính đang mở là mấy chồng tài liệu được xếp chỉnh tề.

Trước sau như một, thư phòng nghiêm túc, trật tự, các loại sách và báo chí đều được phân loại đặt trên giá sách.

Mà lúc này Mộc Yên không thể áp chế được sự điên cuồng của mình, cô đã từng trải qua khảo nghiệm áp chế cảm xúc của tổ chức, nhưng bây giờ lại không khống chế được, cô không khống chế được cảm giác phấn khởi đang dâng lên cuộn cuộn lúc này. Hiện tại, cô thậm chí muốn tìm được thiếu niên đó, thiếu niên mà chưa từng nói một câu nào với cô.

Điên cuồng tìm kiếm trên mặt bàn, Dung Trạch nói với cô, chỗ này có ảnh chụp nhưng vì sao cô không tìm thấy?

Sau một lúc lâu, nhìn đồng hồ điện trong phòng làm việc, Mộc Yên đột nhiên ngồi xổm xuống, vươn tay ôm hai chân, cố hết sức khiến cho mình bình tĩnh lại. Vài ký ức đã chôn sâu dưới đáy lòng dâng lên cuộn cuộn, cô biết cô vẫn không quên chúng. Hơn nữa, nhiều năm như vậy cô vẫn luôn muốn gặp lại anh một lần.

Lúc tỉnh táo lại, ngắm nhìn ngăn tủ bị khóa trong phòng. Mộc Yên lấy lại bình tĩnh, vươn tay ra, nhớ tới mật mã lần trước lúc Dung Lạc ôm cô vào phòng ngủ đã đưa cho cô, cô cũng ôm hy vọng ẩn số ngày sinh nhật của mình. Thật ngoài ý muốn, không ngờ lại mở được cửa ngăn tủ ra!

Ngăn tủ rất lớn, nhưng bên trong lại không có nhiều thứ. Mấy tấm ảnh bị ố vàng vì thời gian, một đồng thư rất dày, còn có một tấm da trâu được đặt giữa đồng tài liệu.

Mở một bức thư ra, chữ viết quen thuộc đập vào mắt cô. Trên tờ giấy óng vàng có xúc cảm cổ xưa, Mộc Yên nắm lấy tờ giấy, nhìn không được có chút run run.

Ngày xxx tháng xxx năm xxx, tiên sinh, cảm ơn ngài đã giúp đỡ học phí cho tôi thông qua buổi từ thiện, tôi sẽ cố gắng học tập, tiếp tục cố gắng.

Ngày xxx tháng xxx năm xxx, tiên sinh, tôi đã nhận được học phí ngài gửi cho tôi thông qua buổi từ thiện, tôi có thể vào được trường trung học tốt nhất ở Seattle đều là nhờ ngài giúp, cảm ơn.

Ngày xxx tháng xxx năm xxx, tiên sinh, cảm ơn ngài đã gửi các loại sách tham khảo hội họa để thi đại học, nhờ phúc của ngài nên cuối năm tôi đã thi được điểm A+, cảm ơn ngài từ trước tới nay đều luôn giúp tôi.

Ngày xxx tháng xxx năm xxx, tiên sinh, tôi không thể nhận tiền sinh hoạt phí ngài giúp đỡ được, gần đây tôi có làm vài việc vặt nên chi tiêu cá nhân đều không thành vấn đề. Đúng rồi, Seattle đang có tuyết rơi, thật sự rất đẹp! Trời lạnh, ngài phải nhớ mặc nhiều quần áo. Chân thành tỏ lòng biết ơn.

Ngày xxx tháng xxx năm xxx, tiên sinh, hôm nay là ngày tôi vui vẻ nhất, bởi vì rốt cục tôi cũng đạt được giấc mơ vào trường đại học Washington ở Seattle rồi. Thật sự không ngờ, trường học lại hiện đại như thế, bọn họ đặc biệt tuyển chọn ở những khu người Hoa nghèo khó ở Seattle. Vận may đến với tôi nên tôi cũng muốn chia sẻ vận may với ngài, nếu không phải ngài từ trước tới nay ngài luôn giúp đỡ tôi qua các tổ chức từ thiện thì tôi cũng sẽ không có ngày hôm nay. Cảm ơn ngài nhiều năm qua đã giúp đỡ.

...

Ngón tay trắng nõn nhẹ nhàng sờ khuôn mặt thiếu niên trên tấm ảnh, Mộc Yên ngồi xổm người xuống ôm đầu gối, bắt đầu khóc nức nò, "Tên khốn kiếp này, rốt cục còn che giấu cô bao nhiêu chuyện chứ?"

Ánh mắt trở nên mơ hồ, nước mắt trong suốt chảy xuống mặt của cô, rơi xuống khuôn mặt thiếu niên trong ảnh chụp, giống như anh cùng khóc với cô.

Trong đêm mưa tầm tã, gió lớn gào thét, một cô nhóc đi bộ thờ thẩn giữa ngã tư đường mờ mịt, mưa to ầm ầm, tiếng sấm, sét vang vọng trên đỉnh đầu cô. Cô phải đi đâu, không có nhà thì cô có thể đi nơi nào? Vì sao trên đường không có một bóng người, cô cười khô, có phải lại gặp ác mộng hay không? Nhưng sao cơn ác mộng này lại rõ ràng như vậy, ngay cả cơn mưa lạnh như băng mà cô cũng cảm nhận rất rõ ràng. Cô cứ bước đi như vậy, không biết tới khi nào mới đến được điểm dừng, đi ra khỏi giấc mơ đáng sợ này. Cơn mưa lạnh như băng trút xuống đầu cô, đôi chân trần dẫm lên nước mưa, hơi lạnh thấu xương truyền từ lòng bàn chân lan tỏa khắp cả người cô, đông lạnh cả chân tay. Rốt cục cô thành một đứa nhỏ bị vứt bỏ, nhưng cô không biết rốt cuộc mình đã làm gì sai, sao bọn họ lại chán ghét cô như vậy. Cô không làm gì cả, ngay cả một chỗ để tránh mưa còn không có thì cô có tư cách gì mà muốn một mái nhà ấm áp.

Đèn xanh đèn đỏ lần lượt thay đổi ở ngã tư đường, cô ngửa đầu nhìn trời mưa to, toàn thân bị đông lạnh cứng ngắc, ánh mắt càng lúc càng vô thần, cô đã không nhìn thấy rõ đường nữa rồi.

Đột nhiên, cô cảm giác có một luồng gió lớn thổi mạnh về phía mình, còn chưa kịp suy nghĩ thì đã có tiếng xe thắng gấp vang lên, cơ thể của cô không chịu nổi gió lớn do xe thắng gấp mang đến nên cả người lập tức ngã xuống mặt đường đầy nước mưa.

Mưa to ầm ầm, cô té trên mặt đất, trong cơn mê man, cô cảm giác cánh tay và hai chân đau như bị kim đâm, đầu óc choáng váng, mất, ngay cả sức cử động còn không có. Trong miệng đầy mùi máu tươi, ánh mắt mờ màng nhìn thấy một chiếc xe Bentley màu đen dừng lại, có người mở cửa đi ra ngoài. Người ôm cô rất ấm áp, còn có hương hoa mát lạnh không biết tên, trong lúc mê man, cô còn nghe thấy một âm thanh vội vàng, "Thiếu gia, mưa

lớn lắm mau che dù đi."

Nước mưa khiến người đang ôm cô ướt sũng, áo sơ mi màu trắng dính máu tươi đỏ sẫm của cô, rốt cục cô không còn tỉnh táo nổi nữa.

Nhìn cô nhóc trong lòng đã hoàn toàn hôn mê, thiếu niên nhủ mi.

"Thiếu gia, có muốn tôi giúp ngài đưa cô ấy đến bệnh viện không, thanh toán tiền thuốc men rồi bồi thường một ít là được rồi." Người đàn ông đứng kế bên miễn cưỡng đưa ra ý kiến cho anh.

Nhưng thật không ngờ, cậu thiếu niên đó lại ôm cô đi lướt qua anh, mở cửa xe đặt cô vào trong chiếc xe Bentley màu đen.

Cậu thanh niên trẻ tuổi bên cạnh khiếp sợ. Thiếu gia của anh muốn đưa cô nhóc này về Nhà họ Dung sao? Sau khi lên xe, nhìn anh ngồi ở phía sau, khuôn mặt tỉnh táo tỏ vẻ không kiên nhẫn, thanh niên lái xe cũng thầm hoảng sợ, vội vàng khởi động xe, đạp chân ga. Chiếc Bentley màu đen chậm rãi chạy trong cơn mưa to, mưa to tầm tã trút xuống, cần gạt nước đóng đưa qua lại, lau những bọt nước trên lớp kính tùy tính.

Thiếu niên lạnh lùng cúi đầu nhìn thoáng qua cô nhóc đã hôn mê đang được anh ôm vào trong ngực. Ngón tay thon dài mang theo nhiệt độ cơ thể anh chậm rãi lau vết máu ở khóe môi cô. Cô khăn trương ôm chặt anh, mái tóc dài tán loạn che vết thương trên người, sắc mặt tái nhợt giống như không còn sức sống. Anh ôm chặt cô vào trong ngực, vờn tay nhẹ nhàng sờ trán của cô, cảm giác nóng bỏng gần như có thể làm tay anh bị phỏng. Anh ôm lấy cô, kinh ngạc nhìn cô đang hôn mê mà trên mặt lại có sự tuyệt vọng vô bờ bến, đột nhiên anh cảm thấy trái tim mình nhói đau. Sắc mặt tuyệt vọng như vậy thật giống với anh lúc trước, anh không biết vì sao cô lại bị đẩy kích đến mức mất hết hứng thú với mọi thứ trong thế gian. Nhưng sự yếu ớt này làm cho anh nhớ tới hoàn cảnh của chính mình, bọn họ đều là người tuyệt vọng với thế giới này.

Thiếu niên nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mắt thâm sâu không thấy đáy, mưa to ầm ầm, tất cả mọi thứ đều lạnh rét không có một chút thú vị, chỉ có cô nhóc trong lòng anh, trên người cô tỏa ra nhiệt độ làm cho anh cảm giác như được an ủi. Anh ôm cô, càng lúc càng chặt, không biết là xuất phát từ mục đích gì, có lẽ chỉ vì nó có thể sưởi ấm cơ thể lạnh như băng và trái tim đã khóa chặt của anh, anh ôm cô thật chặt trong cơn mưa đêm hôm đó. Giống như cả hai người họ là tia hy vọng cuối cùng giúp nhau sống sót.

Nhà họ Dung.

"Thiếu gia, đến rồi." Anh xuống xe mở cửa, Cố Minh đi ra mở cửa xe nhìn thấy cô nhóc trong lòng anh thì hơi giật mình.

"Thiếu gia, có cần tôi giúp không?" Anh nhìn thiếu niên mặt vẫn lạnh như băng kia, cánh tay vờn ra lại khựng lại giữa chừng.

Thiếu niên đi lướt qua anh, ôm cô đi thẳng về phòng ngủ của mình.

"Cô nhóc đó là ai?" Cố Minh thử đến hỏi tài xế.

"Trên đường về bị đụng ngã, nhưng có vẻ cũng không quá nghiêm trọng." Tài xế và Cố Minh cùng nhìn bóng lưng anh ôm cô đi khuất dạng, "Nhưng điều đáng mừng là rốt cục thiếu gia cũng có phản ứng với người bên ngoài rồi."

"Ai da, ngài ấy vẫn im lặng không để ý tới bất cứ ai hơn năm năm rồi." Cố Minh thở dài.

"Không phải là bác sĩ tâm lý đã nói do lần đó thiếu gia bị bắt cóc nên tự ngăn cách mình, không muốn tiếp xúc với bất cứ ai sao?"

Cố Minh sáng mắt, chậm rãi nói, "Hy vọng điều khác thường lần này có thể giúp ngài ấy khôi phục vết thương lòng."

"Anh nói xem thiếu gia có thể mở miệng nói chuyện lại không? Đã năm năm rồi, có khi nào sau này vẫn..."

"Việc này không thể nói lung tung." Cố Minh nhìn tài xế, trong mắt cũng lóe sáng. Lúc này tài xế mới ý thức được lời mình nói, "Tôi đưa xe vào gara." Anh xấu hổ cười cười, vội vàng đạp chân ga, chạy thoát người. Ở Nhà họ Dung, ai cũng đều biết rõ điều gì được nói điều gì không được nói nếu không kết quả sẽ rất thảm. Tài xế toát mồ hôi lạnh, cũng may Cố Minh nhắc nhở, nếu không anh không biết cách quản miệng mình thì sẽ gây ra tai họa gì nữa.

Phòng ngủ được thiết kế theo gam màu lạnh, đều không có một chút độ ấm giống như chủ nhân của nó.

Cô được bác sĩ tư nhân của Nhà họ Dung khám, xong xuôi báo cáo cho anh đang ngồi bên cạnh, chờ cô hạ sốt thì sẽ không sao.

Ngón tay thon dài vén mái tóc dài ướt sũng lên, để lộ ra sắc mặt tái nhợt và hơi ửng đỏ do sốt cao của cô.

Cô nằm ở trên giường, trong cơn hôn mê lông mi hơi run run, hơi thở cũng cực kỳ nóng. Đôi môi tái nhợt nhẹ run rẩy, cô lầm bầm những lời vô nghĩa.

Anh vờn tay lên lại bị cô nắm lấy, thiếu niên nhủ mi khi cảm nhận được độ nóng trong lòng bàn tay cô. Lúc tới gần mới nghe rõ cô thì non hai chữ "Mẹ."

Trái tim bị đóng băng của anh như thấy được chính mình nhiều năm trước. Có phải khi đó anh cũng bắt lực tái nhợt giống cô không?

Nghĩ đến đây, anh lại vờn tay ôm lấy cô nhóc nằm trên giường, vỗ nhẹ lưng của cô. Người trên giường dần dần ổn định lại cảm xúc, cô như thoát khỏi cơn ác mộng kinh khủng, nặng nề ngủ thiếp đi trong vòng ôm ấm áp của anh.

Mộc Yên ôm đầu gối ngồi ở trong góc, vào nhớ lại chuyện đêm hôm đó. Đột nhiên cô nghe thấy dưới lầu có người nói chuyện.

"Thiếu gia ngài đã trở lại." A Cửu cầm lấy áo khoác của Dung Lạc treo lên giá áo, "Thiếu phu nhân đã trở lại, nhưng mà..."

"Cái gì?"

"Bây giờ cô ấy còn chưa ăn cơm, hình như đang đợi ngài."

"Không phải đã nói là kêu cô ấy không cần đợi tôi..."

Từ trong phòng làm việc cô nghe thấy giọng nói quen thuộc của Dung Lạc, Mộc Yên giật mình đứng lên, đẩy cửa ra nhìn lan can lầu hai nhìn xuống dưới.

"Lạc Lạc." Cô đứng ở lầu hai kêu anh, giọng nói hơi khàn khàn.

Dung Lạc quay đầu lại, bốn mắt nhìn cô, thấy mắt anh lạnh như băng vì mình không ăn cơm đúng bữa, rất giống với thiếu niên trong trí nhớ của cô, đột nhiên Mộc Yên nhẹ nở nụ cười. Rõ ràng một chút cũng không giống, sao lại có thể như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sủng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 94: Yêu Em, Bảo Vệ Em Hơn Mười Năm Trời

"Lạc Lạc." Cô gọi anh, điên cuồng chạy từ cầu thang lầu hai xuống, dưới ngọn đèn sáng rực rỡ ở lầu một, anh đứng ở đó, cách mình một khoảng cách gần như vậy, chỉ cần tới gần thêm chút nữa thì sẽ có thể chạm đến anh.

Giờ phút này, ở trong mắt cô, vạn vật trên thế gian đều ảm đạm không có ánh sáng, trong mắt của cô chỉ có một mình anh. Thiếu niên trong trí nhớ và anh của hiện tại đang đứng ở cùng một chỗ, cô liều lĩnh chạy về phía trước, thầm nghĩ muốn nhanh chóng ôm lấy anh.

"Lạc Lạc." Cô ôm anh thật chặt, cổ họng cũng khàn khàn.

Nhận thấy người trong lòng khác thường, vẻ mặt của Dung Lạc vốn đang giận dữ vì cô chạy xuống lầu quá nhanh nhưng bất ngờ trở nên mềm mại hơn. Nâng tay lên, nhẹ vuốt mái tóc dài mềm mại của cô, Dung Lạc bắt đầu nói: "Sau này lúc xuống lầu đừng chạy nhanh như vậy nữa, lỡ té bị thương thì làm sao bây giờ?"

Thấy Mộc Yên không nói lời nào, Dung Lạc kéo cô ra, lúc nhìn thấy mắt cô đỏ lên thì nhìn không được mà nhíu mi.

"Tiểu Yên, có phải miệng vết thương trên cánh tay lại đau hay không?" Dung Lạc vội vàng vươn tay kéo ống tay áo của cô lên, thấy miệng vết thương đã đóng vảy nhưng vẫn ửng đỏ như trước thì lại đau lòng ôm lấy cô. "Ngoan, anh giúp em bôi thuốc."

Ôm lấy Mộc Yên vẫn đang im lặng, Dung Lạc bế cô đi về phòng ngủ của bọn họ.

Ngoài cửa sổ tối đen, mở cửa phòng ngủ ra bật đèn bàn ở đầu giường lên, ánh sáng màu da cam nhu hòa mà ấm áp.

Mềm nhẹ đặt cô ngồi bên giường, mở ngăn kéo ở đầu giường ra, tìm thuốc trị thương Tạ Thần đưa. Dung Lạc nửa quỳ nửa ngồi trên tấm thảm nhưng trước giường, chấm thuốc mỡ vào đầu ngón tay rồi nhẹ nhàng bôi lên miệng vết thương ở cánh tay cô.

Ánh sáng ấm áp chiếu vào sườn mặt hoàn mỹ của anh, Mộc Yên nhìn anh nghiêm túc bôi thuốc trị thương cho cô, thiếu niên trong trí nhớ lại đột nhiên xuất hiện ở trước mắt cô.

"Cám ơn anh" Cô ngồi ở mép giường, đôi mắt sáng trưng cẩn thận nói cảm ơn. "Đây là đâu?" Cô hỏi anh, vừa nhìn thẳng vào ánh mắt của anh. Cô đã được thoa thuốc xong, anh vẫn im lặng, nhưng vẫn không nói một câu.

Dung mạo giống như viên ngọc được trạm khắc tỉ mỉ, tóc giống như ngọc đen, bóng lưng cao ngạo, một thiếu niên hoàn mỹ như vậy, đáng tiếc lại không biết nói. Nghĩ đến đây, cô lại nhìn không được cảm thấy hơi thương tiếc cho anh.

"Đứng rồi, xin chào, tôi tên là Mộc Yên." Cô nhóc ngẩng đầu cười nhẹ, "Rất vui được gặp anh." Cô chủ động nắm tay anh, trẻ con nhẹ nhàng lắc lư hai cái. Lòng bàn tay anh lạnh lẽo, lòng bàn tay của cô thì lại nóng như lửa, làm tan chảy trái tim đã đóng băng mấy năm nay của anh. Anh ngẩng đầu nhìn vào đôi mắt đen nhánh giống như cơn mưa bụi kia, khắc ghi thật sâu trong trí nhớ.

Thì ra người cô vẫn luôn chôn sâu trong lòng lại vẫn luôn ở bên cạnh cô, thậm chí là có thể chạm được vào anh trong một khoảng cách gần thế này.

Mộc Yên vươn tay, nhẹ nhàng vuốt má trái của Dung Lạc, ánh mắt của cô sáng hơn cả sao trên trời. Cầm tay cô nhẹ nhàng áp lên hai má, Dung Lạc nhẹ giọng nói, "Còn đau phải không?"

Mộc Yên lắc đầu.

"Ngoan, chúng ta đi ăn cơm chiều." Anh nhẹ giọng khuyên bảo, nhìn cô nắm chặt tay mình không buông, Dung Lạc bật cười, tùy ý để cô nắm như vậy.

Bọn họ im lặng ăn cơm chiều, Dung Lạc và Mộc Yên luôn ít nói, A Cửu cũng không cảm thấy có gì kỳ lạ, nhưng lại người luôn hiểu thấu tâm lý người khác như Dung Lạc thì đã sớm phát hiện ra Mộc Yên khác thường.

Ăn xong cơm chiều, dọn đồ người tới thu dọn chén bát, hai người cùng trở về phòng.

Mộc Yên tắm rửa xong, thay quần áo rồi đi ngủ, nhìn thấy anh đứng ở ngoài ban công nghe điện thoại. Ở nhà nên mặc quần áo ngủ đơn giản, Dung Lạc dựa vào vách tường, có vẻ như anh đang thảo luận công việc với người ở đầu dây bên kia, biểu cảm nghiêm túc, lạnh như băng.

Sau khi gác điện thoại, anh quay người lại vừa đứng lúc nhìn thấy ánh mắt của Mộc Yên.

"Mệt mỗi sao? Mệt mỗi thì ngủ sớm một chút đi." Anh đi qua ôm cô, hơi thở đầy hương vị quen thuộc khiến người khác an tâm.

Mộc Yên lắc đầu, dưới ngọn đèn ấm áp, nghiêm túc nhìn anh, "Lạc Lạc."

"Sao vậy?" Bởi vì giọng điệu của cô mà mắt anh cũng hơi nghiêm túc, anh đã sớm phát hiện ra cô khác thường, nhưng lại hy vọng cô có thể tự nói ra. "Muốn nói cái gì?" Mộc Yên bật cười, có phải anh rất hiểu cô hay không, cô còn chưa mở miệng nói mà anh đã biết cô có chuyện muốn nói rồi. Lôi kéo Dung Lạc ngồi xuống giường, Mộc Yên nắm tay anh, "Từ nhỏ em đã sinh ra ở Seattle, mẹ em và Mộc Quốc Hồng vẫn luôn sống ly thân, đến khi em bốn tuổi thì mẹ bị sự cố máy bay lúc đi công tác nên mới chết. Sau đó, em bị đưa đến nhà họ Mộc ở với đám người đó. Nhưng Lạc Lạc, hình như trước kia em cũng đã nói với anh rồi, em sống ở nhà họ Mộc cũng không tốt đẹp gì. Vì thế sau khi em có hết sức yêu cầu thì Mộc Quốc Hồng mới bắt đầu gửi em lại Seattle vào năm em chín tuổi. Cuộc sống của em ở Seattle rất khổ, hơn nữa còn là một đứa bé chín tuổi, ngoại trừ căn nhà mẹ để lại cho em thì em không có gì cả. Cũng may, chính sách phúc lợi nước Mỹ rất tốt nên em được cô nhi viện chăm sóc cho đến khi 13 tuổi, lúc đó em bắt đầu tự chăm lo cho chính mình. Không có bạn bè, không có người nhà, chỉ có thể một mình cô độc lẳng lặng học tập. Cho nên thành tích của em vẫn rất tốt, ở trường em cũng học vượt lớp, thầy giáo khiếp sợ cho rằng em rất thông minh, nhưng thật ra em không có thông minh như bọn họ tưởng. Một mình em không có gì cả, chỉ có thể dựa vào học tập để vui lấp đi sự cô đơn và sợ hãi trong lòng."

Dung Lạc cảm thấy chặt hai tay của cô, hôn lên trán cô, "Có anh ở đây, sau này em sẽ không chỉ có một mình nữa."

Mộc Yên cười khẽ, cầm ngón tay thon dài của anh, tựa đầu vào ngực anh tiếp tục nói, "Từ từ em lớn lên, cho dù em có làm cùng lúc năm công việc lật vật cũng không đủ để trả tiền trả học phí đất đỏ ở Seattle, cô nhi viện cũng không có khả năng hỗ trợ em nữa. Vì thế trong lúc nản lòng thoái chí, em quyết định bỏ học, nhưng đúng lúc này, trường học lại gọi điện thoại đến nói cho em biết trong tổ chức từ thiện có người tình nguyện giúp đỡ em cho đến khi em tốt nghiệp đại học."

Cuộc sống ở Seattle, ngoại trừ làm việc và chấp hành nhiệm vụ thì thời gian còn lại cô đều chú tâm vào học tập, bắt buộc mình học những thứ không thích hợp với tuổi của mình, cứ như vậy mà thành tích của cô rất đáng kinh sợ!

"Cứ năm tháng tổ chức từ thiện lại gửi đến cho em rất nhiều tiền, cùng lúc đó, bọn họ kêu tôi cứ năm tháng thì phải viết một bức thư cho người đã giúp đỡ em. Người đó ngoại trừ giúp em trả tiền học phí đất đỏ mà còn thông qua tổ chức từ thiện muốn giúp đỡ luôn cả phí sinh hoạt, nhưng lại bị em từ chối. Khi đó, em đã 15 tuổi, nên em muốn tự dựa vào sức lực của chính mình để tồn tại trên thế giới này. Vì thế em bắt đầu điên cuồng làm việc, công việc nào cũng cố gắng làm, có khi làm việc đến mức mỗi ngày chỉ có thể ngủ hai ba tiếng."

Anh đau lòng hôn lên mí mắt của cô, anh lật ngược tay lại nắm lấy tay của cô, hai người nhanh chóng đan xen tay vào nhau.

"Vì muốn kiếm nhiều tiền nên em bắt đầu thử một vài công việc có thể kiếm được nhiều tiền, vì thế em và quản lý của khách sạn Dạ Sắc ở Seattle mới ký kết hợp đồng, bắt đầu tiếp đãi giới quý tộc trong xã hội thượng lưu, em còn nhỏ tuổi nên tất nhiên chỉ ngồi uống rượu với bọn họ." Nói tới đây, cô thấy trong đôi mắt âm trầm của Dung Lạc đầy sát ý, Mộc Yên an ủi hôn một cái lên môi anh.

"Nhưng em từ từ lớn dần, nghề nghiệp như vậy đối với một thiếu nữ mà nói, dù sao cũng rất nguy hiểm. Đám người hỗn loạn xuất hiện trong cái vòng lẩn quẩn đó, tùy tiện nhìn cũng có thể thấy bọn họ có ý đồ. Có một đêm, em ở khách sạn Dạ Sắc bị người ta tiêm một lượng lớn Heroin, lúc thuốc phát tác có rất nhiều đàn ông muốn xâm phạm em, em tuyệt đối không cho phép mình bị một đám người vũ nhục như vậy, vì thế mới ra sức giãy dụa, em dùng dao giết người. Nhưng bọn họ có quá nhiều người, ngay lúc em không chống đỡ nổi nữa thì bị cảnh sát Seattle đưa tới trại cai nghiện. Ngày hôm sau, tại trại cai nghiện, em đọc được tin tức đám thể gia muốn xâm phạm em bị tan nhà nát cửa trên báo, trong một đêm bọn họ đều chết một cách kỳ lạ, mọi tài sản, thể lực của bọn họ đều bị hủy diệt. Trong trại cai nghiện, vị tiên sinh luôn giúp đỡ em đã gửi đến cho em rất nhiều sách báo liên quan đến ngành Mỹ học mà em thích, những cuốn sách ở bên ngoài rất khó kiếm cũng được đưa đến trại cai nghiện theo định kỳ. Một năm sau, em ra tù, tiếp tục làm việc ở Seattle nhưng lúc đó không ai dám tới gần em nữa, em vẫn nhận số tiền lương xa xỉ như cũ, đám người uống rượu với em cũng đều được sắp xếp thành những phụ nữ danh môn thể gia được dạy dỗ đàng hoàng. Chẳng những bọn họ chăm sóc em mà có khi còn mời em ra ngoài uống trà ăn điểm tâm. Cuộc sống của em cũng bắt đầu đi vào quỹ đạo, có vẻ như càng lúc càng phát triển theo chiều hướng tốt, từ từ em còn có một loại ảo giác là có một người âm thầm bảo vệ em."

Nói tới đây, Mộc Yên đột nhiên ngừng đầu, kích động nói, "Lạc Lạc, thật ra đó cũng không phải là ảo giác?" Cô nhìn anh, ánh mắt sáng ngời. "Bởi vì đó là anh, đúng không?"

Lời của cô đột nhiên khiến cả người Dung Lạc cứng đờ.

"Bởi vì anh đã sớm biết mọi chuyện của em, cho nên khi có người gửi những tài liệu đen tối của em khi ở Seattle đến Nhà họ Dung thì anh cũng không chất vấn em; bởi vì anh đã sớm biết hết mọi thứ, cho nên khi có người báo cho anh biết em đã từng giết người, hút thuốc phiện, thậm chí là vào ngục giam thì anh cũng không hề cảm thấy bất ngờ."

"Sao em biết được?" Dung Lạc ngạc nhiên.

"Hôm nay em tìm thấy xấp thư năm đó em viết cho anh ở trong phòng làm việc, còn có một túi tài liệu dày trong đó nữa, đó là danh sách những người mà em bôi rọ ở Seattle, tài liệu bị bỏ tù, cai nghiện thậm chí là giết người và cả hình chụp nữa. Sau đó, em nghĩ đến cuộc nói chuyện lần trước của anh và Cố Minh, những gì anh ấy nói rất không đơn giản, nhưng anh lại không thêm đề ý. Lúc đó anh không quan tâm là vì anh đã biết hết toàn bộ rồi." Mộc Yên cười khẽ, đứng dậy khỏi giường, lấy vài thứ trong túi tiền ở trong bộ quần áo ban ngày mình mặc.

Cô chậm rãi đi tới, đặt vật đó vào tay Dung Lạc, Dung Lạc mở bàn tay ra nhìn thấy một chuỗi hạt và một hạt đậu đỏ, bởi vì thời gian quá lâu nên hạt đậu đã khô quắt. Dung Lạc kinh sợ, đây là thứ mà anh vẫn đặt trong tủ sắt ở phòng làm việc.

"Em vẫn còn nhớ đúng không?" Lật ngược tay lại đột nhiên dùng sức cầm lấy tay cô, đôi mắt đen nhánh có chút vui sướng, vừa mừng vừa phấn khởi.

"Vì sao không nói thẳng cho em biết." Cô ôm anh, đã bắt đầu khóc nức nở.

Thật ra anh nghĩ rằng cô đã sớm quên mất rồi cho nên lần đầu gặp mặt ở Seattle lúc cô đã trưởng thành, anh cảm thấy rất khó xử. Cô không hề nhận ra anh, cô bé của anh lại không hề nhận ra anh.

Lúc còn nhỏ luôn sống ở nước ngoài nên cô không biết nhiều tiếng Trung. Cô nói với anh, trước khi mẹ cô rời khỏi cô đã dạy cô một bài thơ cổ của Vương Duy. Cô nhớ lại rồi kể cho anh nghe, tuy rằng lúc đó cô cũng không hiểu ý nghĩa trong thơ cổ Trung Quốc, hơn nữa có quá nhiều chữ chồng chéo lên nhau. Nhưng cô vẫn nhớ rõ, mẹ nói cho cô biết bài thơ đó liên quan đến một câu chuyện về đậu đỏ. Hạt đậu màu đỏ xinh đẹp, khi tỏa sáng còn đẹp hơn cả bảo thạch, cô dùng kim khâu khâu những hạt đậu đỏ mà người hầu dùng để nấu cháo lại thành một chuỗi hạt để chọc anh vui vẻ, cây kim khâu bén nhọn đâm vào ngón tay trắng nõn của cô, cậu thiếu niên nắm lấy tay cô, mở miệng nói một câu sau năm năm tự khóa lòng mình lại, "Đau không?" Anh hỏi cô, bởi vì im lặng một thời gian dài nên anh phát âm không được đúng lắm, nhưng cô lại nghe rất rõ ràng. Cô vui mừng ôm anh, bởi vì cô mà anh có thể mở miệng nói chuyện nên cô cảm thấy vui mừng, kinh ngạc và cũng rất phấn khởi.

Nhưng sau đó, cô bị người khác đón đi và rồi không còn nghe thấy tin tức của cô nữa. Quân gia điều tra rồi nói với anh, cô đến Seattle, đây chính là yêu cầu của cô, bởi vì đó là nơi mẹ cô sinh sống. Anh không có lý do gì để đưa cô trở về, cho nên anh chỉ có thể yên lặng bảo vệ cô, giúp đỡ cô đến trường, diệt trừ những người có lòng dạ bất chính với cô, cứ như vậy chú ý đến mọi thứ liên quan đến cô, trong suốt mười năm qua. Đến mười năm sau, lần này cô về nước, anh không bao giờ muốn buông tay nữa. Thật ra, là tự anh muốn tiến hành đám hỏi với Nhà họ Mộc, cha mẹ sao có thể làm chủ được cuộc đời anh.

Cô ôm anh, nước mắt thấm vào vạt áo trước ngực anh, sưởi ấm trái tim anh.

"Lạc Lạc, cảm ơn anh." Cảm ơn anh vẫn luôn ở bên cạnh em nhiều năm như vậy, trong lúc cô cô độc nhất, cuộc sống của cô u ám nhất, sự giúp đỡ của anh chính là toàn bộ dũng khí giúp cô sống sót. Nếu không có anh, có lẽ cô không biết một mình cô phải làm thế nào để sống ở một nơi hỗn loạn như Seattle; nếu không có anh, có lẽ cô đã sớm bị người ta hại chết rồi.

Dung Lạc vỗ nhẹ lưng cô, trong mắt đầy sự thâm tình, "Tất cả đều đã qua rồi, chúng ta sẽ luôn ở cùng nhau." Mọi thứ đã trôi qua đều không còn quan trọng nữa, điều quan trọng là người con gái năm ấy làm cho anh thoát khỏi sự cô độc, tự khóa trái tim mình lại đã trở về bên cạnh anh.

Anh vươn hai tay ra ôm chặt cô, thật ra, năm đó cô mới là động lực giúp anh sống sót.

"Tiểu Yên, anh yêu em!" Anh cúi đầu hôn lên môi của cô, nếm cả vị nước mắt mặn chát của cô, nhưng lại rất ấm áp, có thể là ấm đến tận đáy lòng. Gắn bó triền miên, ra tay cứu giúp trong lúc hoạn nạn, mang theo tâm trạng vui sướng, cảm động ấm áp mà tốt đẹp.

Mười năm, rốt cục người anh quý trọng nhất cũng đã trở lại.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sủng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 95: Bảo Bối Quý Báu Nhất Của Anh Chính Là Em

Eidt: susubue

"Lạc Lạc." Cô ôm anh, giọng nói có chút nghẹn ngào, "Vì sao, vì sao anh không nói cho em biết?" Sao anh lại ngu như vậy.

"Anh muốn em tự mình nhớ lại." Ngón tay thon dài lau nước mắt trên mặt cô, Dung Lạc mỉm cười, cô không nhớ ra cũng không sao, chỉ cần bọn họ ở cùng một chỗ là được rồi, toàn bộ những thứ này đều không quan trọng.

"Mười năm lâu như vậy, vậy anh không sợ em thích người khác sao?" Cô ngẩng mặt, đùa giỡn hỏi anh, nhưng nhìn vào đôi mắt đầy thâm tình của anh. Hơi giật mình.

Anh nắm tay cô đặt bên môi, khẽ cắn, "Tiểu Yên, em là của anh, em chỉ có thể thích một mình anh." Ai dám động đến cô, anh sẽ đưa kẻ đó xuống địa ngục!

Mộc Yên bật cười, cái người đen tối này, bá đạo, cố chấp, thậm chí còn có chút trẻ con, nhưng anh lại cho Mộc Yên toàn bộ sự dịu dàng của anh. Thịnh thế quyền sung, diện;dafn*le&quysdo0n không có gì đặc biệt, trong cuộc sống vô tình này, anh cho cô sự ràng buộc chắc chắn nhất, sự trôi buộc của vận mệnh đã xâm nhập tới tận cốt tủy, đối với cô mà nói, sợi dây ràng buộc này thậm chí còn quan trọng hơn cả tính mạng.

"Lạc Lạc, tuy rằng anh biết nhiều chuyện của em, nhưng nhất định anh vẫn còn chút nghi ngờ đúng không?" Chủ động nghiêng người về phía trước hôn lên môi anh một cái, cô biết nhất định anh rất muốn biết tất cả những chuyện liên quan đến cô, những thứ khó điều tra kia nhất định luôn khiến anh khó chịu. Anh không mở miệng chất vấn, là vì anh chiều cô. Nhưng sao cô có thể để cho anh lún sâu vào tình cảm với một người mà anh không biết gì được ư?

"Ví dụ như vì sao em làm được những công việc như bảo vệ, còn nữa, lúc em không nhớ gì hết mà lại chủ động tới gần anh, thậm chí còn quyến rũ anh." Nói tới đây, cô ghé sát vào tai anh, hơi thở nóng rực mê hoặc lòng người.

Trái lại Dung Lạc nhanh tay nắm lấy cổ tay cô, xoay người một cái đã đặt cô dưới thân, ánh mắt âm trầm, "Quả thật không biết vì sao, nhưng anh rất tình nguyện." Anh cười khẽ hôn lên cổ cô, cẩn thận để lại từng dấu đỏ nhạt trên da thịt tinh tế như gôm sứ của cô.

"Nhưng rõ ràng lúc ấy anh đối với em rất lạnh nhạt." Mộc Yên giả bộ then quá hóa giận cắn anh một cái. Thật ra cô cũng hiểu được, anh nhất định đã nhìn thấu mọi trò giả dối của cô lúc ấy.

"Không." Dung Lạc lắc đầu, sâu trong đôi mắt đầy vẻ mê hoặc, "Thật ra lúc ấy anh rất muốn hôn em thật sâu." Trái tim bị kinh hoàng, anh cúi người xuống hung hăng hôn lên môi cô, ôm cánh tay cô càng lúc càng chặt, trong không khí đầy tiếng hôn kịch liệt, máu cả người đều sôi trào lên, mắt bắt đầu mê loạn, trong mắt chỉ có bóng hình đối phương. Lờ lờ quẩn quýt si mê, cơ thể ma sát với nhau, mờ ám nhưng lại làm say lòng người.

"Lạc Lạc." Đây anh ra, cô mê man nhẹ giọng gọi anh. Trong lúc hoảng hốt, nhìn khuôn mặt tinh xảo như ngọc lạnh của anh dần nhiễm vẻ nhu mì.

Nụ hôn nóng bỏng kéo dài xuống chiếc cảm kéo, cuối cùng lưu luyến trên cằm cô trắng nõn thon dài của cô. Chiếc váy ngủ rộng thùng thình đã sớm trượt xuống vai, dùng răng cời nạy cái nút ở cổ áo, Dung Lạc hôn lên xương quai xanh tinh xảo của cô. Đôi môi anh cảm nhận được gì đó khác thường, anh mở to mắt, khiếp sợ phát hiện trên xương quai xanh xinh đẹp của Mộc Yên có một con bướm màu tím, đang vỗ cánh muốn bay, trông rất sống động giống như là thật vậy. Đối với hình xăm rực rỡ này, anh thấy cực kỳ khó hiểu.

Nắm lấy tay anh, Mộc Yên nhìn anh, cười quyến rũ, xoay người ngồi trên người anh.

"Lạc Lạc." Tóc dài tán loạn, vai hơi lộ ra, con bướm tím ở xương quai xanh làm cho cô càng thêm mê hoặc. Bàn tay non mềm cầm lấy ngón tay thon dài của anh, đặt ở trên xương quai xanh, nhẹ nhàng mon tron con bướm màu tím đó, toàn bộ quá trình chọc người khác động tâm.

Lấy tay ngăn cản nụ hôn dồn dập của anh đang đi thấp xuống dưới nữa, nhưng Dung Lạc lại cắn một cái vào xương quai xanh của cô, cảm giác tê dại xâm nhập đến khắp tay chân.

"Lạc Lạc." Cô gọi anh.

"Ừ." Anh mút da thịt trắng như ngọc của cô, giọng nói khàn khàn.

"Không phải anh muốn biết mục đích em tiếp cận anh sao? Ừ...." Bị anh cắn một cái ở trên vai, Mộc Yên nhin không được rên một tiếng.

Vươn tay cuốn mái tóc dài của cô, anh nhìn hai má ửng đỏ như cây anh đào, cười khẽ, "Dù mục đích là gì, anh đều hết sức cảm kích, bởi vì nó đã đưa em về bên anh một lần nữa."

Mộc Yên nhướng mi, trong mắt đầy sự không đứng đắn, cúi đầu hung hăng cắn cổ anh một cái, cô trêu tức, "Nếu vì giết anh thì sao?" Đôi mắt sáng ngời, đôi môi đỏ mọng của cô nhếch lên, đầy ý khiêu khích.

"Dù vậy anh cũng vui về chịu đựng." Dung Lạc mỉm cười, đôi mắt thâm thúy không thấy đáy.

"Không phải em đang nói giỡn đâu." Cô tức giận trừng anh.

"Anh cũng rất nghiêm túc." Anh ôm chặt cô, trong mắt đầy vẻ thâm tình, "Em muốn gì anh đều có thể cho em, bao gồm cả tính mạng của anh." Tình yêu khắc cốt ghi tâm, ngay cả cái chết cũng không thể ngăn cản tình yêu của anh đối với cô.

Cô hung hăng trừng mắt nhìn anh, nước mắt cũng không nhịn được tràn ra.

"Anh thật sự là một kẻ ngu ngốc!" Sao lại có người ngu như vậy.

"Ừ."

"Anh là tên khôn kiếp" Anh vì cô âm thầm làm nhiều chuyện như vậy mà lại không nói gì cả.

"Ừ." Anh cười lên tiếng trả lời, vươn tay lau nước mắt cho cô. "Ngoan, đừng khóc."

----- susubblue ~ diendanlequydon -----

Mộc Yên nhìn người dưới thân đang cười dịu dàng, bây giờ cô hận không thể lập tức cắn chết anh!

"Có phải ngay cả mục đích em tiếp cận anh anh cũng điều tra ra được đúng không?" Nhìn về mặt anh nhàn nhã, Mộc Yên lớn mật đoán. Dù sao cô cũng không biết quá nhiều về thế lực to lớn sau lưng Nhà họ Dung.

Dung Lạc lắc đầu, hôn môi cô một cái, "Điều này thật ra rất dễ đoán, nếu không phải giết người diệt khẩu thì cũng nhất định là muốn lấy được tài liệu mật phía sau tập đoàn tài chính của Nhà họ Dung." Dù sao nhiều năm như vậy, anh cố gắng chống đỡ Nhà họ Dung đã bị rất nhiều người hận. Người muốn giết anh, có lẽ đếm không hết.

Mộc Yên khiếp sợ, không ngờ lại bị anh đoán được.

Xoay người một cái, cô bị anh đè xuống dưới người. Ngón tay đang cuộn tóc cô đặt lên con bướm tím trên xương quai xanh của cô, Mộc Yên trầm giọng, "Lạc Lạc, đây là hình xăm của các thành viên tổ chức Blackflame ở Seattle, chỉ sau khi uống rượu vào thì nó mới hiện lên." Bây giờ Dung Lạc mới hiểu được vì sao Mộc Yên không thích uống rượu mà đêm nay lại uống hết một ly rượu đỏ của Pháp.

"Blackflame." Dung Lạc ní non, giọng nói gợi cảm, hoa lệ. Thì ra Tiểu Yên của anh gia nhập vào một tổ chức khủng bố và lợi hại như vậy ở Seattle. Blackflame, tiếng Trung là "Đen tối", người ở trong đó được coi là ngọn lửa đen đến từ Địa ngục. "Thật sự là cái tên không tệ." Dung Lạc tán thưởng. Tiếp xúc với thế lực đen tối thì sao anh lại không biết tổ chức này được, Blackflame nổi tiếng với tốc độ tốc chiến tốc thắng, giá cũng cao ngất trời, nhưng chỉ cần hợp đồng có hiệu lực thì bọn họ đều giống như là ác ma đến từ Địa ngục, người bị truy nã chỉ có con đường chết. Nhưng anh không ngờ, Tiểu Yên của anh lại là một thành viên trong đó.

"Có người muốn anh chết." Đôi mắt Mộc Yên trầm tĩnh, cô nghiêm túc nhìn anh, muốn anh hiểu được điều này nghiêm trọng thế nào, nhưng Dung Lạc lại cười như không cười. "Thật không?" Anh vén tóc trên trán cô lên, động tác còn hơi khiêu gợi và mê hoặc.

"Anh nhất định phải đề cao cảnh giác." Cô thấy anh không thêm đề ý thì mặt lại nghiêm túc, ánh mắt âm trầm.

Cuộn sợi tóc đen thui lên tay, Dung Lạc nhớ lại, "Trước kia tóc em không có dài như lúc này."

"Lạc Lạc." Cô trừng mắt nhìn anh, có chút ảo não, "Tổ chức Blackflame phái người giết anh, sao anh lại không hề lo lắng gì vậy?"

Lo lắng sao? Dung Lạc cười khế, người muốn giết anh nhiều lắm, anh đã quen rồi. Đôi mắt đen u ám chuyên chú nhìn cô, "Tiểu Yên, tổ chức Blackflame rất mạnh, không sai, nhưng từ khi nào mà em lại cảm thấy anh yếu rồi hả?"

Hung hăng hôn lên môi của cô, mãi cho đến khi Mộc Yên thở không nổi nữa mới buông cô ra. Đôi mắt Dung Lạc tối đen sâu không thấy đáy, anh cũng không muốn để lại ấn tượng yếu đuối trong lòng Tiểu Yên. Nhà họ Dung giống như một ván cờ, từng quân cờ nên đặt ở đâu, bước tiếp theo nên đi thế nào, anh đều biết rất rõ, giết anh sao, muốn tìm chết thì cứ tới đây. Tất cả đều đã được điều tra và sắp xếp gọn gàng ngăn nắp, nếu anh dễ dàng bị ám sát như vậy thì có lẽ vị trí gia chủ Nhà họ Dung cũng không tới lượt anh. Tổ chức Blackflame ở Seattle lớn mạnh, nhân tài mà Nhà họ Dung huấn luyện nhiều năm cũng không phải ngồi không. Chỉ cần cô ở bên cạnh anh, anh sẽ không sợ gì cả.

Nhưng anh thích thấy cô lo lắng cho anh, bởi vì có như vậy anh mới cảm nhận được tình cảm sâu sắc đó, rồi cuộc cô cũng đề ý đến anh. Sự xấu xa trong lòng bắt đầu tác quái, anh cứ thích nhìn cô nghiêm túc lo cho anh. Nói xong mọi chuyện nhất định cô cũng đã suy nghĩ rất nhiều nhưng cô vẫn lựa chọn nói thật hết toàn bộ cho đối anh biết, bởi vì cô không thể không quan tâm anh. Nghĩ đến đây, tâm trạng của Dung Lạc tốt hơn, khoe miệng cũng nhếch lên, anh ôm cô, ầm ập hôn lên trán cô, "Không cần lo lắng gì cả, an tâm đứng ở bên cạnh anh là được rồi." Anh sẽ bảo vệ cô thật tốt, không cho bất cứ ai uy hiếp cô.

"Lạc Lạc, anh có biết tổ chức Blackflame phái em đến bên cạnh anh là vì sao không?" Mắt đang nhắm bỗng nhiên mở ra, nhìn thẳng vào ánh mắt mệnh mông dịu dàng của anh, diendanlequydon Mộc Yên vẫn có thể nhìn thấy đáy lòng của anh. "Là tài liệu mua bán cơ mật của Nhà họ Dung."

"Sao?" Thì ra nhiều người chú ý Nhà họ Dung như vậy, Dung Lạc vỗ về mái tóc dài của cô từng chút một, mỉm cười, "Tiểu Yên, vậy em có thể lấy được rất dễ."

"Hả?" Mộc Yên kinh ngạc ngồi dậy, không hiểu ý Dung Lạc.

"Cái tủ bảo hiểm trong phòng làm việc, ở bên cạnh tập tài liệu mà em lấy đọc có thứ em muốn." Anh nói không chút đề ý, mặt mày đầy ý cười. "Mật mã em đã biết rồi."

Mộc Yên lại kinh sợ, lúc này mới nhớ lại trong cái tủ hôm nay cô mở ra thật sự có một xấp tài liệu dày hơn mấy cái khác một chút, nhưng thật không ngờ anh lại to gan dùng sinh nhật của cô để làm mật mã. Có lẽ mấy người muốn lấy xấp tài liệu cơ mật đó đều sẽ không ngờ đến việc gia chủ Nhà họ Dung sẽ dùng sinh nhật của một người phụ nữ để làm mật mã. Thật đúng là người điên!

"Anh không sợ em đánh cắp hết bảo bối của anh sao."

Cô nhìn mắt anh nhắm lại rồi đột nhiên mở ra rồi dịu dàng mà thâm tình nhìn cô.

"Em là bảo bối duy nhất của anh." Kéo cô qua đặt dưới người, anh cúi người xuống hôn cô thật sâu.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sủng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 96: Từ Thích Thành Yêu

Edit: susublu

Bởi vì mọi hiểu lầm và khúc mắc đều đã được gỡ bỏ nên Mộc Yên cũng ngủ rất an ổn trong ngực Dung Lạc.

Trong giấc mơ là vào mùa hè, cô và vị thiếu niên kia ngồi dưới bóng cây xanh, ánh mặt trời xuyên qua kẽ lá chiếu vào sườn mặt tỉnh tề của anh, cô kéo cánh tay anh, buộc anh mở bàn tay ra, bỏ sợi dây đậu đỏ vào lòng bàn tay anh, đậu đỏ nằm trong lòng bàn tay trắng nõn như ngọc tỏa sáng giống như một viên bảo thạch màu đỏ. Ánh mặt trời phảng phất, ánh mắt mơ hồ, đột nhiên không thấy bóng dáng cậu thiếu niên đó đâu nữa, gió thổi khiến lá cây lay động xào xạc, giống như tất cả đều không hề tồn tại. Cảm giác sợ hãi sẽ mất anh dâng lên, Mộc Yên không nhận được nữa toát mồ hôi lạnh. Mà khi cô sắp tuyệt vọng thì có người cầm tay cô, nhiệt độ ấm áp trên cơ thể người nọ khiến Mộc Yên cố gắng mở to hai mắt ra để nhìn cho rõ, mềm nhẹ hôn vào lòng bàn tay của cô, vẫn là sợi dây đậu đỏ đó cuối cùng cũng về lại tay cô. Rốt cục, ánh mắt cũng dần dần rõ hơn, khuôn mặt tỉnh tề như ngọc lạnh được mài dũa, nhưng anh không còn là cậu thiếu niên lúc trước nữa. Người nắm tay cô là —— Dung Lạc! Anh đứng dưới ánh mặt trời nhìn cô, cười rất dịu dàng, "Lạc Lạc." Trải qua cảm giác mất mát, sợ hãi cô tiến lên ôm chặt lấy anh. "Lạc Lạc." Cô bắt an nhẹ gọi tên anh.

"Lạc Lạc."

"Lạc Lạc."

...

"Lạc Lạc."

"Anh ở đây." Nhìn thấy người đang ngủ bất an giãy dụa, Dung Lạc vội vàng lên tiếng trả lời, khuyên giải an ủi cô. Vô nhẹ sau lưng cô từng chút một.

"Lạc Lạc." Giật mình một cái, cô tỉnh lại từ giấc mơ, tuy rằng ánh nắng ngoài cửa sổ có chút chói mắt nhưng cô vẫn cố gắng mở to hai mắt ra để nhìn rõ người trước mắt.

Dung Lạc vươn tay giúp cô che khuất ánh nắng chói chang, cười khẽ, "Tỉnh rồi sao?"

Cô kéo cánh tay anh theo bản năng, ánh mắt kinh ngạc, giống như vẫn còn bị vây hãm trong giấc mơ vừa rồi, sợ anh đột nhiên lại biến mất không thấy đâu. Nhìn thấy động tác trẻ con của cô làm cho anh có chút đau lòng.

"Ngaoan, rời giường rửa mặt đi." Lúc này Mộc Yên mới phản ứng lại, cô buông tay Dung Lạc ra, trên mặt có chút xấu hổ.

Đứng dậy xuống giường, mở vòi nước trong phòng tắm ra, hắt nước vào mặt, dienxdafinleequysdoon cô cố gắng muốn khiến chính mình tỉnh táo một chút. Một giấc mơ nửa thật nửa giả, cảm giác cứ quanh quẩn trong đầu, một cuộc sống tươi mát có thể giúp cô phân biệt đâu là mơ đâu là thật.

Kinh ngạc nhìn gương mặt mình, cảm giác có chỗ nào đó không đúng. Sự lạnh lùng, cứng rắn và lóng ngóng trạng đã biến mất sau một đêm, thật ra Mộc Yên cũng chỉ là một cô gái bình thường mà thôi. Có phải là vì cô quá ỷ lại vào anh hay không? Nếu có thể, cô vẫn muốn ỷ lại vào anh như vậy sao. Đột nhiên Mộc Yên có chút thần thờ, làm sao bây giờ, cô cảm thấy càng lúc cô càng không giống chính mình, ở trước mặt Dung Lạc cô mãi nữa không kiên cường nổi.

Triết học từng nói, khi cảm xúc của bạn đối từ thích sang yêu một người thì bạn sẽ bắt đầu lo được lo mất.

Mộc Yên chưa từng có cảm xúc này, lúc cảm xúc của cô biến từ thích thành yêu Dung Lạc thì cô có chút mờ mịt. Cô không hiểu thật ra lúc này cảm giác vừa chua xót vừa ngọt ngào trong trái tim cô chính là vì cô đã hoàn toàn yêu một người rồi.

Mộc Yên cứ đứng thần thờ như vậy, đột nhiên cảm giác được trên mặt có chút mềm mại, ấm áp và nhẹ cùng, xuyên qua tấm gương, cô nhìn thấy Dung Lạc đang cầm khăn mặt lau nước trên mặt cô.

Cô nghiêng đầu tùy ý để anh lau, ánh mắt lại nhìn anh. Anh luôn mặc quần áo màu trắng đơn giản, mỗi một nút áo đều rất kín đáo, môi mỏng nhẹ nhếch lên, khuôn mặt như ngọc lạnh làm cho người ta cảm thấy lạnh lùng xa cách. Thật ra tính tình anh lạnh nhạt không dễ tiếp cận, nhưng đối mặt với cô lại

luôn dịu dàng.

"Được rồi." Buông khăn mặt ra, anh đặt một nụ hôn lên trán cô, mang theo ý trấn an. Chỉ một nụ hôn nhạt nhẽo như thế mà lại làm cho Mộc Yên bay lên chín tầng mây. Hương vị của anh, nhiệt độ cơ thể anh, thì ra lại có thể trấn an lòng người.

Khôi phục lại khí chất ngày xưa, ánh mắt kiên định, sắc bén, cô lại trở thành Mộc Yên không sợ trời không sợ đất.

Chủ động ôm cổ Dung Lạc, đôi mắt Mộc Yên có chút tinh ranh, nhân lúc anh bất ngờ không kịp đề phòng dùng răng cời cái nút áo ở cổ anh ra. Nhìn xương quai xanh trắng nõn của anh hoàn toàn khác với xương quai xanh đầy kín dấu hôn của mình, cô cúi đầu xuống, cắn một cái ở xương quai xanh của Dung Lạc, cắn nhẹ như đang hôn giống như đang âm thầm kháng nghị hành động của anh.

Dung Lạc bất đắc dĩ, đôi mắt bắt đầu trở nên sâu thẳm, chế trụ cổ tay cô, áp cô vào trên vách tường phòng tắm, "Cô nhóc này, mới sáng sớm đã không an phận." Giọng nói của anh bắt ngờ âm trầm.

Mộc Yên nhú mi, không đứng đắn nhìn vào mắt anh, "Vậy thì thế nào?" Cô lấy tay nâng cằm anh lên, có ý đùa giỡn.

Dung Lạc im lặng, nhìn cô chăm chăm. Mắt chuyên chú và thâm trầm đến mức có thể hòa tan người khác, ánh mắt thẳng thắn mà thâm tình, khiến người khác không có chỗ trốn. Cầm lấy bàn tay của cô đang nâng cằm anh, anh không thể chờ đợi nổi nữa, lập tức hôn cô thật sâu. Thật sự là cô nhóc ác ma, Dung Lạc thầm oán, cả đời này có lẽ anh sẽ hoàn toàn bị cô nắm trong tay. Nhưng anh lại vui vẻ chịu đựng.

Vì thế, vì hai người say sưa hôn nhau ở trong phòng tắm nên đến cuối cùng vẫn mặc áo cao cổ giữa khí hậu mùa hè. Một cái nút áo cũng không mở ra.

----- susubluu ~ diendanlequydon -----

Cứ theo lẽ thường, ăn xong điểm tâm thì Dung Lạc đến công ty, Mộc Yên được A Cửu đưa đến tòa soạn báo Triều Dương. Lần đầu tiên thấy Mộc Yên như thế, Dung Lạc nhìn không được nên mắt sáng ngời. Quả thật dù thế nào thì cũng không che khuất được khí chất mê hoặc người của cô, ngày thường thì quyến rũ, thay quần áo này vào thì lại đầy vẻ hào hoa tao nhã. Có lẽ anh không nên để cho cô xuất đầu lộ diện. Dung Lạc thầm tự hỏi.

Sau khi bọn họ mở rộng cửa lòng thì Dung Lạc và Mộc Yên lại càng không để ai vào mắt, sáng sớm trước khi ra cửa thì hôn nhau hơn mười phút, làm cho Dung Trạch đứng bên cạnh cũng sững sờ.

Văn phòng tòa soạn báo Triều Dương.

"A Yên, tài liệu thực tế hôm qua Cao chủ biên kêu cậu tổng hợp lại cậu đã làm xong chưa?" Lưu Nhân Nhân cười đi tới, cô chỉ dịu dàng với một mình Mộc Yên nên khiến các nhân viên nam trong phòng chú ý.

"Rồi." Mộc Yên chỉ trả lời đơn giản một chữ, trên người cô vẫn luôn tỏa ra khí chất xa lánh mọi người.

"A Yên, cậu có muốn uống cà phê hay không?" Lưu Nhân Nhân cố gắng nói thật nhẹ nhàng, "Vừa đúng lúc tôi đi mua cà phê cho Cao chủ biên, cậu có muốn một ly hay không?"

"Không cần." Lạnh lùng từ chối, ngay cả ngẩng đầu nhìn đối phương cô cũng không thèm.

Mặc dù Lưu Nhân Nhân kiên nhẫn nhưng dù sao vẫn là con gái, bị người ta từ chối nhiều lần như vậy trong lòng cũng có chút khó chịu. Nhưng nghĩ rằng đây là lần đầu tiên nhìn thấy một cậu "Thiếu niên" lạnh lùng như vậy và cũng thấy rất bội phục báo cáo về tài liệu thực tế mà cậu ta viết. Thu lại sự mất mát, cô biết muốn hiểu được người này nhất định rất không dễ dàng. Không biết vì sao, cô luôn bị khí chất trên người "Thiếu niên" này hấp dẫn, hơn nữa còn không tự giác được muốn tới gần anh.

Lưu Nhân Nhân mang theo tâm sự đi xuống dưới lầu mua cà phê cho Cao Nghị, đồng thời cũng mua một ly cho Mộc Yên.

Đưa cà phê của Cao Nghị vào văn phòng chủ biên, Lưu Nhân Nhân cầm ly còn lại đi vào phòng nhân viên.

"A Yên, mời cậu uống ly cà phê này." Lưu Nhân Nhân cười yếu ớt, nhìn về phía "Thiếu niên" đang cúi đầu sửa sang lại tài liệu thực tế, mắt cũng mềm mại đi một chút.

Ngẩng đầu nhìn cô một cái, trong lúc Lưu Nhân Nhân đang vui vẻ, Mộc Yên không chút khách sáo từ chối, "Không cần." Giọng nói lạnh như băng, ánh mắt rét lạnh, đẩy người khác ra xa mấy ngàn km, tất cả làm cho Lưu Nhân Nhân bị đá kích lớn. Từ trước đến nay luôn là người khác lấy lòng cô, bây giờ bị Mộc Yên không nề mặt như vậy khiến cô không thể chấp nhận được.

Bị cảm tính chiếm cứ đầu óc, cô không lý trí hỏi Mộc Yên, "Vì sao không cần?"

Mộc Yên cảm thấy kỳ lạ nhìn cô, cô không thích vô duyên vô cớ nhận đồ của người lạ, hơn nữa bởi vì ở cùng Dung Lạc lâu như vậy nên cô cũng bắt đầu có thói quen không uống cà phê giống anh.

Không thèm nhìn sự khổ sở trong mắt của cô gái đứng trước mặt, Mộc Yên tiếp tục cúi đầu suy nghĩ xem nên tổng kết những tài liệu thực tế của ngày hôm nay như thế nào.

Nhìn Mộc Yên hoàn toàn ngó lơ mình, Lưu Nhân Nhân nắm chặt ly cà phê làm cà phê nóng tràn ra ngoài làm phỏng tay cô.

"Ai da!" Luru Nhân Nhân đau đến mức kêu to, lúc Mộc Yên còn chưa biết có chuyện gì xảy ra thì cô đã bị một nam nhân viên khác kéo ra ngoài.

Cầm lấy bàn tay đang sưng đỏ của Luru Nhân Nhân đặt dưới vòi nước lạnh rửa một lúc lâu, anh mới tức giận kéo Luru Nhân Nhân đi đến chỗ của Mộc Yên, "Này, cậu mới tới thì dựa vào cái gì mà đối xử với cô ấy như vậy?"

Hất tay anh đang cầm lấy cổ tay cô ra, Luru Nhân Nhân mắng anh, "Triệu Hằng, anh cầm miệng cho tôi."

Toàn bộ văn phòng lập tức bùng nổ, âm ỉ hỗn loạn.

Mộc Yên chậm rãi đứng lên, trong mắt vẫn lạnh lùng như trước.

Nhìn thẳng vào mắt cô, Triệu Hằng kinh sợ, anh thật sự không ngờ rằng cậu "Thiếu niên" này lại có khí thế cường đại như vậy. Nhưng vì mặt mũi nên anh vẫn cứng rắn giằng co với Mộc Yên. Anh đã thích Luru Nhân Nhân rất lâu rồi, đến nỗi sẵn lòng hy sinh tất cả nhưng vì Luru Nhân Nhân luôn xa cách với mọi người mà lại quá quan tâm cậu "Thiếu niên" này nên anh nhìn không vui, đôi mắt ghen tỵ. Nhưng đó là chuyện của Luru Nhân Nhân, anh không có cách ngăn cản. Cho tới hôm nay nhìn thấy Luru Nhân Nhân bị phỏng vì một trợ lý chủ biên mới tới, nhìn tay cô sưng đỏ chảy máu anh mới nhận không được nữa.

"Cậu ức hiếp phụ nữ như vậy là có ý gì?" Triệu Hằng hừ lạnh, "Đừng tưởng rằng dựa vào quan hệ nhanh chóng trở thành trợ lý tòa soạn báo thì rất giỏi."

Mộc Yên nhú mi, tiến lên từng bước, mắt lạnh thấu xương làm cho Triệu Hằng nhận không được phát run, "Thứ nhất, tôi không ức hiếp phụ nữ." Giọng nói lạnh lùng, khí lạnh nồng nặc. "Thứ hai, ai nói với anh tôi dựa vào quan hệ mà có được chức vị này?" Cô híp mắt lại, trong mắt cô có chút ác độc.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sùng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 97: Đón Cô Tan Tầm

Lúc này, vì cãi nhau mà tòa soạn chợt yên tĩnh, ngay cả tiếng hít thở cũng nghe thấy rất rõ ràng.

Sắc mặt Triệu Hằng tái nhợt, bị khí thế lạnh lẽo của cậu "Thiếu niên" này làm cho sợ tới mức toát mồ hôi lạnh, "Không, mặc kệ thế nào thì cậu cũng không thể đối xử với phụ nữ như vậy." Triệu Hằng vốn muốn ra mặt nói giúp Luru Nhân Nhân, nhưng bây giờ lại cảm thấy có chút hối hận. Anh bị ánh mắt lạnh thấu xương của "Cậu ta" dọa sợ muốn lui về phía sau mấy bước, nhưng vì ngại ở đây nhiều người nên vốn không có đường trốn.

"Triệu tiên sinh, tôi làm gì cô ta?" Mộc Yên đi về phía trước từng bước, đôi mắt nguy hiểm nhếch lên, ý lạnh dọa người tỏa ra không chút do dự.

"Cô, vết thương trên tay cô ấy là sao?" Triệu Hằng lui về phía sau. Nhìn bàn tay Luru Nhân Nhân bị cào xước nóng làm phỏng chảy cả máu.

"Hỏi cô ta!" Mối mòng nhếch lên, đôi mắt lạnh như băng có chút độc ác.

Thấy vậy, Luru Nhân Nhân vội vàng che trước người Mộc Yên giải thích, "Đây là tự tôi gây ra không liên quan đến A Yên."

Triệu Hằng gạt mình, nghe thấy Luru Nhân Nhân nói vậy thì hoảng thần, trong lúc nhất thời anh đột nhiên không biết phải làm gì. đành phải một cúi đầu, giải thích, "Mộc Yên,... Thật xin lỗi, là, là tôi không phân biệt rõ ràng cho nên mới..." Nhớ lại chuyện đồn đãi ồn ào huyền ảo trong tòa soạn, Triệu Hằng chỉ có thể cố gắng giải thích, tuy rằng không cam lòng, nhưng người trước mắt có khí lạnh và lực uy hiếp làm cho anh không dám khiêu chiến.

"Tự lo cho mình đi." Ý lạnh trên khuôn mặt tinh xảo bớt đi, thu lại sự ác độc trên người, Mộc Yên không muốn gây chuyện ở văn phòng, bỏ lại những lời này rồi tiếp tục bình tĩnh ngồi lại chỗ của mình bắt đầu chuẩn bị tổng hợp tài liệu thực tế.

Nhìn thấy như vậy, mọi người cũng đều giải tán, bàn tay căng thẳng của Triệu Hằng cũng chậm rãi buông lỏng ra, thở phào nhẹ nhõm, một người đàn ông như anh mà lại bị một thẳng thớm dọa sợ tới mức lao đao.

Quay đầu lại, Triệu Hằng nhìn thấy ánh mắt tức giận của Luru Nhân Nhân, anh vội vàng đi nắm lấy tay cô, lại bị Luru Nhân Nhân kéo ra ngoài hành lang văn phòng.

"Nhân Nhân, cho anh xem coi tay em thế nào rồi? Có cần đi bệnh viện...." Triệu Hằng lo lắng nhìn vết thương của cô.

Luru Nhân Nhân đẩy Triệu Hằng ra, đôi mắt xinh đẹp chẳng những không cảm kích mà ngược lại còn nổi giận với anh, "Triệu Hằng, chuyện của tôi không cần anh quan tâm. Nếu anh còn tìm A Yên gây phiền phức, sau này tôi nhất định không bao giờ để ý đến anh nữa."

"Nhân Nhân, cậu ta đối xử với em như vậy, sao em còn mù quáng như thế?" Trong mắt Triệu Hằng đầy vẻ đau lòng, anh cảm thấy mình đau lòng đến sắp không thở nổi.

"Tôi muốn đối tốt với ai thì sẽ đối tốt với người đó, xin Triệu tiên sinh đừng can thiệp vào sự tự do của tôi." Lưu Nhân Nhân bị tức đến mức đỏ bừng cả mặt, nghĩ đến việc sau này Mộc Yên sẽ chán ghét mình vì Triệu Hằng thì cô cảm thấy không muốn nhìn thấy anh nữa, "Buông ra!" Đẩy ta Triệu Hằng đang nắm chặt cổ tay mình ra, Lưu Nhân Nhân quay đầu cảnh cáo, "Triệu Hằng, đừng làm cho tôi chán ghét anh!"

Cảm nhận được tay mình trống rỗng, Triệu Hằng đại ra đứng ngay người trên hành lang, cả người đều cuồng nộ và ghen tị, trong đôi mắt đen nhánh đầy lửa giận. Bởi vì một Mộc Yên mới tới mà anh không chỉ mất hết mặt mũi trước mặt nhân viên tòa soạn báo mà còn bị người phụ nữ mình thích hung hăng chán ghét, trái tim bị sự ghen tị đốt cháy, nổi nhục nhã như vậy anh tuyệt đối sẽ không bỏ qua. Đôi mắt tối đen sâu không thấy đáy, các đốt ngón tay bị mình nắm đến trắng bệch.

Hôm nay là thứ sáu, Mộc Yên nhận được thông báo thì mới biết thì ra cứ mỗi chiều thứ sáu là tòa soạn Triều Dương sẽ họp một lần, nhưng không ngờ buổi họp tập trung đầu tiên này cô còn chưa tham gia thì Cao Nghị đã gọi cô và mấy người nữa ra ngoài. Cao Nghị cố ý mở một hội nghị nhỏ, không nhiều người lắm, ngoại trừ Mộc Yên, còn có Ninh Hiên hay nóng giận, Nhược Vũ ngọt ngào, Kỷ Vân nóng bỏng, cuối cùng là Triệu Hằng vừa rồi bị mất mặt. Năm người bọn họ ngồi vây quanh một cái bàn.

Cao Nghị ngồi ở trong góc, đưa lưng về phía bọn họ, ngón tay thon dài kẹp một điếu thuốc lá nhưng lại không hút, "Mọi người có thể ngồi ở chỗ này, đầu tiên tôi muốn nói lời chúc mừng với mọi người." Xoay người lại, mọi người thấy khuôn mặt tươi cười của Cao Nghị, không ai biết anh đang nghĩ gì. Chỉ có một mình Mộc Yên vẫn bình tĩnh như trước, cô cúi đầu nhìn thoáng qua đồng hồ trên cổ tay, nhằm tính toán thời gian A Cửu đến đón cô về nhà.

"Tổng thanh tra ở tòa soạn báo cần một trợ lý cao cấp, mà người này sẽ được chọn từ mọi người."

Cao Nghị nói vừa xong, ngoại trừ Mộc Yên thì mọi người đều vui vẻ, vị trí trợ lý Tổng thanh tra không cần nói cũng biết tiền lương sẽ nhiều hơn trợ lý bình thường, điều mấu chốt là Tổng thanh tra rất đặc biệt, chỉ có trợ lý đủ tư cách mới có thể được anh bổ nhiệm, hơn nữa sau khi được bổ nhiệm thì sẽ có nhiều cơ hội phát triển. Ngay cả Cao Nghị cũng đã từng đã làm trợ lý tổng thanh tra, cho nên cái chức vị này còn đại biểu cho tiền đồ.

"Chúc mừng mọi người đã được chọn làm đối tượng tranh cử vị trí trợ lý tổng thanh tra, ba tháng tiếp theo, tòa soạn báo sẽ cho mọi người đi lấy tin cho một số đề mục, cuối cùng là hoàn thành tình huống thực tế, sau đó tôi sẽ thông báo ai được bổ nhiệm cho vị trí trợ lý tổng thanh tra." Hút một hơi thuốc lá, mây khói lượn lờ, Cao Nghị tiếp tục nói, "Đề mục cụ thể đề là gì thì cuối tuần sẽ công bố, cho nên các vị hãy chuẩn bị sẵn sàng để tiếp nhận kiểm tra đánh giá đi."

Sau khi hội nghị kết thúc, mọi người cũng đến giờ tan tầm.

Mộc Yên thu dọn mọi thứ chuẩn bị rời đi, mới vừa đi ra khỏi văn phòng đã nghe thấy bên trong bắt đầu nghị luận, "Trong năm người trúng cử thì bốn trong số đó đều là trợ lý lâu năm của tòa soạn, nhưng còn Mộc Yên mới tới vì sao lại được đề cử?"

"Tôi cảm thấy Cao Nghị chủ biên đối xử với cậu ra rất đặc biệt.""Đúng vậy, đúng vậy."

"Tôi cũng cảm thấy chắc chắn cậu ra có người chống lưng."

"Lời này không thể nói lung tung, không thấy buổi chiều cậu bạn đẹp trai đó nổi bão rất đáng sợ sao."

....

Mộc Yên bắt đầu dè dặt, cô luôn cố gắng khiến mình nhỏ đi. Không phải cô sợ gây chuyện thì mình không thể làm xong việc mà là muốn được tan tầm một cách bình thường, về nhà sống một cuộc sống yên ổn với Dung Lạc, nhưng có vẻ mọi thứ đều không như ý nguyện.

"Két...!"

Dưới ánh chiều tà trước cửa tòa soạn Triều Dương, Mộc Yên bị tiếng còi xe đột nhiên vang lên thu hút.

Rất cuộc cũng nhìn thấy chiếc Lamborghini màu trắng quen thuộc, cửa kính xe hạ xuống, người nọ nhìn cô bằng ánh mắt thâm thúy mà mê hoặc. Mở cửa xe ra, Dung Lạc bước xuống dưới.

"Lạc Lạc." Mộc Yên chạy tới, bị anh ôm vào trong lòng. Anh mỉm cười, trên người vẫn là áo sơ mi trắng như trước nhưng lại trông chừng chặc hơn xưa rất nhiều, nút áo được khảm bảo thạch thủy tinh màu lam, khắp cả người đều tỏa ra sự xa hoa.

"Lạc Lạc, sao anh lại tới đây?" Cô vươn tay chạm vào hai má lạnh lẽo do nhiễm gió, cảm giác anh đã chờ ở đây rất lâu rồi.

Nắm lấy ngón tay trắng nõn của cô đang đặt trên mặt mình, Dung Lạc cười khê, "Anh tới đón em cùng đến một nơi với anh."

"Lạc Lạc, chúng ta đi đâu?" Cô cắn môi, khóe môi không đứng đắn nhếch lên, nghiêng người sát lại gần anh.

Mùi thơm ngát đặc thù trên người Mộc Yên theo hơi thở phả lên mặt anh, chạm tới tận sâu trong trái tim của anh.

Cô dựa vào anh gần như vậy, chóp mũi cũng gần chạm vào nhau, môi cô cũng áp sát lại gần đôi môi nóng rực của anh, làm cho mắt Dung Lạc tối đen lại, cô nhóc này tuyệt đối là có ý muốn tra tấn anh!

Gấp gáp cúi đầu, tay phủ lên đôi môi mềm mại đó, đang muốn hôn cô thật sâu thì cô lại lui về phía sau từng bước, không hôn được nên Dung Lạc mở

mất ra, vừa đúng lúc nhìn thấy ý cười trong mắt cô. Đôi mắt đen nhánh đầy sự ranh mãnh, cô mở to mắt tỏ vẻ đứng đần nói, "Lạc Lạc, chúng ta nên đi nhanh thôi."

Dung Lạc vươn tay kéo cô ôm vào trong ngực, đôi mắt tối đen không thấy đáy, "Em khẳng định chúng ta còn có thể đi sao?" Về dĩ vãng ngày xưa giờ đây lại toàn sự nguy hiểm làm cho Mộc Yên trầm kêu không tốt. Dù sao đây cũng là cửa tòa soạn báo, cô chỉ muốn đùa anh một chút, vốn không muốn thật sự làm cho người ta chú ý.

Cơ thể muốn lui về phía sau nhưng lại bị Dung Lạc ôm chặt, Mộc Yên bất đắc dĩ, "Lạc Lạc, nơi này là cửa tòa soạn."

"Ừ."

"Lạc Lạc, vừa mới tan tầm nên có rất nhiều người lui tới."

"Ừ."

Cánh tay ôm cô càng lúc càng chặt, người đến người đi trước cửa tòa soạn, bọn họ ôm nhau mờ ám như vậy nên nhanh chóng thu hút được rất nhiều người.

Trước khi có quá nhiều người chú ý, Mộc Yên bất đắc dĩ kiễng mũi chân lên chủ động ôm cổ Dung Lạc rồi hôn lên môi anh một cái, thầm nghĩ hôn nhẹ là được nhưng lại bị anh giữ chặt rồi hôn thật sâu. Dần dần bị vẻ mặt dụ hoặc của anh mê hoặc, Mộc Yên cũng quên mất đây là đâu mà đáp lại Dung Lạc. Ban đêm lạnh lẽo, nhưng hơi ấm lại cứ dâng lên mạnh mẽ, hai người gần bó ngọt ngào đồng thời xen lẫn vài tiếng thở dốc động lòng người, cô nắm chặt lấy bả vai Dung Lạc, bị động nhận nụ hôn nóng bỏng và bá đạo của anh, đồng thời có chút không cam lòng bị yếu thế nên đột nhiên hôn lại anh, hương vị lẫn át cả lời nói của cả hai. Trước mặt nhiều người mà không hề kiễng nể hôn thật sâu, làm cho rất nhiều người cùng quay đầu đi, nhưng hai người ôm nhau hôn đến mức nóng rực.

Trong lúc thở dốc anh đón nhận đôi mắt ướt của cô, "Tiểu Yên, trước mặt anh thì phải trả lại gấp đôi." Anh cười rất không đứng đắn, Mộc Yên cũng trầm khắc sâu vào đầu câu nói này của Dung Lạc.

Triệu Hằng vừa mới đi ra khỏi tòa soạn thì thấy được toàn bộ cảnh hai người tình nồng ý mật, không ngờ Mộc Yên mà anh thầm hận lại đi ôm một người đàn ông diện mạo bắt mắt hơn mình đến mức quên cả trời đất. Giống như là bị điện giật, anh cảm thấy cả người đều dựng tóc gáy. Khi hết khiếp sợ thì anh lại đột nhiên cảm thấy tâm trạng vui sướng, nếu Mộc Yên thích đàn ông thì khi Lưu Nhân Nhân nhìn thấy chắc chắn sẽ không thích cậu ta nữa. Nghĩ như vậy liền lập tức lấy điện thoại ra chụp lại cảnh tượng giật mình này

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sùng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 98: Em Là Cục Cưng Của Riêng Anh 98

"Lạc Lạc, anh vẫn chưa nói cho em biết, rốt cuộc chúng ta đi đâu?" Ngồi ở ghế phụ lái, Mộc Yên cúi đầu nhìn Dung Lạc đang thắt dây an toàn cho mình. Bởi vì vừa rồi hôn quá phấn khích nên giọng của cô có chút ảo não.

Dung Lạc ngẩng đầu, mấy sợi tóc mềm mại lướt qua môi cô, hương thơm nhẹ nhàng khoan khoái phảng phất. Áp sát vào môi cô, hơi thở ấm áp xen lẫn nhau, nhưng lần này anh không hề hôn nữa mà tiếp tục duy trì khoảng cách mờ ám, "Cục cưng, giận sao?" Giọng nói trầm thấp có chút âm u, Mộc Yên lại thấy giật mình vì Dung Lạc gọi mình như vậy.

"Ngao, em là cục cưng của một mình anh." Hôn nhẹ lên mí mắt cô, lời nói khiêu gợi bày tỏ tình ý như vậy vốn dĩ rất buồn nôn nhưng khi phát ra từ miệng Dung Lạc lại không hề có cảm giác buồn nôn mà ngược lại còn có chút mùi lòng và yêu chiều. Cảm nhận được lòng mi dài của cô đang run rẩy, anh lại khó nhịn muốn tiếp tục hôn cô. Không gian kín đáo trong xe, hơi thở mờ ám lan tỏa khắp nơi, Dung Lạc hôn lên đôi môi xinh đẹp của cô, từng chút lại từng chút, một lần lại một lần nữa, giống như mãi mãi cũng không có cảm thấy thỏa mãn. Đối với cô anh mãi mãi nhẫn nại, sự tự chủ của anh ở cô trước mặt luôn bị đánh tan.

Lòng ngực đang trong trạng thái kinh hoàng, hai trái tim cùng một nhịp đập, phối hợp cực kỳ ăn ý.

Bởi vì Dung Lạc có kỹ xảo hôn sâu làm cho người bình tĩnh như Mộc Yên cũng bắt đầu mờ mịt. Da thịt trắng nõn cũng ửng hồng, nhiệt độ không khí cũng tăng lên, cô cảm thấy cả người mình cực kỳ nóng, cơ thể Dung Lạc lại rất lạnh nên được anh ôm chặt thì lại cảm thấy rất thoải mái.

"Cục cưng." Giọng nói dụ dỗ đã an ủi được nỗi bất an trong lòng cô, đôi mắt âm trầm, đồng tử mê hoặc người nhiễm đầy sắc tình.

Càng hôn càng sâu, trong lúc thở dốc, nụ hôn ẩm ướt chậm rãi di chuyển đến cổ cô. "Lạc Lạc." Cô nhắc nhở anh là điện thoại đang rung không ngừng, màn hình lóe sáng có thể thấy được là Cố Minh gọi tới, cả người đã động tĩnh, anh không còn tâm trạng để ý tới mấy cái này, lại tiếp tục hôn lên môi cô, anh bắt đầu nhẹ nhàng gặm cắn. Vì không ai nghe máy nên cuộc gọi tự chuyển sang dạng tin nhắn thoại, người trầm ổn như Cố Minh lúc này lại bắt đầu lo lắng, "Thiếu gia, khi nào ngài về đến khách sạn Rhino, Lương tổng đã đến rồi, ông ấy đã chờ ngài một lúc lâu, nhận được tin nhắn này, hi vọng thiếu gia mau chóng đến đây, Lương tổng đang đợi..."

"Lạc Lạc." Nghe thấy giọng nói của Cố Minh trong điện thoại, Mộc Yên lập tức tỉnh táo lại, đôi mắt cũng nhanh chóng khôi phục lại bình thường, "Lạc Lạc." Cô lại gọi anh một tiếng, "Đêm nay anh có hẹn ai sao?" Cô hỏi anh, giọng nói có chút khàn khàn.

"Ừ." Rời khỏi da thịt cô, anh nhìn vào đôi mắt sâu thẳm như nước, mê hoặc người của cô, "Đưa em đi bàn bạc một cuộc làm ăn."

"Nhưng mà em cảm thấy có khả năng anh phải bồi thường rồi." Thương trường như chiến trường, trễ một phút là có thể mất hơn một ngàn vạn thậm chí hơn một triệu, anh đến muộn như vậy, không biết đối phương có tức giận đứng dậy bỏ về hay không.

Biết cô đang nghĩ cái gì, Dung Lạc giúp cô sửa lại quần áo hỗn loạn, không thêm đề ý nói, "Bồi thường thì bồi thường." Vì cô, dù có phải đền bù với giá trên trời thì anh cũng không sợ, tiền có thể kiếm lại được, nhưng nếu để mất cô thì mãi mãi cũng không lấy lại được.

Nghe thấy Dung Lạc trả lời, Mộc Yên không nhịn được oán thầm: Quả nhiên là kẻ có tiền, cái gì cũng không thêm đề ý. Một viên chức nhỏ ở tòa soạn giống như cô nếu mà rộng rãi như anh thì chắc sẽ có một ngày phải nhận đối.

Chiếc xe Lamborghini màu trắng dừng lại trước cửa khách sạn Rhino, một bồi bàn đeo găng tay trắng tiến lên mở cửa xe, cung kính chờ bọn họ đi xuống rồi dẫn bọn anh vào đại sảnh đã được sắp xếp tốt của khách sạn.

Dưới ánh đèn thủy tinh xa hoa, trên bàn cơm dài được trải một chiếc khăn trắng như tuyết, dao nĩa bằng bạc được đặt trên mặt bàn gỗ sồi tinh xảo, ly thủy tinh chân dài còn sùi bọt của rượu sâm banh. Đây đúng là một buổi dạ tiệc, Mộc Yên nhìn mọi người mặc váy dài, đi giày tây trang ở xung quanh, rồi lại nhìn lại quần áo bình thường trên người, cô giật nhẹ tay áo của người bên cạnh nói, "Lạc Lạc, anh thật sự muốn em mặc thế này tới đây tham gia buổi tiệc thượng lưu này hả?"

Dung Lạc ôm lấy cô vừa đi về phía trước vừa nhẹ nhàng cười nói, "Cục cưng rất hay thu hút sự chú ý của người khác, như vậy cũng rất tốt." Trong cái vòng luẩn quẩn của giới xã hội này có rất nhiều người quyền quý, anh không muốn cục cưng của anh bị người khác dòm ngó.

Trên thực tế, Dung Lạc luôn không thích nơi đông người, nhưng vì hôm nay có bản hợp đồng nên không thể không đến nơi đối phương hẹn. Sợ rằng hôm nay sẽ về khuya, thời gian ở với Tiểu Yên cũng sẽ ít hơn, sau khi lo lắng suy nghĩ thì liền chạy đến tòa soạn báo đón cô đến đây.

Ở một góc sáng sủa yên tĩnh, bởi vì có cây xanh thấp thoáng nên giống như ngăn cách với bữa tiệc náo nhiệt bên ngoài.

Mộc Yên nhìn bóng lưng người phía trước, cả người là tây trang màu đen trắng tấp, tuy rằng là ngồi nhưng Mộc Yên vẫn đoán được người đó nhất định rất cao. Tay cầm ly sâm banh chặt đến mức lộ rõ khớp xương. Càng tới gần, Mộc Yên càng có thể thấy rõ bộ dáng của anh ta, cảm rõ nét cứng nhắc, trên sống mũi cao thẳng là một chiếc kính đen, đằng sau đó là một đôi mắt sắc bén như chim ưng. Xã hội thượng lưu quả thật không thiếu đàn ông anh tuấn nhưng người trước mắt lại khiến người khác kính sợ, khí chất tỏa ra khiến người khác không thể rời mắt được. Hơn nữa, Mộc Yên nghĩ thấy hơi thờ ơ quen thuộc trên người đối phương, hơi thờ ơ tàn ác có dính máu tươi. Đây tuyệt đối không phải là người làm ăn bình thường, nghĩ đến đây đôi mắt của cô cũng dần dần trở nên u ám.

"Dung thiếu." Anh nhìn thấy người đi tới thì đứng dậy cười khê, Mộc Yên kinh ngạc, không biết vì sao khi người đàn ông lạnh lùng cứng rắn này cười lộ lên thì trong đầu cô lại hiện lên bốn chữ "Nhã nhạn cận bā", nhất là cặp mắt kính trên mũi anh, cô cảm thấy rất giống.

"Lương tổng giám đốc đợi lâu rồi." Khác hẳn với Lương Đình Hạo, lúc gặp mặt người ngoài Dung Lạc luôn duy trì sắc mặt băng hàn. Nói xong lời khách sáo, nhìn cử chỉ hành vi thì có thể thấy anh hoàn toàn không có cảm giác có lỗi. Mộc Yên khiếp sợ vì Dung Lạc biến sắc mặt quá nhanh, cô thật sự không thể tưởng tượng được người đàn ông dịu dàng mấy giây trước còn áp sát vào vành tai và tóc mai gọi cô một tiếng "Cục cưng" kia và người lạnh lẽo như băng này là cùng một người. Anh trở mặt còn nhanh hơn lật sách.

"Vị này là?" Nhìn người trong lòng Dung Lạc, Lương Đình Hạo kinh ngạc. Dù sao Dung Lạc luôn lạnh nhạt, đột nhiên trong ngực anh xuất hiện một "Thiếu niên" hoặc là "Thiếu nữ" xinh đẹp như vậy thật sự khiến anh khiếp sợ.

"Vợ của tôi." Lời giới thiệu đơn giản nhưng lại làm cho Lương Đình Hạo nhìn Mộc Yên với ánh mắt đầy thâm ý. Lúc này, Mộc Yên cũng không ngờ Dung Lạc lại giới thiệu mình như vậy, dù sao bọn họ vẫn chưa kết hôn, trên pháp luật vẫn không phải quan hệ vợ chồng.

"Sao?" Lương Đình Hạo khiếp sợ cất cao giọng, "Thật sự không ngờ Dung thiếu lại có người trong lòng nhanh như vậy."

"Lương tổng giám đốc hẹn tôi đến đây chắc không phải chỉ muốn nói mấy cái này thôi chứ." Dung Lạc không muốn nói nhiều về Tiểu Yên của anh cho người ngoài biết, dù sao thân phận của cục cưng càng ít người biết càng tốt, anh sợ có một ngày cô bị người khác bắt để đe dọa anh.

"Đương nhiên là có chuyện quan trọng hơn muốn bàn với Dung thiếu rồi." Từ khi bắt đầu bàn bạc, Lương Đình Hạo luôn duy trì nụ cười ở khóe miệng, nhưng Mộc Yên lại cảm thấy anh ra cười rất xa cách.

Buông ly thủy tinh trong tay ra, Lương Đình Hạo cười yếu ớt, "Về dự án phổ biến bán tại thị trấn cổ xưa của Dung thị ở thành phố A, ban giám đốc hội nghị đã thông qua, chúng tôi cảm thấy vẫn nên để nhiều nhà đầu tư cạnh tranh với nhau thì sẽ tốt hơn."

Dung Lạc nhíu mi, "Ý Lương tổng là muốn phá bỏ hợp đồng với Dung thị sao." Anh nheo mắt lại, cả người đầy hơi thở nguy hiểm.

"Không không, Dung thiếu nói vậy là sai rồi." Lương Đình Hạo vội vàng giải thích, "Thực lực và tài chính của Dung thị chúng tôi đều thấy rất rõ ràng, nhưng giá mà ngài đưa ra thật sự không phù hợp với tiêu chuẩn của chúng tôi."

"Cho nên Lương tổng liền chuẩn bị áp dụng hình thức cạnh tranh cho các nhà đầu tư khác?" Dung Lạc hừ lạnh, từ trước đến nay thứ Dung thị coi trọng thì người khác đều không dám mơ tưởng.

Lương Đình Hạo hớp một ngụm rượu, giọng nói hòa hoãn, "Dù sao cạnh tranh với nhau mới công bình không đúng sao."

Công bằng? Thương gia cạnh tranh mà nói là công bằng, tất cả đều đặt lợi ích lên hàng đầu.

"Được, nếu Lương tổng đã nói như vậy thì cứ làm như vậy đi." Thứ Dung thị muốn thì không ai lấy được, Dung Lạc rất có tự tin.

Khi Dung Lạc và Lương Đình Hạo bàn bạc chuyện thu mua thì Mộc Yên lại nhìn về phía nữ phục vụ đang bung khay không ngừng đi về bên này.

Người phụ nữ diện mạo bình thường lúc đi tới đây thì trên khay cũng đã không còn rượu nữa, cầm lấy một ly sâm banh đưa cho Lương Đình Hạo, ngay khi cô chuẩn bị đưa một ly cho Dung Lạc thì lại bị một đôi tay tinh tế trắng nõn nhận lấy.

"Tiểu thư cảm ơn nhưng anh ấy không cần." Đôi mắt sâu thẳm, vươn tay nhét ly rượu lại trong tay nữ phục vụ, Dung Lạc và Lương Đình Hạo đều quay đầu lại, Mộc Yên lại nở một nụ cười an tâm với Dung Lạc. Buông tay anh ra cô xoay người nhìn ánh mắt run sợ của nữ phục vụ, rượu sâm banh trong ly rượu bị dao động, nhân lúc không ai chú ý, Mộc Yên và nữ phục vụ âm thầm dùng sức, các cô đều nắm ly rượu, tuy rằng trên mặt không hề thay đổi nhưng ánh mắt lại đang đối kháng lẫn nhau.

Cuối cùng nữ phục vụ lùi từng bước, ổn định ly rượu, ánh mắt không còn giống như lúc nãy nữa. Đôi mắt âm u, đè nén cảm xúc và lửa giận của mình.

"Lạc Lạc, em đi toilet một chút." Xoay người, Mộc Yên lắc lắc cánh tay Dung Lạc mỉm cười.

"Đi đi." Vỗ vỗ tay cô, lúc nhìn ánh mắt cô thì liền trở nên mềm mại.

Trong một góc khuất, hai bóng người đứng ở mái hiên tầng hai mươi của khách sạn Rhino.

"Vì sao cản tôi?" Nữ phục vụ mở miệng chất vấn, nỗi con giận dữ không chút che lấp, lớp mặt nạ cải trang trên mặt cũng bị xé rách, cả người đầy sát khí.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sủng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 99: Muốn Giết Anh Ấy Trừ Phi Bước Qua Xác Của Con

Mộc Yên quay lưng lại phía ánh trăng, cả người hoàn toàn đắm chìm trong màn đêm cô độc. Cô im lặng thật lâu. Ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng chiếu vào vết sẹo dữ tợn trên gương mặt Lý Hân, cô lạnh mắt nhìn đứa nhỏ mình nuôi lớn đột nhiên trở nên xa lạ như thế.

"Rosemary." Môi mỏng nhếch lên, hắng giọng nói lớn làm cho Lý Hân giống như quỷ La Sát đến từ Địa Ngục khiến cho người ta sợ hãi. Ngoại trừ lần đầu gặp mặt, Lý Hân chưa từng lạnh lùng gọi thẳng danh hiệu của Mộc Yên như vậy.

"Mộc Yên." Hai chữ nhọt nhọt ngắn gọn nhưng lại đầy lạnh lẽo, "Sự phụ, từ giờ trở đi con chỉ là Mộc Yên."

"Vô liêm sỉ!" Giơ bàn tay lên nhưng cô lại chậm chạp không hạ xuống được. "Haiz." Lý Hân thở dài một tiếng, sự ác độc trong mắt cũng chậm rãi bớt đi, "Con nhóc này, con luôn rất lý trí nhưng có biết mình đang nói cái gì không?"

"Con biết rất rõ."

"Mộc Yên, con thật sự muốn phản bội Blackflame sao?" Nhắc tới tổ chức, mặt Lý Hân lại trở nên lạnh lẽo.

"Không, con chỉ muốn che chở cho anh ấy." Giọng điệu chắc chắn như chém đinh chặt sắt, có chút sắc bén, "Có con ở đây, đừng ai nghĩ đến việc động đến anh ấy!"

"Con cho con là ai?" Mắt lạnh híp lại, Lý Hân vươn tay đặt trên cây súng lục đen để ở thắt lưng, sát khí bắt đầu nổi lên.

"Con không là ai cả, con chỉ là Mộc Yên của anh ấy."

"Vô liêm sỉ, ta thấy con đã quên kết cục của kẻ phản bội Blackflame rồi." Họng súng màu đen để ở trán của Mộc Yên, nhưng cô lại không hề tỏ vẻ gì.

"Con chỉ muốn bảo vệ anh ấy an toàn, cái khác con không quan tâm."

"Đi ra ngoài lâu ngày, tính tình của con trở nên ngông cuồng rồi!" Họng súng lạnh lẽo lại ép về phía trước, Lý Hân hung tợn trừng mắt nhìn cô, "Có phải thiếu dạy dỗ rồi không." Cô không thể nhẫn tâm trơ mắt nhìn đứa bé mình nuôi lớn mạo hiểm vì một tên đàn ông thôi được! Càng nghĩ vậy, con tức của Lý Hân càng lớn, "Mộc Yên con thật sự tài giỏi, vì một tên đàn ông mà dám khiêu khích sự phụ!" Ngón tay đặt vào cò súng, chỉ cần vô ý bóp một cái thì

súng sẽ nổ.

Giữa mái hiên trống trải đầy sát ý và sự tức giận, hai bên giường cung bật kiếm, thời gian khản trương như đông cứng lại.

"Nếu muốn ra tay thì con nhất định sẽ không thất bại!" Mộc Yên nhìn Lý Hân, đôi mắt đầy tình cảm phức tạp, giọng điệu lại làm cho người ta cảm thấy lạnh lẽo và sợ hãi.

"Ha ha ha!" Lý Hân ngửa mặt lên trời cười đầy châm chọc, "Nhìn xem ta đã nuôi ra một thứ vô liêm sỉ này, vì một tên đàn ông thôi mà muốn giết ta! Mộc Yên, quả nhiên con đủ bản lĩnh!" Trái tim giống như bị tê liệt, từ trước đến nay Lý Hân sống phóng túng, giết người không chớp mắt. Đến khi gặp một đứa bé bị một đám đàn ông khốn kiếp đánh túi bụi ở đầu đường Seattle thì không biết vì sao lại đột nhiên động lòng. Phá lệ đưa cô về Blackflame, cô cảm thấy đứa nhỏ này quật cường không sợ chết rất giống mình, người không có kiên nhẫn huấn luyện sát thủ như Lý Hân lại bắt đầu nghiêm túc dạy bảo cô nhóc đó từng chiêu thức một, mười năm như một ngày, mãi mãi không ngại cực khổ mà chăm sóc cô, rốt cục cô cũng trở thành "Rosemary" mà bất cứ ai nghe thấy cũng đều sợ hãi. Cô là sự kiêu ngạo của cô, là sự tận tâm duy nhất của cô trên cái thế giới lạnh lùng này. Nhưng hôm nay cái con nhóc khốn kiếp này lại nói những lời vô liêm sỉ thế này, chẳng những không cảm kích cô mà còn vì một tên đàn ông mà muốn giết cô. Cho dù cô lạnh lùng tàn bạo, nhưng trái tim cũng bằng thịt, bị đứa bé mình nuôi lớn uy hiếp như vậy quả thực còn khổ hơn cả chết.

"Sư phụ, không nên ép con." Nhắm mắt lại, Mộc Yên cắn răng nói ra những lời này.

"Anh ta quan trọng với con như vậy sao, còn quan trọng hơn cả người đã nuôi dưỡng con lớn lên sao?" Lý Hân mất lý trí đồ bùng mắ, thả súng lục xuống đất, nắm áo Mộc Yên quát lớn. "Con có tin là bây giờ ta lập tức đi xuống bán chết tên khốn đó hay không!"

"Anh ấy sẽ không chết dễ dàng như vậy." Mắt Mộc Yên sâu thẳm, so với sự điên cuồng và nổi giận của Lý Hân lúc này, cô lại quá bình tĩnh, "Còn nữa, con sẽ không cho người cơ hội đó."

"Rosemary, con thật tài giỏi, nên nhớ là từng chiêu thức của con đều là do ta dạy."

"Con còn biết một câu là trò giỏi hơn thầy, hậu sinh khả úy." Cả người Mộc Yên đầy khơi thờ lạnh lùng tàn bạo khiến cho người ta sợ hãi, ý lạnh đầy nguy hiểm, khiếp người.

"Giỏi cho câu trò giỏi hơn thầy, hậu sinh khả úy, đúng là rất có dũng khí!" Cả người Lý Hân đầy ác ý giống như quỷ lấy mạng đến từ Địa ngục, "Nếu không dạy dỗ thứ con gái vô lương tâm, tàn nhẫn, hung ác, vong ân bội nghĩa này thì ta thật có lỗi với danh hiệu ác ma sát nhân rồi!" Hung tợn đánh một quyền vào mặt Mộc Yên, cô đứng yên không hề nhúc nhích, cú đấm đó trượt qua mặt Mộc Yên, "Mẹ nó!" Lý Hân thấp giọng rủa một tiếng, cô tuyệt đối đã thua trong tay con nhóc khốn kiếp này rồi, nếu không thì sao lại không đánh lòng ra tay với cô chứ. Mà con nhóc này cũng không hề né tránh, chắc cô cũng đã đoán được mình không thể ra tay.

"Sư phụ." Mộc Yên gọi cô, giọng nói không kiềm chế được nên hơi run run.

"Cút đi!" Lý Hân đã tiêu giận được một nửa nhưng vẫn tỏ ra mạnh miệng. "Con nhóc khốn kiếp, hôm nay ta cho con một con đường sống, nhưng con nghĩ người khác sẽ giống ta sao?" Lý Hân nắm áo Mộc Yên, "Khốn kiếp, con nghĩ mình lợi hại đến mức có thể lấy một chọi mười sao? Blackflame phải bao nhiêu người đến đây, thân thù như thế nào, chúng ta đều không biết rõ, con muốn bảo vệ tên đàn ông đó, đúng là muốn tìm chết!"

"Lòng con đã quyết, mãi mãi sẽ không hối hận."

"Được, khốn kiếp, thật tài giỏi! Người Blackflame biến thái cỡ nào, chúng ta đều biết rất rõ. Bảo vệ cái tên khốn đó cho cho tốt, đừng để đến cuối cùng bất sư phụ đến nhặt xác cho con!"

"Con sẽ tự bảo vệ tốt chính mình."

Gió lạnh thổi mạnh trên mái hiên, mắt Mộc Yên đầy vẻ thành thực không hề hợp với tuổi của cô, "Có con ở đây, đừng ai nghĩ đến việc động đến anh ấy. Gặp thần giết thần, gặp Phật giết Phật, muốn giết anh ấy, trừ khi bước qua xác của con!"

"Đồ điên!" Lý Hân lớn tiếng mắng, "Giỏi cho một đôi vợ chồng tình thâm, con nhóc khốn kiếp, con vượt mặt sư phụ từ khi nào vậy?" Thật đúng là làm cho lòng người lạnh ngắt, sao cô có thể nhẫn tâm để đứa nhỏ của mình bị đám khốn kiếp trong tổ chức tra tấn được. "Con đang tự hủy diệt chính mình đó!" Lý Hân nhìn cô chăm chăm, cố hết sức khuyên cô quay đầu. "Làm như vậy có đáng giá không?" Các đốt ngón tay nắm áo cô trắng bệch, vết sẹo đáng sợ trên mặt Lý Hân cũng nhuộm đầy sự bi thương.

"Đáng giá." Câu trả lời kiên định làm cho Lý Hân chấn động.

"Tiểu Yên, con còn nhớ rõ kết cục của tiểu Thất không?"

"Nhớ rõ." Sao có thể không nhớ rõ được, cho dù ở trong tổ chức hắc ám như Blackflame, Hoắc Thất vẫn cười sáng lạn như ánh mặt trời, trong một lần chấp hành nhiệm vụ đã yêu một người đàn ông nằm trong đối tượng ám sát, vì tình yêu mà phản bội tổ chức. Nhưng đến cuối cùng anh ta biết được thân phận của cô, vì để diệt trừ hậu hoạn mà đã hạ sát tâm với cô. Bị tổ chức Blackflame và người yêu đuổi giết, một cô gái luôn tươi cười trở nên u buồn thẫm thẫm, cuối cùng bị người của tổ chức Blackflame mang về giết chết để răn đe. Điều đáng giận là trước khi chết đứa con gái ngu ngốc kia lại luôn miệng gọi tên của tên đàn ông đó.

....

"Tiểu Yên, tớ thích một người." Dưới ánh mặt trời, cô nở nụ cười sáng lạn tươi đẹp.

"Cho nên cậu phải rời khỏi đây sao." Mộc Yên không chút đổi sắc nói.

"Đúng, tớ muốn đến bên cạnh anh ấy, tớ muốn mãi mãi ở cùng anh ấy."

"Cậu muốn phản bội tổ chức."

"Vì anh ấy, tớ tình nguyện làm mọi thứ."

Mộc Yên híp mắt lại, không hiểu, "Cậu sẽ chết." Suy nghĩ nửa ngày, cô cho Hoắc Thất một lời đánh giá khách quan.

Không khí như đông lạnh, lạnh lẽo ngoài ý muốn.

"Anh ấy sẽ bảo vệ tớ, tớ sẽ không chết."

"Anh ta là mục tiêu cậu phải ám sát, khi biết được mục đích của cậu thì anh ta sẽ giết cậu."

"Sẽ không, tớ biết anh ấy cũng giống như tớ, anh cũng yêu tớ."

"Cậu quyết định rồi sao?" Mộc Yên hỏi cô.

"Ừ, tớ thích anh ấy, tớ không muốn giết anh ấy."

"Như vậy thật không giống cậu." Mộc Yên lạnh lùng nhìn Hoắc Thất, "Vì mục tiêu ám sát mà cậu muốn phản bội tổ chức!"

"Tiểu Yên, tớ là bạn tốt nhất của cậu cho nên xin cậu giữ bí mật giùm tớ." Hoắc Thất kéo tay cô.

"Cậu đi đi." Xoay người, Mộc Yên coi như không thấy gì cả.

"Cám ơn cậu Tiểu Yên." Âm thanh vui vẻ nhảy nhót của cô vang vọng sau lưng, thậm chí Mộc Yên có thể tưởng tượng ra khuôn mặt đó cười rộ lên đẹp bao nhiêu.

Nhưng một tháng sau khi cô gặp lại Hoắc Thất ở ngục giam của Blackflame. Khuôn mặt tái nhợt tiêu tụy không chút máu, cô gầy yếu tới mức một trận gió thổi qua cũng có thể khiến cô ngã, quần áo mỏng manh nhuộm đầy vết máu loang lổ do bị roi đánh.

"Tiểu Thất." Cô khiếp sợ gọi.

"Tiểu Yên, tớ thật sự quá ngây thơ rồi." Cô cười châm chọc, Mộc Yên vươn bàn tay lạnh như băng giống xác chết lên. "Anh ta từ bỏ tớ, anh ta không tin tớ." Hoắc Thất nắm ta cô, nước mắt chảy ra cuộn cuộn không ngừng. Ánh mặt trời chiếu vào, cô vẫn cười mặc cho máu đang chảy, bây giờ cô lại nhào vào trong lòng Mộc Yên khóc đến mức tuyệt vọng, cô bất lực như vậy giống như toàn bộ thế giới đều sụp đổ.

"Tiểu Yên, nhớ rõ không được yêu bất cứ kẻ nào." Hoắc Thất cắn chặt ngón tay Mộc Yên, hai mắt đỏ bừng nhìn chăm chăm cô cảnh cáo. "Tớ thương anh ta như vậy mà ngay cả điều cơ bản nhất là lòng tin mà anh ta cũng không cho tớ. Đồ khốn, tất cả đều là đồ khốn, Tiểu Yên anh ta đã sớm biết mục đích của tớ, anh ta dối xử tốt với tớ là vì muốn đối phó với Blackflame, ha ha! Tớ thật sự ngu xuẩn mà!" Sự phẫn nộ và tuyệt vọng ăn mòn lý trí của Hoắc Thất, mỗi một ngày cô đều trong tình trạng nổi giận đến mức mất tinh táo!

"Rosemary mau tránh ra, vài người phụ nữ cầm ống chích hét lên."

"Mấy người muốn làm gì?" Tuy rằng bị Hoắc Thất điên cuồng cắn đau, nhưng Mộc Yên vẫn bảo vệ cô.

"Tiêm vào thuốc an thần." Một người phụ nữ trong số đó giải thích cho cô nghe, "Từ khi Hoắc Thất bị đưa về đã trở nên điên loạn như vậy, nếu không tiêm thuốc an thần thì sẽ làm người khác bị thương." Liếc mắt nhìn dấu răng trên tay Mộc Yên là do Hoắc Thất vừa mới để lại.

Sao cô lại biến thành bộ dạng này! Mộc Yên đứng ở một bên, nhìn Hoắc Thất điên cuồng, cả người bị thương và mất lý trí.

...

"Tiểu Yên, sao cậu lại luôn lạnh lùng như vậy, nhớ phải cười nhiều một chút!"

"Tiểu Yên, tớ mua bánh đậu đỏ cho cậu này, cười lên một chút thôi!"

"Tiểu Yên, có phải lại gặp ác mộng hay không, tớ ở cùng cậu không cần phải sợ!"

"Tiểu Yên, tớ thích một người."

"Tiểu Yên, tớ muốn ở với anh ấy mãi mãi!"

....

Tiếng cười của cô giống như còn vang vọng bên tai cô, chỉ trong một thoáng ngắn ngủn, cô đã bị tra tấn không ra hình dạng gì cả.

"Bụng, bụng đau quá!" Hoắc Thất không ngừng rên rỉ.

"Có chuyện gì?" Mộc Yên lạnh lùng nhìn mấy người phụ nữ cầm ống chích.

"Hình như trước khi Hoắc Thất bị mang về thì đã mất đứa bé, có lẽ cơ thể của cô ấy không chống đỡ được bao lâu nữa, trước khi tổ chức đưa ra phán quyết mà cô thể sống sót đến giờ đã là rất may rồi."

"Đứa bé, cô ấy có con của tên đàn ông đó!" Mộc Yên khiếp sợ, đốt ngón tay nhanh chóng trắng bệch, cô nhất định phải tìm được tên đó để báo thù cho Tiểu Thất.

Cuối cùng ngày Hoắc Thất bị phán quyết không hề có chút trì hoãn, cô bị đưa đến khu chấp hành phán quyết tử hình của tổ chức.

Không có ai biết Blackflame tra tấn Hoắc Thất đến chết thể nào nhưng Mộc Yên biết, bởi vì ngày Hoắc Thất chết cô cũng đứng bên cạnh, cho cô chính mắt nhìn thấy cảnh tượng tàn bạo kia là để cảnh cáo cô, xe bọc sắt hạng nặng cán qua người cô, chỉ trong nháy mắt, thịt nát xương tan, máu thịt be bét. Lúc ấy Mộc Yên không biết vì sao phải dùng cách này để xử tử Hoắc Thất, Lý Hân nói với cô, đây là cách Blackflame cảnh cáo những người khác.

Đêm trước khi Hoắc Thất chết, Mộc Yên từng đến gặp cô.

"Người đàn ông đó là ai?" Cô hỏi nghiêng răng nghiêng lợi hỏi. Bởi vì người nào không chấp hành nhiệm vụ thì không thể biết được tên đối tượng bị ám sát của tổ chức.

"Quên đi Tiểu Yên, không quan trọng." Cho tới bây giờ, Mộc Yên vẫn còn nhớ tới gương mặt thê lương của Hoắc Thất lúc ấy.

Thật sự đáng buồn, trước khi Hoắc Thất sắp chết vẫn còn nhớ đến tên đàn ông đó, cho dù anh ta đã hại cô như thế mà cô vẫn yêu anh.

Lúc đó Mộc Yên không hiểu rốt cuộc phải thích một người đến mức nào mới có thể làm cho Hoắc Thất đi tới bước đường này, nhưng khi cô gặp Dung Lạc thì cô lại đột nhiên hiểu được vì sao lại có sự ràng buộc sâu sắc này. Cho nên hiện tại cô giống như Hoắc Thất tình nguyện tin tưởng người mình thích, hơn nữa vì anh cô tình nguyện phản bội tổ chức, thậm chí chống lại sự phụ của mình, chết cũng không hối hận.

Không suy nghĩ nữa, Mộc Yên nhìn Lý Hân kiên định nói, "Sự phụ, con không phải Hoắc Thất năm đó, người con thích, người con chờ chờ cũng tuyệt đối không vứt bỏ con."

"Rất tự tin!" Lý Hân hừ lạnh, "Năm đó ta coi trọng tính cách quật cường này của con nhưng bây giờ cái tính cách này lại khiến ta hận không thể giết con! Gia chủ sau lưng Nhà họ Dung thao túng bao nhiêu người trong giới hắc bạch, con có nhìn thấy bộ mặt thật của anh ta không?"

"Anh ấy sẽ không tổn thương con."

"Chỉ mong con vẫn luôn giữ được tự tin như vậy, nghe đây con nhóc khôn kiếp, đến lúc đó nếu con bị Nhà họ Dung tra tấn đến chết thì ta cũng sẽ không đến nhặt xác cho con!" Xoay người lại nhún nhẹ một cái, Lý Hân nhảy xuống khỏi mái nhà khách sạn, cuối cùng biến mất trong bóng tối.

Mộc Yên nhìn bóng đêm, gió lạnh thổi rớt mũ trên đầu cô, tóc đen bay hỗn loạn, không ai biết đôi mắt âm u của cô đang suy nghĩ cái gì.

Đi về phía trước hai bước, cô nhặt súng lục màu đen của Lý Hân lên, cấp tốc bóp cò, không có đạn. Nhưng sắc mặt Mộc Yên lại không hề thả lỏng, cô hiểu lần này Lý Hân đến để cảnh cáo cô, nhưng lúc lấy súng chỉ vào đầu cô thì thật sự là muốn cô chết!

Lạc Lạc, em không còn đường lui nữa!

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sủng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 100: Cục Cưng, Em Trốn Không Thoát Đâu!

Khách sạn Rhino, chưa từng có buổi tiệc thượng lưu nào long trọng như vậy.

Khi Mộc Yên bước xuống khỏi mái hiên của khách sạn thì mới chú ý tới buổi tiệc này chiêu đãi không ít nhân vật thế gia nổi tiếng.

Dưới ánh đèn rực rỡ, mọi người ăn uống linh đình, xa hoa lộng lẫy, ngộp trong thế giới vàng son chói mắt làm cho người ta cảm thấy cô độc.

Cũng may người cô thích không giống vậy. Dưới ngọn đèn sáng, Mộc Yên nhìn thấy Dung Lạc cách đó không xa, anh luôn mặc quần áo màu sắc đen

trắng, tay áo tùy ý xắn lên, đơn giản mà không hề giảm khí chất, mặt mày tuấn tú bất phàm, cùng với khí chất lạnh lùng trên người thì Mộc Yên chỉ cần lướt mắt qua đám người đã có thể nhìn thấy anh.

"Lạc Lạc." Một lần nữa trở lại bên người anh, cũng vừa vặn nhìn thấy ánh mắt dịu dàng của Dung Lạc, anh dùng sức kéo tay cô một cái, cô liền chui vào một vòng ôm ấm áp. Hơi thở của anh có hương vị quen thuộc làm cho cô quên mất vừa rồi mới giương cung bạt kiếm giằng co với Lý Hân.

Lương Đình Hạo nhìn cô gái bị Dung Lạc kéo vào trong lòng, sắc mặt cũng hơi thay đổi, anh biết rõ tính cách của Dung thiếu rất khó nắm bắt, nhưng bên người lại chưa từng xuất hiện phụ nữ. Chứ đừng nói là thân thiết ôm ấp một người phụ nữ giữa thanh thiên bạch nhật như vậy, vừa rồi anh còn hoài nghi cô gái này chính là lá bài mà Dung Lạc sắp xếp vì mục đích khác, bây giờ nếu không phải là tình cảm thật sự thì cũng chính là đang diễn kịch, về mặt tình nồng ý mật như thế rất không giống với Dung thiếu mà anh biết.

Lúc Lương Đình Hạo đang tò mò đánh giá Mộc Yên thì Mộc Yên cũng đánh giá anh.

Không biết vì sao, cô cảm thấy vẻ mặt nhã nhặn của người đàn ông đeo kính đen này chỉ để che giấu đi mùi máu nặng nề trên người anh ta. Đột nhiên, cô nhớ tới Lý Hân có nói với cô là thế lực sau lưng Nhà họ Dung có cả hắc đạo và bạch đạo, nhưng vì sao cô lại không cảm giác được sự tàn bạo trên người Dung Lạc. Thật ra, cô không biết là do anh đối phó với quá nhiều trường hợp đen tối nên cảm xúc đã sớm trở nên tự nhiên, thật thật giả giả, không ai biết con người thật của Dung Lạc ra sao, tâm tình thay đổi thất thường rất khó khăn nắm lấy. Một người như vậy mà lại luôn thành thật ở trước mặt cô. Anh đối với cô, luôn luôn chân thành.

"Cục cưng." Cánh tay ôm cô chợt xiết lại, lúc này Mộc Yên mới hồi thần, nghe thấy Dung Lạc nhỏ giọng chỉ đủ để cho hai người bọn họ nghe, "Không cho phép em nhìn anh ta." Mắt xéch híp lại, lộ ra vẻ nguy hiểm.

Mộc Yên giật mình sững sốt một chút, mới phát giác mình đã ngây người nhìn chằm chằm Lương Đình Hạo một lúc. Khóe môi nhếch lên, đành phải an ủi nắm chặt tay Dung Lạc, càng đến gần anh thì lại càng cảm thấy đôi lúc tính tình anh giống như trẻ con khiến người ta dở khóc dở cười.

Lương Đình Hạo và Dung Lạc luôn nói về dự án buôn bán ở phố cổ của thành phố A, cô dựa vào trong ngực Dung Lạc, nghe hai người bàn bạc. Nhìn ly thủy tinh trong tay Lương Đình Hạo, cô nhớ tới ly sâm banh lúc này Lý Hân đưa tới, trong đó có bỏ thuốc 0471 không màu không mùi, đây là do mấy ngày trước cô liên lạc với Tô Mặc mới biết được. Loại thuốc mới nhất, chi phí hao tổn cũng rất đắt, một giọt đã trị giá cả vạn, vậy mà lại dùng để đối phó Lạc Lạc của cô, Blackflame tuyệt đối là muốn mạng anh. Lúc này thật giả khó phân. Cho một sát thủ đẳng cấp đến đây thì Mộc Yên cũng hiểu được đây không chỉ là mưu sát, chỉ cần sơ sẩy một chút thì sẽ toi mạng.

"Trong lòng Dung thiếu chắc cũng rất rõ ràng, "Thánh Huy" ra giá cao hơn" Dung thị "khoảng 30%, nếu Dung thị không cho chúng tôi thấy thành ý thì tôi cũng bất lực."

"Lương tổng giám đốc, lợi ích mà Dung thị có thể mang đến cho các người giá cả không thể định đoạt được, anh phải hiểu rõ hơn tôi mới đúng." Dung Lạc cười như không cười, đôi mắt sâu thẳm lúc sáng lúc tối. "Vì không muốn gặp phiền phức, chúng tôi cũng có thể để cho các thương gia khác trở thành Dung thị, anh biết chứ?"

Lương Đình Hạo nhíu mày, người đàn ông này quả nhiên không dễ đàm phán, có thể thấy anh ta không chỉ muốn Dung thị thu mua dự án buôn bán ở phố cổ của thành phố A, mà thậm chí anh còn hoài nghi Dung Lạc sẽ không kiên nhẫn chiếm đoạt mọi hợp đồng của bọn họ với các thương nhân khác, cứ như vậy, anh chỉ có thể thỏa hiệp với Dung thị, khẩu khí thật lớn, nhưng nếu là Dung Lạc nói ra thì tuyệt đối không hề dối trá, Lương Đình Hạo biết rõ anh nói được thì làm được, bởi vì anh quả thật có đủ bản lĩnh!

"Tôi cảm thấy Lương tổng cần phải suy nghĩ thật kỹ." Khóe môi nhếch lên, một câu thôi mà đã thể hiện toàn bộ suy nghĩ không muốn nhượng bộ của Dung Lạc.

Bụng ly rượu lên nhấp một ngụm, hương rượu nồng đậm nóng bỏng khiến Lương Đình Hạo không thể không thỏa hiệp, anh chưa từng bất khả kháng khi đàm phán với đối tác, người đàn ông này quả thực không phải người bình thường!

"Một khi đã như vậy thì cũng chỉ đành thế thôi." Giọng nói của Lương Đình Hạo có chút trầm trọng, Dung Lạc cười khê, "Dù thế nào thì tôi vẫn hy vọng Lương tổng sớm đưa ra quyết định, lần đàm phán sau giá Dung thị đưa ra có lẽ sẽ không còn cao như hiện tại nữa."

Lương Đình Hạo nhíu mày, oán thầm, tên này thật không khách sáo, chẳng những không cho một chút lợi ích nhỏ mà còn muốn giảm giá thu mua xuống nữa. Ngay cả Mộc Yên rúc trong ngực Dung Lạc cũng nhếch môi đầy hàm xúc, công khai tính kế như vậy, trong thời gian ngắn ngủi mà Dung Lạc đã có thể phản công lại, cuộc đàm phán đột nhiên kết thúc khi cục diện đã thay đổi, điều này khiến cô càng bội phục Dung Lạc.

"Dung thiếu yên tâm, tôi sẽ nhanh chóng cho ngài đáp án." Lương Đình Hạo Thanh Tuyên có chút cứng ngắc.

"Vậy là tốt rồi." Dung Lạc mỉm cười, thế cục nghịch chuyển, lần đầu tiên khuôn mặt băng hàn có ý cười, mà lúc này Lương Đình Hạo lại không cười nổi. Lúc này Dung Lạc đàm phán với Lương Đình Hạo làm cho Mộc Yên nhớ tới ván cờ anh đánh với Dung Tê ở Nhà họ Dung. "Hậu tích bạc phát*!" Người đàn ông này đã quen dùng thủ đoạn rồi.

* Hậu tích bạc phát: Chỉ có chuẩn bị đầy đủ thì mọi việc mới được giải quyết tốt.

"Xin lỗi không thể tiếp Lương tổng giám đốc được nữa." Kéo Mộc Yên dựa vào trong ngực anh, Dung Lạc đứng lên tạm biệt anh. "Dung thiếu, mời tự nhiên." Bởi vì vừa rồi đàm phán không được thoải mái nên Lương Đình Hạo có cố gắng kiềm nén cảm xúc cũng không được.

"Cục cưng, có vẻ đêm nay em không được yên lòng." Xoay người đi chưa được mấy bước, Dung Lạc ôm lấy Mộc Yên, hôn lên vành tai trắng nõn của

cô. Người quan sát sắc bén như Dung Lạc thì sao lại không cảm nhận được từ khi Mộc Yên đi toilet về thì cả người luôn lạnh nhạt và bất an.

Đôi mắt sâu thẳm, anh biết cô nhất định đã gặp ai đó, anh không muốn chất vấn cô mà chỉ kéo cô đến một góc tối, an ủi hôn lên trán cô. Anh muốn dùng sự ấm áp để giúp cô an tâm.

"Lạc Lạc." Lòng mi dài run rẩy, Mộc Yên ôm chặt lấy anh, tư thế hoàn toàn ỷ lại và tin tưởng.

"Ừ, anh ở đây." Anh dịu dàng đáp lại, giọng nói trầm thấp mà trấn an lòng người.

"Cục cưng, em không vui." Giọng điệu chắc chắn, hôn lên môi cô một chút, mùi hương của anh làm cho cô cảm nhận được anh vẫn ở bên cạnh cô.

Mộc Yên không có lên tiếng trả lời, im lặng để Dung Lạc ôm. Thật ra, vì anh mà phản bội tổ chức, thậm chí thịt nát xương tan cô cũng không thêm để ý, nhưng nghĩ đến người thờ ơ như Lý Hân mà lại trở nên cuồng nộ bị thương trước mặt cô, thì cô lại cảm thấy áy náy. Dù sao cũng là người đã nuôi lớn mình, lúc ở Seattle, cô nhìn thấy nhiều nhất chính là ánh mắt lạnh lùng vô tình, sự nghiêm khắc của cô. Lý Hân đối xử ác độc với cô, nhưng Mộc Yên hiểu được, Lý Hân còn đối xử với chính mình ác hơn! Cô là cuồng vọng tự đại như vậy mà lại dụng tâm dạy dỗ mình từng chiêu thức, như vậy là không hề dễ. Mỗi lần huấn luyện xong Lý Hân đều ném cho cô thuốc trị thương, nói là sợ cô chết thì mình sẽ mất thú vui. Nhưng Mộc Yên hiểu rõ, không ai lại dạy hết kỹ xảo của riêng mình cho một người khác chỉ vì để chơi đùa. Ở trong tổ chức của Seattle, Lý Hân không hề nói một câu vui sướng hân hoan nào ra khỏi miệng cả, mỗi một lần cô xuất sắc hoàn thành nhiệm vụ trở về thì Lý Hân luôn cau mày, nhưng thật ra cô rất tự hào. Tô Mặc nói cho cô biết mỗi lần cô ra ngoài thì Lý Hân đều lo lắng đến mất ngủ, nhưng cô lại không được tự nhiên, không thích chính miệng thừa nhận mấy chuyện này.

Đối với Mộc Yên mà nói thì Lý Hân cũng là một người đặc biệt, nhưng cô và Dung Lạc tuyệt đối khác nhau, cho nên Mộc Yên rất phân vân. Nếu không phải là bắt buộc dĩ thì cô cũng không muốn đối địch với Lý Hân. Nhưng vì Dung Lạc, cô cũng chỉ có thể nhẫn tâm như thế.

"Cục cưng, sao lại luôn thất thần vậy?" Dung Lạc cúi đầu, anh chạm chóp mũi mình vào chóp mũi Mộc Yên, môi áp sát vào môi cô, trong mắt đầy sự lo lắng.

Không đợi Mộc Yên trả lời, nhìn thoáng qua trong ánh hào quang trong đại sảnh, Dung Lạc đột nhiên mỉm cười nói, "Nếu đã đến đây rồi thì nhất định phải làm cho cục cưng mang tâm trạng vui vẻ về nhà." Cô còn chưa kịp hiểu ý của anh thì đã bị Dung Lạc nắm chặt tay kéo về phía vị trí trung tâm của bữa tiệc.

Tiếng đàn violon trầm thấp, du dương, âm thanh piano như nước chảy, dàn nhạc giao hưởng của buổi tiệc hòa tấu, đẹp đẽ và dễ nghe.

Buổi tiệc diễn ra được một lúc, đây là lúc bầu không khí tốt nhất, vô số nhân vật thế gia đứng dậy kéo người phụ nữ trong lòng mình chậm rãi khiêu vũ.

Buồng tay trái của Mộc Yên ra, Dung Lạc cười khê vron tay phải, dùng lễ tiết phương Tây mời cô.

"Cục cưng." Dung Lạc dịu dàng gọi cô, ánh sáng của đèn ngọc chiếu vào khuôn mặt tuần tú của Dung Lạc, giống như vạn vật đều mất đi ánh sáng vì anh.

Cô thật không ngờ người luôn khiêm tốn như anh lại mời cô khiêu vũ trước mặt mọi người, Mộc Yên bắt buộc dĩ lúng túng nói, "Em không biết."

"Cục cưng, nắm lấy tay anh là được rồi." Khuôn mặt như chạm khắc mê hoặc làm cho người ta nhìn không được mà động tâm, không ai có thể từ chối lực quyến rũ của Dung Lạc.

Lời mời dịu dàng mê người như thế khiến Mộc Yên chịu không nổi.

Vron tay ra đồng thời cũng bị Dung Lạc nắm chặt lấy, hôn lên mu bàn tay cô.

Mười ngón nhanh chóng siết chặt lại, hơi dùng sức vùng vẫy thì Mộc Yên lại rơi ngay vào một vòng ôm quen thuộc.

"Cục cưng, em trốn không thoát đâu." Đôi mắt sâu thẳm đầy vẻ thâm tình, một tay dùng sức nắm lấy thắt lưng cô Mộc Yên kéo vào trong ngực, cách thức đầy ham muốn chiếm hữu.

Giữa trung tâm buổi tiệc, lúc Dung Lạc kéo Mộc Yên tới thu hút rất nhiều ánh mắt. Bởi vì không thường xuất hiện ở chốn đông người cho nên không có nhiều người nhận ra Dung Lạc. Nhưng trên người anh lại có khí chất không giống người bình thường nên thật sự rất thu hút nhiều người, càng khiến người ta kinh ngạc là người phụ nữ trong lòng mỹ nam tuần mỹ này lại ăn mặc rất bình thường, vì trông hâu người không hòa hợp nên làm cho người ta cảm thấy không cam lòng.

Như Dung Lạc lại tỏ vẻ không để ý, trong đôi mắt đen nhánh của anh chỉ có một mình Mộc Yên.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sùng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 101: Điệu Waltz

Dưới ánh đèn xa hoa, khuôn mặt tuần tú của Dung Lạc mờ ảo làm cho Mộc Yên cảm thấy có mê muội không nói nên lời.

Cho tới bây giờ cô đều luôn sống trong bóng đêm, lần đầu tiên phát hiện thì ra ánh sáng cũng không có chói mắt như trong tưởng tượng. Bởi vì anh mà toàn bộ thế giới của cô đều bắt đầu trở nên nhu hòa.

Khi buổi tiệc bắt đầu, hương rượu và mùi nước hoa quý phái cùng hòa quyện trong không khí.

Mọi người bị ảnh hưởng bởi độ cồn trong rượu, cơ thể nam nữ đều tiết hormone hấp dẫn đối phương, không khống chế được bản thân mà ôm nhau khiêu vũ.

Tiếng đàn violon trầm thấp nhẹ nhàng thay thế giai điệu violon sôi động, những vũ điệu nóng bỏng dần đưa buổi tiệc theo chiều hướng điên cuồng. Ngâm một đóa hoa Mân Côi đỏ tươi trong miệng, váy dài đỏ rực xinh đẹp, cả trai lẫn gái đều nhảy điệu samba mạnh mẽ, vừa nhiệt tình vừa trêu ghẹo nhau, điệu nhảy đông đưa thay đổi liên tục.

Nhưng mà giữa sàn nhảy còn có hai người đàn xen mười ngón tay vào nhau, không có lễ phục lộng lẫy xinh đẹp, cũng không hòa theo giai điệu nóng bỏng, bước nhảy xoay tròn thật hoàn mỹ, người đàn ông anh tuấn ung dung cao quý, khí chất thanh lịch, bọn họ khiêu vũ không giống với mọi người.

Dưới nền nhạc nóng bỏng như vậy, điệu Waltz ấm áp này lại không hề khiến người xem thấy phản cảm mà ngược lại còn trở nên nổi bật giữa đám đông.

Dung Lạc đặt tay lên lưng Mộc Yên, không hề bị ảnh hưởng bởi bầu không khí nóng bỏng xung quanh, anh ôm lấy cô chậm rãi xoay tròn, đứng đưa xoay người nhảy múa. Bước nhảy hoàn toàn không hợp với tiết tấu âm nhạc nhưng dưới sự dẫn dắt của Dung Lạc, kỹ thuật nhảy của cả hai rất ấn ý, hai người cùng xoay tròn, ấm áp lãng mạn giống như không một cảnh trong truyện huyền thoại.

"Lạc Lạc." Mộc Yên tựa vào ngực anh, nhin không được ngẩng đầu nhìn anh, cô chưa bao giờ thấy Dung Lạc đẹp như vậy.

"Anh ở đây." Anh nghiêng người xoay tròn một cái rồi cúi xuống hôn lên môi cô, nhưng chỉ lướt nhẹ qua rồi lập tức rời đi. Nụ hôn này mang theo ý trấn an, nhưng vì nền nhạc lúc này mà lại có thêm một hàm ý khác.

Giữa bữa tiệc xa hoa trang hoàng lộng lẫy lại có một vũ khúc khác biệt, cả nam lẫn nữ đang nhảy sung sức đều nhao nhao ôm nhau cùng khiêu vũ.

Trong mắt bọn họ chỉ có lẫn nhau, bọn họ cũng hiểu ý nhảy theo nhịp điệu trong lòng, không để ý đến những thứ chung quanh, đây là điệu nhảy của riêng hai người.

Vũ khúc tao nhã nhẹ nhàng mang theo sự thanh lịch của giới quý tộc thời Trung Cổ, hai người cùng trao cho nhau tình yêu say đắm, ôm nhau xoay tròn đến vĩnh hằng. Anh ôm lấy cô, giống như muốn nhảy múa cùng cô đời đời kiếp kiếp, không bao giờ xa rời vậy.

Khí chất tao nhã của anh dưới ánh đèn ngọc quá đẹp mắt, nhất là khi anh mỉm cười, lực sát thương càng mạnh mẽ như dòng điện trong tia nắng mặt trời vậy, có thể phá hủy vạn vật trong thế gian. Nhưng mà tất cả những thứ này đều chỉ dành riêng cho cô gái trong lòng anh mà thôi.

Vừa mạnh mẽ vừa mềm mỏng, tốc độ múa cũng thay đổi, khi Dung Lạc kiên nhẫn dẫn dắt đối qua điệu Valse thì Mộc Yên vẫn luôn không biết nhảy cũng đã phối hợp nhịp nhàng với anh. Cánh tay đang đặt trên thắt lưng cô cũng siết chặt lại, hai người liền áp sát vào nhau, không hề có khoảng cách. "Cục cưng, kiếp này anh chỉ nhảy với một mình em." Trong lúc ôm nhau, anh hôn lên cái trán của cô.

Cho tới bây giờ Dung Lạc vẫn luôn không thích những nơi náo nhiệt, những bữa tiệc anh tham gia cũng rất ít, mặc dù những đứa bé lớn lên trong Nhà họ Dung đều phải học một vài điệu nhảy xã giao nhưng Dung Lạc lại không khiêu vũ với bất cứ ai. Bởi vì một khi anh chọn người nào thì cũng muốn cùng khiêu vũ với người đó cả đời. Mọi người thường nói, đời người như một buổi vũ hội, người ban đầu dạy bạn khiêu vũ cũng chưa chắc có thể đi với bạn đến cuối buổi tiệc. Nhưng anh lại không nghĩ vậy, hôm nay anh dạy cục cưng nhà anh khiêu vũ thì anh nhất định muốn cùng cô đi đến cuối cuộc đời, đến chết cũng không đổi.

Vũ khúc kết thúc, khuôn mặt trắng nõn của Mộc Yên cũng hơi ửng hồng, Dung Lạc ôm lấy cô đi qua một bên nghỉ ngơi.

"Cục cưng, em mệt sao?" Bỏ thêm đá vào một ly nước chanh rồi đưa cho cô.

"Không sao." Mộc Yên tựa vào trong lòng Dung Lạc, liếc nhìn về giữa đại sảnh. Cô hiểu nếu không phải vì mình thì người lạnh nhạt như Dung Lạc sẽ không xuất đầu lộ diện ở đây.

Khi tất cả mọi người đang nhảy điệu Samba, anh lại dẫn dắt cô nhảy điệu Waltz, chữ Waltz trong tiếng Latin cổ xưa có nghĩa là "Vĩnh hằng". Cô hiểu được ý của anh, Dung Lạc rất nấn nham, từ khi anh phát hiện cô bất an thì mọi cử chỉ hành động của anh đều muốn trấn an cô, muốn cô an tâm. Cô thích sự săn sóc của anh, ngay cả cách bảo vệ cô cũng dịu dàng như vậy. Anh đối tốt với cô thậm chí còn dùng mọi cách để cô không cảm thấy tủi túng, cũng không muốn cô có cảm giác tội lỗi. Dung Lạc như vậy thì sao cô có thể không yêu được?

"Lạc Lạc." Trong nước chanh có bỏ thêm chút rượu làm cho cô trở nên quyến rũ hơn. Khác với lúc trước, lúc này giọng nói của cô có chút ý làm nũng làm cho Dung Lạc chấn động. Cho tới bây giờ Mộc Yên đều rất mạnh mẽ, lợi hại, cho dù hai người đã thể hiện tâm ý nhưng cô cũng chưa bao giờ thể hiện sự ỷ lại vào anh như vậy.

Ngón tay trắng nõn xoa gương mặt tuần tú của anh, môi đỏ mọng nhếch lên, híp mắt lại trông hết sức tà tử, "Lạc Lạc." Môi cô đưa sát lại gần anh nhưng cũng không hôn mà lại hà hơi, cảm giác rất mờ ám. Ngay khi anh muốn hôn cô thì cô lại nghiêng người làm anh hôn lệch vào gương mặt cô.

Mộc Yên trêu tức liếc anh một cái, tiếp tục uống nước chanh trong tay, khoe môi cũng nhếch lên cho thấy tâm trạng cô hiện tại rất tốt.

Đôi mắt sâu thẳm của Dung Lạc âm u, nhìn không được oán thăm, nhất định phải cảnh cáo cô nhóc ranh mãnh này mới được!

Lúc Mộc Yên còn đang vui vẻ đắc ý vì mình có thể đùa giỡn được Dung Lạc thì lại quên ly nước chanh của mình có một cục đá, cô ngửa đầu lên uống một hơi, cảm giác lạnh lạnh làm cho cô nhú mi liên tục. Miệng có cảm giác lạnh tê cứng, lúc này Mộc Yên đột nhiên nhớ tới một câu: Ra ngoài gây chuyện, sớm muộn gì cũng phải trả giá.

Dung Lạc quay đầu lại nhìn thấy Mộc Yên nhăn nhó vì miệng bị lạnh do cục đá thì nhú mi, đau lòng nói, "Cục cưng, nhỏ hết ra đi, nhỏ ra thì sẽ không lạnh nữa."

Lúc này đầu lưỡi Mộc Yên đã bị lạnh tê, ngoại trừ cách để cục đá trong miệng tan từ từ thì cô cũng không làm được gì. So với biểu cảm bình tĩnh của cô thì Dung Lạc lại lo lắng nhiều hơn.

"Có muốn nhỏ ra không?"

Mộc Yên lắc đầu, nhú chặt mi.

Anh chỉ có thể bất đắc dĩ ôm lấy cô, Mộc Yên giật mình, cảm thấy sự ấm áp trên môi lần áp cảm giác lạnh lẽo, anh mút vài cái cục đá lạnh kia liền được đẩy qua miệng đối phương.

Cục đá lạnh nằm giữa lửa nóng của hai người, nhanh chóng bị hòa tan vì sự gần bó đó, tương cứu trong lúc hoạn nạn. Cục đá tan chảy, hai tay Mộc Yên lại ôm cô anh rồi hôn thật sâu, trên miên mãi không ngừng.

"Lạc Lạc." Thở dốc đẩy anh ra rồi nhẹ giọng gọi, nhưng lại đổi lấy một nụ hôn mạnh mẽ của anh. Đây là sự trừng phạt vì cô nhiều lần đùa giỡn anh.

"Lạc Lạc." Cô tròn mắt nhìn anh đang hôn cô si mê, nhìn không được nhẹ gọi anh tỉnh táo lại.

"Ừ." Dung Lạc lên tiếng trả lời, mắt u ám nhìn về phía cô, rồi khỏi bờ môi cô, anh hỏi cô, "Làm sao vậy?" Giọng nói hơi khàn khàn.

"Em khát." Ánh mắt cô nhìn anh rất vô tội. "Cục cưng muốn uống cái gì?" Anh nghiêng người về phía trước hôn lên môi cô, Dung Lạc buông cô ra chuẩn bị giúp cô lấy nước trái cây.

Lông mày dài run run, Mộc Yên buồn bã nói, "Anh thích là được."

"Được." Anh mềm nhẹ hôn lên trán cô, lúc này Dung Lạc mới xoay người rời đi.

Nhìn Dung Lạc đi xa, Mộc Yên an tâm ngồi chờ anh trở về.

"Tiểu Yên?" Anh thử mở miệng, Mộc Yên nghe thấy có người gọi cô thì mắt cô lại trở nên lạnh lẽo.

Lâm Uyển mặc váy dài màu đỏ của Mân Côi, người kéo cánh tay cô chính là Mộc Cẩm tiểu tụy.

Nhìn thấy Mộc Yên, Mộc Cẩm lập tức kinh sợ, sắc mặt trở nên trắng bệch, cô không ngờ sẽ gặp Mộc Yên, nếu biết Mộc Yên ở chỗ này thì đánh chết cô cũng không dám đến. Trong đầu lại hồi tưởng lại cảnh tượng sau khi cô bị đánh, đêm đó cô dẫn theo người đi tìm con nhỏ này để tính sổ.

Vậy mà cô ta lại giết hết hai người đó ngay trước mặt cô, cô liều chết chạy trốn, trên đường gặp xe của người quen nên mới thoát khỏi một kiếp. Cảnh tượng khát máu như vậy, nó vẫn còn rõ mồn một trong trí nhớ cô, hiện tại cô đã cảm nhận sâu sắc. Mộc Yên nói muốn giết cô cũng không đơn giản là vì tức giận mà là cô ta thật sự muốn cô chết!

Mộc Yên im lặng, Mộc Cẩm nhìn vào đôi mắt đó thì đột nhiên rung mình, sợ tới mức Mộc Cẩm run rẩy cả người.

Khí lạnh khiến người ta sợ hãi đã bắt đầu tỏa ra, Mộc Cẩm nói, "Đã lâu không gặp." Một giọng nói lạnh như băng phá vỡ tiếng gió lọt vào tai Mộc Cẩm.

Mộc Yên đột nhiên đứng dậy, khiến Mộc Cẩm sợ tới mức lao đảo, Lâm Uyển không biết chuyện gì xảy ra, kinh ngạc đứng ở một bên.

Mộc Yên bước về phía trước từng bước còn Mộc Cẩm thì lui về phía, cô nhớ rất rõ trong buổi tối hôm đó bàn tay trắng nõn này đã bẻ gãy cổ của hai người đàn ông đang sống sờ sờ.

"Cô, cô đừng tới đây!" Mộc Cẩm thét chói tai, cầm lấy con dao ăn trên bàn để tự vệ rồi co rúm lại lui về phía sau, mặt mũi cực kỳ khó coi.

Mộc Yên nhẹ nhếch đôi môi đỏ mọng lên, ngồi xổm xuống nhìn Mộc Cẩm đang lui vào trong góc, lạnh giọng trách cứ, "Dao ăn không phải thứ dùng để phòng vệ."

"Cô, cô đừng tới đây." Mộc Cẩm run run, mồ hôi lạnh trên trán chảy xuống từng giọt.

Mộc Yên nghiêng người về phía trước, sự lạnh lẽo trên mặt làm cho người ta sợ hãi, quả thực có thể làm Mộc Cẩm đông cứng, người đầy sát ý, không ai dám đi lên.

"Muốn dùng dao sao?" Mộc Yên hừ lạnh, khuôn mặt lạnh lẽo, cô đã sớm c muốn tính sổ với Mộc Cẩm, "Để tôi dạy cho cô!"

"A!" Con dao nhỏ đâm vào tay cô một cái, Mộc Cẩm đau thét chói tai. Người phụ nữ đáng sợ này lại cắt đứt gân tay của cô.

"Chính là như thế này, phải dùng dao găm sắc bén mới có tác dụng." Dao bén nhọn lóe sáng, mấy dao sau đó lại đâm vào mắt cá chân Mộc Cẩm."A!" Một lát sau, chân tay Mộc Cẩm đều bị cắt đứt gân, cô đau đến mức không còn sức để hét nữa.

Buổi tiệc long trọng, ánh sáng sáng trưng, ăn uống linh đình, vũ khúc nóng bỏng che lấp hết tất cả.

Trong bầu không khí náo nhiệt mọi người vốn không chú ý tới bên này có một cảnh tượng tàn bạo đầy máu tanh, Lâm Uyển đã sớm sợ tới mức ngồi phịch xuống bên cạnh, cả người trở nên ngơ ngẩn.

Máu bắn ra xung quanh, dao ăn màu bạc cũng đã bị nhuộm đỏ, sắc mặt Mộc Cẩm tái nhợt, cả người bị tra tấn giống như một xác chết.

"Đây là thứ cô phải nhận!" Giọng nói lạnh như băng vang lên, lúc này Mộc Yên giống như thiên sứ đến từ Địa ngục. Đâm từng dao vào người Mộc Cẩm, hai tròng mắt tàn ác lạnh như băng. Cô chưa bao giờ là một người tốt, trước kia khinh thường động thủ là vì cô họ "Mộc", nhưng bây giờ dòng họ này chỉ làm cô cảm thấy bị sỉ nhục mà thôi.

Một lát sau, lạnh lùng khát máu nhìn Mộc Cẩm đang hôn mê, Mộc Yên xoay người đứng lên, nhét con dao bạc nhiễm đầy máu tươi vào trong người Mộc Cẩm. Mặt cô bình tĩnh như không có việc gì xảy ra, dùng khăn lụa lau vết máu trên tay.

Khi nhìn thấy Lâm Uyển đã xụi lơ, Mộc Yên lại nhếch môi cười, "Chị họ yên tâm, em chỉ dạy dỗ người xấu một chút thôi, không liên quan đến chị đâu." Người đang cười cực kỳ ngọt ngào lúc này và người khát máu lúc này cầm dao đâm Mộc Cẩm quả thật giống như hai người khác nhau vậy, nhưng Lâm Uyển cũng đủ thông minh, Mộc Yên đang cảnh cáo cô, nếu cô dám khiêu chiến thì kết cục nhất định sẽ thảm hơn Mộc Cẩm.

Khi nhìn thấy bảo an tuần tra đi đến thì Lâm Uyển như bắt được cái phao cứu mạng vậy, lập tức đứng lên, vội vàng la lên để cho bảo an chú ý.

Vài người đàn ông mặc đồng phục đi tới, ngửi thấy mùi máu nồng nặc trong không khí thì đồng loạt nhíu mày.

Lâm Uyển còn chưa nói gì thì thấy Mộc Yên ôm cô run rẩy nói, "Thiệt nhiều máu." Hành động cao siêu làm cho Mộc Yên trông như một cô gái nhỏ sợ hãi, đảm bảo an ninh nhìn thấy thì đều thương tiếc."Cô, cô ta tự hại mình!" Ngón tay trắng nõn run run chỉ vào Mộc Cẩm. Nghe Mộc Yên giải thích như thế thì Lâm Uyển lại cứng đờ cả người, há mồm muốn phủ nhận nhưng lại nghe thấy Mộc Yên nhỏ giọng nói, "Chị họ chắc sẽ không muốn dùng dao ăn cơm chứ?" Uy hiếp rõ ràng như thế làm cho Lâm Uyển run môi sau một lúc lâu mới nói, "Chúng tôi thấy cô ấy tự mình hại mình."

"Các vị bảo an nên đưa vị tiểu thư tự hại mình này đến bệnh viện Hoài Tây Lộ để chữa trị đi."

Bệnh viện Hoài Tây Lộ? Đó không phải là bệnh viện tâm thần sao? Lâm Uyển cứng đờ người, không dám cử động. Cô ta ác độc hơn cô tưởng tượng rất nhiều.

Lầu hai khách sạn Rhino, có người đã nhìn thấy toàn bộ cảnh tượng tàn bạo này. Nhị Thiếu gia nhà họ Lâm Lâm Vũ Thần đẩy ly rượu ra, nhíu mi nói, "Tôi không biết là giữa ban ngày ban mặt lại có người dám dõm trắng thay đen như vậy." Nói xong anh muốn đi xuống ngăn cản.

"Thần thiếu, đừng xúc động!" Lâm Vũ Thần còn chưa đi được hai bước thì người bên cạnh lên tiếng ngăn cản anh. Người đó còn đẹp hơn cả hình chụp trong áp phích, mắt âm u, "Tốt nhất chúng ta đừng nhúng tay." Tạ Phong thờ dãi.

"Vậy cứ để cô ta làm càn như vậy sao!" Lâm Vũ Thần nắm chặt tay.

"Làm càn sao? Thần thiếu, lời này không nên nói." Liếc nhìn bóng người ở phía xa xa, Tạ Phong hừ lạnh, "Có người chống lưng, ai dám nói cô ta làm càn?"

Lâm Vũ Thần nhìn theo ánh mắt Tạ Phong, mơ hồ có thể thấy được sườn mặt của một người đàn ông. Sự lạnh lùng xa cách tỏa ra từ người anh, mà ánh mắt anh lại mềm mại dịu dàng nhìn về phía cô gái làm càn kia.

Cầm lấy hai ly nước chanh trên bàn, anh đứng dậy đi về phía cô. Khi anh đi đến gần ánh đèn thì Lâm Vũ Thần liền khiếp sợ —— người này là Dung thiếu!

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sùng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 102: Anh Là Chất Độc Trong Máu Của Cô

Nhìn Dung Lạc càng lúc càng tới gần, Mộc Yên đang nhếch môi đột nhiên hơi hạ xuống.

Cả người cô đều là máu của Mộc Cẩm, cô ta đã bị bảo an bế ra ngoài, Lâm Uyên sợ tới mức ngồi phịch xuống đất.

"Anh nhìn thấy gì rồi?" Cô nhìn anh chằm chằm, khóe môi nở nụ cười chế giễu, "Cảm thấy thế nào?"

Dung Lạc hít mắt lại, anh bước đến bên người cô rồi dùng sức bế cô lên.

Thấy cảnh tượng như vậy, Tạ Phong đứng ở lầu hai nở nụ cười chua xót, anh hiểu được ý của Mộc Yên, người luôn ác độc như cô mà cũng sợ người đàn ông của mình nhìn thấy bộ mặt này, nguyên nhân rất đơn giản, vì cô để ý anh. Anh đang nghĩ nếu lúc này người đi đến chỗ cô là anh thì cô sẽ dùng cách thức uy hiếp bạo lực như trước để với anh. Dung Lạc vừa xuất hiện thì Tạ Phong liền cảm thấy mình thật sự không có cơ hội, bởi vì ngay cả người máu lạnh như cô mà cũng học được cách để ý cảm nhận của đối phương, khi đôi mắt đen nhánh như mưa bụi của cô nhìn thấy Dung Lạc, trong khoảnh khắc đó không hề có chút thô bạo. Cô thật sự thích Dung Lạc.

Ngoài khách sạn Rhino, chiếc Lamborghini màu trắng chìm trong bóng đêm.

Mộc Yên bị Dung Lạc ôm, khi đóng cửa xe, anh đã đặt cô ngồi ngay ngắn trên ghế, một nụ hôn mang theo hương vị bá đạo lại cổ chấp đặt xuống môi cô. Một lần lại một lần, hôn rất mạnh mẽ, cô còn chưa kịp thở thì đã bị anh hôn tiếp tục.

"Lạc Lạc!" Cô giãy dụa ngăn cản anh, không biết tại sao anh lại đột nhiên hôn điên như vậy.

Cắn đứt mấy nút áo của cô, Dung Lạc vươn tay chống hai bên người cô, "Cục cưng, rốt cuộc em sợ cái gì?" Trong đôi mắt đen nhánh, sâu thẳm của anh đều là bóng dáng của Mộc Yên.

Cô nhìn vào ánh mắt anh, cô thấy được sự yếu ớt và nỗi bất an của mình.

Mọi chuyện xảy ra đêm nay khiến cô quá khác thường, cô thậm chí còn không khống chế được bản thân mình. Sau khi giương cung bạt kiếm với Lý Hân thì nội tâm của cô luôn có một loại cảm xúc kì lạ, dù có phát tiết thế nào thì cảm giác không an toàn vẫn cứ làm cho bản tính bạo lực và máu điên cuồng trong người cô dâng trào lên, vì thế cô đã trút hết lên người Mộc Cẩm.

Anh dẫn dắt cô nhảy điệu Waltz vĩnh hằng, dưới ngọn đèn cô chưa bao giờ thấy anh đẹp đến mức khiến cô không mở mắt ra được như hôm nay. Điệu nhảy vĩnh hằng này làm cho cô càng thấy rõ ràng cuộc sống của anh luôn xoay quanh ánh đèn mà người luôn tuyệt vọng đi trong bóng đêm như cô sao có thể có được anh chứ?

Hoặc Thất có sức ảnh hưởng quá lớn đối với cô, tuy rằng Mộc Yên luôn đè nén nhưng sâu trong trái tim cô thì lại rất sợ hãi. Quyết liệt với nhà họ Mộc, phản bội tổ chức, quay lưng làm kẻ địch với sư phụ, ngoại trừ anh, cô thật sự không có gì cả.

"Lạc Lạc, anh là của một mình em." Cô quật cường, bướng bỉnh nhìn anh chằm chằm.

Trong mắt cô đầy vẻ mê hoặc người, Dung Lạc nhìn cô nghiêm túc nói, "Anh là của một mình cục cưng. Mãi mãi là của một mình em."

Sự tức giận trên mặt Mộc Yên tiêu hết hơn một nửa, đột nhiên trừng mắt mở miệng lạnh lùng nói, "Lạc Lạc, người không giữ lời hứa thì em sẽ giết anh!" Con dao lạnh như băng lóe sáng, không biết từ khi nào đã đặt ở giữa hai người.

"Được." Anh mỉm cười cực kỳ dung túng, Dung Lạc tiếp tục tới gần cô, không hề để ý tới con dao đó. Nghiêng người về phía trước, hôn lên đôi môi lạnh lẽo của cô. Rồi sau đó anh nhướng mày yêu chiều nói, "Kỹ thuật dùng dao không tệ." Giống như là đang tán dương mọi thứ cô làm với Mộc Cẩm ở khách sạn Rhino đêm nay.

Một tiếng "Keng!" vang lên, con dao lạnh lẽo rơi xuống sàn xe, phát ra tiếng vang lớn giữa không gian yên tĩnh.

"Lạc Lạc." Cô ôm anh thật chặt, lần đầu tiên cô run rẩy yếu ớt giống như một đứa nhỏ, cuộn mình ở trong lòng anh. "Lạc Lạc, em rất sợ." Đúng vậy, cô thật sự rất sợ. Cảm giác này cô đã đè nén xuống tận đáy lòng khi phát hiện mình có tình cảm với Dung Lạc, cho tới hôm nay đối mặt với Lý Hân, nhớ lại chuyện của Hoặc Thất thì nó mới phun trào lên.

Cô sợ, sợ anh sẽ giống như người tiểu Thất thích, cuối cùng cũng sẽ ruồng bỏ cô, sợ có một ngày anh bị tổ chức đã thương rồi mà rời bỏ cô, sợ lúc anh và sư phụ quyết đấu mình sẽ không giúp được anh, chỉ có thể nhìn anh bị thương.

Lạc Lạc, làm sao bây giờ, có vẻ em không thể nào rời khỏi anh được?

"Ngoan, cục cưng của anh, chúng ta sẽ mãi mãi ở cùng nhau." Dung Lạc đã sớm nhìn ra sự bất an và sợ hãi của cô, anh đau lòng vì cô phải tự đè nén như vậy, cho nên anh lựa chọn chủ động hỏi để Mộc Yên có thể giải tỏa tâm trạng.

Đặt một nụ hôn ấm áp lên cái trán trơn bóng của cô, mọi thứ cô lo lắng anh đều hiểu được. Bọn họ đều giống nhau, sao anh có thể không hiểu được nỗi tuyệt vọng của cô chứ?

Ôm Mộc Yên thật chặt, ngẫu nhiên hôn lên mặt cô, từng động tác đều mang theo ý trấn an.

Một lát sau, cô cũng không chế được cảm xúc, Dung Lạc ôm Mộc Yên nằm ở trong xe, ngón tay thon dài vén tóc cô lên, trong không gian kín mít như vậy mọi thứ đều trở nên cực kỳ ấm áp.

"Cục cưng, bên ngoài thì Nhà họ Dung rất gọn gàng nhưng thật ra lại rất phức tạp, mọi đứa bé xuất thân trong căn nhà này đều được dạy dỗ thật xuất sắc từ nhỏ để sau này kế thừa Nhà họ Dung, vì thế bọn họ đã mất đi rất nhiều thứ, tình thân của gia đình đối bọn họ mà nói là một thứ quá xa xỉ. Tất cả đều vì lợi ích mà tiếp cận nhau, khi nhỏ thì làm bạn, sau khi lớn lên thì là đối tượng kết hôn, cái dây xích lạnh lẽo đó đã xiết chặt mọi sự ấm áp lại. Bị bắt cóc, bị uy hiếp, bị đe dọa, cứ diễn ra không ngừng, đơn giản là vì được sinh ra trong Nhà họ Dung. Khi đó, anh từng đối diện với một cuộc sống tuyệt vọng, không muốn nói chuyện với người nào cả thậm chí còn chán nản bỏ bê mọi việc, nhưng đến khi gặp được em, em không cần bất cứ ích lợi gì mà chỉ đơn giản muốn làm cho anh vui vẻ, em là người đầu tiên. Em là người mang đến động lực sống cho anh thì sao lại sợ anh rồi bỏ em chứ?" Anh ôm chặt cô, hôn cô một cách nóng bỏng mãnh liệt. Cô là toàn bộ của anh, cô là ánh sáng của anh cho nên cô vốn không cần lo lắng anh sẽ rời khỏi cô, bởi vì một khi bỏ cô thì anh sẽ chết.

"Cục cưng." Anh đau thương gọi cô, cúi người xuống để lại một dấu ấn thật sâu trên cổ cô, sự nóng bỏng thiêu đốt trái tim cô, xua tan mọi sự cảm giác lạnh lẽo và bất an.

Cho tới nay, trong ván cờ tình yêu này người lo lắng, bất an nhất phải là anh mới đúng. Anh cẩn thận đi tới từng bước một, không dám quá thân cận với cô, lại lo lắng cách xa quá thì cô sẽ bị thương. Anh biết, nỗi lo của cô đã khắc sâu tận đáy lòng không thể biến mất trong một đêm. Cho nên anh rất kiên nhẫn chờ cô chủ động cho anh xem vết thương lòng của mình, cũng may cô không làm anh thất vọng, nói ra mọi suy nghĩ của mình.

Bọn họ đều là người quen sống cô độc, nên sự khát vọng ấm áp và tin tưởng cũng nhiều hơn người bình thường. Anh rất hiểu nỗi lo của cô, cũng giống như rất hiểu nỗi lo của chính mình, cho nên, anh muốn cố hết sức để cho cô cảm giác an toàn.

"Cục cưng, anh yêu em!" Anh cúi người xuống nhẹ cắn xương quai xanh của cô, ánh mắt cưng chiều gần như hòa tan toàn bộ cơ thể cô.

"Lạc Lạc."

"Anh ở đây."

"Lạc Lạc."

"Anh ở đây"

"Lạc Lạc"

...

Ánh mắt bắt đầu mê loạn, hai tay cô đột ngột ôm cổ anh, gọi anh liên tục.

"Ngaoan, anh ở đây."

"A..." Cắn lên xương quai xanh cô một cái, làm cho Mộc Yên nhin không được rên một tiếng.

Dung Lạc nhẹ nhàng liếm vết cắn ở xương quai xanh rồi lại cúi người hôn lên môi cô, cô nếm được mùi máu tươi trong miệng anh, hòa lẫn với mùi hương của anh. Mùi vị mặn chát này làm cho cả người cô bình tĩnh lại, cô hiểu được thật ra bản thân cô chỉ đang tìm kiếm cảm xúc yên ổn mà thôi, sự ấm áp trong nụ hôn của Dung Lạc làm cho sự tàn bạo trong máu cô được kiềm nén lại. Cô đã trúng độc của anh, chỉ có anh mới là thuốc giải của cô, cứu cô thoát khỏi khổ sở.

Sáng hôm sau.

Bệnh viện Hoài Tây Lộ.

"Con gái của tôi không có vấn đề, các người không thể nhốt nó ở trong này được, tôi có thể cam đoan tinh thần của nó không sao, tôi muốn gặp nó." Hứa Nhã Như cắn tức nhìn người đàn ông đối diện.

"Hứa phu nhân, vì sự an toàn của bà thì bà không nên gặp Mộc Cẩm tiểu thư sẽ tốt hơn." Cảnh sát đưa mấy biểu đồ kiểm tra của Mộc Cẩm cho Hứa Nhã Như xem."Kết quả kiểm tra cho thấy, Mộc Cẩm tiểu thư quả thật có ý muốn tự sát, bà không thể tùy tiện tiếp cận cô ấy, nếu không sẽ có thể bị cô ấy tấn công."

Hứa Nhã Như cau mày, tiếp tục kiên trì nói, "Tôi muốn gặp con bé!"

Anh bắt đầu đi đánh phải đồng ý, "Được rồi, vậy bà theo tôi."

Mộc Cẩm mặc áo bệnh nhân màu trắng, sắc mặt tái nhợt đáng sợ hơn quý, cơ thể thì đầy vết thương lớn nhỏ, tuy không nguy hiểm đến tính mạng nhưng vì đau mà cảm thấy khó khăn hơn so với chết. Bởi vì miệng vết thương rất sâu cho nên không thích hợp băng bó. Tất cả hoàn toàn đập vào mắt Hứa Nhã Như làm cho bà ta giật nảy mình.

"Tiểu Cẩm." Nhìn mắt Mộc Cẩm đại ra, Hứa Nhã Như nhẹ giọng gọi, nhin không được mà run run.

"Mẹ!" Vừa thấy Hứa Nhã Như, Mộc Cẩm ngã xuống khỏi giường, nhào vào người Hứa Nhã Như, "Mẹ, chúng ta không phải đối thủ của tiện nhân đó, cô ta rất đáng sợ, rất đáng sợ!" Nói đến người này, Mộc Cẩm lại bắt đầu không ngừng run rẩy, "Cô ta muốn giết con, muốn giết con!" Ôm chặt Hứa

Nhã Như, Mộc Cẩm hoảng sợ nói, "Tiện nhân kia thật sự muốn giết con, mẹ, mẹ phải cứu con, cứu con!"

Hứa Nhã Như ôm Mộc Cẩm đang sợ hãi xo rúm lại vào ngực, tức giận nói, "Tiểu Cẩm, con nhìn mẹ này!" Ép Mộc Cẩm nhìn thẳng vào mình.

"Tiểu Cẩm, nói cho mẹ biết con là ai?" Hứa Nhã Như gầm lên.

Nhưng, nhưng, mẹ, tiện nhân Mộc Yên muốn giết con!" Mộc Cẩm lại bắt đầu run rẩy, co rúm lại, "Cô ta muốn giết con, muốn giết con!" Cả người cô như điên cuồng nhắc đi nhắc lại một câu.

Một tiếng "Bốp!" vang lên, Hứa Nhã Như giơ tay tát cô một cái. Làm cho Mộc Cẩm tỉnh táo lại.

"Tiểu Cẩm, nhìn mẹ, nói cho mẹ biết con là ai?" Hứa Nhã Như hét lên.

Mộc Cẩm bình tĩnh đáp lại, "Con, con là Mộc Cẩm."

"Tiểu Cẩm, con nhìn xem bây giờ bộ dáng của con giống cái gì? Con làm mẹ thật sự quá thất vọng!"

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sủng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 103: Sao, Anh Xem Trọng Cô Ấy?

Sáng sớm, tại tòa soạn báo Triều Dương.

A Cửu đưa Mộc Yên tới cửa, nói vài câu rồi quay đầu xe về Nhà họ Dung.

Mộc Yên vừa mới đi đến cửa tòa soạn thì đã nhìn thấy vô số ánh mắt khác thường nhìn cô, soi mói bàn tán, Mộc Yên nhú mi, những người đó bị khí lạnh trên người cô làm cho sợ nên không nhìn cô nữa.

Khi nhìn thấy chung quanh tòa soạn tụ tập đầy người, Mộc Yên đi về phía trước vài bước, lướt qua đám người nhìn thấy một tấm hình dán ở trên bảng thông báo, nhưng Mộc Yên liếc mắt một cái là có thể nhìn ra đó là ảnh chụp cô và Dung Lạc hôn nhau ở cửa tòa soạn báo, bởi vì chụp cận cảnh cô, Dung Lạc đưa lưng về phía màn ảnh cho nên không bị chụp thấy mặt. Dưới ảnh chụp còn có một tờ giấy A4, có người cố ý nói Mộc Yên không chỉ thích đàn ông mà còn bị đại gia bao nuôi. Văn hay ảnh đẹp, thật không hổ là do người của tòa soạn làm. Người nghị luận thấy đương sự đi đến thì đều im miệng, trong nháy mắt đại sảnh trở nên yên tĩnh.

Tin tức thật sự kỳ quái, Mộc Yên nhú mi, cố gắng đè nén sự thô bạo trong mắt.

"A, A Yên thật sự thích đàn, đàn ông sao?" Lưu Nhân Nhân cắn răng, cô đứng trong đám người run rẩy hỏi.

"Không liên quan đến cô." Giọng điệu lạnh lẽo gần như làm đóng băng cả không khí. Câu nói này khiến cho trái tim của Lưu Nhân Nhân tan nát.

"A, A Yên, dù có thế nào thì cậu cũng không nên qua lại với đàn ông như vậy. Nếu cậu cần tiền, tôi, tôi có thể cho cậu, không nên bị tên đó.." Lúc Lưu Nhân Nhân nói ra những lời này thì không chỉ có Triệu Hằng ở phía sau cô giật mình mà ngay cả những người đứng xem cũng vậy.

"Bị tên đó làm gì?" Mộc Yên bỗng nhiên cười khẽ, mặt đầy vẻ quyến rũ, nghiêng người về phía trước, lúc Lưu Nhân Nhân phản ứng lại thì đã cảm thấy cổ tay có chút đau, không hề có chút thương hương tiếc ngọc nào, không khách sáo đề Lưu Nhân Nhân lên vách tường, giữ chặt thắt lưng của cô, ép chặt cô lên mặt đá cẩm thạch.

"Mau chóng xóa sạch những ý nghĩ dơ bẩn trong đầu cô đi cho tôi!" Trước mặt mọi người, Mộc Yên nắm lấy cằm Lưu Nhân Nhân thật chặt khiến Lưu Nhân Nhân đau đến mức cắn nát môi, hành động thô bạo như vậy làm cho tất cả mọi người bị chấn động.

"Tôi không hề xấu xa như mấy người nghĩ!" Mộc Yên hừ lạnh, những lời này là nói cho mọi người nghe, cô đã cho những người bàn tán về cô một cơ hội, nhưng bọn họ không nên đụng chạm đến điểm mấu chốt của cô, mà có một điều rất rõ ràng là điểm mấu chốt đó chính là Dung Lạc.

Ngón tay không ngừng co rút, mắt Mộc Yên lạnh như băng, siết chặt cằm Lưu Nhân Nhân khiến cô thấy đau, "Đừng có ý thương hại tôi, tôi không cần!"

"A Yên, tôi, tôi thích cậu."

"Mộc Yên, cậu không thể đối xử với cô ấy (tôi) như vậy!" Triệu Hằng và Lưu Nhân Nhân đồng thời lên tiếng, hai giọng nói hòa lẫn vào nhau tạo ra một bầu không khí kỳ lạ.

Mộc Yên nhú mi, sắc mặt đầy phức tạp, buông Lưu Nhân Nhân đang tái nhợt mặt ra, Triệu Hằng đi lên phía trước ôm cô vào trong ngực nhưng lại bị

Lưu Nhân Nhân đẩy ra.

Mộc Yên lạnh mắt nhìn người xung quanh, vẻ mặt lạnh lùng nói, "Thu lại mấy cái suy đoán xấu xa của mấy người đi, tôi là phụ nữ vì vậy nên thích đàn ông." Cô vừa nói xong lời này thì tất cả mọi người đều hít một ngụm khí lạnh. Còn mặt Lưu Nhân Nhân thì tái nhợt ngã vào trong lòng Triệu Hằng.

"Còn nữa!" Ngay khi mọi người đã hoàn toàn giật mình thì một tiếng "Soạt!" vang lên, Mộc Yên xé cả tấm hình cùng với tờ giấy A4 xuống. Đôi mắt tối tăm, sâu không thấy đáy, "Ai muốn tiếp tục sinh sự thì kết cục sẽ giống như cái bảng này!"

"Loảng xoảng!" Mọi người còn không chưa kịp hiểu là chuyện gì xảy ra thì tấm bảng thông báo lớn đã muốn bị đập nát.

Nhìn thấy Mộc Yên đi xa, toàn bộ bảng thông báo đã bị sụp xuống.

Mọi người xung quanh kinh sợ giật mình thất thần hơn nửa ngày vẫn không có phản ứng lại.

"Các người đứng ngây ra ở đây làm cái gì?" Cao Nghị nổi giận làm cho tất cả mọi người hồi thần, vội vàng ôm tư liệu trong tay, vội vã đi làm việc.

"Nhân Nhân!" Triệu Hằng vội vàng đuổi theo Lưu Nhân Nhân đã bị dọa đến mức mặt tái nhợt.

"Chát!" Trong lúc vội vã Lưu Nhân Nhân giờ tay tất cho Triệu Hằng một cái rồi lao đảo khóc lóc chạy về phía toilet.

Cao Nghị nhìn bảng thông báo thê thảm thì nhúm mày, tuy rằng anh nghe thấy Mộc Yên nói mình là phụ nữ nhưng anh lại không dám nghĩ vậy, thủ đoạn đáng sợ như vậy, nếu người bị cô đánh hội thì sẽ ra sao? Nghĩ đến đây, anh liền nhịn không được rung mình một cái. Nhưng dù thế nào thì anh cũng đã hiểu được vì sao Sở Hoán lại dung túng để cho Mộc Yên liên tục giẫm đạp lên tôn nghiêm của anh? Đúng là hồng nhan họa thủy mà! Thờ ải một tiếng, Cao Nghị vừa quay đầu thì nhìn thấy ánh mắt của Lâm Vũ Thần.

"Tổng thanh tra Lâm, sao ngài lại đến đây?" Dụi mắt điều thuốc trên tay, Cao Nghị bước lên đón.

"Cô ta là ai?" Lâm Vũ Thần nhìn bảng thông báo bị đập nát thì hỏi Cao Nghị.

Nhìn theo tầm mắt của anh, Cao Nghị cũng nhanh chóng hiểu được Lâm Vũ Thần nói ai, "Trợ lý mới của tòa soạn báo."

"Sao?" Lâm Vũ Thần nheo mắt lại, "Tôi không biết tòa soạn báo lại còn có người làm càn như vậy!" Nghĩ đến người phụ nữ dám cầm dao đâm người ở bữa tiệc thì anh lại cảm thấy cô ta thật thiếu dạy dỗ!

"Tính tình thật sự đặc biệt, có cá tính, đủ ngang tàn, độc ác!" Cao Nghị nhìn thấy vậy thì nhúm mày, trêu tức nhìn Lâm Vũ Thần, "Sao, anh xem trọng cô ấy?"

Lâm Vũ Thần hừ lạnh, "Giờn sao, tôi thấy con nhóc đó thật sự thiếu dạy dỗ!" Nhưng trong đầu lại nhịn không được nghĩ tới buổi tiệc tối hôm đó, con nhóc đó đã cầm lấy dao, ánh mắt rất tự tin, trong khoảnh khắc đó, anh lại cảm thấy cô quyến rũ đến khó tin. Khi nhìn thấy cô đâm một dao vào người khác thì anh lại cảm thấy rất kích thích! Có thể nói anh nhìn mặt của cô nhóc lạnh lùng khát máu đó lại liên tưởng đến thần tiên. Đến sau khi tỉnh lại mới nhớ ra cô đã làm chuyện kinh khủng cỡ nào, cảm giác đạo đức và sự rung động trong lòng xung đột với nhau, dù làm nghề săn tin nhưng đó là lần đầu tiên anh thấy người khác bị thương mà không ra tay cứu giúp, ngược lại còn bị hung thủ mê hoặc, thậm chí dung túng cho hung thủ phạm pháp, đáng giận hơn là anh lại có cảm giác thoải mái.

"Tổng thanh tra Lâm, có lẽ hai người sẽ có cơ hội hợp tác." Cao Nghị cười khẽ, "Mộc Yên là một trong số những người được chọn để khảo sát cho vị trí trợ lý của anh, theo tôi thấy thì cô ấy rất xem trọng nó." Cao Nghị làm nghề săn tin rất nhiều năm, anh biết rõ tin tức này sẽ khiến người ta thấy đặc sắc. Anh luôn thưởng thức những thiên tài có tính cách quái dị, cho nên cũng âm thầm chờ mong tính tình Mộc Yên đủ mạnh mẽ để làm ra chuyện giời giang gì đó.

"Tính cách anh cổ quái như vậy, người tốt mà anh vừa mất sao tôi có thể sử dụng được?" Lâm Vũ Thần lắc đầu, "Yêu cầu của tôi khác nghiệt cỡ nào không phải là anh không biết."

"Không tin thì chúng ta thử xem." Cao Nghị nhướn mày, kéo Lâm Vũ Thần vào văn phòng, sao bọn họ có thể đứng ở ngoài nói chuyện như vậy.

"Đề mục khảo hạch cho chức trợ lý tổng thanh tra đã làm xong chưa?" Cầm lấy bản kế hoạch trong một tháng Cao Nghị đặt ở trên mặt bàn, lật hai trang đã bắt đầu nhàu mảy, "Anh muốn giao những tin tức quan trọng này cho mấy trợ lý kia làm sao?"

"Coi nó là đề khảo hạch rất tốt, thuận tiện khảo nghiệm bọn họ một chút." Rút một điều thuốc ra, Cao Nghị ngậm ở trong miệng hít một hơi.

Nhìn bản kế hoạch mới, Lâm Vũ Thần không nói nữa. Nhìn thấy tên "Mộc Yên" trong danh sách khảo hạch thì lại nhúm mày.

Sắp tới giờ tan tầm, Mộc Yên gọi cho Dung Lạc.

"Lạc Lạc, giữa trưa đừng kêu A Cửu đến đón em."

"Làm sao vậy?" Dung Lạc nghi hoặc, đưa văn kiện kế bên cho trợ lý, đứng dậy đi sân thượng nghe điện thoại.

"Em muốn đến chi nhánh bên đường Lâm Giang để lấy tin tức."

"Cục cụng, nói cho anh biết địa chỉ ở đường Lâm Giang em muốn đến, anh kêu A Cừu qua đó chờ em." Giọng nói rất kiên định.

"Cũng được." Mộc Yên biết rất rõ những lúc Dung Lạc chấp nhất thì không thể thương lượng, đành phải đồng ý với anh, nói địa chỉ của chi nhánh tòa soạn báo bên đường Lâm Giang cho anh biết.

Thu dọn mọi thứ xong, lúc Mộc Yên muốn đi đến đường Lâm Giang thì chỉ có thể dùng phương tiện công cộng, lúc ra ngoài lại vừa vụng vấp phải Lâm Vũ Thần đi ra từ phòng chủ biên của Cao Nghị.

Lúc Mộc Yên và Lâm Vũ Thần nhìn thoáng qua nhau, không ai biết anh đã chú ý đến cô rất lâu.

Lâm Vũ Thần lên xe, anh dựa vào ghế nhưng vẫn không khởi động xe. Xuyên thấu cửa kính xe anh nhìn thấy Mộc Yên đang xuất thần đứng bên đường chờ đón xe, anh không ngờ khi cô thu lại sự ác độc trên người thì lại lạnh lùng và bình tĩnh như thế.

Bỗng nhiên, xa xa có một người đàn ông vội vàng chạy từ sau đến, tay cầm một cái túi da nữ quý giá. Có hai người đuổi theo sau lưng anh ta, một trong hai người sắp đuổi kịp anh ta là một cô nhóc, vì tốc độ quá nhanh nên rất khó thấy nhìn rõ diện mạo. Còn người phía sau đang chạy đuổi theo thở không kịp chính là chủ nhân của chiếc túi.

Người phụ nữ vừa chạy vừa reo lên, "Bắt kẻ trộm! Ngăn anh ta lại, ngăn anh ta lại!"

Mộc Yên đứng ở một bên, mắt chăm chú, cũng cấp tốc đuổi theo, tốc độ lại nhanh kinh người.

Lâm Vũ Thần ngồi ở bên trong xe thấy vậy thì kinh sợ, cô ta không phải chỉ là người thích làm càn thôi sao, nếu lạnh lùng khát máu như thế thì sao lại có tâm trạng quan tâm đến người khác bị trộm đồ chứ. Trong lúc bất tri bất giác anh lại chậm rãi có một cái nhìn khác về cô!

Thật ra Lâm Vũ Thần thật sự đã nghĩ sai rồi, Mộc Yên quả thật rất lạnh lùng khát máu, cô càng không phải là người sẽ đi giúp một người bị cướp túi đuổi bắt trộm.

Nhưng mà vừa rồi cô cảm thấy quen thuộc với mái tóc dài màu râm nắng bay trong gió đó nên mới đuổi theo với tốc độ nhanh tới mức người thường không thể làm được. Cô ra sức đuổi theo nhưng cũng không phải vì muốn giúp đỡ mà là muốn nhìn xem thử bóng hình mảnh khảnh kia có phải là người giống mình hay không.

Rất nhanh người đàn ông bị hai người phụ nữ đuổi theo kịp, đến một cái ngõ nhỏ, dưới ánh hoàng hôn chói mắt, anh ta bị mái tóc dài râm nắng làm chói mắt đến mờ ra không được.

"Xem thử mày chạy đi đâu!" Đôi mắt xinh đẹp trợn lên, cùng với tiếng "Răng rắc!" vang lên, cánh tay người đàn ông cướp đồ của người khác bị lập tức bị bẻ gãy.

Mộc Yên đuổi tới nơi thì lạnh lùng nhìn cảnh tượng quen thuộc này, thủ đoạn cũng quen thuộc, ngay cả khi bẻ gãy tay người khác cũng dùng tay trái giống như cô ấy.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sủng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104

"A!" Cùng với tiếng xương gãy là tiếng kêu đau đớn thảm thiết.

"Dám cướp túi xách của tao, muốn chết sao!" Đá thẳng vào xương sườn của người đàn ông, cô không có kiểm tra thử xem cái túi quý báu cỡ nào mà lại vurun bàn tay dính máu tươi lên moi chiếc nhẫn từ bên trong túi tiền của hắn ta ra, dưới ánh mặt trời, chiếc nhẫn bạch kim chiếu sáng lấp lờ.

Ngón tay thon dài xinh đẹp chậm rãi đeo chiếc nhẫn lên ngón áp út, rồi nhặt cái túi xách trên đất lên đưa cho cô gái vẫn đứng im lặng bên cạnh cô, "Cầm lấy đi, chắc cô cũng bị anh ta cướp đồ!" Mái tóc xinh đẹp màu râm nắng được vén lên, để lộ ra đôi mắt xinh đẹp, đến khi nhìn thấy rõ người đứng bên cạnh cô là ai thì động tác của cô lập tức cứng đờ, trên mặt đầy cảm xúc phức tạp. "A Yên!" Trợn trừng mắt lên, cô sững sờ tại chỗ.

"Cẩn thận!" Mộc Yên kéo cô đang kinh ngạc qua một bên, tiến lên đá người đàn ông đang định đánh lên sau lưng một cước. "A!" Anh ta kêu la thảm thiết, cổ tay, các đốt ngón tay bị đá gãy, con dao trong tay cũng bị rơi xuống, lúc này anh đã không còn chút sức lực nào để đứng lên nữa. Anh đau đến mức lăn lộn trên đất, thật không biết là gặp phải xui xẻo gì, trộm cái gì không trộm, gặp phải hai con đàn bà độc ác như vậy!

Nhìn cô xoay người lại kiểm tra cái túi, Mộc Yên lạnh lùng nói, "Nó không phải của tó."

Đi đến cuối ngõ có rất ít người qua lại, Mộc Yên nhìn vào đôi mắt xinh đẹp của cô, lạnh lùng nói, "Giải thích!"

Vài sợi tóc rơi xuống trán cô, cô cười khẽ nói, "A Yên, cậu vẫn lạnh lùng bình tĩnh như trước nha, tớ chết đi sống lại mà cũng không thấy cậu bất ngờ!" Nói xong, cô còn giờ tỉnh trẻ con vươn tay xoa mặt Mộc Yên.

"Tiểu Thất!" Mộc Yên cầm lấy bàn tay đang làm loạn trên mặt cô rồi nhủ mi.

Tuy rằng trên mặt vẫn không có phản ứng gì, nhưng cảm xúc trong lòng vẫn dâng trào. Cô không nhìn lầm, thật sự là Hoắc Thất!

"A Yên, đã lâu không gặp!" Hoắc Thất hí mắt lại, giữa hàng lông mày xécut đúng là có sự ác độc của đồng loại. Nói xong, Hoắc Thất dùng sức bay lên trời, đui phải đá vào người Mộc Yên nhanh như tia chớp, Mộc Yên thấy vậy thì nhếch môi đỏ mọng lên, có chút tà tứ, nhảy lên không trung vươn chân trái ra đỡ đòn tấn công này của Hoắc Thất.

Hai tia lửa điện chạm nhau, hai người phụ nữ cũng hòa quyện cùng một chỗ.

Đánh khoảng vài cái, Hoắc Thất hiểu ý cười, lại chủ động tấn công, một đôi chân dài xé gió đá nhanh về phía Mộc Yên.

Mộc Yên lắc mình, nhẹ nhàng né tránh rồi đá một cước trúng vai phải Hoắc Thất, Hoắc Thất lao đảo vài bước rồi ngồi xuống đất, nhìn về mặt lạnh lùng của Mộc Yên, há mồm thờ dộc, cười to, "Nhiều năm như vậy, so chiêu với A Yên vẫn thấy thoải mái nhất!"

Mộc Yên vươn tay, kéo Hoắc Thất đang ngồi trên đất đứng dậy, giống như lúc trước, khi bị người khác đả bại thì đã vô số lần Hoắc Thất vươn tay ra với cô. Có một số việc, giữa hai người không cần phải nói nhiều lời.

"Giải thích." Giọng nói lạnh lùng vang lên, Mộc Yên vẫn kéo lấy Hoắc Thất như trước, lạnh lùng nhìn cô. Bao nhiêu chuyện trong quá khứ cô không dám nhớ lại, trong số đó nhiều nhất là về Hoắc Thất.

"A Yên, sau này tớ sẽ từ từ kể lại cho cậu nghe được không?" Khuôn mặt Hoắc Thất trở nên tái nhợt trong nháy mắt, điều này làm cho cô trông tiều tụy đi rất nhiều.

Mộc Yên nhủ mi, đành phải gật đầu đồng ý. Hoắc Thất còn sống là tốt rồi, những chuyện khác cô có thể từ từ nói sau, đó là vết sẹo của cô, khi đụng đến còn đau hơn so với lột da rút xương.

"Tiểu Thất, cậu đang rất nguy hiểm." Cô không chết, Blackflame tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho cô.

"Đúng vậy." Hoắc Thất cười khỏ, "Cho nên tớ trở về quốc gia của mình để trốn, trốn Đông trốn Tây, cuộc sống coi như không có gì vương bận." Chỉ cần không để cho người khác biết cô còn sống là tốt rồi, bởi vì người nào biết cô còn sống đều đã bị cô giải quyết hết rồi.

Mộc Yên vừa định nói gì đó thì cảm thấy điện thoại trong túi rung lên, là Dung Lạc gọi tới, lúc ấn nút nghe thì cả người Mộc Yên đều trở nên dịu dàng hơn rất nhiều, "Lạc Lạc, sao vậy?"

"Cục cụng, A Cửu chờ em rất lâu rồi mà vẫn chưa thấy em ra?" Dung Lạc ngồi trên chiếc Bentley màu đen về nhà, có chút lo lắng nhướng mày.

"Em lập tức trở về nhà, Lạc Lạc về tới nhà em sẽ giải thích với anh."

"Ngoan, đợi A Cửu đến đón em về. Anh ở nhà chờ em."

"Được." Lên tiếng trả lời xong thì Mộc Yên mới cúp điện thoại, nhìn Hoắc Thất đang đứng bên cạnh cô tỏ vẻ trêu tức, chỉ nói một chữ, "Đi."

Không cần Mộc Yên nói, Hoắc Thất cũng có thể cảm nhận được người nói chuyện với cô tuyệt đối là người rất quan trọng, sau khi vào Blackflame thì thân phận lúc trước của bọn họ đều tuyệt đối bí ẩn, cho nên thân phận thật sự của Mộc Yên là gì, cô quả thật không biết.

Mộc Yên im lặng kéo Hoắc Thất đi thẳng đến đường Lâm Giang, nhìn thấy chiếc xe BMW màu đen quen thuộc, cô vẫy tay để cho A Cửu chạy xe tới.

A Cửu nhìn thấy sau lưng Mộc Yên có một người phụ nữ xinh đẹp thì đầu tiên là hơi ngẩn ra rồi sau đó mỉm cười, "Thiếu phu nhân, thiếu gia kêu tôi đến đón cô."

A Cửu nói xong câu đó, sắc mặt Mộc Yên cũng không có thay đổi gì nhiều, nhưng Hoắc Thất bên cạnh lại khiếp sợ nói, "A Yên, cậu, cậu kết hôn rồi sao?"

Kéo cánh tay Hoắc Thất qua, vươn tay lưu loát nhét cô vào trong xe, Mộc Yên quay đầu nói với A Cửu, "Chúng ta có thể đi được rồi."

Rời khỏi đường trong thành phố, xe chậm rãi chạy giữa hai cánh rừng, trời vào hè, gió cũng trở nên nhẹ nhàng khoan khoái hơn rất nhiều. "A Yên, rốt cuộc cậu có thân phận?" Đang nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, Hoắc Thất quay đầu đánh giá cô rồi khó hiểu nói, "Cậu đã kết hôn!"

"Ừ." Mộc Yên không biết nên trả lời câu hỏi của cô thế nào nên đành phải gật đầu đáp lại.

"Vậy cậu thích anh ta sao?" Hoắc Thất truy vấn, cô nhìn ra được Mộc Yên nhất định không phải con trong gia đình bình thường, cô lạnh lùng như thế mà lại đi kết hôn thì nhất định là có nỗi khổ gì đó. Nhưng ngoài dự đoán cô lại thấy Mộc Yên nhìn vào mắt cô rồi nghiêm túc nói với cô một chữ, "Thích."

Thích, giọng điệu kiên định như vậy, A Yên thật sự có người trong lòng rồi!

Trên đường đi, Hoắc Thất luôn suy nghĩ xem tên đàn ông có thể làm cho một người lạnh lùng như Mộc Yên thích là người thế nào? Vô tình nhẹ nhàng vuốt ve chiếc nhẫn ở ngón áp út, Hoắc Thất cảm thấy trong cơ thể lạnh lẽo của mình lại được đun nóng lên. Một năm qua, suốt một năm trời, cô vẫn cố gắng quên đi người vẫn luôn xuất hiện trong giấc mơ của cô hàng đêm.

Xe chậm rãi dừng lại trước một cái sân cỏ điển, Cổ Minh đi lên mở cửa xe ra, nhìn thấy ánh mắt của Mộc Yên, "Thiếu phu nhân cô đã trở lại, thiếu gia đợi cô ở nhà ăn."

"Được, tôi biết rồi." Hoắc Thất xuống xe theo Mộc Yên, nhìn bốn phía một lượt rồi sâu không khí trong lành nơi này.

"A Yên, nhà cậu thật không tệ!" Hoắc Thất vừa đi vào trong sân, vừa tán thưởng sân vườn Nhà họ Dung.

Đi vào nhà ăn lại không có sự xa hoa như trong tưởng tượng của cô, mọi góc ngách đều để lộ ra vẻ cổ điển và sự ấm áp.

Người đàn ông ngồi ở sofa lật xem tờ báo để trên bàn trà, chỉ một bên sườn mặt thôi cũng khiến cho người khác bị mê hoặc. Hoắc Thất không cách nào nghĩ ra cảm giác của mình khi lần đầu tiên nhìn thấy người đàn ông mà A Yên thích này là gì, chỉ cảm thấy anh ta là một người nguy hiểm, liếc mắt một cái để có sức quyến rũ kinh tâm động phách, có thể mê hoặc người khác.

"Lạc Lạc." Mộc Yên nhẹ gọi anh, Dung Lạc ngẩng đầu, nhìn vào ánh mắt của cô rồi bắt đầu mỉm cười, trong phút chốc nụ cười như bông hoa nở rộ làm cho vạn vật trên thế gian đều trở nên ấm áp, không chút ánh sáng.

"Cục cưng, vị này là?" Vươn tay ôm Mộc Yên vào trong lòng, lúc này Dung Lạc mới chú ý tới bên cạnh cô còn có một người phụ nữ khác.

"Bạn của em."

"Xin chào, tôi là Hoắc Thất." Hoắc Thất hít một hơi, mái tóc xoắn màu râm nắng cực kỳ động lòng người.

"Dung Lạc." Ánh mắt lạnh lẽo, lúc nhìn vào Hoắc Thất thì lúc sáng lúc tối làm cho người ta kinh hãi.

Ánh mắt đúng là lạnh thấu xương, Hoắc Thất nhủ mi, oán thầm, người đàn ông này không tầm thường. Mộc Yên trên choker phải người phức tạp như vậy, thật sự không sao chứ? Nghĩ đến đây, không hiểu sao cô có chút lo lắng.

"Chị dâu nhỏ, ăn cơm." Dung Trạch đi từ trong phòng bếp ra nhìn thấy một đám người đứng đó, thật không hiểu nổi đã đến giờ cơm mà sao còn đứng đờ ra đó.

"Lạc Lạc, chúng ta ăn cơm thôi." Kéo Dung Lạc ngồi vào bàn ăn, Mộc Yên rất gấp rau vào đĩa cho Dung Lạc. Hoắc Thất ngồi bên cạnh lại cực kỳ khiếp sợ nhìn Mộc Yên, Rosemary cả ngày lạnh lùng, ngay cả một câu cũng lười nói mà lại có bộ mặt dịu dàng như vậy. Điều này càng khiến Hoắc Thất bội phục người đàn ông ngồi bên người được cô gấp rau cho.

"Mỹ nữ, rượu đỏ của cô." Dung Trạch mỉm cười, đưa ly rượu cho Hoắc Thất, anh đánh giá người phụ nữ hôm nay Mộc Yên đưa về tỏa sáng hơn cả những diễn viên nghệ sĩ.

"Cám ơn, anh gọi tôi là tiểu Thất được rồi." Cho tới bây giờ Hoắc Thất luôn là người rất thân thiện, đối với ý tốt của người khác cô cũng sẽ mỉm cười đáp lại.

"Tôi là Dung Trạch, rất vui được gặp cô."

"Tôi cũng vậy." Tuy rằng không có thói quen bắt tay, nhưng xuất phát từ lễ nghĩa Hoắc Thất vẫn bắt tay Dung Trạch.

Ở trong giới giải trí hỗn loạn như cá gặp nước, Dung Trạch giỏi nhất là giao tiếp nên cũng nhanh chóng hàn duyên rất nhiều thứ với Hoắc Thất. Không có Dung Ngừ ở đây, hơn nữa Dung Lạc và Mộc Yên luôn im lặng nên anh cũng không thấy hứng thú, đã lâu rồi anh không được nói nhiều như hôm nay.

Khi Dung Trạch và Hoắc Thất đang nói chuyện sung sướng thì bữa trưa cũng đã xong.

Kêu Cổ Minh thu dọn phòng cho Hoắc Thất xong thì Mộc Yên dẫn cô qua đó.

"Muốn hỏi cái gì?" Đưa lưng về phía Hoắc Thất đang ngồi trên giường, Mộc Yên lạnh giọng hỏi.

"A Yên, cậu còn nhớ rõ tớ đã nói với cậu những gì không?" Hoắc Thất ôm đầu gối cuộn mình ở góc tường, đôi mắt sáng và màu tóc râm nắng cũng mất đi vẻ sáng rọi.

Mộc Yên biết cô đang lo lắng cái gì, đưa toàn bộ đồ dùng cá nhân mới mà Cổ Minh đã chuẩn bị cho Hoắc Thất, rồi nghiêm túc nói, "Tớ thích anh ấy." Cô nhìn thẳng vào đôi mắt yếu ớt của Hoắc Thất, vẻ mặt chấp nhận làm cho Hoắc Thất thờ dãi một hơi sau đó tuyệt vọng nhắm mắt lại. Cô biết Mộc Yên thật sự nghiêm túc.

Nhưng ngược lại, cảm giác thích một người, ai có thể không chế được chứ? Cho dù bị thương tổn trăm ngàn lần thì thích vẫn là thích.

Hơi nước lượn lờ trong phòng tắm, Hoắc Thất cởi hết quần áo trên người ra. Cô đứng ở trước gương, cả người không còn ức sống như vừa rồi mà sắc

mặt lại tái nhợt chán nản.

Mỗi một lần tắm rửa đối cô mà nói đều là cực hình, nhất là trước cái gương lớn như vậy, cô có thể thấy rất rõ những vết sẹo to lớn, dữ tợn đáng sợ trên người mình, vết thương vô cùng thâm sâu xỉ kia đều cho thấy cô đã từng đau khổ cỡ nào.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sủng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 105

Edit: susubluu

Bệnh viện Hoàì Tây Lộ.

Trên sàn nhà lạnh như băng, Mộc Cẩm ôm Hứa Nhã Như nhịn không nổi nữa khóc lớn tiếng lên.

"Mẹ, mẹ, tiện nhân kia quá lợi hại, chúng ta đâu không lại cô ta!" Sắc mặt Mộc Cẩm tái nhợt nhanh tay ôm lấy cánh tay Hứa Nhã Như.

Nhưng càng ôm thì càng cảm thấy không đúng, nhớ tới từ lúc cô bị Mộc Quốc Hồng đuổi ra khỏi nhà họ Mộc đã hai ba tháng không gặp Hứa Nhã Như, cả người Hứa Nhã Như tiêu tụy không ít, diệnxdafillequysdoon hơn nửa cánh tay của bà có cảm giác lạnh lẽo, giống như là đang ôm một cây sắt thép lạnh như băng.

"A!" Đẩy Hứa Nhã Như ra, Mộc Cẩm thét chói tai, "Mẹ... Mẹ... Cánh tay của mẹ, nó đâu rồi?"

Hứa Nhã Như bị đẩy về phía mép giường, lao đảo một cái, rồi đập đầu vào thành giường, "Rầm!" Hứa Nhã Như mơ màng đứng lên, sờ soạng vết thương trên trán, chảy máu.

Người canh chừng bên ngoài nghe thấy tiếng động thì vội vàng đi vào đề Mộc Cẩm đang điên cuồng lại, bác sĩ phụ trách Mộc Cẩm nâng Hứa Nhã Như dậy nhịn không được trách cứ, "Hứa phu nhân, không phải đã nói bà đừng gặp mặt Mộc Cẩm tiểu thư rồi sao, cô ta sẽ đánh bà, sao bà lại không nghe vậy?" Ông lấy thuốc sát trùng trong hòm thuốc ra, lau miệng vết thương cho Hứa Nhã Như.

Hứa Nhã Như đang trong cơn mơ màng cũng dần khôi phục thần trí, nhìn Mộc Cẩm đang bị thương mà lại bị đè ép thì vội vàng ngăn lại, "Dừng tay! Tiểu Cẩm không có tấn công tôi, là tôi tự mình đụng vào thành giường. Các người đi ra ngoài đi, tôi muốn nói chuyện với nó một lát."

"Hứa phu nhân, bà chắc chứ?" Bác sĩ Hồ có chút lo lắng, dù sao theo như lời của cảnh sát thì tình hình bệnh của Mộc Cẩm rất nghiêm trọng.

"Con gái của tôi vẫn còn chưa đến nỗi sẽ giết tôi!"

Nghe giọng điệu Hứa Nhã Như có chút tức giận, bác sĩ Hồ đành phải nhăn mặt nhịu mảy dãn một đám người đi ra ngoài. Mặc kệ thế nào thì ông vẫn phải nể mặt mũi Nhà họ Hứa.

"Mẹ, mẹ, thật xin lỗi!" Mộc Cẩm lão đảo quỳ bên cạnh Hứa Nhã Như, "Con chỉ bị dọa thôi!"

Hứa Nhã Như lạnh lùng kéo Mộc Cẩm nằm xuống giường, đừng nói là Mộc Cẩm bị dọa mà ngay cả bà cũng phải mất mấy tháng mới từ từ chấp nhận được chuyện mình mất cánh tay là thật, khi đó bà đau đến mức suýt nữa hôn mê!

"Mẹ, cánh tay của mẹ bị làm sao vậy?" Khuôn mặt tái nhợt trở nên nghiêm túc, Mộc Cẩm chậm rãi kéo ống tay áo của Hứa Nhã Như lên, xúc cảm và màu da khác với cánh tay thật làm cho Mộc Cẩm đỏ mặt lên, toàn bộ cánh tay phải đều là giả!

Nước mắt nhỏ từng giọt, từng giọt, Mộc Cẩm cầm lấy cánh tay giả của Hứa Nhã Như, tức giận nói, "Sao lại thế này? Mẹ, có chuyện gì xảy ra? Cánh tay phải của mẹ đâu, mau nói cho con biết rốt cuộc cánh tay phải của mẹ bị làm sao vậy?"

Hứa Nhã Như bị cô cào đau, hơn nữa đeo tay giả vốn rất khó chịu lại còn bị Mộc Cẩm túm chặt như vậy nên bà đau đến nhe răng trợn mắt.

"Mẹ, mẹ nói đi, mẹ nói đi!" Mộc Cẩm giống như nổi điên nắm bả vai Hứa Nhã Như lung lay, vết thương trên tay cô vừa mới được xử lý mà động tác của cô lại mạnh như vậy nên máu tươi đã thấm đầy băng gạc. "Mẹ, nói cho con biết, ai làm vậy? Là ai làm? Tên khốn kiếp nào đã chặt đứt cánh tay của mẹ? Rốt cuộc, rốt cuộc là tên khốn nào?" Động tác của Mộc Cẩm quá mạnh nên sau khi Hứa Nhã Như thét một tiếng thét kinh hãi thì cánh tay giả cũng rớt xuống, Mộc Cẩm ngờ ngác nhìn toàn bộ cánh tay giả bị rơi ra rồi sau đó ôm lấy Hứa Nhã Như khóc rống lên!

"Mẹ, nói cho con biết là ai, con sẽ giết tên đó cho mẹ!"

Sau một lúc lâu, thấy Mộc Cẩm khóc đủ thì Hứa Nhã Như mới đẩy cô ra, trầm giọng nói, "Tiểu Cẩm, tiện nhân Mộc Yên kia tìm được người giúp đỡ rất lợi hại!"

Vừa nghe đến hai chữ "Mộc Yên" thì gương mặt của Mộc Cẩm trở nên cực kỳ dữ tợn đáng sợ, dè dặt vai Hứa Nhã Như lại, hung tợn nói, "Là tiện nhân kia, là tiện nhân đó ra tay với mẹ, con muốn giết cô ta, con muốn giết cô ta!" Cảm xúc quá mạnh khiến cô lăn từ trên giường xuống dưới đất, Mộc Cẩm đau đến mức mặt trắng bệch, băng vải trên tay chân không ngừng thấm đầy máu, sắc mặt cực kỳ vặn vẹo, "Mẹ, mau đưa con ra ngoài, đưa con ra ngoài! Con muốn giết cô ta, con muốn giết cô ta!" Sao cô ta có thể ra tay ác độc như vậy, chém đứt cánh tay của mẹ cô!

"Tiểu Cẩm!" Hứa Nhã Như ôm lấy Mộc Cẩm đang ngã chập vạng, lớn tiếng trách cứ, "Con tỉnh táo lại cho mẹ!"

"Mẹ, rốt cuộc có phải tiện nhân Mộc Yên kia không?" Mộc Cẩm nghiêng răng nghiêng lợi, sắc mặt tái nhợt như quỷ.

---- susubluu ~ diendanlequydon ----

Hứa Nhã Như lắc đầu, sắc mặt còn trắng bệch hơn cả Mộc Cẩm. Từ khi Mộc Yên về nước thì Hứa Nhã Như đã biết nha đầu chết tiết kia sớm muốn bà phải chết! Tuy rằng ngoài mặt hai người vẫn là hòa thuận ở chung, nhưng Mộc Yên lại nhiều lần phải sát thủ đến, cũng may bà bảo vệ do gia chủ nhà họ Hứa âm thầm phái đến bảo vệ cho nên Mộc Yên vẫn chưa đạt được mục đích. Bà biết, Mộc Yên đang báo thù vụ hỏa hoạn nhiều năm trước! Con nhóc chết tiết đó hận bà, sau khi về nước không biết tại sao lại có được thân thủ như vậy, làm hại bà nhiều lần thiếu chút nữa đã chết trong tay nó. Dựa vào bối cảnh hắc đạo của Nhà học Hứa, Hứa Nhã Như cảm thấy cho dù thân thủ của cô có tốt đến đâu thì cũng không thể đối kháng với bà. Nhưng không ngờ người đàn ông mà người đời đồn đãi là lạnh nhạt kia lại có thủ đoạn độc ác như vậy, ngay cả gia chủ Nhà họ Hứa, Hứa Như Phong cũng không cứu được bà!

"Mẹ, không phải tiện nhân Mộc Yên thì là ai? Là ai mà lại ra tay độc ác với mẹ như vậy?" Băng gạc trên cổ tay thấm đầy máu tươi, Mộc Cẩm hận đến mức không còn cảm thấy đau nữa.

"Là.... Là Dung Lạc." Tuy rằng đã lâu rồi mới nhắc tới cái tên này nhưng Hứa Nhã Như lại nhìn không được run rẩy, nghĩ đến người đàn ông lạnh nhạt mà thủ đoạn lại độc ác thì toàn thân bà tựa như bị nứt ra vậy, cả người lạnh như băng. Mộc Cẩm ôm Hứa Nhã Như cảm thấy mẹ mình đang run rẩy, nghe thấy cái tên này cô phải suy nghĩ một chút mới nhớ ra Dung Lạc là ai.

"Mẹ, sao Nhà họ Dung có thể để anh ta làm càn như vậy, còn nữa, anh ta thật sự không có quyền gì hết sao?" Mộc Cẩm trừng mắt nhìn Hứa Nhã Như, "Còn dám anh họ Nhà họ Hứa sao lại có thể nhìn mẹ bị người khác ức hiếp như vậy? Mẹ, sao anh họ không báo thù cho mẹ?"

Hứa Nhã Như bị Mộc Cẩm ôm lại càng không ngừng run rẩy, bà thật sự không ngờ Dung Lạc lại lợi hại như vậy, anh ta không hề kiêng nể dám thẳng vào Nhà họ Hứa, nếu không phải Hứa Như Phong cầu tình thì bà biết mình nhất định đã bị anh giết chết!

Ngần tính vụn vặt, bà lại không biết Nhà họ Dung lại có một nhân vật lợi hại như vậy, ngay cả Hứa Như Phong cũng không cứu được bà!

Nhưng vì sao lại có nhiều người giúp đỡ tiện nhân Mộc Yên như vậy, bị chặt đứt cánh tay phải, đau đến mức bà sống không bằng chết. Nghĩ lại việc mình đau đến chết đi sống lại trên giường bệnh, nhưng vì dựa vào hận ý trong lòng mới sống tiếp được. Dù có chết, bà cũng muốn tiện nhân Mộc Yên chôn cùng!

"Mẹ, vì sao Dung Lạc lại muốn giết mẹ? Nói đi, vì sao anh ta lại muốn giết mẹ?" Sắc mặt Mộc Cẩm tái nhợt dữ tợn như nữ quỷ, nghiêng răng nghiêng lợi nói, "Có phải vì tiện nhân Mộc Yên không, có phải vì cô ta không? Nói đi, có phải tiện nhân đó xúi giục không?"

"Tiểu Cẩm, mẹ chỉ có con." Nhanh chóng ôm chặt Mộc Cẩm, sau khi công ty của Nhà họ Mộc suy tàn sau một đêm thì Mộc Quốc Hồng cũng không gặp bà nữa. Bà không còn gì cả, thật vất vả lắm mới trở về Nhà họ Hứa nhưng lại bị người chặn ở cửa chém đứt cánh tay phải. Bà thật sự rất hận, hận tiện nhân chết tiết kia đã phá hủy toàn bộ cuộc sống của mình! Ngay cả đứa cháu luôn cung kính bà, gia chủ của Nhà họ Hứa Hứa Như Phong cũng không cho bà sắc mặt hoà nhã.

"Mẹ, con muốn đi ra ngoài." Đột nhiên Mộc Cẩm tỉnh táo lại, sắc mặt như tro tàn, "Con nhất định phải đi ra ngoài!" Cô không thể ở trong bệnh viện tâm thần này được, nếu không cho dù cô không điên thì sớm hay muộn cũng có một ngày bị hoàn cảnh nơi này ép điên. Còn nữa, chỉ có đi ra ngoài thì cô mới đối phó được với tiện nhân Mộc Yên!

"Mẹ hãy nghĩ cách giúp con, dù thế nào con cũng không muốn ở trong này." Cô cầm lấy áo Hứa Nhã Như, giống như vói được cái phao cứu mạng vậy.

"Được, mẹ sẽ nghĩ cách giúp con." Kéo Mộc Cẩm đang khiếp sợ nằm xuống giường, Hứa Nhã Như thu lại vẻ mặt tiêu tụy, nhìn cô nghiêm túc nói, "Tiểu Cẩm, trước tiên con ở trong này, không được nổi giận, cũng không được cãi nhau với người khác, im lặng từ từ dưỡng thương, mẹ sẽ đón con ra ngoài."

Hứa Nhã Như nhặt cánh tay giả lên, Mộc Cẩm cắn răng nhìn bà tổn nửa tiếng mới gấn lại được. Cảm giác đau đớn do gân tay bị đứt cùng với nỗi đau khi nhìn thấy Hứa Nhã Như bị cụt tay cùng đâm vào lòng của cô, đau đến mức cô hận không thể lập tức cầm dao chém chết Mộc Yên! Dù so tiện nhân kia, nếu không phải cô ta về nước thì sẽ không xảy ra chuyện gì. Công ty của Nhà họ Mộc sẽ không suy sụp, mẹ cũng sẽ không cụt tay, cô sẽ không bị nhốt trong cái bệnh viện tâm thần đáng chết này, anh Sở Hoán cũng sẽ không vứt bỏ cô! Tất cả đều do tiện nhân đó dựng lên, Mộc Cẩm đồ hết mọi chuyện lên đầu Mộc Yên, hận đến mức đỏ cả mắt.

"Mẹ, mẹ ở Nhà họ Hứa phải tự chăm sóc chính mình." Mộc Cẩm đỏ mắt sửa lại quần áo cho Hứa Nhã Như.

"Tiểu Cẩm, mẹ chỉ có con, mẹ chỉ có con!" Nắm lấy tay đầy vết thương của Mộc Cẩm, Hứa Nhã Như khẽ sờ lau nước mắt. Cuộc sống đau đớn mấy tháng nay của bà không ai có thể hiểu, cảm giác đau tận xương tủy này đã biến thành hận ý. Từ khi bà đeo cánh tay giả kia thì đã hạ quyết tâm, cho dù phải xuống Địa ngục thì cũng phải bắt tiện nhân Mộc Yên kia chết.

"Mẹ, mẹ phải nhớ tới cứu con ra ngoài." Buông tay Hứa Nhã Như ra, Mộc Cẩm nằm xuống giường bệnh quay lưng về phía cô, đối mặt với vách tường nhìn không được lại rơi lệ.

Thấy vậy, Hứa Nhã Như lau nước mắt trên mặt, trầm giọng nhận lời, "Tiểu Cẩm, mẹ nhất định sẽ cứu con ra ngoài, chờ sau khi con rời khỏi đây chúng ta sẽ bàn bạc kỹ hơn." Xoay người mở cửa ra, diện**dafn#llequys;do0n Hứa Nhã Như lại trở thành Hứa phu nhân cao ngạo của Nhà họ Hứa, lạnh mặt dặn dò bác sĩ Hồ, "Con gái của tôi ở trong này dưỡng thương, nếu nó xảy ra chuyện gì thì cái bệnh viện chờ đóng cửa đi!"

"Được được, Hứa phu nhân, chúng tôi sẽ chăm sóc Mộc Cẩm tiểu thư thật tốt." Người phụ nữ trước mắt này quả thật quá đáng sợ, nghĩ đến thế lực hắc đạo hùng hậu của Nhà họ Hứa, bác sĩ Hồ vẫn rất khách sáo với Hứa Nhã Như.

Lúc này, Mộc Cẩm nằm trên giường bệnh cắn chặt một góc chăn, toàn thân đau đớn, bởi vì vết thương sâu nên mỗi ngày cô đều phải chịu đau đớn đến mức tê liệt, mồ hôi lạnh chảy khắp người, cô đau đến mức hận không thể cắn lưỡi tự sát.

Cô muốn báo thù!

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sùng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 106

Edit: susublue

Cả Nhà họ Dung được trang hoàng bằng gam màu nhạt, Dung Lạc tựa vào trên ghế sofa, tùy ý duỗi hai chân thon dài thẳng tắp ra, ngón tay cảm vẫn kiện thon dài mà sạch sẽ, khuôn mặt yên tĩnh tĩnh tể tỏa khí lạnh giống như Hàn ngọc, môi mỏng nhếch lên mang theo sự lạnh nhạt xa cách.

Nghe thấy tiếng gõ cửa, anh cũng không ngẩng đầu mà tiếp tục nhìn văn kiện trong tay.

"Vào đi." Vài tiếng nói lạnh nhạt vang lên nhưng lại lộ sự nghiêm khắc và uy nghiêm.

"Thiếu gia, chúng tôi đã tra được công ty đối thủ tranh giành khu phố cổ thương mại ở thành phố A với Dung thị là "Thánh huy", diện*dafn#llequysdo0m bọn họ ra giá với Lương Đình Hạo cao hơn giá của chúng ta gấp năm lần."

"Hào phóng như vậy sao?" Lật xem tài liệu mà Cố Minh đưa qua, Dung Lạc cười khế.

"Xem ra lần này Dung Tề thiếu gia hạ quyết tâm đấu với ngài."

"Là của chúng ta thì không ai cướp được." Mắt hơi chuyên chú, Dung Lạc tiếp tục nói, "Tìm người điều tra về Hoắc Thất tiểu thư kia đi."

"Thiếu gia, ngài sợ Hoắc Thất tiểu thư sẽ gây bất lợi cho thiếu phu nhân?"

"Cho tới bây giờ Nhà họ Dung chưa từng giữ người không rõ lai lịch ở lại." Anh cảm thấy cô ta không đơn giản, "Cậu ra ngoài đi."

"Dạ."

Cầm lấy tờ báo trên bàn, Dung Lạc còn chưa mở ra thì đã nghe thấy tiếng đập cửa.

"Còn có chuyện gì?" Đầu anh vẫn không ngẩng lên, anh nghĩ là Cố Minh quay lại.

"Lạc Lạc." Cầm lấy tờ báo trong tay anh, Mộc Yên ngồi xuống bên cạnh anh, "Tạm thời Tiểu Thất sẽ ở lại đây vài ngày."

Ôm cô ngồi lên đùi, Dung Lạc sờ sờ mái tóc dài của cô rồi đáp lại, "Được."

Trong đầu thoáng qua hình ảnh đôi mắt sáng và mái tóc dài của Hoắc Thất, Mộc Yên ôm cổ Dung Lạc nghiêm túc nhìn anh, "Còn chuyện của cô ấy có chút phức tạp, em sẽ không giấu diếm anh, sau này sẽ từ từ nói cho anh biết."

"Được." Dung Lạc nhẹ vỗ về mái tóc dài của Mộc Yên rồi hỏi, "Cục cưng muốn đến tòa soạn báo sao?"

"Đúng vậy." Mộc Yên gật đầu, vừa muốn nhảy xuống khỏi đùi anh thì đã bị anh giữ chặt lấy thắt lưng, "Cục cưng, cứ đến tòa soạn báo như vậy sao?"

"Làm sao vậy?" Mộc Yên cúi đầu đánh giá mình một chút, không có cảm thấy có chỗ nào bất ổn.

Dung Lạc ôm cô đứng dậy, đặt cô ngồi lên bàn làm việc, rồi tự mở ngăn kéo ra cầm lấy một cái nơ màu lam được thêu viền tơ tằm màu trắng.

"Lạc Lạc?" Mộc Yên không hiểu sao anh lại để cô quay lưng về phía anh.

Ngón tay thon dài sạch sẽ nhẹ nhàng vén mái tóc dài đen nhánh của cô lên, rồi dùng chiếc nơ màu lam buộc lại.

"Cục cụng, sau này đi ra ngoài đều phải cột tóc lên biết không?" Dung Lạc nâng cằm Mộc Yên lên, nghiêm túc nhìn kỹ mình đã cột chắc tóc cho cô.

Mộc Yên cầm tay Dung Lạc, nhẹ nhàng cắn hai cái, nhìn anh mỉm cười, "Vì sao?"

"Bí mật." Dung Lạc cúi người xuống hôn cô, mềm nhẹ mà ấm áp. Mở mắt ra nhìn biểu cảm say mê của Mộc Yên, Dung Lạc hôn càng sâu hơn, vẻ ngoan ngoãn của cô rõ ràng rất giống với sự lạnh nhạt của anh, nhưng mái tóc dài xõa xuống dưới lại khiến cô toát lên vẻ quyến rũ không gì cản được, anh không muốn để cho người khác nhìn thấy sự nét quyến rũ của cô, cô là của anh. Nghĩ vậy nên lúc anh hôn lại càng mạnh mẽ hơn, không ngừng cắn môi Mộc Yên, giống như mãi mãi cũng không đủ.

Mộc Yên kim lòng không nổi cũng ôm lấy cổ Dung Lạc bắt đầu đáp lại anh, thật ra cô luôn bài xích tiếp xúc thân thể, nhưng nếu đối tượng là Dung Lạc thì cô lại luôn tình nguyện thân cận với anh.

Cửa công ty truyền thông "Thịnh ngữ".

Lúc này ngàn vạn phóng viên đang tụ tập lại, khi chiếc Ferrari màu bạc dừng lại thì vô số phóng viên đồng loạt chạy lên, không ngừng bấm nút chụp hình "Tách tách", ánh đèn camera lóe sáng liên tục.

Một người đàn ông mặc tây trang màu đen bước xuống xe rồi sau đó anh liền bị vây quanh, một người đàn ông khác đeo kính râm cũng bước theo xuống dưới.

"Tạ Phong, xin hỏi tiến độ quay bộ phim điện ảnh mới nhất của anh thế nào rồi?"

"Đối với bộ phim mới này anh có chờ mong gì từ phòng bán vé không?"

"Nghe nói cuối năm nay anh muốn ra CD mới, có thể giới thiệu nội dung một chút không?"

...

--- susubluu ~ diendanlequydon ---

Vô số ánh đèn lóe sáng liên tục không dừng lại giây nào cả, ở giữa vòng vây của đám phóng viên, Tạ Phong không chút ngại ngùng bắn một nụ hôn gió về phía bọn họ, trong lúc mọi người bị chấn động vì phong thái của anh thì các fan điên cuồng chen lấn đám phóng viên chạy tới bên này, các cô gái nhỏ xô đẩy trong đám đông hét chói tai điên cuồng đẩy bảo vệ ra, trong tích tắc cửa công ty truyền thông "Thịnh ngữ" bị vây chặt như cối.

Mộc Yên đứng ở trong đại sảnh vắng người của "Thịnh ngữ", nhìn xuyên qua lớp cửa kính, hừ lạnh nói, "Yêu nghiệt!"

Thật ra lúc này cô rất bất đắc dĩ, cô và nhóm đồng nghiệp cùng bị sai tới đây phỏng vấn siêu sao điện ảnh Tạ Phong, còn nói là để khảo hạch cho chứ trợ lý tổng thanh tra.

Trên thực tế cô không hề quan tâm mình có thể dành được chức trợ lý này hay không, hơn nữa bọn họ luôn miệng kể về Tạ Phong, còn cô thì ngoại trừ biết anh ta có tướng mạo "Yêu nghiệt" ra thì hoàn toàn không biết gì cả.

"Tạ Phong, rốt cuộc làm nghề gì?" Nghĩ như vậy nên Mộc Yên hỏi thần thưng.

Vài trợ lý nghe thấy câu hỏi của cô thì đều nhìn cô giống như người ngoài hành tinh, "A Yên, Tạ Phong mà cô cũng không biết?" Người ít khi nói chuyện như Kỳ Vân mà cũng nhin không được mở miệng.

Mộc Yên lạnh lùng lắc đầu. Ngoại trừ từng gặp anh ta vài lần thì cô thật sự không biết anh ta là ai, nhìn đám đồng nghiệp thật sự giật mình thì cô thật không biết nói gì, "Vì sao tôi phải biết anh ta?" Giọng điệu còn rất nghiêm túc nữa.

Từ Nhược Vũ vốn là một cô bé có diện mạo ngọt ngào, nghe thấy Mộc Yên nói những lời này thì liền cau mày trông già đi không biết bao nhiêu tuổi, những người còn lại cũng tỏ vẻ bị cô đã thương.

Triệu Hằng vốn đã không có hảo cảm với cô, trong lòng nhin không được oán thắm Không biết người phỏng vấn mà còn muốn moi thông tin từ anh ta, đúng là buồn cười!

Từ Nhược Vũ là fan trung thành của Tạ Phong, vừa nghe thấy Mộc Yên không biết Tạ Phong thì vội vàng ngồi xuống bên cạnh cô phở cập kiến thức cho cô, Mộc Yên bất đắc dĩ nhíu mi lại nhưng điều này không hề giảm bớt sự hăng hái của Từ Nhược Vũ.

"Tạ Phong là ngôi sao mới nổi của màn ảnh Hoa ngữ, hơn nữa tuyệt đối là thần tượng có thực lực. Nghe nói anh ấy vốn ở nước ngoài mới về nước, sau khi ký hợp đồng với "Thịnh ngữ", quay một cái quảng cáo liền nổi tiếng sau một đêm. Sau đó Tạ Phong lấy xuất hiện dưới hình ảnh ngôi sao thần tượng, quay mấy bộ phim điện ảnh rồi trong lúc không ngờ mà may mắn nổi tiếng thành thần tượng, sau đó anh hợp tác với vài đạo diễn diễn mấy bộ phim không tính là điện ảnh, để cho tất cả mọi người thấy được thực lực thật sự của anh. Cứ như vậy anh từ một cậu thiếu niên trẻ tuổi thích ngôi sao thần tượng trở thành một siêu sao có thực lực, hơn nữa anh không ngừng thử những vai diễn mới mẻ, làm người mẫu, ra album, những công việc cực kỳ khó

này đều được anh thực hiện hết. Cho tới bây giờ anh đã trở thành một nghệ sĩ xứng với danh hiệu ảnh đế, dù là người trong độ tuổi nào cũng đều rất thích anh. Chúng tôi đều là fan của anh ấy!" Từ Nhưóc Vũ nói một tràng, kích động hưng phấn đến mức đỏ cả mặt. Mộc Yên lại nghe thấy một mòi, cô luôn lạnh lùng thì sao có thể chú ý đến mấy ngôi sao như Tạ Phong.

"Mời mọi người nhường đường, nhường đường một chút!" Đám nhà báo của tòa soạn bị tiếng la dòn dập của người công ty "Thịnh Ngữ" gây chú ý, vội vàng đứng dậy bước qua bên đó.

Lần phỏng vấn này là một đề khảo hạch, tòa soạn báo Triều Dương đã giúp bọn họ liên hệ với người đại diện của Tạ Phong, còn cụ thể mỗi người bọn họ có thể hỏi được gì từ miệng Tạ Phong thì phải xem anh có phối hợp hay không, tất cả đều phải dựa vào bản lĩnh.

Cuối cùng cũng thấy Tạ Phong đi vào công ty, đám phóng viên đều bị chặn ở bên ngoài.

Ngoài Mộc Yên thì tất cả đám phóng viên tòa soạn Triều Dương đều đồng loạt tiến lên bắt chuyện với người đại diện của Tạ Phong.

Đánh giá đám người đến đây, khi Tạ Phong nhìn thấy cô nhóc đứng cuối cùng thì đôi mắt xinh đẹp đảo hoa, khiêu gọi nheo lại, "Đàm Kiệt, bọn họ tới đây làm gì?" Ánh mắt anh tập trung trên người Mộc Yên, đôi mắt lạnh như băng kia khiến Tạ Phong nở nụ cười mê người.

"Anh Tạ Phong, bọn họ phóng viên bên tòa soạn Triều Dương, tới để phỏng vấn." Đàm Kiệt kiên trì nói, anh vẫn biết Tạ Phong không muốn tiếp nhận phỏng vấn, nhưng lần này là vì nể mặt tổng thanh tra của tòa soạn Triều Dương "Lâm Vũ Thần", dù sao anh ta cũng là nhà đầu tư lớn nhất cho bộ phim điện ảnh sắp tới của Tạ Phong, chút mặt mũi này vẫn phải cho, bởi vì gần đây không thông báo nên anh cũng đã quên chuyện này, không ngờ người bên tòa soạn lại không gọi điện trước mà đã cho người đến đây nên mới tạo thành tình huống như bây giờ, anh đã chuẩn bị sẵn tâm lý bị Tạ Phong từ chối.

"Vậy sao?" Giọng nói khiêu gọi đầy hàm ý.

"Dạ." Đàm Kiệt có chút lúng túng, "Anh Tạ Phong, tuy rằng không thực hiện sẽ tốt hơn với anh nhưng hy vọng anh không từ chối, bởi vì nó liên quan đến..."

Đàm Kiệt còn chưa nói xong đã bị Tạ Phong ngắt ngang, rồi thấy anh chậm rãi nói, "Vậy mời bọn họ lên phòng nghỉ lầu hai đi!" Nói xong Đàm Kiệt còn thấy Tạ Phong nở nụ cười. Thu lại biểu cảm kinh ngạc, dienxdatllequysdoon Đàm Kiệt dặn dò trợ lý của mình dẫn người của tòa soạn báo lên lầu hai còn mình thì đi cùng Tạ Phong đến phòng họp công ty.

Mới vừa đi đến cửa phòng họp, Tạ Phong đột nhiên dừng bước nói với Đàm Kiệt, "Hôm nay tôi sẽ không đi, có chuyện gì anh nói lại với tôi."

"Anh Tạ Phong, chuyện này không được." Tạ Phong luôn bất cần, Đàm Kiệt đã sớm quen, nhưng lần này ra đĩa nhạc mới anh vẫn luôn chăm chỉ để phát hành poster ra thị trường, nếu Tạ Phong không tham gia hội nghị lần này lỡ như giữa đường lại thay đổi thì sao.

"Làm theo lời tôi nói đi, không sao đâu."

"Vậy được rồi." Nghe giọng điệu Tạ Phong kiên trì, Đàm Kiệt đành phải đồng ý.

Xoay người đi, Đàm Kiệt nhìn Tạ Phong đi xa, không biết anh đến bãi đỗ xe làm cái gì?

Bởi vì không có ánh sáng mặt trời nên bãi đỗ xe có chút tối, nơi này là bãi xe riêng cho nghệ sĩ của "Thịnh Ngữ", những chiếc có giá trị xa xỉ, có thể thấy được "Thịnh Ngữ" làm cây đại thụ cho bọn họ phát triển rất tốt.

Người đàn ông dựa vào trước chiếc xe thể thao màu đỏ có dáng người cao ngất, hai chân thon dài thẳng tắp, áo somi màu lam, cổ áo mở rộng để lộ xương quai xanh khiêu gợi, trang sức bạc trên cổ lóe sáng.

Nhìn thấy bóng người Tạ Phong càng lúc càng gần thì anh cười khê, "Tiểu Yên, em muốn đi đâu?" Tạ Phong biết cô nhất định sẽ đi ra từ bãi đỗ xe, cho nên mới chọn đường ngắn nhất để đến gần cô. Nhưng mà anh không hiểu, vì sao nhìn thấy anh cô lại không chút do dự bỏ đi. Chẳng lẽ cô chán ghét anh như vậy sao?

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sủng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 107

Edit: susubluu

"Tiểu Yên, vì sao vừa thấy người đến là tôi thì em lại lập tức rời khỏi đó?" Đôi mắt phượng hẹp dài đầy vẻ đau lòng, nhìn Mộc Yên đứng ở trước mặt mình, vẻ mặt Tạ Phong rất phức tạp.

"Tôi bỏ đi không liên quan đến Tạ Phong tiền sinh." Giọng nói lạnh lẽo như băng như một cây đao đâm thẳng vào lòng Tạ Phong.

"Em là trợ lý của tòa soạn Triều Dương sao?" Khuôn mặt đẹp hơi nhăn, thu lại biểu cảm bi thương vừa rồi, trêu tức nói, "Nhà họ Dung còn bắt em ra ngoài kiếm tiền ư?"

"Chúng ta không quen." Lướt qua Tạ Phong, Mộc Yên không muốn nói nhiều với anh. Cô vốn không có hứng thú với vị trí trợ lý tổng thanh tra của tòa soạn Triều Dương, bây giờ lại gặp Tạ Phong ở đây, diẽnxdafillequysdoon nếu Dung Lạc không thích cô đi với Tạ Phong thì cô cũng không muốn ở đây lấy thông tin nữa, vì vậy vẫn nên nhanh chóng bỏ đi thì tốt hơn, nhưng mà lại không ngờ gặp anh ở đây.

Giải cho một câu chúng ta không quen, Tạ Phong không còn kiên nhẫn với Mộc Yên nữa, kéo tay trái của cô qua, giữ tay cô đè qua một bên xe, Mộc Yên nhủ mi nhanh chóng giãy dụa, nhưng lại không ngờ rằng Tạ Phong lại có sức quá lớn. Hơn nữa cánh tay trái của cô đã từng bị thương nên bị Tạ Phong giữ chặt ở phía sau thì không thể dùng sức được. Đáng chết, người đàn ông này còn biết nhược điểm của cô!

"Buông ra!" Mộc Yên lạnh lùng trừng mắt nhìn anh.

"Yên Yên." Tạ Phong nghiêng người về phía trước, khiêu gọi thâm tình ní non, như là đôi tình nhân xa cách lâu ngày gặp lại vậy, đôi mắt màu hổ phách cũng đầy thâm tình.

"Cút!" Không chút khách sáo đá một cước vào đầu gối anh, ngoại trừ Dung Lạc thì Mộc Yên rất ghét đụng chạm với bất cứ ai. Nhưng không ngờ Tạ Phong lại chịu đựng đau, không hề có ý buông cô ra, ngược lại càng nắm càng chặt, quả thực có thể bẻ gãy xương cốt của cô, Mộc Yên kinh sợ, người đàn ông này đã từng được huấn luyện.

"Yên Yên, sao em lại có thể nhẫn tâm với anh như vậy?" Giọng nói nhẹ nhàng mềm mại, thậm chí còn có ý làm nũng, ngón tay trắng nõn đang muốn xoa mặt của cô thì lại bị cô quay đầu né tránh.

"Tốt nhất anh bỏ tay ra cho tôi!" Ngủ quan xinh xắn nhiễm đầy ý lạnh, bị Tạ Phong động đến vết thương cũ trên cánh tay trái, Mộc Yên nhịn không được hít một ngụm khí lạnh.

"Buông tay?" Khuôn mặt Tạ Phong đầy ý cười, cười đến khuynh thành, ánh mắt lại đầy vẻ ác độc và bi thương. "Sao vậy, Yên Yên, anh làm em đau sao? Không có dịu dàng như Dung Lạc phải không?" Giọng điệu đột nhiên cao lên, cứ nghĩ đến cảnh cô và Dung Lạc vô cùng thân thiết thì Tạ Phong lại điên cuồng không khống chế được. "Em thật sự nghĩ Dung Lạc tốt như vậy sao? Lòng dạ tên đó nham hiểm hơn em tưởng tượng rất nhiều!"

"Không liên quan gì đến anh." Vết thương cũ trên cánh tay trái có chút đau, Mộc Yên dùng sức giãy dụa nhưng lại bị Tạ Phong giữ chặt lấy.

"Yên Yên, anh thích em!" Đột nhiên Tạ Phong bình tĩnh lại rồi bất ngờ dịu dàng thông báo.

Mộc Yên nhủ mi, phức tạp nhìn Tạ Phong, cô cảm thấy kỳ lạ, vì sao gần đây cứ nghe được mấy lời khó hiểu vậy, đầu tiên là Lưu Nhân Nhân sau đó lại là Tạ Phong, cả nam lẫn nữ cứ đến liên tục.

"Tạ Phong tiên sinh, tốt nhất anh nhanh chóng buông tôi ra, tôi cũng không có tâm trạng nghe anh đùa giỡn." Bọn họ cũng chỉ gặp mặt vài lần, nhưng Mộc Yên lại không biết mình có sức quyến rũ lớn như vậy.

"Yên Yên, anh không hề giỡn, anh thật sự thích em, thích từ lâu rồi." Thấy cô không tin, Tạ Phong lại nhấn mạnh thêm mấy lần.

"Tôi không thích anh." Giọng điệu chắc chắn làm cho Tạ Phong như rơi vào Địa ngục. Nắm lấy cổ tay cô, dùng sức đè Mộc Yên lên xe thể thao, giữ chặt thắt lưng của cô áp sát vào cửa xe. Nhìn đôi môi hồng trước mắt, con tức bắt đầu sôi trào rồi hung hăng hôn lên môi cô nhưng lại bị Mộc Yên né tránh sau đó đá anh một cước.

Thấy Tạ Phong vừa bị đá văng ra đã muốn tiến lên bắt cô, Mộc Yên nâng chân trái lên hung hăng đá vào bụng anh, ai ngờ Tạ Phong bị thương nặng vẫn chưa từ bỏ ý định. Mộc Yên nhủ mi, đùi phải bổ xuống vai Tạ Phong làm cho anh chóng đờ không được ói ra một ngụm máu. "Yên Yên!" Tạ Phong rống giận, dùng sức cầm lấy đùi phải của cô vừa mới đánh vào người mình.

Mộc Yên cố gắng né tránh nhưng lại bị đối phương cầm chặt lấy, động cũng không thể động.

"Không nên đụng đến điểm mấu chốt của anh." Theo Tạ Phong nắm chặt lấy mắt cá chân của cô, nhưng cô lại đá một cước vào ngực anh. Không chịu được vết thương nặng như thế, Tạ Phong lại ói ra hai ngụm máu nữa, nhưng vẫn ôm chặt lấy đùi phải của cô không buông.

"Buông tay!" Mộc Yên gầm lên.

"Không buông!" Bởi vì liên tục bị Mộc Yên đá nên Tạ Phong mất máu, khuôn mặt trắng bệch như tờ giấy.

"Muốn chết!" Không thể rút đùi phải trở về, nhìn thấy anh đã tái nhợt mặt mà vẫn ôm chặt cô không buông thì sắc mặt Mộc Yên cũng trở nên rất khó coi, cô không biết vì sao Tạ Phong lại cố chấp như vậy.

Lại dùng sức một lần nữa, Mộc Yên nhanh chóng rút đùi của mình ra, rốt cuộc Tạ Phong cũng không kiên trì được nữa ngã xuống trên người cô.

Cô muốn đẩy anh ra nhưng lại bị Tạ Phong nắm chặt lấy tay trái. "Yên Yên, anh thật sự rất thích em." Suy yếu nói xong câu đó, Tạ Phong liền hoàn toàn hôn mê. Thật tốt, có thể ngã vào trong lòng cô, trong con hôn mê, đôi môi tái nhợt hơi nhếch lên.

Mộc Yên muốn đẩy người ngã vào trong lòng mình ra, nhưng lại không ngờ tay trái lại bị anh nắm chặt lấy, đẩy thế nào cũng không được. Bất đắc dĩ nhún mĩ lại, vừa vận nhìn thấy có người vội vàng chạy từ xa đến đây.

"Cô đã làm gì anh ấy, Đàm Kiệt tức giận mang theo vài người hoang mang rối loạn chạy tới. Ai chẳng biết ngôi sao đều dựa vào khuôn mặt để kiếm com, cô gái này đã làm gì Tạ Phong mà trên mặt anh toàn là máu.

"Kêu anh ta buông tôi ra."

Mộc Yên nhìn về Đàm Kiệt lớn tiếng ồn ào với mình, rõ ràng là tên này bám lấy cô không buông.

Hỗn hển đi lên, Đàm Kiệt mới phát hiện Tạ Phong đang nắm chặt lấy tay Mộc Yên. Ngẩng đầu nhìn vào ánh mắt lạnh như băng của Mộc Yên, Đàm Kiệt nhìn không được rung mình một cái, dienxdaffinleequysdo0n nhưng nhìn thấy Tạ Phong chảy máu thì lại hung ác nhìn cô, "Vị tiểu thư này, dù có thế nào thì tôi tin tưởng camera ở bãi đỗ xe sẽ chứng minh tất cả." Hiện tại việc cấp bách là đưa Tạ Phong đến bệnh viện, gọi 120 rồi chờ xe cấp cứu tới, Mộc Yên bất đắc dĩ cũng phải ngồi trên xe cứu thương đến bệnh viện ở trung tâm thành phố.

Dọc theo đường đi Đàm Kiệt nhìn Mộc Yên như nhìn kẻ thù vậy, nhưng liếc nhìn thấy Mộc Yên bị Tạ Phong nắm chặt tay thì anh cũng đoán được tầm quan trọng của cô đối với Tạ Phong. Làm đại diện cho Tạ Phong nhiều năm như vậy, anh biết Tạ Phong vẫn luôn đặc biệt quan tâm một người phụ nữ, nếu anh đoán không sai thì người đó chính là vị tiểu thư lạnh lùng ngồi ở chỗ này. Anh thật không biết cô ta có cái gì tốt mà lại làm cho Tạ Phong buông bỏ cơ hội phát triển ở nước Mỹ chạy về nước dốc sức làm lại từ đầu.

"Vị tiểu thư này, tôi mặc kệ cô là ai, nhưng làm cho Tạ Phong bị thương nặng như vậy, chúng tôi sẽ đề luật sư riêng của anh ấy đến gặp cô, cố ý hại người thì phải chịu trách nhiệm trước pháp luật." Từng câu từng chữ của Đàm Kiệt đều có khí thế bức người, đánh thẳng về phía Mộc Yên.

Mộc Yên lại dựa vào chỗ ngồi, từ từ nhắm hai mắt lại giống như đang ngủ, không hề để ý tới những lời chỉ trích. Đối với cô thì người không phạm ta ta sẽ không phạm người, nhưng anh ta lại không nhận ra điều này, nếu không cô cũng không muốn tốn sức đánh anh ta.

Nhìn Mộc Yên không để ý tới mình, Đàm Kiệt như bị đánh một quyền vào mặt vậy, muốn phát hỏa cũng không được nên chỉ có thể trừng mắt nhìn Mộc Yên.

Bệnh viện ở trung tâm thành phố A.

Đàm Kiệt lấy điện thoại ra vội vàng gọi cho viện trưởng của bệnh viện.

Trong phòng bệnh tư nhân cao cấp, Mộc Yên ngồi cạnh giường bệnh, nhìn thấy người đàn ông mặc đồ trắng đẩy cửa đi vào thì hơi giật mình.

"Bác sĩ Tạ Thần?" Giọng điệu nghi hoặc.

"Mộc Yên tiểu thư, sao cô lại ở đây?"

Đàm Kiệt nhún mày, người trên giường bệnh nửa chết nửa sống, hai người kia còn có tâm trạng đứng đây chào hỏi, "Anh Tạ Thần, anh vẫn nên xem cho em trai mình trước đi."

Em trai? Mộc Yên trầm mặt xuống, bác sĩ Tạ Thần lại còn có một em trai yêu nghiệt như Tạ Phong.

Nhìn thấy Tạ Phong nằm ở trên giường, Tạ Thần nhìn Đàm Kiệt lạnh lùng nói, "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Sao lại biến thành cái dạng này?"

"Tạ đại thiếu gia, anh nên hỏi vị tiểu thư kia thì tốt hơn." Đàm Kiệt châm chọc.

Liếc mắt nhìn Mộc Yên vẫn bình tĩnh như trước, Tạ Thần có chút nghi hoặc, sau một lúc lâu anh mới nghiêm túc nói, "Để tôi xem trước đã."

Cầm lấy dụng cụ y tá đưa, Tạ Thần nghiêm túc xem xét miệng vết thương trên người Tạ Phong, cầm lấy kéo giải phẫu cắt quần áo loang lổ vết máu trên người Tạ Phong, anh cầm bông gòn thấm cồn rửa sạch miệng vết thương. Bông gòn màu trắng thấm rượu sát trùng nhiễm đầy máu tươi bị ném vào thùng rác, trong không khí đầy mùi máu tươi. Đàm Kiệt đứng bên cạnh trầm nghĩ muốn giơ chân lên. Anh thật không biết người phụ nữ này có cái gì tốt, nhìn thấy Tạ Phong bị nặng như vậy không những không thấy áy náy mà còn tỏ vẻ vô tội ngồi ở đó. Vì sao Tạ Phong lại thích một người phụ nữ máu lạnh vô tình như vậy, Thiên Hậu, ngôi sao điện ảnh và truyền hình Nguyễn Tường tiểu thư thích anh như vậy mà ngay cả một cái liếc mắt anh cũng không cho người ta, người phụ nữ này kém hơn Nguyễn Tường không biết bao nhiêu lần vậy mà anh lại nhớ nhung mỗi ngày.

Bông gòn ướt đầm mùi cồn lau qua miệng vết thương ở đầu gối Tạ Phong, làm cho anh đau đến mức nhún mĩ.

Bôi thuốc tốt nhất cho Tạ Phong xong, Tạ Thần quấn thêm vài lớp băng vải trắng, anh không ngờ Tạ Phong lại bị thương nặng như vậy. Trong quá trình quấn băng vải, bởi vì đụng đến miệng vết thương nên Tạ Phong nằm trên giường bệnh nhìn không được rên nhẹ vài tiếng. Thấy anh như vậy Đàm Kiệt hoàn toàn đồ mất, Tạ Phong còn rất nhiều lịch làm việc, bị thương nghiêm trọng như vậy sợ là trong vòng ba tháng sẽ không thể làm việc. Còn xương bả vai của Tạ Phong cũng có vết thương, lỡ như để lại sẹo thì làm sao. Vì thế mỗi khi Tạ Phong rên rên thì Đàm Kiệt liền hung hăng trừng mắt nhìn Mộc Yên.

Sau khi băng bó xong, Tạ Thần quay đầu lại nói với Đàm Kiệt, "Không sao rồi, nó bị như vậy phỏng chừng cũng không thể làm việc được. A Kiệt, Tiểu Phong nhờ anh chăm sóc." Nói xong thì dẫn dò những món ăn trong lúc bị thương Tạ Phong phải kiêng, Đàm Kiệt cũng nhớ kỹ.

Một lát sau, Tạ Thần mới nhìn về phía Mộc Yên đang ngồi bên kia, liếc nhìn tay trái cô luôn bị Tạ Phong nắm chặt thì anh cũng đã đoán được gì đó.

"Mộc Yên tiểu thư, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Tạ Thần vẫn luôn duy trì nụ cười ôn hòa.

Mộc Yên nhìn thấy người đàn ông xinh đẹp ngồi bên cạnh mình, lúc này mới cảm thấy khuôn mặt của anh và Tạ Phong quả thật có chút giống nhau, nhưng vẻ đẹp của Tạ Thần là hiền lành, còn vẻ đẹp của Tạ Phong lại là quyền rũ.

"Anh ta không chọc tôi thì tôi sẽ không động vào anh ta." Ngụ ý chính là điều này do Tạ Phong tự tìm. Giọng điệu lạnh lùng cứng rắn, hơn nữa giọng Mộc Yên vốn không quá lạnh nhạt, làm cho Tạ Thần cảm thấy anh tìm nhầm người rồi, cô gái này nhất định sẽ không nói tí mĩ cho anh nghe.

Vừa nghe thấy lời này, con tức của Đàm Kiệt liền dâng lên, "Này, vị tiểu thư này, rõ ràng là cô đã thương Tạ Phong đến mức phải vào bệnh viện, sao lại không có chút áy náy vậy?"

"Cô đã ra tay với Tiểu Phong sao?" Tạ Thần khiếp sợ, anh không ngờ cô nhóc của Dung Lạc lại có thân thủ lợi hại như vậy.

"Thần thiếu, chính là cô ta ra tay với anh Tạ Phong, không tin thì camera theo dõi có thể làm chứng." Đàm Kiệt chỉ vào Mộc Yên, tuyệt không cảm thấy hành vi của mình tiểu nhân chỉ vì cô nhỏ hơn mình.

Mộc Yên không kiên nhẫn nhìn Tạ Thần, nói, "Bác sĩ Tạ Thần, có cách nào làm cho anh ta buông tay ra không?" Cô nhìn tay trái mình bị Tạ Phong nắm chặt, Mộc Yên đã hoàn toàn không còn nhẫn nại để ngồi ở đây nữa.

"Chuyện này..." Tạ Thần đứng dậy thử nửa ngày, nhưng vẫn không có cách khiến Tạ Phong đang hôn mê buông tay ra, dù sao đây là động tác của người người bệnh khi mất đi ý thức, bình thường cũng không có cách nào làm cho nó buông tay. Tạ Thần rút một ngón tay của Tạ Phong ra thì anh lại dùng sức nắm chặt hơn một chút nữa nên Tạ Thần đành phải thôi.

Mộc Yên đành phải dùng tay còn lại lấy di động trong túi áo ra, động tác này của cô khiến Tạ Thần lập tức đứng lên, hỏi cô, "Cô muốn làm gì?"

"Gọi cho Lạc Lạc." Giọng điệu bình tĩnh nhưng lại làm cho Tạ Thần cướp điện thoại trong tay cô.

"Mộc Yên tiểu thư, chúng ta nghĩ biện pháp khác được không?" Nói giỡn, lúc này mà gọi cho Dung Lạc đến đây, nhìn thấy cảnh tượng này, không hủy bệnh viện của anh mới là lạ! Dù thế nào cũng là nhị thiếu Tạ gia trêu chọc cô nhóc này trước, theo hiểu biết của Tạ Thần về Dung Lạc, người phụ nữ của anh ta bị người khác trêu chọc lại còn bị túm tay không buông như vậy, Tạ Phong tuyệt đối chết chắc rồi.

"Đưa đây." Giọng điệu chắc chắn.

"Chúng ta nghĩ cách khác." Tạ Thần cách xa Mộc Yên một chút, trong lòng nhin không được oán thán, diện mạo của bà cô này còn ngại chưa đủ loạn sao, Dung Lạc đến đây thì bệnh viện này của anh sẽ đóng cửa.

Thấy Tạ Thần nói như vậy, Đàm Kiệt không hiểu rõ, vừa nhìn thấy đại thiếu gia Tạ gia cũng đối xử khách sáo với cô gái máu lạnh này thì anh liền tức giận nói, "Mộc tiểu thư, chuyện đến mức này rồi cô còn muốn gọi điện thoại cho ai, gọi cho ai cũng không thể làm cho vết thương của Tạ Phong tốt lên. Cô đã không xin lỗi thì thôi, nhìn thấy anh ấy nằm trên giường bệnh, cô vui vẻ lắm phải không? Rốt cuộc cô là con nhà ai, sao lại thiếu giáo dưỡng như vậy, là ai mà có thể nuông chiều cô đến mức làm càn như vậy?"

Đàm Kiệt vừa nói xong thì chợt nghe thấy tiếng đẩy cửa đi vào, vừa mở miệng đã nói một câu lạnh như băng, "Tôi nuông chiều, ai có ý kiến?"

Bởi vì trên người anh ta tỏa ra khí lạnh mạnh mẽ làm cho người trong phòng bệnh đều nhìn ra cửa.

Tạ Thần nhìn thấy khuôn mặt lạnh lẽo của Dung Lạc thì thầm kêu không tốt. Tay cũng buông di động Mộc Yên ra. Một tiếng “Bịch” vang lên, di động rơi xuống đất.

Mộc Yên thấy người tới thì bĩu môi, gọi một tiếng, "Lạc Lạc!"

Dung Lạc nhìn Mộc Yên ngoan ngoãn ngồi ở chỗ đó, hơn nữa giọng điệu vừa rồi nghe như đang trách cứ, cảm thấy đau lòng giống như đứa nhỏ nhà mình bị ức hiếp vậy, sắc mặt anh càng lúc càng lạnh hơn.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sủng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 108

Nhìn người đàn ông tỏa khí lạnh đang bước từng bước tới đây, Đàm Kiệt vội vàng lui qua một bên, mặc kệ tức giận cỡ nào cũng không dám lên tiếng nói một câu.

Dung Lạc lạnh lẽo liếc qua người đàn ông đã lui về phía sau Tạ Thần, sắc mặt ủ dột, "Sao lại thế này?" Vài chữ ngắn gọn lại lạnh lẽo.

"Dung Lạc, đây chỉ là hiểu lầm, nhất định là hiểu lầm, nói rõ không phải sẽ tốt đẹp sao?" Tạ Thần nhìn thấy ánh mắt tàn ác của Dung Lạc, cố gắng ép mình mỉm cười.

"Hiểu lầm?" Giọng điệu hoài nghi làm cho Tạ Thần đỏ mặt, mồ hôi lạnh giữa mùa hè nóng bức, anh biết Dung Lạc mà đến thì mọi chuyện sẽ càng to.

"Đúng vậy đúng vậy." Tạ Thần cố gắng cười gượng.

"Đây cũng là hiểu lầm?" Trùng mắt nhìn Tạ Phong nắm chặt tay Mộc Yên, khí lạnh trên người Dung Lạc lại tăng thêm một phần.

"Đây là..." Tạ Thần đang không biết nên giải thích thế nào thì đã bị giọng nói đè nén tức giận của Dung Lạc ngắt ngang.

"Gỡ ra cho tôi!"

"Phải chờ Tạ Phong tỉnh lại, Dung Lạc, cậu cũng biết hành động trong tiềm thức của người hôn mê, trước khi nó tỉnh lại thì không có cách nào..."

"Gỡ ra!" Giọng nói lạnh lùng làm cho phòng bệnh sáng ngời trở nên u ám trong nháy mắt.

"Không phải tớ không muốn giúp bọn họ, nhưng thật sự không có biện pháp, Tiểu Phong sẽ lập tức tỉnh lại, cậu không có thể chờ một chút sao!" Tuy rằng Tạ Thần cũng rất sợ Dung Lạc, nhưng dù sao cũng là bạn tốt, thấy cậu ta cố chấp không nể tình như vậy, anh cũng chỉ có thể kiên trì phản bác.

Dung Lạc nhíu mi lại, đi qua ôm lấy Mộc Yên hỏi, "Cục cưng, sao em lại gặp được anh ta?"

Mộc Yên ngồi ở trên ghế, đầu tựa vào thắt lưng Dung Lạc rồi cọ cọ, uất ức nói, "Lạc Lạc, là anh ta đến trên chộc em trước, em chỉ muốn dạy dỗ anh ta một chút thôi."

"Tạ Thần!" Dung Lạc tức giận, "Nhị thiếu Nhà họ Tạ mấy người muốn bị mất tiền đồ sao?"

Giọng điệu uy hiếp làm cho Tạ Thần bất đắc dĩ, "Dung Lạc, Nhị thiếu Nhà họ Tạ đã bị Mộc Yên của cậu ra tay đánh đến mức nằm trên giường bệnh, cậu còn muốn thế nào nữa?"

"Đó là do cậu ta xứng đáng!"

Tạ Thần đứng ở một bên nhìn không được giật giật khóe miệng, anh thật sự không biết Dung Lạc lại không phân rõ phải trái như vậy. Còn bà cô kia thì lại nói là chỉ dạy dỗ một chút thôi, một chút của cô đã làm cho Nhị thiếu Nhà họ Tạ chúng tôi bị gãy xương sườn đó!

Dung Lạc cúi đầu, ánh mắt nhìn Mộc Yên nhu hòa hơn rất nhiều, anh nghiêm túc nói, "Cục cưng, ở bên ngoài nhất định phải tự bảo vệ mình, không cần phải hạ thủ lưu tình với người khác! Có người dám trên chộc em, em nhất định phải hung hăng dạy dỗ hần. Người khác động đến em một, em phải trả lại cho hần mười! Xảy ra chuyện gì thì đã có anh ở đây! Hiểu chưa?"

"Ừ." Mộc Yên ngoan ngoãn gật đầu.

A! Nghe Dung Lạc nghiêm túc dặn dò Mộc Yên, Tạ Thần nhìn không được đen mặt lại: Đã từng gặp qua người nói giáo cho giặc nhưng chưa từng thấy ai nói giáo một cách trắng trợn như vậy.

"Lạc Lạc." Mộc Yên ngửa đầu nhìn Dung Lạc, nhẹ giọng gọi anh.

"Làm sao vậy?"

"Lạc Lạc, tay đau!" Giọng nói uất ức.

Tạ Thần vừa nghe thấy vậy thì bị hoảng sợ, bà cô nhỏ này là cố tình đi! Thật ra anh đã hiểu lầm Mộc Yên, cánh tay trái của Mộc Yên đã từng bị thương, bị Tạ Phong nắm chặt một lúc lâu, máu không lưu thông nên cả cánh tay đều đau.

"Tạ Thần!" Dung Lạc rống giận.

"Bắt anh ta buông tay ra!" Trùng mắt nhìn Tạ Thần nằm trên giường bệnh, giọng nói Dung Lạc lạnh lẽo đến mức có thể đóng băng.

Thấy vậy, Tạ Thần nhẫn nại giải thích: "Không phải nói chờ Tiểu Phong tỉnh lại sao, để Mộc Yên tiểu thư chờ một chút thôi."

"Không được!" Dung Lạc tức giận trùng mắt nhìn anh, "Gỡ ra cho tôi, bây giờ! Ngay lập tức!"

"..." Tạ Thần không nói gì, anh không biết Dung Lạc cố chấp không nói đạo lý như vậy từ khi nào, đã nói chờ một chút, sao ngay cả vài phút mà cũng không chờ được. "Tiểu Phong còn chưa tỉnh, gỡ ra bằng cách nào?"

Nhìn Mộc Yên đau đến mức nhíu mi liên tục, Dung Lạc lạnh lùng nói, "Chặt đứt!"

"...Tạ Thần đen mặt, tuy rằng không dám tranh luận với khối băng này nhưng cũng đã bắt đầu tức giận bất bình, chặt đứt sao? Cậu cho rằng đây là cái gì. Nói chặt là chặt sao?"

Dung Lạc cũng không hay nói giỡn, nói xong liền lưu loát cầm lấy dao giải phẫu đặt trên xe đẩy y tế.

"Chém cho tôi." Giọng nói lạnh như băng không có chút cảm tình.

"Dung Lạc!" Tạ Thần thật sự nhìn không được nữa, tức giận đập bàn đứng dậy, "Chém cái gì mà chém, cậu là đầu gối sao!" Con tức dâng trào, Tạ Thần nói bằng giọng Bắc Kinh.

"Lạc Lạc." Một tay ôm lấy thắt lưng Dung Lạc, ý bảo anh không cần cực đoan như vậy.

"Cực cực, còn đau phải không?" Dung Lạc đau lòng nói.

Tuy rằng nhìn thấy Mộc Yên lắc đầu, nhưng Dung Lạc biết cô có ý an ủi chính mình, nghĩ đến đây anh tiếp tục lạnh lùng trừng mắt nhìn Tạ Thần.

Không còn cách nào khác, Tạ Thần đành phải đi qua lấy ống chích ra chích cho Tạ Phong một mũi thuốc để tỉnh táo lại, anh không hy vọng Tạ Phong bị chặt đứt tay vì chuyện này.

Tạ Phong nằm trên giường bệnh chậm rãi mở mắt ra.

Mơ hồ nhìn thấy Mộc Yên ngồi một bên, trong hai mắt anh nhiễm đầy ý cười, đôi môi khô ráo nhẹ động, chậm rãi ní non nói với Mộc Yên: "Yên Yên, anh thích em."

Dung Lạc lập tức đen mặt lại, Mộc Yên nhủ mi lại dựa vào trong ngực Dung Lạc, Tạ Thần bị dọa đến mức trắng bệch mặt. Anh vừa đánh giá biểu cảm của Dung Lạc, vừa trừng mắt nhìn Tạ Phong trên giường bệnh, tổ tông này vừa tỉnh đã muốn tìm cái chết.

Dung Lạc rút tay Mộc Yên bị Tạ Phong nắm ra, nhẹ nhàng nắm tay cô ở trong tay, hừ lạnh nói, "Tạ Phong, cậu đừng đụng đến điểm mấu chốt của tôi!"

Cảm giác được bàn tay rộng tuếch, tựa như vĩnh viễn mất đi bảo bối quý giá trong lòng mình, Tạ Phong cố gắng ngồi dậy, thấy rõ mình đang ở đâu, còn có vài người trước mắt. Đôi môi yếu ớt nhếch lên nói, "Dung Lạc, anh không có quyền ngăn cản tôi thích cô ấy!"

Dung Lạc lạnh lẽo, anh trừng mắt nhìn chằm chằm Tạ Phong tái nhợt mặt trên giường bệnh, nhếch môi mỏng lên, lạnh lùng và uy nghiêm, chùng quanh đầy khí lạnh đè ép làm cho không ai thở nổi.

Thấy vậy, Mộc Yên hơi dùng sức nắm tay Dung Lạc, âm thầm trấn an anh. Cô nhìn Tạ Phong lạnh lùng nói, "Tạ Phong tiền sinh, tôi sẽ không thích anh, xin anh tự trọng."

"Yên Yên." Lúc gọi cái tên này, trái tim anh giống như bị xé rách, đau đến nỗi anh hít thở không thông. Sao cô lại có thể nói những lời tàn nhẫn với anh như vậy, mỗi một lần đều không chút do dự đâm vào ngực anh một dao.

"Tạ Phong, cực cực nói cô ấy sẽ không thích anh, nếu anh còn cố ý như thế thì đừng trách tôi không nể mặt nhà họ Tạ mà ra tay độc ác." Từng chữ cảnh cáo của Dung Lạc đều như chui ra từ hàm băng, nếu anh muốn hủy hoại Tạ Phong thì dễ như trở bàn tay!

Sắc mặt Tạ Thần trắng bệch, với sự hiểu biết của anh đối với Dung Lạc thì một khi đã nói thì không hề đùa giỡn. Gia chủ nhà họ Hứa Hứa Như Phong nắm giữ thế lực hắc đạo hùng hậu cũng phải kính anh ba phần, đừng nói là dòng dõi nho nhã như Nhà họ Tạ của bọn họ, lần này Tạ Phong thật sự không biết sống chết đã đụng đến điểm mấu chốt của Dung Lạc rồi.

"Lạc Lạc." Mộc Yên lắc tay Dung Lạc, tỏ vẻ không còn kiên nhẫn, cô thật sự không muốn tiếp tục ở đây nữa.

Hừ lạnh một tiếng, Dung Lạc ôm lấy Mộc Yên, đi ra ngoài.

Tạ Phong nhìn thấy bóng dáng hai người dần biến mất, trong lòng lại có chút chua xót, anh chỉ muốn theo đuổi người mình thích, vì sao lại khó như vậy chứ! Ngón tay thon dài nắm lấy khăn trải giường màu trắng, gân xanh nổi lên, các đốt ngón tay thì trắng bệch. Lúc này nỗi đau trên người cũng không bằng nỗi đau trong tim, Dung Lạc uy hiếp anh, anh không sợ. Nhưng Mộc Yên lại cứ lặp đi lặp lại nhiều lần, lạnh lùng từ chối làm cho anh rơi vào Địa ngục vạn kiếp bất phục, mãi mãi không thấy được ánh mặt trời!

Tạ Thần đứng một bên nhìn đôi môi tái nhợt khô khốc của Tạ Phong, nhìn không được nhủ mi lại, anh thật không ngờ Tạ Phong lại chấp niệm với cô nhóc của Dung Lạc như vậy. Anh còn nhớ rõ, sau khi Tạ Phong về nước thì rất hưng phấn nói với anh, "Anh, rốt cực em cũng tìm được cô ấy rồi!" Nhiều năm qua Tạ Thần chưa bao giờ thấy Tạ Phong cười vui vẻ như vậy. Người khác không biết, nhưng anh biết tuy rằng ngày thường nhị thiếu Nhà họ Tạ luôn mang theo khuôn mặt tươi cười nhưng thật ra anh không hề thật sự vui vẻ. Vì một cô nhóc mà buông bỏ sự nghiệp ở nước ngoài để về nước, chuyện như vậy không giống như việc mà một Tạ Phong luôn lý trí sẽ làm. Tạ Thần cảm thấy có người dễ thích rồi bất chấp dễ theo đuổi cũng là chuyện rất hạnh phúc, nhưng anh thật không ngờ Dung Lạc lại thích Mộc Yên! Một bên chính là em trai mình, một bên là bạn của mình, Tạ Thần cũng không biết nên nói cái gì. Nhưng anh vẫn hy vọng Tạ Phong có thể sớm ngày buông tay, dù sao Dung Lạc là người thế nào anh hiểu rất rõ. Cậu ta có thể ra tay độc ác với chính bản thân mình để giữ Mộc Yên ở lại, nếu biết Tạ Phong cố ý làm như thế thì sớm hay muộn gì cũng sẽ ra tay với nó! Nhà họ Chu bị diệt sau một đêm, còn có cảnh tượng tàn bạo đầm máu rất nhiều năm về trước ở Seattle nữa, tất cả đều thể hiện rõ ràng cậu ta là người có chấp niệm sâu đậm.

Bệnh viện nhân dân ở ngoại ô thành phố.

Chiếc Lamborghini màu trắng dừng ở trước cổng, cửa xe mở ra, Dung Lạc không có ngồi ở ghế lái mà ôm Mộc Yên ngồi ở sau xe.

Mềm nhẹ ôm cô ngồi yên ở đó, Dung Lạc nghiêm mặt cúi đầu nhìn tay Mộc Yên bị Tạ Phong nắm chặt đến mức xanh tím, thật sự không ngờ cục cưng của anh lại bị Tạ Phong làm bị thương nặng như vậy, nếu không lúc ở đó anh đã trừng trị tên đó rồi!

Xoay người lấy hộp thuốc có sẵn trong xe ra rồi cầm lấy một tuýp thuốc mỡ, chậm rãi đồ lên tay Mộc Yên, đau lòng nói, "Cục cưng, đau không?" Tuy rằng giọng anh vẫn còn lạnh lùng vì chuyện lúc nãy nhưng Mộc Yên vẫn nhận thấy được sự mềm mại trong ánh mắt của anh.

Mộc Yên lắc đầu, nhìn Dung Lạc rồi khẽ cười nói, "Lạc Lạc, em không thích anh ta."

Dung Lạc nâng chiếc cằm tinh xảo của cô lên, cố chấp hỏi, "Vậy em thích ai, nói!" Giọng điệu ra lệnh, trầm thấp để nghe lại có chút tính trẻ con.

Nghiêng người về phía trước, biết Dung Lạc lại đang ghen tị. Mộc Yên hôn xuống đôi môi của anh, trên mặt của cô đều là ý cười, mỉm cười nói, "Lạc Lạc, em thích anh. Em chỉ thích Lạc Lạc."

Tiếng nói vừa dứt, Mộc Yên không ngờ Dung Lạc lại áp cô ra sau hôn thật sâu, nụ hôn mang theo chút cổ chấp bá đạo và mạnh mẽ, đôi môi vừa tiếp xúc với môi cô anh liền cố ý đưa lưỡi vào trong miệng cô, dây dưa mãi không dứt, tiếng thở dốc, ngậm nga mờ ám bao phủ toàn bộ không gian trong xe.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sủng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 109: Anh Thật Sự Bị Cô Hấp Dẫn, Mê Hoặc

Edit: susubblue

Nụ hôn cực nóng chạy dọc theo đôi môi non mềm của Mộc Yên xuống dưới, chậm rãi đi xuống căn cổ trắng nõn của cô, "Lạc Lạc." Cảm nhận được đôi môi của Dung Lạc ngẫu nhiên nhẹ cắn cô, làm cho Mộc Yên nhìn không được run rẩy cả người, da thịt trắng nõn như ngọc dần dần đỏ ửng. Nhiều dấu hôn đỏ giống như hoa Mãn Côi điểm lệt nở rộ trên da thịt cao quý thanh cao của cô, trông rất xinh đẹp.

Càng hôn càng sâu, càng cao trào càng trầm mê, tính tình Dung Lạc luôn lạnh nhạt, nhưng chỉ cần chạm đến Mộc Yên thì lại khó kìm lòng nổi, luôn muốn tới gần cô một chút.

Rời khỏi môi, nhìn khuôn mặt cô đầy vẻ quyến rũ, cố gắng đè nén lắm mới không cúi người hôn cô nữa.

"Cục cưng, hôm nay chúng ta đến nhà gia gia." Giọng nói trầm thấp khiêu gợi có chút khàn khàn. Ngón tay thon dài như ngọc giúp cô cài lại từng nút áo trước ngực, dịu dàng hôn xuống đỉnh đầu thơm ngát của cô, Dung Lạc tiếp tục nói, "Gia gia muốn gặp em."

"Được." Mộc Yên gật đầu, ấn tượng của cô về Nhà họ Dung chỉ giới hạn ở bữa tiệc sinh nhật lần trước. "Lạc Lạc." Qua một màn kịch hôn, hai tay ôm cổ anh, lúc này Mộc Yên mới nhớ tới, hỏi, "Sao anh biết em ở bệnh viện này."

"Anh đi tìm em, đồng nghiệp của em nói." Dung Lạc vốn đến cửa tòa soạn báo Triều Dương để chờ cô tan tầm, nhưng lại nghe nói Mộc Yên đến "Thịnh Ngữ", lúc mới lái xe tới "Thịnh Ngữ" thì nhìn thấy một cảnh tượng hỗn loạn, nghe nói là Tạ Phong bị một vị tiểu thư đá thương. Nghĩ lại mọi chuyện, anh cũng đoán ra người đã thương Tạ Phong chính là Mộc Yên. Anh biết cục cưng của anh sẽ không đánh người vô duyên vô cớ, chỉ biết là nhất định có người ức hiếp cô, diensexdafllequysdoon cứ như vậy mang theo tâm trạng cực kỳ không tốt đến bệnh viện, lúc đến nơi thì nhìn thấy cảnh tượng kia rồi cơn tức giận lại dâng lên.

"Cục cưng, nếu còn bị ai trêu chọc thì em cứ hung hăng dạy dỗ." Chỉ cần nghĩ tới Tạ Phong động tay động chân với Mộc Yên thì anh lại muốn hủy diệt tên đó.

"Em biết rồi, Lạc Lạc. Không phải nói là muốn đi gặp gia gia sao, chúng ta đi nhanh đi."

"Ngaoan, chúng ta lên phía trước ngồi." Ôm Mộc Yên xuống xe, sau đó đặt cô ngồi vào ghế phụ lái.

Xong xuôi thì bọn họ mới lái xe rời đi.

Xe chạy được nửa đường thì chợt nghe thấy di động Dung Lạc vang lên.

"Cục cưng, nghe điện thoại."

"Ừ." Lấy điện thoại trong túi áo Dung Lạc ra, trượt mở khóa, Mộc Yên nghe máy, "A lô." Giọng đối phương trầm thấp đầy uy nghiêm.

"Là ông nội." Mộc Yên cầu cứu nhìn về phía Dung Lạc đang nhíu mày, cô thật sự không quá am hiểu nói chuyện với trưởng bối.

Dung Lạc yêu chiều cười, ý bảo cô ấn nút loa ngoài, giọng nói của Dung Uy vang lên, "A Lạc, trước khi con đưa Tiểu Yên tới đây thì ghé qua "Tuyệt Hiền Trai" trước đi."

"Ông nội, ông muốn mua ngọc thạch sao?" Dung Lạc nghi hoặc.

"Đúng vậy, con và Tiểu Yên giúp ta chọn một cái đi."

"Được, lát nữa bọn con qua đó."

"Lạc Lạc, ông nội muốn mua ngọc thạch sao? Là thành phẩm hay là loại ngọc thô?"

Nghe cách nói của Mộc Yên chuyên nghiệp như vậy, Dung Lạc cười khẽ, "Cục cưng, em còn hiểu về ngọc thạch nữa sao?"

"Một chút." Trước kia lúc ở nước ngoài có tình cờ chơi đồ thạch để kiếm thêm tiền sinh hoạt cho cuộc sống của cô ở Seattle.

Bởi vì cửa hàng ngọc thạch "Tuyệt Hiền Trai" rất gần nhà cũ của Nhà họ Dung, Dung Lạc đậu xe ở nhà sau rồi mới dẫn Mộc Yên đến bên đó.

Mặt tiền cửa hàng được trang hoàng theo phong cách cổ trang, đầy phong cách cổ xưa, ngẩng đầu là có thể thấy được ba chữ "Tuyệt Hiền Trai" ở ngay chính giữa bảng hiệu, chữ viết mạnh mẽ có lực.

"Dung Lạc dẫn Tiểu Yên đến." Tay Mộc Yên bị Dung Lạc nắm chặt trong lòng bàn tay, vừa mới tiến vào thì lại bất ngờ gặp mẹ con Dung Li, Lâm Uyển mặt đầy son phấn chủ động tiến lên chào hỏi. Tuy rằng trong lòng vẫn còn sợ hãi vì lần trước ở bữa tiệc Mộc Yên đã ra tay độc ác với Mộc Cẩm, nhưng Lâm Uyển xuất thân thế gia nên rất giỏi che dấu tâm trạng hoảng hốt của mình.

"Bác." Chào hỏi đơn giản, không để ý đến Lâm Uyển, ánh mắt Dung Lạc nhìn về phía Dung Li đầy ý lạnh.

"Hôm nay gia gia con kêu mọi người đến ăn với nhau một bữa cơm nên tất cả đều đến, không ngờ lại gặp mặt nhau ở đây." Dung Li cười rất ôn hòa, ngồi ở một bên, tao nhã nâng chung trà lên chậm rãi thưởng thức. Một lát sau, bà lại quay đầu nói với Lâm Uyển, "Không phải Vũ Thần nói cũng sẽ tới sao, sao bây giờ còn chưa tới, con gọi cho nó hồi thúc đi."

Dung Li vừa dứt lời, chợt nghe thấy tiếng nói chuyện vang lên từ trong gian sau của "Tuyệt Hiền Trai", "Dung lão gia, đây tuyệt đối là hàng thượng phẩm"

"Cái này thật đẹp, nhưng mà quản lý Đông có thấy giá quá cao không?" Quân nhân như Dung Uy tuy rằng xuất thân thế gia, nhưng ánh mắt luôn rất độc đáo, hơn nữa lại rất tiết kiệm. Lão gia tử mua đồ rất thích cò kè trả giá.

Sắc mặt quản lý Đông nhăn nhó, "Giá này quả thật không thể giảm nữa, Phi Thúy tốt như vậy đã là giá rất thấp rồi."

Dung Uy đi ra ngoài cùng với Lâm Vũ Thần, mỉm cười, "Ông ngoại, nếu ông thích thì con mua cho ông là được."

Dung Uy nghe xong chẳng những không vui vẻ mà ngược lại còn nhăn mặt nói, "Thằng nhóc thú vị, tiền của con không phải tiền sao, sao con lại hào phóng như vậy?" Trong lúc nhất thời Lâm Vũ Thần không biết nên nói gì. Tính tình Dung Uy luôn ngang ngược và khó nắm bắt, anh cũng không muốn mình vất vả làm mới về nhà một lần mà lại làm cho ông không vui nên cũng không thêm nhắc lại nữa. Nhưng mà không ngờ khi anh quay đầu lại thì cô nhóc mà anh vẫn nhớ nhung trong lòng lại bất ngờ xuất hiện trước mắt anh. Mái tóc đen nhánh được cột lên bằng dây buộc tóc tinh xảo màu lam bằng tơ lụa, có vài sợi tóc rũ xuống bên tai. Lâm Vũ Thần chưa bao giờ gặp người nào khiến anh động tâm như vậy, làn da trắng nõn giống như gôm sứ, đôi mắt sâu thẳm như sương mù, lúc cười khẽ thì lông mi cong vút hơi rung lên, diẽnxdafilleeqquysdoon đôi môi nhạt nhẽo nhưng lại căng mọng, mỗi cái nhăn mày, nụ cười của cô đều làm cho người khác trầm luân. Một cô nhóc lạnh nhạt lạnh lùng như vậy mà vì sao lúc này lại cười dịu dàng như vậy. Ánh mắt tiếp tục nhìn xuống dưới, nhìn thấy cô đang nắm chặt tay một người đàn ông khác, anh hơi giật mình đồng thời cảm thấy có chút đau lòng khó hiểu.

"A Lạc, con dẫn Tiểu Yên lại đây." Lúc này khuôn mặt nghiêm túc nhăn nhó của Dung Uy đầy ý cười, dù sao Dung Lạc là do ông một tay nuôi lớn nên ông cũng thân thiết với anh hơn.

"Ông nội." Dưới ánh mắt hiền lành nhu hòa của Dung Uy, Mộc Yên cũng không làm kiêu mà mở miệng gọi ông.

Đối với đứa cháu dâu mà Dung Lạc tìm về Dung Uy rất vừa lòng, nhìn cô nhóc này xinh đẹp, lễ phép mà yêu ai yêu cả đường đi, Dung Lạc đã thích thì ông cũng cảm thấy không tệ, càng nhìn Mộc Yên càng cảm thấy thuận mắt.

"Ông nội, ông muốn mua ngọc thạch sao?" Dung Lạc vuốt ve mái tóc mềm mại của Mộc Yên từng chút một rồi lên tiếng hỏi Dung Uy.

Thì ra cô tên là "Tiểu Yên", Lâm Vũ Thần ngồi ở trong góc, ánh mắt có chút si mê lưu luyến liếc nhìn cằm cổ trắng nõn thon dài của Mộc Yên, bởi vì nút áo được gài rất kín đáo, ngược lại làm cho cả người cô tỏa ra một loại cảm giác nhàn nhai dục vọng. Mộc Yên luôn rất cẩn thận, nhận thấy có một ánh mắt nóng bỏng đang nhìn mình. Cô quay đầu lại, lạnh lùng hờ hững nhìn thẳng vào mắt Lâm Vũ Thần, cái loại cảm giác lạnh lẽo này xâm nhập vào tận xương tủy làm cho Lâm Vũ Thần kinh sợ, có chút chột vật liếc mắt sang chỗ khác, anh không ngờ mình lại si mê một con nhóc đến mức này. Đạo đức nhà báo lâu nay làm cho anh cảm thấy mình như tiểu nhân, anh cảm thấy vô cùng hổ thẹn với ánh mắt vừa rồi của mình.

Mộc Yên nhủ mi, cảm thấy kỳ quái vì biểu cảm chột dạ của anh ta, biết anh là con cả của Nhà họ Lâm Lâm Uyển, ngoại trừ lần đó có chút ấn tượng ra thì chẳng còn gì khác cả.

Hàn huyền nửa ngày, quản lí Đông đề nghị, "Dung lão gia, trên lầu còn có một vài ngọc quý khác, nếu không thì mời ngài lên xem thử."

"A Lạc, Tiểu Yên, Vũ Thần các con lên cùng đi, đi theo ta xem thử. Tiểu Uyển ngồi nghỉ ngơi với mẹ con ở đây đi."

"Được." Lâm Uyển mỉm cười lên tiếng trả lời rồi đi ra chỗ Dung Li đang yên tĩnh ngồi.

Quản lí Đông vừa đi vừa trò chuyện với Dung Uy ở phía trước.

Dung Lạc nắm chặt tay Mộc Yên, nghĩ tới gì đó thì cúi đầu ôm lấy cô hỏi, "Cục cưng, vết thương trên tay còn đau không." Tình tế xem xét dấu xanh tím trên tay cô, Dung Lạc đau lòng nhẹ nhàng hôn lên trán cô một cái, "Cục cưng, chúng ta đi chọn ngọc thạch cùng ông nội trước, buổi tối về nhà anh kêu Tạ Thần khám cho em."

"Đừng lo." Mộc Yên chớp mắt mấy cái cười an ủi anh, thật ra cô đang nói dối, bị Tạ Phong nắm chặt tay nên vết thương cũ phát tác quả thật có chút đau, nhưng vì để cho Dung Lạc an tâm nên cô cũng không muốn nói cho anh biết tình hình thực tế.

Nhưng sao Dung Lạc lại không nhận ra được, lúc nắm tay cô rõ ràng cảm nhận được cô đang run rẩy, lâu lâu còn nhú mị, dùng thuốc trị thương làm tan máu bầm tốt nhất nhưng cô vẫn đau nên cũng chỉ có thể nhẫn nhịn thôi. Hiện tại không còn cách nào, chỉ có thể hôn cô để an ủi. Cảnh tượng bọn họ triền miên đều lọt vào mắt của Lâm Vũ Thần đang đi ở sau lưng, biết rõ cô không phải người mình có thể thích, nhưng nhìn thấy cô và Dung Lạc thân thiết thì trong lòng anh lại cảm thấy bức mình, đau khổ muốn phát điên. Thở dài một hơi, sắc mặt Lâm Vũ Thần đột nhiên trắng bệch, lúc này anh mới nhận ra mình đã thích cô nhóc lạnh lùng này rồi, cho dù cô đã có chủ nhưng anh vẫn thích cô. Chưa bao giờ Lâm Vũ Thần cảm thấy hứng thú với phụ nữ như vậy, lần đầu tiên nhớ nhung một người phụ nữ, nhưng đó lại là vị hôn thê của em họ mình. Sao có thể vớ vẩn như vậy? Lâm Vũ Thần khó có thể chấp nhận sự thật này nên đau khổ suy nghĩ, nhưng anh thật sự bị cô hấp dẫn, mê hoặc, anh không có cách nào cũng không ngờ mình lại thích một người phụ nữ chỉ vô tình gặp thoáng qua như vậy.

Nhà họ Dung, Dung Trạch trở về từ studio, nhìn thấy sân vườn trống trơn thì hỏi A Cửu, "Sắp giữa trưa rồi sao còn chưa có ai trở về?"

"Thiếu gia và thiếu phu nhân đến gặp lão gia Dung Uy rồi."

"Vậy Hoắc Thất tiểu thư đâu?"

A Cửu cũng nghi hoặc nói, "Thật ra trong hai tháng thiếu phu nhân đưa Hoắc Thất tiểu thư về đây, cô ấy không hề ra ngoài lần nào, có phải đã không còn ở trong phòng nữa không?"

Trong một tháng này, Dung Trạch rất thân với Hoắc Thất, hai người cũng trở thành bạn. Nhưng gần đây bởi vì anh bận công chuyện nên đã hơn một tháng rồi chưa gặp cô.

Sau khi rảnh rồi, anh muốn tìm cô tâm sự nên chủ động đến phòng khách tìm cô.

Cửa phòng không khóa, Dung Trạch gõ cửa nửa ngày vẫn không có ai lên tiếng trả lời nên anh chủ động đi vào.

Trong phòng trống rỗng, bên trong chính tề sạch sẽ, ánh mặt trời chiếu xuyên qua cửa sổ trong suốt vào phòng, một cảnh tượng vô cùng ấm áp nhưng lại không thấy Hoắc Thất đâu.

Nơi này sạch sẽ như chưa từng có ai ở vậy, thậm chí trong phút chốc Dung Trạch cảm thấy mình quen biết Hoắc Thất chỉ là một cảnh trong mơ. Cô gái có đôi mắt sáng, tóc quần màu râm nắng, nụ cười sáng hơn ánh mặt trời.

Nhìn căn phòng trống rỗng, đột nhiên Dung Trạch sáng mắt lên, thấy một tờ giấy trắng bị ly rượu Whisky đè trên bàn.

Anh cầm lấy nó, tình tế đọc nội dung trên đó.

A Yên:

Khi cậu phát hiện ra tờ giấy này thì chắc là đã qua hơn một tháng rồi. Đầu tiên xin hãy tha thứ cho tớ vì đi mà không tạm biệt.

Cảm ơn vì mấy ngày qua ở Nhà họ Dung cậu và người Nhà họ Dung đã nhiệt tình khoản đãi, làm cho tớ có cảm giác thoải mái trước nay chưa từng có, thật sự lâu rồi tớ chưa từng có được cảm giác ấm áp của gia đình như vậy. Người cậu thích là một người đàn ông hoàn mỹ, không hề phức tạp, cậu thật lòng thích anh ta đi, tớ sẽ chúc phúc cho hai người. Trên đời này không có buổi tiệc nào không tàn, chúng ta cùng ở đây thì sẽ không tốt. Tớ còn có việc mình muốn làm, không thể liên lụy đến cậu. Tự chăm sóc tốt cho mình, không cần lo lắng cho tớ. Nếu có duyên chúng ta nhất định sẽ gặp lại.

Đừng nhớ, Hoắc Thất.

Trong khu nhà ở sa hoa của khu dân cư ở Lâm Giang.

Bức màn lớn kín đáo che khuất ánh nắng chói chang ngoài cửa sổ.

Trong phòng ngủ u ám, tiếng rên rỉ mờ ám và tiếng thờ dục đan xen vào nhau tạo ra giai điệu kích tình.

Trên giường nam nữ quần quýt si mê, Lương Đình Hạo cúi đầu nhìn người phụ nữ đỏ mặt vì say rượu. Ngón tay thon dài lưu luyến trên ngũ quan xinh

xấn của cô, không biết vì sao sau khi nhìn thấy người phụ nữ lạnh nhạt này ở quán bar anh lại đưa cô đến nhà riêng của mình. Mềm nhẹ vén tóc lên, sự mềm mại có thể xâm nhập vào lòng người. Dúi đầu vào gáy của cô, trừng phạt nhẹ cắn một cái, làm cho người phụ nữ dưới thân liên tục run rẩy, đôi mắt sâu thẳm hiện lên ý cười, môi mỏng nhếch lên, "Em tên là gì?" Giọng nói trầm thấp gọi cảm mà mê người.

---- susubluẽ ~ diendanlequydon ----

Người phụ nữ mê mang khó nhin ni non, "Úc Hâm." Da thịt bị anh hôn đến tê dại làm cho cô nhin không được lui về phía sau, nhưng ngược lại khiến cho anh càng gần với bộ ngực sữa của cô hơn, nên lại càng làm cần cần vào vai cô.

"Úc Hâm." Nhẹ giọng ni non tên cô, Lương Đình Hạo hứng thú với đường cong lồi lõm trên cơ thể cô, hôn lên những chỗ mẫn cảm khác, "Tên rất hay." Nhíu mi tán thưởng.

"A..." Cô có ý muốn kéo áo khoác lên nhưng lại bị Lương Đình Hạo kéo xuống, da thịt trắng nõn đỏ ửng, bên tai là hơi thở nóng rực của đàn ông, làm cho cô trở nên hỗn loạn. Chỉ có thể mặc cho bàn tay to của anh làm cần, còn cô cũng từ mê loạn.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sùng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 110: Triền Miên Sâu Tận Xương Tủy

Trong phòng thiếu ánh sáng, hai bóng người đang kích tình đây đưa trên giường lớn, tiếng thở dốc mờ ám, trong không khí đầy mùi hương quyến rũ.

Da thịt chà xát hơi ửng hồng, Úc Hâm đã bắt đầu suy yếu cầu xin nhưng lại vẫn không trốn thoát được người đàn ông cố chấp đây đưa. Cô cố gắng đẩy anh ra, nhưng lại bị Lương Đình Hạo ôm lấy eo nhỏ không buông.

Trong lúc mê mang Úc Hâm mở hai mắt, nhìn thấy anh đang vùi đầu hôn xương quai xanh của mình, trong mắt lóe lên một tia lạnh thấu xương, nhưng lại nhanh chóng biến mất không thấy đâu. Nhắm mắt lại, cô để cho chính mình phóng túng một lần, trầm luân trong hương vị quen thuộc mà cô nhớ mãi không quên.

Sự hận thù ngấm tận xương tủy nhưng chỉ cần cảm nhận được nhiệt độ cơ thể anh thì mọi kế hoạch đều biến mất không còn. Rõ ràng cô hận như vậy nhưng nỗi hận đó vẫn không hơn được tình yêu đã động dưới đáy lòng bao lâu nay, có mục đích mới tới gần, có mục đích mới quyến rũ, nhưng lại bởi vì một chút dịu dàng của anh mà từ bỏ. Nhiệt độ cơ thể anh, hương vị của anh, sự dịu dàng của anh, tất cả đều làm cho cô trầm mê như thuốc độc ngấm vào xương tủy vậy, biết rõ sẽ đau khổ, biết rõ sẽ chết nhưng lại vẫn nhin không được mà trầm luân.

Hai bóng người quấn quýt lấy nhau, Úc Hâm vì mình vô dụng mà tức giận phát cuồng. Mỗi khi đêm khuya đến người kia luôn xuất hiện trong giấc mơ của cô, bảo cô thờ ơ thế nào đây? Bị anh mê hoặc, bị anh tổn thương, cảm giác này tựa như mới xảy ra vào ngày hôm qua. Tay anh ôm cô ấm áp nóng rực như vậy, nụ hôn của anh vẫn bá đạo cố chấp nhưng lại mang theo hương vị yêu thương. Những điều này đã làm rối loạn mọi thứ, lòng của cô rối loạn, khi bị anh trêu chọc cô rất muốn chạy trốn chết.

Thở dài một tiếng, Úc Hâm tuyệt vọng nhắm hai mắt lại, chậm rãi nâng hai tay lên ôm cổ anh. Cho dù anh từng tổn thương cô, nhưng cô vẫn không thể ra tay với anh. Tình yêu là như vậy, nó làm cho người ta trầm luân, say mê ở trong đó, cho dù hận nhưng dù thế nào cũng không thể tổn thương người mình nhớ nhung. Nhưng cô không cam lòng, không cam lòng, diễn dafnlẽ quysydôn vì sao chuyện không có thiên lý này lại xảy ra với cô, anh có thể tra tấn nội tâm yếu ớt của cô như vậy. Nhưng cô lại chẳng thêm quan tâm, đứng cầm đuôi theo anh, vì sao cuối cùng kết quả lại thế này. Yêu thì thế nào, nó sẽ chỉ làm cô càng ngày càng chán ghét chính mình. Như thế không tốt, chỉ cần vừa tiếp cận anh thì cô liền khó kìm nổi lòng mình. Cô không muốn như vậy, cô cũng tuyệt đối không thể như vậy, nhưng tâm và thân thể lại không để lý trí khống chế. Cảm giác quen thuộc này làm cho cô không thể không thương anh, cô vẫn thích anh, thật sự là vừa vớ vẩn lại vừa buồn cười.

Cảm giác được người áp trên người cô hơi cứng ngắc, giây tiếp theo, cô vẫn cảm thấy đau, một nụ hôn trần an đặt lên môi cô. Sự che chở dịu dàng như thế làm cho Úc Hâm không nhin được rơi nước mắt, giọt nước chảy xuống khăn trải giường trắng như tuyết. Đôi môi nóng rực sấp đến gần khuôn mặt lạnh lẽo của anh, không biết vì sao trái tim Lương Đình Hạo lại đau đớn muốn rách ra chỉ vì một người phụ nữ mới gặp lần đầu.

"Nghe lời, đừng khóc." Nhẹ giọng khuyên nhủ an ủi, Lương Đình Hạo mở to mắt nhìn người phụ nữ dưới thân mình, yếu ớt giống như cả người đều bị thương, rõ ràng chỉ mới gặp lần đầu tiên nhưng vì sao cô ấy lại khiến lòng anh đau đến tận xương? Biểu cảm sợ hãi trên mặt cô khiến tâm anh muốn nát ra. Rốt cuộc là vì sao, cảm giác quen thuộc như vậy xâm nhập đến tận xương tủy làm cho anh không muốn buông cô ra, nhưng rõ ràng chỉ mới gặp lần đầu!

Lông mi dài cong vút nhẹ nhàng run run, bởi vì không thích ứng được với anh mà không ngừng run rẩy.

Cắn chặt đôi môi mềm mại, dùng sức một chút, môi bị cắn nát, máu tươi chảy xuống khăn giường màu trắng, giống như đóa hoa Mãn Côi hồng nở rộ quyến rũ. Nỗi đau như vậy, đau đến mức cả người Úc Hâm đều lạnh như băng, nhưng nỗi đau trong lòng lại nhiều hơn gấp vạn lần, mâu thuẫn giữa hận thù và tình yêu làm cho cô gần như sụp đổ, một giây trước cô còn hận không thể lập tức bắn chết anh, giây tiếp theo lại vì sự thương tiếc của anh mà chậm chạp không chịu ra tay.

"Úc Hâm." Mơ hồ nhẹ nhàng gọi một tiếng, động tác của anh cực kỳ mềm nhẹ. Cảm giác quen thuộc trên người cô làm cho anh động tâm. Sự mềm mại như vậy làm cho Lương Đình Hạo lưu luyến không muốn buông tay. Ngoại trừ người kia thì từ trước đến nay anh chưa từng si mê ai như thế. Rốt cuộc cô là ai? Vì sao lại có thể dễ dàng tiến vào sâu trong trái tim anh như vậy, mỗi một vẻ mặt của cô đều làm cho anh say mê không thôi.

"Úc Hâm."

"Úc Hâm."

"Úc Hâm."

...

Gọi tên cô liên tục, lý trí anh bắt đầu ngừng hoạt động.

Cô vẫn không bỏ được, không bỏ anh được. Vì sao lại không hạ quyết tâm được, cô cần môi khiến mình không ngừng chảy máu, ngay khi đôi môi sắp bị cô cắn nát thì ngón tay ấm áp của anh nhẹ vuốt đôi môi cô để cho cô không được tiếp tục tra tấn chính mình nữa. Anh đang đè ép trên người cô bỗng nhiên rời khỏi khiến cô không tự chủ muốn đến gần anh, ôm chặt anh, trong lúc mê mang Úc Hâm nghe được tiếng cười trầm thấp.

Rồi sau đó bọn họ dây dưa không rời, hai người trên giường hoàn toàn quên mất mục đích ban đầu của mình, hoàn toàn đắm chìm trong sự nhiệt tình của nhau.

Sắp đến giữa trưa, ánh mặt trời vẫn nóng rực như trước, trên chiếc giường size lớn không ngừng vang lên âm thanh rên rỉ.

"Tuyệt Hiền Trai", lần hai.

Trên miếng gỗ tốt được khắc những động tác võ thuật đẹp mắt, mỗi một miếng ngọc trân phẩm sáng bóng đều làm cho người thạo nghề như Dung Uy khen không ngớt. Nhưng bởi vì ngại giá cả nên dù đã coi trọng vài món mà mãi vẫn chưa quyết định được.

"Dung lão gia ngài là khách quen nơi này, tôi làm sao dám nói thách ngài?" Quản lý Đông cười, nghe Dung Uy trả giá thì liên tục lắc đầu.

"Quản lý Đông, sao giá ngọc lại đột nhiên tăng cao nhiều như vậy chứ, giá năm ngoái ông nói với tôi không phải giá này."

"Thật không phải, nhưng cũng không còn cách nào nữa, giá của Phi Thúy này thị trường trong ngoài nước đều tăng, chúng tôi mua cũng không rẻ!" Quản lý Đông có chút bất đắc dĩ, "Người xem công nghệ thiết kế này tuyệt đối tốt hơn loại trước kia rất nhiều, phí thiết kế ngọc thạch thành phẩm cũng tăng không ít."

Nói tới đây, Dung Uy nhìn miếng ngọc rồi suy nghĩ, nhắc tới công nghệ ngọc thạch ông cũng không hiểu nhiều, Nhà họ Dung có rất nhiều người có tay nghề giỏi, nhưng mà muốn tìm một miếng ngọc tốt để làm thì cũng khá khó khăn.

"Ông ngoại, con thấy giá cả này rất thích hợp, hay là cứ quyết định vậy đi." Căn cứ vào tin tức ngọc thạch trên thị trường trong và ngoài nước gần đây, Lâm Vũ Thần cảm thấy quản lý Đông quả thật không có ý lừa gạt.

"Cái gì, Vũ Thần, con đã lớn thế này rồi mà sao lại thiếu kiên nhẫn như vậy?" Ngoại trừ Dung Lạc thì Lâm Vũ Thần vẫn là cháu ngoại mà Dung Uy coi trọng nhất, nhưng ông cảm thấy thẳng thắn này vẫn có chút không tốt, làm chuyện gì cũng đều muốn nhanh chóng, dục tốc bất đạt, sao đứa nhỏ này lại không hiểu vậy.

"A Lạc, con thấy thế nào?" Tuy rằng đang nói chuyện với Dung Lạc, nhưng Dung Uy lại nhu hòa nhìn Mộc Yên, ông muốn nhìn xem thử cô nhóc cháu mình thích có ý gì không.

Thấy vậy, Dung Lạc cũng không nói gì, đứng thật là nghe thấy giọng nói êm tai của Mộc Yên vang lên trong dự định, "Gia gia, nếu mua thành phẩm thì giá mà quản lý Đông nói đã rất hợp lý rồi, nhưng sao chúng ta lại phải tốn nhiều tiền như vậy để mua thành phẩm chứ? Lúc vào "Tuyệt Hiền Trai", ngoài đại sảnh ngoài có rất nhiều người mua nguyên liệu, chúng ta mua nguyên liệu là được rồi. So với mua thành phẩm thì sẽ..."

Mộc Yên còn chưa nói xong Lâm Vũ Thần đã vội vã xen vào, "Mua nguyên liệu không phải là đồ thạch sao! Đồ thạch có tính phiêu lưu lớn như vậy, vẫn nên mua thành phẩm thì sẽ tốt hơn."

"Con kích động cái gì?" Dung Uy trừng mắt nhìn Lâm Vũ Thần, "Tiểu Yên còn chưa nói xong đâu?"

"Ông ngoại, không phải ông không biết đồ thạch rất mạo hiểm chứ?" Lâm Vũ Thần bĩu môi, bao nhiêu người táng gia bại sản trong chớp mắt chỉ vì đồ thạch, anh không hy vọng chuyện tổn thất này xảy ra với người trong nhà.

"Không phải chỉ là thử vận may thôi sao, tiểu cô nương người ta còn có dũng khí như vậy, con là một người đàn ông ra bản khoản cái gì?" Lâm Vũ Thần trừng to mắt, nghe ý của Dung Uy thì cũng hiểu ông hoàn toàn đồng ý với Mộc Yên.

Vừa nghe thấy vậy, quản lý Đông lại vui mừng, dù sao đồ thạch thật sự giống Lâm Vũ Thần nói, nó có tính phiêu lưu rất lớn, diễn dafnlê quysydôn người bình thường đều không kiếm được lợi nhuận cho nên đến cuối cùng vẫn phải ghi nợ với chủ tiệm "Muốn xem nguyên liệu sao? Hôm nay chúng tôi vừa mới nhập một lô nguyên liệu từ Myanmar, muốn xem thử sao?"

"Tiểu Yên, đi thôi, đi chọn cùng với ông nội."

"Được." Mộc Yên nhu thuận lên tiếng trả lời.

Dung Uy cười khẽ nhìn cô nhóc trong lòng Dung Lạc, ông đứng là ông lão hồ đồ mà, muốn mua nguyên liệu Phi Thúy thì mua ở đây rồi về tìm sự phụ thiết kế, dùng công nghệ tốt nhất để tạo hình là được rồi, làm gì phải đứng đây đầu võ mồm. Con nhóc Mộc Yên này cũng thật sự tinh ý, cũng chỉ có cô mới nhìn ra ông muốn có một miếng ngọc tốt để chế tạo thôi.

Nhìn ông lão vừa đi lên lầu hai nhưng lại chỉ vì một câu nói của Mộc Yên mà đồng loạt đi xuống, Lâm Vũ Thần liền cảm thấy rất buồn bực. Mộc Yên nói như vậy bởi vì một cô nhóc như cô không hiểu quy luật đen tối của đồ thạch, sao Dung Lạc và Dung Uy cứ bị cô điều khiển như vậy chứ? Nói đến đây, anh vẫn lo lắng lơ như Dung Uy bị lỗ sẽ giận chó đánh mèo.

Đồ thạch có tính kích thích, phiếu lưu rất lớn. Trong đồ thạch, không thể dùng miệng để cắn, hoặc cho dù có cắn thì cũng chỉ làm bong một lớp đá mỏng bên ngoài thôi, vẫn không thể nhìn rõ tính chất và màu sắc ngọc thạch nguyên chất bên trong, khó có thể phán đoán được giá trị của nó thế nào, ý nghĩa sâu xa của "Đồ thạch" cũng chính là đánh cược hoàn toàn. Đặc điểm của nó là dựa vào kinh nghiệm và ánh mắt, thử vận may, hoặc nói đúng hơn là cá cược xác suất thành công, nhưng bình thường xác suất thành công cực kỳ thấp, tính phiếu lưu rất lớn, người ta thường nói "Sai một ly đi một dặm", "Kẻ điên mua bán còn có một kẻ điên khác đứng chờ đợi", "Mê cờ bạc". Trò chơi này không phải ai cũng có thể chơi, chung quy thì trò chơi có tính phiếu lưu cao này làm cho Lâm Vũ Thần cảm thấy bất mãn.

Trước đại sảnh "Tụ Hiền Trai", nhân viên ở đây đang tập trung không ngừng mở ngọc thạch ra, mọi người không ngừng thờ dài nhìn đồng rác bị ném qua một bên.

Ở đây, mỗi một tảng đá đều được niêm yết giá, giá rẻ nhất cũng là mấy trăm, đắt nhất là 'Thạch Vương' nặng 160 kg đến từ Myanmar, giá niêm yết là 1200 vạn. Lâm Vũ Thần nhìn thấy mấy tảng đá đó không khác gì mấy tảng đá gần mấy bờ sông, nhìn thế nào cũng không nhìn ra chúng nó đáng giá như thế? Cảnh tượng trước mắt đầy bụi bặm, Lâm Vũ Thần không chớp mắt nhìn mấy tảng đá, oán thán: Làm thế nào để ra tay đây? Anh cũng không tin mấy tảng đá như vậy lại có Phi Thúy tốt.

Dung Uy đi đến chỗ ngọc thạch, người Nhà họ Dung đã được dạy về ngọc thạch từ khi còn nhỏ nên luôn có dũng khí. Dung Li vừa nghe đến đồ thạch thì lập tức hưng phấn đi qua, tiện thể kéo luôn Lâm Uyển đến trước sân của "Tụ Hiền Trai".

Một người đàn ông hơn ba mươi tuổi nhìn một loạt nguyên liệu, quản lý Đông đứng một bên mỉm cười, "Tiền sinh, những cái này đều mới được vận chuyển từ phía bắc Myanmar tới đây, Phi Thúy bên trong nhất định là cực phẩm, ngài từ từ xem, chọn được rồi thì đưa chúng tôi mang đi cân, mở ra nhìn xem thử ngài lời được bao nhiêu?"

Người đàn ông kia nhìn nửa ngày rồi rốt cục cũng quyết định mua mấy cái, sau khi cân xong thì tính tổng cộng là hơn tám mươi vạn. Nghe báo giá thì Lâm Vũ Thần liền nhủ mảy, nhìn Dung Uy lại khuyên lần nữa, "Ông ngoại, vốn bỏ ra cho cái này cũng không thấp, hay là mua thành phẩm đi."

Dung Uy ngồi trên ghế trách cứ anh, "Thằng nhóc thúi đúng là không có một chút dũng khí! Đàn ông phải có can đảm dám cá cược!" Thấy vậy, Lâm Vũ Thần mệt mỏi đứng im câm miệng lại không thém nhắc lại. Mắt liếc nhìn hai người đang vô cùng thân thiết đứng bên cạnh, nhìn không được nhủ mi. Dung Lạc ôm Mộc Yên cúi đầu không biết đang nói gì bên tai cô, Mộc Yên nghe lời anh nói thỉnh thoảng nhíu mày lên. Thờ dài một hồi, Lâm Vũ Thần cảm thấy lòng đầy buồn bực.

"Cực cực, em đoán xem nếu cắt tảng đá này ra thì có thể lấy được một ít ngọc xanh không?" Hai tay Dung Lạc đặt ở thắt lưng Mộc Yên, động tác vô cùng thân thiết lại không gây chói mắt, môi dán vào tai cô ní non, nhưng mắt lại nhìn chăm chăm tảng đá mà sự phụ đang cắt ra.

Mộc Yên lắc đầu, nhẹ giọng nói, "Tảng đá này không tốt, không có hoa văn, đá có Phi Thúy tốt thì bên ngoài sẽ có hoa văn hình 'Rắn' và 'Cây Tùng'. Hoa văn 'Rắn' sẽ xuất hiện ở ngoài lớp đá cùng với lớp cát khác hình thành riêng lẻ hoặc là một chùm, thậm chí xếp thành hàng quanh hơn nửa tảng đá, giống như bị cái gì đó đè ép, quá nóng nên mới tạo ra hoa văn, thoát nhìn giống như măng xà. Nếu trên măng xà có hình cây Tùng thì đó là một dấu hiệu rất tốt, màu sắc cây Tùng có đậm có nhạt, nói đúng hơn là càng xanh càng tốt, mặt khác còn có hoa văn giống như tóc vậy quanh cây Tùng, mỗi đường màu xanh hợp lại thành một chùm xanh. Tảng đá của vị tiền sinh này có hoa văn lung tung, không có màu xanh nên đương nhiên sẽ không có gì."

Dung Uy nghe thấy Mộc Yên phân tích, khoe miệng cười tươi hơn, trong lòng nhìn không được tán thưởng: cô nhóc Dung Lạc chọn tuyệt đối bất phàm, tính tình hoạt bát hơn nữa còn hiểu biết không ít. Ông càng nhìn, càng cảm thấy không có quyết định nào tốt hơn việc nuôi lớn cô cùng với Dung Lạc. Sau đó nhìn qua Lâm Vũ Thần và Lâm Uyển, Dung Uy nhìn không được liên tiếp nhíu mày, bọn nhỏ này rõ ràng lúc nhỏ đều giống nhau, nhưng vì sao sau khi lớn lên lại khác nhau nhiều như vậy. Cháu chất Nhà họ Dung, trong số cháu trai, cháu gái, ngoài Dung Lạc ra thì không ai khiến ông bớt lo.

Mộc Yên vừa mới phân tích xong chưa đến một phút thì tiếng "Răng rắc" đã vang lên, nhân viên trong "Tụ Hiền Trai" đã mở tảng đá kia ra, quả nhiên giống như lời Mộc Yên nói bên trong trắng bóc không có viên Phi Thúy xanh nào.

Tảng đá đầu tiên không có một viên Phi Thúy nào, người đàn ông có chút thất vọng, nhưng cũng không để ý, dù sao đồ thạch chính là một vụ đầu tư phiếu lưu, trong một đồng đá nặng hơn một trăm cân này, chỉ cần cắt ra một miếng Phi Thúy thì ông sẽ kiếm lại hơn 80 vạn đã bỏ ra để mua Thạch, sẽ không lỗ. Tiếp tục mở tảng đá thứ hai ông ta mua ra. Những tảng đá tiếp theo cũng không có chút màu xanh, càng nhiều đá được mở ra thì sắc mặt ông ta càng lúc càng khó coi.

"Cực cực, em nói xem ông ta có thể lấy được Phi Thúy không?" Dung Lạc nâng chiếc cằm tinh xảo của Mộc Yên lên, để cho cô nhìn thẳng vào mình, mỉm cười nhìn cô rồi hỏi.

"Tảng đá cuối cùng sẽ có." Giọng Mộc Yên kiên định, "Nhưng cũng sẽ không nhiều lắm." Quả nhiên khi tảng đá cuối cùng được mở ra thì đúng là có Phi

Thúy, nhưng chỉ là Phi Thúy Tử La Lan, hơn nữa chỉ chiếm một phần ba tảng đá mà thôi, tỉ lệ không được tốt lắm, những phần còn lại đã bị hoá thành đá thô rồi. Người đàn ông kia thờ dài một hơi, trong 80 vạn thì cũng đã lỗ khoảng hơn 60 vạn, một phần ba Phi Thúy Tử La Lan dù có kêu giá trên trời thì nhiều lắm cũng chỉ được 20 vạn. Thấy ông ta mặt mày tránh qua một bên, người vây quanh đều không ai dám đi lên thờ.

"Dung lão gia, ngài muốn chọn thờ không?" Quản lí Đông thấy không khí đang náo nhiệt lại tự dung trùng hẫng đi vì người đàn ông vừa rồi không mở ra được viên Phi Thúy nào nên đi qua để hỏi Dung Uy.

"A Lạc con dẫn Tiểu Yên đến chọn cho ta một cái đi!" Giọng nói không chút để ý.

Thấy Dung Lạc cười như không cười, "Gia gia, để Tiểu Yên chọn là được rồi." Dung Li, Lâm Uyển và Lâm Vũ Thần kinh hãi, bọn họ cũng biết Dung Lạc có nghiên cứu về ngọc thạch, bọn họ cũng thấy để anh chọn lựa là thích hợp nhất, nhưng anh lại để cho Mộc Yên lựa chọn! Đây không phải là nơi để chơi, n chọn sai thì sẽ mất mấy chục vạn thậm chí là mấy trăm vạn cũng là chuyện bình thường. Dung Uy không hề ngại, ông lên tiếng trả lời, "Được, Tiểu Yên, ông nội cho con đi chọn."

Thấy vậy, Lâm Vũ Thần vội vàng ngăn cản, "Ông ngoại, không được đâu." Đồ thạch phiêu lưu như vậy, lúc trước có rất nhiều người đều không lấy được thạch, anh rất lo lắng nếu Mộc Yên không chọn ra chút Phi Thúy nào thì chẳng phải sẽ bị Dung Uy trách cứ.

"Có gì mà không tốt, tôi nói được là được!" Dung Uy trừng mắt nhìn Lâm Vũ Thần, "Nếu con muốn khiếu nại thì cũng đến đó chọn đi!"

"Cứ như vậy đi." Lâm Vũ Thần cảm thấy bất đắc dĩ với tính tình cố chấp của Dung Uy, bởi vì lo lắng cho Mộc Yên nên không suy nghĩ mà đã nói ra một câu, "Nếu Tiểu Yên không chọn được Phi Thúy thì ông ngoại cũng đừng nóng giận, tiền Tiểu Yên chọn thạch con sẽ trả!"

Lâm Vũ Thần vừa dứt lời thì Dung Lạc đã nhủ mi, cánh tay ôm lấy Mộc Yên không ngừng siết lại, ánh mắt nhìn Lâm Vũ Thần trở nên lạnh lẽo.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sùng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 111: Thể Hiện Thân Thủ, Phương Hoa Kinh Hiện

Thính lực của Dung Lạc rất rõ, sao có thể không nghe ra ý của Lâm Vũ Thần, sắc mặt anh khẽ biến, "Không ngờ anh họ lại hào phóng như vậy, hòn đá cục cưng chọn nếu cất ra mà không thấy Phi Thúy thì tôi sẽ trả tiền, không cần cậu phải lo lắng." Giọng nói lạnh lẽo đầy dự vọng chiếm giữ, cho dù có khách sáo thì giọng nói của Dung Lạc cũng làm cho Lâm Vũ Thần chấn động.

Anh giật mình tỉnh táo lại, ánh mắt xấu hổ không nhìn Mộc Yên nữa mà nhìn về phía Dung Uy, "Vốn dĩ ông ngoại muốn mua thạch nguyên chất, tôi trả tiền xem như tặng cho ông."

Đồ thạch cũng không phải là chỉ tốn một hai vạn, Dung Li nghe thấy con trai mình muốn trả tiền thì sắc mặt liền trở nên kém đi rất nhiều. Kéo tay áo Lâm Vũ Thần, nhỏ giọng nói thầm một câu, "Vũ Thần con nói mê sáng cái gì vậy, lão gia từ muốn mua ngọc, con sót ruột muốn quyền tiền làm gì?"

Dung Uy ngồi ở trên ghế, cười, "Lòng hiếu thảo của mọi người ta rất hiểu nhưng ta đã muốn Tiểu Yên giúp chọn đá thì tất nhiên sẽ tự trả tiền, đồ thắng thì tính cho Tiểu Yên, thua thì tính cho ta."

Dung Li nghe xong thì sắc mặt lại khó coi, cha của cô rất hiểu biết, đối với mấy đứa trẻ của nhà mình từ trước đến giờ chưa từng quan tâm, hơn nữa từ nhỏ đã rất khắc nghiệt. Lần này đồ thạch có thể mất mấy chục vạn thậm chí mấy trăm vạn, cả đời lão gia từ tiết kiệm, cho tới bây giờ chưa từng thấy qua ông dung túng ai như vậy. Giá cao như thế, cái gì gọi là thua cuộc tính cho ông, điển dafnlé quysdôn thắng thì cho con nha đầu kia? Mới gặp cô ta lần thứ hai mà đã đối xử bất công như vậy, sau này sẽ ra sao đây? Nghĩ đến đây, Dung Li lại bước lên phía trước, mỉm cười, "Ba, tôi cũng muốn thử xem vận may." Dù sao lão gia từ bỏ tiền, không cất được Phi Thúy cũng không sao cả, chuyện tốt như vậy cô cũng không thể để cho con nhóc của Dung Lạc độc chiếm một mình.

"Được được, tất cả cùng chọn đi. Tiểu Uyển và Vũ Thần cũng chọn đi." Nói đến người này, ánh mắt sắc bén của Dung Uy đột nhiên híp lại, cười cười, "Nhưng, nếu thắng thì ta sẽ trả tiền cho mấy người nhưng thua cuộc thì tự mình bỏ tiền túi ra."

"Ba!" Không thể bất công như vậy, Dung Li hung hăng co rút khóe miệng.

Dung Uy hừ lạnh, "Không phải cô muốn chọn sao, hay là không có bản lĩnh đó!"

Thấy Dung Uy đã hơi hờn giận, Dung Li đành phải câm miệng.

Quản lí Đông đứng một bên cười khanh khách hỏi, "Nguyên thạch đều được đào từ hồ lâu năm của Myanmar, Phi Thúy bên trong tuyệt đối là tốt nhất! Các vị ai đến chọn trước?"

"Tôi chọn trước!" Dung Li lên tiếng trả lời trước, chọn đồ thạch thì phải cướp thời cơ, nếu không để người khác chọn mất sẽ không tốt.

"Phu nhân, ngài từ từ nhìn." Nhân viên ở "Tuyệt Hiền Trai" đứng bên cạnh ân cần cười.

"Tiểu Uyển, lại đây chọn với mẹ."

"Được." Tuy rằng Lâm Uyển không quá hiểu biết mấy thứ này, nhưng tiểu thư thế gia ai lại không biết châu báu. Lâm Uyển có vài bằng hữu buôn bán châu báu, thường ngày cũng hay ngồi chung nghe bọn họ nói chuyện mua bán ngọc thạch nên cũng biết một ít.

Lâm Vũ Thần vốn không tán thành chơi đồ thạch, anh không hề có hứng thú với mấy loại ngọc thạch châu báu này nên cuối cùng cũng không đi chọn, nhưng mà lại nhủ mi đứng bên cạnh Dung Uy.

Sau khi Dung Li và Lâm Uyển chọn nguyên thạch xong thì Mộc Yên cũng đi lên chọn.

Xem từng hòn đá, Mộc Yên cảm thấy hoa văn trên nguyên thạch cũng không tệ, nhìn thấy Dung Li và Lâm Uyển chọn đá cũng khá nặng, ngoài lớp đá có vết nứt nẻ, hình lân, hình cây Tùng, lớp vỏ như vậy cũng chứng tỏ khả năng hình thành Phi Thúy khá lớn. Đồ thạch thì cuộc mười đã thua chín, nhưng nhìn về bề ngoài thì không tệ. Bọn họ chọn đá khá to, ít nhất cũng phải bảy ngàn một cân, tính tổng cộng thì chắc chắn sẽ hơn bảy tám mươi vạn. Nhưng mà cắt ra có lấy được Phi Thúy hay không thì phải xem vận may nữa.

Cuối cùng, Mộc Yên không chọn mấy hòn đá quá to, cô ngồi xổm xuống tập trung nhìn đồng lớn đồng nhỏ chồng chất lại một chỗ, hoa văn trên đá không hề có quy tắc. Nhìn tỉ mỉ thì cuối cùng cũng chọn trúng hai miếng có thể tích lớn nhất, cô biết rõ đây là loại tốt nhất, cho dù chọn hòn đá nặng nhất thì cũng không có nhiều hoa văn lắm.

Dung Li thấy Mộc Yên chọn hòn đá nặng, cười nhạo, "Cô bé, không phải cứ đá càng lớn thì tỷ lệ ra Phi Thúy càng cao đâu." Bên ngoài thì khách sáo nhưng trong lòng thì lại nở hoa. Nói thế nào thì cũng vẫn là một con nhóc, sao có thể biết được kỹ xảo đồ thạch. Nhìn Mộc Yên chọn đá, Dung Li lại thầm đắc ý, chờ Dung Uy buồn bực vì thua tiền. Người hiểu biết về đồ thạch đều nhìn ra được tảng đá này tuyệt đối không có Phi Thúy, nếu không sao lại bị ném xuống đất như vậy.

Biết Mộc Yên không chọn hàng tuyển, Dung Uy cũng không có phản ứng gì, ông chỉ ngồi đoan chính, không ai nhìn ra cảm xúc.

Thật ra Dung Lạc nhìn Mộc Yên chọn xong đá thì chậm rãi nhếch khóe môi lên.

"Lạc Lạc, đã lâu rồi em không chơi trò này, lỡ thua thì làm sao bây giờ?" Mộc Yên rút tay mình đang bị Dung Lạc nắm ra, Mộc Yên xoay người đối diện với anh, ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt anh. Cô chỉ dựa vào cảm giác, cụ thể có thể lấy được Phi Thúy hay không thì cô cũng không biết.

"Cục cung chọn rất khá, thua cũng không sao." Ngón tay thon dài khẽ vuốt hai má của cô, cảm xúc bóng loáng nhãn nhụy làm cho Dung Lạc yêu thích không buông tay.

Lâm Vũ Thần nhìn về phía bọn họ, ở Nhà họ Dung, anh vẫn cảm thấy Dung Lạc lạnh lùng rất khác người, luôn kiệm lời ít nói. Nhưng không ngờ lại có thể cười ôn hòa như vậy với Mộc Yên, cũng quá cung chiều cô. Nhưng cô nhóc lạnh lùng này quả thật rất đáng giá để đàn ông làm thế vì cô. Như vậy, anh cũng thấy thích cô thì làm sao bây giờ? Cảm xúc ái mộ và cảm giác đạo đức đối lập nhau, khiến Lâm Vũ Thần mâu thuẫn mãi không thôi. Không đành lòng nhìn người mình thích mà không làm gì được, rồi lại thấy buồn bực.

Lúc này đá mà Dung Li và Mộc Yên chọn đã được hai vị sư phụ của "Tuyệt Hiền Trai" cầm lấy mang đi cắt. Bọn họ đều hoàn toàn cá cược.

Dao đầu tiên cắt xuống, chỉ cắt được một góc đá, tảng đá mà Dung Li chọn đã thấy màu "Xanh" lộ ra, mọi người đều rất hưng phấn. Những người vừa rồi ủ rũ đều đồng loạt vui mừng. Ngay cả Dung Li cũng kinh ngạc, "Mẹ, màu xanh ra rồi!" Lâm Uyển cao hứng kéo cánh tay Dung Li.

Cùng lúc đó tảng đá mà Mộc Yên chọn đã cắt tới dao thứ hai rồi mà vẫn trắng bóc, ngay cả một chút sắc xanh cũng không có. So sánh hai cái, Dung Li rất đắc ý.

Nhưng khi tiếp tục cắt thì Dung Li liền cười không nổi, bởi vì màu xanh Phi Thúy chỉ có một tầng mỏng manh, ngay cả dùng làm ngọc trang sức cũng không được. Đám người lại liên tiếp thở dài, dù sao đồ thạch có tính phiêu lưu lớn, Dung Li thu lại cảm xúc hoà nhã, thất vọng để cho sư phụ của "Tuyệt Hiền Trai" cắt tiếp. Giống như tất cả mọi người không xem trọng hòn đá mà Mộc Yên chọn, sư phụ cũng không có kiên nhẫn để cắt, liên tục cắt bốn dao mà vẫn không thấy màu xanh, tuy rằng thể tích của nó lớn, nhưng theo như tình trạng này giờ cắt thì tỷ lệ có Phi Thúy còn không đến một phần vạn. Dung Lạc lại rất kiên nhẫn, anh ôm lấy Mộc Yên đứng bên cạnh, kêu sư phụ tiếp tục cắt.

Cắt tới dao thứ bảy, sư phụ cũng kinh sợ, nhìn thấy trong đồng tro bụi xuất hiện màu xanh lục thì kích động sững sờ một hồi lâu. Lấy thùng nước bên cạnh rửa sạch lớp bụi bên trên, màu xanh giữa lớp đá chói mắt, óng ánh trong suốt, giống như ảo mộng tinh xảo không gì sánh nổi.

Trên khuôn mặt nghiêm túc của Dung Uy cũng không có ý cười, ông biết cô nhóc có thể phân tích sâu sắc được như vậy thì tuyệt đối là cao thủ ngọc thạch. Bởi vì đá nơi này có thể tích lớn cho nên hàm lượng Phi Thúy cũng sẽ tương đương. Mấu chốt là nơi này không chỉ có thể tích lớn, hơn nữa tỉ lệ cắt ra vừa nhìn đã thấy là tinh phẩm tốt nhất.

"Tiểu Yên, chọn tốt!" Rốt cục Dung Uy đang thỏa mãn ngồi ở một bên quan sát liền đứng dậy đi đến chỗ cắt đá để xem xét cho kỹ, càng xem càng kinh hi. Ý cười của Dung Lạc càng sâu, anh tuyệt đối không hề thấy ngoài ý muốn, ánh mắt nhìn Mộc Yên đầy yêu chiều.

Không thêm để ý nở nụ cười, Mộc Yên cảm thấy chủ yếu là do vận may tốt thôi.

Mọi người vừa nghe thấy bên này có Phi Thúy thì liền vội vàng vây quanh, tất cả đều tròn mắt há hốc mồm nhìn cảnh tượng khó tin này. Dung Li lại buồn

bực, đá bà ta chọn đã cắt ra hết, ngoại trừ lúc đầu có chút màu xanh thì lại không có chút Phi Thúy nào. Hơn bảy mươi vạn bị ném đi như vậy, đá của mình một chút màu xanh cũng không có nên nhìn qua bên Mộc Yên để tìm chút an ủi thì chợt nghe thấy bên kia có người ồn ào đi qua.

Trong đoàn người chen lấn, nhìn thấy tảng đá ở trong nước tỏa ra màu xanh sáng bóng lộng lẫy thì tức đến mức mặt mũi trắng bệch. Không ngờ con nhóc chết tiệt này lại may mắn như vậy, điendafinn leequý doon liếc thấy Dung Uy cao hứng thì bà cảm thấy con nhóc đó chính là một tai họa. Tự dưng cô ta lại được xem trọng, tính tình Dung Uy thất thường, nói không chừng ngày nào đó cao hứng lại chia cổ phần công ty Nhà họ Dung cho tiện nhân này.

Tảng đá thứ hai Mộc Yên chọn, lúc dao đầu tiên được cắt xuống thì liền thấy chút màu xanh, sự phụ cảm dao cắt khó tin cắt thêm một dao nữa, phát hiện màu xanh chói mắt, cái này hoàn hảo giống như Phi Thúy vừa mới được cắt ra lúc này.

Ngay cả quản lý Đông kinh doanh ngọc thạch cũng đều tròn mắt há mồm, ông thật không ngờ tảng đá này lại bị bán với giá thấp như vậy, một tảng đá tỷ lệ tạo ra Phi Thúy không tới một phần vạn lại bị con nhóc trước mắt lấy được Phi Thúy tốt như vậy, vừa thấy ánh sáng xanh, còn có cảm giác trần phàm tốt nhất nữa, thể tích lại lớn, cái này thật sự khiến ông bị tổn thất.

Người vây quanh thấy có màu xanh xuất hiện thì tất cả đều đỏ mắt, trong đám đông có người kích động nói, "Tiểu thư, hai tảng đá của cô đều có Phi Thúy, cô có muốn bán không?"

"Đúng vậy, bán hay không?"

"Bán đi, tôi ra tám trăm vạn."

Trong đám đông lại có người lên tiếng chế giễu, "Đây là Phi Thúy Đế Vương tốt nhất được lấy từ hổ băng lâu năm của Myanmar, tám trăm vạn sao mà được?"

"Ba trăm ngàn vạn, tiểu thư có bán không?"

"Bảy trăm ngàn vạn!"

...

Liên tục hô giá lên cao khiến người khác phải tặc lưỡi, Dung Li và Lâm Uyên chỉ có thể đứng bên cạnh ghen tị.

Mộc Yên bắt đầu dỗi, "Nó không phải của tôi, chúng tôi không bán." Câu nói này làm cho những người yêu ngọc thạch đều trở nên ủ rũ.

Đá chỉ hơn ba mươi vạn đã bị kêu tới giá trên trời, thật sự là chuyện chưa bao giờ xảy ra. Dung Uy đưa chi phiếu cho quản lý Đông, trả tiền cho cục đá lúc này Mộc Yên chọn nhưng lại bị Dung Lạc ngăn cản.

"Gia gia, sao có thể để người bỏ tiền được?"

"Sao lại không thể?" Dung Uy nhún mày, "Đã nói trước là Tiểu Yên đồ thắng thì ta bỏ tiền, ta cũng rất vui vẻ bỏ tiền mà!"

Thấy vậy, Dung Lạc cũng không ngăn cản nữa.

"Tiểu Yên, người đồ thắng là con, giá cao như vậy sao lại không bán." Dung Uy nhìn cô nhóc vẫn bình tĩnh trước mắt, cảm thấy càng ngày càng vừa mắt cô, cho dù đồ thắng, lấy được Phi Thúy trăm ngàn vạn cũng vẫn bình tĩnh như trước, không hề quan tâm hơn thua, đứa nhỏ này tuyệt đối không tầm thường.

"Ông nội, đây là chọn giúp người nên tất nhiên nó là của người." Giọng nói trong veo không có chút nịnh hót, thật sự làm cho người ta dễ cảm thấy cô thật lòng.

"Cô bé, đồ tốt như vậy, con cho ta rồi không thấy tiếc sao?" Dung Uy cười, đứng lên. Nhìn Phi Thúy tốt được sự phụ lấy ra, sáng ngời khiến người ta không rời mắt được.

"Ông bỏ tiền mua nguyên liệu thì đương nhiên là của ông." Mộc Yên trả lời không cần nghĩ ngợi, Lâm Uyên nghe thấy thì giật khóe miệng, con nhỏ này không có đầu óc hay là không nghe thấy giá cả vừa rồi, bản thân khó khăn lắm mới chọn được, nếu lão gia tử thật sự mồm miệng muốn lấy thì cũng không có gì không ổn.

"Như vậy đi, ông nội lấy nhiều như vậy cũng vô dụng, hòn Phi Thúy to kia để lại cho con." Cuối cùng Dung Uy liền quyết định như vậy.

"Lạc Lạc, cái này..." Mộc Yên có chút do dự, dù sao cô có lấy cũng không biết dùng để làm gì, vốn dĩ là nghĩ chọn cho ông nội, cho nên cô liền quay đầu lại nhìn Dung Lạc.

Dung Lạc cười khế, cục cưng nhà anh thật là hiểu chuyện, "Ông nội cho em mượn."

Sự phụ cắt đá gói Phi Thúy lại đưa cho Mộc Yên, Mộc Yên đồ thắng cũng không hề kích động. Lâm Vũ Thần nhẹ nhàng thở ra, nhưng trong lòng anh vị trí của Mộc Yên quá nặng, cô nhóc này ngay cả đồ thạch mạo hiểm như vậy mà vẫn có thể bình tĩnh chọn lựa, phẩm chất không quan tâm hơn thua nở rộ làm cho anh không rời mắt được. Nhưng khi nhìn thấy Dung Lạc cúi người hôn môi cô thì trái tim lại đau như bị xé rách ra. Điều này làm cho Lâm Vũ

Thần không thể không tỉnh táo lại, anh quả thật thích cô, nhưng cô lại đã thuộc về người khác.

Khu nhà cao cấp ở Lâm Giang.

Trong phòng ngủ u ám, trong không khí tràn ngập mùi hoan ái quynh rũ.

Trên giường có hai người đang ngủ say, người đàn ông mơ màng vươn bàn tay to qua ôm thắt lưng cô, lại bị cô giầy dựa đẩy ra trong lúc mơ màng. Úc Hâm từ từ nhắm hai mắt lại nhưng ngủ cũng không an ổn, khuôn mặt xinh đẹp nhũn lại, sắc mặt trắng bệch như tuyết.

Trong mộng là một màu đen vô cùng cô tịch, đen đến mức không nhìn thấy chút ánh sáng.

Mùi máu nồng nặc tỏa ra khắp nơi, người phụ nữ nằm giữa vũng máu liều mạng giầy dựa. Xương cốt cả người vỡ vụn, sự đau khổ tra tấn khiến cô hận không thể lập tức bắn một viên đạn giết chết mình.

Xương cốt gãy lại được nối lại, vô số lần giải phẫu không thành công, từng mũi dao đâm xuống, máu tươi trào ra khắp nơi, đang chậm rãi dung hợp với máu thịt. Sự tra tấn vô cùng vô tận, cuối cùng rốt cục cũng hoàn thành.

Gỡ băng vải ra, sau khi chịu tra tấn kéo dài tận nửa năm thì cô vẫn còn sống. Trốn thoát khỏi tay tử thần.

Đêm khuya, đứng trước gương trong phòng tắm sáng bóng.

Cô chậm rãi cởi quần áo bệnh nhân ra, vô số miệng vết thương xấu xí, mỗi một vết sẹo dữ tợn trên da thịt thối rữa đều minh chứng cho nỗi hận của cô.

Ánh sáng phai mờ, cảnh tượng bắt đầu thay đổi.

Ở bệnh viện chỉnh hình tư nhân cao cấp của Hàn Quốc.

"Hoặc tiểu thư, mặt cô có thể nói là đã hoàn mỹ, bây giờ có động đến dao kéo nữa thì cũng dư thừa." Bác sĩ ngoại khoa chỉnh hình nhìn khuôn mặt tinh xảo trước mắt, thật sự cảm thấy cô không cần phải đụng đến dao kéo nữa.

"Bác sĩ Kim, nhiệm vụ của ông là làm theo yêu cầu của tôi, giúp tôi thay đổi hoàn toàn khuôn mặt, khác với gương mặt này của tôi."

Nhìn ánh mắt cô đột nhiên trở nên lạnh lẽo, bác sĩ chỉnh hình hơi sững sốt, đành phải gật đầu đồng ý.

Trong phòng giải phẫu mờ ám, bầu không khí tử vong cùng sự lạnh lẽo vây quanh. Từ sau lần trước bị tra tấn tận nửa năm, cô ở bệnh viện nhưng tâm trạng lại đầu tranh kịch liệt.

"Hoặc tiểu thư, vết sẹo trên người cô sẽ để lại sự đau khổ rất lớn, cô có muốn xóa đi hay không.." Bác sĩ chỉnh hình đeo khẩu trang màu trắng không muốn trên người một cô gái xinh đẹp như vậy lại có một vết sẹo đáng sợ như thế.

Nhắm mắt lại, cô lạnh lùng nói, "Xóa." Sự đau đớn tận xương cốt đã hết nhưng nỗi đau trong lòng cũng không kém.

Chích thuốc tê xong, từng mũi dao rạch vào mặt cô, dao nhỏ lạnh như băng mang theo mùi thuốc khử trùng nồng nặc, miệng vết thương được băng lại, khâu kín lại, người phụ nữ nằm trên bàn giải phẫu đã như chết đi. Rốt cuộc thì cũng giải phẫu xong.

Rồi sau đó thuốc gây tê cũng hết, một mình cô nằm trong phòng bệnh, sự tra tấn rất đáng sợ. Trên mặt trên người cô, mỗi một vết thương đều đau đến tận xương tủy.

Rốt cục chịu đựng đau đớn trong ba tuần, băng gạc trắng tinh cũng được bác sĩ gỡ xuống khỏi mặt.

Vẫn là đôi mắt như lúc trước, nhưng bởi vì cố gắng mở ra mà khóe mắt càng trở nên thâm thúy hơn, làm cho người ta thấy mê muội, sống mũi cao thẳng, bờ môi gợi cảm đầy đặn, khuôn mặt mới hoàn mỹ làm cho bác sĩ Kim đứng bên cạnh liên tục khen ngợi, "Perfect!" Thật sự rất tuyệt vời, tuy rằng trước khi cô chỉnh hình cũng đã rất mê người, nhưng bây giờ trong vẻ mê người lại tăng thêm đầy vẻ dụ hoặc.

Ánh mắt lạnh lùng nhìn khuôn mặt hoàn toàn xa lạ trong gương, một giọng nói vang lên trong đầu cô: Từ giờ trở đi cô là Úc Hâm!

Khuôn mặt hoàn mỹ trong gương bắt đầy mơ màng, ánh mắt vô hồn, người phụ nữ ngủ say trên giường lớn lật người một cái, có dấu hiệu sắp tỉnh lại.

Úc Hâm mở mắt ra nhìn trần nhà trắng như tuyết thì lại cảm thấy choáng váng, cơ thể đau nhức như bị xe nghiền nát làm cho cô biết có chuyện gì xảy ra. Khi nghiêng đầu nhìn thấy người bên cạnh thì hơi giật mình, cả người lạnh như băng. Người bên cạnh nhắm hai mắt ngủ say đã mất đi sự sắc bén như ngày thường. Lương Đình Hạo ngủ thật sự rất yên tĩnh, lông mi dài đẹp hơn cả phụ nữ. Ngủ bên cạnh cô không chút phòng bị làm cho Úc Hâm vừa khinh thường vừa đau lòng. Trên người đã không còn tức giận và sự khát máu nữa, khuôn mặt anh tuấn ngủ say như thế làm cho Úc Hâm lại lạnh mặt, mắt đảo qua mặt anh, nhìn trái tim trong lồng ngực phập phồng của anh thì lại hận không thể cầm một dao vào.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sủng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 112: Thừa Nhận Đi, Em Thích Tôi!

Edit: susubluu

Chậm rãi ngồi dậy, cơ thể đau đớn làm cho Úc Hâm nhìn không được nhíu mày, trợn mắt lên nhìn chăm chăm người đàn ông trên giường, giấc mơ vừa rồi làm cho cô nhớ lại mục đích mình tiếp cận anh là gì. Cô hít thở lại, cả người tỏa ra khí lạnh thấu xương, nhìn quét qua phòng ngủ, đôi môi màu hồng nhạt nở nụ cười châm chọc. Trong quá khứ, không phải anh không thêm tin cô dù chỉ một chút sao, không phải là anh hận không thể giết cô sao? Vậy thì vì sao còn trang trí căn phòng này giống y như ba năm về trước? Thật là cực kỳ buồn cười.

Chậm rãi trượt cơ thể, huấn luyện trường kỳ giúp cô điều chỉnh được hơi thở rất tốt. Chậm rãi mở hộp tủ màu cà phê ở đầu giường ra, khẩu súng lục màu đen xuất hiện trước mắt cô. Úc Hâm rất hiểu Lương Đình Hạo, người luôn không có cảm giác an toàn như anh luôn thích đặt súng ở nơi gần mình nhất.

Ngón tay trắng nõn xoa khẩu súng, cảm giác lạnh lẽo quen thuộc này làm cho cô không kim lòng được nhớ lại cảnh tượng đã qua. Trước kia Lương Đình Hạo nghĩ cô là một người phụ nữ mềm yếu trời gả không chặt, mỗi một lần gặp chuyện nguy hiểm anh luôn đưa cây súng này cho cô, kêu cô cầm trong tay để phòng thân. Cây súng này là di vật mà cha của Lương Đình Hạo để lại trước khi chết, anh quý cây súng này cỡ nào Úc Hâm hiểu rõ hơn ai khác, vậy mà anh lại tình nguyện để cô cầm lấy. Trước kia bọn họ tốt như vậy nhưng vì sao lại lưu lạc đến mức như bây giờ?

Ba năm trước đây, trong một lần cô bị Blackflame đuổi giết, nhìn thấy đồng bọn của mình nhắm súng vào người Lương Đình Hạo, không biết vì sao trong lòng cô lại đau đớn, rồi sau đó không chút do dự đứng chặn trước mặt anh. Cũng may Lương Đình Hạo phản ứng rất nhanh, liền dafinle quysdôn vội vàng ôm cô nghiêng người tránh thoát viên đạn đó. Cũng bởi vì anh ôm chặt nên Hoắc Thất đột nhiên nhận ra cô đã yêu người đàn ông này. Không ai quý tính mạng mình hơn sát thủ, người luôn sợ chết như cô lại dám xả thân đỡ đạn cho anh, hành động vĩ đại như vậy làm cho cô giật mình phản ứng lại.

Tối hôm đó bầu trời rất tối và không hề có gió.

Đôi mắt của người đàn ông sâu thẳm nhìn về phía cô âm trầm hơn lúc trước nhiều, "Tiểu Thất." Anh cười khẽ gọi cô, bỏ đi sự khát máu và tàn bạo của ngày xưa, cô có chút giật mình chìm đắm trong sự dịu dàng của anh.

"Lương, Lương Đình Hạo, anh, anh có gì muốn nói thì mau nói đi tôi, tôi còn muốn..." Chết tiệt hôm nay cô bị làm sao vậy, sao vừa nhìn thấy anh thì lại lắp bắp rồi.

"Còn muốn như thế nào nữa?" Lương Đình Hạo mỉm cười, nghiêng người về phía trước, đến gần cô một chút.

"Tôi, tôi còn muốn nghỉ ngơi cho sớm." Chết tiệt lại lú lờ.

"Tiểu Thất, hôm nay em sao vậy, sao đột nhiên lại cà lăm?" Anh cười như không cười, đôi mắt sâu thẳm sáng ngời làm cho người ta kinh sợ.

"Không cần anh quan tâm!" Cô lui về phía sau từng bước, liếc mắt nhìn sang chỗ khác, không dám nhìn vào đôi mắt thâm thúy kia của anh.

"Thật sự không muốn tôi quản sao?" Tiếp tục tới gần cô, từng bước ép sát làm cho Hoắc Thất lúng túng chỉ có thể liên tục lui về phía sau, đến khi sau lưng đụng đến bức tường lạnh như băng thì không còn đường lui nữa.

Người đàn ông cao to 1m8 đứng trước mặt cô, che khuất ánh sáng. Dưới màn đêm tăm tối, khuôn mặt anh tuấn của anh làm cho cô không tự chủ được mà bị mê hoặc.

"Tiểu Thất." Lương Đình Hạo động tình gọi cô, làm cho Hoắc Thất nhìn không được run lên. "Sao mặt của em lại đỏ như vậy?" Anh cười nhạt, khớp xương trên bàn tay to nổi lên rõ ràng, xoa hai gò má nóng bỏng của cô, cảm nhận sự tinh tế và non mềm dưới bàn tay.

Ngón tay thon dài giống như có dòng điện chạy qua làm cho Hoắc Thất cảm thấy toàn thân như nhũn ra. Trái tim cũng đập thành thịch rất mạnh, bởi vì anh đột nhiên tới gần nên hai má cô liền đỏ bừng.

"Anh, anh muốn làm gì?" Chột dạ muốn hất tay Lương Đình Hạo đang đặt trên mặt mình ra nhưng lại bị anh cầm chặt lấy tay. Anh nắm cổ tay cô, lòng bàn tay nóng bỏng làm cho hơi thở của cô càng lúc càng dồn dập.

"Em nói xem tôi muốn làm gì?" Môi mỏng nhếch lên đầy ý cười không đứng đắn, vô cùng thân thiết nhẹ thổi dọc bên tai cô, cảm giác nóng bỏng này làm cho máu toàn thân Hoắc Thất bắt đầu sôi trào.

"Lương Đình Hạo!" Cô thẹn quá hóa giận, gạt tay anh ra bắt đầu liều mạng đẩy anh đang tới gần.

"Tiểu Thất." Bàn tay lộ rõ khớp xương nắm cầm cô, mạnh mẽ nhưng lại cũng dịu dàng, "Thừa nhận đi, em thích tôi!"

Một tiếng 'Ầm!' vang lên, mặt Hoắc Thất giống như bị bóng vậy, cơ thể đang liều mạng giãy giụa chậm rãi mềm nhũn, câu nói này như đâm thẳng vào lòng của cô làm cho cô đột nhiên cảm thấy vô cùng xấu hổ và lúng túng.

"Tiểu Thất, đừng ngang bướng như vậy. Giống như em thích tôi, tôi cũng thích em." Hơi thở nóng rực của anh phả vào tai cô, độ ấm như yêu ma làm cho

đầu óc cô bắt đầu không thể suy nghĩ được gì nữa. Không ngờ Lương Đình Hạo lại tỏ tình với cô!

Gió đêm mát mẻ thổi qua làm cho Hoắc Thất khôi phục lại thần trí, giả dối hừ lạnh một tiếng, "Lương Đình Hạo anh đừng nói giỡn."

"Em thật sự cảm thấy tôi đang đùa sao?" Người đàn ông cúi đầu xuống, nhìn đôi môi phồng nộn của cô rồi hôn xuống. Nhưng bởi vì Hoắc Thất cấp tốc nghiêng đầu đi nên nụ hôn đó rơi vào má của cô.

"Lương Đình Hạo, anh rút ngay cho tôi!" Hôn đôi nổi giận gầm lên một tiếng, nhưng lại thấy khổ sở vì anh buông cô ra ngay.

"Được, tôi buông em ra, em mau đi nghỉ ngơi đi." Đôi mắt thâm thúy bị che lấp, ánh trăng trên đầu anh làm cho cô không nhìn thấy rõ biểu cảm khổ sở trên gương mặt Lương Đình Hạo lúc này.

Trong không khí trong lúc nhất thời nặng nề, Hoắc Thất cũng không thể ngăn người nổi nữa, cup mắt xuống không muốn nhìn thấy sự bị thương trong mắt anh. Rõ ràng là chính cô chủ động đẩy anh ra, nhưng vì sao lúc này lại cảm thấy có chút đau lòng khó hiểu vậy chứ? Lướt qua người Lương Đình Hạo, cố gắng không để mình quay đầu lại nhìn bóng người cô đơn của anh trong bóng đêm. Chung quy cô không nên ở cùng với anh, thân phận của cô không cho phép cô ở cùng với anh. Lúc cô nhanh chân rời khỏi đó thì trái tim lại bị quấy nhiễu vì bước chân vội vã phía sau, Hoắc Thất không tự chủ ngừng lại.

"A, Lương Đình Hạo!" Bởi vì anh đột nhiên dùng sức khiêng cô lên nên Hoắc Thất kinh sợ kêu lớn, tên khốn kiếp này lại dám khiêng cô trên vai.

"Lương Đình Hạo, anh thả tôi xuống." Một tay không ngừng dùng sức đánh vào sau lưng anh, Hoắc Thất được huấn luyện thường xuyên nên sức lực không giống những cô gái khoa chân múa tay bình thường, sức cô mạnh bao nhiêu thì cô là người biết rõ nhất, nhưng hình như Lương Đình Hạo lại không có cảm giác gì cả, mặc cho cô vung tay vung chân trên người anh, có chết cũng không buông tay.

Từ trên sân thượng đi xuống anh vẫn luôn khiêng cô đến tận cửa phòng mới dừng lại để mở cửa ra.

Hoắc Thất bị một người đàn ông vác trên vai còn chưa kịp dừng bước đã bị anh dùng sức kéo cổ tay, Lương Đình Hạo lạnh lùng túm Hoắc Thất vào trong phòng, rồi sau đó tung chân đá cửa phòng một cái để cho nó đóng sập lại.

Một tiếng 'Rầm' vang lên, hai tay Hoắc Thất bị Lương Đình Hạo giữ chặt trên đỉnh đầu, cơ thể anh ép chặt cô lên cánh cửa, bởi vì ánh mắt anh quá thâm thúy nên khiến Hoắc Thất phải nuốt hết tất cả lời nói đã trào lên ra đến miệng, bị anh đặt lên cánh cửa, Hoắc Thất bất an giãy dụa, bất đắc dĩ nói, "Lương Đình Hạo, rốt cuộc anh muốn làm gì?"

Nhìn bộ dáng cô ngang bướng, Lương Đình Hạo thở dài một hơi, lại cố chấp cúi đầu để cho mặt mình đối mặt với cô, một tay nắm cầm Hoắc Thất, ép buộc cô nhìn thẳng mình.

"Tiểu Thất, tôi thật sự thích em." Trước nay anh chưa từng kiên nhẫn với ai, đôi mắt thâm thúy của anh giống như đại dương rộng lớn. Lương Đình Hạo thâm tình như vậy làm cho Hoắc Thất không biết nên từ chối thế nào.

Cô bấu môi tiếp tục ngang ngược nói, "Lương Đình Hạo, chúng ta không nên ở cùng một chỗ."

"Vì sao không nên?" Lời nói mang theo hơi thở ấm áp phả lên môi Hoắc Thất làm cho thân thể mất cảm của cô hơi run rẩy.

"Tiểu Thất, thừa nhận đi, em cũng thích tôi, nếu không em sẽ không giúp tôi cản viên đạn kia." Ánh mắt kiên định làm cho Hoắc Thất cảm thấy phòng tuyến cuối cùng của mình bị người đàn ông trước mắt này đánh tan. "Tiểu Thất, em xem vì tôi tôi gần nên tìm em mới đập mạnh như vậy." Bàn tay to lộ rõ khớp xương khê vuốt lên chỗ tim trái mềm mại của cô, tần suất tim đập điên cuồng như vậy làm cho ánh mắt của Lương Đình Hạo nhìn cô càng thêm kiên định. "Em cũng thích tôi."

"Tôi, tôi..."

Hoắc Thất còn chưa nói xong, môi đã bị anh đột nhiên hôn lên ngắt ngang lời nói.

"Ừm..." Cô kinh ngạc mở to hai mắt, đột nhiên không biết nên làm thế nào.

Lúc Hoắc Thất hoảng hốt thì Lương Đình Hạo đã nhắm mắt lại, nụ hôn bá đạo thâm tình lại không mất sự dịu dàng, chậm rãi cay hàm cô ra, đầu lưỡi mềm mại xâm nhập vào trong miệng cô.

"Ừm... A... Ừm..." Nụ hôn vừa bá đạo vừa điên cuồng như vậy làm cho Hoắc Thất ngây người chỉ có thể để cho anh muốn làm gì thì làm, lửa nóng như muốn cắn nuốt cô làm cho cô mềm nhũn, cả người nép vào trong lòng anh.

Nụ hôn như kéo dài cả một Thế Kỷ, thờ dòn dập hỗn hển, Lương Đình Hạo buông Hoắc Thất sắp không thờ nổi ra, đôi môi nóng bỏng của anh vẫn dán vào đôi môi trơn bóng của cô như trước, khàn giọng hỏi, "Tiểu Thất, em có thích tôi không?"

Lúc này ngay cả sức để thở Hoắc Thất còn không có sao còn có hơi sức để trả lời câu hỏi của anh chứ.

Lương Đình Hạo không nghe thấy câu trả lời của cô, hôn lên đôi mắt xinh đẹp của cô rồi mỉm cười, "Không sao, em muốn thừa nhận thích tôi hay không cũng được, tôi vẫn sẽ hôn đến khi em tình nguyện thừa nhận mới thôi." Vừa dứt lời, Hoắc Thất còn chưa kịp phản ứng đã bị Lương Đình Hạo nâng cằm lên rồi tiếp tục hôn.

"Uhm A... Uhm..." Vận vẹo cơ thể, không ngừng giãy dụa nhưng lại luân hãm trong nụ hôn cố chấp của anh. Không thể thoát khỏi gông cùm xiềng xích của anh, trong lúc Lương Đình Hạo hôn sâu thì lưỡi Hoắc Thất lại không ngừng trốn tránh, nhưng vẫn bị anh cố chấp dây dưa, dù thế nào thì cũng không tránh khỏi, diễndaffnleeqysdôn cuối cùng phòng tuyến cuối cùng cũng sụp đổ, luân hãm trong nụ hôn nóng rực của anh.

Nụ hôn dài cực kỳ nồng nhiệt làm cho Hoắc Thất không chịu nổi, hai gò má trắng nõn quặn rũ, khuôn mặt và vành tai trắng nõn cũng nhẹ ửng hồng. Đôi mắt xinh đẹp cũng hơi ươn ướt, cô liều mạng thở hổn hển.

Buồng tay Hoắc Thất ra để cho cô hoàn toàn nằm trong lòng mình, Lương Đình Hạo khàn giọng nói nhỏ bên tai cô, "Tiểu Thất, thử đáp lại tôi đi." Giọng nói trầm thấp khiêu gợi vang vọng bên tai làm cho Hoắc Thất như bị mê hoặc mà quên luôn cả phải giãy dụa phản kháng.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sùng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 113: Cục Cưng Cầm Thấy Anh Và Em Ai Lợi Hại Hơn?

Edit: susublu

"Nghe lời, thử đáp lại tôi đi." Đôi môi kéo dài khoảng cách ra, Lương Đình Hạo dán vào môi Hoắc Thất thở hổn hển quặn rũ cô.

Hoắc Thất Bị Lương Đình Hạo hôn liên tục nên đầu óc trống rỗng, bên tai lại là giọng nói trầm thấp nức nở của anh, dần dần cô như bị mê hoặc vậy, Hoắc Thất bắt đầu vờn hai tay ra ôm lấy bả vai Lương Đình Hạo, cái lưỡi mềm mại cũng không kháng cự được sự dây dưa của anh, cô bắt đầu thử đáp lại anh.

Lương Đình Hạo cảm nhận được phản ứng của cô, đột nhiên cơ thể cứng đờ, bắt đầu hôn điên cuồng.

Lương Đình Hạo ôm chặt lấy cánh tay Hoắc Thất, trong lúc tình cảm dâng trào tay Hoắc Thất đặt trên vai Lương Đình Hạo nắm chặt cổ áo anh.

Anh đè trên người cô, cơ thể hai người hòa quyện vào nhau không một kẽ hở, đôi môi nóng rực, nụ hôn kịch liệt, vì giằng co quá lâu nên trong không khí đầy mùi hương mờ ám mê hoặc.

Mười phút sau, hai đôi môi tách ra, hai người đều thở dốc. Ngón tay thon dài nắm lấy chiếc cằm xinh đẹp của Hoắc Thất, "Tiểu Thất, em thích anh nên chúng ta ở cùng nhau đi."

Hoắc Thất đỏ mặt quay đầu đi, lúng túng gật đầu.

"Tiểu Thất, đây là cây súng lục lúc ba anh còn sống đã đưa cho anh, bây giờ anh để nó bên người em, em nhất định phải bảo vệ tốt bản thân." Cây súng màu đen lạnh lẽo, sờ vào cảm thấy rất tinh tế, tay cô và Lương Đình Hạo đan vào nhau rồi cầm lấy khẩu súng này.

Khi đó hơi thở đều là sự ngọt ngào ấm áp.

Thẳng đến một ngày, cũng là cây súng màu đen này, người đàn ông với đôi mắt sắc như chim ưng, âm trầm lãnh khốc, diễndaffnleeqysdôn sâu không thấy đáy, nếu rơi vào thì sẽ mãi mãi luân trong địa ngục tăm tối. Anh giờ khẩu súng lên để vào huyệt Thái Dương của cô, lạnh lùng chất vấn, "Cô chính là kẻ nằm vùng họ phải tới ám sát tôi?" Anh muốn giết cô! Anh tuyệt tình như vậy, về mặt lạnh lẽo tàn ác.

Trong phòng ngủ, Úc Hâm nắm chặt khẩu súng này.

Vừa muốn cử động thì liền cảm nhận được một bàn tay to sờ soạng lên thắt lưng của cô. Hơi sững sờ nhìn người đàn ông đã tỉnh táo lại, Úc Hâm vội vàng đặt tay ra sau lưng, chậm rãi đẩy ngăn kéo ở đầu giường vào trong.

Mồ hôi lạnh chảy trên trán, bị anh kéo mạnh một cái, Hoắc Thất cảm thấy trên người đau nhức khó có thể mở miệng khiến cô chịu không chịu nổi.

"Tĩnh rồi sao?" Đôi mắt sâu thẳm đột nhiên mở ra, ánh mắt lạnh thấu xương khiến Úc Hâm kinh sợ, mặc cho anh ôm mà không động đậy.

"Có phải rất khó chịu không?" Giọng nói khàn khàn, anh nhìn về nơi nào đó trên cơ thể cô, ánh mắt đầy thâm ý khiến Úc Hâm xấu hổ không muốn nhìn anh.

Hai người cứ im lặng như vậy hơn nửa ngày, rồi sau đó đột nhiên trời đất quay cuồng làm Úc Hâm thiếu chút nữa đã kêu thành tiếng, "Anh, anh muốn làm gì?" Lại bị Lương Đình Hạo khiêng trên vai một lần nữa, sự đau nhức trên người và ký ức lúc trước cùng xuất hiện khiến Úc Hâm cảm thấy hốc mắt đau đến đỏ lên.

"Chúng ta đến phòng tắm, tắm rửa."

Hai người cùng ngồi vào bồn nước ấm áp, cả người Úc Hâm cực kỳ đau đớn, cô yếu đuối ở trong lòng anh. Im lặng để cho anh muốn làm gì thì làm, giúp cô tắm rửa gội đầu, rửa sạch những chất dính dính và mùi hôi trên người.

Ngón tay thon dài khẽ vuốt những vết xanh tím trên xương quai xanh của cô, Lương Đình Hạo ôm lấy Úc Hâm từ phía sau khiến cơ thể có dính chút sữa tắm. Trong phòng tắm hơi nước bay lượn lơ lửng, nhìn bóng lưng người phụ nữ tựa vào trên người mình thì Lương Đình Hạo đột nhiên si mê gọi một tiếng, "Tiểu Thất."

Úc Hâm đang nhắm mắt đột nhiên mở mắt ra, vì động tác của cô mà nước trong trào ra ngoài, "Anh nói cái gì?" Giọng nói nghi hoặc có chút khàn khàn lại có chút cố chấp khiến Lương Đình Hạo hơi sững sờ một chút, "Không có gì?" Nhìn gương mặt xinh đẹp trước mắt hoàn toàn không giống gương mặt kia, Lương Đình Hạo thở dài một hơi, ánh mắt khôi phục về bình tĩnh.

Chà lau sạch sẽ cơ thể, hai người mặc xong quần áo thì cùng nhau đi ra khỏi phòng tắm.

"Tiếp cận tôi có mục đích gì?"

Giọng nói trầm thấp lạnh lùng khiến bàn tay đang bung tách cà phê của Úc Hâm hơi run lên một chút, đôi môi hồng nhuận nở nụ cười chế giễu, anh cho rằng cô là loại phụ nữ gì? Bán dâm sao?

Chịu đựng sự ghê tởm trong lòng, Úc Hâm nở nụ cười sáng lạn, "Lương tổng giám đốc, nam nữ hoan ái, anh tình tôi nguyện, tôi cũng không muốn gì cả." Nắm tách cà phê đến trắng bệch ngón tay, Úc Hâm oán thăm: Muốn mạng của anh, anh cũng cho sao?

Đôi mắt sâu thẳm có chút mờ mịt, "Úc Hâm, cô là cô gái tốt." Không biết vì sao anh lại nói những lời này với cô, lúc nhận thấy mấy lời này có chút kỳ quái thì Lương Đình Hạo lại khôi phục bình tĩnh lại.

Hương cà phê nồng đậm mang theo sự chua sót đọng lại ở đầu lưỡi của cô, "Lương tổng, tôi quả thật thích anh." Yêu thích đến mức hận không thể lập tức giết anh!

"Úc Hâm, tôi không đáng giá để cô thích." Cả người đầy sự tối tăm, bóng lưng của anh cô độc đến mức khiến cho người ta tan nát cõi lòng, "Tôi sẽ không bao giờ thích bất cứ ai nữa." Hơi thở trầm thấp, anh xoay người nhìn người phụ nữ đang cười như không cười ngồi trên ghế sofa, giọng nói có chút khàn khàn khô ráp, "Tôi không thích cô, hơn nữa mãi mãi cũng sẽ không." Kiếp này anh chỉ yêu một người, cô ấy đi rồi, anh sẽ không bao giờ yêu ai nữa.

"Tôi không cần." Giọng nói trong trẻo, đôi môi hồng nhuận tùy ý nhếch lên, "Chỉ cần để tôi đứng bên cạnh anh là được rồi." Đứng đợi bên cạnh anh, khiến cho anh đau khổ hơn tôi.

"Úc Hâm, thứ cô muốn tôi không cho được." Nhìn vào đôi mắt mê người của cô, đôi mắt sáng long lanh trong quá khứ cũng liền xuất hiện trong đầu óc anh. Nhưng hai người không phải một người. Anh làm tổn thương người phụ nữ anh yêu say đắm, cũng vì như vậy mà mãi mãi mất đi cô, sao có thể trở về được?

Cười nhạo một tiếng, Lương Đình Hạo khôi phục lại vẻ sắc bén ngày xưa, "Úc tiểu thư, tôi sẽ cho cô một khoản bồi thường tương xứng, hi vọng từ giờ trở đi chúng ta vẫn là quan hệ cấp trên cấp dưới như trước."

Nhìn tấm chi phiếu anh ném trên bàn trà, Úc Hâm sững sờ. Lòng của cô đang đổ máu, đây là Lương Đình Hạo máu lạnh vô tình, sao anh có thể nhẫn tâm như vậy, vừa rồi còn cùng nhau triền miên, một giây sau đã đẩy người ta xuống vực sâu tuyệt vọng. Một người không có tim như vậy sẽ chỉ làm cho quyết tâm trả thù anh hơn!

Nếu anh đã coi cô giống những hạng phụ nữ vô liêm sỉ hạ lưu đó thì vì sao cô lại không cần số tiền này. Úc Hâm cười đứng lên cầm lấy chi phiếu, "Cảm ơn Lương tổng." Giọng nói cung kính, khi cúi đầu thì trong mắt lướt qua một tia lạnh thấu xương, cô sẽ không buông tay. Cô nhất định sẽ khiến anh sống không bằng chết.

Lưu loát xoay người đóng cửa lại.

Trong phòng ngủ trống rỗng lại khôi phục về yên tĩnh, mùi hương hoan ái mê hoặc trong không khí còn chưa tan hết, cũng chỉ còn lại mình anh cô độc ngồi đó.

Mỗi một dựa vào ghế sofa, Lương Đình Hạo đốt một điếu thuốc, trong khói thuốc lượn lơ anh lại nhớ tới vẻ mặt tươi cười của cô khi cầm chi phiếu ra ngoài, Lương Đình Hạo cười nhạo, anh thật sự rất nhớ người kia, nếu không sao có thể nhầm lẫn người phụ nữ chỉ vì ích lợi mới lên giường với anh thành người con gái mà mình ngày nhớ đêm mong chứ? Cô đau đớn nhắm mắt lại, nhất định là anh rất nhớ cô. Nhiều năm như vậy rồi anh vẫn luôn điên cuồng tìm cô, cho dù không hề có tin tức thì cũng không hề từ bỏ. Rốt cục là cô đang ở đâu nơi nào? Thật sự không còn sống nữa sao? Nhớ càng lúc càng tăng vọt, nhiều năm như vậy rồi mà chỉ cần nhắc tới cô thì anh sẽ đau lòng gần chết.

Thật ra anh không biết người anh luôn muốn tìm lúc này đang ở cách ăn nửa mét, Úc Hâm ôm đầu gối ngồi xổm trước cửa phòng Lương Đình Hạo, nhìn không được chảy nước mắt như mưa. Sau một lúc lâu cô mới nhìn đau nhức, bầm vách tường bước từng bước về phía trước, đến khi bóng dáng hoàn toàn biến mất.

Nhà tổ của Nhà họ Dung.

Người một nhà cùng nhau ăn cơm trưa, Dung Uy gọi Dung Lạc vào phòng làm việc để nói chuyện nên Mộc Yên một mình tản bộ ở vườn hoa trong nhà.

Mùa hạ còn chưa hết nên vẫn còn thoang thoảng tiếng ve kêu, Mộc Yên không ngờ Nhà họ Dung lại lớn như thế.

Mơ hồ nghe thấy có tiếng nước chảy, Mộc Yên đi đến chỗ nước chảy, nhìn thấy sau cánh đồng hoa lớn là một hồ nước lằng lằng chảy xuôi dòng. Nước ao trong xanh, phản chiếu bầu trời xanh, diexdafillequysdoon mát mẻ khiến người ta nhìn không được muốn tới gần. Lướt qua cánh đồng hoa này Mộc Yên mới phát hiện thì ra trong góc ao có trồng rất nhiều hoa sen, tuy rằng không xanh tươi như lá cây ở chỗ cô và Dung Lạc nhưng cũng xanh biếc làm cho người ta không nhìn được muốn tới gần.

Nước ao óng ánh trong suốt, ánh mặt trời giữa trưa sáng lạn rực rỡ nhiều màu sắc, Mộc Yên luôn thích lá sen tươi mát, trong lúc nhàm chán cô ngồi ở cạnh ao nhẹ hắt nước lên, chạm nhẹ vào giọt sương trong suốt trên lá sen.

Sau khi Lâm Vũ Thần lái xe đưa Dung Ly về nhà họ Lâm, vì không có bản đồ nên dừng xe ở cửa hông của nhà họ Dung. Đã lâu rồi không tới nên từ cửa hông đi vào trong nhà anh cũng bị lạc đường. Nhớ mang máng muốn đến sân nhà thì phải đi ngang qua một bồn hoa lớn, nhưng lại bực mình vì mãi vẫn không tìm được.

Cửa hông bên này, người bình thường đều không vào được sân sau, ngoại trừ người làm vương đến đây vào Chủ nhật thì chung quanh cũng không có người hầu nào.

Xuyên qua mấy bóng cây rậm rạp, một loạt gạch lát trung cổ màu xanh lam Lâm Vũ Thần giật mình nghi ngờ, sao anh lại không nhớ là Nhà họ Dung lại còn có một nơi như vậy chứ, không có nghĩ nhiều anh lại tiếp tục đi về phía trước theo trí nhớ của mình. Lại qua một ngã rẽ nữa, lúc này thì anh cũng dừng lại tại chỗ.

Ánh mặt trời giữa trưa của ngày hè cực kỳ rực rỡ, nước ao óng ánh làm cho người ta cảm thấy vui vẻ thoải mái, thổi bay toàn bộ không khí khô nóng đi. Lá sen xanh ngắt cao vút, tuy rằng không nhiều lắm nhưng lá nào cũng mượt mà. Một trận gió thổi qua, tầng tầng lớp lớp đều đong đưa theo gió, cảnh hoa nổi lênh bênh trên lá xanh. Trong màu xanh là phần hoa và hoa sen đang thò lộ nổi cô đơn, vô cùng xinh đẹp. Trong nước ao có lát mấy tảng đá để có thể đi lên, bởi vì lâu rồi không có ai đến nên đá lát bị nước ao rửa rất sạch sẽ, nắng nóng chiếu lên trông cực kỳ thoải mái.

Gió thổi phát qua lá sen cũng bị thổi mở tung, Lâm Vũ Thần hoàn toàn bị cảnh tượng trên đá lát thu hút.

Gió ngừng thổi, lá sen bị thổi nghiêng qua một bên, trên phiến đá lát ẩm ướt có một bóng người đang ngồi cuộn tròn như một đóa hoa, da thịt trắng nõn như gôm sứ tinh xảo, sắc môi còn hồng nhuận hơn cả hoa sen, thanh cao thoát tục, người nọ gối lên cánh tay trắng nõn của mình, như đang ngủ say giữa màu xanh ngọc bích này.

đâm vào lòng bàn tay, máu đỏ chảy xuống từng giọt, hòa vào trong bụi cỏ không thấy tăm hơi đâu nữa

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sùng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 114: Làm Cho Đến Khi Cục Cưng Nhận Ra Sự Lợi Hại Của Anh Mới Thôi, Có Được Không?

Edit: susublue

Lá sen phủ một màu xanh rêu, hoa sen rộng mở ra hai bên.

Dung Lạc nắm vòng eo mềm mại nhỏ nhắn không đầy một nắm tay đè cô xuống dưới thân, da cổ trắng nõn làm cho môi anh lưu luyến mãi không muốn rời.

"Lạc Lạc." Nghe thấy tiếng ní non khàn khàn dưới thân anh lại càng hôn sâu hơn, như là muốn nghiền nát cô vào trong cơ thể mình, gạt mái tóc đen đỏ xuống vai như thác nước của cô ra làm cho thân thể của cô và anh dán chặt vào nhau.

Nước ao gợn sóng, một trận gió thổi qua, cảm giác tươi mát làm cho Mộc Yên rung mình.

Ánh mắt u ám của Dung Lạc nhanh chóng khôi phục lại vẻ tỉnh táo, ép mình phải rời khỏi da thịt mềm mại của cô, "Cục cưng, chúng ta trở về thôi, nếu không sẽ bị cảm lạnh." Giọng nói khàn khàn, nhìn thấy người dưới thân đang trong trạng thái quỵên rũ mê hoặc vì bị hôn môi, Dung Lạc lại nhìn không được hôn lên môi cô một chút.

Đờ cô ngồi dậy, ngón tay thon dài xuyên qua mái tóc đen dài, nhìn hai tròng mắt đầy nước của cô, mắt Dung Lạc trở nên u ám, "Cục cưng, có phải cảm thấy anh lợi hại hơn em không?"

Giọng nói trên tức trầm thấp lại dễ nghe, hai gò má trắng nõn của Mộc Yên ửng hồng như hoa anh đào, "Anh!" Xấu hổ lúng túng vươn ngón tay trắng nõn ra chỉ về phía anh, lại nghĩ động tác này quá ngây thơ nên chuẩn bị thu tay lại, diendafillequysdoon không ngờ cô vừa mới cử động thì ngón tay mình

đã bị một đôi môi ấm áp ngậm lấy.

Đầu lưỡi mềm mại quán lấy đầu ngón tay của cô, thậm chí anh còn nhẹ liếm vài cái, trong chớp mắt một luồng điện mạnh mẽ chảy xuôi từ đầu ngón tay cô lan ra khắp toàn thân.

"Lạc Lạc!" Giữa ban ngày ban mặt, bị Dung Lạc khiêu khích làm rối loạn tâm trí như thế, Mộc Yên đành nén không cho mình run rẩy, lật tay lại mò ra sau lưng ôm lấy anh, không nhìn thẳng vào mặt anh nữa.

Dung Lạc cúi đầu nhìn mấy ngón tay trắng nõn ửng hồng đặt ở thắt lưng mình, biết mình đã đùa giỡn cô hơi quá nên mỉm cười quay đầu lại, tới gần đôi môi non mềm hồng nhuận của Mộc Yên nhẹ nhàng nói, "Cục cưng, có phải nên nhận thua rồi không?" Càng nói càng cảm thấy đùa giỡn cô rất thú vị.

Mộc Yên nhắm mắt, cảm giác bị người khác áp chế làm cho cô rất không quen, lúc nào cũng đều là cô mạnh hơn người khác, lần đầu tiên cảm thấy khó thở vì khí thế của đối phương quá mức mạnh mẽ.

Ngón tay đặt ở thắt lưng Dung Lạc bắt đầu co chặt lại, đôi môi hồng nhuận của Mộc Yên có chút không đứng đắn, "Lạc Lạc." Cô chủ động tới gần bên tai anh nức nở, hơi thở ấm áp bay vào lỗ tai, hàm răng nhẹ cắn một cái ở vành tai anh, để lại dấu răng rõ ràng. Cảm nhận được Dung Lạc cứng đờ, Mộc Yên xinh đẹp ngả ngón, nhìn không được mỉm cười nói, "Lạc Lạc, em chưa bao giờ dễ dàng nhận thua ai." Vừa dứt lời, Dung Lạc liền cảm thấy hai tay cô đang đặt ở thắt lưng mình hơi dùng sức, mắt thấy anh bị cô kéo cùng ngã xuống nước. Dung Lạc cũng không giãy dụa, không phản kháng mà chỉ yêu chiều ôm cô để cô tùy ý muốn làm gì thì làm, rốt cục một tiếng "Bùm" vang lên, hai người ôm nhau cùng rơi vào trong nước. Bọt nước dâng lên trào ra ngoài, hai người vui đùa âm ỉ làm toàn bộ quần áo đều ướt đầm. Nước ao cũng không sâu, lúc đứng lên thì chỉ qua đầu gối. Nước ao trong suốt, bởi vì bị nắng giữa trưa chiếu thẳng vào nên chẳng những không lạnh mà ngược lại còn rất ấm.

Dung Lạc đứng vững trong nước, hứng thú nhìn Mộc Yên cười khanh khách, trêu ghẹo, "Không ngờ, cục cưng của anh lại bướng bỉnh như vậy?"

"Ai là của anh?" Mộc Yên buồn bực phản bác, nhìn người đàn ông đối diện, không ngờ anh bị mình kéo xuống nước mà vẫn không hề chột vạt. Ngược lại còn trở nên gọi cảm vì bị dính nước, càng hoàn mỹ không chê vào đâu được.

Đôi mắt u ám đầy vẻ sắc bén, "Không là của anh? Vậy cục cưng cảm thấy em là của ai?" Đôi mắt phượng đầy nguy hiểm híp lại.

"Dù sao cũng không phải là của anh." Không hề sợ anh chút nào, Mộc Yên cũng rất hứng thú khi phản bác lại anh, tính xấu xa trong máu lại dâng lên cuộn cuộn, cái cô muốn chính là nhìn thấy bộ dáng tức giận của anh.

Liếc mắt một cái đã nhìn thấu suy nghĩ của cô, Dung Lạc cũng không nóng nảy mà buồn bã nói, "Cục cưng không phải là của anh, vậy có phải anh cũng không phải là của em không?"

"Anh nằm mơ!" Mộc Yên đi lên kiễng chân ôm cổ anh, nhìn chăm chăm vào mắt anh. "Cho dù em không phải là của anh thì anh vẫn mãi mãi là của em!"

"Bá đạo như vậy sao?" Dung Lạc cười khê ôm chặt lấy cô, chủ động sáp tới gần, bởi vì chỉ cách một lớp áo ướt đầm bên ngoài nên anh càng có thể cảm nhận được thân thể mềm mại đang áp sát vào mình rất rõ ràng.

"Anh mãi mãi là của em, cơ thể anh, trái tim anh, thậm chí là linh hồn cũng đều phải là của em, tất cả mọi thứ đều là của em!" Đôi mắt đen nhánh còn chói mắt hơn cả ánh mặt trời.

Dung Lạc nhắm mắt, trêu tức, "Nếu anh không muốn thì sao?"

"Anh dám!" Cô cắn vào cổ anh một cái, tâm trạng Dung Lạc rất tốt nên cười thành tiếng, đột nhiên anh cảm thấy cô nhóc này làm cảm rất đáng yêu.

Chưa từng có ai dám nói với anh như vậy, cũng chỉ có Mộc Yên mới dám ngang ngược với anh như thế. Nếu người khác dám làm như vậy thì có lẽ đã không thể bình an mà đứng đây được rồi.

"Lạc Lạc, anh là của em." Cô ôm cổ anh, bắt buộc anh cúi đầu, ngay lúc Dung Lạc muốn hôn lên môi cô thì lại bị Mộc Yên buông tay ra chạy trốn, "Lạc Lạc, em sẽ không nhận thua!" Chạy Mộc Yên đến đối diện anh cười đắc ý, cúi người xuống vớt tay tạt nước ao lên người anh, nước ao trong suốt mang theo bọt nước trắng như tuyết hắt thẳng vào người Dung Lạc, diễn dafilê quysdôn Dung Lạc phản ứng nhanh nhẹn sao có thể để cô thực hiện được mục đích, nhẹ nhàng xoay người đi tránh né trong nháy mắt, làm cho dòng nước rơi xuống bên cạnh anh. Cùng lúc đó anh cũng hắt nước lên rồi nhanh chóng đi về phía Mộc Yên, ôm cô lên khỏi nước, "Xem em còn bướng bỉnh nữa không!"

"Ai cho anh né!" Mộc Yên nằm trong ngực Dung Lạc, cô oán giận vô lý.

Trên đường ôm cô về phòng, Dung Lạc bắt đắc dĩ, "Nếu không quay về lỡ cảm lạnh thì làm sao đây?" Hai người đã ướt đầm cả người, cũng đã qua đầu giờ chiều, ánh mặt trời đã dần yếu đi rồi.

"Lần sau không cho anh né nữa!" Đôi mắt dính nước nhìn anh chăm chăm, đề tài hai người nói không hề ăn nhập gì với nhau.

"Được." Dung Lạc cười khê, lúc cúi đầu xuống hôn môi cô thì bị Mộc Yên nghiêng mặt qua nên mới hôn trật xuống má cô.

Cửa phòng mở ra, cúi đầu nhìn thoáng qua người mình đang ôm trong ngực, Dung Lạc áp trán vào trán cô hỏi, "Lạnh không?"

Không nghe thấy tiếng trả lời, lại cảm thấy Mộc Yên đang ôm mình chặt hơn.

Ôm cô đi vào trong phòng tắm, mở nước ấm trong vòi hoa sen ra, hai người mặc quần áo ướt đầm dán chặt vào nhau.

Cúi đầu nhìn thấy Mộc Yên thích ý nhắm mắt lại, dựa vào ngực anh, Dung Lạc đặt tay ở thắt lưng cô, im lặng cùng nhau tận hưởng nước ấm chảy xuống người.

Trong phòng tắm sương trắng lượn lờ, đột nhiên một đôi mắt xinh đẹp sáng rõ mở ra.

"Lạc Lạc." Cô ngẩng đầu nhìn vào sâu trong đôi mắt anh.

"Sao vậy?" Đồng tử u ám đầy sóng ngầm dâng trào, tay đặt ở thắt lưng cô dùng sức một cái, làm cho cơ thể mềm mại của cô càng dán sát vào anh.

Mộc Yên chớp mắt mấy cái, đôi môi tròn bóng đỏ tươi mê hoặc người khác phạm tội, khóe môi nhếch lên nở nụ cười không đứng đắn.

Bất ngờ không kịp phòng bị, hai cánh tay non mềm sờ soạng bàn tay to của Dung Lạc đang đặt trên thắt lưng cô, dùng lực thật mạnh, mười ngón đan xen vào nhau, Dung Lạc dùng túng để cô muốn làm gì thì làm.

Cơ thể mềm mại có chấp đền thân hình cao lớn thon dài của anh lên vách tường phòng tắm, Dung Lạc oán thăm, cục cưng của anh thật đúng là bị anh nuông chiều hư mà!

"Cục cưng muốn làm cái gì?" Thả lỏng cơ thể dựa vào trên vách tường, ngón tay thon dài như ngọc nhẹ nhàng vuốt ve hai má non mềm của cô.

"Lạc Lạc, anh là của em." Giọng nói cố chấp, trong veo nhưng cũng rất bá đạo.

Dung Lạc cười khê, thì ra cô còn lo nghĩ về chuyện rồi, "Anh mãi mãi đều là của cục cưng!"

"Không được đòi ý!" Đôi mắt đen nhánh đầy tà tứ, cô uy hiếp anh, "Nếu anh mà đòi ý thì em sẽ đến chỗ khác."

"Đến chỗ nào?" Đột nhiên khí thế trở nên mạnh mẽ làm cho Mộc Yên kinh sợ, nhìn thể cục nhanh chóng thay đổi, ngón tay thon dài nắm chặt lấy chiếc cằm tinh xảo của cô, chỉ trong một cái chớp mắt, đối phương đã hoàn toàn chiếm thế thượng phong. Mộc Yên càng lúc càng không dám đoán người đàn ông đang ôm cô nguy hiểm cỡ nào, cô là vì đã trải qua rất nhiều lần huấn luyện, những thầy huấn luyện đều không thoát khỏi bàn tay cô, sao Dung Lạc có thể làm được?

Trong không khí ẩm ướt, hai người hoàn toàn khác nhau đang giằng co dưới vòi sen trong phòng tắm.

"Cục cưng muốn đi đâu?" Hơi thở nguy hiểm tràn ngập trong không khí, Mộc Yên giãy dụa muốn chạy trốn nhưng lại bị Dung Lạc dùng một cánh tay ép chặt vào trong ngực. Lúc này cô mới nhận ra mình hoàn toàn không phải là đối thủ của anh! Người đàn ông này rất giỏi che dấu thực lực, suýt nữa cô đã bị anh lừa.

"Ngoại trừ ở bên cạnh anh ra thì cục cưng đừng mơ tưởng đi đâu được!" Bất buộc cô áp trán vào trán mình, hơi thở ấm áp phả vào đôi môi cô trong khoảng cách rất gần, làm cho cơ thể mẫn cảm của Mộc Yên run lên một chút.

"Cục cưng không nghe lời!" Giọng nói chắc nịch đầy nguy hiểm làm cho Mộc Yên không ngừng lui về phía sau, nhưng bởi vì sự trói buộc của đối phương cứng như sắt thép nên dù có giãy dụa thế nào cũng không thoát.

Ngón tay thon dài mang theo bọt nước điểm nhẹ lên đôi môi phấn nộn của cô, anh nhẹ giọng nói bên tai cô nhưng lại cực kỳ giống như đang cảnh cáo, "Không nghe lời là phải bị trừng phạt!"

Đôi mắt sâu thẳm đầy sóng ngầm, Mộc Yên lắc đầu phủ nhận nhưng đã không còn kịp rồi.

Mạnh mẽ ép chặt cô lên vách tường phòng tắm, hai tay giãy dụa bị anh đè ra sau lưng, cúi đầu xuống hung hăng hôn môi cô.

Bá đạo chiếm hữu làm cho cô khó có thể thừa nhận nên đầu óc bắt đầu mê muội, nụ hôn của Dung Lạc luôn dịu dàng triền miên, sự mạnh mẽ như bây giờ làm cho cô không thích ứng được.

Hơi thở nóng bỏng như lửa dính đầy tình ý, bởi vì cả người anh đều tỏa ra hơi thở nguy hiểm nên Mộc Yên cũng nhanh chóng thuận theo. Cảm nhận được cô thuận theo nên nụ hôn cũng kéo dài và dịu dàng hơn, diensdafillequysdoon chậm rãi cạy hàm răng của cô ra, đầu lưỡi mềm mại xâm nhập vào trong, công thành đoạt đất.

Cần cổ trắng nõn như ngọc, nụ hôn nóng bỏng để lại ấn ký xanh tím trên đó."Ừm... Lạc Lạc...." Mộc Yên bất an nhẹ nhàng gọi anh.

"Ngaoan, cục cưng của anh." Cắn đứt từng chiếc cúc áo từ xương quai xanh trở xuống mãi cho đến trước bộ ngực mềm mại của cô.

Nụ hôn vô cùng thân thiết mềm mại, để lại vô số đóa hoa xinh đẹp trên xương quai xanh tinh xảo. Ngẫu nhiên cắn nhẹ một cái làm cho Mộc Yên vận vào cơ thể, trốn tránh khoái cảm, nhưng lại vẫn bị anh cắn vào da thịt trắng nõn, ngứa ngáy khó nhịn.

Hai đôi môi hòa cùng một chỗ, kéo dài khoảng cách ra, ôm Mộc Yên mềm nhũn vào trong ngực mình, Dung Lạc mỉm cười, "Cục cưng, có phải bây giờ cảm thấy anh lợi hại hơn em một chút rồi đúng không?"

Thấy cô vẫn ngang bướng chịu đựng như trước, im lặng không muốn chịu thua, Dung Lạc tiếp tục nói, "Xem ra cục cưng còn chưa đủ vừa lòng với biểu hiện của anh." Khiêu khích hôn lên vành tai cô, thờ dỗi mờ ám, "Vậy chúng ta tiếp tục cho đến khi cục cưng thừa nhận sự lợi hại của anh mới thôi, được không?"

Mộc Yên không nói gì: "..."

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sủng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 115: Chị Dâu Da Thịt Trắng Mềm Không Chịu Nổi Ép Buộc

Edit: susublu

Hôm nay là cuối tuần, Úc Hâm kéo theo cơ thể đau nhức mỗi một đi ra khỏi khu dân cư Lâm Giang xa hoa, đã qua đầu giờ chiều rồi. Sắc mặt cô tái nhợt có chút tiêu tụy, mái tóc màu râm nắng tuy rằng bị cô cố ý nhuộm đen nhưng dưới ánh mặt trời vẫn hơi phản chiếu chút màu râm nắng. Vừa mở đi động ra, di động rung làm cho cô nhú mày, là mấy tin nhắn đến từ công ty, " Vì Úc tiểu thư không được đánh giá xuất sắc khi thử việc vị trí trợ lý tổng giám đốc nên cuối cùng công ty quyết định điều cô đến bộ phận marketing, mời cô đến bộ phận marketing để báo danh, chúc công việc của cô tốt đẹp."

Úc Hâm cười lạnh, đây mới là Lương Đình Hạo, mãi mãi máu lạnh đến tận xương tủy, sau khi phát sinh quan hệ với cô xong thì nhanh chóng đổi chức vụ của cô. Thế nào, biết được trợ lý mới sắp nhận chức vừa mới lên giường với mình là một người phụ nữ không đứng đắn thì liền khẩn cấp muốn phải sạch quan hệ sao.

Cô cố ý tranh cử vị trí trợ lý của Lương Đình Hạo, không ngờ lại nhận được tin tức có thể đảm nhiệm ở quán bar, rồi sau khi bị anh cáo trạng thì liền một cước đá văng cô ra. Rốt cuộc anh coi cô là loại người gì? Nếu cảm thấy cô ghê tởm như thế thì vì sao lại còn điều cô đến bộ phận marketing? Thật sự là vợ vẫn buồn cười, không cần biết là thế nào, chỉ cần có cơ hội tiến vào Lương thị thì sẽ có cơ hội tiếp cận anh. Đợi mãi tái nhợt nở nụ cười khát máu, cô muốn tới gần từng bước một, sau đó làm cho anh đau khổ.

Lịch trên di động cho thấy hôm nay là ngày mười sáu tháng chín.

Các đốt ngón tay nắm di động không ngừng siết chặt đến trắng bệch, ngày mười sáu tháng chín, vào ngày này ba năm trước đứa nhỏ trong bụng cô đã bị người ta hãm hại.

Cục cưng của cô đã được năm tháng rưỡi rồi mà bị chết như vậy. Không có ai biết lúc đó cô đau cỡ nào, không có ai biết cô đã chảy bao nhiêu máu.

Trong một khu mộ hoang vắng ở ngoại ô thành phố A, cát vàng tuôn chảy, từng bia mộ nối dài liên tiếp nhau chứa đầy không khí tử vong.

Úc Hâm đi đến trước một ngôi mộ sáng sủa dưới tán cây Hòe, ở đó là một ngôi mộ mới, bên trên không có ảnh chụp cũng như tên người chết. Đây là ngôi mộ mà trước khi Úc Hâm đi Hàn Quốc chinh hình đã lập cho cục cưng của cô, đứa nhỏ chết non bình thường đều không được lập mộ bia. Nhưng đối với Úc Hâm mà nói thì người quý giá nhất đối với cô chính là cục cưng cho nên cô đã lập một ngôi mộ cho đứa con chưa ra đời ở chính đất nước của mình, nó cũng là ngôi mộ trong lòng Hoắc Thất.

Khu mộ lạnh lẽo không có ai, chỉ có một người phụ nữ yếu ớt ngồi chồm hổm dưới gốc cây hòe ẩm áp.

Ngày mười sáu tháng chín chính là ngày giỗ của con cô, cũng chính vào ngày này ba năm trước cô bị Lương Đình Hạo hoàn toàn vứt bỏ. Cầm theo một túi nylon to và một chai rượu giá rẻ, đây là thứ mà lúc ba mẹ cô còn sống thích nhất, cầm theo nó tới gặp cục cưng đang nằm dưới đất của mình giống như dẫn theo ba mẹ mình đến gặp cháu ngoại gái của họ. Cục cưng đã được năm tháng rưỡi, bác sĩ nói là con gái.

Không nhận được nữa, nước mắt bắt đầu điên cuồng chảy ra rơi xuống bùn đất trước mộ bia, Úc Hâm quỳ xuống ôm mộ bia khóc nức nở, cô thật sự không có một người thân nào, ngay cả cục cưng cô yêu nhất cũng đều rời bỏ cô sớm như vậy. Sau lần sanh non đó, bác sĩ nói tử cung của cô bị tổn thương nghiêm trọng nên có lẽ cả đời cũng không thể có con được nữa. Mở nắp của chai rượu ra, lấy rượu mình đã chuẩn bị sẵn ra, bốn người ba ly rượu. Úc Hâm, ba mẹ cô. Đặt trước bia mộ của cục cưng đã chết giống như là một nhà đoàn tụ.

"Ba mẹ, con mang theo rượu mà hai người thích đến đây gặp cháu ngoại gái của hai người đây, hai người nhất định phải giúp con yêu chiều con bé." Ngẩng đầu lên uống sạch ly rượu, vị nóng bỏng kích thích Úc Hâm rơi lệ, "Ba mẹ, cục cưng con còn nhỏ như vậy, nhỏ như vậy đã mất rồi." Nói tới đây, Úc Hâm khóc thút thít không nói nổi nữa, "La con không bảo vệ được con bé, đều tại con. Nếu không bây giờ con bé đã 3 tuổi rồi. Có lẽ đã cao như vậy." Cô khua tay múa chân trước bia mộ trống rỗng, lúc Úc Hâm nói những lời này thì miệng luôn nở nụ cười, nhưng mắt của cô lại đang khóc. Trái tim không ngừng đau đớn, đau đến mức cả người cô đều run rẩy. Không còn ai nữa, không còn người thân nào nữa, mãi mãi cũng không thể có người thân nữa, cô nhất định sẽ cô độc sống cuộc đời còn lại, cuối cùng sẽ chết trong khoái cảm trả thù thành công. Đến lúc đó cô có thể đi gặp cục cưng của mình, diễn dafnle quysdon vô số lần ngủ mơ nhìn thấy cơ thể mềm mại, bàn tay nhỏ bé non mềm, đôi mắt giống cô, nhưng cục cưng đã chết, vào ngày này ba năm trước, người thân duy nhất trên đời này có cùng huyết thống với cô đã chết, con bé cứ như vậy mà biến mất khỏi cuộc đời cô. Hơn nữa, từ đó về

sau không bao giờ có ai có huyết thống với cô xuất hiện nữa, mãi mãi cũng không, sống trong tro bụi và cô độc, cuối cùng kéo theo người mình hận xuống địa ngục. Suốt buổi chiều Úc Hâm cứ ngồi chồm hổm trước bia mộ của cục cưng như vậy, uống hết ly này tới ly khác, hơi nóng chảy xuống yết hầu của cô, vị nóng rực thiêu đốt dạ dày đã hai ngày chưa ăn cơm của cô. Dạ dày yếu ớt làm sao chịu được kích thích như vậy, cảm giác đau đớn như bị kim đâm, so với nỗi đau này thứ lòng của cô càng đau đến mức rách ra. Úc Hâm giống như chết lặng, cô ngồi bệt xuống đất uống liên tục.

Gió nổi lên, gió lớn ở ngoại ô cuốn theo cát vàng, thổi bay vào mắt cô, trong cơn hỗn loạn cô càng trở nên tiều tụy.

Thật ra Úc Hâm không hề biết uống rượu, uống rượu vào cũng rất dễ say, say rồi thì cô lại dựa vào trước mộ bia khốc lốc ní non cái gì đó, giống như là nói ra toàn bộ sự nổi khổ trong lòng ra. Ánh mắt cũng bắt đầu mờ màng, từng giọt nước mắt chảy ra như muốn thấm ướt mộ bia vậy.

Thế giới như bị đảo điên, giữa bầu trời đầy cát vàng, giống như mùa hè nhiều năm trước kia.

Người đàn ông kia ôm cô nói, "Tiểu Thất, anh thích xem em mặc váy màu cam nhất." Cô gái tươi sáng dưới ánh mặt trời như vậy giống như một quả cam ngọt giữa ngày hè, vừa xinh đẹp vừa tỏa sáng.

Công ty sừng sững cao vút, "Tiểu thư, xin hỏi cô có hẹn trước không?" Nhìn người phụ nữ mặc lễ phục màu cam trước mắt, cô gái cười tươi như nắng, nhân viên mặc đồng phục trực ở đại sảnh nhìn không được nhíu mày, đây đã là người phụ nữ thứ mười bốn không hẹn trước đến tìm Lương tổng của các cô rồi. Người phụ nữ xinh đẹp này đúng là không biết xấu hổ, cũng không có chừng mực, đuổi đàn ông mà còn đuổi tới cả công ty.

Nhìn khí chất cao quý của người phụ nữ trước mắt này, lễ tân trực sảnh bĩu môi, ban ngày ban mặt đến tìm tổng giám đốc của các cô mà còn ăn mặc lộ liễu như vậy, lễ phục trễ ngực màu cam làm nổi bật làn da trắng nõn của Hoắc Thất. Lễ tân nhìn thấy cũng đỏ mặt.

"Tiểu thư, cô giúp tôi gọi một cuộc điện thoại cho Lương tổng của các cô là được rồi." Thật ra Hoắc Thất đột nhiên đến công ty anh nên có chút lúng túng.

Không có gì bất ngờ khi bị lễ tân từ chối, mặc dù có chút tiếc nuối nhưng khi ổn định lại tâm trạng thì Hoắc Thất cũng thấy khiếp sợ vì hành vi hôm nay của mình, quả nhiên tình yêu sẽ làm người ta trở nên ngu ngốc, cô chỉ lo kích động mà lại quên mất là mình chưa từng tới nơi này, sao người khác có thể để cho cô đi vào.

Trong lòng đang khổ sở, lúc cô ừ ừ muốn quay đi thì lại lọt vào một cái ôm ấm áp quen thuộc.

"Lương Đình Hạo!" Ánh mắt thất vọng liền biến mất không thấy đâu, nhìn thấy người đàn ông trước mặt mình thì Hoắc Thất lại kinh sợ vui mừng.

Lương Đình Hạo cũng sững sờ vì không ngờ cô sẽ tới đây, hơn nữa còn mặc bộ lễ phục màu cam mà anh ép buộc vô số cũng không được. Đây là do anh mua cho cô, nhưng Hoắc Thất là một phụ nữ phương Đông truyền thống và cực kỳ bảo thủ, bộ quần áo hở lưng như vậy cô sẽ không mặc.

Có người nói, khi phụ nữ bắt đầu ăn mặc theo ý đang ông thì cũng có nghĩa là cô ấy đã hoàn toàn trầm luân.

Dưới lớp váy màu cam, da thịt trắng như tuyết lộ ra bên ngoài khiến người ta muốn phạm tội.

Lương Đình Hạo thấp giọng rủa một tiếng, không hề cố kỵ ôm lấy Hoắc Thất giữa đám đông nhanh chân bước vào văn phòng của mình, quản lý kinh doanh và phụ tá đi theo bên cạnh, cùng với một đám người của công ty nhìn thấy Lương tổng đang đi với bọn họ lại ôm một mỹ nhân thì rất kinh sợ.

Nhiều năm như vậy rồi, người đàn ông độc thân hoàng kim Lương Đình Hạo nổi tiếng, là người đàn ông mà bao nhiêu phụ nữ nằm mơ đều muốn, nhưng anh ở giữa bụi hoa mà lại không có hứng thú với ai. Còn có người không sợ chết đáng tin đoán Lương tiên sinh có vấn đề về tình dục, cũng có mấy tờ báo trắng trợn đoán sơ dĩ Lương tổng giám đốc không thích phụ nữ là vì anh thích đàn ông.

Nhưng tất cả những điều đó đều đã bị vị tiểu thư chủ động tìm tới cửa hôm nay phá vỡ, mọi người không nhìn được đều khiếp sợ, Lương tổng vốn là kim ốc tàng kiều đó!

Cửa phòng nghỉ riêng của tổng giám đốc đóng sầm lại, Lương tổng đã cấp tốc đề lên người Hoắc Thất hôn môi cô, hoàn toàn quên sạch hội nghị sắp diễn ra.

"Hoắc Thất!" Giọng nói khàn khàn của Lương Đình Hạo ẩn chứa chút tức giận, "Em dám mặc như vậy tới đây hả?" Cô có biết bộ dáng mê người của cô hôm nay làm cho bao nhiêu đàn ông thèm chảy nước dãi dài ba mét không.

Hoắc Thất giận dữ, "Lương Đình Hạo, không phải anh vẫn luôn muốn em mặc sao!" Bị Hoắc Thất đè bên dưới cũng bắt đầu vận vẹo, tức giận.

"Anh có cho em mặc như vậy ra ngoài sao?" Lương Đình Hạo quát lớn. "Em chỉ có thể mặc bộ đồ này cho một mình anh xem thôi."

"Anh bá đạo, vô sỉ, ưm..." Người đàn ông không ngừng bị mắng dùng miệng ngăn cô lại.

Trong văn phòng hai người giương cung bạt kiếm, Hoắc Thất liều mạng đánh chết cái tên khốn kiếp đang đè trên người cô, dienxdafnlleequysdoon cảm thấy uất ức khó hiểu.

Muốn mắng anh không phân rõ phải trái lại còn ngang ngược, nhưng nếu Lương Đình Hạo không như thế thì cô sẽ thích anh sao?

Lương Đình Hạo đè gáy của cô lại, ép cô ngẩng đầu lên, cạy răng cô răng tiến nhanh vào trong, trong lúc thờ dốt có nghe được anh thở dài, "Tiểu Thất,

sau này ra ngoài không được mặc như vậy."

Như vậy trông cô quá mê người, hai người yêu nhau cùng tiếp xúc da thịt, cảm giác kích thích thiêu đốt mạnh mẽ.

Trong mơ màng, dục vọng chiếm hữu và ham muốn của Lương Đình Hạo đối với Hoắc Thất càng sâu hơn.

Đầu lưỡi của Lương Đình Hạo rời khỏi miệng cô, Hoắc Thất bị ép ngửa đầu lên, quần áo bị cởi ra, phong cảnh mê người bày ra trước mắt không thiếu thứ gì, ánh mắt âm u của Lương Đình Hạo càng sâu thẳm.

Cảm thấy thân thể hơi lạnh, Hoắc Thất lập tức tỉnh táo lại, "Lương Đình Hạo!" Có chút vô lực, "Đây là văn phòng của anh."

Hai tay kháng cự của cô bị anh giữ chặt trên đỉnh đầu, nụ hôn của anh làm cô run rẩy.

Hoắc Thất vốn định há mồm nói gì đó nhưng lại bị anh hôn chặn lại, hơi thở nam tính mạnh mẽ như vậy làm cho cô không còn chỗ nào để trốn, anh ôm cô thật chặt, ngay cả cơ hội thở dốc cũng không cho.

"Lương Đình Hạo, em muốn nói với anh một chuyện." Thờ ờ lực chú ý của anh đi.

"Tiểu Thất, để nói sau." Nói xong anh cúi người xuống.

Nhưng cuối cùng vẫn không làm gì, bị Hoắc Thất liên tục ngăn cản.

Lương Đình Hạo cũng không tức giận, anh mơ hồ cảm thấy chuyện cô muốn nói rất quan trọng.

Quả nhiên Hoắc Thất nhìn anh cười khanh khách nói, "Lương Đình Hạo em mang thai, cho nên chúng ta không thể..." Nói xong còn xấu hổ, lúng túng không biết nên nói thế nào.

Lương Đình Hạo nhìn cô, hai giây sau mới đột nhiên phản ứng lại. Anh cẩn thận ôm lấy cô, mềm nhẹ đặt cô nằm lên giường trong phòng nghỉ của anh, đắp chăn lông lên người cô, lo lắng nói, "Cảm giác thế nào? Có thấy không thoải mái không?" Nhìn anh luống cuống tay chân, Hoắc Thất đột nhiên cười thành tiếng.

Cảm nhận được bàn tay to của Lương Đình Hạo xoa bụng cô, Hoắc Thất và anh đều đồng loạt nhếch môi.

"Nó đã được hai tháng, em đến đây là vì muốn nói cho anh biết tin này." Hoắc Thất hơi đỏ mặt.

"Tiểu Thất, cảm ơn em." Nụ hôn ấm áp đặt xuống đỉnh đầu thơm ngát của cô. Tay anh đan xen vào tay cô, đặt lên vùng bụng bằng phẳng, bọn họ cùng nhau chờ mong đứa bé sắp sinh này, niềm vui lần đầu làm ba khiến cho Lương Đình Hạo càng quý trọng Hoắc Thất hơn.

"Mang thai sẽ rất vất vả, có chuyện gì thì nhất định không được tự gánh vác, nhớ phải nói cho anh biết." Biết rõ tính tình Hoắc Thất ngang bướng nên anh lại không yên lòng.

Khuôn mặt trắng nõn của Hoắc Thất ửng hồng, hờn dỗi nói "Người anh nên lo lắng phải là cục cưng của chúng ta mới đúng."

"So với việc lo lắng cho con bé thì anh càng lo lắng cho em hơn!" Xem xét một chút, anh ôm chặt lấy Hoắc Thất.

Sau này, mỗi khi Hoắc Thất nhớ tới những lời này, nhớ tới sự dịu dàng của Lương Đình Hạo thì lại đau lòng chảy nước mắt không nhịn được.

Cô và anh đã cùng trải qua một giấc mơ tốt đẹp ngọt ngào như vậy cho nên sau khi tỉnh lại thì tất cả đều tan biến như bọt xà phòng, không chỉ có cô đơn mà còn có thù hận và máu tươi. Rõ ràng là hai người yêu nhau nhưng vì sao lại biến thành như vậy?

Hoắc Thất mãi mãi không quên được ánh mặt trời sáng lạn sau giờ trưa, Lương Đình Hạo ôm cô nằm ở trên giường nhỏ trong sân, lúc đó khuôn mặt lạnh lẽo cứng nhắc của anh lại cực kỳ dịu dàng.

"Tiểu Thất." Mang thai bốn tháng, bụng cô đã hoàn toàn lộ ra, phình to dưới lớp quần áo mềm mại trông hết sức đáng yêu.

Bàn tay của Lương Đình Hạo đặt trên bụng cô, cảm nhận được máy thai rất nhẹ. Ánh mặt trời vàng tươi chiếu xuống Hoắc Thất đang lim dim ngủ làm cho cô trông vừa xinh đẹp vừa huyền ảo.

"Tiểu Thất." Người đàn ông nhẹ giọng nức nở bên tai cô, "Con gái chúng ta gọi là Tâm Nghi được không?" Tâm nghi, tên rất hay, con là máu trong tim của mẹ.

"Tâm Nghi." Trong lúc mơ màng Hoắc Thất lầm bầm một tiếng rồi lại nặng nề ngủ, bởi vì mang thai nên gần đây cô ngủ rất ít, thường xuyên nửa ngủ nửa tỉnh. Nhưng hai chữ này cô lại khắc ghi trong tim mình.

Sau này khi cô thay đổi thân phận, dùng cái tên "Úc Hâm" thì không có lúc nào không tự nhắc nhở chính mình đứa bé chết trong bụng cô đáng thương cỡ nào.

Gió lạnh làm cho Úc Hâm say rượu đang dựa vào trước bia mộ tỉnh táo lại, cô không có tư lượng cao nên sao có thể lập tức tỉnh táo được.

Trong không khí đầy hương rượu, ba người đàn ông nhàn rỗi không có việc để làm, chung quanh toàn những hành vi bỉ ổi. Một người ăn mặc thô tục, một người nhuộm tóc vàng kim, một người bấm lỗ tai, cuối cùng là một người mặc quần áo da bó sát người, bộ dáng cà lơ phất phơ. Ánh mắt phóng túng nhìn Úc Hâm uống say đến mức không biết gì cả.

Một bãi tha ma không có người, khi biết ba tên đáng khinh này là lưu manh thì chúng đã vội vàng đi về phía Úc Hâm.

Mỹ nữ xinh đẹp uống say, nhất là đôi mắt mê người kia làm cho làm cho ba tên đáng khinh này bắt đầu chảy nước miếng.

"Này, mỹ nữ!" Tiếng huýt sáo vang dội, có một tên đàn ông không chịu nổi thân hình đầy đặn của Úc Hâm nữa nên bước lên phía trước.

"Mỹ nữ cùng nhau tìm chút niềm vui đi, hầu hạ mấy người chúng ta thật tốt, chúng ta cũng sẽ cho cô được vui sướng!" Khuôn mặt tươi cười đậm tà làm cho Úc Hâm nhìn không được muốn ỏi.

Đáng chết, cô uống quá nhiều rượu nên cả người đều mềm nhũn không có chút lực.

Sắc mặt Úc Hâm ửng hồng, trong lúc mơ màng đã cho tên đàn ông này một đá, chỉ tiếc là để cho đối phương né được.

"Con mẹ nó, mỹ nữ này thật nóng bỏng!" Tham lam nhìn chăm chú vào cعن cổ tuyết trắng của Úc Hâm, ba người bắt đầu cùng tiến lên phía trước.

Đầu choáng mắt hoa, cố gắng dùng móng tay đâm vào lòng bàn tay để buộc mình phải duy trì sự tỉnh táo, máu đỏ chảy xuống từ lòng bàn tay, cảm giác này khiến Úc Hâm khôi phục sự tỉnh táo.

Mắt đầy ý lạnh, mạnh mẽ nhắc chân lên, ngón tay mảnh khảnh nắm chặt thành quyền, ánh mắt khát máu cay độc. Ác độc đá vào ngực tên đầu vàng một cái!

"Mẹ nó, con nhóc này thật ngang tàng." Gã đầu vàng bị đánh ngã xuống đất miệng đầy bùn, nằm nửa ngày cũng không đứng dậy nổi.

Đồng bọn vừa chửi vừa vui cười, "Con mẹ nó, mày không được cô ta thích, đã vậy thì để cho gia thương cô!"

Tên đàn ông mặc áo da màu đen vừa dứt lời đã bị Úc Hâm đá một cái văng đến trước mộ bia ỏi ra mấy ngụm máu.

Tên còn lại đang đứng gần Úc Hâm cũng hoảng thần, nhìn bộ dáng khát máu của cô thì sợ hãi quỳ xuống liên tục cầu xin tha thứ.

Nhưng lại bị Úc Hâm hung hăng dẫm nát một tay, nghiền nát xương tay của hắn từng chút một. "A!" Nghe tiếng xương cốt gãy, nhóm lưu manh đáng khinh lớn tiếng hô đau, đã không còn vẻ điên cuồng như vừa rồi nữa.

Nhưng đột nhiên hương rượu xông lên, con mê mang khiến thân thể Úc Hâm bắt đầu không chịu nổi nữa mà trở nên vô lực, ngã quỵ xuống dưới.

"Con mẹ nó!" Đứng lên từ trên đất nhìn Úc Hâm. "Con mẹ nó, con nhỏ này thật khó thu phục!"

Những tên lưu manh đáng khinh khác cũng đều nhìn đau đứng lên.

"Con nhỏ này thật đúng là không biết điều! Chúng ta mà không chơi đùa đủ với cô ta thì mẹ nó chính là kẻ ngu! Các anh em lên đi, đã lâu rồi ông đây không có khai trai, hôm nay chúng ta cùng nhau ném thử cảm giác dục tiên dục tử đi."

"Mẹ nó, da cô ta thật trắng. Chân dài như vậy nhất định là được nuôi dưỡng!"

"Đoàng!"

Người đàn ông đáng khinh vừa vươn tay ra, còn chưa đụng vào Úc Hâm thì đã bị một phát súng xuyên đầu. Máu tươi lập tức phun ra.

Hai tên lưu manh kia còn chưa phản ứng lại thì đã có hai tiếng súng khác liên tục vang lên, hai người còn lại còn chưa kịp thấy rõ ai ra tay với mình thì đã mất mạng một cách khó tin.

Úc Hâm mơ màng lơ đãng cố gắng muốn mở to mắt nhưng lại không thể nhìn rõ người tới là ai, toàn thân cao thấp đều mặc một bộ tây trang màu đen, Úc Hâm nhớ lại có một người đàn ông hình như rất thích cô.

Châm chọc cười nhạo một tiếng, Úc Hâm nhanh chóng cảm thấy mình bị một cánh tay mạnh mẽ ôm lên, trên người chủ nhân của cánh tay này còn có mùi bạc hà âm áp khoan khoái. Bên tai còn có âm thanh xe dừng chói tai, cô khó chịu nhíu mày, cảm thấy cực kỳ đau đầu, lại được đối phương săn sóc vươn tay bịt lỗ tai lại che đi tạp âm bên ngoài.

Tiếp theo, bên ngoài có tiếng bước chân hỗn độn.

"Lão đại, lên xe!" Nhìn người đàn ông cứng nhắc, cả người nghiêm túc đầy sát khí lại còn ôm một người phụ nữ thì Hoàng Viêm nhíu mi, liền dafineeqysdoon lão đại nhà anh không gần nữ sắc, "Có biến nha!" Hoàng Viêm hận không thể mọc mắt trên người tên đàn ông cứng nhắc Hứa Như Phong đang ngồi trên xe jeep.

Làn da đủ trắng, xem ra là rất non mềm, tuy rằng nhìn không thấy mặt nhưng dùng ngón chân cũng biết người phụ nữ lão đại anh nhận định thì sẽ không kém. Không phải khuynh quốc khuynh thành nhưng cũng tuyệt đối là họa thủy quyến rũ người!

Hứa Như Phong ôm Úc Hâm không để ý tới ánh mắt khác thường của người khác, lạnh lùng lên xe xong thì ra lệnh, "Lái xe!"

Úc Hâm đau đầu muốn chết, nhưng cô vẫn cảm nhận được có người ôm cô, nhiệt độ cơ thể ấm áp như vậy không giống với trong trí nhớ của cô chút nào, ngay cả như vậy thì cô vẫn nỉ non một tiếng theo bản năng, "Đình, Đình, Đình Hạo!"

Người ôm cô nhủ mi, mày kiểm trên gương mặt anh tuần bắt đầu tỏa ra khí lạnh, hai tay không ngừng nắn chặt làm cho Úc Hâm đau đến mức nhăn mày lại, "A..." Động đến miệng vết thương trên người làm cho Úc Hâm nhìn không được nhẹ ngâm nga.

Hoàng Viêm ngồi ở ghế phụ lái quay đầu nhìn về mặt lạnh lẽo của Hứa Như Phong, treu tức, "Lão đại, sao lại có thể đối xử với mỹ nữ thô bạo như thế được, chị dâu này da thịt non mềm, bị anh ép buộc thô bạo như vậy sẽ không chịu nổi đâu, anh phải nên thương hương tiếc ngọc một chút."

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sùng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 116: Cô Gái, Em Nghe Lời Một Chút Cho Tôi!

Edit: susublu

Hứa Như Phong ngồi ở phía sau nghe được lời treu chọc của Hoàng Viêm thì mặt nhăn mày nhíu, không vui nói, "Cầm miệng của cậu lại!"

Ôm cô ở trong lòng, ngửi thấy mùi hương nhàn nhạt trên người cô, Hứa Như Phong đột nhiên cảm thấy an tâm chưa từng thấy. Ôm cơ thể mềm mại trong lòng thật chặt, nhưng động tác này lại làm cho người phụ nữ mê ly lơ đãng tức mở mắt.

Đôi mắt xinh đẹp có chút ngà ngà say, quyến rũ người khác lại gọi cảm!

Đầu óc choáng váng lợi hại, Úc Hâm cảm thấy tuy rằng mình dựa vào một nơi ấm áp cứng rắn, không hề thoải mái chút nào. Cô đang ở đâu vậy? Lòng mi đẹp run rẩy, vừa mở mắt ra đã nhìn thấy một cảnh tượng như vậy.

Quai hàm của người đàn ông ôm cô lạnh lẽo cứng rắn, lông mi như kiếm sắc nhếch lên, sống mũi thẳng tắp, môi mòng nhếch lên, khuôn mặt như đao khắc không phải vẻ tuấn mỹ mà là giống như Diêm vương hung ác dưới Địa ngục. Tuy rằng mơ màng nhưng dưới đáy lòng Úc Hâm lại thầm cảm thán người đàn ông này rất "Nguy hiểm".

Cuối cùng Úc Hâm bị anh phủ tay lên bờ ngực mềm mại trong âm thầm, "Khốn kiếp!" Thấp giọng rủa một tiếng, Úc Hâm đánh một quyền vào cằm của anh.

Nhưng không ngờ là còn chưa đánh trúng thì đối phương đã nhanh chóng ra vờn tay ra ngăn cản.

"Em muốn tìm chết sao!" Sát khí nghiêm nghị, trong ánh mắt lạnh lẽo đầy sát ý.

Cho dù làm nhiệm vụ ám sát nhiều năm nhưng Úc Hâm đều chưa từng gặp người nào có sắc thái tàn bạo sâu như vậy.

Hơi sùng sốt một chút, cảm nhận được bàn tay đặt trước ngực mình chậm rãi buông ra, còn cô vì gậy dựa đánh nhau mà hoàn toàn để lộ cánh xuân, lúc này Úc Hâm mới hiểu được là cô trách lầm anh. Nhưng tên khốn kiếp này cũng không thể lấy tay để che giúp cô chứ.

Hoàn cảnh này khiến Úc Hâm vừa thẹn vừa giận.

Muốn nhảy xuống khỏi người anh nhưng lại cảm thấy bàn tay to ở thắt lưng mình càng lúc càng siết chặt, diện mạo suy đoán mà cơ thể mềm mại của cô cũng áp sát vào cơ thể kiên cường của anh, không hề có chút khe hở. Quần áo mùa hè vốn đã ít rồi, tiếp xúc mờ ám như vậy làm cho biểu cảm trên mặt Úc Hâm ngoại trừ bức bối còn có chút khô nóng!

"Cút ngay!" Khuôn mặt trắng nõn non mềm ửng hồng mê hoặc người khác, cô buồn bực rống to.

Nghe thấy tiếng rống giận như vậy thật sự khiến Hoàng Viêm đang ngồi ở phía trước bị dọa sợ, có người nào lại nhiều lần nhục mạ lão đại anh như vậy mà vẫn không bị bắn một phát súng vào đầu chứ, thật là quá khó tin. Đứng nhìn Hứa Như Phong lạnh lùng như vậy mà làm, thật ra anh là một người nóng nảy, chọc giận anh thì đừng nghĩ sẽ được sống!

"Chị dâu, chị bớt giận đi." Hứa lão đại chưa từng chạm qua phụ nữ, lần đầu tiên ra tay nhất định sẽ làm cho mỹ nữ không vui, nghĩ vậy nên Hoàng Viêm nhanh chóng đi giải cứu, nếu không lỡ như Hứa Như Phong bị lửa giận thiêu cháy thì người bị liên lụy sẽ là bọn anh.

Úc Hâm nghe Hoàng Viêm nói xong thì càng thêm bối rối, vốn dĩ đã uống say mơ màng rồi, cô trở thành chị dâu của anh từ khi nào vậy?

Càng muốn nghỉ thì đầu lại càng đau, càng muốn nghỉ cô càng cảm thấy con tức bay lên não!

Nằm trong lòng anh giương nanh múa vuốt nhưng anh lại luôn mạnh mẽ ngăn từng đòn tấn công của cô lại.

"Tên khốn kiếp!" Úc Hâm thở hổn hển mất đi lý trí, nằm trong lòng Hứa Như Phong lặp lại câu này một lần nữa!

"Em nói cái gì?" Con tức dâng lên mạnh mẽ như lửa cháy, người phụ nữ nằm trong lòng anh thật sự rất không biết điều, ánh mắt Hứa Như Phong đầy thô bạo làm cho Úc Hâm đột nhiên ngậm miệng, quên luôn phải giãy dụa, cảm giác ác ý xâm lược mạnh mẽ như vậy ép cô thờ không nổi.

"Lặp lại lần nữa thử xem!" Áp suất rất thấp, Úc Hâm còn chưa phản ứng lại thì đã cảm thấy cổ mình bị khống chế, rồi sau đó một nguồn lực lớn hung hăng bóp lấy cổ cô, bàn tay to của anh dùng sức một cái, khí huyết dâng lên, Úc Hâm liền cảm thấy cổ họng có chút ngòn ngọt. Bàn tay anh dần dần siết chặt hơn, Úc Hâm chưa bao giờ sợ chết cũng bắt đầu bị cảm thấy sợ hãi, trên người anh tỏa ra một luồng sát khí làm cho cô khắc sâu vào tiềm thức rằng anh muốn giết chết cô dễ hơn so với nghiền chết một con kiến.

Bởi vì bị bóp chặt cổ, Úc Hâm cảm thấy hô hấp càng ngày càng khó khăn, bàn tay to ở cổ tựa như muốn bóp nát xương cốt của cô.

Không khí càng lúc càng mỏng manh, sắc mặt của cô càng lúc càng trắng bệch giống như xác chết!

"Lão đại, đừng siết chặt quá, như vậy chị dâu sẽ bị anh bóp chết!" Hoàng Viêm lo lắng, Hứa lão đại không hề có tình thương với phụ nữ, nếu còn tiếp tục như vậy thì cô gái mềm mại này sẽ bị anh chơi đùa đến chết.

"Ít nói nhảm, cút!" Hứa Như Phong gầm lên, tâm trạng đang rất kém cỏi vì người phụ nữ này không nghe lời, chưa từng có ai dám làm trái ý của anh, gan của cô thật lớn, phải nên bị dạy dỗ một chút mới được!

Sắc mặt càng lúc càng trắng, Úc Hâm khó thở chỉ có thể mềm mại ngã vào trong lòng anh, lúc này cô nhu nhược như một con mèo ngang ngược nhe răng nanh, chỉ có đôi mắt quật cường kia là vẫn không chịu chịu thua hung hăng trừng mắt nhìn anh.

"Khụ khụ khụ khụ..." Bởi vì bàn tay anh bóp cổ cô ra nên lúc này cô như người cá bò từ bờ xuống nước vậy, thở dốc ho khan kịch liệt.

Khuôn mặt trắng bệch hơi ửng hồng vì ho khan.

"Nhớ cho kỹ!" Anh lại ôm cô gái đang ho khan vào trong ngực, trong mắt Hứa Như Phong đầy lửa giận, "Lần sau còn làm càn thì nhất định không nhẹ như vậy đâu!"

Suy yếu thở hổn hển một chút, Úc Hâm trừng đôi mắt đầy nước lên, không biết sống chết lặp lại một câu, "Đồ khốn kiếp!"

Mắt thấy anh vừa mới hạ hỏa lại hơi tức giận, Úc Hâm nhìn không được rung mình một cái, nói cô không sợ người đàn ông như Diêm vương này là giả, nhưng Úc Hâm không chịu thua cắn chặt khớp hàm không chịu cúi đầu.

Ai có thể lường trước được người đàn ông đang kiềm nén lửa giận lại cúi người xuống, há mồm cắn một cái ngay cần cổ non mềm của cô.

"A!" Lực cắn mạnh khiến Úc Hâm đau đến nhe răng trợn mắt, da thịt trắng nõn bị anh cắn rỉ máu.

Nhưng cơn đau đớn này qua đi thì Úc Hâm lại đột nhiên cảm thấy tê dại như có một luồng điện chạy qua, không ngờ anh lại bắt đầu dùng đầu lưỡi liếm vết thương của cô.

Trái tim bắt đầu kinh hoàng, trong đầu Úc Hâm có một tiếng "Àm" vang lên rồi lập tức xấu hổ đỏ mặt, nói thế nào thì cô cũng là phụ nữ, bị đàn ông chiếm tiện nghi như vậy sao cô có thể chịu được.

Anh khiêu khích nhìn ánh mắt ngang bướng giống nai con của cô, có khí chất bừa bãi, hai gò má ửng hồng lại khiến Hứa Như Phong vốn đang tức giận vừa lòng.

"Cô gái, em nói tôi nghe thử xem!" Cánh tay cứng rắn mạnh mẽ như sắt thép ôm chặt vòng eo mềm mại của cô.

"Khốn kiếp, anh buông tôi ra!" Khuôn mặt đỏ bừng có chút tức giận, Úc Hâm càng giãy dụa mạnh hơn.

"Kêu ai khốn kiếp?" Cúi đầu cắn lên ngực cô một cái, tâm trạng Hứa đại gia đột nhiên trở nên sung sướng.

Tên khốn kiếp này là chó sao! Mặt cô nóng bỏng như lửa.

Mẹ nó, Úc Hâm nhìn không được thắm chửi thề một câu, rõ ràng là tên khốn này do ông trời phái tới tra tấn cô, đánh thì đánh không lại, mắng cũng không phải là đối thủ của anh, lần đầu tiên gặp mặt đã bị tên khốn này chiếm hết tiện nghi. Không ngờ khuôn mặt thì anh tuấn mà lại không biết xấu hổ!

Cầm có chút đau đớn, Úc Hâm nhú mi, bị anh nắm cằm, chóp mũi kề sát với nhau, hơi thở mờ ám bay lượn khắp nơi, giãy dụa không được nên chỉ có thể mặc cho đối phương làm bậy, "Cô gái, đừng ngang bướng với tôi, nếu không em sẽ không chịu nổi!" Đôi mắt khát máu ác độc làm cho Úc Hâm đột nhiên yếu thế hẳn đi, người đàn ông này sát khí quá nặng, đầy cảm giác ác độc, chết tiệt, gặp phải anh thật sự không phải chuyện hay ho gì!

"Có nghe thấy không!" Giọng điệu bá đạo như ra lệnh, hung ác giống như báo săn nguy hiểm. Giống như chỉ cần Úc Hâm dám nói "Không" thì anh sẽ lập tức cần chết cô!

Nhưng Úc Hâm lại chính là loại người tính tình cố chấp mềm không ăn cứng cũng không ăn, "Không nghe!" Giọng nói vang dội, ngang ngược như muốn chết.

Nắm chặt chiếc cằm xinh đẹp của cô, Hứa Như Phong hừ lạnh, "Em lặp lại lần nữa cho tôi!"

"Lặp lại lần nữa cũng là không nghe!" Trùng mắt nhìn anh, Úc Hâm đã chính thức đối đầu với anh rồi.

Hoàng viêm ngồi ở phía trước cười trộm, anh chưa bao giờ thấy Hứa gia lão đại kinh ngạc như vậy, hơn nữa còn vì một người phụ nữ, quả nhiên lão đại anh coi trọng cô ấy nên phá lệ rất nhiều chuyện.

Hai người ngồi ở phía sau còn đang âm ỉ, nhìn vai mình bị anh ta cắn liên tục để lại nhiều dấu xanh tím, Úc Hâm dần dần bại trận, anh ta thật không biết xấu hổ, cô không muốn dây dưa nữa!

Thở hổn hển nói một tiếng, "Tôi nghe lời anh là được." Mới là lạ!

Anh rất vừa lòng với câu trả lời của cô, nheo đôi mắt lạnh như băng lại, trong mắt có chút vừa lòng. "Thế này mới nghe lời."

Nghe lời sao? Cô cũng không phải thú nuôi của anh! Úc Hâm rất chán ghét cái tên háo sắc khôn kiếp thay đổi thất thường này.

Hứa Như Phong thấy cô ngoan ngoãn thì cởi áo khoác trên người mình ra phủ lấy cô rồi ôm vào trong ngực, "Cô gái, nhớ rõ lời em nói hôm nay!" Giọng điệu cường ngạnh, rõ ràng là khuôn mặt rất đẹp trai nhưng hành vi cử chỉ lại như Diêm Vương đến từ Địa ngục. Làm cho người nghe nhìn không được run rẩy cả người. Cảm nhận được cơ thể mềm mại trong lòng mình hơi run run, Hứa Như Phong thu sát khí lại, "Nghe tôi nói thì tuyệt đối em sẽ không sao." Nhử mồi, anh ôm cô thật chặt.

Cô nhóc mềm mại này yên tĩnh lại cũng rất đáng yêu.

Hứa đại gia vui vẻ nhưng Úc Hâm lại ghen khuất muốn chết, nghe anh lời anh nói, nghe cái cộng lông ấy. Anh nghĩ anh là ai? Nếu không phải vì thân thủ anh lợi hại, biến thái thì nhất định đã đánh cho anh nằm úp sấp vĩnh viễn không thể đứng lên được. Nhưng dưới tình huống trước mắt thì kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt, không thể đối đầu trực tiếp với anh được, cũng chỉ có thể từ từ tìm cơ hội hạ thủ thôi.

Đến lúc đó cô nhất định phải cho anh đẹp mặt, làm cho anh không dám khôn kiếp nữa!

Nghĩ đến cử chỉ vừa rồi của anh thì mặt Úc Hâm lại nóng hổi như trước, cô thật sự không ngờ lại còn có người đàn ông vô si như vậy.

Còn chưa hết xấu hổ tức giận thì người đàn ông vốn đang ngồi đột nhiên nhanh nhẹn xoay người một cái, diễn đạt sự thuận thế đè lên người Úc Hâm, cơ thể mạnh mẽ cảm nhận vào da thịt non mềm nóng bỏng cách một lớp quần áo mỏng manh ngày hè. Cảm nhận được bờ ngực của mình dán chặt vào lồng ngực cứng rắn của anh, Úc Hâm hoàn toàn xấu hổ, "Mẹ nó!" Rốt cục bị Hứa Như Phong làm cho chửi thề. Người đàn ông này bị bệnh thần kinh sao?

Vừa định tiếp tục mắng thì chợt nghe một tiếng "Đoàng!", sau đó là tiếng thủy tinh vỡ vụn, Úc Hâm được Hứa Như Phong bảo vệ dưới thân đột nhiên giật mình một cái, tiếng súng liên tục xả vào làm vỡ lớp cửa sổ thủy tinh.

Hoàng Viêm lưu loát đẩy thi thể tài xế ra ngoài cửa sổ, không còn bộ dạng bất cần như trước nữa.

"Lão đại, lại có người muốn tìm chết!" Tà tử cười một tiếng, chiếc xe vỡ nát cửa sổ bắt đầu nổi giông bão, kỹ thuật lái xe đầy kỹ xảo làm cho bọn họ liên tục tránh thoát đòn tấn công.

Úc Hâm vừa định hỏi gì đó thì thấy người đàn ông áp trên người đột nhiên trấn an vỗ đầu cô, "Đừng sợ!"

Hai chữ này làm cho Úc Hâm đột nhiên chấn động, cuộc sống của cô đều là thi thể người, sợ cái gì, từ lâu cô đã mất đi quyền lợi cảm nhận điều này rồi, cho dù run cũng phải nắm chặt súng, nhưng lại bởi vì một câu nói này mà rung động.

Ngẩng đầu nhìn thấy anh đã ngồi dậy, lại còn che chở để cô nằm trong ngực mình, lúc này Úc Hâm mới phát hiện, sự tàn ác vừa rồi anh phát ra chỉ mới là một góc.

Giờ phút này bị tập kích, sát khí trên người anh tuôn ra giống như Diêm vương đến từ Địa ngục, động tác lên đạn lưu loát làm cho áp suất trong không khí lại giảm thấp đi.

Nhìn Hứa Như Phong ngồi bên cửa sổ cầm lấy súng lục bắt đầu bắn trả, Úc Hâm bỗng nhiên cảm thấy giết chóc mới là nghề chính của người đàn ông này, động tác thành thạo như vậy, xuống tay cực kỳ tàn ác, chính xác, lưu loát đầy khí phách. Cô bị anh ôm vào trong ngực, chỉ có ngẩng đầu lên mới nhìn thấy động tác nổ súng của anh, nhún nhảy như nước chảy mây bay. Vài tiếng súng "Đoàng đoàng đoàng" vang lên, cô không nhìn thấy đối phương chết hay không.

Nhưng nhìn anh nở nụ cười khát máu thì cô biết nhất định đối phương chết rất thảm.

Tiếng súng càng ngày càng thưa thớt, liếc nhìn chính mình người phụ nữ bên cạnh đang sững sờ nhìn mình thì Hứa Như Phong cười khê, "Đừng lo lắng, không có việc gì."

"Ai nói tôi lo lắng cho anh." Trên mặt hơi ửng hồng, Úc Hâm rống giận, "Tôi còn hận vì sao anh không chết đi!"

"Tôi không dễ chết như vậy." Mắt lạnh híp lại, "Tôi chết rồi thì em làm sao bây giờ?"

Cảm giác được bờ ngực mềm mại lại bị bàn tay to của anh quấy phá.

Mẹ nó, anh ta tuyệt đối là lưu manh, Úc Hâm cảm thấy đầu óc cô bị gì sét rồi mới cảm thấy vừa rồi anh có chút dịu dàng.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sùng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 117: Vải Dệt Quần Quanh, Máu Tươi Quần Thân.

Edit: susublu

Nhà tổ của Nhà họ Dung.

Từ từ tắt nước ấm của vòi hoa sen đi, toàn bộ quần áo trên người đều bị cởi ra.

Đưa lưng về phía thân thể mềm mại trắng nõn, mái tóc dài đen nhánh tới thắt lưng thác nước, che khuất cái lưng trắng mịn, ngón tay thon dài cầm khăn tắm mềm mại lau hết bọt nước, dây lưng của chiếc váy ngủ mềm mại bằng bông được ngón tay to lộ rõ khớp xương cột rất khéo léo.

Bầu không khí mờ ám quyền rũ hoàn toàn biến mất, "Cục cưng, chúng ta có thể đi ra ngoài được rồi." Giọng nói khiêu gợi trầm thấp, hôn một cái xuống lông mi dày đậm, Mộc Yên chậm rãi mở mắt ra, rồi sau đó nhìn thấy Dung Lạc đang cười dịu dàng.

"Được." Vừa lên tiếng trả lời xong thì cô đã bị anh ôm lấy.

"Em có thể tự đi." Kéo cái áo trắng không nhiễm bụi trần của anh, Mộc Yên không chút để ý nói, còn có chút cố chấp.

"Cục cưng không thích anh ôm em sao?" Qua quá trình lúc này, đôi mắt anh trở nên thâm thúy, cực kỳ u ám.

Mộc Yên lắc đầu thuận theo ý anh, cô chỉ không muốn mình càng ngày càng ý lại vào Dung Lạc mà thôi, từ khi cô sống ở đây thì ăn mặc ngủ nghỉ đều được anh thu xếp gọn gàng ngăn nắp. Săn sóc ấm áp, bề ngoài thì dịu dàng bên trong thì nhiệt tình, nóng bỏng thiêu cháy mọi sự rần rờ trong lòng người khác, rồi sau đó chỉ còn lại mềm mại. Mộc Yên không biết là khi mất đi cái áo khoác bảo hộ cường ngạnh lạnh như băng này thì cô có còn tiếp tục sống được hay không. Nhưng cô biết rất rõ nếu có một ngày không thể dựa vào Dung Lạc được nữa thì tính mạng của cô nhất định sẽ bị hủy diệt.

Giống như cái chết đang quần quanh người, trộn lẫn với máu tươi, như đóa hoa Mân Côi màu đỏ quyền rũ bị che kín bởi bụi gai. Vận mệnh của bọn họ như hai dây mây đan xen, quấn quýt lấy nhau, phía dưới cành lá màu xanh chói mắt đầy những thứ nguy hiểm khiến người mọc lên, diễn đạt quỵsôn chỉ có khi mặt đối mặt mới có thể chống trả, thể hiện sự dẻo dai của dây mây. Nhưng mà đây cũng là lúc dây mây yếu ớt nhất, không có gì để bảo hộ, càng dễ dàng bị nhổ tận gốc. Bọn họ đều hận sự phản bội giống nhau, họ đều là người lớn lên trong sự phản bội nên rất quý trọng và tin tưởng chia sẻ mọi thứ cho nhau, rồi dần trở thành vĩnh hằng.

Bởi vì bị lún vào quá sâu nên lại càng sợ mất đi.

Vùi mình trong quá khứ đen tối ẩm ướt, cô muốn mãi mãi quên đi những thứ hư thối dơ bẩn kia, mỗi lần cảm thấy ấm áp thì sự yếu ớt lại tấn công thần kinh của cô.

Dưới thủy lao đen tối đầy gián chuột chạy khắp nơi, những thanh sắt cứng lạnh như băng bị nước tẩy rửa lóe sáng sắc bén.

Miệng vết thương vừa mới khỏi lại bị roi da quật vào làm rách ra vô số lần, là da non mịn màng nhiễm máu tươi lại bị ném vào ngâm trong nước. Da thịt thối rữa, sau đó cũng chỉ có thể nhìn đau dùng dao cắt thịt thối trên miệng vết thương đi. Lúc đầu thì máu nhỏ từng giọt từng giọt, cuối cùng là nhuộm cả dòng nước.

Vô số tiếng la đau khổ của những đứa bé, cô cũng là một trong số đó.

Bị ném vào khu nước sâu lạnh lẽo, vô số rần nước độc bơi ở trong đó, một giây trước khi hôn mê mới nhận ra mình vẫn đang làm bạn với lòng sắt cứng ngắt lạnh như băng.

Sau lần khổ hình đó, Mộc Yên quyết định không bao giờ chạy trốn nữa. Bởi vì cô biết một giây trước khi ý niệm này tồn tại trong đầu thì giây tiếp theo đã bị hắc y nhân cầm đao lạnh như băng ném vào Địa ngục.

Mỗi một lần hoàn thành ám sát, cô đều phải nhận rất nhiều cảm xúc từ người khác, được tán dương, bị ghen tị, được tán thành, bị nhục mạ, bị nguyên rủa. Vết sẹo thối rữa vẫn được giấy dưới vết thương đen tối, không thấy được ánh mặt trời còn bị ăn mòn nhanh hơn.

Cầm hộp gỗ màu đen chứa đầu của một người đàn ông, một dáng người nhỏ bé đang cung kính bàn giao nhiệm vụ hoàn thành với thủ lĩnh cao cao tại thượng.

Tổng cộng có bảy người đàn ông, nghe nói bởi vì làm ăn mờ ám ở Seattle nên khiến vô số gia đình tan cửa nát nhà sau một đêm.

Rốt cục có người tìm được tổ chức "Blackflame", cô lại bị phái đi chấp hành nhiệm vụ lần này.

Nhưng trên thực tế, 11 tuổi chỉ nên bị khảo nghiệm, tuy rằng biểu hiện của cô từng khiến cho vô số cao thủ trong tổ chức tắc lưỡi, nhưng kinh nghiệm thực chiến quá ít không nên giao nhiệm vụ gian khổ như vậy cho cô, nhưng mà vị thủ lĩnh cao cao tại thượng kia lại quá ác độc.

Bởi vì tư liệu điều tra cho thấy, bảy tên đàn ông lòng dạ hiểm độc xấu xí này đều có chung một đặc điểm——bọn họ đều thích đùa bỡn cô nhóc nhỏ tuổi.

11 tuổi, dù thế nào thì vẫn chỉ là một đứa nhỏ mà thôi, khi giáp mặt với những gương mặt ghê tởm, dâm tà và xấu xí này, cô nắm chặt súng trong tay, sắc mặt lạnh như băng nhưng trong lòng thì lại đang run rẩy.

"Lại đây, bảo bối." Có người vươn bàn tay thô ráp về phía cô.

Người đàn ông khản cập muốn đụng vào cô, thậm chí trong lúc vội vàng còn chảy nước miếng một cách đáng khinh.

Một cô bé xinh xắn như vậy, đôi mắt xinh đẹp mê người như thế, khuôn mặt nhỏ nhắn, trắng nõn làm cho tên đàn ông đói khát hận không thể lập tức tiến lên hung hăng chà đạp cô.

Trong căn phòng bị bịt kín, tên đàn ông nhìn chằm chằm vào ánh mắt xám ngắt của cô bé, nhất định là thiên sứ do ông trời phái tới đây cho ông ta.

Sốt ruột nhìn không nổi nữa nên cởi quần áo, tháo đai lưng, bước từng bước đến gần Thiên sứ nhỏ, ánh mắt đầy tham lam lại dâm tà.

Bị tên đàn ông đáng khinh nhìn khiến cả người run rẩy, lần đầu tiên chấp hành nhiệm vụ đã bị phái tới đối mặt với người ghê tởm xấu xí như thế khiến cho Mộc Yên nhìn không được muốn nôn mửa.

Từ trước cho tới nay, cô không hề thật sự muốn giết người, ánh mắt bình tĩnh nhưng không không chế được ngón tay đang run rẩy nắm súng lục.

"Bảo bối lại đây, tôi sẽ thương em." Cho dù cô giờ súng chỉ về phía ngực đối phương nhưng ông ta không thêm để ý mà vẫn đi tới.

Không thể lùi bước, mồ hôi lạnh đã che kín trán, lúc thủ lĩnh đưa cô vào đã cười nói với cô, "Đây là khảo nghiệm đầu tiên của cô." Nếu không thành công thì cô cũng biết thứ gì đang chờ đợi cô, sau khi bị roi da quật liên tục cùng với khổ hình xong thì liền bị quang vào Thủy Lao ngâm người trong nước.

Trong vô số lần đấu tranh và bị kích thích thì cô đã nổ phát súng đầu tiên. Nhưng lại bắn trượt qua bả vai của ông ta, máu chảy ra ngoài càng gia tăng thêm sự tàn bạo và khát máu của tên đó.

"Bảo bối, em đối xử với tôi như vậy là muốn tôi hung hăng xé nát em sao!" Máu tươi chậm rãi chảy xuống cánh tay của ông ta, trong không khí đầy mùi máu tươi, cô bị thủ lĩnh ác độc cột vào ghế trên, chỉ có cánh tay là có thể hoạt động. Tên ác ma cao cao tại thượng kia nói với cô đây chính là khảo nghiệm.

--- susubluе ~ diendanlequydon ---

Ngón tay thô ráp ghê tởm chạm vào mặt cô, một tiếng "Đoàng!" vang lên, cổ chấp bóp cò, tên đàn ông bị bắn trúng động mạch chủ kêu lên thảm thiết, máu đỏ tươi sềnh sệch lập tức phun trào, bắn đầy lên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn của cô. Đây là lần đầu tiên cô giết người.

Sau đó cô bị ném tới phòng của sáu tên đàn ông còn lại như là "Lẽ vật", lúc đầu còn sợ hãi, đến cuối cùng thì trực tiếp tiến lên bóp cò, giải quyết nhanh chóng.

Làm theo mệnh lệnh của thủ lĩnh, cô dùng con dao sắc bén lạnh nhạt chặt đầu của bảy người rồi bỏ vào cái hòm gỗ, trở về Blackflame giao cho tên đàn ông cao cao tại thượng kia.

Chiếc hộp màu đen bị mở, mùi máu tươi dày đặc bay ra, đầu của bảy tên đàn ông nằm ở bên trong, đôi mắt híp của anh ta đột nhiên tròn to, nhìn mắt của bảy tên đàn ông cũng đều bị một dụng cụ bén nhọn móc ra một cách tàn nhẫn, hình ảnh nhần tâm này làm cho người ta cảm thấy ghê người. "Thiên sứ nhỏ của tôi, có thể giải thích cho tôi biết mắt của bọn họ bị gì không?"

"Tôi móc." Lạnh lùng trả lời, trong giọng nói còn có chút vui sướng.

"Vì sao?" Người đàn ông ngồi ở trên ghế cao ẩn mình trong bóng đêm, sừng mặt tuần mỹ khiếp người như ma quỷ.

"Bối vì chán ghét."

"Ha ha ha ha!" Người đàn ông cao cao tại thượng cười to, "Không hổ là người do Lý Hân dạy dỗ, làm việc luôn biến thái như vậy! Nhưng mà, tôi thích."

Ánh mắt Thiên sứ, tâm ác ma. Một cô bé như vậy nhất định có thể cho anh nhìn thấy càng nhiều thứ, anh rất mong chờ cô lớn lên, xem thử rốt cuộc đằng sau khuôn mặt xinh đẹp đó ẩn giấu tâm tư điên cuồng thế nào.

Mộc Yên 11 tuổi bình thân giữ im lặng, trong đầu toàn là ánh mắt dâm tà của mấy tên đàn ông kia, ánh mắt đó như muốn cắn nuốt cô, cô cực kỳ chán ghét cho nên mới động thủ móc hết mắt bọn họ ra.

Nhưng cô đã hoàn thành nhiệm vụ rất tốt đẹp, vì sao vẫn bị ném vào trong lồng sắt dưới thủy lao.

Hơi thở càng ngày càng yếu, cô liều mạng giãy dụa, nhưng thứ nước dơ bẩn này vẫn không ngừng chui vào mũi miệng của cô, rắn độc chui qua lồng sắt lạnh như băng găm nhăm da thịt mềm mại của cô.

Cảm giác đau khổ, máu thịt bị xé rách.

"Đau quá."

"Đau quá."

"Đau quá."

Có ai có thể đến, có ai có thể đến cứu cô không?

"Thật sự đau quá!" Cô đau vì toàn bộ xương cốt vỡ vụn.

Cơ thể nhỏ nhắn cuộn mình lại, cắn chặt răng, không làm được gì, chỉ có thể kêu đau như trẻ con.

"Đau."

"Đau quá!"

...

Đột nhiên, một con rắn độc thè cái lưỡi màu đỏ, há cái mõm to đỏ như máu về phía cô.

Mộc Yên giật mình một cái, ngồi bật dậy, đột nhiên mở mắt.

Thở hổn hển, mồ hôi lạnh đầy trán, một lát sau, mắt cũng dần trở nên tỉnh táo.

Trên giường lớn mềm mại, xung quang được trang hoàng ấm áp, lịch sự và tao nhã, bức màn màu lam lam cho người ta an tâm.

Cảm nhận được ánh mặt trời của buổi sáng chiếu vào, lúc này Mộc Yên mới tỉnh táo nhận ra cô đang ở trong phòng Dung Lạc ở nhà tổ của Nhà họ Dung.

Đã lâu rồi không gặp ác mộng như vậy, lâu đến nỗi cô quên mất mình đã từng là một thành viên của cái tổ chức Blackflame tàn bạo khát máu, những thứ dơ bẩn cô từng gặp qua lại xuất hiện trong giấc mơ làm cho cô không chịu đựng nổi.

Nghĩ đến tin tức kỳ lạ mà Tô Mặc gửi cho cô, cách hành văn như vậy nhất định có liên quan đến tên thủ lĩnh của tổ chức. Mộc Yên cảm thấy nhất định là nó khiến cô mất ngủ.

Thở phào nhẹ nhõm, lúc này cô mới phát hiện bên cạnh mình không có ai, mỗi ngày mở mắt ra đều tỉnh lại trong ngực của người kia. Nhưng hôm nay vị trí bên cạnh lạnh như băng không có chút nhiệt độ cơ thể nào khiến cho cô cảm thấy sợ hãi một cách khó hiểu.

Lưu loát xoay người xuống giường, chân trần dẫm lên sàn nhà lạnh như băng, sân nhà tổ của Nhà họ Dung rất lớn, diện tích rộng đến mức cô đẩy cửa ra khỏi phòng của Dung Lạc thì đột nhiên cảm thấy thiết kế của thang lầu này quen thuộc đến mức hơi mê mụ.

Khi tỉnh táo lại, chính cô cũng kinh sợ rốt cuộc mình đang làm cái gì?

Bất đắc dĩ ôm đầu gối ngồi ở trên sàn trước cửa. Có cảm thấy mình như rơi vào tuyệt vọng.

"Cục cưng, sao em lại có thể ngồi ở đây." Giọng nói trầm thấp có chút tức giận.

Một tiếng "Bốp!" vang lên, cái đĩa đựng ly sữa ấm rơi xuống đất.

Bối vì Mộc Yên chột đứng dậy, nên đụng vào ly sữa mà Dung Lạc chuẩn bị cho cô.

Lúc này cô ôm chặt lấy anh, tham lam cảm nhận sự ấm áp trên người anh.

"Lạc Lạc."

"Lạc Lạc."

"Lạc Lạc."

Cô ôm anh, cổ chấp gọi anh, yếu ớt đến kỳ cục.

Dung Lạc cũng ôm cô như vậy, sự yếu ớt của cô làm cho tim anh tan nát.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sùng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 118: Tim Bị Sự Ghen Tị Cẩn Phá

"Ngoan, đừng sợ, anh vẫn ở đây." Nụ hôn ấm áp rơi xuống cái trán tròn bóng của cô, dưới ánh nắng mặt trời, Dung Lạc ôm chặt Mộc Yên.

"Gặp ác mộng sao?" Bê Mộc Yên lên, Dung Lạc vừa đi vừa hỏi, anh biết Mộc Yên chỉ an tâm ngủ khi có anh ôm cô. Anh nghĩ rằng con ác mộng đã không còn bám lấy cô nữa nên mới dậy sớm chuẩn bị bữa sáng cho cô. Ai ngờ đổi chỗ ngủ thì Mộc Yên lại gặp ác mộng vì lạ chỗ.

Ôm cô nằm ở trên giường, cảm nhận được vấy ngủ màu hồng của Mộc Yên gần như ướt đẫm vì mồ hôi lạnh. Dung Lạc nhíu mi, rốt cuộc là điều gì đã khiến cho cục cưng của anh biến thành bộ dáng như bây giờ? Đôi mắt sâu thẳm bắt đầu nổi sóng ngầm, cho dù không biết nguyên nhân thật sự nhưng Dung Lạc cũng có thể đoán được nhất định là có liên quan đến tổ chức "Blackflame" Mộc Yên từng nhắc tới.

Tính cách Mộc Yên ngang bướng và mạnh mẽ tới đâu, Dung Lạc đã sớm biết rất rõ, sự đau khổ có thể khiến cho cô liên tục gặp ác mộng như thế này khiến cho anh lại nhíu chặt mi.

Cởi bộ vấy ngủ ướt đầm mồ hôi ra, lau sạch sẽ mồ hôi lạnh dính trên người cô xong, Dung Lạc lại mặc quần áo sạch sẽ cho cô.

Ngón tay thon dài trắng nõn đặt dưới cổ cô, đóng từng cái nút áo, nhìn thấy Mộc Yên đã khôi phục về bình tĩnh như ngày thường, nhưng Dung Lạc lại vẫn rất lo lắng.

"Lạc Lạc, em không sao." Bình tĩnh nhếch môi cười với anh, cô biết mình lại làm cho anh lo lắng.

"Ngoan, chúng ta xuống nhà ăn điểm tâm." Ngón tay thon dài dùng sợi dây tơ lụa màu lam buộc mái tóc đen dài của cô lại, Dung Lạc ôm cô xuống dưới lầu.

Nhà ăn lầu một, Dung Uy không có ở đây.

Mới sáng sớm hai anh em Lâm Vũ Thần và Lâm Uyển nhìn thấy Mộc Yên được Dung Lạc ôm xuống thì hơi ngẩn người. Rồi sau đó Lâm Vũ Thần vội vàng nhìn qua chỗ khác, trong mắt Lâm Uyển lại hiện lên chút ý chăm chọc rồi cũng nhanh biến mất không thấy nữa.

"Tiểu Yên, không thoải mái sao?" Thay vào đó là khuôn mặt thân mật tươi cười, Lâm Uyển đứng lên muốn nắm tay Mộc Yên nhưng lại bị cô lạnh lùng từ chối. Mộc Yên ghét tiếp xúc da thịt với người lạ.

Cánh tay Lâm Uyển cứng đờ giữa không trung, sắc mặt càng lúc càng khó coi, dù thế nào thì cô cũng là chị họ của Mộc Yên, con nhóc này được yêu chiều dung túng đến mức không biết trời cao đất rộng.

"Tiểu Uyển, mau đi xem coi sao ông ngoại vẫn chưa đến?" Lâm Vũ Thần vội vàng giải vây cho cô, sợ lại náo loạn vì mấy chuyện nhỏ này.

"Sao?" Lâm Uyển sừng sốt một chút rồi mới lập tức phản ứng lại, "Em lập tức đi xem." Cô luôn xử sự khéo léo, nhưng lúc đối mặt với sự chán ghét của con nhóc này thì lại bị luống cuống. Lâm Uyển cau mày, cô còn chưa đi bao xa thì đã thấy Dung Uy đi từ trong phòng ra.

Đôi mắt u trầm lãnh khốc như chim ưng của lão gia tử đang nhìn đám con cháu ngồi vây quanh trước bàn ăn, có chút mềm mại nói không nên lời.

"Đã lâu rồi tất cả không có về đây." Dung Uy ngồi xuống, cái miệng luôn lạnh lùng cứng rắn vậy mà câu đầu tiên nói ra lại có chút ý than thở. "Không biết bộ xương già nua này của ta còn có thể gặp các con được bao lâu?"

"Ông ngoại nói gì vậy, xương cốt ông cường tráng, đừng lo lắng mấy chuyện không đâu nữa. Tối thiểu cũng có thể sống hơn một trăm tuổi." Lâm Uyển giỏi nhất là nịnh nọt, trong lời nói đều phủ mặt ngọt ngào tăng tăng lớp lớp.

Dung Uy cười to, "Tiểu Uyển thật biết cách nói chuyện."

Nhưng người già đi, Dung Uy biết rất rõ ràng, tính tình của mấy đứa nhỏ trước mắt này, ai thích giờ trò, tâm địa gian xảo, ai quá lỗ mãng không trầm ổn, những loại tính cách này được phân chia quá rõ ràng.

Dung Lạc là do ông nuôi lớn, nắm quyền trong tay, tất cả không cần nói cũng biết. Nhưng mà Nhà họ Dung nhìn bề ngoài thì như rất yên bình nhưng thật ra không hề yên ổn, tuy ngoài miệng đám con của ông không nói ra nhưng Dung Uy vẫn biết bọn họ cũng ghi hận mình, giao vị trí gia chủ Nhà họ Dung cho hàng con cháu như Dung Lạc, điều này không hề thích hợp. Nhưng Dung Uy có tổng cộng hai đứa con trai, Dung Diệu Hoa và Dung Diệu Huy đều làm cho ông thất vọng, nếu không phải quá tính toán thì lại không có trách nhiệm, vị trí gia chủ Nhà họ Dung không phải người bình thường có thể đảm nhiệm.

Mấy đứa cháu thì lại giỏi hơn ba của chúng rất nhiều, nhưng Dung Ôn Thái già rồi, Dung Tề lại không từ thủ đoạn, Dung Trạch vốn không có dã tâm. Già rồi cần thiết, không từ thủ đoạn cũng cần, dã tâm lại càng cần hơn nhưng nếu nắm không chắc thì sẽ làm cho Nhà họ Dung suy tàn, cũng may Dung Lạc không làm cho ông thất vọng. Nhưng mà những đứa cháu còn lại nhất định sẽ không cam lòng.

Đột nhiên Dung Uy đánh giá cô nhóc bên cạnh ông, tuy rằng ông rất vừa lòng với Mộc Yên, tướng mạo thoát tục nhưng điều quan trọng nhất chính là thái độ, bình tĩnh không hoảng hốt, cũng rất lý trí. Nếu con bé làm cháu dâu của ông thì quả thật ông rất xem trọng, nhưng kinh nghiệm nhiều năm cho thấy cô rất không tầm thường.

Nhìn ra được Dung Lạc rất cưng chiều cô, vật cực tất phản(1), nếu cô có thể giúp đỡ được Dung Lạc thì tất nhiên sẽ rất tốt, chỉ sợ cô quá không tầm thường sẽ gây ra phiền phức.

(1) vật cực tất phản: ý nói một khi cưng chiều quá mức thì sẽ tạo phản.

Ăn sáng xong, Dung Uy gọi Mộc Yên lại, "Cô bé, lại đây." Ông cười tủm tỉm vẫy cô, cái trán đầy nếp nhăn có chút từ ái.

"Ông nội." Mộc Yên lên tiếng trả lời, đi qua ngồi đối diện ông.

Lâm Uyển ngồi bên cạnh rung rẩy khóe miệng, Nhà họ Dung luôn sợ Dung Uy, cô chưa thấy ông đối xử ôn hòa với ai như vậy? Sự ghen tị cắn phá tim gan, bên tai Lâm Uyển lại vang lên câu nói của mẹ cô, Dung Li: Tien nhân Mộc Yên này là tai họa, nhất định phải cô ta không lấy được sự tin tưởng của Dung Uy, sau đó trừ khử.

"Cô bé, lại đây chơi cờ với ông nội." Lâm Vũ Thần và Lâm Uyển đều khiếp sợ, Dung Uy không dễ gì chơi cờ với đám con cháu, từng người đều được ông dạy, hơn nữa con trai Nhà họ Dung có thể chơi cờ với ông đều nắm giữ cổ phần không nhỏ trong công ty, địa vị không thể đo lường.

Đám con cháu như Dung Ôn, Dung Tề, Dung Lạc, Dung Trạch đều là những đứa bé được đề cử làm gia chủ Nhà họ Dung, Dung Uy cũng từng chơi cờ với bọn họ, bởi vì đây là trò chơi ông dạy con cháu cách chèo chống Nhà họ Dung sau này. Cháu ngoại và cháu gái đều không được tính vào trong đó, đây là trò chơi của riêng người Nhà họ Dung.

Nhưng mà hôm nay Dung Uy lại chủ động muốn chơi cờ với Mộc Yên. Trước tiên không nói đến cô không am hiểu việc này, Dung Uy đã cho cô bước khỏi đầu quá cao rồi. Lâm Vũ Thần cũng chưa từng được Dung Uy dạy chơi cờ chứ đừng nói là Lâm Uyển.

Lâm Uyển cau mày, nhìn bàn cờ đã chuẩn bị xong, nhìn cô nhóc bình tĩnh ngồi đối diện với Dung Uy, cô liền nhận không được oán thán: Rõ ràng là lão già từ có ý muốn bồi dưỡng tien nhân Mộc Yên. Tại sao có thể như vậy? Lâm Uyển cắn môi, cực kỳ không vui.

"Cô bé, đã từng chơi cờ chưa?" Nhìn ngón tay trắng nõn xinh đẹp của Mộc Yên đặt một quân cờ trắng xuống, Dung Uy cảm thấy cô không phải mới vừa học được, thậm chí còn để lộ chút cảm giác thành thực lão làng.

"Đã từng." Mộc Yên thành thực trả lời.

"Thì ra là thế." Dung Uy hiểu rõ gật đầu, đang tính đặt thêm một quân cờ khác xuống, nghe thấy Dung Lạc ngồi bên cạnh giải thích thêm thì ngón tay hơi dừng lại một chút.

"Năm lần." Dung Lạc ngồi bên cạnh Mộc Yên nhìn Dung Uy cười khế.

"Chỉ chơi có năm lần thôi sao?"

"Đúng vậy, ông nội. Cục cưng là do con dạy, chúng con cũng chỉ mới cùng chơi có năm lần, có một ván cô ấy thắng con." Mộc Yên vẫn nghĩ lần đó là do Dung Lạc có ý thua cô, không hề nghĩ mình thắng thật. Thật ra lúc mới bắt đầu Dung Lạc quả thật cố ý chơi đùa với cô, nhưng sau đó lại phát hiện từng đường đi nước bước trong mỗi một ván cờ của cô hoàn toàn khác biệt, năng lực học tập mạnh đến kinh người. Ván cuối cùng tuy rằng là may mắn thắng anh, nhưng quả thật Mộc Yên đã thắng rồi.

Dung Uy nghe Dung Lạc nói xong thì cũng khiếp sợ, đường đi của cô trông rất thành thực, người mới chơi sợ là không đánh được bao nhiêu quân đã bị Dung Uy đuổi tận giết tuyệt. Người mới học dù có trí tuệ nhanh nhạy cũng không được như cô.

Ổn định tinh thần lại, trong mắt Dung Uy đầy ý tán thưởng, nhất quyết phân cao thấp với cô nhóc ngồi đối diện ông.

Trong ván cờ này, nói thế nào thì Mộc Yên cũng là người mới cho nên đương nhiên sẽ bị thua.

"Cô bé, nước cờ đi rất xinh đẹp!" Ngoại trừ chơi cờ với Dung Lạc ra thì Dung Uy không hề tìm được ai để phải đánh thật cẩn thận, cảm giác phải dốc hết toàn lực.

"Ông nội, người thắng rồi, con thật sự không bắt kịp." Dựa vào lồng ngực ở sau lưng, Mộc Yên lúng túng quay đầu nhìn Dung Lạc, dù sao Dung Lạc cũng là thầy dạy cô chơi cờ, bây giờ cô lại đánh mất mặt mũi của anh. Cảm giác này rất mâu thuẫn, cô cảm thấy trước mặt Dung Lạc cô không thể im lặng như trước vì cô càng ngày càng để ý cảm nhận của anh.

"Như vậy tốt lắm rồi." Nhìn Dung Lạc mỉm cười, Mộc Yên luôn cảm thấy những lời này của anh có hai ý nghĩa. Một là khen ngợi trình độ đánh cờ của cô rất tốt, hai là ám chỉ cô học được cách lúc nào cũng chú ý đến cảm nhận của anh. Không biết vì sao Mộc Yên vẫn cảm thấy người đàn ông nguy hiểm Dung Lạc này sẽ nhìn thấu lòng người.

Khác với không khí hòa thuận vui vẻ của Dung Lạc, Mộc Yên và Dung Uy, Lâm Vũ Thần cảm thấy ghen tị một cách khó hiểu, nhưng cảm giác ghen tị này không giống với Lâm Uyển, mà người anh ghen tị là Dung Lạc. Người đàn ông kia có được quyền lực tuyệt đối hay bởi cảnh thế nào anh cũng không hâm mộ, cái anh ghen tị là Dung Lạc có thể có được một cô gái như Mộc Yên. Máu lạnh hờ hững, thậm chí còn khát máu, chỉ với riêng một mình Dung Lạc thì cô mới mềm mại tốt đẹp giống như một miếng ngọc quý, sau khi tỉ mỉ gọt giũa sẽ tỏa sáng, tròn bóng độc nhất vô nhị. Nếu Mộc Yên gặp anh trước khi gặp được Dung Lạc thì tất cả những thứ này có thay đổi không? Có phải cô gái dịu dàng tỉ mỉ này cũng sẽ dựa vào ngực anh không? Một khi có chấp niệm thì con người sẽ bị vây đến chết cũng không bước ra được. Tình cảm ngọt ngào giữa Dung Lạc và Mộc Yên là chất xúc tác khiến hảo cảm của Lâm Vũ Thần đối với cô ra hoa nhưng không kết quả được.

Khác với cảm xúc ghen tị thuần túy của Lâm Vũ Thần, Lâm Uyển ghen tị vì cô cho rằng tiện nhân này có thể dễ dàng thu hoạch được tất cả, nhất là đạt được sự khen ngợi của Dung Uy là bởi vì Dung lão gia chỉ khen ngợi những ai mang lại lợi ích cho ông. Dung Uy đối xử với những người mình tán thưởng không hề keo kiệt. Điều này đã kích thích tới Lâm Uyển rất nhiều. Nếu cô không được coi là người Nhà họ Dung thì Mộc Yên là cái gì?

Cảm nhận được di động trong túi rung lên, Lâm Uyển đứng dậy chạy đến một góc khuất cẩn thận nghe máy, "Mẹ, thế nào rồi?"

"Tất cả đều đã được chuẩn bị tốt, chỉ cần con dẫn tiện nhân kia đến đó là được." Dung Li cố ý hạ thấp giọng khiến cho tâm trạng Lâm Uyển đột nhiên tốt lên, cô liền nhếch khóe môi.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sủng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 119: Bảo Vệ Quá Đáng!

Edit: susubluu

Hiếm khi gặp được một đứa nhỏ thông minh lanh lợi, có năng lực lĩnh ngộ mạnh như vậy, Dung Uy cực kỳ vui mừng chơi thêm mấy ván cờ với Mộc Yên.

Dung Uy thường thức quân cờ màu đen làm bằng ngọc trong tay, thoạt nhìn thì thấy vẻ mặt không thêm để ý nhưng trên thực tế lại đang quan sát Mộc Yên. Dung Uy xuất thân là quân nhân, một tay sáng tạo tập đoàn đế quốc Dung thị, ánh mắt nhìn người cũng sắc xảo. Một ông lão đã trải qua nhiều chuyện cùng với thân thể bất phàm thì những ai chưa ném đủ mùi đời sẽ không thể hiểu thấu được.

Đối mặt với khí thế mạnh mẽ của Dung Uy, Mộc Yên lại có vẻ kín đáo hơn nhiều, nét mặt cô bình tĩnh, thản nhiên.

Hai quân cờ đen trắng đối chọi nhau, cuộc chiến đang dần đến hồi gay cấn, rõ ràng quân cờ trắng của Mộc Yên kém Dung Uy rất nhiều.

Dung Lạc ngồi bên cạnh chỉ nói vào tai Mộc Yên tổng cộng có hai câu, Dung Uy mỉm cười nhìn hai người hỗ trợ nhau, không hề tức giận vì chính mình đang từ từ bị đánh bại.

Ngón tay trắng nõn tinh tế ngọt ngào đặt quân cờ trắng xuống, một lúc lâu sau vẫn không thấy Dung Uy hạ cờ.

Mộc Yên nghi hoặc ngẩng đầu thì nhìn thấy Dung Uy đã muốn đứng lên, "Cô bé, con thắng!" Giọng điệu tán thưởng, tổng cộng chỉ có ba ván, nhưng người chỉ hiểu sơ sài về cờ vây cũng nhìn ra được Mộc Yên đã có màn lột xác kinh người.

Mộc Yên lắc đầu rồi nhìn về phía Dung Lạc, "Ông nội, có Lạc Lạc giúp con nên con mới may mắn thắng được."

"Cô bé, con không cần khiêm tốn." Dung Uy nhìn Mộc Yên cười khế.

Dung Lạc cũng chỉ nói với cô tổng cộng có hai câu, cho dù là giúp đỡ thì cũng hoàn toàn dựa vào chính bản thân cô. Dung Uy yêu cầu những đứa bé Nhà họ Dung chơi cờ không phải là để bồi dưỡng bọn họ thành đại sự cờ vây. Một ván cờ có thể nhìn rõ phẩm chất đạo đức của một người, cô nhóc này biết khiêm tốn, không hoang hốt, không vội vàng, là mầm xanh tốt! Chỉ tiếc không phải họ Dung. Người như vậy nếu không thể dùng cho mình thì cũng chỉ có thể... Nghĩ đến đây Dung Uy lại thở dài một hơi. Dù thế nào thì theo như hiện tại thể cục đều rất tốt, dù sao cô cũng là bảo bối của cháu

mình, cũng coi như người một nhà. Chỉ hy vọng đứa nhỏ này đừng khiến cho ông thất vọng.

"Ông ngoại." Lúc Dung Uy lâm vào trầm tư thì giọng nói ngọt ngào của Lâm Uyển ngắt ngang suy nghĩ của ông. "Mẹ nói chiều nay bác gái Nhà họ Tạ có tổ chức tiệc trà ở đó, người quen của con đều đã qua đó, mẹ muốn con dẫn Tiểu Yên cùng đi."

Tiệc trà của phụ nữ là nơi giao lưu của các phu nhân tiểu thư danh môn thế gia. Ngoài mặt thì là để giải trí nhưng trên thực tế lại là trò chơi đàm phán của phụ nữ trong các gia tộc thế gia.

"Cô bé, con đi theo tiểu Uyển đi, quen biết nhiều người cũng tốt." Nhìn qua Mộc Yên, muốn làm nữ chủ nhân tương lai của Nhà họ Dung mà không hiểu đàm phán thì sao được.

"Được." Mộc Yên nhìn đôi mắt nghiêm túc của Dung Uy thì cũng nghe lời gật đầu.

Dung Lạc lại nhủ mi, anh không hy vọng cục cưng của anh đi kết giao với những người đó, xã hội thượng lưu đầy lợi ích, âm mưu rất phức tạp, chỗ nào cũng có tâm cơ, anh không hy vọng Mộc Yên bị mấy thứ đó vấy bẩn, cô chỉ cần là chính mình là tốt rồi.

"Ông nội, cục cưng chưa bao giờ tham gia mấy trường hợp như vậy, vẫn không đi thì hơn." Dung Lạc mỉm cười, đôi mắt lại âm u, sâu không thấy đáy.

Dung Uy nhủ mày, "Vì con bé không tiếp xúc với ai nên ta mới muốn nó tiếp xúc nhiều. Tiểu Uyển, con đưa Mộc Yên đi đi."

"Được. Chúng con đi đây." Lâm Uyển quay đầu lại nói với Lâm Vũ Thần, "Anh, không phải anh nói phải về tòa soạn báo sao, thuận đường đưa bọn em qua đó đi."

"Tiểu Yên, tiểu Uyển, hai người ra ngoài trước đi, anh đi lấy xe." Lâm Vũ Thần cung kính tạm biệt Dung Uy xong thì liền đi ra từ cửa hông đến chỗ gara.

"Lạc Lạc." Ngón tay tinh tế trắng nõn xoa khóe môi mím lại vì tức giận của anh, Mộc Yên mỉm cười áp sát môi vào lỗ tai anh nói, "Không cần lo lắng, em đi rồi sẽ trở lại. Buổi tối em muốn uống cháo tôm bóc vỏ nấu với nấm hương của anh."

Anh ấm áp hôn lên môi cô, sự ấm áp khiến cho Dung Lạc có chút bất an khó nói. Khẽ vuốt mái tóc dài thơm ngát của cô, diễn dafnlê quysdôn Dung Lạc ôn tồn dặn dò, "Có chuyện gì thì gọi điện thoại cho anh."

"Được." Hôn một cái lên gương mặt anh, nhìn thấy vẻ mặt anh có chút dịu đi thì Mộc Yên mới xoay người đi theo Lâm Uyển.

Dung Uy ngồi trở lại trước bàn cờ, thu hết mảy quân cờ phát tán trên bàn cờ vào hộp, "A Lạc, lại đây chơi cờ với ông nội." Đã không còn vẻ hòa ái như lúc chơi cờ với Mộc Yên, lúc này Dung Uy đã khôi phục lại vẻ nghiêm túc như ngày xưa.

Dung Lạc nhủ mi, nhặt một quân cờ trắng đặt lên bàn, không biết vì sao lần này anh nhìn bóng dáng Mộc Yên rời đi thì trong lòng lại có cảm giác cực kỳ bất an. Cảm xúc chưa bao giờ có này khiến cho anh có chút phiền não khó hiểu.

"A Lạc!" Dung Uy nghiêm khắc quát lớn, nhìn Dung Lạc bất an ngồi đối diện chính mình thì thờ dãi, "A Lạc, con bảo vệ quá mức rồi!"

"Ông nội, ông cũng biết con không muốn để cục cưng liên lụy vào vòng phân tranh nhà chúng ta, vì sao còn muốn..." Vì sao còn muốn bắt cô đi làm chuyện không ra gì như vậy, Dung Lạc rất không vui về chuyện này.

"Không có vì sao." Dung Uy nhủ mi, "A Lạc, từ lúc con lựa chọn con bé thì nên hiểu rõ con bé phải đối mặt với trò chơi giao thiệp của nhà thế gia." Đặt quân cờ đen lên bàn, giọng nói thanh thúy, "Cuộc sống của con quyết định những gì con bé phải đối mặt lúc này."

Dung Lạc kinh sợ, quân cờ trong tay rơi xuống. Cho tới nay anh vẫn chưa kết hôn với cục cưng, cũng chưa từng công khai cho Mộc Yên biết thân phận mình là vì anh sợ mình sẽ làm Mộc Yên bị liên lụy. Người hận anh rất nhiều, người muốn giết anh cũng không phải loại lương thiện gì, một khi Mộc Yên xuất hiện ở những nơi như vậy thì sẽ có nhiều người biết được thân phận của cô, như vậy sẽ bắt lợi với cô với cô.

Từ trước tới giờ anh đều sát phạt quyết đoán, bởi vì không sợ hãi. Nhưng mà bây giờ lại khác, anh có nhược điểm. Người có thể uy hiếp được Dung Lạc là Mộc Yên. Anh vẫn muốn bảo vệ cô thật tốt, sao có thể để cô bị tổn thương vì anh chứ?

"A Lạc, giao thiệp là thứ tối thiểu mà con bé đó phải học. Nếu chuyện này mà làm không được thì còn có tư cách gì đứng với con?"

"Chuyện này không liên quan gì đến ngài." Giọng điệu lạnh lùng xa cách cho thấy lúc này Dung Lạc cực kỳ không vui. Anh và Mộc Yên tuyệt đối không phải là giao dịch vì lợi ích, dù cô có như thế nào thì anh vẫn yêu cô.

"A Lạc, sao con có thể hồ đồ như vậy?" Ánh mắt Dung Uy lạnh thấu xương. "Người không giúp được gì cho con thì có lợi ích gì?" Huống chi con nhóc đó không tầm thường, chỉ cần chỉ dạy nhiều hơn thì sau này sẽ có thể mang đến lợi ích không tưởng cho Nhà họ Dung. Nhân tài khó có được, lại là người một nhà, Dung Uy không biết tại sao Dung Lạc lại cố chấp như vậy.

"Ông nội, con không hy vọng thân phận của cục cưng bị lộ ra ngoài, bởi vậy nên sau này những hoạt động giao thiệp mang đến lợi ích cho Nhà họ Dung gì đó cô ấy cũng sẽ không tham gia." Giọng điệu chấp nhất, lạnh lùng đầy sức lực.

"A Lạc, bảo vệ quá mức thì người cuối cùng khổ chính là con." Anh gánh vác mọi chuyện nặng nề lên lưng, không cho bất cứ ai giúp đỡ thì nhất định sẽ mệt mỏi. "Mộc Yên rất quyết đoán, ra tay bất phàm, vì sao không muốn cho con bé chia sẻ với con một ít?"

Thế lực hắc ám sau lưng Nhà họ Dung gây áp lực cho người ta thế nào không ai hiểu rõ hơn Dung Uy hiểu được.

Dung Uy không chút khách sáo kết luận, trách cứ Dung Lạc, "Sự kiên trì của con không hề có chút đạo lý. Có được người có thể giúp đỡ mình thì nhất định phải sử dụng cho chính mình. Gia chủ Nhà họ Dung không cần người vô dụng si tình, bình tĩnh xử sự mới là khí chất mà con nên có."

"Ông nội, chuyện này quả thật con không làm được. Hơn mười năm trước bà nội bị bắt đê uy hiếp ngài, cuối cùng còn bị chết thảm. Vì không muốn giẫm lên vết xe đổ này nên con cảm thấy bản thân phải kiên trì mới là có đạo lý."

Giọng điệu bình thản nhưng lại như con dao nhọn đâm từng chút một vào trái tim Dung Uy. Trên khuôn mặt kiên trì không gì sánh bằng lại xuất hiện chút yếu ớt hiếm có khiến Dung Uy trông già đi rất nhiều.

"Ông nội, hy vọng ông không tiếp tục quyết định giữ con nữa, tôi chỉ muốn bảo vệ cô ấy thật tốt." Những thứ này so với cục cưng của anh đều không đáng một đồng. Nếu có một ngày bị kịch mười năm trước tái diễn thì anh nhất định không tiếc hy sinh mọi thứ để đổi lấy bình an cho Mộc Yên.

Dung Lạc ích kỷ, anh sẽ không giống với Dung Uy luôn chú trọng toàn cục, luôn đặt vinh quang của Nhà họ Dung lên trên hết, một khi liên quan đến an toàn của Mộc Yên thì dù hy sinh Nhà họ Dung thì cũng không là gì cả.

Dung Lạc cũng không cầu danh lợi, mọi thứ của anh đều gần như cực đoan cố chấp, không phải vì chính mình mà tất cả đều là vì Mộc Yên.

Sau khi bàn cờ kết thúc, Dung Uy thua, Dung Uy chưa bao giờ thua thảm như vậy. Đưa bé một tay ông nuôi lớn, gửi gắm kỳ vọng sẽ giống như bản thân lại trở nên mạnh mẽ đến mức khiến ông suy tàn.

Chung quy là ông đã già, nhìn thấy Dung Lạc không hoàn toàn trưởng thành theo những gì mình muốn thì Dung Uy lại cảm thấy vui mừng khó hiểu. Thờ dài một tiếng, ông chậm rãi lên lầu trở về phòng mình.

Dung Lạc nhìn bóng lưng Dung Uy đã không còn thẳng tắp nữa, anh cảm thấy vừa rồi mình giằng co với ông nội thật sự không đúng, nhưng anh cũng không hối hận, nguyên tắc về chuyện này anh tuyệt đối sẽ không lui bước.

Trong phòng ngủ lầu hai, Dung Uy cô đơn một mình ngồi tựa vào ghế, bóng dáng có chút thê lương, trong tay ông là tấm hình một nhà năm người vào nhiều năm trước, phu nhân Bạch Tinh Nhã của ông đã từng cười cực kỳ âm áp. Nhiều năm như vậy, đây là vết thương đau đớn nhất mà ông giấu ở trong lòng.

Ngón tay già cỗi mon trón người phụ nữ tươi cười trong tấm ảnh chụp, Dung Uy thờ dài, "A Nhã, tiểu Lạc vẫn còn trách tôi về cái chết của bà năm đó." Dung Uy nhắm mắt lại nhớ về chuyện nhiều năm trước đây, đứa nhỏ với diện mạo tinh xảo đáng yêu luôn mỉm cười gọi Bạch Tinh Nhã là "Bà nội." Từ khi nào mà đứa nhỏ đó đã không còn nói thêm câu nào nữa, anh làm theo mọi thứ ông yêu cầu, thông minh cơ trí, mỗi lần đều hoàn thành mọi việc cực kỳ xuất sắc. Nhưng lại càng ngày càng lạnh lùng, kỳ cục. Đến hôm nay lại xuất hiện người có thể giúp ông lấy lại nụ cười hiếm có của Dung Lạc một lần nữa, ông biết mọi chuyện đều nhờ vào Mộc Yên. Ông rất cảm ơn Mộc Yên đồng thời cũng thấy rất không vui, ông không hy vọng người phụ nữ được người thừa kế ông chọn chăm sóc là một người quá bình thường.

Dung Lạc quá nuông chiều Mộc Yên, con nhóc đó vô tình hơn Dung Lạc rất nhiều. Dung Uy đang lo lắng về thứ tình cảm mờ hồ này, ông sợ Dung Lạc trả giá quá nhiều rồi sẽ bị tổn thương.

Màu đen Bentley xe ở lâm ẩm đại đạo thượng chậm rãi chạy.

Mộc Yên thường có quán tính thích ngồi ở chỗ gần Dung Lạc nên lúc này cô chọn ngồi ở ghế phụ lái. Nhưng mà sau khi lên xe thì mới nhớ ra người lái xe là Lâm Vũ Thần nên có chút không vui nhũn mi lại, dienxdafleequysdoon nhưng cô càng không muốn ngồi chung với Lâm Uyển nên không đổi chỗ.

Dọc theo đường cũng gần như không nói gì, Lâm Uyển ngồi ở hàng ghế sau cũng không há mồm nói chuyện, lúc Lâm Vũ Thần lái xe đều luôn im lặng, Mộc Yên lại càng không có gì để nói.

Cửa kính xe không được đóng nên gió mát ngoài cửa sổ thổi vào bên trong, lúc Lâm Vũ Thần lái xe cũng nhìn không được mà nhẹ nhàng liếc nhìn người bên cạnh. Bởi vì có gió nên anh có thể ngửi rất rõ mùi nhàn nhạt giống như hương vị biển cả từ người của Mộc Yên, nhẹ nhàng khoan khoái nhưng cũng lạnh đến thấu xương.

Trước cái trán trơn bóng là những sợi tóc nhỏ vun bị gió thổi bay tán loạn trông rất đẹp. Đôi mắt giống như mưa bụi, đôi môi hồng nhạt đầy đặn mà trơn bóng, cần cổ thon dài trắng nõn. Cô rất lạnh lùng, lại mang theo lực hấp dẫn trí mạng khiến anh luôn bất tri bất giác bị hấp dẫn, lạnh lùng cũng tốt, khát máu cũng tốt, ngọt ngào cũng tốt, tất cả những gì thuộc về cô đều khiến anh mê muội, giống như bị trúng độc vậy, không thể tự kiềm chế được.

Cuối cùng xe không dừng lại ở Nhà họ Tạ mà là một khu thương mại bán quần áo.

Khu phố tiêu phí xa hoa, đầy những chiếc xe đắt đỏ lui tới. Trong cửa sổ lớn sát đất là những mặt hàng tinh xảo sang trọng, giá cả cao ngất trời bên cạnh làm cho người thường liếc nhìn thôi cũng đã cảm thấy áp lực rất lớn rồi.

Thiên đường mua sắm của giới Thượng lưu, ngay cả trước cửa cũng trải thảm đỏ, phô bày sự xa hoa. Nền lát đá cẩm thạch màu đen chiếu sáng dưới ánh mặt trời thu hút ánh nhìn của người đi đường, nơi có giá tiền cao như vậy, chỉ nhìn mặt tiền xa hoa bên ngoài thôi cũng khiến cho người khác kính ngạc vô cùng.

Xuyên thấu qua cửa kính xe, nhìn thấy có rất ít người đi vào mua, Mộc Yên nhìn không được nhíu mi, "Nguyên nhân."

Lâm Uyên vừa định đứng dậy thì hơi giật mình, vì sao tiện nhân này còn lạnh lẽo Dung Lạc chứ. Cô ta nghĩ mình là ai, dám nói chuyện không lễ phép với cô như vậy.

Lâm Uyên vừa định tức giận thì đã nghe thấy Lâm Vũ Thần ôn tồn giải thích, "Tiểu Uyên thấy nếu đến Nhà họ Tạ thì nên thay một bộ lễ phục khác sẽ tốt hơn cho nên mới tới đây."

"Tôi không cần." Lạnh nhạt từ chối.

"Tiểu Yên, cô thật sự muốn mặc bộ quần áo đó đến tham gia tiệc trà của Nhà họ Tạ sao, đến lúc đó sẽ thu hút rất nhiều sự chú ý của người khác." Lâm Vũ Thần giải thích uyển chuyển, cuối cùng lại chớ ngấp phải ruồi được Mộc Yên đồng ý đi đôi lễ phục với nguyên nhân này. Cô không hy vọng thu hút quá nhiều sự chú ý của người ngoài, còn nguyên nhân chủ yếu khiến cô ngoan ngoãn nghe theo lời người Nhà họ Dung thì đơn giản là vì Dung Lạc.

Tất nhiên Lâm Vũ Thần rất thích ý đi lựa chọn lễ phục cho Mộc Yên, chuyện như vậy làm anh sinh ra ảo tưởng anh có thể ở cùng với cô.

Nhân viên quầy tính tiền vừa thấy ba người bọn họ đi vào thì liền bước lên phía trước, cảm nhận được khí thế bất phàm trên người bọn họ nên anh không dám lơ là.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sủng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 120: Xuất Hiện Đây Kinh Động, Cực Kỳ Quyến Rũ.

"Tiên sinh, tiểu thư, xin hỏi tôi có thể giúp được gì không?" Nữ nhân viên Tiểu Lý mỉm cười tiến lên.

"Chúng tôi xem lễ phục một chút." Lâm Vũ Thần đi qua chỗ giá áo, mỗi một bộ váy xinh đẹp quý báu nhìn qua đều có giá trị xa xỉ, nhưng anh cảm thấy chúng đều không thích hợp với cô gái trong treo, lạnh thấu xương này.

Lâm Uyên đã đi qua này giờ rồi, chọn mấy bộ ném vào tay người bán hàng bên cạnh, bộ dáng chọn lựa soi mói, tỏ vẻ mình là công chúa cao cao tại thượng.

"Phong cách mới nhất trong tiệm mấy người là gì, lấy hết ra đây cho tôi xem thử." Một tay xoa thắt lưng, ghét bỏ nhìn mấy bộ lễ phục dạ hội mình vừa lấy, Lâm Uyên cảm thấy rất không hài lòng.

Cô gái bán hàng đã quen với con mắt tiêu tiền của bọn họ rồi, các cô chỉ là nhân viên thấp bé, không thể trêu chọc mấy người này được nên đành phải nén giận tiếp nhận đủ loại ánh mắt của Lâm Uyên. Trong tay chồng chất các loại lễ phục nặng nề khiến cô hơi khó nhọc.

Mộc Yên im lặng đứng ở một bên, đối với việc mặc cái gì cô cũng không thèm để ý. Từ khi đến Nhà họ Dung, tất cả quần áo của cô đều do Dung Lạc chuẩn bị, những bộ quần áo đã được xé bỏ nhãn hiệu và giá cả treo chính tề trong phòng ngủ, vừa nhìn đã biết là có giá trị xa xỉ. Nhưng Mộc Yên vẫn rất không quen với mấy thứ đó, trừ phi Dung Lạc giúp cô thay quần áo còn nếu không cô đều mặc quần áo mình mang về từ Seattle, chất liệu vải dệt đơn giản, quần jean trung tính, dễ cử động mới là phong cách của cô.

Quần áo của cô đều rất bảo thủ, mở mắt ra nhìn các loại váy dài lộ liễu ở trước cửa hàng làm cho cô nhìn không được liên tục nhíu mi.

"Tiểu thư, cô muốn kiểu dáng lễ phục như thế nào?" Thấy Mộc Yên đứng im một bên, Tiểu Lý thân thiện tiến lên tiếp đón, chỉ sợ là khách quý. Cô gái trước mắt có khí chất lạnh nhạt, là vẻ đẹp trong treo yên tĩnh, không có vẻ mềm mại nhu nhược của phụ nữ mà thay vào đó là cảm giác mạnh mẽ lạnh thấu xương, nhất là đôi mắt đen nhánh sáng trưng khiến cô là một người phụ nữ mà cũng động lòng. Người như vậy rất hiếm, giới tính mơ hồ, dù là nam hay nữ đều có lực hấp dẫn chết người. Cho dù bây giờ cô chỉ mặc áo sơ mi bình thường thì cũng không thể che hết được khí chất mê hoặc lòng người.

Lạnh lùng liếc nhìn Tiểu Lý, Mộc Yên lắc đầu, "Không cần thiết."

"Tiểu Yên, sao lại không cần được? Nhất định phải chọn một bộ." Thấy ánh mắt cô vẫn lạnh nhạt như trước thì Lâm Vũ Thần nhẹ giọng hỏi cô, "Có phải không thích không? Chúng ta có thể đến nơi khác để chọn thử."

"Anh!" Lâm Uyên không vui, mới thay một bộ lễ phục dài nửa người màu vàng, cô kéo làn váy dài xa hoa trùng mắt nhìn Lâm Vũ Thần, anh cô ghét nhất là đi mua quần áo, sao hôm nay lại có nhẫn nại với tiện nhân này như vậy. Cảm thấy mình bị Lâm Vũ Thần, người yêu chiều từ nhỏ bỏ mặc, Lâm Uyên càng hận Mộc Yên hơn.

"Anh!" Liên tục gọi vài tiếng, Lâm Vũ Thần mới xoay người lại, Lâm Uyên lập tức nở nụ cười, "Anh cảm thấy cái váy trên người em thế nào?"

"Cũng không tệ." Lâm Vũ Thần chỉ đơn giản đánh giá bộ lễ phục Lâm Uyên mặc một chút rồi lại xoay người sang chỗ khác không nhìn cô nữa.

Lâm Uyên nhếch khóe môi, ánh mắt lại đầy tối tăm. Xem ra cô đã coi thường Mộc Yên rồi, rõ ràng là một tiện nhân dơ bẩn thấp kém mà lại có thể hấp dẫn một đám đàn ông không biết chuyện. Từng đọc qua tài liệu bí mật đã tra được nên cô đã sớm khinh thường phi nhủ Mộc Yên rồi. Nhưng Lâm Uyên không hiểu rõ ràng Dung Lạc đã biết quá khứ của Mộc Yên rồi mà sao vẫn giữ cô ta bên cạnh. Nghĩ đến đứa em họ tính tình thất thường của cô thì Lâm Uyên lại cảm thấy Dung Lạc giữ Mộc Yên lại là vì còn có chỗ để lợi dụng. Giống như mẹ cô từng nói nhất định không được chỉ nhìn về bề ngoài của Dung Lạc. Nhưng anh của cô, Lâm Vũ Thần lại không biết chuyện này phức tạp thế nào, sao cô có thể để anh mình bị con nhỏ này mê hoặc. Hai tay Lâm Uyên nắm chặt góc áo, nhìn Lâm Vũ Thần đang cẩn thận hỏi Mộc Yên ở cách đó không xa, giúp cô ta chọn lễ phục, khớp ngón tay nắm đến trắng bệch.

Tuy rằng Lâm Vũ Thần là người anh cùng cha khác mẹ nhưng từ trước đến nay quan hệ của bọn họ cũng rất khá, từ nhỏ đến lớn cô luôn đi theo phía sau Lâm Vũ Thần, anh của cô cũng hiểu cô rất rõ, nhưng mà anh tốt như vậy làm sao có thể bị một tiện nhân làm bẩn được.

"Anh, nhanh một chút, chúng ta phải đi rồi." Lâm Uyên có chút không kiên nhẫn thúc giục Lâm Vũ Thần, cố gắng che giấu sự tức giận trong giọng nói, giọng nói của cô vừa đứng mực.

"Tiểu Uyên, em đã chọn xong rồi sao?" Nhìn thấy Lâm Vũ Thần mỉm cười ôn hòa xoay người lại, Lâm Uyên cũng không nhận ra cảm giác không vui của mình đã biến mất hầu như không còn. Cảm nhận được ánh mắt đánh giá của Lâm Vũ Thần, không biết vì sao Lâm Uyên lại có chút khẩn trương khó hiểu, trái tim bắt đầu đập liên tục, ngay khi cô muốn bước lên trước tới gần Lâm Vũ Thần thì lại bị câu nói của anh khiến cả người cứng đờ tại chỗ, "Tiểu Uyên, đưa bộ lễ phục trong tay em cho anh. Màu sắc nhạt như vậy không thích hợp với em."

Chiếc váy màu xanh lam trang nhã tươi

mát làm bằng lụa mỏng giống như nước biển chảy xuôi.

Lúc Lâm Uyên đưa bộ lễ phục màu lam cho Lâm Vũ Thần thì động tác có chút trống rỗng, cứng ngắc.

□ *Không sai, từ trước tới bây giờ Lâm Uyên đều không thích màu trắng trong thuần khiết nhẹ nhàng, cô chỉ thích màu đỏ xinh đẹp khiêu gợi, thích vàng chói mắt.*

□ *Nhưng cô vẫn nhìn không được bộ màu lam nhạt nhạt này hấp dẫn, Lâm Uyên mua rất nhiều quần áo màu lam nhạt, nhiều vô số kể, cho dù chưa bao giờ mặc cũng muốn mua một bộ để ngay ngắn chỉnh tề dưới tủ quần áo. Lúc nhàm chán có thể lục ra để mặc thử.*

Cô luôn nhớ rõ, rất nhiều năm trước đây Dung Li đã trách móc cô nặng nề nghiêm khắc cỡ nào, chỉ cần không đạt được thành tích mà mẹ muốn thì cô nhất định sẽ bị trừng phạt. Từ lúc cô còn nhỏ, trong từ điển của cô chưa từng có hai chữ 'Tốt nhất', cô mãi mãi không đạt đến mức 'Rất tốt' được. Cũng không cần biết cô có phải một đứa nhỏ bình thường hay không, một khi không đạt được yêu cầu của mẹ thì cô nhất định sẽ bị Dung Li trách phạt, răn dạy thậm chí là mắng, những lúc đó Lâm Vũ Thần luôn

ở phía sau che chở cô.

Trước đây mỗi lần bị đánh thì Lâm Vũ Thần sẽ đưa cô đến bờ biển ngắm biển, xem những cơn sóng mãnh liệt bao la hùng vĩ, đại dương rộng lớn, xanh thẳm, đó chính là vùng trời đất tinh thuần nhất tồn tại trong trí nhớ của cô.

Thiếu niên ngồi trên bờ cát, tóc bị gió biển thổi hỗn độn, anh nói với cô, "Tiểu Uyên, lúc mẹ đẻ của anh còn sống rất thích đại dương xanh thẳm, khi bà ấy đi rồi thì chỉ còn lại một mình anh ngồi ngắm biển. Cho nên dù mẹ em có đối xử với em thế nào thì bà ấy vẫn là mẹ của em, luôn muốn tốt cho em."

Từ đó về sau Lâm Uyên bắt đầu thường xuyên đi theo sau lưng Lâm Vũ Thần, rất nhiều lúc bọn họ yên tĩnh cùng ngắm biển, trong lòng Lâm Uyên cũng rất thỏa mãn. Ít nhất ở trong cái thế gia hỗn loạn này vẫn còn có anh cô là thật lòng đối xử tốt với cô.

Thẳng đến khi dần dần lớn lên, cô vẫn nhớ như in một câu nói đùa của Lâm Vũ Thần đến tận bây giờ, anh nói với cô, anh muốn để người phụ nữ anh thích mặc màu xanh lam của biển cả mà anh thích nhất.

Vì thế Lâm Uyên chưa bao giờ dám mặc thứ màu lam, nhưng lại không khi nào cô ngừng nghĩ về việc mặc nó. Đó là điều cấm kỵ duy nhất trong lòng cô, giống như vô số bộ lễ phục màu lam đặt ở dưới ngăn tủ kia vậy. Nhưng cô không ngờ là phần nóng cháy đọng lại trong nội tâm cô lại tiêu tan hết khi Lâm Vũ Thần cầm bộ váy màu lam đến trước mặt Mộc Yên, anh lòng thoải chí rồi sau đó chỉ còn lại hơi lạnh thấu xương.

Cô đứng ở xa xa nhìn Lâm Vũ Thần mỉm cười với tiện nhân kia, ánh đèn trong trời nhưng lạnh lùng chiếu vào sống lưng lỏa lồ, là cảm giác lạnh như băng. Sự dịu dàng đó chỉ thuộc về mình, sao có thể chia sẻ với tiện nhân kia được.

Lâm Uyển vốn đã chán ghét phi nhũ Mộc Yên, lúc đang nản lòng thoái chí lại phát hiện Lâm Vũ Thần có ý tốt với Mộc Yên thì lại lập tức muốn chà đạp tiện nhân này đến chết. Cô có thể chịu được Lâm Vũ Thần thích bất cứ ai khác nhưng chỉ riêng loại phụ nữ hạ lưu như Mộc Yên là không được. Sao cô có thể giao người anh cô yêu nhất cho người như vậy được?

Cánh cửa phòng thay quần áo phong cách cổ được mở ra.

Ánh nắng ban trưa xuyên qua lớp cửa sổ lớn sát đất chiếu vào trong, ánh sáng như chảy xuôi theo lớp thủy tinh, lớp lụa mỏng màu xanh nhạt lay động theo động tác của Mộc Yên, lễ phục ngắn tới đầu gối, đơn giản lại không mất đi vẻ lịch sự tao nhã, là vẻ xa hoa khiêm nhường. Lâm Vũ Thần và nhân viên bán hàng khiếp sợ nhìn Mộc Yên, Tiểu Lý chưa thấy qua ai mặc lễ phục màu lam lại động lòng người như thế. Không hề hở hang, gợi cảm như những bộ váy khác, thiết kế của chiếc váy này rất lịch sự tao nhã, không có dài chấm đất rườm rà mà chỉ có một lớp lụa mỏng màu xanh phủ đến đầu gối, để lộ đôi chân trắng nõn thon dài của Mộc Yên. Màu xanh thăm thẳm nhợt nhạt làm nổi bật làn da trắng như tuyết của cô, cần cổ thon dài mềm mại như gôm sứ, viền tơ rườm rà màu trắng được may ở chỗ cổ áo che lại xương quai xanh tinh xảo. Ánh mắt lạnh như băng lại khiến người ta động tâm

vì sự lạnh nhạt ngoài ý muốn này, thậm chí còn không tự
chỉ được muốn tới gần cô.

Khi mọi ánh mắt đều bị Mộc Yên hấp dẫn thì Lâm
Uyển vẫn nhìn chăm chăm Lâm Vũ Thần, anh trai của
cô thật sự bị người phụ nữ kia mê hoặc, ánh mắt si mê của
anh làm cho tim Lâm Uyển co thắt. Mọi cảm xúc chán
ghét, oán hận điên cuồng dâng lên, cô nhất định sẽ khiến
Mộc Yên đẹp mặt.

Nhìn thấy tất cả mọi người đều nhìn chính mình, Mộc
Yên cảm thấy không vui, dù như thế nào thì cô cũng
không thích cảm giác bị người khác chú ý, có lẽ thói quen
nghề nghiệp làm cho cô cảm thấy phải che dấu thì mới
thoải mái. Huống chi cô thật sự không thích mặc loại váy
quá xa hoa như vậy.

"Không cần cái này." Mộc Yên nhún mi, một lời phũ
quyết.

"Vì sao?" Lâm Vũ Thần thấy rất khó hiểu, anh mỉm
cười khuyên giải, an ủi, "Tiểu Yên, màu xanh lam này
rất thích hợp với em, chắc chắn là không có cái nào tốt hơn
cái này."

"Tiểu thư, cô mặc cái váy này thật sự rất đẹp." Tiểu Lý
đứng bên cạnh cũng phụ họa theo.

Mộc Yên liếc mắt nhìn xung quanh đều là những bộ váy
lộ liễu thì cảm thấy có lẽ chỉ có bộ này là bảo thủ nhất
nên đành bất đắc dĩ gật đầu.

Cuối cùng Lâm Uyển chọn bộ váy dài màu đỏ quuyến rũ,
thiết kế xa hoa được khảm thêu tinh hoàn toàn đối lập với

bộ váy bằng lụa mỏng màu xanh lam trang nhã của Mộc Yên.

Vì Lâm Vũ Thần có điện thoại khẩn cấp nên không thể không đi trước nên chỉ còn lại Mộc Yên và Lâm Uyển đến quầy trả tiền.

Với tiền lương của Mộc Yên thì vốn không thể trả tiền nổi nên cô dùng thẻ của Dung Lạc, Lâm Uyển sòng sốt nhìn thẻ tín dụng vô hạn trong tay Mộc Yên, thẻ tín dụng vô hạn chỉ được cấp cho ai có thu nhập hàng tháng hơn trăm vạn và có mức tiêu dùng cao, người bình thường vốn không thể có được. Nhưng cái thẻ trong tay Mộc Yên là của ai, không cần nói cũng biết. Lâm Uyển không ngờ cô ta lại có thẻ của Dung Lạc. Cô khinh thường cười một tiếng rồi cũng lấy thẻ tín dụng của mình ra.

"Mộc Yên và Lâm Uyển tiểu thư, Lâm Vũ Thần tiên sinh đã trả tiền cho các cô rồi. Các cô có thể cất thẻ của mình vào." Tiểu Lý mỉm cười giải thích.

Được người khác trả một khoản tiền kéké xù nhưng Tiểu Lý lại không hề nhận thấy hai vị khách hàng này vui mừng chút nào.

Mộc Yên nhún mi, bởi vì cô không thích lui tới với người không quen, bao gồm cả tiền bạc.

Còn Lâm Uyển cũng thật sự tức giận, nhất là khi Lâm Vũ Thần đi rồi thì cô cũng không muốn duy trì hình tượng ôn nhu nữa. Vì sao anh cô lại trả tiền giúp người phụ nữ hạ lưu này, diendafnleequysdoon anh thật sự bị

tiện nhân này câu dẫn rồi sao? Chỉ cần nghĩ đến đây thì gương mặt của Lâm Uyên liền trở nên rất khó coi. Không thể như vậy được, cô nhất định phải hủy diệt tiện nhân này trước khi anh cô nhận ra tình cảm của mình, làm cho tất cả mọi người đều nhìn thấy bộ mặt xấu xí dơ bẩn của cô ta.

"Tiểu thư, xin đưa quần áo tôi thấy ra cho tôi." Mộc Yên lạnh lùng nhìn Tiểu Lý, vẻ mặt rất nghiêm túc.

Suy nghĩ lung tung bị ngắt ngang, nghe thấy Mộc Yên nói thì Lâm Uyên cười nhạo, quay đầu nói với nhân viên, "Các người giúp tôi ném bộ quần áo vừa rồi tôi thay ra đi." Không phải chỉ là một bộ quần áo cũ thôi sao, vứt bỏ là được rồi, còn muốn lấy lại. Thật sự là cực kỳ buồn cười.

Không để ý đến vẻ mặt phức tạp của Lâm Uyên, Mộc Yên gói quần áo lúc nãy lại. Cô không có thói quen lãng phí như các gia đình thế gia, hướng chỉ đây là bộ quần áo sáng nay Dung Lạc tự tay mặc cho cô, mỗi một nút áo đều có nhiệt độ cơ thể anh, cũng là thứ cô quyến luyến nhất.

Vườn hoa Nhà họ Tạ.

Được thiết kế theo kiến trúc phương Tây với gam màu trắng đẹp đẽ quý giá, trong vườn hoa có trái đậm cỏ xanh mướt, hoa tươi nở rộ tạo nên vẻ đẹp hài hòa cân đối, đây là Thiên đường của phụ nữ. Vô số phụ nữ mặc áo váy hoa lệ dù là lớn hay nhỏ cũng đều cao ngạo như Thiên nga. Các cô ngồi cùng một chỗ, vui cười trò chuyện, mỗi người đều nói nói cười cười, nhưng tâm tư sau nụ cười đó thì

không ai biết được. Có đôi khi giao thiệp giữ phụ nữ còn đáng sợ hơn cả đàn ông, thủ đoạn ghen tị và trả thù là sở trường của họ. Cho dù các cô ngồi cùng một chỗ cười nói vui vẻ nhưng ngay sau đó lại có thể cầm dao đâm vào tim của người đối diện. Các cô hiểu cách làm cho phụ nữ đau hơn cả đàn ông.

Khi Mộc Yên và Lâm Uyên tiến vào tiệc trà Nhà họ Tạ thì trong nháy mắt liền thu hút ánh mắt của mọi người.

Phía trước, hai cô gái đang bước đi trên thảm đỏ đặt lên lớp cỏ xanh, một người thì lạnh lẽo như nước biển, một người thì gợi cảm như lửa.

Rõ ràng màu đỏ rất xinh đẹp và thiêu đốt người khác nhưng mọi người vẫn bị màu xanh lam lạnh lẽo như băng, nhẹ nhàng khoan khoái kia hấp dẫn.

Quang mặt xinh xắn, Mộc Yên mặc một bộ váy xanh biển băng lụa mỏng, cũng không quá chói mắt nhưng lại tỏa ra sự hoa lệ khiêm nhường. Vành tai trắng nõn cùng với những sợi tóc rũ xuống trán làm cho cô trông lười nhác và quyến rũ hơn, vẻ mặt lạnh lùng băng giá của cô tạo ra một cảm giác trái ngược, giống như là không thèm để ý nhưng lại thu hút tất cả ánh mắt của mọi người. Loại xinh đẹp này xâm nhập vào tận xương tủy, cực kỳ mê hoặc.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sùng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 121: Liếc Mắt Một Cái Đã Là Vạn Năm

Dung Li và Tạ phu nhân Lưu Tiệp ngồi nói chuyện với nhau, tất nhiên bà đã nhanh chóng chú ý tới con gái Lâm Uyên của mình và tiện nhân kia đã đến.

Nhìn người càng đến càng gần, tầm mắt bà và Lâm Uyên chạm nhau giữa không trung, nhìn nhau một hồi, trong lòng biết rất rõ ràng.

Hoa tươi mùi thơm ngào ngạt bay giữa không trung, ghé ngồi theo phong cách châu Âu được xếp theo thứ tự, những người phụ nữ ăn mặc xa hoa ngồi trên ghế, tiếng cười vui vẻ cùng tiếng ly thủy tinh chạm vào nhau phát ra một âm thanh lạnh lạnh, bầu không khí của buổi xã giao vui vẻ hoà thuận.

Chiếc bàn dài trong suốt như ngọc Lưu Ly được hoa Mân Côi màu hồng nhạt phủ quanh, trên đĩa gốm sứ ngà voi trắng sạch sẽ bày đầy những món điểm tâm tinh xảo khiến người khác liếc nhìn thôi đã thấy thèm.

Tuy khách mời đều là phụ nữ nhưng đề tài mà bọn họ bàn luận đều không hề kém cỏi hơn đàn ông, tuy miệng giả bộ nói những câu chuyện đùa khéo léo nhưng ý trong đó luôn đề đến cổ phiếu đầu tư, điều đáng nói là một số ít tiểu thư thế gia đang thân thiện kết giao với những thế lực khác. Xã hội thượng lưu chính là một vòng luân quần, giống như một cái nhà giam được trang hoàng long lẫy vậy, trong đó có rất nhiều thứ đen tối và xấu xí.

Mộc Yên ngồi vào một góc khuất nhất, trên mặt vẫn lạnh lùng như trước, vẻ mặt của cô hoàn toàn đối lập với bầu không khí náo nhiệt của buổi tiệc trà. Nếu là trước kia thì cô còn có thể giả bộ nói cười với mấy vị tiểu thư thế gia nhưng hiện nay cô đã không cần phải giả bộ nữa rồi, sau khi ở cùng với Dung Lạc thì cô thâm nghĩ sống chân thật với chính mình.

Trên tầng lầu Nhà họ Tạ.

Một ngón tay thon dài duyên dáng, một bức ảnh chụp đầy lãng mạn được chỉnh sửa một cách chuyên nghiệp.

Trên chiếc xích đu màu cà phê nhạt, dưới ánh mặt trời chói mắt, khoe môi đỏ như hoa Anh Đào nhếch lên, ngón tay mon tròn bóng lưng nhỏ xíu trong tấm ảnh, lặp đi lặp lại một chữ một cách đầy chấp niệm. Dưới ánh mặt trời xán lạn, người đàn ông tựa như mỹ nam Adonis gian trá trong thần thoại Hy Lạp, vẻ mặt tuấn mỹ xinh đẹp như hoa, làm cho vạn vật trên thế gian đều thất sắc (mất đi màu sắc) ở trước mặt anh. Nhưng mà sắc mặt lại giống như đang bị bệnh, trên vai còn được quấn băng gạc trắng nên trông anh có vẻ yếu ớt đi nhiều, nhưng chỉ cần lúc anh nhẹ xoa bóng dáng trong tấm ảnh thì lại luôn nhếch môi nở nụ cười tươi đẹp, vẫn làm rung động lòng người như trước.

"Yên Yên." Nhẹ giọng ní non, ngón tay lướt qua mái tóc dài hỗn loạn trong gió của cô trong tấm ảnh, mơ hồ có thể nhớ lại cảnh cô bị anh nắm chặt tay điên cuồng chạy trốn dưới ánh chiều tà.

Chỉ cần nghĩ đến đôi mắt cô luôn lạnh nhạt nhìn anh thì sắc môi Tạ Phong tái nhợt như cánh hoa Anh Đào bị phai màu vậy, tiêu tụy đến nỗi trong chốc lát sẽ liền tiêu tán trong gió.

Anh đã xuất viện được một tháng, cho dù bị Mộc Yên từ chối tàn nhẫn như vậy nhưng nỗi nhớ nhung của anh đối với cô thì chưa bao giờ dừng lại. Có lẽ vì quá nóng vội nên anh mới khiến Mộc Yên phiền chán, thờ dài một tiếng cật tẩm hình này vào trong túi áo, là ở ngay ngực mình, nơi gần tim nhất.

Vận dụng các loại quan hệ, Tạ Phong mới từ lấy được một tấm hình chỉ có anh và Mộc Yên tay trong tay bỏ chạy như điên từ tòa soạn báo đã bị Nhà họ Dung áp chế, dưới ánh chiều mơ hồ, bóng lưng hai người được chụp rất rõ nét, nhưng như vậy là đủ rồi, ít nhất cô đã từng đứng gần anh như vậy, gần đến mức có thể ngửi thấy mùi thơm nhàn nhạt của hoa sơn chi trên người cô.

(1) Cây sơn chi (Cây dành dành) thuộc họ cây bụi có bề ngoài rất đẹp và có hoa trắng tỏa hương. Hương hoa ngọt nồng nàn, mềm mại của sơn chi rất giống với hoa nhài và cũng rất kiều gỏi.

Ánh mặt trời giữa trưa xán lạn khiến Tạ Phong bắt đầu mơ mộng, không phân rõ hiện thật và hư ảo.

Nước Mỹ, Seattle, mỗi tòa thành thị trong quốc gia Tư Bản Chủ Nghĩa phát đạt đều sẽ ẩn giấu một nỗi bất an và loạn lạc, càng về đêm thì lại có vô số người cướp của giết người, nơi này được gọi là khu ổ chuột.

Ở vùng ngoại ô heo lánh, một thiếu niên trên người chồng chất vết thương, bởi vì quần áo bị xé rách nên da thịt trắng nõn lộ ra ngoài rất mê người. Khuôn mặt rất đẹp, đôi môi đỏ đã bị cắn lén, không khí xung quanh đầy mùi máu. Những đứa trẻ bên cạnh anh dần dần bị những người khác mua đi, cậu đã là người cuối cùng. Bởi vì cậu bị tiêm một chất gây tê mạnh mà còn ngang ngược không an phận cho nên bị đám buôn người ngược đãi, đánh nặng tay nhất trong số những đứa trẻ khác. Rõ ràng là cậu thiếu niên phương Đông xinh đẹp nhất trong số bọn họ nhưng lại bởi vì cả người đầy vết thương và khuôn mặt nhuộm đầy máu tươi nên đã nhìn không ra bộ dáng vốn có nữa rồi. Cậu run rẩy cuộn mình ở góc tường, trên người đầy máu tươi.

"Hai ngàn Dollar, không thể trả hơn." Trong lúc mơ hồ cậu nghe thấy một người đàn ông người Mỹ dùng tiếng Anh lưu loát trao đổi với tên buôn người.

Tên đàn ông gầy khom người Trung Quốc lắc đầu, "Đây chính là đứa xinh đẹp nhất, tuyệt đối không thể ít hơn 7000 Dollar."

Người đang ông người Mỹ khoảng năm mươi tuổi không vui, chất vấn, "Xinh đẹp sao? Đứa nhỏ này người đầy máu, khó người chết đi được, sẽ không chết rồi chứ?"

"Làm sao có thể?" Tên đàn ông gầy người Trung Quốc Nam cười đáng khinh, đứa nhỏ này rất xinh đẹp.

Kéo xích sắt trên chân cậu thiếu niên qua, bọn buôn người lấy thùng nước bên cạnh tới, nước lạnh thấu xương đổ ào lên người cậu, rửa sạch máu me và những tạp chất dơ bẩn trên người cậu. Khuôn mặt tinh xảo xinh đẹp sáng lên, đôi mắt đỏ ửng như máu nhìn lướt qua khoe môi duyên dáng giống như hoa Anh Đào của cậu thiếu niên, thoạt nhìn cũng đã mười bảy tuổi, không ngờ lại mê hoặc lòng người như vậy.

Điều này khiến cho đôi mắt màu xanh đáng khinh của người đàn ông người Mỹ lóe sáng.

Thiếu niên lạnh run rẩy, miếng vết thương trên người đau như bị kim đâm vì bị nước lạnh ăn mòn. Khuôn mặt tái nhợt tiêu tụy, biểu cảm đau khổ chán nản, vì quần áo trên người rách rưới vì bị roi quất nhiều quá, nhưng nhìn chất liệu cũng biết hẳn là xuất thân bất phàm.

Bọn buôn người dùng bàn tay khô héo thô ráp nắm chặt cầm cậu thiếu niên, "Tiên sinh, đây tuyệt đối là hàng thượng đẳng, dùng để chơi đùa thì tuyệt đối sẽ làm ngài hài lòng." Thấy lão già người Mi đã chảy nước miếng thì bọn buôn người lại nhanh chóng đẩy mạnh tiêu thụ.

Lông mi ướt sũng run rẩy động đậy hai lần, suy yếu mờ mắt ra, đôi mắt lại là màu hổ phách hiếm có.

"Tiên sinh, thế nào? 7000 Dollar tuyệt đối thì ngài tuyệt đối sẽ có lời."

"Được rồi." Lão già người Mi cắn chặt răng, ông ta thật sự chịu không nổi sự hấp dẫn của cậu thiếu niên này nên lấy tiền mặt ra đưa cho bọn buôn người.

Tên đàn ông gầy cầm tiền rồi cười khanh khách biến mất trong bóng đêm.

Lão già người Mi đáng khinh vừa cười vừa đến gần cậu thiếu niên, lâu rồi ông ta chưa khai trai, mua được một báu vật tuyệt sắc như vậy thì nhất định phải chơi đùa thật tốt một phen.

Đêm khuya ở ngoại thành, ở một nơi kín đáo im lìm.

Không chút nào thương tiếc kéo một đầu dây xích sắt, ném thiếu niên cả người bủn rủn vì bị tiêm một lượng lớn thuốc gây tê vào trong bụi cỏ. Dây xích cứng rắn đâm vào da thịt trắng nõn của cậu thiếu niên, máu tươi liên tục chảy xuống mắt cá chân không ngừng.

Nỗi đau đến tận xương cốt khiến cậu thiếu niên khôi phục thần trí trong cơn gió lạnh, nhìn lão già người Mi đáng khinh đang nhào qua thì đôi mắt cậu trở nên âm trầm.

Vì quần áo bị lão già kia lôi kéo, hơn nữa lại còn bị rách. Hơi thở ghê tởm kia phả vào da thịt trắng nõn, mắt thiếu niên run lên rồi cắt đứt lỗ tai của lão già kia.

"A!" Ông ta kêu to, còn chưa làm được gì thì đã bị thiếu niên phản đòn, đau đến mức liên tục lăn lộn trong bụi cỏ.

Thiếu niên tái nhợt, cả người dính đầy máu tươi, cậu suy yếu thờ hồn hên, động tác vừa rồi cậu đã dùng toàn bộ sức lực.

"Mẹ nó, đồ dê tiện, dám làm càn như vậy, xem lão tử có chơi chết mày không." Lão già người Mi không thương tiếc cời quần áo của cậu thiếu niên đã hoàn toàn không còn chút sức lực nào, lão ta hùng hổ nghiêng người về phía trước.

Tuyệt vọng nhắm mắt lại, suốt bốn ngày bị ngược đãi tra tấn và phản kháng, bị tiêm liều thuốc tê cực mạnh nên lúc này cậu không còn chút sức lực.

Trong lúc nhắm mắt thì cậu cảm nhận được lão già xấu xí kia đang cười làm càn, cá lớn nuốt cá bé, ông ta như đang rất vui vẻ thưởng thức thiếu niên yếu ớt và thống hận thấu xương này.

Ngay khi cậu thiếu niên nghĩ bàn tay ghê tởm kia sẽ đụng tới mình thì một tiếng súng vang.

Âm u, bay bổng mà ngán ngùi.

Động tác trôi chảy, sạch sẽ lưu loát, không chút bẩn thỉu.

Thiếu niên mở mắt ra chớp mắt một cái, nhìn chăm chăm vào viên đạn xuyên qua trán người đàn ông, máu tươi tùy ý chảy, trong nháy mắt phun trào mạnh mẽ, nhưng đó lại trở thành cảnh tượng ám áp chiếu vào khuôn mặt lạnh như băng của cậu.

Máu me giết chóc, bởi vì người ra tay không chút do dự mà lướt qua trong giây lát nên làm cho cậu quên mất còn có một người chết đang ở bên cạnh mình.

Cách nổ súng như vậy, chính xác lưu loát như thế, những kẻ bình thường không thể làm.

Thiếu niên ngẩng đầu nhìn màn đêm tối đen, thiếu nữ đơn độc đứng dưới ánh trăng, ánh trăng nhẹ nhàng chiếu xuống người cô mờ nhạt như là trong suốt, giống như là một giấc mộng giam hãm cực kỳ tuyệt vọng, chỉ cần gió thổi qua là có thể tiêu tán. Nếu không phải nhìn thấy khẩu súng đen trong tay cô thì cậu sẽ không tin cô gái lạnh lùng nổ súng vừa rồi chính là cô. Cho dù trên ống tay áo màu đen của cô dính máu tươi nhưng cậu vẫn cảm thấy cô thuần khiết như một đứa trẻ đứng dưới màn đêm.

Đây là lần đầu tiên bọn họ gặp lại nhau, trong lúc thiếu niên chật vật, nghèo túng không chịu nổi như thế.

Có đôi khi ông trời thật sự không thiên vị bất cứ kẻ nào, khi vận rủi quấn quanh người thì toàn thế giới sẽ đều sụp đổ.

Bốn tháng trước, khi cậu thiếu niên nhận được tin ba mình đã qua đời ở ngay khách sạn

---

mà cậu cố gắng chạy trốn ông thì cậu đã hoàn toàn sụp đổ.

Ba cậu đã chết, chết vì bị tai nạn xe cộ khi đi tìm cậu vào bốn tháng trước.

Bị lão già đáng khinh ức hiếp, hạ thì qua đời, khiến cho thiếu niên cảm thấy toàn bộ thế giới đều đảo điên.

Cậu mờ mịt đi trên đường suốt một ngày một đêm, giống như cô hồn du đãng trong đêm khuya, bất tri bất giác lại gặp được thiếu nữ này.

Đứng dưới ánh trăng cậu như bị ảo giác nhìn thấy bóng người ám áp mà cậu nhìn thấy vào hai ngày trước. Đứng ở trên đồi núi cao, diện mạo của cậu đã bị tra tấn đến mức không ra hình người. Bị lão già đáng khinh ức hiếp, hạ thì chết, cậu vĩnh viễn không thể trở về được nữa, không thể quay về cái gia đình kia nữa.

Nghĩ vậy nên liền muốn thả người nhảy xuống, chào tạm biệt cái thế giới đầy tội ác này.

Nhưng ngay sau đó lại bị một họng súng lạnh như băng đặt vào ngay sau lưng.

"Cậu muốn chết?" Giọng nói còn lạnh hơn cả băng giá, gần như là sương giá trong đêm khuya.

Thiếu niên quay đầu, nhìn vào đôi mắt đen nhánh của thiếu nữ, là cô!

Giống như gặp được chuyển mệnh rõ trong lúc tuyệt vọng vậy, trong lúc nhất thời cậu thiếu niên cứ nghĩ mình thật sự sẽ chết, nếu không thì sao lại xuất hiện ảo giác như vậy.

Thu lại cây súng để trên lưng cậu, "Muốn chết sao? Để tôi tiễn cậu." Bàn tay trắng nõn đặt ở yết hầu cậu lạnh như băng, lại còn rất mạnh.

Hơi thở càng lúc càng mỏng manh, sắc mặt thiếu niên trắng bệch, cô gái này không hề nói giỡn, cô thật sự muốn giết cậu. Sát khí lạnh thấu xương khiến cậu thậm chí cảm nhận được tính mạng mình đang biến mất dần.

Cuối cùng thiếu nữ dùng sức ném xuống cỏ, thiếu niên liều mạng thở hổn hển, phổi còn hơi đau như bị bóp chấy.

"Vì sao, vì sao lại muốn cứu tôi, tôi đã không trở về căn nhà đó được nữa." Thiếu niên ngồi trên đất, móng tay đâm vào sâu trong da.

"Chỉ là không muốn lãng phí một viên đạn." Giọng nói lạnh lẽo như băng giá, ngay cả lý do cứu người cũng tuyệt tình như vậy.

"Cậu nghĩ mình là ai?" Thiếu nữ xoay người lạnh lùng nhìn cậu thiếu niên, khinh thường, "Sa đọa, dơ bẩn giống như giun dế."

Yết hầu của cậu co rút, chưa từng có ai chỉ trích mình như vậy.

"Một viên đạn đổi mạng cho cậu thật không đáng giá."

Tuy rằng giọng nói lạnh lùng không chút cảm xúc giống như một con dao nhỏ, hoàn toàn khiến cậu thiếu niên giật mình.

"Chỉ như thế đã tuyệt vọng?" Thiếu nữ cười nhạo, "Nếu lão già kia thật sự đứng vào cậu thì cậu sẽ thế nào? Cậu có biết có bao nhiêu người còn thê thảm hơn mình không." Nhớ tới vô số người bị tổ chức làm hại thì cô nhìn không được nhủu mi liên tục, "Những người thê thảm hơn cậu cho dù bị bắt đứng cạnh vực sâu tuyệt vọng nhưng chỉ cần nơi đó có chút tờ nhện thì cũng tuyệt không buông tay mà nắm chặt lấy nó. Là người thì luôn có tinh thần kiên cường dẻo dai như vậy. Còn chuyện có muốn nắm chặt lấy hay không thì phải xem bản thân mình rồi."

Nhặt khẩu súng lên, cô đến nhanh mà đi cũng nhanh, cô xoay người nhảy nhẹ một cái đã đứng trên cành cây cao lớn ở Seattle, không đến một phút đã không thấy tăm hơi.

Phảng phất nằm mơ một giấc, rất nhiều năm sau, thiếu niên thậm chí còn cảm thấy cô gái dưới ánh trăng đó chỉ là hư ảo.

Thẳng đến khi anh đi theo trí nhớ đến nơi này thì mới biết được thì ra ở đó vẫn có một cô gái, nhưng khi anh biết được thì cô đã về nước.

Vì thế sau một cuộc tìm kiếm gian khổ. Không ai biết lúc Tạ Phong ngồi máy bay về nước kích động thế nào, thì ra tất cả mọi chuyện trong giấc mơ mỗi đêm của anh, cô gái mà anh nhớ nhưng mọi lúc đều thật sự tồn tại. Anh không biết năm ấy vì sao cô lại cứu anh nhưng anh thật sự coi cô là động lực sống của mình. Nhưng mà ông trời cho anh một niềm vui quá lớn, khi bọn họ gặp lại nhau thì cô đã rúc vào lòng của người khác.

Anh vẫn coi cô là viên kim cương có một không hai như

trước, nhưng trong mắt cô anh lại không khác gì người xa lạ, thậm chí không bằng một hạt cát hèn mọn.

Nhưng ngay cả như vậy thì anh vẫn yêu cô. Cho dù có bị thương, cho dù sụp đổ anh vẫn không thể không chế mình thích cô. Vẫn luôn như vậy cho đến bây giờ.

Tạ Phong đứng dậy, cơ thể thon dài đứng dưới bầu trời xanh thẳm, mái tóc đen nhánh che khuất sườn mặt đẹp như hoa của anh, rõ ràng ánh mặt trời rất sáng lạn nhưng cả người anh lại đắm chìm trong nỗi cô đơn u ám, không có ánh mặt trời chiếu rọi, một ngày nào đó hoa xuân cũng sẽ chết. Ánh mặt trời ấm áp anh tìm lâu như vậy mà nó vẫn lạnh thấu xương như trước, cực kỳ tuyệt tình. Đôi môi Tạ Phong tái nhợt, mím chặt không có sức, thiếu niên đẹp rung động lòng người như trong thần thoại Hy Lạp cổ, nhưng giây tiếp theo lại trông thấy hoa thủy tiên dần chết đi, chết trong nỗi chấp niệm với người mình yêu.

Đột nhiên anh nhìn xuống dưới lầu, bóng dáng người con gái xinh đẹp mà anh ngày nhớ đêm mong lại xuất hiện trước mặt anh. Bộ váy bằng lụa mỏng màu xanh biển, thái độ lạnh lùng mê hoặc, liếc mắt một cái có thể làm cho người ta hoàn toàn bị mê hoặc. Cho dù đứng trong biển người mờ mịt, anh vẫn đều có thể nhìn thấy cô.

Nhắm mắt lại rồi mở ra, anh chắc chắn đó không phải ảo giác, Tạ Phong lao đảo đứng dậy khiến cho miệng vết thương vừa lành lại bị rách ra, chảy máu đỏ tươi, nhưng những việc nhỏ này lại không thể ngăn cản chấp niệm muốn gặp cô của anh.

Nhìn Tạ Phong đứng không vững đột nhiên điên cuồng

chạy xuống dưới lầu, một người hầu vội vàng lo lắng tiến lên ngăn cản, "Tạ Phong thiếu gia! Tạ Phong thiếu gia!"

Người hầu đó bị người ngăn lại, "Để cho nó đi."

Người hầu cực kỳ khó chịu, từ ngày thiếu gia trở về từ bệnh viện thì cả người đều trở nên rất kỳ lạ, mỗi ngày đều ngồi một mình ở ban công đến khi trăng lên mới chịu, anh thường xuyên nhìn bức ảnh chụp bóng lưng mơ hồ không rõ, yên tĩnh xuất thần, có đôi khi thờ dài, có đôi khi thì sa sút tinh thần, có đôi khi thì cười khế.

Cả người tiêu tụy đi rất nhiều.

Miệng vết thương đau đớn, tuyệt tình đến rách cả ruột gan, sự lạnh lùng của cô đều không quan trọng, bây giờ anh chỉ muốn nhanh chóng nhìn thấy cô.

Biết rõ tình yêu không bền chắc, một lần lao đầu vào lửa yêu thì cả đời sẽ không thoát được. Còn có người cam nguyện làm con thiêu thân⁽²⁾, bất chấp mạng sống tiếp cận ngọn lửa nóng đó, cuối cùng lại oanh liệt tan thành mây khói.

(2) Con thiêu thân là con hay luẩn ở các bóng đèn ngoài đường, cả bóng điện trong nhà nữa.

Tình yêu dễ dàng làm cho người ta tan nát cõi lòng, yêu quá sâu cũng dễ dàng khiến con người trầm luân. Liều lĩnh đến mức vết thương đầy người, nhưng vẫn cắn răng ôm ngực mỉm cười nơi không đau. Tính cách ngu ngốc, gặp sai đối tượng thì sẽ phải đối mặt với một cuộc nhân

duyên mơ hồ, Tạ Phong lại vẫn đang phấn đấu quên điều đó đi, tin tưởng sẽ có hạnh phúc.

Tình yêu mang lại sự tổn thương càng nhiều thì nó càng đẹp. Một đoạn tơ tình mang lại đau đớn càng nhiều thì nó càng vui vẻ. Tình yêu càng khó lấy được thì lại càng phải chờ đợi lâu hơn. Nhưng mà tình yêu sâu nặng sẽ không nhạt nhòa theo năm tháng. Cho dù trở nên già cỗi, nổi tương tư giảm bớt, cảnh còn người mất thì đoạn tình cảm đó vẫn cứ đẹp như cũ.

Tạ Phong được theo cô từ năm mười bảy tuổi đến bây giờ đã hai mươi hai tuổi, anh dùng năm năm đẹp nhất của cuộc đời để đau khổ tìm kiếm cô, về nước vì cô, chỉ vì muốn nhìn thấy nụ cười của cô.

Nhưng hiện thật lại lạnh như băng, vô số lần bị cô tuyệt tình tổn thương nhưng lại vẫn tưởng tình yêu cô như trước, tình cảm còn mạnh mẽ hơn cả dòng nước chảy trên sông Nile dài nhất thế giới, anh thả người nhảy vào trong nước, cho dù tất cả đều là bọt biển hư ảo thì anh vẫn phải nắm lấy thật chặt.

Giống như Tạ Phong tiêu tốn năm năm tươi đẹp nhất để khắc sâu bóng hình của một người, đến cuối cùng lại phải nhìn cô đến với người khác, vĩnh viễn nói lời lạnh lùng với anh.

Có lẽ có một số việc cả đời cũng chỉ có dũng khí kiên trì một lần. Nhưng lại có vài người cố chấp kiên trì khiến cho mọi người đều đau lòng vì anh.

Tạ Thần đứng ở nơi Tạ Phong vừa đứng, trên khuôn

mặt ôn nhận ngày thường đây về bị thương, diện daffnleeqsuydaon cứ làm mọi việc lắt kế hậu quả như vậy, nếu không nhận được gì thì thật giống như bị nhốt đánh vào tì lao. Nhưng anh rất hiểu em trai mình, nó sẽ không dễ dàng buông bỏ, hy vọng khi đau đớn đến tận xương cốt rồi thì nó sẽ hiểu là có vài chuyện mãi mãi cũng không cưỡng cầu được.

Tạ Phong đột nhiên chạy đến hoa viên khiến cho nhiều người chú ý, nhì thiếu Nhà họ Tạ, siêu sao của Thiên Hoàng, là người trong mộng của tất cả phụ nữ.

Tạ phu nhân Lưu Tiệp giật mình, là không ngờ Tạ Phong lại tới nơi này, ngay khi một đám phụ nữ còn kích động chưa phản ứng lại.

Khoảng trăm bình sâm bạch được bày trên những giá rượu bằng ngọc Lưu Ly đều phát nổ, phát ra tiếng vang lớn.

"A!" Những tiếng thét chói tai liên tục vang lên.

Những mảnh thủy tinh bắn tung tóe, rượu bị nổ ngoài ý muốn, giá rượu cao ngất bằng ngọc Lưu Ly bị mất thăng bằng nên cũng lung lay sắp đổ.

Mộc Yên, nhĩu nữ, nhìn tiệc trà long trọng chỉ một mình chỗ của cô được xếp ở ngay giá rượu, mắt cô lạnh lẽo, trong lòng đã rõ tất cả.

Trong trăm chai rượu sâm bạch đó có đặt bom mạnh, chúng nó cùng nhau nổ, mưa bom bão đạn dày đặc như vậy khiến người ta khó tránh được, đáng chết! Có mảnh thủy tinh cắt qua chân cô, cô thối rữa, rủa một tiếng rồi cố

như các quả chanh cơ, cơ nhập giọng như một tiếng cười cơ
gắng né tránh.

Giá rượu lớn không chịu được áp lực mạnh như vậy nên
đổ râm xuống.

Bỗng nhiên cô bị kéo vào một vòng ôm ấm áp, có chút
lạnh, lại phảng phất mùi hoa không biết tên

Sắc mặt Tạ phu nhân Lưu Tiệp lập tức trắng bệch
không còn chút máu.

Dung Li nhú mi, Lâm Uyển đứng bên cạnh thì hung
hăng nhéo góc áo.

Tất cả tiểu thư trong xã hội Thương lưu đều che mắt lại,
không dám nhìn cảnh tượng thảm thiết này.

Chung quanh cô đầy mảnh thủy tinh, giống như một thanh
kiếm sắc bén vậy, cắt qua máu thịt, đâm vào trên người
bảo vệ cô.

Mộc Yên mở mắt nhìn người đàn ông đang ôm cô vào
trong ngực, cho dù mặt bị thủy tinh cắt dính đầy máu
nhưng vẫn cười cực kỳ quyến rũ. Cô đột nhiên cảm thấy
anh có chút quen thuộc. Còn chưa nghĩ ra thì chợt nghe
thấy tiếng nổ mạnh của những chai rượu sâm lạnh.

Trong không khí đầy mùi máu.

Anh vẫn nhớ rõ cô gái cứu anh ra khỏi Địa ngục năm ấy,
sự ấm áp đó vẫn là câu chuyện đồng thoại đẹp nhất trong
cuộc đời hư nát của anh.

Yên Yên, lần này đến lượt anh bảo vệ em.

Cho dù cả người bị thương, cho dù biết đi lên sẽ chết, cho dù biết dù thế nào thì cô cũng không liếc nhìn mình một cái nhưng anh vẫn phấn đấu quên mình chạy lên, cho dù có giống con thiêu thân lao đầu vào biển lửa, biến thành tro bụi thì anh vẫn ôm chặt lấy cô. Tình yêu như vậy thật quá thảm thiết.

Vì sao chúng ta phải tiêu tốn toàn bộ tuổi thanh xuân để chờ đợi một người mà mình không có cách nào đến với cô ấy.

Vì sao chúng ta phải tiêu tốn thời gian để giữ một người ở lại, nhưng lại không có cách nào cản bước chân của cô ấy.

Vì sao thứ đáng lẽ phải nhận được nhưng lại mất đi, đại khái là vì anh còn chưa cố gắng đi đi.

Có được bao nhiêu người dùng cả đời để chờ đợi, và có bao nhiêu thời gian có thể sử dụng để chờ đợi. Anh chờ cô lâu lắm rồi, nhưng cô lại không hề cảm kích chút nào.

"Tạ Phong!"

"Tạ Phong!"

"Tạ Phong!"

...

Có nhiều người ghé vào lầu tai gọi anh nhưng anh lại như không nghe thấy gì. Anh chỉ nhớ rõ cô gái vào đêm năm

ấy, trong trời những lạnh lùng nhưng tốt đẹp đến kỳ cục.

Chết sao có thể không bình tĩnh, yêu sao có thể thờ ơ.
Lúc sống không thể buông bỏ, có một số việc vẫn không thể may mắn thoát khỏi, giống như sinh lão bệnh tử, giống như yêu hận mùi quáng, giống như yêu nhau từ năm mười tuổi, bỏ ra rất nhiều năm, giống như mười mấy năm sau lại nhớ về chuyện đó lần nữa v, trong lòng nếm đũa vị ngọt bùi cay đắng.

Liếc mắt một cái đã là vạn năm, là quá chấp niệm hay là quá thâm trầm? Anh yêu hèn mọn như vậy, chỉ giống như con thiêu thân lao đầu vào lửa mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Sùng Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.